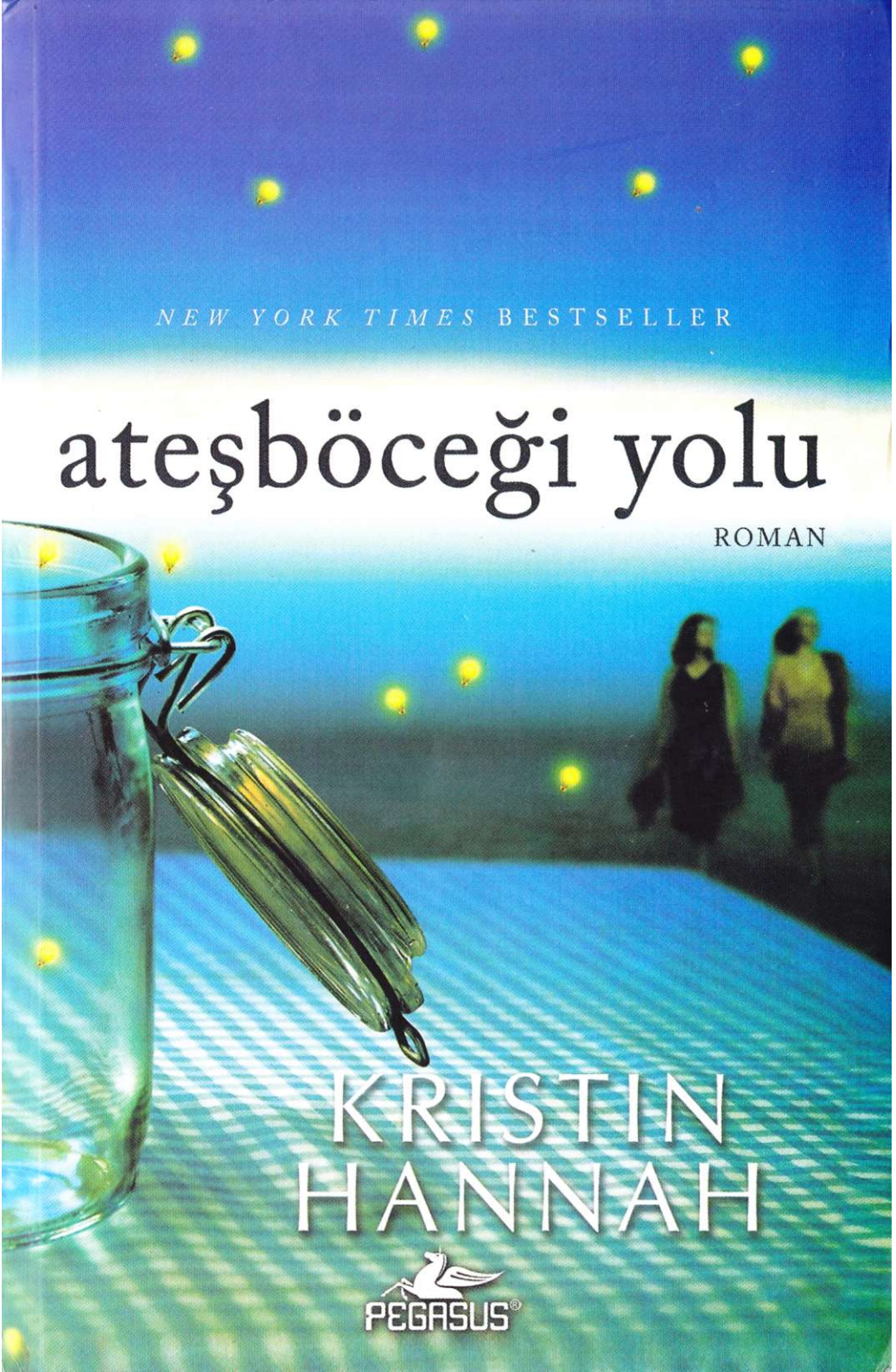

NEW YORK TIMES BESTSELLER
ateşböceği yolu
ROMAN
KRISTIN HANNAH
PEGASUS®

KRISTIN HANNAH

ATEŞBÖCEĞİ YOLU

İngilizceden Çeviren:
ELİF TOZLU

PEGASUS YAYINLARI

Yaşlı bir dost en iyi aynadır...

—GEORGE HERBERT

Birinci Bölüm

Onlara Ateşböceği Yolu kızları derlerdi. Uzun zaman önceydi -otuz seneden fazla- ama şimdi yatağına uzanmış, dışarıda kopan kış fırtınasını dinlerken ona her şey sanki dünmüş gibi geliyordu.

Geçen hafta (şüphesiz hayatının en berbat yedi günü), anılarıyla arasına mesafe koyma yeteneğini kaybetmişti. Son zamanlarda sık sık rüyalarında yılı 1974 olarak görüyordu. Tekrar ilk gençlik yıllarına dönüyordu, kaybedilmiş bir savaşın gölgesinde reşit olmuş, en iyi arkadaşıyla yan yana, kopkoyu bir karanlıkta bisiklete biniyordu; öyle koyu ki, görünmez olmak gibi. Rüyalarında gördüğü mekân yalnızca bir referans noktası gibiydi ama oranın her ayrıntısını hatırlıyordu: İki tarafı bulanık su olukları ve bakımsız çimenlerle örtülü yamaçlarla çevrilmiş dolambaçlı bir asfalt şeridi. Onlar tanışmadan önce bu yol hiçbir yere çıkmıyordu sanki; adım dünyanın bu sarp mavi ve yeşil ucunda hiç görünmeyen bir böcekten alan bir taşra yoluydu.

Sonra o yolu birbirlerinin gözleriyle görmeye başladılar. Yamacın başmda yan yana durduklarında, yüksek ağaçları, çamurlu çukurları ve uzak karlı dağlan değil, günün birinde gidecekleri bütün o yerleri görürlerdi. Geceleri yan yana olan evlerinden sıvışıp o yolda buluşurlardı. Pilchuck Nehri'nin kenarında oturup aşırdıkları sigaraları içer, bağıra bağıra, *Billy, Don't Be a Hero*[1] şarkısını söyler ve birbirlerine her şeyi anlatırlardı; yaşamlarını birbirine dikerek, yazm sonunda bir kızın nerede bitirip diğerinin nerede başladığını kimse kestiremeyene kadar. Artık onları tanıyan

1 **Billy, Kahraman Olma. (ç.n.)**

herkes için TullyileKate olmuşlardı ve otuz yıldan daha uzun süre bu arkadaşlık, yaşamlarının hasar geçirmeyen bölgesi olmuştu: Güçlü, dayanıklı, güvenilir. Söylenen şarkı yıllar geçtikçe değişmiş, ama Ateşböceği Yolu'nda verilen sözler aynı kalmıştı.

Sonsuza dek dostuz.

Bunun, bu sözün, bir gün yaşlı birer kadın olarak gıcırdayan döşemenin üzerinde sallanan sandalyelerine oturmuş, eskilerden konuşup gülecekleri güne kadar devam edeceğine inanmışlardı.

Elbette şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu. Bir yılı aşkın süredir kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu, en iyi arkadaşı olmadan da hayatına devam edebileceğini söyleyip duruyordu. Hatta bazen buna inanıyordu.

Sonra o şarkıları duyuyordu. Onların şarkılarım. *Goodbye Yellou) Brick Road, Material Girl, Bohemian Rapshody, Purple Rain.*[2] Dün alışveriş yaparken *You Have Got A Friend*'in[3] kötü bir fon müziği versiyonu onu hemen oracıkta, turpların yanında ağlatmıştı.

Yatak örtüsünü dikkatle kaldırıp yam başında uyuyan adamı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktı. Bir an gölgeli loş karanlıkta uyuyan adama bakarak orada durdu. Uykusunda bile tedirgin bir ifadesi vardı.

Telefonu asılı durduğu yerden alarak yatak odasından çıkıp sessiz koridordan açık kısma doğru ilerledi. Orada durup fırtınaya bakarak cesaretini topladı. O bildik numaralan tuşlarken, sessiz geçen bunca aydan sonra bir zamanlar en yakın arkadaşı olan bu kişiye ne diyeceğini, nereden başlayacağım düşünüyordu. *Berbat bir hafta geçirdim... Hayatım darmadağın...* Ya da sadece: *Sana ihtiyacım var.*

Kara ve çalkantılı Boğaz'ın karşı kıyısında telefon çaldı.

2 Elveda San Taşlı Yol, Maddiyatçı Kız, Bohem Rapsodi, Mor Yağmur, (ç.n.)

3 Bir Dostun Var. (ç.n.)

BİRİNCİ KISIM

YETMİŞLER

Dans Eden Kraliçe[4]

genç ve tatlı,
henüz on yedisinde

4 Dancing Queen. ABBA adlı grubun ünlü şarkısı, (yay.n.)

İkinci Bölüm

1970, ülke genelinde büyük bir değişim ve yenilik yılıydı, ancak Magnolia Drive Sokağı'ndaki evde her şey sessiz ve sakindi. İçeride on yaşındaki Tully Hart soğuk ahşap zemine oturmuş, küçük pembe mendillerin üzerinde uyuyan oyuncak bebekleri için Lincoln'dekiler gibi bir kütük ev yapıyordu. Eğer kendi odasında olsaydı kapaklı pikabına Jakson Five'ın kırkbeşliğini koyardı ama oturma odasında radyo bile yoktu.

Büyükannesi müzikten de, televizyondan da, tahta üzerinde oynanan oyunlardan da pek hoşlanmazdı. Genellikle -şimdi yaptığı gibi- şöminenin yanındaki sallanan sandalyesinde oturup iğne işi yapardı. Yüzlerce el işi yapmış, çoğuna İncil'den bölümler işlemişti. Noel zamanı, bağış yemeklerinde satılsın diye yaptıklarım kiliseye bağışlardı.

Ve büyükbabası... O sessiz kalmaya mahkûmdu. Felç geçirdiğinden beri yatağa bağlıydı. Bazen zilini çalardı; Tully'nin, büyükannesini acele ederken gördüğü tek zaman buydu. Zilin ilk çınlayışında büyükannesi gülümseyip, "Ah!" der ve terlikli ayaklarının onu götürebildiği kadar hızla hole koşardı.

Tully sarı saçlı trolüne[5] uzandı. İçinden sessizce mırıldanarak onu Calamity Kiddle'ıyla, *Daydream Believer*[6] şarkısı eşliğinde dans ettirdi. Şarkının ortasında kapı çalındı.

Bu o kadar beklenmedik bir sesti ki Tully oyununu bırakıp başım kaldırdı. Mr. ve Mrs. Beatlle'm onları kiliseye götürmek

5 Şans bebeği olarak satılan bir çeşit oyuncak, (yay.n.)

6 Hayalperest, (ç.n.)

için geldiği pazar günleri hariç kimse onları ziyarete gelmezdi.

Büyükannesi el işini sandalyesinin yanındaki pembe plastik kutuya bırakıp kalktı ve son yıllarda artık normal hali sayılan o yavaş yürüyüşüyle, ayaklarım sürüyerek odayı geçti. Kapıyı açınca uzun bir sessizlik oldu. Soma birden "Ah!" dedi.

Büyükannenin sesi tuhaf çıkmıştı. Tully, yandan dikkatle baküğında uzun karışık saçları ve gelip geçici bir gülüşü olan uzun boylu bir kadın gördü. Tully'nin gördüğü en güzel kadınlardan biriydi: Süt gibi bir cilt, keskin, hokka gibi bir burun, küçük yanaklarının üzerinde çıkık elmacık kemikleri, yavaşça açılıp kapanan berrak kahverengi gözler.

"Uzun süredir kayıp olan kızım böyle mi karşılıyorsun?" diyerek büyükanneyi geçip içeri girdi ve doğruca Tully'ye doğru yürüyüp eğildi. "Bu benim küçük Tallulah Rose'um mu?"

Kızım ? Yani bu kadın...

"Anneciğim?" diye korku ve merakla fısıldadı; inanmaya korkuyordu. Yıllarca bu am beklemiş, bu am hayal etmişti; annesinin geri dönüşünü.

"Beni özledin mi?"

"Ah, evet," dedi Tully gülmemeye çalışarak. Ama öyle mutluydu ki...

Büyükannesi kapıyı kapattı. "Mutfağa gel de bir kahve içelim."

"Kahve içmek için dönmedim. Kızım için geldim."

"Meteliksizsin," dedi büyükannesi yılgınlıkla.

Annesi sinirlenmişe benziyordu. "Ne olmuş meteliksizsem?"

"Tully'nin ihtiyacı olan..."

"Sanırım kızımın neye ihtiyacı olduğunu kendim bilebili-

rim." Annesi dik durmaya çalışıyordu ama bunu beceremiyordu. Biraz sendeliyordu, gözleri de komik görünüyordu. Uzun dalgalı saçlarının bir tutamım parmağına doladı.

Büyükannesi ona yaklaştı. "Çocuk yetiştirmek büyük bir sorumluluk, Dorothy. Belki bir süreliğine buraya taşınsan ve Tully'yi tammaya çalışsan iyi olabilir..." Durdu. Sonra kaşlarım çatıp sessizce "Sen sarhoşsun," dedi.

Annesi kıkırdayarak Tully'ye göz kırptı.

Tully de ona göz kırptı. Sarhoşluk o kadar da kötü bir şey sayılmazdı. Büyükbabası da hasta olmadan önce çok içerdi. Hatta büyükannesi bile bazen bir kadeh şarap içerdi.

"Bugün benim doğum günüm, anne, unuttun mu yoksa?"

"Doğum günün mü?" Tully ayağa fırladı. "Bekle," deyip odasına koştu. Ivır zıyırlannı koyduğu çekmecede her şeyi sağa sola savurarak, geçen sene încil kursunda annesi için makarna ve boncuktan yaptığı kolyeyi ararken kalbi deli gibi çarpıyordu. Kolyeyi gördüğünde büyükannesi kaşlarım çabp fazla umutlanmamasını söylemişti ama Tully'nin elinde değildi. Yıllarca ümit etmişti. Kolyeyi dışarı atıp hızla geri dönerken annesinin büyükannesine, "Sarhoş değilim, anneciğim. Üç yıl sonra ilk kez kızımla birlikteyim. En büyük sarhoşluk bu sevgi," dediğini duydu.

"Altı yıl. En son onu buraya bıraiup gittiğinde dört yaşındaydı."

"O kadar oldu mu?" dedi annesi; kafası karışmış gibiydi.

"Eve dön, Dorothy, sana yardım ederim."

"Geçen seferki gibi mi? Kalsın, istemem."

Geçen sefer mi? Annesi daha önce eve dönmüş müydü?

Büyükannesi derin bir nefes aldı, sonra sesi sertleşti. "Bana karşı daha ne kadar böyle davranacaksın?"

"Bu son kullanma tarihi olan bir şey değil, değil mi? Hadi, Tallulah." Annesi sendeleyerek kapıya yöneldi.

Tully kaşlarını çattı. O hiç de böyle hayal etmemişti. Annesi ona sarılmamış, onu öpmemiş ya da nasıl olduğunu sormamıştı. Üstelik bir yerden ayrılırken valiz hazırlamak gerektiğini herkes bilirdi. Yatak odasının kapısını göstererek "Eşyalarım..."

"O materyalist saçmalıklara ihtiyacın yok, Tallulah."

"Hu1?" Tully anlamamıştı.

Büyükannesi onu çekip talk pudrası ve saç spreyi kokan o güzel, bilindik kucaklamasıyla sardı. Bugüne dek Tully'yi kucaklayan tek kollardı bunlar, ona güven veren tek insan büyükannesiydi. Birden korkmaya başladı. "Büyükanne?" dedi geri çekilerek. "Neler oluyor?"

"Benimle geliyorsun," dedi annesi dengesini sağlamak için kapının çerçevesine uzanarak.

Büyükannesi, Tully'yi omuzlarından kavrayıp hafifçe sarsarak, "Telefon numaramızı ve adresimizi biliyorsun, değil mi? Eğer korkarsan ya da ters bir durum olursa bizi ara." Ağlıyordu. Her zaman güçlü ve sakin olan büyükannesinin ağladığım görmek Tully'yi afallattı. Neler oluyordu? Ne yapmıştı?

"Özür dilerim, büyükanne, ben..."

Annesi bir çırpıda uzandı ve omzunu kavrayıp hızla sarsarak, "Asla özür dileme, seni zavallı gösterir. Hadi." Tully'nin elini tutup onu kapıya doğru çekti.

Tully annesinin peşinden yalpalayarak evden çıktı, merdivenleri ve sokağı geçerek her tarafına plastik çiçek çıkartmaları yapıştırılmış ve yan tarafına kocaman, sarı bir barış sembolü çizilmiş paslı VW marka bir otobüsün yanma geldiler.

Kapı açıldı, koyu gri bir duman kıvrılarak dışarı süzüldü. Tully, pusların arasında arabamn içinde üç kişi gördü. Koskocaman kıvırcık saçları ve kırmızı bir saç bandı olan zenci bir adam

şoför koltuğundaydı. Arkada saçaklı bir yelek ve çizgili pantolon giymiş, sarı saçları kahverengi bir fularla örtülü bir kadm vardı, onun yanında da üzerinde İspanyol paça pantolon ve eski püskü bir tişört olan bir adam oturuyordu. Arabamn zemini kahverengi tüylü bir kaplamayla kaplanmıştı; birkaç bong,[7] boş bira şişeleri, yemeklerden kalan paketler ve ses kayıt teypleri etrafa dağılmıştı.

"Bu benim kızım Tallulah," dedi annesi.

Tully bir şey söylememişti ama ona Tallulah denmesinden nefret ediyordu. Bunu daha sonra baş başa kaldıklarında annesine söyleyecekti.

"Hadi oradan!" dedi biri.

"Tıpkı sana benziyor, Dot. İnsan aklını kaçırır."

"Binin," dedi şoför ters ters. "Geç kalacağız."

Kirli tişörtlü adam Tully'ye uzamp onu belinden kavradı ve arabamn içine çekti. Tully yavaşça dizlerinin üzerine oturdu.

Annesi de arabaya çıktı ve kapıyı çarparak kapattı. Tuhaf bir müzik arabayı sallıyordu. Tek anladığı birkaç sözcükten ibaretti: *Bur da bi şi oluyo...* Sisten her şey sanki yumuşamış ve bulanıklaşmaya başlamış gibi görünüyordu. Tully yamnda yer açmak için metal tarafa yanaştı, ancak annesi fularlı kadımn yamna oturdu. Hemen aynasızlar, yürüyüşler ve Kent adında bir adam hakkında konuşmaya başladılar. Tully bunların hiçbirini anlamıyordu, üstelik duman başım döndürmeye başlamıştı. Yanındaki adam bong'unu yaktığında, Tully elinde olmadan hayal kırıklığını belli edercesine içini çekti.

Adam onu duydu ve Tully'ye döndü. Ağzından çıkan kurşuni dumam tam yüzüne üfleyip gülümsedi. "Hadii, kendini akışa bırak küçük kız."

7 **Genellikle cam ya da seramikten yapılmış, içi suyla doldurularak özellikle marihuana gibi birtakım uyuşturucu maddeleri içmek için kullanılan araç. (yay.n.)**

"Baksanıza annem onu nasıl giydirmiş," dedi annesi aa aa. "Küçük oyuncak bebekler gibi. Kirlenemezse nasıl *gerçek* olacak?"

"Haklısın, Dot," dedi adam ağzındaki dumam üfleyip arkasına yaslanırken.

Annesi ilk kez Tully'ye baktı, ilk kez ona *gerçekten* baktı. "Unutma, evlat. Hayat yemek pişirmek, temizlik yapmak ya da çocuk doğurmak falan değil. Özgür olmak. Canının istediğini yapmak. İstersen kahrolası Amerika başkam bile olabilirsin."

"Yeni bir başkan hiç de fena olmazdı, orası kesin," dedi şoför.

Bandanalı kadın annesinin kalçasına vurdu. "Afferin! Bastın tam üstüne. Tom şu bong'u versene." Kıkırdadı. "Vay be! Kafiyeli oldu."

Tully, içinde, derinlerde bir yerde değişik bir utanç duygusu hissederek kaşlarım çatü. Bu elbiseyle sevimli göründüğünü samyordu. Başkan olmak falan da istemiyordu. O balerin olmak istiyordu.

Yine de en çok, annesinin onu sevmesini istiyordu. Annesine dokunabilecek kadar yalan olmak için ona yanaştı, "iyi ki doğdun," dedi sessizce, eli cebine doğru uzanırken. Üzerinde gerçekten deli gibi didinip uğraştığı, diğer çocuklar oyun oynamaya gittiklerinde bile hâlâ yaldızlarını yapıştırmaya çalıştığı kolyeyi çıkardı. "Bunu sana yaptım."

Annesi kolyeyi çekip parmaklarının arasına aldı. Tully uzun süre annesinin teşekkür edip kolyeyi takmasını bekledi ama annesi bunu yapmadı. Orada öylece oturup müzik eşliğinde sallanarak arkadaşlarıyla konuşmaya devam etti. En sonunda Tully gözlerini kapadı. Duman uykusunu getiriyordu. Hayatının büyük bir bölümü boyunca annesini özlemişti ve bu özlem, bulamadığınız bir oyuncağa ya da eşyalarınızı paylaşmayı kabul

etmediğiniz için artık size gelmeyen bir arkadaşa duyulan özlem gibi değildi. O, annesini *özlemişti.* Bu duygu hep içindeydi, gün boyunca ağrıyan ve gece olduğunda keskin bir acıya dönüşen bir boşluk. Kendi kendine eğer annesi geri dönerse artık iyi bir kız olacağına söz vermişti. Mükemmel bir kız. Yanlış yaptığı ya da söylediği ne varsa düzeltecek ya da değiştirecekti. Her şeyden çok, annesinin onunla gurur duymasını istiyordu.

Ama şimdi ne yapacağım bilmiyordu. Hayallerinde hep yalnızca ikisi uzaklara giderlerdi, sadece ikisi, el ele.

"İşte geldik," derdi rüyalarmdaki annesi, evlerine giden yokuşu beraberce çıkarlarken. "Evim, evim güzel evim!" Sonra Tully'yi yanaklarından öper ve "Seni öyle özledim ki..." diye fısıldardı, "Gittim, çünkü..."

"Tallulah, uyan."

Tully sarsılarak uyandı. Başı zonkluyor, boğazı acıyordu. *Neredeyiz?* diye sormaya kalkığında ağzından sadece bir hırıltı çıktı.

Herkes ona gülmeye başladı ve arabadan inene kadar gülmeye devam ettiler.

Seattle'ın bu işlek sokağında, her tarafta sloganlar atan, bağıran, ellerinde üzerinde "SAVAŞMA SEVİŞ" ve "ASLA GİTMEYİZ!" yazan pankartlar tutan insanlar vardı. Tully daha önce hiç bu kadar inşam bir arada görmemişti.

Annesi elinden tutup onu yamna çekti.

Günün geriye kalam sloganlar atıp şarkılar söyleyen bir insan kargaşasının içinde geçti. Tully o kadar çok korkuyordu ki, nasıl olduysa annesinin elinden kurtulmuş, kalabalığın içinde sürüklenmeye başlamıştı. Polisleri gördüğünde kendini hiç de güvende hissetmedi çünkü polislerin bellerinde tabancaları, ellerinde sopalan ve yüzlerini koruyan plastik kalkanlar vardı.

Ama kalabalığın tek yaptığı yürümek, polisinse tek yaptığı ise izlemekti.

Hava karardığında, yorulmuş, acıkmıştı ve başı ağrıyordu ama o sokaktan bu sokağa yürüyüp durmaya devam ettiler. Kalabalık artık değişmiş, pankartları bırakıp içmeye başlamışlardı. Ara sıra çeşitli cümleler ya da konuşmalardan bazılarım duyuyor, ama duydukları ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

"O domuzlan gördünüz mü? Ağzımızı burnumuzu dağıtmak için can atıyorlardı ama barışçıl davrandık, oğlum. Bize dokunamadılar. Hey! Dot, esrarı Bogartlıyorsun![8]"

Etraftaki herkes güldü, en çok da annesi. Tully ne olduğunu anlayamıyordu, başı feci ağrıyordu. Dans eden ve kahkahalar atan insanlar etraflarına toplandı. Bir yerlerden sokağa müzik sesi yayıldı.

Sonra aniden hiçbir şeye tutunmadığını fark etti.

"Anne!" diye çığlık attı.

Her yer insanlarla dolu olmasına rağmen kimse cevap vermedi ya da dönüp bakmadı. Sesi kısılana kadar, insanları itekleyip ilerleyerek annesine seslendi. Sonunda annesini en son gördüğü yere gidip kaldırımda beklemeye başladı.

Geri gelecek.

Orada oturmuş cesur olmaya çalışarak beklerken gözyaşları gözlerini yakıyor ve yüzüne süzülüyordu.

Ama annesi hiç gelmedi.

Somaki yıllarda, daha sonra ne olduğunu, ne yaptığım hatırlamaya çalışmıştı ama tüm o insan kalabalığı anılarını perdeleyen bir bulut gibiydi. Tek hatırladığı, bomboş bir sokakta betondan yapılmış kirli bir eşikte kendine gelip, at sırtında bir polis gördüğüydü.

8 Aktör Humprey Deforest Bogart'ın meşhur sigara içme tarzına gönderme yapan bu tabir o dönemde yaygın bir şekilde kullanılmaktaydı. "Bogartlamak", içine çekmek yerine uzun süre ağızda tutmak anlamına gelir, (ç.n.)

Tully'den oldukça yüksekteki yerine kurulmuş polis, kaşlarım çatıp ona bakmış ve "Hey, küçük! Tek başına mısın?" demişti.

"Evet," Ağlamadan söyleyebildiği tek şey buydu.

Polis, onu Queen Anne Tepesi'ndeki evine geri götürmüş, büyükannesi ona sımsıkı sarılıp yanaklarından öperek olanlarda bir suçu olmadığım söylemişti.

Ama Tully biliyordu. Bu sefer bir şekilde hata yapmış, yanlış davranmıştı. Bir daha annesi geri geldiğinde, elinden geleni yapacaktı. Başkan olacağına söz verecek ve bir daha asla ama asla özür dilemeyecekti.

Tully, Amerika başkanlarının bir listesini buldu ve her ismi sırasıyla ezberledi. Somaki aylarda, her sorana ilk kadın başkan olacağım söyleyip durdu, bale derslerini bile bıraktı. On birinci yaş gününde büyükannesi pastasının üzerindeki mumları yakıp alız ve hüzünlü sesiyle "Mutlu Yıllar Sana" şarkısını söylerken, Tully durmadan kapıya bakıp *Şimdi,* diyordu içinden ama ne kapıyı çalan oldu ne de telefon çaldı. Soma açılmış hediye kutularının içinde otururken gülümsemeye çalışmıştı. Önündeki sehpamn üzerinde boş bir albüm duruyordu. Aslında artık biraz bıkmıştı ama büyükannesi hediye olarak hep böyle şeyler verirdi; onu meşgul edip oyalayacak şeyler.

"Aramadı bile," dedi Tully yukarı bakarak.

Büyükannesi yorgun yorgun iç çekti. "Annenin... bazı sorunları var. O güçsüz ve kafası karışık. Bir şeyler farklıymış gibi davranmayı bırakmalısın artık. Önemli olan senin güçlü olman."

Tully bu nasihati trilyonlarca kez dinlemişti. "Biliyorum."

Büyükannesi, Tully'nin yanındaki çiçek desenli eski kanepeye oturup onu kucağına çekti.

Tully, büyükannesinin ona sarılmasını seviyordu. İyice yaklaşıp sokularak yanağım büyükannesinin yumuşak göğsüne yasladı.

"Keşke annen böyle olmasaydı, Tully, ama Tanrı böyle istemiş; onun ruhu kayboldu, uzun süre önce."

"Bu yüzden mi beni sevmiyor?"

Büyükannesi eğilip ona baktı. Siyah kemik çerçeveli gözlükleri solgun gri gözlerini olduğundan daha büyük gösteriyordu. "Seni seviyor ama kendince. Bu yüzden gidip gidip geri dönüyor.':

"Bu hiç de sevmeye benzemiyor."

"Biliyorum."

"Bence benden hoşlanmıyor bile."

"Onun hoşlanmadığı benim. Uzun süre önce bir şey oldu ve ben... Neyse, artık önemi yok." büyükannesi Tully'yi daha sıkı sardı. "Bir gün seninle geçirebileceği bu yılları kaçırdığı için pişman olacak. Kesinlikle eminim."

"Ona defterimi de gösterirdim."

Büyükannesi ona bakmadı. "Güzel olurdu." Uzun bir sessizliğin ardından "Mutlu yıllar, Tully," dedi ve onu alnından öptü. "En iyisi şimdi gidip büyükbabamn yamnda durayım, bugünlerde pek iyi değil."

Büyükannesi odadan çıkınca Tully orada oturup yeni defterinin boş olan ilk sayfasına bakmaya başladı. Bu albüm bir gün annesine ne kaçırdığını göstermek için harika olabilirdi. Peki ama Tully onu nasıl dolduracaktı? Genellikle okul gezilerinde ya da arkadaşlarının doğum günü partilerinde onların anneleri tarafından çekilmiş olan birkaç fotoğrafı vardı ama fazla sayılmazdı.

Büyükannesinin gözleriyse o küçücük vizörlerden bakacak kadar iyi görmüyordu. Annesininse sadece bir tane resmi vardı.

Bir kalem aldı ve sağ üst köşeye dikkatli bir şekilde tarihi yazdı, sonra kaşlarmı çattı. Başka? *Sevgili Anneciğim, bugün on birinci yaş günümdü...*

O günden soma yaşamıyla ilgili küçük şeyleri biriktirmeye başladı. Okul fotoğrafları, spor fotoğrafları, sinema bileti parçalan. .. Yıllarca ne zaman güzel bir gün geçirse, hemen eve koşup nerede olduğunu ya da ne yaptığını ispatlayan bilet, fiş, ne varsa defterine yapıştırıp yaşadıklarım yazdı. Bir süre soma daha iyi görünmesini sağlayacak bazı küçük süslemeler de eklemeye başladı. Aslında söyledikleri yalan değildi, yalmzca biraz abartılıydı. Bir gün annesinin onunla gurur duyduğunu söylemesini sağlayacak şeyler. Onlu yaşlarına gelene kadar her doğum gününde böyle yepyeni bir defter aldı.

Soma ona bir şeyler oldu. Ne olduğundan tam olarak emin değildi; belki herkesinkinden daha hızlı büyüyen göğüsleri ya da belki sadece yaşadıklarım hiç kimsenin bakmak istemediği bir defterin sayfalarına dökmekten bıkmasıydı. On dört yaşına geldiğinde artık buna bir son verdi. Bütün küçük-kız defterlerini bir karton kutuya koyup dolabının derinliklerine gömdü ve büyükannesinden artık ona bunlardan almamasım istedi.

"Emin misin, tatlım?"

Cevabı "Evet" olmuştu. Artık annesini umursamıyor ve onu hiç düşünmemeye çalışıyordu. Hatta okulda herkese annesinin bir kayık gezintisi sırasında öldüğünü söylemişti.

Bu yalan onu özgürleştirmişti. Kıyafetlerini küçük-kız bölümünden değil, ilk gençlik bölümünden alıyordu. Yeni yeni çıkan memelerini sergileyen yakası açık, dar bir tişört ve kalçalarım güzel gösteren İspanyol paça bir pantolon almıştı. Bu kıyafetleri büyükannesinden saklaması gerekiyordu ama o iş kolaydı. Ka-

bank, uzun bir yelek giymek ve hızlı bir hoşça kal demek evden istediği kıyafetle çıkmasını sağlıyordu.

Kıyafetlerini dikkatle seçip ve belirli bir şekilde davrandığında çekici çocukların onunla çıkmak istediğini keşfetti. Cuma ve cumartesi geceleri büyükannesine bir arkadaşında kalacağım söyleyip Lake Hills'te kaykay yapmaya gidiyordu; orada kimse ailesiyle ilgili sorular sormuyor ya da ona "Zavallı Tully" diyen gözlerle bakmıyordu. Öksürmeden sigara içmeyi ve nefesindeki kokuyu gizlemek için sakız çiğnemeyi öğrendi.

Sekizinci sımfa geldiğinde, ortaokulun en popüler kızlarından biriydi, bir sürü arkadaşı vardı. Yeterince meşgul olduğunda onu istemeyen kadım düşünmüyordu.

Yine de kimi günlerde hâlâ biraz... yalnız sayılmaz ama... şey hissediyordu... başı boş, belki. Sanki çevresindeki herkes yeri yurdu belli olan insanlardı.

Bugün o günlerden biriydi. Okul servisindeki her zamanki koltuğuna oturmuştu; çevresindeki dedikodu uğultusu kulaklarım dolduruyordu. Herkes aileleriyle ilgili bir şeyler anlatıyor gibiydi, onunsa ekleyebileceği hiçbir şey yoktu. Küçük kardeşle kavga etmek ya da anne babaya karşılık verip cezalandırılmak veya anneyle alışveriş merkezine gitmek hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Neyse ki araba onu indirmek için sonunda durdu; arkadaşlarına büyük bir hoşça kal faslı sergileyerek, kahkahalar atıp el sallayarak aceleyle indi. Sanki o bahsettikleri şeylerin çoğunu daha yeni yaşamış gibi davramyordu.

Otobüs uzaklaştığında, sırt çantasım omzuna geçirip eve giden uzun yolu yürümeye başladı. Tam köşeyi dönmüştü ki onu gördü.

Sokağın karşısma, büyükannesinin evinin önüne park etmiş dökük kırmızı VW araba. Hâlâ yan tarafında çiçek çıkartmalan vardı.

Üçüncü Bölüm

Kate Mularkey'nin saatinin alarmı çaldığında dışarısı hâlâ karanlıktı. Sızlandı ve öylece uzamp sivri tavana bakmaya başladı.

Gördüğü kadarıyla sekizinci sınıf da iğrençti; 1974 tümüyle berbat bir yıl, bir sosyal kuraklık dönemi olmuştu. Neyse ki okulun bitmesine sadece bir ay kalmıştı. Yazın daha iyi olacağının bir garantisi de yoktu ya...

Altıncı sınıfta çok iyi iki arkadaşı vardı; her şeyi birlikte yaparlardı, 4-H[9] kulübünde atlarını sergilemiş, gençlik grubuna girmiş ve birbirlerinin evleri arasında bisiklet sürmüşlerdi. On iki yaşma girdikleri yaz her şey bitti. Arkadaşları tuhaflaşmıştı, başka yolu yoktu. Okuldan önce esrar çekiyor, dersleri asıyor ve hiçbir partiyi kaçırmıyorlardı. Onlara katılmayınca, onunla bağlarını kopardılar. Nokta. Hem dumancılar kulübüne katılsaydı "iyi" çocuklar ona asla yaklaşmazdı. Bu yüzden artık onun tek arkadaşı kitaplardı. *Yüzüklerin Efendisi'ni* o kadar çok okumuştu ki kitaptaki her sahneyi ezberden okuyabilirdi.

Ama bu, okulda popüler olmak için pek de yeterli bir özellik değildi.

İç çekerek yataktan çıktı. Kısa bir süre önce banyoya çevrilmiş olan üst kattaki küçük soyunma odasında çabucak duş alıp düz, uzun saçlarım ördü; soma o aptal kemik çerçeveli gözlük-

9 **Amerika'da gençleri dört farklı yönden (Heart: Duygu, Head: Zekâ, Health: Sağlık, Hands: El becerisi) geliştirmek amacıyla kurulan ve devlet himayesinde faaliyet gösteren bir eğitim ve gençlik örgütü, (ç.n.)**

lerini taktı. Modası çoktan geçmişti; çekici çocuklar yuvarlak ve çerçevesiz gözlük takıyordu artık. Ama babası şimdilik yeni bir gözlük alacak paraları olmadığım söylemişti.

Alt kata inince, arka kapıya gidip pantolonunun geniş paçalarım baldırlarına kadar kıvırdı ve taş merdivenlerde duran kocaman siyah lastik çizmelerini giydi. Neil Armstrong gibi yürüyerek çamurlara bata çıka arka bahçedeki ahıra doğru ilerledi. Quarterhorse cinsi yaşlı kısrakları, ağır aksak çite yaklaşıp selam verir gibi kişnedi. "Hey, Svveetpea!" dedi Kate, yere bir parça saman atıp atın kadife kulaklarım kaşıyarak.

"Ben de seni özledim," dedi; doğruydu da. İki yıl önce birbirlerinden hiç ayrılmazlardı; Kate bütün yaz boyunca bu kısrağa binmiş, Snohomish İl Şenliği'nde bir sürü ödül kazanmıştı.

Ama her şey çok çabuk değişiyordu. Artık bunu anlamıştı. Bir at bir gecede yaşlamp sakatlanabilirdi. Bir arkadaş da aynı hızda bir yabacıya dönüşebilirdi.

"Hoşça kal." Karanlık, çamurlu yoldan ağır ağır geçerek geri döndü ve kirli çizmelerini kapımn önünde çıkardı.

Arka kapıyı açınca bir kargaşanın içine daldı. Annesi evde giydiği rengi solmuş çiçekli elbiseyi ve pembe tüylü terliklerini giymiş, Eve marka mentollü sigarasım içerek fırının yamnda durmuş, dikdörtgen şeklindeki elektrikli kızartma tavasına krep hamuru döküyordu.

Boyu omuzlarına kadar inen kahverengi saçlarım iki ince atkuyruğu seklinde ayırmış ve ikisini de çingene pembesi kurdelelerle tutturmuştu. Başını tavadan kaldırmadan, "Sofrayı hazırla, Katie," dedi. "Sean, hadi aşağıya."

Kate söyleneni yaptı. Tam işi bitmek üzereydi ki annesi arkasında bitmiş, bardaklara süt doldurmaya başlamıştı.

"Sean, kahvaltıya!" diye tekrar üst kata seslendi annesi. Bu sefer sihirli sözcükleri de ekledi. "Sütünü koydum."

Saniyeler içinde, sekiz yaşındaki Sean merdivenlerden koşa koşa inip üzerinde nokta desenli bej formika masaya doğru hızla ilerledi; aileye yeni katılmış olan küçük yavru Labrador ayaklarına takıldıkça kıkırdıyordu.

Kate tam her zamanki yerine oturmak üzereyken mutfağın karşısındaki oturma odasına doğru baktı. Kanepenin üzerindeki geniş pencereden, onu şaşırtan bir şey gördü: Karşıdaki evin bahçesine doğru dönen bir nakliye kamyonu.

"Vay!" Tabağını alıp iki odayı da geçti ve pencerenin kenarına oturdu, bakışları evlerinin bir dönümlük bahçesi üzerinden geçip karşıdaki evde durdu. Bu ev o kadar uzun süredir boştu ki ne zamandan beri öyle olduğunu kimse hatırlamıyordu.

Ona doğru gelen annesinin ayak seslerini duydu, bu ses mutfağın tuğla desenli yer muşambasıyla döşenmiş zemininde yürürken artmış, oturma odasımn çimen yeşili halısına gelince yavaşlamıştı.

"Sokağın karşısındaki eve biri taşınıyor," dedi Kate.

"Gerçekten mi?"

Hayır, yalan söylüyorum.

"Belki senin yaşında bir kızları vardır. Bir arkadaşın olması senin için iyi olur."

Kate dişlerini sıkarak sinirli sinirli cevap verdi. Sadece anne'er lise birde biriyle arkadaş olmanın kolay olduğunu düşünebilirdi zaten. "Neyse." Hızla arkasını döndü, tabağım da alıp koridora çıktı, burada İsa portresinin altında oturup rahat rahat yemeğini bitirebildi.

Tahmin ettiği gibi, annesi peşinden geldi. *Son Akşam Yemeği* işlemeli duvar halısının asılı durduğu duvara yaslamp hiçbir şey söylemeden durdu.

"Ne var?" diye aniden sordu Kate daha fazla dayanamayıp.

Annesi neredeyse duyulmayacak kadar sessiz bir şekilde iç çekti. "Neden son günlerde hep didişiyoruz?"

"Başlatan sensin."

"*Merhaba* deyip nasıl olduğunu sorarak mı? Evet, tam bir cadıyım."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Bu benim suçum değil, biliyorsun değil mi?"

"Ne senin suçun değil?"

"Hiç arkadaşının olmaması. Eğer sen..."

Kate uzaklaştı. Tanrım, gerçekten de eğer bir kez daha o klasik eğer-sen-üzerine-düşeni-yaparsan konuşmasını dinlerse kusabilirdi.

Neyse ki ilk defa annesi peşinden gelmedi. Bunun yerine mutfağa gidip, "Çabuk ol, Sean," diye seslendi, "Mularkey aile servisi on dakika içinde kalkıyor."

Kardeşi kıkırdadı. Kate gözlerini devirip üst kata çıktı. Kardeşi her gün bu aptal espriye nasıl gülebiliyordu?

Soruyu sorar sormaz cevabım buldu: Çünkü onun arkadaşları vardı. Arkadaşların varsa hayat daha kolaydır.

Eski Ford pikap çalışana kadar odasına kapandı. En son istediği şey annesinin onu okula bırakmasıydı; Kate arabadan inince "îyı dersler!" diye bağırıp sanki "Kaç Para?" yarışmasına katılmış gibi el sallardı. Herkes sizi okula annenizin ya da babanızın bırakmasının sosyal bir katliam olduğunu bilir. Lastiklerin çakıllı yolda çıkardığı sesi duyduğunda tekrar aşağıya indi, bulaşıkları yıkadı, eşyalarım hazırladı ve evden çıktı. Dışarıda güneş parlıyordu ama dün geceki yağmur evin yolunda küçük küçük oyuklar açmıştı. Kesin hırdavatçı dükkanındaki ihtiyarlar çoktan sel felaketinden bahsetmeye başlamışlardı. Taklit Earth ayakkabılarının tabanlarına çamur bulaşmasın diye yavaş iler-

liyordu. Rengârenk çoraplarına çamur bulaştırmamaya o kadar kararlıydı ki, sokağın karşısında duran kızı gördüğünde yolun sonuna gelmişti.

Büyüleyiciydi. Uzun boylu, iri göğüslüydü; uzun, kestane rengi kıvırcık saçları ve Monako Prensesi Caroline gibi bir yüzü vardı: Açık bir ten, dolgun dudaklar ve uzun kirpikler. Ya kıyafetleri: Üç düğmeli, düşük bel, yandaki dikişlere ağartmalı kumaş parçalan eklenerek İspanyol paça yapılmış bir kot pantolon, on santimlik platform topuklu mantar tabanlı ayakkabılar ve göbeğini en az beş santim açıkta bırakan yarasa kollu, pembe, yakası büzgülü bir bluz.

Kate kollarım kavuşturarak kitaplarım önüne getirdi; içinden keşke dün gece sivilcelerimi sıkmasaydım diye geçiriyordu. Ya da keşke Sears Rough Riders marka pantolonumu giymeseydim...

"M-Merhaba," dedi yamna gidip yol tarafında durarak. "Otobüs bu tarafta durur."

Siyah maskarayla kat kat rimel ve parlak mavi renkte göz fan sürülmüş çikolata kahvesi gözler hiçbir ifade taşımadan ona baktı.

Tam o anda otobüs geldi. Homurtu gibi bir ses çıkararak hızla gelip acı bir sesle aniden silkelenerek durdu. Eskiden hoşlandığı çocuk pencereden başım çıkanp, "Hey, Kootie. Bu kılık ne, sel bitti!" diye bağırdı ve güldü.

Kate başım eğip otobüse bindi. Her zamanki yerine, yalmz başına oturduğu ön koltuğa doğru sarsıla sarsıla ilerlerken başı hâlâ eğik, yeni kızın yamndan geçmesini bekledi ama kimse binmedi. Kapılar kapamp otobüs sarsılarak ilerlemeye başladığında, arkasını dönüp yola bakmaya cesaret edebildi.

Dünyanın en çekici kızı orada değildi.

Tully hâlâ hazırlanamamıştı. Bu sabah ne giyeceğine karar

vermek tam iki saatini almıştı -*On Yedi* dergisinin sayfalarından fırlamış gibiydi- ama yine de hiçbiri olmamıştı işte.

Okul servisi geldiğinde, bir son dakika kararı aldı. Okula bu can sıkıcı, sessiz taşrada gitmeyecekti. Shonomish, Seattle'ın merkezine bir saatten daha az uzaklıktaydı belki ama ona kalsa sanki şu anda aydaydı. Burada kendini o kadar yabancı hissediyordu.

Hayır.

Lanet olsun, hayır!

Evin çakıllı yolunu hızla geçti; ön kapıyı öyle sert bir şekilde iterek açtı ki kapı çatırdayarak duvara çarptı.

Rol yapmak imla kurallarını iyi bilmek gibiydi. Bunu öğrenmişti. İkisi de notunuzun artmasını sağlıyordu.

"Kafan güzel olmalı!" dedi yüksek sesle, der demez de oturma odasında sadece eşyaları taşıyan adamların olduğunu fark etti.

Bir tanesi durup yorgun bir halde ona baktı. "Hı?"

Yanlarından hızla geçerken, gardıroba öyle bir çarptı ki, adamlar alçak sesle küfrettiler. Umursamadı bile. Böyle sinirden patlayacakmış gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Sözde annesinin gelip ona kendisini kapana kısılmış gibi hissettirmesine izin vermeyecekti; onu defalarca terk ettikten sonra değil.

Annesi büyük yatak odasında yerde oturmuş *Cosmo* dergisinden resimler kesiyordu. Uzun saçları her zamanki gibi dalgalı, berbat bir tüy yumağı gibiydi; modası çoktan geçmiş boncuklu, deri bir saç bandıyla sarılmıştı. Başını kaldırmadan sayfayı çevirdi, bir sonraki sayfada Burt Reynold'ın sırıtan, çıplak, eliyle penisini kapattığı bir resmi vardı.

"Bu taşra okuluna gitmeyeceğim. Bunların hepsi hödük."

"Ah!" Annesi sayfayı çevirip makasını aldı ve Breck reklamından bir çiçek buketi kesmeye başladı. "Tamam."

Tully çığlık atmak istiyordu. "Tamam mı? *Tamam?* Ben on dört yaşındayım."

"Benim vazifem seni sevmek ve desteklemek bebeğim, seninle karşı karşıya gelmek değil."

Tully gözlerim kapadı, içinden ona kadar saydı ve tekrar, "Burada hiç arkadaşım yok. "

"Yeni arkadaşlar edin. Eski okulunun en popüler kızı senmişsin."

"Ama anne ben..."

"Cloud."

"Sana Cloud demeyeceğim."

"Sen bilirsin Tallulah." Annesi mesajımn alınıp alınmadığını anlamak için başım kaldırdı. Mesaj alınmıştı.

"Ben buraya ait değilim."

"Tully sen de biliyorsun ki sen yeryüzünün ve gökyüzünün çocuğusun, sen her yere aitsin. Bhagavad Gita der ki..."

"Yeter." Tully uzaklaşırken annesi hâlâ konuşuyordu. Duymak istediği son şey o uyuşturucu müptelalarının siyah beyaz posterlerde yazılı öğütleriydi. Dışarı çıkarken annesinin çantasından bir paket Virginia Slims[10] aşırdı ve yola koyuldu.

Somaki hafta boyunca Kate yeni kızı uzaktan izledi.

Tully Hart çok farklıydı; bu cesur ve çekici bir farklılıktı. Okulun açık yeşil koridorunda yürürken her nasılsa herkesten daha göz kamaştırıcıydı. Onun gece sokağa çıkma yasağı yoktu ve okulun arkasındaki ağaçlıkta sigara içerken yakalanmaktan

10 1968 yılında güçlü kadın sembolüyle piyasaya sürülen Amerikan sigarası, (ç.n.)

korkmuyordu. Herkes ondan bahsediyordu. Kate aralarında fısıldaşan çocukların seslerindeki gizli hayranlığı duyabiliyordu. Snohomish Vadisi'ndeki mandıralarda ya da kâğıt fabrikasında çalışan işçilerin evlerinde büyüyen bu çocuklar için Tully Hart egzotikti. Herkes onunla arkadaş olmak istiyordu.

Komşusunun popüler olması Kate'in yabancılaşma duygusunu daha da artırmıştı. Bunun onu neden bu kadar etkilediğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, her sabah otobüs durağında yan yana ama tümüyle ayrı dünyalarda durup aralarında derin bir sessizlikle beklerken, Tully'nin onu fark etmesi için yanıp tutuştuğuydu.

Ama bu hiç olmayacaktı.

"… Neyse, *Carol Burnett Show* daha başlamamış. İşte hazır. Kate? Katie?"

Kate başını masadan kaldırdı. Mutfak masasında, açık sosyal bilgiler kitabının üzerinde uyuyakalmıştı. "Hı? Ne dedin?" diye sordu ağır gözlüklerini parmağıyla yukarı doğru iterek.

"Yeni komşulanmız için hamburger köftesi ve makarna hazırladım. Karşıya götürür müsün?"

"Ama…" Kate bir bahane bulmaya çalıştı, bundan kurtulmasını sağlayacak herhangi bir şey. "Onlar taşınalı bir hafta oldu."

"Haklısın, geç kaldım. Son zamanlarda her şey üst üste geldi."

"Benim çok ödevim var. Sean'ı gönder."

"Sean'ın şimdilik orada arkadaşlık edebileceği biri yok, değil mi?"

"Benim de yok," dedi Kate üzgün bir halde.

Annesi ona döndü. Bu sabah titizlikle kıvırıp kabarttığı kahverengi saçları gün içinde sönmüş, makyajı da solmuştu. Şimdi yuvarlak, elma yanaklı yüzü solgun ve bitkin görünüyordu. Sarı

ve mor renkli tığ işi yeleği -geçen yılki Noel hediyesiydi- yanlış düğmelenmişti. Kate'e bakarak odayı geçti ve masaya oturdu.

"Sen üzerime atlamadan bir şey söyleyebilir miyim?"

"Muhtemelen hayır."

"Sen ve Joannie için üzgünüm."

Kate'in beklediği onca şey içinde, bu listede bile değildi. "Önemli değil."

"önemli. Bugünlerde oldukça hızlı bir grupla takılıyormuş, öyle duydum."

Kate umurunda bile olmadığım söylemek istiyordu ama hiç istemediği halde gözleri yaşla dolmaya başladı. Amlar gözlerinin önünde canlandı: O ve Joannie şenlikte, Ahtapot'ta bölmelerinin dışında oturmuş, lisede ne kadar eğleneceklerinden bahsediyorlardı. Omzunu silkti. "Evet."

"Hayat bazen zor. Özellikle de on dört yaşında."

Kate gözlerini devirdi. Eğer bir şey biliyorsa, o da annesinin ergenlik çağındaki bir kız için hayatın ne kadar zor olabileceğinden haberinin bile olmadığıydı. "Evet, çok boktan."

"O sözcüğü duymamış gibi davranacağım. Zor olmayacak çünkü bir daha asla duymayacağım. Değil mi?"

Kate, Tully gibi davranmış olduğunu umdu. O asla bu kadar kolay geri çekilmezdi. Muhtemelen hemen şu anda bir sigara yakardı ve annesine cevap verecek cesareti olurdu.

Annesi eteğinin çanta gibi ceplerini arayıp sigara çıkardı. Bir tane yakıp Kate'i incelemeye başladı. "Seni çok sevdiğimi, desteklediğimi ve birinin seni üzmesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Ama sana bir şey soracağım Katie: Ne bekliyorsun ki?"

"Ne demek bu?"

"Bütün gününü kitap okuyarak ve ödev yaparak geçiriyorsun. Böyle davramrsan insanlar seni nasıl tamyabilir ki?"

"Kimse beni tammak istemiyor."

Annesi yavaşça eline dokundu. "Oturduğun yerde birinin ya da bir şeyin gelip hayatını değiştirmesini beklemek hiç iyi bir şey değil. Bu yüzden Gloria Steinem gibi kadınlar sutyenlerini yakıp VVashington'a yürüyorlar."

"Ben arkadaş edinebileyim diye mi?"

"Ne istersen onu olabilesin diye. Sizin kuşak çok şanslı. İstediğin her şey olabilirsin. Ama bazen risk alman gerekir. Elini uzatmalısın. Sana kesin olarak söyleyebileceğim bir tek şey var: Hayatta sadece yapmadığımız şeyler için pişmanlık duyarız."

Kate annesinin sesinde bir tuhaflık hissetti, *pişmanlık* sözcüğünü vurgulayan bir hüzün. Ama annesi lise popülaritesinin savaş alanı hakkında ne bilebilirdi ki? Ergenlikten çıkalı yıllar olmuştu. "Evet, doğru."

"Gerçekten Kathleen, bir gün ne kadar haklı olduğumu anlayacaksın." Annesi gülümseyerek eline vurdu. "Eğer sen de bizim gibiysen, o gün benden ilk kez bebek bakmamı istediğin gün olacak."

"Neden bahsediyorsun?"

Annesi, Kate'in ne olduğunu bile anlamadığı bu şakaya güldü. "İyi ki bu konuşmayı yaptık. Şimdi git de yeni komşuyla arkadaş ol."

Yaa tabi, o kadar kolaydı.

"Fırın eldivenlerini tak. Hâlâ sıcak," dedi annesi.

Mükemmel. Bir eldivenler eksikti.

Kate mutfak tezgâhına gidip, kırmızı-kahverengi, yapış yapış görünen bir tencere yemeğe baktı. Aptal gibi, güvecin üzerine folyo sarıp kenarlarını kıvırdı ve Georgia teyzenin yaptığı kabarık, mavi kapitone fırın eldivenlerini taktı. Arka kapıda, çoraplı ayaklarına, girişte duran taklit Earth ayakkabılarını geçirdi ve

evin yağmurda delik deşik olmuş yolunda ilerlemeye başladı.

Sokağın karşısındaki ev, uzun ve yere yakın, L şeklinde çiftlik tarzı, yola bakmayan bir evdi. Pedavra kaplı çatı yosun bağlamıştı. Fildişi rengi cepheler boya istiyordu, oluklar yaprakla ve çalı çırpıyla dolmuştu. Dev ormangülü çalıları pencerelerin yarısından çoğunu gizliyordu. Bakımsız kalmış ardıçlar ev boyunca uzanan yeşil, dikenli bir set oluşturmuştu. Bahçeyle yıllardır kimse ilgilenmemişti.

ön kapıya geldiğinde Kate durup derin bir nefes aldı.

Tencereyi tek elinde dengeleyerek, fırın eldivenlerinden birini çıkarıp kapıyı çaldı.

Lütfen evde kimse olmasın.

Tam o anda içeriden ayak sesleri geldiğini duydu.

Kapı açılınca karşısına dalgalı bir kaftan giymiş, uzun boylu bir kadın çıktı. Almna Hint boncuklarıyla işlenmiş bir saç bandı geçirmişti. Gözlerinde tuhaf bir boşluk vardı, sanki gözlük takması gerekiyormuş da takmamış gibiydi ama yine de belirgin ve kırılgan bir hoşluk vardı halinde. "Evet?"

Farklı yerlerden aym anda geliyor gibi görünen tuhaf, yüksek frekanslı bir müzik vardı, ışıklar kapalı olmasına rağmen, esrarengiz yeşil-kırmızı camlarla kaplı lav lambalarının ışığı süzülüyor, ışık oyunları yapıyordu.

"Me-Merhaba," dedi Kate kekeleyerek. "Annem bu güveci sizin için yaptı."

"Tam isabet," dedi kadın geriye doğru tökezleyerek, neredeyse düşüyordu.

Birdenbire Tully kapıya doğru gelmeye, daha doğrusu süzülmeye başladı. Zarafet ve güvenle hareket ediyordu; sanki bir ergen değil de bir film yıldızıydı. Parlak mavi mini elbisesi ve be yaz go-go çizmelerinin içinde araba kullanabilecek kadar büyük görünüyordu. Hiçbir şey söylemeden Kate'in kolundan tutup

onu oturma odasından geçirerek her şeyi pembe olan mutfağa götürdü: Duvarlar, mutfak dolapları, perdeler, fayans tezgâh, masa. Tully ona baktığında, bu kara gözlerde utanca benzeyen bir şeyin parladığını gördü.

"O senin annen mi?" diye sordu Kate ne söyleyeceğini bilmeyerek.

"O kanser."

"Ah!" Kate, "Çok üzüldüm," demek dışında ne söyleyeceğini bilemedi. Tully'yle göz göze gelmektense masayı inceledi. Hayatında hiç bu kadar abur cuburu bir arada görmemişti. Hazır turtalar, Cap'n Crunch ve Quisp marka mısır gevreği kutuları, Fritos patates cipsi, Funyuns mısır cipsi, Tvvinkies kremalı kekler, Zingers çikolatalar ve Screaming Yellovv Zonkers mısır patlağı. "Vay, keşke annem bunlardan yememe izin verse." Kate anında ağzım açtığına pişman oldu. Artık çekici görünmekten fena halde uzaktı. Bir şeyler yapmak ve Tully'nin ifadesiz yüzüne bakmamak için elindeki tencereyi tezgâhın üzerine koydu. "Hâlâ sıcak," dedi, bu fırın eldivenleriyle katil balinalara benzediğini düşünerek.

Tully bir sigara yaktı ve duvara yaslanarak onu izledi.

Kate arkasına dönüp oturma odasımn kapısına baktı. "Sigara içmene kızmıyor mu?"

"Böyle şeyleri kafasına takamayacak kadar hasta."

"Ah!"

"Bir nefes çekmek ister misin?"

"Aa... Yok, sağ ol."

"Tabii, ben de öyle düşünmüştüm."

Duvardaki kara kedi saatin kuyruğu oynadı.

"Muhtemelen akşam yemeği için eve dönmen gerekiyordur."

"Ah," dedi Kate tekrar, kendini daha öncekinden berbat bir duruma düşmüş hissederek. "Doğru."

Tully, Kate'i çıkışa götürmek için oturma odasına doğru yöneldi, annesi şimdi kanepenin üzerinde kıvrılmıştı. "Hoşça kal, karizmatik komşu tavırlı, sokağın karşısındaki kız."

Tully kapıyı hızla çekerek açtı. Kapı açılınca gerçek olamayacak kadar canlı görünen; bulanık, mor bir dikdörtgene benzeyen bir gece onları karşıladı. "Yemek için teşekkürler," dedi. "Ben yemek pişirmeyi bilmiyorum, Cloud'un kendisi pişmiş zaten, anlarsın ya."

"Cloud?"

"Annemin şu anki adı."

"Ah."

"Yemek pişirmeyi *bilseydim* iyi olurdu. Ya da bir aşçımız falan olsaydı. Annem kanser ya." Tully ona baktı.

Ona öğretebileceğim söyle.

Risk al.

Ama yapamadı. Küçük düşme ihtimali dağlar kadardı.

"Şey... Hoşça kal."

"Görüşürüz."

Kate onun yamndan geçip karanlığa daldı.

Tully ona seslendiğinde yolu yarılamıştı. "Hey, bekle."

Kate yavaşça arkasım döndü.

"Senin adın ne?"

Bir umut ışığı hissetti. "Kate. Kate Mularkey."

Tully güldü. Mularkey[11] mi? Zırvalık gibi mi?"

11 **Mularkey, İrlanda'da yaygın olarak kullanılan bir soyadıdır ve "cazibe, eğlence, hile" anlamları vardır. Amerika'daysa bu sözcük Mularky olarak yazıldığında "zırvalık" anlamında kullanılır, (ç.n.)**

Soyadıyla ilgili bu şaka hiç de komik değildi. İçini çekip geri döndü.

"Gülmek istememiştim," dedi Tully ama gülmeye devam etti.

"Evet. Her neyse."

"İyi. Bir kaltak gibi davran, tamam mı?"

Kate yürümeye devam etti.

Dördüncü Bölüm

Tully kızın uzaklaşmasını izledi.

"Öyle söylememeliydim," dedi, yıldızlarla süslü sonsuz gökyüzünün altında sesinin ne kadar da küçük çıktığım fark ederek.

Neden öyle söylediğini, karşı komşunun kızıyla neden birdenbire dalga geçmek istediğim tam olarak kendisi de bilmiyordu. İçini çekerek tekrar eve girdi. Odaya girer girmez marihuana kokusu başım döndürdü, duman gözlerini yaktı. Annesi kanepenin üzerinde kollarını bacaklarım gererek uzanmıştı; bir ayağı sehpamn, öbür ayağı siyah yastıkların üzerindeydi. Ağzı açık kalmıştı, dudaklarının kenarmda salyalar parlıyordu.

Ve karşı komşunun kızı bunu görmüştü. Tully bir utanç dalgasının vücuduna yayıldığım hissetti. Pazartesi günü dedikoduların tüm okula yayılacağından hiç şüphesi yoktu: *Tully Hart'ın annesi marihuana çekiyormuş.*

Bu yüzden eve hiç kimseyi davet etmiyordu. Eğer bir sırrın varsa onu tek başına, karanlıkta saklamak gerekiyordu.

Yabancılar için bile yemek pişiren bir anneye sahip olmak için her şeyini verirdi. Belki de bu yüzden o kızın soyadıyla dalga geçmişti. Bu düşünce sinirine dokundu ve kapıyı çarparak kapattı. "Cloud. Uyan."

Annesi hızlı ve derin bir nefes alarak oturdu. "N'oldu?"

"Yemek zamanı."

Annesi gözlerinin önündeki saç tutamım itip duvar saati-

ne odaklanmaya çalıştı. "Ne, anaokulunda mıyız? Saat daha beş."

Tully annesinin hâlâ saati söyleyebiliyor olmasına şaşırmıştı. Mutfağa gitti, yemekleri CorningVVare marka iki beyaz tabağa koyup oturma odasına geri geldi. "Al." annesine bir tabakla çatal verdi.

"Bu nereden çıktı? Yemek mi pişirdin?"

"Hayır. Komşu getirdi."

Cloud uykulu uykulu etrafına bakındı. "Komşumuz mu var?"

Tully cevap verme zahmetine girmedi. Ne de olsa annesi ne konuştuklarım hep unuturdu. Bu onunla gerçekten sohbet etmeyi imkânsız hale getiriyordu ama Tully bu durumu çoğunlukla umursamıyordu. Cam siyah beyaz bir film izlemeyi ne kadar az istiyorsa Cloud'la sohbet etmeyi de o kadar az istiyordu. Ama şimdi, o kız geldikten sonra Tully ne kadar farklı olduğunu açıkça hissetmişti. Eğer gerçek bir ailesi -ev yemekleri pişirip komşulara gönderen bir annesi- olsaydı kendini bu kadar yalmz hissetmezdi. Kanepenin yamnda duran hardal renkli puf mindere oturup ihtiyatla, "Acaba büyükannem şu anda ne yapıyordur?" dedi.

"Muhtemelen o berbat İSA'YA ŞÜKÜRLER OLSUN işlemelerinden yapıyordur. Sanki bunlar ruhunu kurtaracakmış gibi. Hah! Okul nasıl?"

Tully'nin başı birdenbire kalktı. Az önce annesinin ona hayatıyla ilgili bir soru sorduğuna inanamıyordu. "Çocukların çoğu etrafımda dolamyor ama ben..." Kaşlarım çattı. Hoşnutsuzluğunu nasıl sözcüklere dökebilirdi? Gerçekten bildiği tek şey burada arkadaşlanylayken bile yalmz olduğuydu. "Ben beklemeye devam..."

"Ketçabımız var mı?" diye sordu tabağmdaki hamburger

köftesine bakıp çatalıyla oynayarak. Müzikle beraber sağa sola sallanıyordu.

Tully hissettiği bu hayal kırıklığından nefret ediyordu. Annesinden hiçbir şey beklememeyi öğrenmişti. "Ben odama gidiyorum," dedi oturduğu puf minderin üzerinden atlayarak.

Odasımn kapışım çarpmadan önce annesinin, "Belki içinde biraz peynir olsa daha iyi olurdu," dediğini duydu.

O gece, herkes çoktan yatmaya gittikten sonra, Kate yavaşça merdivenlerden indi ve babasımn büyük plastik çizmelerini giyip dışarı çıktı. Son zamanlarda uyku tutmadıkça dışarı çıkmayı âdet edinmişti. Başımn üzerinde uzayıp giden büyük kara gökyüzü yıldızlarla kaplıydı. Burası, bu sonsuz gökyüzü, kendisini küçük ve önemsiz hissetmesine neden oluyordu. Hiçbir yere çıkmayan boş bir sokağa bakakalmış yalmz bir kızcağız.

Svveetpea hafifçe kişneyip ona doğru tırısa kalktı. Çitin en üst parmaklığına tırmandı. "Al, kızım," dedi parkasımn cebinden bir havuç çıkararak.

Sokağın karşısındaki eve baktı. Gece yansı olmasına rağmen hâlâ ışıklar yamyordu. Kesin Tully o popüler arkadaşlanyla parti veriyordu. Muhtemelen kahkahalar atıyor, dans ediyor ve ne kadar çekici olduklanndan bahsediyorlardı.

Kate böyle bir partiye davet edilmek için her şeyini verebilirdi.

Sweetpea burnuyla dizini dürtüp hırıldadı.

"Biliyorum. Hayal kuruyorum." Derin bir nefes alıp çitten indi. Svveetpea'yi son kez okşayıp yatağına döndü.

Birkaç gece sonra, hazır turtalar ve Alpha-Bits mısır gevreğiyle geçiştirilmiş bir akşam yemeğinin ardından, Tully uzun, sıcak bir duş aldı, bacaklarım ve koltuk altlarım tıraş etti ve saçlarım ortadan ayırıp en diplerden başlayarak hiçbir kıvrım ya da dalga kalmayacak şekilde kurutup düzleştirdi. Sonra odasımn dolap bölmesine gitti ve orada durup ne giyeceğine karar vermeye çalıştı. İlk kez bir lise partisine katılacaktı. Mükemmel görünmeliydi. Lise birinci sınıflardan Tully'den başka hiçbir kız davet edilmemişti. O tekti. Pat Richmond, futbol takımındaki en hoş çocuk, partiye onunla gitmeyi seçmişti. Geçen çarşamba gecesi Tully'nin arkadaş grubuyla onun arkadaş grubu hep birlikte öğrencilerin mekâm olan o hamburgercideydiler. Tek bir bakışma yetmişti. Pat, iri yarı arkadaş kalabalığından kurtulup Tully'nin yanına gelmişti.

Onun kendisine doğru geldiğini gördüğünde neredeyse bayılacaktı. Müzik kutusunda, *Stairway to Heaven*[12] çalıyordu. Çok romantikti.

"Seninle konuştuğum için bile başım belaya girebilir," dedi.

Tully olgun görünmeye çalışarak pişkin pişkin, "Belayı severim," dedi.

Pat'ın gülümsemesi bugüne dek gördüğü hiçbir şeye benzemeyecek kadar güzeldi. Hayatında ilk kez kendini insanların ona söylediği kadar güzel hissetti.

"Cuma günkü partiye benimle gelmek ister misin?"

"Bana uyar," dedi. Bu lafı *Ali My Children*[13] dizisinde Erica Kane'den duymuştu.

"Saat onda seni alırım," dedi ve daha da yaklaşarak, "tabii o saatte sokağa çıkma yasağın yoksa, küçük kız."

"Ateşböceği Yolu, on yedi numara ve geceleri sokağa çıkma yasağım falan yok."

12 Cennete Giden Merdiven, (ç.n.)
13 Bütün Çocuklarım, (yay.n.)

Tekrar gülümsedi. "Bu arada ben Pat."

"Ben de Tully."

"Peki o zaman Tully, saat onda görüşürüz."

Tully hâlâ inanamıyordu. Son kırk sekiz saattir bu ilk gerçek randevusundan başka bir şey düşünemiyordu. Daha önce erkeklerle çıktığında ya grupça takılmışlar ya da okulun dans partisine falan gitmişlerdi. Bu tümüyle farklıydı. Pat neredeyse gerçek bir adamla aym yaştaydı.

Birbirlerine âşık olabilirlerdi, bundan emindi. Sonra, onun elinden tutmasıyla birlikte artık bu kadar yalmz hissetmeyecekti.

Nihayet kıyafetlerini seçebildi.

Düşük bel, üç düğmeli, İspanyol paça kot pantolon üstüne pembe, oyuk yakalı, göğüs çatalım gösteren bir bluz ve en sevdiği mantar tabanlı platform topukluları. Makyajım yapması neredeyse bir saatini aldı; yeterince seksi görünene kadar kat kat boya sürdü. Pat'e ne kadar tatlı olabileceğini göstermek için sabırsızlanıyordu.

Annesinin sigaralarından bir paket kapıp yatak odasından çıktı.

Annesi elindeki dergiden kafasım kaldırıp uykulu, kızarmış gözleriyle ona baktı.

"Hey, saat neredeyse on. Nereye böyle?"

"Bir çocuk beni partiye davet etti."

"Burada mı şimdi?"

Ya, tabii. Tully herkesi içeri davet ederdi ya. "Yolda buluşacağız."

"Ooo, iyiymiş. Gelince beni uyandırma."

"Uyandırmam."

Dışarısı karanlık ve soğuktu. Samanyolu, yıldızların ışığından yapılmış bir patika gibi gökyüzünde uzanıyordu.

Ana yolda, posta kutusunun yamnda, ısınmak için ağırlığını bir ayağından diğerine vererek bekledi. Çıplak kollarındaki tüyler soğuktan ürpermiş, diken diken olmuştu. Orta parmağındaki duygu yüzüğünün rengi yeşilden mora dönmüştü. Tully bunun ne anlama geldiğini hatırlamaya çalıştı.

Sokağın karşısında, tepenin başındaki küçük ve sevimli çiftlik evi karanlığın içinde parlıyordu. Sanki her penceresi erimeye başlayan bir kalıp ılık tereyağı gibiydi. Muhtemelen hepsi evdeydi, büyük bir masanın etrafında toplanmış tombala oynuyorlardı. Bir gün habersizce çıkıp onlara gitse nasıl tepki vereceklerini merak etti; kapıda belirip "Selam" dese mesela.

Far lambalarının ışığı görünmeden önce Pat'in arabasının sesini duydu. Motorun sesini duyunca karşı evde oturan aileyi unutup yola çıktı ve el sallamaya başladı.

Pat'in yeşil Dodge Charger'ı yamnda durdu; müzik sesi arabayı titretiyordu. Ön koltuğa oturdu. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki söylediği şeylerin duyulmayacağından emindi.

Pat ona sırıtarak gazı kökledi ve bir roket gibi fırlayıp sessiz taşra yolunu inlete inlete ilerlemeye başladılar.

Çakıllı bir yola döndüklerinde, devam eden partinin ışıkları görünmeye başladı. Onlarca araba çayırın içindeki geniş bir dairenin etrafında farları açık halde park etmişti. Birinin arabasının radyosunda, Bachman Turner's Overdrive'ın *Taking Care of Business*[14] şarkısı çalıyordu. Pat çitlerin yanındaki ağaçlık alana park etti.

Her yerde eğlenen gençler vardı, kimi şenlik ateşinin etra-

14 İşime Bakıyorum, (ç.n.)

fında toplanmış, kimi çimenlerin içinde dizilmiş bira fıçılarının yamnda duruyordu. Yerler şeffaf plastik bardaklarla dolmuştu. Ahırın aşağısında, bir grup genç aralarına Amerikan futbolu oynuyordu. Mayısın sonu gelmişti ama yazın gelmesine daha çok var gibiydi, bu yüzden birçok kişi mont giymişti. Keşke montumu almayı unutmasaydım diye geçirdi içinden.

Pat elini sıkı sıkı tutup onu fıçıların yanındaki çiftlere doğru yöneltti, gidip iki bardak bira doldurdu.

Birasım aldı, Pat'in onu arabalann çevrelediği alamn arkasında sessiz bir yere doğru götürmesine izin verdi. Oraya geldiklerinde Pat spor montunu çıkarıp yere serdi ve eliyle oturmasını işaret etti.

"Seni ilk gördüğümde gözlerime inanamadım," dedi Pat birasından bir yudum alıp onun yalana oturarak. "Sen bu şehrin bugüne kadar gördüğü en tatlı kızsın. Bütün çocuklar seni istiyor."

"Ama beni sen kaptın," dedi ona gülümseyerek. Kendim onun kara gözlerinde kayboluyormuş gibi hissediyordu.

Pat, birasından büyük bir yudum alıp neredeyse bitirdi; sonra bardağı bırakıp onu öptü.

Daha önce başkalarıyla öpüşmüştü. Çoğunlukla dans ederken yapılan, kaçak ve beceriksiz öpme denemeleriydi bunlar. Ama bu farklıydı. Pat'in dudakları büyülü gibiydi. Tully mutluluk içinde derin bir nefes alarak onun ismini fısıldadı. Pat geri çekildiğinde, Tully'ye bakan gözlerinde saf ve ışıl ışıl bir aşk parlıyordu. "Burada olduğu için memnunum."

"Ben de."

Birasım bitirip ayağa kalktı. "Biraz daha demlenmem lazım.

Pat kaşlarım çatıp soran gözlerle Tully'ye baktığında bira fıçılarının önünde sıradaydılar. "Hey, sen içmiyorsun. Senin bu parti işlerinde rahat olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleyim," dedi gergin gergin gülümseyerek. Daha önce hiç gerçekten içmemişti, ama eğer inek öğrenciler gibi davranırsa Pat ondan hoşlanmazdı ve Pat'in ondan hoşlanmasını çok ama çok istiyordu. "Fondip" dedi, plastik bardağı dudaklarına götürüp hiç durmadan hepsini içerek. Bitirdiğinde hıçkırığım ve gülüşünü tutamadı.

"İşte bu!" dedi Pat başım onaylarcasına sallayıp iki bira daha koyarken.

İkincisi o kadar kötü değildi. Ama üçüncü bardağa geldiklerinde Tully artık tat alma duyusunu tamamen kaybetmişti. Pat bir şişe Annie Green Springs şarap çıkardığında, Tully ondan da epeyce içti. Yaklaşık bir saat kadar ceketin üzerinde oturdular, birbirlerine iyice sokulup içtiler ve sohbet ettiler. Tully onun bahsettiği insanların hiçbirini tammıyordu ama bunun ne önemi vardı. Önemli olan ona nasıl baktığı, elini nasıl tuttuğuydu.

"Hadi kalk," diye fısıldadı Pat. "Dans edelim."

Ayağa kalktığında biraz sersemlemişti. Dengesini kaybediyordu ve dans boyunca sürekli tökezledi. Sonunda tamamen yere serildi. Pat gülerek elinden tutup onu kaldırdı ve onu ağaçların arasında karanlık ve romantik bir yere götürdü. Tully kıkırdayarak beceriksiz adımlarla onu takip ediyor, Pat onu kollarına alıp öptüğünde nefesi kesiliyordu.

Bu o kadar güzel bir duyguydu ki kamm ateşe veriyor, yakıyordu. Tully, Pat'in kendisinde uyandırdığı duygulardan başı dönmüş bir halde, bir kedi gibi ona sokuldu. Pat her an geri çekilip gözlerinin içine bakarak, *Aşk Hikâyesi* filmindeki Ryan O'Neal gibi. *Seni seviyorum* diyebilirdi.

Belki Tully ona karşılık verirken, "Ben de seni, hazırlık çocuğu," derdi. *Stairzvay to Heaven* onların şarkısı olurdu. Nasıl tanıştıklarını soranlara...

Pat dilini ağzımn içine doğru uzattı, dili tuhaf bir uzantı gibi

sert hareketlerle ağzının içinde dolanıyordu. Birdenbire Tully artık bundan hoşlanmadığını fark etti; hiç hoşuna gitmemişti. Geri çekilip *dur* demeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Paf in dudakları bütün nefesini emiyor, konuşmasına izin vermiyordu.

Eli bütün vücudunda dolaşmaya başlamıştı. Sırtım okşuyor, belini kavrıyor, asılarak sutyenini çıkarmaya çalışıyordu. Tully, sutyeninin yırtılarak çözüldüğünü hissetti. Ve Pat göğüslerine dokunmaya başladı.

"Hayır..." diye inleyerek ellerim üzerinden çekmeye çalıştı. İstediği şey bu değildi. O aşk istiyordu, romantizm ve büyü istiyordu. Onu sevecek birini. Bunu... değil. "Hayır, Pat, yapma..."

"Hadi Tully, sen de istiyorsun." Pat onu geriye doğru itince, Tully dengesini kaybedip yere serildi; başım yere çarpmıştı. Bir saniye için her şey bulanıklaştı. Görüntü düzeldiğinde Pat bacaklarının arasında diz çökmüştü. Tek eliyle iki elini birden tutarak Tully'yi yere yapıştırmıştı.

"Ben böyle istiyorum," dedi sert bir hareketle bacaklarım ayırarak.

Üzerindekini sıyırıp çıplak göğsünü seyretti. "Ah, evet..." Bir memesini avuçlayıp, ucunu acıtırcasına çimdikledi. Diğer elini pantolonunun içine, çamaşırın altına daldırmıştı.

"Dur, lütfen..." Tully çaresizce kurtulmaya çalıştı ama çırpınmaları Pat'i daha da heyecanlandırmaktan başka işe yaramadı.

Parmakları bacaklarının arasım zorluyor, içine girmeye çalışıyordu.

"Hadi bebeğim, zevkine var biraz."

Ağlamak istiyordu. "Yapma..."

"Ah, evet..." Vücuduyla Tully'nin üzerine abanmış, onu ıslak zemine yapıştırmıştı.

O kadar çok ağlıyordu ki dudaklarında kendi gözyaşlarının tadını duyuyordu artık, ama Pat'in umurunda bile değildi. Öpüşleri bambaşkaydı şimdi; salyaları akıyor, emiyor, ısırıyor, canını acıtıyordu. Bastırdıkça karnım delen kemeri dudaklarından daha çok acı veriyordu ve içine girmeye çalışan penisi...

Acı bacaklarının arasım parçalarcasına yarıp içine işlerken gözlerini sımsıkı kapatmıştı.

Sonra aniden her şey bitti. Pat dönerek üzerinden çekilip yamna uzandı ve sanki az önce ona yaptığı şey sevmekmiş gibi Tully'yi yanaklarından öptü.

"Hey, sen ağlıyorsun"dedi, Tully'nin yüzüne düşen saçları yavaşça geriye doğru iterken. "Sorun ne? Sen de istiyorsun sanıyordum."

Ne diyeceğini bilmiyordu. Her kız gibi o da bekâretini kaybedeceği günü hayal etmişti ama hayallerinde hiç böyle olmuyordu. İnanamayan gözlerle ona baktı. "İstemek mi?"

Pat'in alm yüzündeki tedirgin ifadenin etkisiyle kırışmıştı. "Hadi, Tully, dans edelim."

Sanki gerçekten Tully'nin verdiği tepkiye şaşırmış gibi usulca söylediği bu cümle her şeyi daha da berbat etti. Bir yerde hata yaptığı kesindi; gösterip elletmeyen kızlar gibi davramp onu baştan çıkarmıştı ve böyle davranan kızların başına gelecek olan da buydu işte.

Pat bir dakikadan daha uzun bir süre ona baktı, sonra ayağa kalkıp pantolonunu çekti. "Neyse, bir içki daha almam lazım. Gidelim."

Tully yattığı yerde yan döndü. "Defol."

Pat'in, yamnda durup ona bakmakta olduğunu hissedebiliyordu. "Lanet olsun, sen de istiyormuşsun gibi davrandın. Bir adamı baştan çıkarıp soma kendini geri çekemezsin. Büyü de gel, küçük kız. Bu senin suçun."

Gözlerini kapatıp o yokmuş gibi davrandı. Neyse ki sonunda gitmiş, onu yalmz bırakmıştı. İlk kez yalmz olmaktan memnundu.

Kendini kırılmış, yaralanmış ve en kötüsü, aptal gibi hissederek orada öylece uzandı. Yaklaşık bir saat sonra partinin dağılmaya başladığını duydu, arabalar çalıştırılıyor, çakıllı yolda ilerleyen arabaların lastikleri ötüyordu.

Orada öylece yatmaya devam etti, kıpırdayamıyordu. Pat haklıydı, hepsi onun suçuydu. O aptal ve cahildi. Tüm istediği birinin onu sevmesiydi.

"Aptal!" dedi ıslık gibi keskin bir sesle ve nihayet kalkıp oturdu.

Yavaş hareketlerle giyinip ayağa kalkmaya çalıştı. Hareket edince midesi bulandı ve birdenbire en sevdiği ayakkabılarının üzerine kustu. Kusması bitince eğilip çantasım aldı, askısını omzundan geçirip çapraz takta ve yola doğru yönelip uzun ve acı verici bir yürüyüşe başladı.

Gecenin bu saatinde dışarıda hiç araba yoktu, ama bu işine geliyordu. Kimseye saçlarının arasmda neden bir sürü çam iğnesi olduğunu ya da ayakkabılarına neden kusmuk bulaştığım açıklamak zorunda kalmayacaktı.

Eve dönerken yol boyunca, olanları tekrar tekrar yaşadı: Pat'in onu partiye davet ederken gülümseyişini, o tatlı ve yumuşak ilk öpücüğü, ona önem verir gibi konuşmasım, soma diğer Pat'i, onun haşin ellerini, dudaklarım zorlayan dilini ve vücudunda dolaşan parmaklarım, sertleşmiş orgamm ve onu zorla içine daldırışım.

Olanları düşündükçe kendini daha yalmz ve kimsesiz hissetti.

Keşke olanları konuşabilecek kadar güvendiği biri olsaydı. Bu, belki acısını biraz hafifletirdi. Ama tabii ki öyle biri yoktu.

Bu da saklaması gereken bir sır olarak kalacaktı, tıpkı tuhaf annesi ve kim olduğunu bile bilmediği babası gibi. İnsanlar arkasından, lise partisine giden birinci sınıftaki bir kızın bunu hak ettiğini söylerlerdi.

Eve giden yola yaklaştıkça daha da yavaşladı. Normalde onu sevmesi gereken bir kadınla, onun için bir sığınak olması gereken o evde kendini yapayalnız hissetme düşüncesi katlanılmazdı.

Komşunun yaşlı gri atı tırısa kalkıp çite doğru gelerek yavaşça ona kişnedi.

Tully sokağın karşısına geçip tepeye tırmanmaya başladı. Çite gelince bir avuç ot koparıp ata doğru uzattı. "Al, oğlum."

At avucundaki otlan kokladı, burnundan ıslak ıslak soludu ve tırısa kalkıp uzaklaştı.

"O dişi, havuç yemeyi sever."

Tully hızla başını kaldırdı ve komşusunun çitin en üst parmaklığında oturduğunu gördü.

İki kız arasında, sessizlik içinde uzun dakikalar geçti; sadece atın sessizce kişnemeleri duyuluyordu.

"Geç oldu," dedi komşu kızı.

"Evet."

"Geceleri burayı seviyorum. Yıldızlar o kadar parlak ki. Bazen, eğer yeterince uzun süre gözlerini ayırmadan gökyüzüne bakarsan, gökyüzünden etrafına ateş böceği gibi küçük beyaz noktaların düştüğüne yemin edebilirsin. Belki de bu sokağın adı buradan geliyordur. Bunları söylediğim için muhtemelen benim ineğin teki olduğumu düşünüyorsun."

Tully cevap vermek istedi ama yapamadı. İçinde, çok derinlerde bir yerde bir titreme başladı ve bu duygu sakin kalmak için harcadığı bütün çabayı yerle bir etti.

Kız, yani Kate -Tully öyle hatırlıyordu- oturduğu yerden aşağı indi. önünde soyulmaya başlamış bir *Partridge Ailesi*[15] çıkartması olan bol bir tişört giymişti. Yürüdükçe çizmelerinden çamura basüğını gösteren bir ses çıkıyordu. "Hey, sen iyi görünmüyorsun." Dişlerinde tel olduğu için "s" harfini peltek gibi telaffuz ediyordu. "Hem de kusmuk kokuyorsun."

"Ben iyiyim," dedi, Kate ona yaklaştıkça kaskatı kesilerek.

"Gerçekten mi? İyi misin?"

Tully hiç ama hiç istemediği halde, ağlamaya başladı.

Kate bir an modası çoktan geçmiş olan gözlüklerinin arkasından bakakaldı. Soma hiçbir şey söylemeden Tully'yi kucakladı.

Bu temas önce Tully'yi ürküttü, bu hiç alışık olmadığı ve beklemediği bir şeydi. Geri çekilmeye başladı ama kıpırdayamadığını hissetti. En son ne zaman birinin ona böyle sarıldığım hatırlamıyordu, sonunda birdenbire bu garip kıza sımsıkı tutundu; sanki onu bırakmasından korkuyordu, sanki Kate olmasa *S.S Minnow*[16] gibi denizde sürüklenip gidecekti.

"Merak etme o iyi olacak," dedi Kate, Tully'nin gözyaşları dinmeye başladığında.

Tully kaşlarım çatarak geri çekildi. Neden bahsettiğini anlaması birkaç saniye sürdü.

Kanser. Kate annesi için üzüldüğünü zannetmişti.

"Konuşmak ister misin?" dedi Kate, diş telini çıkarıp çitin yosunlu başına koyarak.

Tully ona baktı. Dolunayın gümüşi ışığı altında, Kate'in irileşmiş gözbebeklerinde yalnızca şefkat vardı; konuşmak istedi,

15 ***Partridge Ailesi,*** **beş çocuklu dul bir annenin maceralarım anlatan bir sit-com dizisi. (ç.n.)**

16 **öO'lı yılların sonunda popüler olan** ***Giligian's Island*** **isimli sit-com dizisinde denizde sürüklenip ıssız bir adaya demir atan gemi. (ç.n.)**

bu öyle bir arzuydu ki içini yakıp kavuruyordu. Nereden başlayacağını bilemedi.

"Hadi," dedi Kate, Tully'yi yokuşun yukarısına, çiftlik evinin önündeki eğimli girişe götürürken. Orada dizlerini bükerek oturup eski tişörtünü dizlerine geçirdi. "Benim Georgia teyzem de kanserdi. Hem de en kötüsünden. Saçları tamamen döküldü. Ama şimdi iyi."

Tully yarana oturup çantasım yere bıraktı. Kusmuk kokusu çok keskindi. Kötü kokuyu saklamak için bir sigara çıkarıp yaktı. Farkında bile olmadan, "Bu gece nehrin aşağısında bir partiye gittim," dedi.

"Lise partisine mi?" diye sordu Kate hayranlıkla.

"Beni Pat Richmond davet etmişti."

"Oyun kurucu olan? Vaaay, annem bir lise son sınıf öğrencisiyle markette aym sıraya girmeme bile izin vermez. Çok geri kafalıdır."

"Geri kafalı değil."

"On sekiz yaşındaki oğlanların tehlikeli olduğunu düşünüyor. Onlardan elleri ve ayakları olan penisler diye bahsediyor. Bana bunun geri kafalılık olmadığım söyle."

Tully önünde uzanan araziye baktı ve derin bir soluk alıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Bu gece olanlan bu kıza anlatacağına inanamıyordu. Ama gerçekler içinde bir yangındı. Eğer ondan kurtulmazsa yanacaktı. "Bana tecavüz etti."

Kate, Tully'ye döndü. Tully o yeşil gözlerin delercesine ona baktığım biliyordu ama kıpırdamadı, dönüp ona bakmadı. Duyduğu utanç o kadar büyüktü ki, bu utancın yansımasını Kate'in gözlerinde görmeye dayanamazdı. Kate'in bir şey demesini, ona aptalın teki olduğunu söylemesini bekledi ama sessizlik uzadıkça uzadı. Sonunda daha fazla dayanamadı. Yan tarafa baktı.

"İyi misin?" diye sordu Kate usulca.

Bu birkaç sözcük Tully'ye her şeyi yeniden yaşattı. Gözyaşları gözlerini yakıyor, her şey bulanık görünüyordu.

Kate ona bir kez daha sarıldı. Tully küçüklüğünden bu yana ilk kez bu rahatlığa bıraktı kendini. Nihayet geri çekildiğinde gülümsemeye çalışta. "Seni boğuyorum."

"Birine söylememiz lazım."

"Olmaz. Benim suçum olduğunu söylerler. Bu bizim sırrımız, tamam mı?

"Tamam." Kate bunu söylerken ciddiyetle kaşlarını çatmışta.

Tully gözlerini silip sigarasından bir nefes daha çekti. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Yalmz görünüyorsun. înan bana, bu duyguyu çok iyi biliyorum."

"Biliyor musun? Ama senin bir ailen var."

"Onlar beni sevmek *zorundalar.*"Kate derin bir nefes aldı. "Okuldaki çocuklar sanki bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi davramyorlar. Eskiden arkadaşlarım vardı ama... muhtemelen anlattığım bu kahrolası şeyler sana hiçbir şey ifade etmiyor. Sen o kadar popülersin ki."

"Popüler olmak, yalmzca bir sürü insanın seni tanıdığını zannetmesi demek."

"Ben bunu isterdim."

Aralarında bir sessizlik oldu. Tully sigarasım bitirip söndürdü. O ve Kate o kadar farklıydı ki, ay ışığında yıkanan bu karanlık arazi gibi tezatlarla doluydular. Ama onunla konuşmak o kadar kolaydı ki. Tully neredeyse gülümsediğini fark etti, hem de hayatımn en kötü gecesinde. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Sonraki bir saat boyunca orada oturdular, ara sıra konuşuyor, bazen de sessizlik içinde öylece oturuyorlardı. Artık önemli

konulardan ya da sırlarından bahsetmiyorlar, sadece konuşuyorlardı.

Sonunda, Kate esneyince Tully ayağa kalktı. "Ben yollansam iyi olacak."

Kalkıp yola doğru inmeye başladılar. Posta kutularının yanına geldiklerinde Kate durdu, "Şey, Hoşça kal."

"Hoşça kal." Tully bir an ne yapacağma karar veremeden orada durdu. Kate'e sarılmak, hatta belki de onu sımsıkı kucaklamak ve bu gece ona ne kadar yardıma olduğunu söylemek istiyordu, ama cesaret edemedi. Annesi ona kırılganlık konusunda birkaç ders vermişti; şu anda küçük düşme riskini göze alamayacak kadar kırılgan hissediyordu. Arkasım dönüp evine yöneldi. İçeri girer girmez duş almaya gitti. Banyoda, sıcak su vücudundan aşağı dökülürken bu gece başına gelenleri düşündü -çekici ve popüler görünmek için başına gelmesine izin verdiği şeyleri- ve ağladı. Ağlayacak hali kalmayıp gözyaşları boğazında düğümlenmeye başladığında bu gecenin anısını alıp bir kutuya kaldırdı. Bu kutuyu da arkalara, çocukluğunda Cloud'un onu terk ettiği zamanların anılarını sakladığı raflara bırakıp hemen orada olduğunu unutma çalışmalarına başladı.

Beşinci Bölüm

Kate, Tully'den ayrıldıktan sonra uzun bir süre uyuyamadı. Sonunda üzerindeki örtüleri atıp yataktan çıktı.

Aşağıda aradığı şeyi buldu: Bakire Meryem'in küçük bir heykeli, kırmızı cam bir kabın içinde bir adak mumu, bir kutu kibrit ve büyükannesinin eski tespih boncuklan. Hepsini alıp odasına götürdü; dolabının üzerinde bir sunak hazırlayıp mum yaktı.

"Yüce Tamım," diyerek ellerini kavuşturup başını eğerek dua etmeye başladı. "Lütfen Tully Hart'ı gözet ve bu zor zamanlarında ona yardıma ol. Ayrıca lütfen annesinin kanserini iyileştir. Onlara yardım edebileceğini biliyorum. Amen." Birkaç ilahi okuyup yatağına döndü.

Ama bütün gece yatağında dönüp durdu, Tully'yle karşılaştığında ne yapacağım düşünüyor, yarın ne olacağım merak ediyordu. Okulda Tully'yle konuşmalı mıydı, ona gülümsese miydi? Ya da hiçbir şey olmamış gibi davranması mı beklenirdi? Popüler olmanın bazı kurallan vardı; yalnızca Tully gibi kızların okuyabildiği görünmez bir mürekkeple yazılmış kurallar. Kate'in tek bildiği hata yapıp kendisini utandırmak istemediğiydi. Bazen bazı popüler kızların inek öğrencilerle "gizli arkadaş" olduklanm biliyordu, mesela okulda olmadıklan zaman ya da anne-babaları arkadaşlarsa birbirlerine gülümseyip selam verebilirlerdi. Belki Tully'yle o da böyle olacaktı.

Sonunda uyumaya çalışmayı bırakıp kalktı. Sabahlığını giyip aşağı indi. Oturma odasında babası, elindeki gazetenin üze-

rinden bakıp gülümsedi, "iyi sabahlar, Katie Scarlett. Gel de bu yaşlı adama bir sarıl bakalım."

Babasımn kucağına sıçrayarak oturdu ve yanağını yün gömleğinin pürüzlü dokusuna yasladı.

Babası kızının bir tutam saçını kulağının arkasına attı. Babasının ne kadar yorgun göründüğünün farkındaydı; çok çalışıyordu, her yıl ailece yaptıkları kamp gezisi için para biriktirmek amacıyla Boeing'de çift vardiya çalışıyordu. "Okul nasıl gidiyor?"

Her zaman aym soruyu sorardı. Kate uzun süre önce bir kez gerçekten cevap verip, "Pek iyi değil, baba," demiş ve babasından gelecek bir öğüt, rahatlatma sözü ya da herhangi bir yamt beklemişti ama böyle bir şey olmamıştı. O, Kate'in verdiği cevabı değil, duymak istediğini duymuştu. Annesi, bunun fabrikada çok uzun saatler çalışmasmdan kaynaklandığım söylemişti.

Babasımn bu dikkatsizliği Kate'i üzebilirdi ama nedense bu babasını daha çok sevmesini sağlıyordu. Babası ona asla bağırmıyor, sözlerini dikkatle dinlemesini tembihlemiyor ya da kendi mutluluğundan kendisinin sorumlu olduğunu hatırlatıp durmuyordu. Bunlar annesinin sözleriydi, babası sadece sakin sakin oturur ve ne olursa olsun onu sevmeye devam ederdi.

"Çok iyi," dedi yalanım desteklemek için gülümseyerek.

"Nasıl iyi olmasın ki?" dedi babası şakağından öperek. "Sen şehirdeki en tatlı kız değil misin? Hem annen sana edebiyattaki gelmiş geçmiş en önemli kadın kahramanlardan birinin adım verdi."

"Evet, Scarlett O'Hara,[17] kendisiyle öyle çok ortak yönümüz var ki."

"Görürsün," dedi babası yavaşça gülerek. "Daha önünde uzun bir hayat var, küçük hanım."

17 *Rüzgar Gibi Geçti* **romanının kadın kahramanı. (yay.n.)**

Kate ona baktı. "Sence büyüdüğümde güzel biri olacak mıyım?"

"Ah, Katie," dedi babası, "sen zaten çok güzelsin."

Bu sözleri alıp endişe gideren o şifalı taşlar gibi cebinde taşırdı; her zaman okula gitmek için hazırlanırken cebindeki bu hayali taşların varlığım hisseder, endişelerini yenmek için onları parmaklarının arasında çevirirdi.

Üzerini giyinip çıkmaya hazırlandığında ev boşalmışta. Mularkey aile servisi kalkmışta. O kadar gergindi ki otobüs durağına her zamankinden daha erken gitti. Her bir dakika sonsuzluk gibi geliyordu ona, ama otobüs görünüp yarımda durduğunda Tully hâlâ ortalarda görünmemişti.

Kate başım önüne eğip ön sıradaki koltuklardan birine oturdu.

Sabah bütün derslerde gözleri Tully'yi aramış ama bir türlü görememişti. Öğle arasında, yemek kuyruğunda canlan ne zaman isterse araya girip sırayı bozmakla meşgul olan popüler çocukların yanından geçip kantinin en sonundaki uzun masalardan birine oturdu. Kantinin diğer tarafında çocuklar kahkahalar atıyor, aralarında itişip konuşuyorlardı; sosyal Sibirya bölgesi olan bu taraftaysa Kate gibi diğerleri de sessizce oturuyor, başlarını nadiren kaldınyorlardı.

Bu, popüler olmayan çocukların erken yaşta edindikleri bir hayatta kalma becerisiydi: Lise, Vietnam'ın balta girmemiş ormanlan gibiydi; en iyi yol sinip susmakta. Yemeğe o kadar dalmışta ki, biri gelip önünde durarak, "Hey," dediğinde neredeyse sandalyeden düşecekti.

Tully.

Bu serin mayıs gününde bile açık, mini bir etek, beyaz go-go çizmeler, parlak siyah külotlu çorap ve vücudunu jaran, askısız, göbeği açık bir bluz giymişti. Birkaç tane banş sembolü kolye

göğsünde sallanıyordu. Bakır rengi meçli saçları ışıkta parlıyordu. Kocaman bir makrame çanta kalçalarına kadar iniyordu. "Dün geceden birine bahsettin mi?"

"Hayır, tabii ki bahsetmedim."

"O zaman biz artık arkadaşız, değil mi?"

Kate hangisine daha çok şaşırdığım bilemedi: Soruya mı, yoksa Tully'nin gözlerindeki kırılganlığa mı? "Evet, arkadaşız."

"Harika." Tully çantasından bir paket Tvvinkies çikolata çıkarıp Kate'in yanına oturdu. "Şimdi makyajdan bahsedelim. Senin bu konuda biraz yardıma ihtiyacın var, korkma sana kötü bir şey yapmayacağım. Gerçekten. Sadece... moda benim uzmanlık alamm. Bu bir yetenek. Sütünden içebilir miyim? İyi. Sağ ol. Şu muzu yiyecek misin? Okuldan sonra size gelip..."

Kate eczanenin dışarısında bekleyip annesini tanıyan biri var mı diye etrafa bakıyordu. "Gerçekten ciddi misin?"

"Kesinlikle."

Aslına bakılırsa cevap onu pek de rahatlatmamıştı. Resmen arkadaş oldukları gün Kate, Tully'yle ilgili bir şey daha öğrendi: O planlar yapan bir kızdı.

Bugünün plamysa Kate'i güzelleştirmekti.

"Bana güvenmiyor musun?"

İşte asıl soru buydu. Bu tıpkı zar atmak gibiydi. Tully bu soruyu sorunca, Kate oyunu kaybediyordu. Yeni arkadaşına güvenmeliydi. "Elbette güveniyorum. Sadece, bizimkiler makyaj yapmama izin vermiyorlar."

"Güven bana. Ben bu işte o kadar uzmamm ki annenin ruhu bile duymayacak. Hadi."

Tully cesur adımlarla eczaneye girip Kate için "doğru" göz farım ve allık rengini seçmeye başladı soma da -inanılmaz bir şekilde- her şeyin parasım o ödedi. Kate bir şey söylemeye kalktığında, Tully havalı havalı, "Biz arkadaş değil miyiz?" dedi.

Dükkândan çıktıklarında, Tully gelip Kate'e bir omuz attı.

Kate kıkırdayıp ona karşılık verdi. Şehre doğru dönüp evlerinin yolu boyunca uzanan ırmağm kenarından yürüdüler. Yol boyunca kıyafetlerden, müzikten ve okuldan konuştular. Sonunda o eski yoldan çıkıp Tully'nin evinin yoluna saptılar.

"Büyükannem burayı görse delirirdi," dedi Tully utanarak. Sıcak hava balonu büyüklüğünde yaban çiçekleri evin duvarlarını kaplamıştı. "Bu evin sahibi o, biliyor musun?"

"Seni görmeye geliyor mu?"

"Iı-ıh, en iyisi beklemek."

"Neyi."

"Annemin beni yeniden unutmasını." Tully bir gazete yığınının ve üç boş teneke kutunun üzerinden atlayıp kapıyı açtı. İçeride, odada yoğun bir duman vardı.

Tully'nin annesi oturma odasında, kanepede uzanmış, gözleri yarı açıktı.

"M-Merhaba, Mrs. Hart," dedi Kate. "Ben Kate, kapı komşunuzum."

Mrs. Hart oturmaya çalıştı ama belli ki bunu yapamayacak kadar halsizdi. "Merhaba, kapı komşumuzun kızı."

Tully, Kate'i elinden çekip oturma odasından geçerek yatak odasına götürdü ve kapıyı çarparak kapattı. Hemen plak yığınının yanına gidip, *Goodbye Yellozu Brick Road'u* çıkardı ve pikaba koydu. Müzik başlaymca Kate'e bir *Tiger Beat* dergisi verip tuvalet aynasının önüne bir sandalye çekti. "Hazır mısın?"

Kate'in korkusu yeniden canlandı. Bu yüzden başının belaya gireceğini biliyordu ama eğer biraz risk almazsa nasıl yeni arkadaşlar edinip popüler biri olabilirdi. "Hazırım."

"Güzel. Otur. Önce saçını yapacağız. Biraz röfle istiyor. Morin McCormick de bundan kullanıyormuş."

Kate aynadan Tully'ye baktı. "Nereden biliyorsun ki?"

"Geçen ayki *Teen* dergisinde okudum."

"Özel uzmanlara gidiyor sanıyordum." Kate *Tiger Beat* dergisini açıp yazıya odaklanmaya çalışta. ("Jack YVild'ın rüya gibi randevusu - O sen olabilirsin.")

"Şunu geri al. Talimatları iki kere okudum."

"Sonunda kel kalma ihtimalim var mı?"

"Yok sayılır. Şimdi sessiz ol. Bir daha okuyacağım."

Tully, Kate'in saçlarını tutamlara ayırıp her birine Sun-In sprey sıkmaya başladı. Sonunda bittiğini düşündüğünde başlayalı neredeyse bir saat olmuştu. "Bitirdiğimde Marcia Brady'ye benzeyeceksin."

"Popüler olmak nasıl bir şey?" Kate aslında bu soruyu sormak istememiş, soru öylesine ağzından çıkıvermişti.

"Yalanda anlarsın. Ama arkadaşlığımız devam edecek, değil mi?"

Kate güldü. "Çok komiksin. Hey, biraz yakıyor."

"Gerçekten mi. Bir terslik olmalı. Saçların da biraz dökülüyor."

Kate yüzünden bir şey belli etmemeye çalıştı. Eğer Tully'nin arkadaşı olmanın bedeli kel kalmaksa, bu bedeli ödeyecekti.

"Regl oldum!" diye bağırdı Tully. "Neyse ki o götsurat beni hamile bırakmadı."

Kate arkadaşının sesindeki meydan okumayı duydu ve gözlerinin içindeki cesareti gördü. "Senin için dua ettim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Tully. "Vay, Teşekkür ederim."

Kate ne diyeceğini bilemedi. Ona göre dua etmek yatmadan önce dişlerini fırçalamak gibiydi; her zaman yaptığınız bir şeydi.

Tully saç kurutma makinesini kapattı ve gülümsedi ama yine de endişeli görünüyordu. Belki de yanık saç kokusu yüzündendi. "Tamam, duş al da saçlarım durula."

Kate söyleneni yaptı. Birkaç dakika soma duştan çıktı, kurulandı ve tekrar giyindi.

Tully hemen elinden tutup onu tekrar sandalyeye oturttu. "Saçın dökülüyor mu?"

"Biraz," diye doğruyu söyledi.

"Eğer kel kalırsan, söz veriyorum ben de saçlarımı kazıtacağım." Tully, Kate'in saçlarım tarayıp kuruttu.

Kate bakamıyordu. Gözlerini kapatmış, Tully'nin sesinin saç kurutma makinesinin uğultusuna karışmasını bekliyordu.

"Gözlerini aç."

Kate yavaşça gözlerim açti. Bu mesafeden gözlükleri olmadan da rahatlıkla görebilirdi ama alışkanlıktan ileri doğru eğildi. Aynadaki kızın, dikkatle ayrılmış ve mükemmel bir şekilde kurutulmuş, dümdüz, şerit şerit san saçlan vardı. Saçları ilk kez zayıf ve cansız değil de yumuşak ve hoş görünüyordu. "Vay canma," dedi; öyle minnettardı ki başka bir şey söyleyemedi.

"Bekle de maskara ve allıkla neler yapılabileceğini bir gör," dedi Tully. "Şu alnındaki sivilcelere de biraz kapatıcı..."

"Hep senin arkadaşın olarak kalacağım," dedi Kate, bu sözü kendi kendine verdiğini zannederek, ama Tully'nin sırıttığını görünce onun da duyduğunu anladı.

"Güzel. Şimdi makyaja devam. Jiletimi gördün mü?

"Jilet neye lazım?"

"Kaşların için, deli. Ah, işte orada. Kapat gözlerini."

Kate ikinci kez düşünmedi bile. "Tamam."

Kate eve geldiğinde yüzünü saklamaya bile çalışmadı. Kendine güveni o kadar yerine gelmişti ki. Hayatında ilk kez güzel olduğundan emindi. Babası oturma odasında La-Z-Boy televizyon koltuğunda oturuyordu. Kate içeri girince, başını kaldırdı. "Aman Tanrım!" dedi Fransız tarzı klasik sehpaya bardağım hızla koyarak. "Margie!"

Annesi elini mutfak önlüğüne silerek mutfaktan çıktı. Okul günleri giydiği artık adeta forması sayılan her zamanki kıyafetlerini giymişti: Turuncu-açık yeşil çizgili polyester bluz, kahverengi, İspanyol paça, fitilli kadife pantolon ve üzerinde "KADININ YERİ EVİDİR... BİR DE SENATO" yazan kırışık bir mutfak önlüğü. Kate'i görünce durdu. Ağır hareketlerle önlüğünü çıkarıp masanın üzerine attı.

Aniden sessizlik olunca Sean köpekle birlikte, birbirlerinin ayaklarına dolana dolana koşarak içeri girdiler. "Katie kokarcaya benzemiş/' dedi Sean. "Püfff!"

"Git de ellerini yıka," dedi annesi sert sert. Sean gitmeyince, "şimdi" diye ekledi.

Sean söylene söylene üst kata çıktı.

"Saçlarım böyle yapmasına izin vermiş miyd in, Margie?"dedi babası oturma odasından.

"Ben ilgileneceğim, Bud," dedi annesi odadan geçerken Kate'e bakarak. "Bunu sana sokağın karşısındaki kız mı yaptı?"

Kate başıyla onayladı, kendini güzel hissetmenin ne kadar hoş bir duygu olduğunu hatırlamaya çalışarak.

"Beğendin mi peki?"

"Evet."

"İyi, o zaman ben de beğendim. Georgia teyzenin saçımı kızıla boyadığı zamam hatırlıyorum da. Büyükannen sinirden mosmor olmuştu." Gülümsedi. "Ama bize sorman gerekirdi. Sen daha küçüksün Kathleen, kendinizi ne olarak görmek isterseniz'

isteyin, gerçek bu. Peki kaşlarına ne yaptın?"

"Tully aldı. Sadece şekil vermek için."

Annesi gülmemek için kendini tuttu. "Belli. Evet, kaş aldırmak gerekli bir şey. Sana nasıl yapıldığım çoktan öğretmem gerekirdi ama hep henüz çok küçük olduğunu düşündüm." Etrafına bakınıp sigaralarını aradı. Masanın üzerinde duran sigaraları görünce bir tane çekip yaktı. "Yemekten soma gösteririm. Samrım okula giderken biraz parlatıcı ve maskara sürmenden de bir şey olmaz. Sana daha doğal sürmeyi de öğretirim."

Kate annesine sarıldı. "Seni çok seviyorum."

"Ben de seni. Hadi mısır ekmeğini ye. Katie, biriyle arkadaş olmana çok sevindim ama artık kuralları yıkmak yok, tamam mı? Siz genç kzların başı böyle belaya giriyor."

Kate, Tully'nin gittiği lise partisini düşünmeden edemedi. "Tamam, anne."

Bir hafta içinde Kate, arkadaş grubunda çekici olanlar arasına girdi. Okuldaki çocuklar yeni görüntüsüne hayran kaldılar ve koridorda gözlerini ondan ayıramadılar. Tully Harfin arkadaşı olması normal olduğu anlamına geliyordu.

Annesiyle babası bile farkı hissetti. Yemekte o her zamanki sessiz kız yoktu. Artık susmak bilmiyordu. Durmadan, birbiri ardına hikâyeler anlatıyordu. Kim kiminle çıkıyor, zincirli top oyununda kim kazandı, kim önünde "SAVAŞMA SEVİŞ" yazan tişört giydiği için ceza aldı, Tully saçlarım nerede kestirdi (Seattle'da Gene Juarez diye biri kesmişti, ne hoştu) ve bu hafta sonu caddede hangi film oynuyordu. Yemek bittiğinde annesiyle bulaşıkları yıkarken de Tully'den bahsetmeye devam ediyordu.

"Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum. O çok hoş biri. Herkes ona bayılıyor, kafalar bile."

"Kafalar mı?"

"Hapçılar, dumancılar."

"Ha?" Annesi elinden cam köfte tabağını alıp kuruladı. "Bu kızı... etraftan biraz soruşturdum, Katie. Eczanedeki Alma'dan sigara almaya çalışıyormuş."

"Herhâlde annesi için alıyordur."

Annesi kuruladığı tabağı benekli formika tezgâhın üzerine yerleştirdi. "Bana bir iyilik yap, Katie, Tully Hart'ın yamnda kendine dikkat et. Onunla birlikte başım belaya sokmam istemiyorum."

Kate tığ işi bulaşık bezini sabunlu suyun içine fırlattı. "Sana inanamıyorum. O ettiğin risk almalısın laflarına ne oldu? Yıllarca birileriyle arkadaşlık kurmamı söyleyip durdun, şimdi ben bir tane bulur bulmaz onun bir sürtük olduğunu söylemeye başladın."

"Ben öyle bir şey..."

Kate hışımla mutfaktan çıktı. Her adımda annesinin onu geri çağırıp azarlamasını bekledi ama dramatik çıkışının ardından yalmzca sessizlik geldi.

Üst kata çıkıp odasına girdi ve etkili olsun diye kapıyı çarptı. Soma yatağına oturup bekledi. Annesi geldiğinde özür dileyecek, ilk kez güçlü olan taraf Kate olacaktı.

Ama annesi bir türlü gelmiyordu. Saat on olduğunda Kate artık kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Acaba annesini kırmış mıydı? Ayağa kalkıp küçük odayı adımlamaya başladı.

Kapıya vuruldu.

Hızla yatağa atlayıp yatağın içine girdi, cam sıkkınmış gibi görünmeye çalışarak, "Evet?" dedi.

Kapı yavaşça açıldı. Annesi geçen yıl Noel'de aldıkları, yerlere sürülen kırmızı kadife elbisesini giymiş kapıda duruyordu. "İçeri girebilir miyim?"

banki girme desem girmeyeceksin."

"Girmem," dedi annesi yavaşça. "Gelebilir miyim?"

Kate omzunu silkti ama bir taraftan da annesine yer açmak için sola kaydı.

"Kate, biliyorsun hayat..."

Kate sızlanmadan edemedi. Bir "hayat şöyledir" muhabbeti daha çekemezdi.

Annesinin gülmesi onu şaşırttı. "Peki, konuşma yapmak yok. Belki de artık o yaşı geçtin." Gözleri dolabın üzerindeki sunağa takıldı. Georgia kemoterapi gördüğünden bu yana bunu yapmamıştın. Duaya ihtiyacı olan kim?"

"Tully'nin annesi kanser ve ona tec..."az kalsın söyleyeceği şeyin dehşeti içinde hemen ağzım kapattı. Bugüne kadar genellikle her şeyi annesine anlatmıştı, şimdiyse çok yakın bir arkadaşı vardı. Bu yüzden, artık dikkatli olmalıydı.

Annesi her kavgalarından soma olduğu gibi yatağa, Kate'in yanına oturdu. "Kanser mi? Bu sizin yaşınızdaki bir kız için çok ağır bir yük."

"Tully bununla baş ediyor gibi."

"Öyle mi?"

"O her şeyi soğukkanlılıkla karşılayabiliyor." Sesindeki övünmeyi gizleyemedi.

"Nasıl?"

"Sen anlamazsın."

"Benim yaşım geçti, öyle mi?"

"Öyle demedim."

Annesi, Kate'in almna düşen saçları nefes almak kadar tamdık gelen bir dokunuşla düzeltti. Annesi ne zaman bunu yapsa Kate kendini beş yaşında gibi hissederdi. "Arkadaşım yargıladığımı düşünmene sebep olduğum için özür dilerim."

"Bence de dilemelisin."

"Sen de beni yanlış anladığın için özür diliyorsun, değil mi?"

Kate dayanamayıp gülümsedi. "Evet."

"Bak ne diyeceğim. Tully'yi cuma akşamı yemeğe çağırsana."

"Onu çok seveceksin, eminim, gör bak, seveceksin."

"Ben de eminim," dedi annesi alnından öperek. "İyi geceler."

"İyi geceler, anne."

Annesi gidip ev iyice sessizleştikten çok sonra Kate hâlâ öylece uzanmış yatıyordu, uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Kate'i yemeğe çağırmak için sabırsızlanıyordu. Sonunda birlikte *I Dream of Jeanie*' yi izleyebilecek, operasyon[18] oynayabilecek ve makyaj yapma denemeleri yapabileceklerdi. Belki Tully onlarda kalmak bile isteyebilirdi. Birlikte...

Tak.

Erkeklerden ve öpüşmekten bahseder...

Tak.

Kate kalkıp oturdu. Bu çatıya konmuş bir kuş ya da duvarlarda dolaşan bir fare sesi değildi.

Tak.

Biri cama taş atıyordu!

Üzerinden örtüleri atıp hızla pencereye koştu ve pencereyi iterek açtı.

Tully yamnda bir bisikletle arka bahçedeydi. "Hadi, aşağı," dedi oldukça sesli bir şekilde eliyle çabuk işareti yaparak.

"Evden sıvışmamı mı istiyorsun?"

18 El becerisi de gerektiren iki kişilik bir tahta oyunu. (ç. n.)

"Evet, akıllım."

Kate daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, ama şimdi inekler gibi davranamazdı. Çekici ve hoş çocuklar kuralları yıkıp evden gizli gizli kaçarlardı. Bunu herkes bilirdi. Herkes soma başlarının belaya gireceğini de bilirdi. Annesinin bahsettiği efe tam buydu işte.

Tully Hart'la birlikteyken kendine dikkat et.

Kate bunu umursamadı bile. Önemli olan Tully'ydi.

"Geliyorum." Pencereyi kapatıp kıyafetlerini aradı. Neyse ki tulumu bir köşede siyah tişörtünün altında güzelce katlanmış bir halde duruyordu. Scooby Doo pijamalarım çıkarıp çabucak giyindi ve ayaklarının ucuna basa basa hole çıktı. Annesiyle babasının odasımn önünden geçerken kalbi öyle bir atıyordu ki neredeyse bayılacaktı. Adımım her attığında merdivenler fena halde gıcırdıyordu ama sonunda başardı.

Arka kapıya gelince çok kısa bir süre, *Bu yüzden başım belaya girebilir,* diye düşündü, soma da kapıyı açtı.

Tully orada bekliyordu. Hemen yamnda Kate'in gördüğü en muhteşem bisiklet duruyordu. Çapraz bir gidonu, demir iskeletin üzerinde böbrek şeklinde küçük bir koltuğu, bir yığın kablosu ve teli vardı. "Vay carıma!" dedi. Böyle bir bisiklet alması için kaç böğürtlen toplama yevmiyesi gerekirdi kim bilir.

"On vites"dedi Tully, "büyükannem geçen yılbaşında vermişti. Binmek ister misin?

"Yok, olmaz." Kate kapıyı yavaşça arkasından kapattı. Sundurmadan U şeklinde gidonu, çiçek çıkartmalı muz koltuğu ve beyaz hasır sepeti olan kendi bisikletini aldı. Bisikleti hiç de havalı değildi, tam bir küçük kız bisikletiydi.

Tully bunları fark etmedi bile. Bisikletlerini evin engebeli, ıslak yolundan aşağıya, asfalt yola doğru sürdüler. Yola inince

sola sapıp sürmeye devam ettiler. Summer Hill'e geldiklerinde Tully, "Beni izle. Benim yaptıklarımı sen de yap," dedi

Tepeyi uçarcasına aştılar. Kate'in saçları geriye doğru uçuşuyor, gözleri yaşarıyordu. Etraftaki kara ağaçlar rüzgârda fısıldıyorlardı adeta. Siyah kadife gökyüzünde yıldızlar parlıyordu.

Tully geri yaslanıp ellerini bıraktı. Gülerek Kate'e baktı. "Denesene."

"Yapamam, çok hızlı gidiyoruz."

"Özelliği bu zaten."

"Tehlikeli ama."

"Hadi ama, Katie. Tanrı korkakları sevmez." Sonra usulca ekledi. "Güven bana."

Artık Kate'in başka şansı kalmamıştı. Güven arkadaşlığın önemli bir parçasıydı ve Tully ödlek bir tavukla takılmazdı. "Hadi," dedi kendi kendine, kararlı olmaya çalışarak.

Derin bir nefes alıp içinden dua ederek ellerini bıraktı.

Uçuyordu, karanlık gökyüzünde yokuştan aşağı süzülüyordu. Havada yandaki ahırlardan gelen at ve tatlı bir saman kokusu vardı. Hemen yamnda Tully'nin kahkahalarla güldüğünü duyuyordu ama o daha gülümseyemeden bir şeyler ters gitmeye başladı, ön tekerlek bir taşa geldi, bisiklet Brahma boğası gibi sıçrayıp yan dönerek Tully'nin tekerleğine takıldı.

Çığlık atarak gidona uzandı ama çok geç kalmıştı. Bu kez gerçekten havada uçuyordu. Karşısına çıkan kaldırım taşına hızla çarparak karşıya savruldu ve çamurlu bir hendekte yığılıp kaldı.

Tully asfalt yolda yuvarlana yuvarlana gelip ona çarptı. Bisikletler gürültüyle yere düştü.

Kate sersemlemiş bir halde gözlerini kara gökyüzüne dikmiş, bakıyordu. Her tarafı acıyordu. Sol bileği kırılmış olabilirdi.

Şişmişti, ağrıyordu. Asfaltın derisini parça parça soyduğu yerleri hissedebiliyordu.

"Bu *inanılmazdı,*" dedi Tully gülerek.

"Dalga mı geçiyorsun? Ölebilirdik."

"Kesinlikle."

Kate ayağa kalkmaya çalışırken acı içinde inledi. "Bu hendekten çıkmamız lazım. Bir araba gelse de..."

"Ama bu çok ilgi çekici, değil mi? Çocuklara bunu anlatalım da gör."

Okuldaki çocuklar. Bu tam bir *hikâye* olabilirdi ve Kate onun başkahramanlarından biriydi. İnsanlar "Aaa, yaa!" diyerek kendilerinden geçmiş bir halde onları dinleyecek ve "*Evden sıvıştınız ha?*", "*Hem de Summer Hill'de ellerinizi bırakıp...*", "*Kesin yalan...*" gibi şeyler söyleyeceklerdi.

Birbirlerinin kalkmasına yardım edip bisikletlerini aldılar. Yolun karşısına geçtiklerinde Kate acıyan yerlerini neredeyse hiç hissetmiyordu artık. Birdenbire bambaşka bir kız oluvermişti; daha cesur, daha atılgan, her şeyi denemeye can atan bir kız. Böyle bir gecenin ardından başı belaya girse ne yazardı? Böyle bir maceranın yanında bileğinin burkulmasının ya da burnunun kanamasının ne önemi vardı? Geçtiğimiz iki yıl boyunca tüm kurallara uymuş, her hafta sonu geceyi evde geçirmişti. Artık yapmayacaktı.

Bisikletlerini yolun kenarında bırakıp topallayarak aksayan adımlarla ırmağa doğru yürüdüler. Ay ışığında her şey süt beyazı ve çok güzel görünüyordu. Gümüş rengi dalgalar, kıyı boyunca uzanan sivri kayalar...

Tully, tüylü bir halı gibi kalın çimenlerle kaplı bir yerde, devrilmiş, çürümeye yüz tutmuş, yosunlarla kaplı bir ağaç kütüğünün yamna oturdu.

Kate de hemen yam başına oturdu, o kadar yakınlardı ki

dizleri birbirine değiyordu. Beraberce yıldızlarla süslenmiş gökyüzünü seyretmeye başladılar. Derenin sesi bir şarkı gibi onlara doğru akıyor, genç bir kızın kahkahasını andırıyordu. Bu öyle bir andı ki, her yer tümüyle sessiz ve sakindi; sanki rüzgâr bile soğuk nefesini içine çekmiş, onları şimdiye kadar sadece her son baharda taşan ırmağın sıradan bir kıvrımı olan bu yerde baş başa bırakmıştı.

"Acaba bizim sokağın ismini kim verdi?" dedi Tully. "Ben bu sokakta hiç ateşböceği görmedim."

Kate omzunu silkti. "Şu eski köprünün üst tarafı da Missouri Sokağı. Herhâlde Missouri'li bir lider memleket hasreti falan çekiyordu. Ya da kaybolmuştu."

"Belki de bu bir *büyüdür.* Burası büyülü bir sokak olabilir." Tully ona döndü. "Belki de birbirimizle arkadaş olmak için yaratıldık."

Kate bu fikrin gücüyle ürperdi. "Siz buraya taşınmadan önce, bu yolun hiçbir yere çıkmayan sıradan bir yol olduğuna inanırdım."

"Ama artık bizim yolumuz oldu."

"Büyüdüğümüzde istediğimiz her yere gidebiliriz."

"Neresi olduğunun bir önemi yok," dedi Tully.

Kate arkadaşımn sesinde bir şey hissetti, anlam veremediği bir hüzün. Başını çevirdi. Tully gökyüzünü seyrediyordu.

"Anneni mi düşünüyorsun?" diye belli belirsiz sordu Kate.

"Onun hakkında düşünmemeye çalışırım." Uzun bir sessizlik oldu. Sonra elini cebine daldırıp Virgina Slims sigarasım çıkardı ve yaktı.

Kate, sigara konusunda düşündükleri yüzünden belli olmasın diye dikkatli davranıyordu.

"Bir nefes ister misin?"

Başka şansı olmadığını biliyordu. "Ah, tabii!"

"Eğer annem normal biri olsaydı, yani hasta olmasaydı, partide başıma gelenleri ona anlatabilirdim."

Kate kısacık bir nefes çekti, uzun uzun öksürdü ve "Olanlar sık sık aklına geliyor mu?" dedi.

Tully sigarayı tekrar çıkarıp kütüğe yaslandı. Uzun bir sesliğin ardından, "O geceyle ilgili kâbuslar görüyorum," dedi.

Kate ne diyeceğini bilmiyordu. "Peki ya baban? Ona söyleyebilir misin?"

Tully ona bakmadı. "Babamın kim olduğu bile belli değildir herhâlde." Sesi alçaldı. "Belki de beni öğrenince kaçmıştır."

"Zor bir durum."

"Hayat zor. Hem, onlara ihtiyacım yok. Artık sen varsın, Katie. Bunları aşmamda bana yardımcı olan tek insan sensin."

Kate gülümsedi. Sigaranın keskin kokusu havayı dolduruyor, aralarında uzayıp giden duman gözlerini yakıyordu ama umursamadı. Önemli olan yeni, en iyi arkadaşıyla birlikte burada olmaktı. "Arkadaşlar bunun içindir."

Tully, ertesi gece annesinin "Tully şu lanet kapıyı aç!" diye seslendiğini duyduğunda, *The Outsiders*[19] romanının son bölümündeydi.

Kitabı yere atıp oturma odasına gitti, annesi kanepenin üzerine kurulmuş *Happy Days*[20] dizisini izleyerek marihuanayla dolu bong'unu tüttürüyordu.

"Kapının hemen yarımdasın."

19 *Dışarıdakiler.* **İki farklı sosyoekonomik gruba ait gençler arasındaki rekabetin anlatıldığı ve 70'li yılların başında çok satan S. E Hinton'ın bir romanı, (ç.n.)**

20 *Mutlu Günler.* **İdeal bir aile yaşamının anlatıldığı, dönemin ünlü TV dizisi, (ç.n.)**

Annesi omuz silkti. "Eee n'olmuş?"

"Bong'unu sakla."

Cloud, oflayıp puflayarak uzandı ve bong'unu kanepenin yanındaki köşe sehpasının altına sakladı. Görmemek için kör olmak lazımdı ama Cloud bu halde ancak bu kadarını yapabilirdi.

Tully yüzündeki saçı geriye doğru itip kapıyı açtı.

Koyu renk saçları olan, ufak tefek bir kadın elinde üstü folyoyla kaplanmış bir tencere yemekle kapıda duruyordu. Elektrik mavisi göz fan kahverengi gözlerini ortaya çıkarmış, fazlaca sürülmüş gül rengi allığı yuvarlak yüzündeki elmacık kemiklerini çıkık göstermişti. "Sen Tully olmalısın," dedi kadın, nedense, beklediğinden daha yüksek bir sesle. Sesi bir genç kız gibi coşku doluydu ve gözlerindeki ışıltıya yakışıyordu. "Ben Kate'in annesiyim. Habersiz geldim, kusura bakmayın, ama telefonunuz meşguldü."

Tully'nin gözlerinde annesinin yatağında açık duran ahize canlandı. "Ah!"

"Annenle sana akşam yemeği için fınnda ton balığı getirdim. Pek yemek yapacak hali olmuyordur diye düşündüm. Birkaç yıl önce benim kardeşim de kansere yakalanmıştı, ne kadar zor olduğunu iyi bilirim." Gülümseyerek kapıda bekledi. Sonunda gülümsemesi soldu. "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Tully donup kaldı. Şimdi *her şey mahvolacak* diye düşündü. "Aaa... tabii."

"Teşekkür ederim." Mrs. Mularkey yarımdan geçip içeri girdi.

Cloud, kanepede kollarım ve bacaklarını biraz gererek uzanmıştı, karnının üzerinde bir yığın marihuana vardı. Uykulu bir ifadeyle gülümseyerek kalkıp oturmaya çalıştı ama beceremedi. Bunun üzerine birkaç küfür edip güldü. Bütün ev leş gibi esrar kokuyordu.

Mrs. Mularkey aniden durdu. Şaşkınlıktan alnı kırışmıştı. "Ben Margie, kapı komşunuzum," dedi.

"Ben de Cloud," dedi Tully'nin annesi, tekrar oturmaya çalışarak. "Tanıştığıma acayip memnun oldum."

"Ben de."

Berbat ve sıkıntılı bir an boyunca öylece durup birbirlerine baktılar. Tully, Mrs. Mularkey'nin keskin gözlerinden hiçbir şeyin kaçmadığından kesinlikle emindi; köşedeki sehpanın altında duran bong, yerde duran marihuana paketi, ters dönmüş boş şarap kadehi ve masamn üzerinde duran pizza kutuları. "Bu arada ben genelde evdeyim, doktora gitmeniz gerekirse ya da başka bir ihtiyacımz olursa size yardımcı olacağımı bilmenizi isterim. Kemoterapinin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Cloud sersemlemiş bir halde kaşlarım çattı. "Kanser olan kim?"

Mrs. Mularkey dönüp, orada öylece yıkılıp ölmek isteyen Tully'ye baktı.

"Tully, yemek getiren sevgili komşumuza mutfağı göster."

Tully hemen koşarcasına mutfağa yöneldi. Masanın üzeri abur cubur paketleriyle kaplı, musluk kirli bulaşıklarla doluydu ve her yerde ağzma kadar dolup taşan küllükler vardı; bu pembe cehennem, en iyi arkadaşımn annesine, acıklı hayatına dair daha fazla delil sunuyordu.

Mrs. Mularkey yamndan geçerek, fırının kapağım açıp tencereyi rafa koydu. Soma kapağı kalçasıyla kapatarak dönüp Tully'yi incelemeye başladı. "Benim Katie'm çok iyi bir kızdır," dedi en sonunda.

İşte başlıyoruz. "Evet, efendim."

"Annen kanserden kurtulsun diye sürekli dua ediyor. Hatta bunun için odasında küçük bir sunak bile hazırladı."

Tully cevap veremeyecek kadar utanmış bir halde yere bakıyordu. Neden yalan söylediğini nasıl açıklayabilirdi ki? Mrs. Mularkey gibi çocuklarım seven bir anne için hiçbir cevap yeterli olmazdı. Bunu düşününce utancıyla birlikte bir kıskançlık duygusu da dalga dalga yayılmaya başladı. Belki Tully'nin de onu böylesine seven bir annesi olsa, ilk başta yalan söylemesi bu kadar kolay -bu kadar gerekli- olmazdı. Şimdiyse onun için önemli olan tek şeyi kaybetmek üzereydi: Katie'yi.

"Sence arkadaşlanna yalan söylemek doğru bir şey mi?"

"Hayır, efendim." Gözlerini yerden kaldırmamaya o kadar dikkat ediyordu ki, Mrs. Mularkey hafif bir dokunuşla çenesinden tutup başım yukarıya kaldırdığında şaşırmıştı.

"Kate için iyi bir arkadaş mı olacaksın, yoksa insanın başım belaya sokan tiplerden mi?"

"Katie'yi asla üzmem." Tully çok daha fazlasını söylemek, belki de diz çöküp iyi bir insan olacağına yemin etmek istiyordu ama neredeyse ağlamak üzere olduğundan kıpırdamayı bile göze alamadı. Mrs. Mularkey'nin kara gözlerinin içine baktı ve hiç beklemediği bir şey gördü: Anlayış.

Oturma odasında, Cloud, sendeleyerek televizyonun yanına gidip kanalı değiştirmişti. Tully darmadağınık odadaki dökün tüler arasından ekranı görebiliyordu: Jean Enersen[21] günün haberini sunuyordu.

"Her şeyi sen yapıyorsun, değil mi?" dedi Mrs. Mularkey yavaşça, sanki Cloud'un onları dinlemesinden çekiniyordu." Faturalar, alışveriş, temizlik. Parayı kim veriyor?"

Tully güçlükle yutkundu. Daha önce hiç kimse hayatım bu derece iyi anlamamıştı. "Büyükannem her hafta bir çek gönderiyor."

"Babam ayyaşın tekiydi ve bütün şehir bunu bilirdi," dedi

21 Seatlle'm ilk kadın ana haber bülteni sunucusu, (ç.n.)

Mrs. Mularkey bakışlarındaki ifadeye üyan naif bir sesle: "Üstelik kötü biriydi. Cuma ve cumartesi geceleri kız kardeşim Georgia meyhaneye gidip onu sürükleye sürükleye eve getirmek zorunda kalırdı. Babam eve gelirken yolda durup durup onu pataklar, küfrederdi. Hani rodeoda yere düşen kovboya saldırmasın diye ortalarda dolaşıp boğanın dikkatini üzerine çeken rodeo palyaçoları vardır ya, işte kardeşim onlar gibiydi. Lise birinci sımfı bitirdiğimde kız kardeşimin neden serseri takımına karışıp çok içmeye başladığım anladım."

"İnsanların ona acıyarak bakmasını istemiyordu."

Mrs. Mularkey başım sallayarak onayladı. "O bakıştan nefret ederdi. Hâlbuki önemli olan başkalan değil. Bunu öğrendim. Annenin kim olduğu ve nasıl yaşadığı *senin* kim olduğunun göstergesi değildir. Sen kendi tercihini yapabilirsin. Utanmam gerektiren hiçbir şey yok. Sadece büyük düşünmen lazım, Tully." Açık mutfak kapısından oturma odasına baktı. "Televizyondaki Jean Enersen gibi. Ancak ne istediğini bilen bir kadın hayatında onun şimdi bulunduğu gibi bir yere gelebilir."

"Ne istediğimi nereden bileceğim?"

"Gözlerini dört açıp doğru olam yaparak. Üniversiteye git ve arkadaşlarına güven."

"Ben Kate'e gerçekten güveniyorum."

"O halde ona doğruyu söyleyeceksin, değil mi?"

"Sadece size söz versem bir daha..."

"İkimizden biri ona gerçeği söyleyecek, Tully. Bence o sen olmalısın."

Tully derin bir nefes alıp verdi. Doğruyu söylemek bütün içgüdülerine tamamen ters olsa da, gerçekten başka çaresi yoktu. Mrs. Mularkey'nin onunla gurur duymasını istiyordu. "Peki."

"Güzel, o halde yarın akşam seni yemeğe bekliyorum. Saat 17:00'de. Bu senin için yeni bir başlangıç olabilir."

Ertesi gece, Tully en uygun kıyafeti seçmek için en az dört kere üzerini değiştirdi. Nihayet gerçekten hazır olduğunda o kadar geç kalmıştı ki sokağı ve eve çıkan yokuşu koşarak geçmesi gerekti.

Kapıyı Kate'in annesi açtı. Mor, İspanyol paça bir gabardin pantolon ve çizgili, V yaka, kolları bileklere doğru genişleyen bir kazak giymişti. Gülümseyerek "Seni baştan uyarıyorum, içerisi deli gibi gürültülüdür," dedi.

"Deli gibi gürültüye bayılırım," dedi Tully.

"O zaman tam buraya göresin." Mrs. Mularkey kolunu Tully'nin omzuna dolayıp onu bej rengi duvarları, çimen yeşili halısı olan, parlak kırmızı kanepe ve geriye doğru açılabilen siyah bir koltukla döşenmiş oturma odasına götürdü. Duvarda sadece altın çerçeveli bir İsa resmi, bir de Elvis fotoğrafı asılıydı. Ama televizyonun üzerinde bir sürü aile foroğrafı vardı. Tully ister istemez kendi evlerindeki televizyonu düşündü, üzerinde bir sürü ağzına kadar dolu küllük ve boş sigara paketi vardı ama tek bir aile resmi bile yoktu.

"Bud," dedi Mrs. Mularkey koltukta oturan iriyarı, koyu saçlı adama. "Bu karşı komşumuz Tully Hart."

Mr. Mularkey ona gülümseyerek elindeki bardağı bıraktı. "Vay, vay, demek sürekli bahsettikleri kız sensin. Hoş geldin, Tully."

"Hoş bulduk."

Mrs. Mularkey hafif hafif omzuna vurarak, "Yemek altıdan önce hazır olmaz. Kate yukarıda, odasında. Merdivenlerin en sonundaki oda. Eminim konuşacak bir sürü şeyiniz vardır."

Tully mesajı aldı, sesi çıkmadığı için başım salladı. Şimdi burada, ev yemeği kokan bu sıcak yuvada, dünyamn en mükemmel annesiyle yan yana dururken, bir anda her şeyi kaybedip artık istenmeyeceğini düşünmek bile istemiyordu. "Bir daha ona

asla yalan söylemeyeceğim," diye söz verdi.

"Güzel, hadi git." Mrs. Mularkey son bir defa gülümseyerek oturma odasına girdi.

Mr. Mularkey kolunu karısının beline dolayıp onu yanına, La-Z-Boy[22] koltuğuna doğru çekti. Hemen başlarım birbirine yasladılar.

Tully içinde o kadar keskin ve beklenmedik bir arzu duydu ki, kıpırdayamadı. Böyle bir ailesi olsaydı onun için her şey çok farklı olurdu. Bu görüntüye biraz daha bakmak istiyordu. "Haberleri mi izliyorsunuz?"

Mr. Mularkey başını kaldırdı. "Hiç kaçırmayız."

Mrs. Mularkey gülümsedi. "Jean Enersen dünyayı değiştiriyor. Geceleri haber programı yapan ilk kadın sunuculardan biri."

"Ben muhabir olacağım," dedi Tully birdenbire.

"Harika," dedi Mr. Mularkey.

"Geldi mi?" dedi Kate birdenbire yamna gelerek. "Burada olduğunu bana haber vermeleri ne de hoş bir davranış," dedi yüksek sesle.

"Ben de tam annenle babana haber muhabiri olacağımı söylüyordum," dedi Tully.

Mrs. Mularkey'nin gözlerinin içi gülüyordu. Tully hayatında eksik olan her şeyi bu gülümsemede gördü. "Bu muhteşem bir hedef, değil mi Katie?"

Bir an için Katie şaşırmıştı. Sonra Tully'nin koluna girip onu çekerek oturma odasından çıkardı ve üst kata götürdü. Çatı katındaki küçük yatak odasına geldiklerinde, Kate pikabın başına gidip küçük plak yığınını karıştırmaya başladı. Bir tanesini -Carole King'in *Tapestry* plağını- seçip koyduğunda, Tully pencereden lavanta rengi geceyi seyrediyordu.

22 Ünlü bir mobilya markası, (yay.n.)

Az önce gelecekteki mesleğini ilan etmenin vücuduna yaydığı adrenalin dalgası azalmış, geride sessiz bir hüzün bırakmıştı. Şimdi yapması gereken şeyi biliyordu ama bunu düşününce bile yüreği ağzına geliyordu.

Ona doğruyu söyle.

Sen söylemezsen, Mrs. Mularkey söyleyecek.

"*Seventeen*'in ve *Tiger Beat*'in yeni sayısını aldım," dedi Kate, mavi tüylü halıya uzanarak. "Okumak ister misin? 'Tony DeFranco'nun sevgilisi olabilir misin?' testini çözelim mi?"

Tully yanına uzandı. "Olur."

"Jan-Michael Vincent çok seksi," dedi Kate, eliyle aktörün resmine vurarak.

"Kız arkadaşına yalan söylemiş diye duydum," dedi Tully yan gözle, çekine çekine Kate'e bakarak.

"Yalancılardan nefret ederim." Kate sayfayı çevirdi. "Gerçekten haber muhabiri mi olacaksın? Bana hiç bahsetmemiştin."

"Evet," dedi Tully, ilk kez gerçekten düşünerek. Belki ünlü olurdu. Sonra herkes ona hayran olurdu. "Sen de olmalısın ama. Çünkü biz her şeyi beraber yaparız."

"Ben mi?"

"VVoodvvard ve Bernstein[23] gibi bir ekip olacağız, tabii daha şık giyineceğiz. Daha hoş bir ekip olacağız."

"Bilemiyorum, ben..."

Tully ona vurdu. "Evet, biliyorsun. Mrs. Ramsdale bütün sınıfın önünde senin harika bir yazar olduğunu söylemişti."

Kate güldü. "Doğru. Tamam. Ben de muhabir olacağım."

23 1972'de "VVatergate Skandali" diye bilinen önemli bir siyasi skandali ortaya çıkararak dönemin ABD başkanını istifa etmek zorunda bırakan iki ünlü gazeteci, (ç-n.)

"Ünlü olunca, Mike Wallace'a[24] *Birbirimiz olmadan asla başarılı olamazdık,* diye anlatacağız."

Sonra sessizce dergilerin sayfalarını çevirmeye başladılar. Tully iki kere annesiyle ilgili konuyu açmaya çalıştı ama ikisinde de Kate sözünü kesti. Sonra biri, "Yemek hazır!" diye seslendi ve böylece aklanma şansı ellerinden kayıp gitti.

Tully hayatının en güzel yemeği boyunca, söylediği yalamn ağırlığı altında ezildi. Masayı toplayarak, bulaşıkları yıkayıp kuruladıklarında gerginliği had safhadaydı. Televizyona çıkıp ünlü olmayı hayal etmek bile sinirlerim yatıştırmaya yetmedi.

"Anne," dedi Kate elindeki son beyaz CorningVVare marka tabağı da kaldırarak. "Tully'yle biz parkın aşağısında bisiklete binmeye gideceğiz, tamam mı?"

"Tully'yle ben," diye düzeltti annesi, TV rehberini almak için La-Z-Boy koltuğun yanındaki dergi bölmesine uzanarak. "Saat sekizde evde olun."

"Yaa, anne..."

"Sekizde," dedi babası oturma odasından.

Kate, Tully'ye baktı. "Sanki bebekmişim gibi davranıyorlar."

"Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun. Hadi, gidip bisikletlerimizi alalım." Engebeli ilçe yolunun aşağısında yol boyunca gülerek bisiklete bindiler. Summer Hill yokuşunda Tully ellerini bırakınca Kate de aynısını yaptı.

Nehrin yanındaki parka indiklerinde, bisikletlerini ağaçların arasında bıraktılar ve nehrin kayalara çarpan suyunun çağıltısını dinleyip gökyüzünü seyrederek yan yana çimenlerin üzerine uzandılar.

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi Tully aniden.

24 ***60 Dakika*** **adlı TV programında önde gelen habercilerle röportaj yapan ünlü gazeteci. (ç.n.)**

"Ne?"

"Annem kanser değil. Sadece kafası dumanlı."

"Ya, tabii, annen esrar çekiyor."

"Doğru söylüyorum. Her zaman kafası güzeldir."

Kate ona baktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Bana *yalan mı* söyledin?"

Tully, Kate'in gözlerine bakamıyordu, çok utanmıştı. "Yalan söylemek istemezdim."

"İnsanlar kazayla yalan söylemez. Bu kaldırımda takılıp düşmek gibi bir şey değil."

"Annenden utanmak nasıl bir duygu bilemezsin."

"Dalga mı geçiyorsun? Geçenlerde bir akşam, yemeğe dışarı çıktığımızda annemin ne giydiğini görmen..."

"Hayır," dedi Tully, "bilmiyorsun."

"Anlat o zaman."

Tully, Kate'in neyi sorduğunu biliyordu; yalan söylemesine neden olan gerçeği istiyordu ama Tully bunu yapabileceğinden, bütün o acıyı sözcüklere döküp bir oyun kâğıdı gibi ortaya açabileceğinden emin değildi. Hayatı boyunca bu sırları saklamıştı. Eğer gerçekleri Kate'e anlatıp sonra da onu kaybederse dayanamazdı.

Ama eğer gerçeği söylemezse de arkadaşlığım kaybedeceği kesindi.

"Annem beni büyükannemlere bırakıp ilk kez terk ettiğinde," dedi sonunda, "iki yaşındaydım. Çarşıya süt almaya gidip ben dört yaşındayken döndü. On yaşındayken, tekrar çıkıp geldiğinde beni sevdiğinden döndüğünü zannetmiştim. O zaman da beni kalabalığın içinde bırakıp gitti. Bir sonrakinde on dört yaşmdaydım. Büyükannem bu evde yaşamamıza razı oldu, bize

her hafta para gönderiyor. Annem tekrar kaçıp gidene kadar bu böyle sürecek; ki emin ol, tekrar gidecek."

"Anlamıyorum."

"Anlamazsın tabii. Benim annem seninki gibi değil. Bu, annemle geçirdiğim en uzun zaman ve eninde sonunda bir gün sıkılıp hayatına bensiz devam edecek."

"Bir anne bunu nasıl yapabilir?"

Tully omzunu silkti. "Galiba bende bir sorun var."

"Senin hiçbir suçun yok. O bir zavallı. Ama hâlâ anlamıyorum, neden bana yalan söyledin ki?"

Tully sonunda ona baktı. "Beni sev istedim."

"Bunun için mi endişelendin?" Kate kahkahalara boğuldu. Tully tam bu kadar komik olan şeyin ne olduğunu soracaktı ki Kate ciddileşti. "Artık yalan yok, anlaştık mı?"

"Kesinlikle."

"Sonsuza dek çok iyi arkadaş olacağız," dedi Kate ciddiyetle. "Tamam mı?"

"Yani her zaman yanımda mı olacaksın?"

"Her zaman," diye yanıtladı Kate. "Ne olursa olsun."

Tully içinde egzotik bir çiçek gibi yepyeni bir duygunun yeşerdiğini hissetti. Onun havaya yayılan ballı kokusunu duyabiliyordu. Hayatında ilk kez birine tamamen güveniyordu. "Sonsuza dek," diye söz verdi. "Ne olursa olsun."

Kate, sekizinci sınıfı bitirdiği yazı hep hayatının en güzel zamanlan olarak hatırlayacaktı. Her hafta içi hızla evin günlük işlerini yapıyor, saat üçte annesi dışandaki işlerini ve 4-H Konseyi'ndeki gönüllü çalışmalarım bitirip eve gelene kadar kardeşine bakıyordu. Soma özgürdü. Hafta sonlanmnsa çoğu ona aitti.

O ve Tully vadi boyunca bisiklete binip şişme botlarıyla Pilchuck Nehri'nde saatlerce yüzüyorlardı; tığ işi yanardöner bikinileriyle, ciltleri bebek yağı ve tentürdiyot karışımıyla yağlanmış bir halde küçük havlularımn üzerine uzanıyor, hiç yanlarından ayırmadıkları transistörlü radyodan *En İyi 40* listesindeki şarkıları dinliyorlardı. Her konuda konuşuyorlardı: Moda, müzik, erkekler, savaş, orada olup bitenler, muhabir ikili olmanın nasıl bir şey olacağı, filmler... Hiçbir sınır yoktu, hiçbir soru cevapsız kalmıyordu. Artık ağustosun sonu gelmişti ve Kate'in odasında, yapacakları şenlik gezisi için yanlarına alacakları makyaj malzemelerini hazırlıyorlardı. Kate her zamanki gibi evden çıktıktan sonra üzerini değiştirecek ve makyaj yapacaktı. Çekici görünmek istiyorsa başka yolu yoktu. Annesi hâlâ her şey için çok küçük olduğunu düşünüyordu. "Göbeği açık, askısız bluzunu aldın mı?" diye sordu Tully.

"Aldım."

Hazırladıkları dâhiyane plam düşünüp kıs kıs gülerek aşağı indiler; babası kanepede oturmuş televizyon seyrediyordu.

"Biz şenliğe gidiyoruz," dedi Kate, annesinin orada olmamasına sevinerek. Annesi yanlarındaki çantanın ilçe şenliğine gitmek için fazla büyük olduğunu fark ederdi. X-ray gibi bakışları muhtemelen makrame çantamn içindeki kıyafetleri, ayakkabıları ve makyaj malzemelerini görürdü.

"İkiniz de dikkatli olun," dedi babası başmı kaldırmadan.

Seattle'da kızlar ortadan kaybolmaya başladığından beri böyle diyordu. Bugünlerde haberlerde katilden "Ted" diye bahsediyorlardı, çünkü Lake Sammamish State Park'tan kaçırılan bir kız, katili polise tarif etmiş ve ismini söylemişti. Eyaletteki bütün kızlar korku içindeydi. San bir vos vos görünce acaba Ted'in arabası mı diye düşünmeden edemiyordunuz.

"Çok ama çok dikkatli olacağız," dedi Tully gülümseyerek;

Kate'in annesiyle babasının onlar için endişelenmesi hoşuna gidiyordu.

Kate odayı geçerek babasına hoşça kal öpücüğü vermeye gitti. Babası kolunu kızına dolayıp ona on dolar harçlık verdi. "İyi eğlenceler."

"Teşekkürler, babacığım."

O ve Tully çantalarını yanlarında sallaya sallaya evin yolundan aşağı inmeye başladılar.

"Sence Kenny Markson da şenliğe gelir mi?" diye sordu Kate.

"Erkekleri çok fazla umursuyorsun."

Kate kalçasıyla arkadaşının kalçasına vurdu. "O sana âşık."

"Aman ne önemli. Hem ben daha uzunum."

Tully aniden durdu.

"Tamım, Tully, delirdin mi sen? Az kalsın düşüyor..."

"Yo, olamaz," diye fısıldadı Tully.

"N'oldu?"

Soma Tully'lerin evinin önünde park etmiş polis arabasını fark etti.

Tully, Kate'in elinden tutarak onu yoldan aşağı, sokağın karşısına, evin açık duran ön kapısına doğru neredeyse sürükleyerek götürdü.

Oturma odasında bir polis onları bekliyordu.

Kızları görünce adamın besili yüzü bir palyaço suratı gibi kırıştı.

"Merhaba kızlar, ben polis memuru Dan Myers."

"Bu sefer ne yaptı?" diye sordu Tully.

"Dün Quinault Gölü'nün yukarısında alaca baykuşlarla ilgili bir protesto gösterisi vardı, gösteri kontrolden çıktı. Annen ve

birkaç kişi daha Weyerhaeuser Fabrikası'na[25] bir iş gününe mal olan bir oturma eylemi başlattı. Daha da kötüsü, biri ormana sigara izmariti atmış. Duraksadı. "Yangın daha yeni kontrol altına alındı."

"Durun tahmin edeyim, onu hapse atacaklar."

"Avukatı ilaç bağımlılığı nedeniyle gönüllü tedavi almasının yollarım araştırıyor. Eğer şanslıysa bir müddet hastanede kalacak. Eğer değilse..." Cümlesini yanda kesti.

"Büyükanneme haber verildi mi?"

Polis memuru başıyla onayladı. "Sizi bekliyor. Hazırlanmak için yardıma ihtiyacınız var mı?"

Kate olan bitene bir anlam veremiyordu. Arkadaşına döndü. "Tully?"

Tully'nin kahverengi gözlerinde ürkütücü bir boşluk vardı; Kate her ne oluyorsa bunun önemli bir şey olduğunu anlamıştı. "Büyükannemin yamna geri dönmem lazım," dedi Tully, soma Kate'in yamndan geçip yatak odasına girdi.

Kate arkasından koştu. "*Gidemezsin!*"

Tully dolaptan bir bavul çıkarıp açtı. "Başka seçeneğim yok."

"Anneni geri *getirteceğim.* Ona diyeceğim ki…"

Tully hazırlanmayı bırakıp Kate'e baktı. "Elinden bir şey gelmez," dedi usulca; sesi olgun, yorgun ve kırgındı. Kate ilk defa Tully'nin zavallı annesiyle ilgili anlattıklarım arılayabiliyordu. Birlikte Cloud'dan bahsedip gülmüş, ilaç bağımlılığıyla, moda anlayışıyla ve pek çok başka hikâyeyle dalga geçmişlerdi, ama bu komik değildi. Ve Tully bir gün bunun olacağım söylemişti.

"Bana söz ver," dedi Tully; sesi çatallaşmıştı. "Daima dost kalacağız."

25 Amerika'nın en önemli kâğıt ve kereste fabrikalarından biri. (ç.n.)

Kate sadece, "Daima," diyebildi.

Tully bavulunu hazırlayıp kilitledi. Hiçbir şey söylemeden tekrar oturma odasına yöneldi. Radyoda *American Pie* çalıyordu. Kate, *Bu şarkıyı, bu anı hatırlamadan bir daha dinleyebilecek miyim?* diye düşündü içinden. *Müziğin öldüğü gün.* Tully'nin peşinden evin önüne çıktı. Orada polis memuru Dan gelip yavaşça Tully'yi çekene kadar birbirlerine sımsıkı sarılıp kaldılar.

Kate elini bile sallayamadı. Evin önünde öylece uyuşmuş bir halde durup, gözyaşları yanaklarından dere gibi akarken en iyi arkadaşının gidişini izledi.

Altıncı Bölüm

Sonraki üç yıl boyunca birbirlerine hiç aksatmadan mektup yazdılar. Bu bir âdet ya da alışkanlıktan çok daha başka bir şeydi. Her pazar akşamı Tully eflatun-pembe küçük-kız odasında oturur; bir defter kâğıdına düşüncelerini, hayallerini, endişelerini ve hayal kırıklıklarım dökerdi. Bazen önemsiz şeyleri de yazardı; saçlarım Farrah Favvcett gibi kestirince ne kadar seksi olduğu ya da okulun balosunda giydiği Gunny Sax elbise gibi. Ama zaman zaman da daha derin mevzulara girer, Katie'ye uykusuz gecelerini ve annesinin geri gelip "Seninle gurur duyuyorum," dediğini nasıl hayal ettiğini anlatırdı. Büyükbabası öldüğünde de Tully ilk olarak Kate'ten destek beklemişti. En iyi arkadaşı arayıp, "Ah, Tul, çok üzüldüm," diyene kadar büyükbabasının için ağlamamıştı. Hayatında ilk kez Tully yalan söylememiş, olduğundan farklı görünmeye çalışmamıştı (yani en azından çok fazla); çoğunlukla sadece kendi gibi davranıyordu ve bu Kate için yeterince iyiydi.

Artık 1977'nin yazındaydılar ve birkaç ay sonra ayrı ayrı okullarının idaresini ele geçirerek lise son sınıf olacaklardı.

İşte Tully'nin aylardır uğraşıp beklediği gün bugündü. Nihayet, yıllar önce Mrs. Mularkey'nin ona gösterdiği yola gerçekten girebilecekti.

İkinci Jean Enersen.

Bu sözcükler onun mantrası olmuştu; büyük hayalini bir kalıba sığdırıp kulağa daha mümkün gelmesini sağlayan gizli bir kod gibiydi. Bu hayalin yıllar önce Shonomish'te bir evin mut-

fağında atılan tohumlan, yabani otlar gibi hızla yayılmış ve kalbinin derinliklerine doğru kök salmıştı. Daha önce geleceğe dair bir hayale ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti, ama bu hayal onu tümüyle değiştirmiş, zavallı, terk edilmiş, annesiz Tully yerine, hayatta yerini almak için dimdik duran bir kız haline getirmişti. Bu hedef onun geride bıraktığı yıllarda yaşadıklarım önemsizleştirmiş, ona, ulaşmak için uzanacak, asılacak bir şey vermişti. Üstelik Mrs. Mularkey bu yüzden onunla gurur duyuyordu. Bunu mektuplardan anlıyordu. Kate'in bu hayali onunla paylaştığım da biliyordu, ikisi de muhabir olacak, birlikte haber peşinde koşup bulduklarını yazacaklardı. Bir ekip olacaklardı.

Kaldırımda durmuş, önündeki binaya bakıyordu. Kendini Fort Knox'a[26] bakan bir banka soyguncusu gibi hissediyordu.

Ne tuhaf, tüm şamna ve prestijine rağmen, ABC'nin Denny Regrade Mahallesi tarafındaki bu şubesi küçük bir binadaydı. Anlatacak bir manzarası, camlarla kaplı etkileyici duvarları ya da pahalı sanat eserleriyle dolu bir lobisi yoktu. Bunun yerine, L şeklinde bir masa, fena olmayan bir danışma görevlisi, üç tane de hardal sarısı, dökme plastikten yapılmış bekleme sandalyesi vardı.

Tully derin bir nefes abp omuzlarını dikleştirerek içeri girdi. Damşma masasında ismini verip duvarın yanındaki sandalyelerden birine oturdu. Mülakat için beklerken, bu uzun bekleyiş sırasında parmaklarıyla oynamamaya ya da eliyle dizlerine vurmamaya dikkat etti.

Kimin izlediği hiç belli olmazdı.

Nihayet damşma görevlisi, "Ms. Hart?" diye seslendi başım kaldırarak. "Beyefendi sizi bekliyor."

Tully kendinden emin bir şekilde, kameraya poz verir gibi

26 Amerika'nın altın rezervlerinin bir kısmının saklandığı kasanın bulunduğu askeri üs. (c.n ^

gülümseyerek ayağa kalktı. "Teşekkür ederim." Görevliyi takip ederek kapılardan geçip başka bir bekleme salonuna geldi.

Orada neredeyse bir yıldır her hafta mektup yazdığı adamla nihayet yüz yüze geldi.

"Merhaba, Mr. Rorbach," diyerek adamın elini sıktı. "Sonunda sizinle tanışmak harika."

Adam beklediğinden daha yaşlı ve yorgun görünüyordu. Parlak kafasında sadece bir avuç kırlaşmış kızılımsı saç kalmıştı ve saçlarının her biri başka yöne bakıyordu. Üzerindeki soluk mavi spor takım elbise beyaz dikişlerle süslenmişti. "İçeri girin, Miss Hart."

"Ms. Hart," diye düzeltti.[27] Topa doğru ayakla vurarak oyuna girmek her zaman en iyisiydi. Gloria Steinem,[28] "Saygı görmeyi beklemeyen, asla saygı göremez," dememiş miydi?

Mr. Rorbarch gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Pardon?"

"Sizin için bir sakıncası yoksa, ki olmadığına eminim, bana Ms. Hart demenizi tercih ederim. Sizin gibi İngiliz Edebiyatı'm dereceyle bitirmiş biri eminim değişikliklere açık bir insandır. Sosyal aydınlanmanın en ileri noktasında olduğunuzdan hiç kuşkum yok. Bu gözlerinizden belli. Bu arada gözlükleriniz güzelmiş."

Adam ağzı hafifçe açık bir halde Tully'ye baktı, sonra nerede oldukları aklına gelmiş gibi görünerek, "Beni izleyin, Ms. Hart,'' dedi. Sıkıcı beyaz duvarları olan bir koridordan geçip en sonda soldaki odanın önüne geldiler, adamın açtığı ahşap görünümlü kapıdan içeri girdiler.

Ofisi küçük köşeli bir odaydı, odamn tek penceresi doğm-

27 İngilizce'de Miss (küçükhanım) genç kızlar için, Ms. (bayan, evli oiup oiıaadığı bilinmeyen yetişkin kadınlar için kullanılan bir hitap sözcüğüdür, (ç.n.)

28 Amerikalı feminist, gazeteci ve kadın haklan savunucusu. Dönemin ünlü feminist dergilerinden *Ms.* 'nin kurucusu ve yayması, (yay.n.)

dan tek raylı sistem demiryolunun yükseltilmiş beton hattına bakıyordu. Duvarlar bomboştu.

Tully adamın masasının önünde duran katlanabilen sandalyeye oturdu.

Mr. Rorbach koltuğuna oturup ona bakmaya başladı. "Yüz yirmi mektup, Ms. Hart," dedi, elindeki kalın karton kapaklı dosyayı masamn üzerine vurarak.

Gönderdiği bütün mektupları saklamıştı. Bunun bir anlamı olmalıydı. Yeni hazırladığı özgeçmişini çantasından çıkarıp adamın masasının üzerine bıraktı." Çalışmalarım düzenli olarak okul gazetesinin ilk sayfasında yayımlanmaktadır; eminim incelediğinizde sizin de dikkatinizi çekecektir. Ayrıca dosyama Guatemala depremiyle ilgili derinlemesine bir inceleme, Karen Ann Quinlan'le[29] ilgili güncel bir çalışma ve Freddie Prinze'in son günlerini anlatan yürek burkan bir hikâye de ekledim. Bu çalışmalar benim olay haberciliği konusunda ne kadar yetenekli olduğumu kesinlikle gözler önüne serecektir."

"Siz on yedi yaşındasınız."

"Evet."

"Gelecek ay lise son sınıfa başlayacaksınız."

Bütün o mektuplar işe yaramıştı. Adam, hakkındaki her şeyi biliyordu. "Kesinlikle doğru. Bu arada bence bu çok ilginç bir haber konusu olabilir: İçlerine girip 78 yılında lise son sınıfların halini gözler önüne sermek. Belki de yerel bir lisede kapalı kapılar ardında neler döndüğünü anlatan aylık sunumlar hazırlayabiliriz. Eminim izleyicileriniz..."

"Ms. Hart," dedi, adam parmaklarım birleştirip çenesini

29 Karen Anna Quinlan, 1975 yılında 21 yaşındayken bir partide alkolle ilaç alınca komaya girmiş, tedavi sonuç vermeyince ailesinin tedaviyi durdurma talebine hastane karşı çıkmış ve olay mahkemeye taşınmıştı. Bu konu "ölme hakkı" tartışmalarını gündeme getirerek o yıllarda medyada geniş yer bulmuştur, (ç.n.)

parmak uçlarına dayayarak ona baktı. Tully'ye, adam gülümsememek için kendini tutuyormuş gibi geldi.

"Buyrun, Mr. Rorbach."

"Tanrı aşkına, burası bir ABC şirketi. Lise çocuklarım işe almıyoruz."

"Ama stajyerleriniz var."

"Evet, Washington Üniversitesi'nden ve diğer üniversitelerden. Stajyerlerimizin hepsi yolu televizyon istasyonlarından geçmiş kişiler. Çoğu zaten üniversite bünyesinde çeşitli yayınlarda çalışmış. Üzgünüm ama siz henüz hazır değilsiniz."

Birbirlerine baktılar.

"Uzun süredir bu işteyim, Ms. Hart, ve sizin kadar hırslı biriyle çok az karşılaştım." Elindeki mektup dosyasım yeniden masaya vurmaya başladı. "Bakın size ne diyeceğim. Yazılarınızı bana göndermeye devam edin. Ben de sizin için göz atayım."

"Peki muhabir olmaya hazır olduğumda, beni işe alacak mısınız?"

Adam güldü. "Siz sadece bana makaleleri gönderin. İyi notlar almaya bakın ve üniversiteye gidin, tamam mı? Somasına bakarız."

Tully'nin enerjisi tekrar yerine geldi. "Size her ay yeni bir çalışma göndereceğim. Göreceksiniz, Mr. Rorbach, bir gün beni işe alacaksınız."

Bir müddet daha konuştuktan soma Mr. Rorbach ona çıkışı gösterdi. Merdivenlere doğru ilerlerken adam ödüllerin sergilendiği bölümde durdu; onlarca Emmy ve pek çok başka habercilik ödülü ışığın altında panldıyordu.

"Bir gün ben de Emmy kazanacağım," dedi parmaklarıyla cama dokunarak. Bu aksiliğin onu yaralamasına izin vermeyecekti; evet, bu sadece küçük bir aksilikti.

"Biliyor musunuz, Tallulah Hart. Size inanıyorum. Şimdi okulunuza gidin ve son senenizin tadım çıkarın. Gerçek hayat çok çabuk başlıyor."

Dışarıda, Seattle bir kartpostala benziyordu; bulutsuz mavi gökyüzüyle tam fotoğraflık bir hava vardı; hani şu insanları sıkıcı, manzarası olmayan evlerini satıp buraya taşınmaya iten havalardan. Ne var ki bu insanlar böyle günlerin sayısının ne kadar az olduğunu bilmiyorlardı. Dünyamn bu tarafında yaz bir roketin patlaması gibi aniden ve parlayarak gelir ve yine aym hızla giderdi.

Büyükbabasımn kalın siyah evrak çantasım önünde tutarak sokağa çıkıp durağa doğru ilerledi. Başımn üzerindeki yüksek demir yolunda, bir tren gürültüyle ortalığı titreterek geçti.

Eve dönerken yol boyunca kendine bunun tam bir fırsat olduğunu, artık üniversitede kendini kanıtlayabileceğini ve hatta çok daha iyi bir iş bulabileceğini söyleyip durdu.

Ama ne kadar değiştirmeye çalışırsa çalışsın, içindeki başarısız olma duygusu direniyordu. Eve geldiğinde kendini küçülmüş, omuzlan ağırlaşmış gibi hissediyordu.

Ön kapıyı açıp içeri girdi ve evrak çantasım masanın üzerine fırlattı.

Büyükannesi oturma odasında, yıpranmış eski kanepede oturmuş, çoraplı ayaklarım yerdeki kıvrılmış kadife ayak sedirine uzatmıştı, kucağında yarım kalmış el işi duruyordu. Uyuyakalmış, hafifçe horluyordu.

Büyükannesini o halde görünce Tully'nin içinden gülümsemek geldi. Oturma odasına girip yavaşça, "Hey, büyükanne," dedi, büyükannesinin porsumuş eline dokunmak için eğilerek. Soma yamna oturdu.

Büyükannesi ağır ağır uyandı. Kalın eski moda gözlüklerinin arkasındaki şaşkın bakışlan canlandı. "Nasıl geçti?"

"Haber müdürü yardımcısı çok yetenekli olduğumu düşünüyor, inanabiliyor musun? Böyle bir işe girmenin benim gibi yetenekli birinin önünü kapatacağım söyledi."

Büyükannesi ellerini sıkarak, "Seni çok mu küçük buldular?"

Bastırmaya çalıştığı gözyaşları gözlerini yakmaya başladı. Utanarak gözlerini sildi. "Üniversiteye başlar başlamaz bana iş teklif edecekler, biliyorum. Görürsün, benimle gurur duyacaksın."

Büyükannesinin gözlerinde yine o *zavallı Tully* bakışı vardı. "Ben seninle zaten gurur duyuyorum. İstediğin Dorothy'nin ilgisi."

Tully büyükannesinin zayıf omuzlarına yaslanıp kendisine sarılmasına izin verdi. Bir süre soma bu acının da hafifleyeceğini biliyordu; tıpkı güneş yanığı gibi kendi kendine geçer ve güneş ışığına karşı daha dayanıklı olmasım sağlardı. "Sen yanımdasın ya büyükanne, onun önemi yok."

Büyükannesi yorgun yorgun iç çekti. "Neden şimdi arkadaşın Katie'yi aramıyorsun? Ama çok uzatmak yok. Pahalı."

Sadece bunu, Kate'le konuşmayı düşünmek bile havalara uçmasına yetti. Şehirlerarası tarife çok yüksek olduğu için nadiren telefonla konuşabiliyorlardı. "Teşekkür ederim, büyükanneciğim. Hemen arayacağım."

Bir sonraki hafta Tully, mahallenin haftalık gazetesi *Queen Anne Bee'de* iş buldu. Masrafları ona saat üzerinden ödedikleri kıt maaşla hemen hemen aymydı ama Tully umursamıyordu. Sonunda işin içindeydi işte. 77 yazı boyunca uyamk olduğu her saati o küçük, sıkışık ofiste geçirmiş ve karşılaştığı her bilgiyi yalayıp yutmuştu. Av köpeği gibi muhabirleri takip etmediği, fotoko-

pi çekmediği ya da kahve servisi yapmadığı zamanlarda evde büyükannesiyle kibrit çöpü karşılığında pişti oynuyorlardı. Her pazar gecesi kurulu saat gibi Kate'e mektup yazıyor, haftayı dakikası dakikasına anlatıyordu.

Şimdi çocukluğundaki odasımn küçük masasında oturmuş, bu haftamn sekiz sayfalık mektubunu baştan okumuş, sonra da "Sonsuza Dek Dostun, Tully diye imzalayıp dikkatlice üçe katlamıştı.

Masasımn üzerinde şimdi Mularkey ailesinin yıllık kamp gezisinde olan Kate'in en son gönderdiği kartpostal duruyordu. Kate bu geziye, "Böceklerin Arasında Cehennem Gibi Bir Hafta" diyordu ama Tully kulağa harika gelen bu gezinin her amna imreniyordu. Onlarla birlikte gidebilmeyi çok isterdi, gelen daveti reddetmek yaptığı en zor şeylerden biri olmuştu. Ama yazın yapması gereken bu kadar önemli şey varken ve büyükannesinin sağlığı günden güne kötüleşirken başka seçeneği yoktu.

Arkadaşımn yazdıklarına bakarak çoktan ezberlediği cümleleri tekrar okudu. *Geceleri kâğıt oynamak ve şekerleme pişirmek, buz gibi gölde yüzmek...*

Başka tarafa bakmaya çalıştı. Bu hayatta sahip olamayacağın bir şey için can atmak iyi bir şey değildi. Cloud ona bu dersi vermeyi kesinlikle başarmıştı.

Kendi mektubunu zarfa koyup üzerine adresi yazdı, sonra çoktan uyuyakalan büyükannesine bakmaya, alt kata indi.

Tully tek başına pazar gecelerinin en sevdiği televizyon programlarım izledi: *Bizim Aile, Alice* ve *Kojak.* Sonra her tarafı kontrol edip yatmaya gitti. Uykuya dalmadan önce son düşündüğü şey şu anda Mularkeylerin neler yaptığıydı.

Ertesi sabah her zamanki saatte, saat altıda kalktı ve işe gitmek için hazırlandı. Ara sıra eğer ofise yeterince erken giderse, muhabirlerden biri günün haberlerini hazırlamaya yardım etmesine izin veriyordu.

Koridoru hızla geçerek en sondaki kapıyı çaldı. Büyükannesini uyandırmayı hiç sevmese de bu, evin kuralıydı: Hoşça kal demeden dışarı çıkmak yoktu. "Büyükanne?"

Tekrar kapıyı çalıp kapıyı yavaşça iterek açtı, seslendi: "Büyükanne... ben işe gidiyorum."

Pencerelerin denizliklerinde serin eflatun gölgeler uzanıyordu. Duvarlarda belli bir şekli ya da anlamı olmayan kasvetli çizimler asılıydı.

Büyükannesi yatakta yatıyordu. Bu mesafeden bile Tully onun hatlarını görebiliyordu; beyaz saç yumağım, geceliğinin kıvrımlarını... ve göğsünün hareketsizliğini.

"Büyükanne?"

İlerleyip büyükannesinin kırışık, kadife yanağına dokundu. Teni buz gibiydi. Sarkık dudaklarından nefes gelmiyordu.

Tully'nin bütün dünyası yerle bir oldu, ayaklarının altından kaydı. Orada durup büyükannesinin cansız bedenine bakmak bütün gücünü tüketti.

Gözyaşları yavaş yavaş birikmeye başladı; sanki her biri damlası kandandı ve göz pınarlarından kolayca akıp geçemeyecek kadar yoğundu. Hatıralar film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başladı: Onun için saçım süpürge eden büyükannesinin, yedinci yaş gününde ona eğer yeterince çok dua ederse bir gün annesinin çıkıp geleceğini söylemesi, sonra yıllar geçtikçe Tanrı'nin bazen küçük bir kızın ya da yetişkin bir kadının dualarım kabul etmediğini itiraf etmesi, geçen hafta kâğıt oynarken Tully'nin her zamanki gibi bütün kâğıtları almasma gülerek, "Tully, hep bütün kâğıtları sen almasan da olur," demesi ve her gece ona şefkat dolu bir iyi geceler öpücüğü vermesi...

Orada öylece ne kadar kaldığım bilmiyordu ama sonunda eğilip büyükannesinin kâğıt gibi cansız yanaklarından öptüğünde, gün ışığı perdelerden içeri sızıp odayı aydınlatmaya başla-

mıştı. Gün ışığının parlaklığı Tully'yi şaşırttı. Sanki büyükannesi yoksa bu odanın karanlık olması gerekiyordu.

"Hadi, Tully," dedi kendi kendine.

Şimdi yapması gereken şeyler olduğunu biliyordu. Büyükannesiyle bunları konuşmuş, hazırlıkları yapmışlardı. Yine de Tully hiçbir sözcüğün onu bu duruma gerçekten hazırlayamayacağını biliyordu.

Büyükannesinin komodininin başına gitti, komodinin üzerinde büyükbabasımn fotoğrafı ve bir yığın ilacın arasında gül ağacından yapılmış güzel bir kutu vardı.

Kapağı kaldırdı; kendini bir hırsız gibi tuhaf hissediyordu ama bunu büyükannesi istemişti. "Bu evden gittiğimde," demişti büyükannesi, "büyükbabanın bana bıraktığı kutunun içinde bir şey bırakacağım sana."

Kutunun içinde Tully'nin, büyükannesinin taktığım çok az gördüğü bir yığın ucuz takının üstünde, üzerinde Tully'nin adı yazılı, katlanmış, pembe bir kâğıt parçası vardı.

Ağır ağır uzamp mektubu aldı ve açtı.

(Çatlım Tully'm;

Beni affet. Talm^kalmaktan, geride bırakılmaktan ne kadar fyrfy ğunu biliyorum, ama Tanrının bepimızjçin İçendi planları "far. Elimda olsa seninle daba u^un yıllar kalırdım. Büyükbaban "t>e ben daima ca seni iliyor olacağı^ Buna inanırsan asla yalm^alrruızsın.

^en benim bayattaki en büyük[ne]$[e] k^ynağımdın.

(Şfpgiler, Büyükannen

Yazıyordu.

Büyükanne artık yoktu.

Tully kilisenin kapısında durmuş, yaşlı insan kalabalığının ya-

nından akıp geçmesini izliyordu. Büyükannesinin arkadaşlarından birkaçı onu fark edip taziyelerini bildirmek için yamna gelmişlerdi.

Tatlım, çok üzüldüm...

... ama üzülme, o artık çok daha iyi bir yerde ...

... sevgili Winston'ına kavuştu ...

... ağlamanı istemezdi...

Büyükannesinin böyle olmasım isteyeceğini bildiğinden, bu laflara dayanabildiği kadar dayanmaya çalıştı ama saat on birde artık çığlık atacak hale gelmişti. İyi dileklerini sunan bu insanlardan biri bile Tully'nin henüz sadece on yedi yaşında, siyahlar giymiş bir kız olduğunu ve yapayalmz kaldığım görmüyor, anlamıyor muydu?

Keşke Kate ve ailesi burada olsaydı ama Kanada'da onlara nasıl ulaşabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu ve daha iki gün boyunca dönmeyeceklerdi. Buna yalmz başına katlanmak zorundaydı. Belki onlar ailesiymiş gibi yanı başında olsaydı her şey daha kolay olurdu.

Ama onlar olmadan elinden hiçbir şey gelmiyordu. Büyükannesiyle ilgili yürek burkan, acı hatıralan hatırlayarak orada oturmak yerine, törenin ortasında kalkıp uzaklaştı.

Dışarıda, sıcak ağustos güneşi altında, gözyaşlarının her an akmaya hazır olmasına ve *Beni böyle bırakıp nasıl gidersin?* sorusunun hiç aklından çıkmamasına rağmen biraz nefes alabildi.

Tozlu, eski model kara yatlarının arasında ağlamamaya çalıştı. Olanları aklına getirmemeye ve bundan soma ona ne olacağım düşünmemeye çalışıyordu.

Hemen yamnda bir çalı çıtırtısı duyup başım kaldırdı. İlk önce sadece gelişigüzel park edilmiş arabaları gördü.

Sonra da onu.

Evlerin hemen bittiği yerde, şehir parkının kenarına dikilen bir sıra yüksek akçaağacın yanında, elinde ince uzun bir sigarayla Cloud duruyordu. Fitilli kadife, İspanyol paça yırtık pırtık bir pantolon ve yakası büzgülü kirli bir bluz giymiş, dalga dalga kahverengi saçları iki yana dökülmüştü; bir deri bir kemik kalmıştı.

Elinde olmadan, Tully'nin kalbinde bir umut yeşerdi. Nihayet yalmz değildi. Cloud belki biraz deliydi ama Tully zora düştüğünde geri gelmişti. Tully gülümseyerek annesine koştu; kaybettiği onca yılı, tüm o terk edişleri affetmişti. Önemli olan şimdi, Tully'nin en çok ihtiyaç duyduğu anda burada olmasıydı. "Şükürler olsun, geldin!" dedi nefes nefese durarak. "Sana ihtiyacım olduğunu biliyordun."

Annesi sallana sallana ona doğru geldi, neredeyse düşecek gibi olunca güldü. "Sen iyi bir insansın, Tully, ihtiyacın olan tek şey hava almak ve özgür olmak."

Tully'nin midesi alt üst oldu. "Hayır, bu kez değil," dedi gözleriyle adeta yardım etmesi için yalvararak. "Lütfen..."

"Her zaman." Cloud'un sesinde, donuk bakışlarım gizleyen bir keskinlik vardı şimdi.

"Ben senin kanından, etindenim ve şimdi sana ihtiyacım var. Yoksa yapayalnız kalacağım." Tully, sesinin fısıltı gibi çıktığının farkındaydı ama daha yüksek sesle konuşacak gücü yoktu.

Cloud sendeleyerek öne doğru bir adım attı. Gözlerindeki hüznü görmemek imkânsızdı ama Tully'nin umurunda değildi. Annesinin sözde duygulan Seattle'ın güneşi gibi bir gelir bir giderdi. "Bak bana, Tully."

"Bakıyorum."

"Hayır. *Bak.* Sana yardım edemem."

"Ama sana ihtiyacım var."

"Bu da olayın kahrolası trajedisi ya işte," dedi annesi, sigarasından upuzun bir nefes çekip birkaç saniye sonra üfleyerek.

"Neden?" diye sordu Tully. *Beni sevmiyor musun?* diye de soracaktı ama çektiği acıyı sözcüklere dökemeden cenaze töreni sona erdi ve siyah kuşanmış kalabalık park alanına doğru alan etmeye başladı. Tully gözlerini kurulamak için başım yana çevirdi. Tekrar döndüğünde annesi gitmişti.

Sosyal hizmetlerdeki kadın çalı gibi kupkuruydu. Duruma uygun bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama Tully onun koridorda yatak odasımn önünde beklerken sürekli saatine bakıp durduğunu fark etmişti.

"Hâlâ neden eşyalarımı toplamam gerektiğini anlamıyorum. Yakında on sekizime gireceğim. Büyükannemin bu ev için borcu da yoktu. Bu yıl kredilerini kendim ödedim, oradan biliyorum. Kendi başıma yaşayabilecek kadar büyüdüm."

"Avukat bizi bekliyor," dedi kadın sadece. "Hazırlanman bitti mi?"

Tully, Kate'ten gelen mektup tomarım da valize yerleştirip kapağı örttü ve bavulunu hızla kapattı. *Ben hazırım* demeye dili varmadığı için sadece bavulunu kavrayıp makrame çantasım boynuna geçirdi. "Sanırım, evet."

"Güzel," dedi kadın hızla dönüp merdivenlere yönelerek.

Tully yatak odasına son defa uzun uzun baktı; sanki yıllardır önem vermediği şeyleri ilk defa fark ediyormuş gibiydi: Buruşmuş eflatun nevresimi ve tek kişilik beyaz yatağım, pencerelerin denizliklerine bir sıra halinde yapıştırılmış -artik tozlanmış olan- plastik atları, dolabın üzerinde duran Mrs. Beasley bebeğini ve kapağında pembe balerin resmi olan Miss Amerika mücevher kutusunu.

Büyükannesi yıllar önce buraya terk edilen küçük bir kız için hazırlamıştı bu odayı. İçindeki her bir parça özenle seçilmişti ama şimdi hepsi çağrıştırdıkları hatıralarla birlikte kutulara kaldırılıp karanlığa gömülmüştü. Tully büyükannesini ağlamadan düşünebilmenin ne kadar zaman alacağım merak ediyordu.

Kapıyı kapatıp artık sessizliğe gömülmüş olan bu evde önünden giden kadım takip ederek sokağa, evin önünde park etmiş hurdası çıkmış san bir Ford Pinto'nun yamna geldi.

"Bavulunu arkaya koy."

Tully, söyleneni yapıp ön koltuğa oturdu.

Kadın arabayı çalıştırır çalıştırmaz, kulakları çınlatan bir müzik çalmaya başladı. David Soul'dan *Don't Give Up on Us*[30] çalıyordu. Kadın hemen müziğin sesini kısıp, "Affedersin," dedi.

Tully yaşadıklan içinde özür gerektiren en iyi şeyin bu şarkı olduğunu fark edip omzunu silkti ve camdan dışarı bakmaya başladı.

"Büyükannen için üzüldüm, daha önce söyledim mi bilmiyorum."

Tully camdaki tuhaf yansımaya baktı. Sanki yüzünün negatif resmine bakmak gibiydi; renksiz ve gerçek dışı. Tıpkı hissettikleri gibi.

"Her yönüyle sıra dışı bir kadındı."

Tully cevap vermedi. Sanki sesini kaybetmiş gibiydi. Annesiyle karşılaştığından beri içinde bir yer kurumuş, bomboş kalmıştı.

"Evet. İşte geldik."

Ballard'm merkezinde Viktorya döneminden kalma bakımlı bir evin önüne park ettiler, ön tarafta el yazması bir levhada "BAKER VE MONTGOMERY, AVUKATLIK BÜROSU" yazıyordu.

30 **Bizden vazgeçme, (ç.n.)**

Tully bir an arabadan çıkmadı. Çıktığındaysa kadm, yüzünde yumuşak, anlayışlı bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

"Bavulunu getirmene gerek yok."

"Sağ olun, ama yanıma almak istiyorum." Tully'nin öğrendiği bir şey varsa o da eşya dolu bir çantanın ne kadar önemli olduğuydu.

Kadın başıyla onayladı ve taşlanmn arasında çimenler büyümüş beton girişten geçerek beyaz giriş kapısına geldiler. Bu acayip yerin içine girdiklerinde, Tully lobide damşmaya yalan bir yere oturdu. Süslü kâğıtlarla kaplı duvarda iri gözlü sevimli çocuk resimleri sıralanmıştı. Tıknaz, kelleşmeye başlamış, kemik çerçeveli gözlükleri olan bir adam saat tam dörtte onları almaya geldi.

"Merhaba, Tallulah. Ben Elmer Baker. Büyükannenin avukatıydım."

Tully adamın arkasından üst katta bulunan küçük bir odaya girdi. Odada içleri fazlaca doldurulmuş iki sandalye ve bir de üzeri hukuki notlar alınmış sarı bloknotlarla kaplı antika maun masa vardı. Sosyal hizmetler görevlisi pencereye yalan bir yere oturdu.

"Gel, gel otur, lütfen," dedi avukat, sandalyesini zarif masanın arkasına çekerek.

"Şimdi Tallulah..."

"Tully," diye düzeltti usulca.

"Doğru ya. ima senin Tully'yi kullanmayı tercih ettiğinden bahsetmişti, hatırlıyorum." Dirseklerim masaya yaslayıp öne eğildi. Gözlüğünün kaim, gözlerini olduğundan büyük gösteren camlarının arkasından böceklerinkine benzeyen gözlerim kırpıştırdı. "Bildiğin gibi annen velayetini almayı reddetti."

Gece boyunca, nasıl yalmz yaşamasına izin verilmesi gerektiği hakkında koca bir monolog çalışmış olmasına rağmen, başım

güçlükle sallayarak onayladı. Şu anda, burada kendini ufacık ve çok küçük hissediyordu.

"Üzgünüm," dedi adam şefkatle ama Tully bu lafların devamını duymak istemiyordu. Bu aptal duyarlılıktan gerçekten de bıkmıştı artık.

"Evet," dedi, iki yanındaki ellerini yumruk yaparak.

"Ms. Gulligan sana iyi bir aile buldu. Onların gözetimindeki birkaç kimsesiz gençten biri de sen olacaksın. İyi haber, aym okula devam edebilecek olman. Eminim buna sevinmişsindir."

"Mest oldum."

Mr. Baker bu yamt üzerine bir an ne diyeceğini bilemeyerek ona baktı. "Elbette. Şimdi. Miras konusuna gelince, ima tüm malvarlığını -iki evi, arabayı, hesaplardaki parayı ve hisse senetlerini- sana bıraktı. Sana, kızı Dorothy'ye her ay yaptığı ödemeyi devam ettirme talimatı verdi. Büyükannen ancak bu şekilde onun izini kaybetmeyeceğini düşünüyordu. Dorothy para geleceği zaman iletişimi hiç koparmıyordu." Boğazım temizledi. "Şimdi... eğer iki evi de satarsak, oldukça uzun bir süre geçim sıkıntısı çekmezsin. Biz bu konuyla..."

"Ama o zaman bana ev kalmaz."

"Üzgünüm, ama ima her şeyi böyle ayarladı. Üniversiteye gidebilmen için." Başını kaldırdı. "Bir gün Pulitzer kazanacaksın. Yani en azından büyükannen öyle söyledi."

Tully tekrar, üstelik de bu insanların önünde ağlamak üzere olduğuna inanamıyordu. Aniden ayağa fırladı. "Lavaboya gitmem gerek."

Mr. Baker'ın soluk alm kaşlarım çatınca kırıştı. "Ah, tabii, alt katta. Giriş kapısının solundaki ilk kapı."

Tully sandalyesinden kalkıp bavulunu kavradı ve sendeleye sendeleye kapıya doğru yürüdü. Koridora çıkarken kapıyı arkasından kapatıp duvara yaslandı ve ağlamamaya çalıştı.

Geleceği, koruyucu aile gözetiminde olmak olamazdı.

Biçentennial kol saatinin gösterdiği tarihe baktı.

Mularkeyler yarın evde olacaktı.

Yedinci Bölüm

British Columbia'dan eve dönüş yolu sanki sonsuza dek sürmüştü. Pikabın kliması bozuk olduğundan hiçbir şeye yaramayan kanallardan sıcak hava geliyordu. Herkes terlemiş, yorulmuş ve toz içinde kalmıştı. Ama annesiyle babası hâlâ şarkı söylemek istiyorlardı. Çocukları şarkıya katılmaları için dürtüp duruyorlardı.

Kate bu saçmalığa dayanamıyordu. "Anne, *lütfen* Sean'a omzuma dokunup durmamasım söyler misin?"

Kardeşi geğirip gülmeye başladı. Köpek de delirmiş gibi havladı.

ön tarafta, babası uzanıp radyoyu açtı. Kolonlardan "Ne mutlu bana, taşrada doğmuşum," diyen John Denver'in sesi yankılandı. "Neyse ne, ben şarkı söyleyeceğim, Margie. Söylemek istemiyorlarsa kendileri bilirler."

Kate kitabına döndü. Araba o kadar sallanıyordu ki, sözcükler adeta kâğıdın üzerinde dans ediyordu ama *Yüzüklerin Efendisi*'ni okuduğu müddetçe bütün bunlarm bir önemi yoktu.

Burada benimle olmana o kadar seviniyorum ki. Bunca şeyden sonra, yanımda.

"Katie. Kathleen."

Başını kaldırdı. "Evet?"

"Eve geldik," dedi babası. Şu kahrolası kitabı elinden bırak da arabayı boşaltmamıza yardım et."

"önce Tully'yi arayabilir miyim?"

"Hayır. Önce eşyaları boşaltacaksın."

Kate kitabını çarparak kapattı. Yedi gündür telefon açmak için bekliyordu. Ama arabayı boşaltmak daha önemliydi. "Tamam, ama Sean da yardım edecek."

Annesi derin bir nefes aldı. "Sen kendi işine bak, Kathleen."

Kötü kokan pikabın başına toplanıp her gezi dönüşü yaptıkları rutin işleri yapmaya koyuldular. İşleri bittiğinde hava kararmıştı. Kate banyodaki kirli çamaşır yığınına son çamaşırım da koyup ön yıkamayı başlattıktan sonra, kanepede oturan babasıyla annesinin yanına gitti. Birbirlerine yaslanmışlardı, biraz uykuları gelmiş gibi görünüyordu.

"Artık Tully'yi arayabilir miyim?"

Babası saatine baktı. "Dokuz buçukta mı? Eminim büyükannesi çok memnun olur."

"Ama..."

"İyi geceler, Kate," dedi babası kararlı bir sesle karısının koluna girip onu kendine doğru çekerek.

"Ama bu hiç adil değil."

Annesi güldü. "Sana hayatın adil olduğunu söyleyen oldu mu? Hadi yatağa."

Tully yaklaşık dört saat boyunca evlerinin köşesinde durup Mularkeylerin arabayı boşaltmalarım izledi. Defalarca yokuşu koşa koşa çıkıp ortaya çıkmayı düşündü ama bütün ailenin gürültüsünü karşılamaya hazır değildi henüz. Sadece konuşabilecekleri sessiz bir yerde Kate'le baş başa kalmak istiyordu.

Bu yüzden ışıklar sönene kadar bekleyip karşıya geçti. İyice emin olmak için Kate'in penceresinin altındaki çimenlikte yarım saat daha bekledi.

Solunda, ilerilerde bir yerde, Svveetpea'nin ona kişnediğinl ve yeri eşelediğini duyuyordu. Yaşlı kısrağın da arkadaşlık edecek birini aradığı belliydi. Aile kamptayken, ata komşulardan biri bakmıştı ama bu bir ailenin onu sevmesiyle aynı şey değildi.

"Biliyorum, kızım," dedi Tully yere oturarak. Kollarım dizlerine sarıp kendini kucaklar gibi oturdu. Belki de böyle gizlice etrafta dolaşmak yerine onlara telefon etmesi gerekirdi. Ama Mrs. Mularkey yarın gelmesini, uzun bir yolculuktan geldikleri için yorgun olduklarını söyleyebilirdi, Tully'ninse artık bekleyecek hali yoktu. Bu yalnızlık kendi başma üstesinden gelemeyeceği kadar büyüktü.

Nihayet, gece saat on birde ayağa kalkıp pantolonunun arkasındaki çimenleri eliyle süpürdü ve Kate'in camına bir çakıl taşı attı.

Arkadaşının camdan başını çıkarması İçin dört atış gerekti. "Tully!" dedi Kate, bir ördek gibi aniden başım geri çekip camı hızla kapatarak. Evin dışına çıkması bir dakikadan kısa sürdü. Eski siyah çerçeveli gözlükleri, diş telleri ve Biyonik Kadın'lı pijamalanyla Kate kollarım açmış, Tully'ye koşuyordu.

Tully, Kate'in kollarının onu sardığım hissedince günlerdir ilk kez kendini güvende hissetti.

"Seni çok özledim," dedi Kate daha da sıkı sarılarak.

Tully cevap veremedi. Sadece ağlamamaya çalışıyordu. Kate'in, arkadaşlıklarının onun için ne kadar önemli olduğunu gerçekten de tam olarak anlayıp anlamadığım merak ediyordu. "Bisikletleri çıkardım," dedi, geriye çekilip Kate gözlerindeki yaşı görmesin diye başka tarafa bakarak.

"Süper."

Birkaç dakika içinde yola koyulmuş, Summer Hill'den aşağı ellerini açıp rüzgârı yakalamaya çalışarak uçarcasına iniyorlardı. Yokuşun sonunda, bisikletlerini ağaçlığa bırakıp ırmağa giden

uzun ve dolambaçlı yoldan yürümeye başladılar. Etraflarındaki ağaçlardan çıtırtılar geliyor, rüzgâr uğulduyor, yaklaşmakta olan sonbaharın habercisi olan yapraklar titreyerek düşüyordu.

Kate hemen eski yerlerine çökerek sırtım yosun tutmuş kütüğe yaslayıp ayaklarını onların yokluğunda uzamış çimenlere uzatü.

Tully birdenbire eski küçüklük zamanlarım hatırlayıp daldı. Bir yazın çoğunu burada geçirmiş, tümüyle ayrı ve yalmz yaşamlarım arkadaşlık bağıyla birbirine dolamışlardı. Kate'in yanına uzanarak omuzları birbirine değecek şekilde yamna sokuldu. Son birkaç günden sonra en iyi arkadaşımn gerçekten de yam başında olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı. Transistorlu radyosunu yamna koyup sesini açtı.

"Böceklerin Arasında Cehennem Gibi Bir Hafta, bu sene her zamankinden daha da beterdi," dedi Kate. "Ama Sean'ı kandırıp ona sümüklü böcek yedirdim. Bir haftalık harçlığım kesildi ama değdi bence." Kıkırdadı. "Gülmeye başladığımda yüzünün aldığı şekli görmen lazımdı. Georgia teyzem benimle doğum kontrolü hakkında konuşmaya çalıştı, inanabiliyor musun? Dedi ki benim de mutlaka..."

"Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?" Tully engel olamadan, sözcükler otomatik makinelerden düşen şekerler gibi dökülüvermişti dudaklarından.

Kate ağırlığım eline vererek Tully'ye bakacak şekilde yan döndü. "Genellikle kamp gezisi hakkında her şeyi anlatmamı isterdin."

"Şey, evet. Kötü bir hafta geçirdim."

"İşten mi kovuldun?"

"Kötü bir hafta anlayışın bu mu? Keşke bir gün için bile olsa seninki gibi mükemmel bir hayatım olsaydı."

Kate kaşlarım çatarak geri çekildi. "Sen bana kızdın mı?"

"Sana değil," dedi Tully iç çekerek. "Sen benim en yakın arkadaşımsın."

"O zaman kime kızdın?"

"Cloud'a, büyükanneme. Tann'ya. Hangisini istersen." Derin bir nefes alıp, "Siz yokken büyükannem öldü," dedi.

"Ah, Tully."

İşte Tully'nin bütün hafta boyunca beklediği buydu. Onu seven ve onun için gerçekten üzülen biri. Gözleri dolmuştu, ağladığım fark etmiyordu bile. Boğazmda düğümlenen hıçkırıklar yüzünden tüm vücudu sarsılıyordu, nefes almak imkânsız gibiydi ve tüm bu süre boyunca Kate ona sarılmış, hiçbir şey söylemeden ağlamasına izin vermişti.

Gözlerinde artık yaş kalmayınca, Tully belli belirsiz gülümsedi. "Benim için ne kadar üzgün olduğunu söylemediğin için sağ ol."

"Ama öyleyim."

"Biliyorum," dedi Tully kütüğe yaslamp karanlık gökyüzüne bakarken. Korktuğunu ve bu hayatta kendini hissettiği kadar yalmz olduğunu kabullenmek istiyordu; artık gerçek yalnızlığın ne demek olduğunu öğrenmişti ama bunu sözcüklere dökemiyor, Kate'e bile anlatamıyordu. Düşünceler -hatta korkular- sesle somut bir şekle bürünene kadar hava gibi şekilsizdi ve bir kez vücut bulduğunda inşam yerle bir edebilirdi.

Kate bir süre bekledi, sonra, "Peki şimdi ne olacak?" dedi.

Tully gözlerini silip elini cebine soktu ve sigara paketini çıkardı. Bir tane yakıp bir nefes çekti ve öksürdü. Sigara içmeyeli yıllar olmuştu. "Beni koruyucu ailenin yanına verecekler. Ama sadece bir süreliğine. On sekiz yaşına girince yalmz yaşayabileceğim."

"Yabancılarla yaşamayacaksın," dedi Kate sert sert bir şekil-

de. "Cloud'u bulacağım ve onu doğru olam yapmaya ikna edeceğim."

Tully cevap bile vermedi. Arkadaşımn bunları söylemesi çok hoşuna gidiyordu ama onlar, o ve Kate, ayrı dünyalarda yaşıyorlardı. Tully'nin dünyasında anneler insanın yardımına koşmak için yam başında beklemezdi. Önemli olan kendi başının çaresine bakmaktı.

Önemli olan umursamamaktı.

Umursamamanın en kolay yoluysa etrafım gürültüyle ve insanlarla doldurmaktı. Bu dersi alalı çok olmuştu. Snohomish'te uzun süre kalamazdı. Her an yetkililer onu bulup bir sürü kimsesiz gençle dolu olan sevgili yeni ailesine, ona bakmak için para alan insanların yamna geri götürebilirdi. "Yarın gece o partiye gitmemiz gerek. Hani şu son mektubunda yazdığın partiye."

"Karenlardaki mi? Çılgın Yaz Sonu Eğlencesi'ne?

"Evet."

Kate kaşlarını çattı. "Biranın su gibi aktığı bir partiye gittiğimi duyarlarsa bizimkilerin yüreğine iner."

"Sokağın karşısında, bizde kaldığım söyleriz. Annen Cloud'un bir günlüğüne geri döndüğünü zanneder."

"Eğer yakalamrsam..."

"Yakalanmazsın." Tully arkadaşının ne kadar endişelendiğinin farkındaydı ve bu plam hemen şimdi kesmesi gerektiğini biliyordu. Bu dikkatsizlikti, hatta tehlikeliydi. Ama ok yaydan çıkmıştı bir kere. Eğer sıra dışı bir şey yapmazsa, kendi korkularının boğucu karanlığına gömülecekti. Defalarca ve sürekli onu terk eden annesini, yakında birlikte yaşamaya başlayacağı yabancıları ve büyükannesinin artık var olmadığım düşünüp duracaktı. "Söz veriyorum. Yakalanmayacağız." Kate'e döndü. "Bana güveniyorsun, değil mi?"

"Tabii." dedi Kate usulca.

"Güzel. O halde partiye gidiyoruz."

"Çocuklar, kahvaltı hazır."

Sofraya ilk oturan Kate oldu.

Annesi tam masaya bir tabak krep koymuştu ki biri kapıyı çaldı.

Kate yerinden fırladı. "Ben bakarım." Koşup hızla çekerek kapıyı açtı, şaşırmış gibi yaparak, "Anne, bak. Tully gelmiş. Tanrım, seni görmeyeli asırlar olmuş," dedi.

Üzerinde önü fermuarlı giysisi, yerlere kadar uzanan yünlü kadife sabahlığı ve pembe terlikleri olan annesi masamn yamnda duruyordu. "Hey, Tully, seni tekrar görmek ne hoş. Bu yıl kamp gezisinde seni çok aradım ama işinin ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Tully düzensiz adımlarla ilerledi. Başım kaldırıp bir şey söylemeye başladı ama sesi çıkmıyordu. Orada, Kate'in annesine bakarak öylece durdu.

"Ne var?" dedi annesi Tully'ye yaklaşarak. "Ne oldu?"

"Büyükannem öldü," dedi Tully yavaşça.

"Ah, tatlım..." Kate'in annesi Tully'yi hızla kendine doğru çekerek uzun bir süre ona sımsıkı sarıldı. Sonunda geri çekilip kolunu Tully'nin omzuna dolayarak onu oturma odasındaki kanepeye götürdü.

"Izgarayı kapat, Katie," dedi annesi arkasına bile bakmadan.

Kate ızgarayı kapatıp peşlerinden oturma odasma gitti. İki odayı birbirinden ayıran kemerin kıvamında, geride durdu. İkisi de orada olduğunu fark etmemiş gibiydi.

"Cenazeyi kaçırdık mı?" diye sordu annesi şefkatle Tully'nin elini tutarak.

Tully, evet, der gibi başını salladı. "Herkes ne kadar üzüldüğünü söyleyip durdu. Bu laftan artık resmen nefret ediyorum."

"İnsanlar sadece ne söylemeleri gerektiğini bilmiyorlar, o yüzden."

"En çok da hani şu hep söylenen 'O artık çok daha iyi bir yerde,' lafına bayıldım. Sanki ölüm benimle yaşamaktan daha iyiymiş gibi."

"Peki annen?"

"Kendine boşu boşuna Cloud[31] demiyor. Geldi ve gitti." Tully, Kate'e bakıp hemen ekledi. "Ama şimdi burada, karşıda kalıyoruz."

"Tabii burada olacak," dedi annesi. "Ona ihtiyacın olduğunu biliyor."

"Bu gece orada kalabilir miyim, anne?" diye sordu Kate. Kalbi öyle şiddetli ve hızlı atıyordu ki annesinin onu duyabildiğinden emindi. Tamamen dürüstmüş gibi davranmaya çalıştı ama yalan söylediği için sanki annesi içini görüyormuş gibi geliyordu ona.

Annesi, Kate'e bakmamıştı bile. "Tabii. Siz kızların baş başa kalmaya ihtiyacı vardır. Ve şunu unutma, Tully Hart: Sen geleceğin Jessica Savitch'i[32] olacaksın. Bunun için ayakta kalacaksın. Görürsün bak."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Tully.

"Böyle olacağım biliyorum. Sen çok az kişide bulunan bir yeteneğe sahipsin. Hem büyükannenin cennetten seni izlediğinden emin ol."

Kate birdenbire lafa dalmak, öne çıkıp annesine *onun da* dün-

31 (İng.) Bulut, (yay.n.)
32 70ierde NBC televizyonunun haber spikeri, (yay.n.)

yayı değiştireceğine inanıp inanmadığını sormak istedi. Hatta öne çıkıp ağzım açmıştı bile, ama sorusunu soramadan Tully'nin, "Benimle gurur duyacaksınız, Mrs. M. söz veriyorum," dediğini duydu.

Kate duraksadı. Annesini nasıl gururlandıracağı hakkında hiçbir fikri yoktu; o Tully gibi değildi. Az rastlamr bir yeteneği yoktu.

Aslında annesinin onun da yetenekli olduğunu düşünüp bu yeteneğini ortaya çıkarması gerekirdi. Ama herkes gibi annesi de Tully'nin güneşinin çekim gücüne kapılmıştı.

"İkimiz de muhabir olacağız," dedi Kate; sesi beklediğinden daha haşin çıkmıştı. İkisinin şaşkın bakışları karşısında kendini aptal gibi hissetti. "Hadi," dedi bu kez zoraki bir gülümsemeyle. "Her şey mahvolmadan bir şeyler yememiz gerek."

Parti kötü bir fikirdi. En az *Carrie*[33] filminde yaşananlar kadar kötü.

Tully bunun farkındaydı ama geri adım atamadı. Büyükannesinin cenazesinden ve Cloud'un en son terk edişinden somaki günlerde acısı yavaş yavaş yerini öfkeye bırakmıştı. Öfke kanında yırtıcı bir hayvan gibi dolaşıyor, içini bastınlamayan ya da bir yerlere kapatılamayan duygularla doldurup taşırıyordu. Düşünmeden davrandığının farkındaydı ama elinde değildi. Bir an için bile yavaşlasa peşindeki korku yakasına yapışacaktı sanki; bu yüzden plam uygulamaya devam etti. Annesinin eski yatak odasında güya hazırlanıyorlardı.

"İnanmıyoruuuum!" dedi Kate tuhaf bir sesle. "Bunu okumalısın."

33 Stephen King'in, aynı isimli romanından uyarlanan 1974 yapımı gerilim filmi. Arkadaşlarının her fırsatta alay ettiği Carrie isimli silik bir kızın, okulun balosi"-da onlardan intikam almasını konu alır. (ç.n.)

Tully, üzerinde basit desenleri olan su yatağına doğru yürüyüp Kate'in elindeki romanı kapağından tuttuğu gibi odanın karşısına fırlattı. "Yanında kitap getirdiğine inanamıyorum."

"Hey," dedi Kate oturmaya çalışarak; saçları dalga dalga dökülmüştü. "VVulfgar tam da kızı yatağa atmaya çalışıyordu. Ne olduğunu öğren..."

"Kate, partiye gideceğiz. Bu kadar aşk romam yeter. Bu arada kafana bir yere yaz diye söylüyorum, bir kadını yatağa atmaya çalışmak HASTALIKLI bir şey."

"Evet," dedi Kate ciddileşerek. "Biliyorum ama..."

"Aması yok. Kalk giyin."

"Tamam, tamam." Tully'nin Kate için önceden yatağın üzerine çıkardığı bir yığın kıyafeti karıştırmaya başladı. Jordache marka bir kot pantolon ve vücuda yapışan, bronz, askılı bir bluz. "Annem dışarı bunlarla çıkacağımı bilseydi yüreğine inerdi."

Tully cevap vermedi. Daha doğrusu duymamış olmayı diledi. Mrs. M. şu anda hatırlamak istediği en son insandı. Onu düşünmek yerine giyinmeye odaklandı: Kot pantolon, pembe, askısız, göbeği açık bluz ve lacivert, platform topuk, üzeri dantelli terlikler. Başım öne eğip maksimum Farrah[34] hacmi vermek için saçlarını fırçaladı, sonra da uçan bir sineğe sıksa onu havada durduracak kadar çok Aqua Net sprey sıktı. Mükemmel göründüğüne ikna olduktan soma Kate'e döndü. "Sen..."

Kate parti için hazırlanıp tekrar yatağın üzerine oturmuş, kitap okumaya başlamıştı.

"Halin içler acısı."

Kate yuvarlanarak Tully'nin yamna gelip gülümsedi. "Ama çok romantik, Tully, şaka yapmıyorum."

Tully kitabı yine çekip aldı. Neden bilmiyordu ama bu ger

34 70'li yıllarda *Çarli'nin Melekleri* dizisiyle popüler olan oyuncu Farrah Fawcett'> meşhur iri dalgalı saç modeli. (ç.n.)

çekten sinirine dokunuyordu. Belki de Kate'in parlak hayal dünyasına kızıyordu, hem Tully'nin yaşadıklarım görüp hem da nasıl hâlâ masal gibi mutlu sonlara inanabiliyordu ki? "Gidelim."

Tully, Kate'in gelip gelmediğine bakmadan garaja gitti, kapıları açtı ve koltuğun döşemesinin sırtına batmasına aldırmadan büyükannesinin Kraliçe Victoria'sının siyah, yer yer çatlamış şoför koltuğuna oturdu. Kapıyı çarparak kapattı.

"Arabayı mı aldın?" dedi Kate kapıyı açıp başım içeri uzatarak.

"Aslına bakılırsa artık benim arabam sayılır."

Kate koltuğa oturup kapıyı kapattı. Eight-track teybe[35] bir Kiss kaseti koydu ve düğmeyi çevirerek sesi açtı. Soma arabayı geri vitese atıp ayağını yavaşça gazın üzerine koydu.

önünde çoktan park edilmiş en az beş araba olan Karen Abner'ın evine giderken yol boyunca yüksek sesle, ciğerlerini yırtarcasma şarkılar söylediler. Birkaç tanesi ağaçların içine, gözden uzağa park edilmişti. Birinin ailesi şehir dışına çıktığında haber hemen yayılır, birbiri ardına partiler verilmeye başlanırdı.

İçerisi duman altıydı. Esrar ve tütsünün tatlı kokusu insanın içini bayıltacak kadar başlandı. Müziğin sesi çok yüksekti, Tully'nin kulaklarını rahatsız ediyordu. Kate'in elinden tutup onu merdivenlerden aşağıya, bodrumdaki oyun odasına götürdü.

Büyük odamn duvarları ahşap gibi görünen lambrilerle, yerler de hem içeride hem de dışarıda kullanılan limon yeşili bir döşemeyle kaplıydı. Ortada koni şeklinde bir şömine vardı, şöminenin etrafında yarım ay şeklinde turuncu bir kanepe ve birkaç kahverengi puf minder vardı. Sol tarafta birkaç oğlan langırt oynuyor ve kolu her çevirişlerinde bağırıyorlardı. Çocuklar çılgınca dans ediyor, şarkıya eşlik ediyorlardı. İki oğlan kanepede

35 70'li ve 80'li yıllarda yaygın olarak kullanılan bir kasetçalar türü. (ç.n.)

oturmuş esrar çekiyordu, kapının yarundaysa bir kız büyük bir İspanyol matador resminin altında elindeki birayı kafasına dikiyordu.

"Tully!"

Cevap bile veremeden eski arkadaşları etrafım sarıp onu Kate'ten ayırdılar. Tully önce bira fıçısına gidip oğlanlardan birinin ona uzattığı bir plastik bardak dolusu köpüklü Rainier birasını aldı. Biranın hatırlattıklanyla sarsılmış bir halde elindeki bardağa bakmaya başladı. *Pat'in onu yere itişi...*

Etrafına bakınıp Kate'i aradı ama arkadaşım kalabalığın içinde göremedi.

Sonra herkesin sesi kulaklarında yankılanmaya başladı. "Tully. Tu-lly."

Ona kimse zarar veremeyecekti. Yann devlet görevlileri onu yakaladığında belki, ama bugün burada değil! Birasım bir dikişte bitirip tekrar doldurmak için bardağım uzatırken, Kate'e seslendi.

Kate sanki az önce gözden kaybolmuş da çağrılmayı bekliyormuş gibi aniden ortaya çıkıverdi.

Tully birayı ona uzattı. "Al."

Kate hayır der gibi başım salladı. Yüzünde hafif bir tereddüt ifadesi vardı ama Tully bunu gördüğünde önce ona bira uzattığı için utandı, soma da arkadaşının bu kadar masum olmasına öfkelendi. Tully hiç bu kadar masum olmamıştı, en azından hatırladığı kadarıyla hiç.

"Ka-tie. Ka-tie," diye seslendi Tully kalabalığın da ona eşlik etmesini sağlayarak. "Hadi ama, Katie," dedi sessizce. "Ben senin en iyi arkadaşın değil miyim?"

Kate gergin gergin etrafındaki kalabalığa baktı.

Tully tekrar utandığım hissetti ve kıskandığım... Bunu hemen kesebilir, Kate'i koruya...

Kate bir bira alıp bir dikişte bitirdi.

Biranın yansından çoğu çenesinden aşağı, üzerindeki bluza döküldü; badinin yanardöner kumaşı göğüslerine yapıştı am.ı Kate umursamadı.

Sonra müzik değişti. Kolonlardan ABBA'nın *Datıcing Queeri* yükseldi. *Dans edebilirsin, jive dansı...*[36]

"Bu şarkıya bayılıyorum," dedi Kate.

Tully, Kate'in elinden tutup onu dans eden çocukların yamna götürdü. Orada kendini müziğin ve hareketlerin akışına bıraktı.

Müzik değişip yavaşladığında nefes nefese kalmış, kahkahalarla gülüyordu.

Ama asıl değişen Kate olmuştu. Belki bir biramn, belki de müziğin vuruşlarının etkisiydi, Tully emin değildi. Tek bildiği Kate'in yukarıdaki lambamn ışığı altında parlayan san saçlan ve dansın etkisiyle kızaran narin, beyaz yüzüyle muhteşem göründüğüydü.

Neal Stevvart yanlarına gelip Kate'i dansa kaldırdığında tek şaşıran Kate'ti. Tully'ye dönüp, "Neal benimle dans etmek istiyor," diye seslendi şarkının yavaşladığı bir ara. "Sarhoş galiba." Ellerini havaya kaldırdı, Tully'yi kalabalığın içinde tek başma bırakıp Neal'la dans ederek uzaklaştı.

Kate yanağım Neal'ın yumuşak tişörtüne dayadı.

Kollarıyla kalçasının hemen üzerinden onu sarışı o kadar hoşuna gidiyordu ki. Neal'ın kalçalarının onunkilerle uyumlu hareketini hissedebiliyordu. Bu kalbinin hızla çarpmasına, nefesinin sıklaşmasına neden oluyordu. Yepyeni bir duygu aklım başından almıştı, bu nefes kesici bir bekleyişti. İstiyordu ki... Ne?

36 **Salon dansı olarak bilinen bir Latin Amerika,dans türü. (y.n)**

"Kate?"

Adını söylerken sesinin nasıl da titrediğini duyunca aniden bir şeyi fark etti: O da mı aym şeyleri hissediyordu yoksa?

Yavaşça başım kaldırdı.

Neal gülümseyerek ona bakıyordu, dengede durmakta biraz zorlamyordu. "Çok güzelsin," dedi ve soma onu oracıkta, dans pistinin tam ortasında öptü. Kate hızlı bir nefes alıp onun kollarında kaskatı kesildi. O kadar ani olmuştu ki ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Dilini dudaklarında gezdirerek, Kate'in dudaklarını biraz araladı.

"Vay canına," dedi sessizce, nihayet geri çekilirken.

Vay canına ne? *Vay canına aptalın tekiymişsin* mi, yoksa *Vay canına ne harika bir öpücüktü* mü?

Arkasında biri bağırdı: "Aynasızlar!"

Bir an içinde Neal gitmiş, Tully tekrar yamna gelip elinden tutmuştu. Dengesiz hareketlerle, çaresizce evden dışarı çıkıp bodur çalıların içinden geçerek yokuşu tırmanmış, ağaçlık alana doğru inmeye başlamışlardı. Arabaya geldiklerinde, Kate korkudan kendini kaybetmek üzereydi, midesi açıkça isyan ediyordu. "Kusacağım."

"Hayır, kusmayacaksın!" Tully ön kapıyı açıp Kate'i içeri itti. "Enselenmeyeceğiz."

Tully koşarak arabamn önünden dolaşıp kendi kapışım açtı. Şoför koltuğuna oturup anahtarı kontağa soktu, vitesi hızla geri aldı ve gaza yüklendi. Geriye doğru fırlayıp sert bir şeye çarptılar. Kate bez bir bebek gibi uçup almm torpidoya çarptı ve koltuğuna geri düştü. Sersemlemiş bir halde gözlerini açıp odaklamaya çalıştı.

Tully yamnda, şoför koltuğu tarafındaki pencereden dışarı sarkmıştı.

İleride karanlıkta Tully'yi üç yıl önce Snohomish'ten götüren adam; iyi yürekli, emektar polis memuru Dan duruyordu. "Siz Ateşböceği Yolu kızlarının başıma bela olacağım biliyordum."

"Kahretsin," dedi Tully.

"Ne kadar hoş konuşuyorsun, Tallulah. Şimdi lütfen arabadan iner misin?" Eğilip Kate'e baktı. "Sen de Kate Mularkey. Parti bitti."

Polis merkezinde ilk yaptıkları şey iki kızı birbirinden ayırmak olmuştu.

"Biri seninle konuşmaya gelecek," dedi Memur Dan, Tully'yi koridorun sonunda bir odaya götürerek.

Gümüş rengi bir masa ve iki sandalye, tavandan sarkan parlak bir lambamn altında terk edilmiş gibi duruyordu. Duvarlar kötü bir yeşile boyanmış, yer sadece pürüzlü bir betonla kaplıydı. Burada, hüzünlü, uçmaya başlamış bir koku vardı; ter, sidik ve eskiden kalma dökülmüş kahve kokusu karışımı...

Sol taraftaki duvarın tamamı aynaydı.

Bunun aslında cam olduğunu bilmek için *Starsky and Hutch* 'm[37] bir bölümünü izlemiş olmak yeterdi.

Bu camın diğer tarafmda kimin olduğunu düşündü; belki de şu anda sosyal hizmetler görevlisi hayal kırıldığı içinde başım iki yana sallayıp, *O iyi aile artık onu almak istemeyecek,* diyordu ya da belki avukat ne söyleyeceğini bilemeyerek durmuş ona bakıyordu.

Ya da Mularkeyler.

Bunu düşününce küçük bir dehşet sesi çıkardı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Mularkeyler bu geceye kadar onu hep

37 1975-1979 yıllan arasında yayınlanan, iki sokak polisinin maceralarının anlatıldığı kült TV dizisi, (ç.n)

sevmişlerdi, o ise gidip her şeyi mahvetmişti, hem de ne için? Annesi onu reddettiği için bunalıma girdi diye. Artık buna çoktan alışmış olması gerekirdi. Ne zaman işler başka türlü olmuştu ki?

"Bir daha asla aptallık yapmayacağım," dedi gözlerini aynaya dikerek. "Eğer bana bir şans daha verirlerse, iyi biri olacağım."

Soma birinin odaya dalıp belki de kelepçe takarak onu almaşım bekledi ama dakikalar, bu kötü kokan odada sessizlik içinde geçti. Siyah plastik sandalyeyi bir köşeye çekip oturdu.

Bunların olacağını düşünmeliydim.

Gözlerini kapatıp aynı şeyi tekrar tekrar düşündü. Bu düşünceye sanki onun alacakaranlıkta beliren ikiziymiş gibi başka bir düşünce eşlik ediyordu: *Kate için iyi bir arkadaş mı olacaksın ?*

"Nasıl bu kadar aptal olabildim?" Tully bu kez aynaya bakmadı bile. Camın arkasında kimse yoktu. Ona, kimsenin istemediği çocuğa kim bakardı ki?

Odanın karşısında kapı kolu oynadı ve döndü.

Tully kaskatı kesildi. Parmaklan kalçalanna batıyordu.

İyi davran, Tully. Ne derlerse kabul et. Koruyucu aile kimsesizler yurdundan daha iyidir.

Kapı açıldı ve Mrs. Mularkey odaya girdi. Solmuş çiçekli bir elbise ve eski beyaz Keds marka ayakkabıyla yorgun ve toparlanamamış gibi görünüyordu; sanki gecenin bir yansı uyandınlıp karanlıkta ne bulduysa üzerine geçirmiş gibiydi.

Tabii aslında tam da böyle olmuştu.

Mrs. Mularkey sigarasını çıkarmak için elini elbisesinin cebine attı. Bir tane bulup yaktı. Süzülen dumanın arasından Tully'yi inceledi. Yüzünden akan üzüntü ve hayal kınklığı duman kadar belirgindi.

Tully utanç içinde kalmıştı. Ona inanan çok az sayıdaki insandan biri karşısındaydı ve Tully, Mrs. M'yi hayal kırıklığına uğratmıştı. "Kate nasıl?"

Mrs. Mularkey dumanı üfledi. "Bud onu eve götürdü. Oldukça uzun bir süre evden dışarı çıkabileceğini zannetmiyorum."

"Ah!" diye kıpırdandı Tully huzursuzluk içinde. Söylediği yalanlardan sakladığı şeylere ve döktüğü gözyaşlarına kadar tüm kusurlarının ortada olduğundan emindi. Mrs. M. hepsini görüyordu.

Ve gördüğü şeyden hiç hoşnut değildi.

Tully onu suçlamazdı. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum."

• "Evet," dedi Mrs. Mularkey. Masadan bir sandalye çekip Tully'nin karşısına oturdu. "Seni kimsesizler yurduna göndermek istiyorlar."

Tully, Mrs. M'nin yüzündeki hayal kırıklığına bakmaya dayanamayarak başım eğip kendi ellerine bakmaya başladı. "Koruyucu aile artık beni istemeyecektir."

"Annenin, velayetini almayı reddettiğim biliyorum."

"Şaşılacak şey." Tully bunu söylerken sesinin nasıl da çatladığım duydu. Ne kadar incindiğinin sesinden anlaşıldığım biliyordu ama saklamanın yolu yoktu. Mrs. M. anlardı.

"Katie sana birlikte yaşaman için yeni bir aile bulunabileceğini düşünüyor."

"Öyle, evet. Katie benimkinden farklı bir dünyada yaşıyor."

Mrs. Mularkey sandalyesinde geriye yaslandı. Sigarasından bir nefes çekip üfledi ve alçak sesle, "Senin bizimle yaşamam istiyor/' dedi.

Bunu duymak bile kalbini ferahlatıyordu. Bu düşünceyi aklından çıkarmak için çok uğraşmıştı. "Evet, tabii."

Mrs. Mularkey bir an bekleyip soma, "Bizim evimizde yaşayan bir kız ev işlerine yardım etmek ve kurallara uymak zorundadır. Mr. Mularkey ve Ben böyle saçmalıklara hiçbir şekilde tahammül edemeyiz."

Tully aniden başım kaldırdı. "Ne dediniz?" Aniden beliren bu umudu sözcüklere dökemiyordu bile.

"Ve sigara içmek kesinlikle yok."

Tully gözyaşlarının gözlerini yaktığım hissederek ona baktı ama bu acı, içinde olup bitenlerle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Birdenbire sanki oracığa yığılıp kalmak üzereymiş gibi hissetti kendini. "Sizinle yaşayabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

Mrs. M. eğilip Tully'nin çenesine dokundu. "Tully, bu zamana kadar yaşadığın hayatın ne kadar zor olduğunu biliyorum ve bu hayata geri dönmene razı olamam."

Yığılıp kalma duygusu yerini havalara uçmaya bırakü ve aniden her şey için ağlamaya başladı... Büyükannesi, koruyucu aile, Cloud. Duyduğu rahatlama hissi bugüne kadar hissettiği her şeyden büyüktü. Titreyen elleriyle çantasından yansı boşalmış buruşuk sigara paketini çıkarıp verdi.

"Ailemize hoş geldin, Tully," dedi sonunda Mrs. Mularkey, sessizliğin içinde, Tully'yi kollanna çekip ağlamasına izin vererek.

Tully hayaü boyunca geçen tüm yıllar arasında bu anı yeni bir şeyin başlangıcı, yeni bir şeyin ortaya çıkışı olarak haürlayacaktı. Gürültücü, çılgın ve sevgi dolu Mularkey ailesiyle yaşarken içindeki tümüyle yepyeni inşam keşfetti. Hiçbir şeyi saklamadı, yalan söylemedi, olduğundan farklıymış gibi görünmeye çalışmadı ve bir kez bile olsun istenmeyen, yeterince iyi olmayan biriymiş gibi davranmadı. Sonraki yıllarda nereye giderse gitsin,

ne yaparsa yapsın ya da kiminle olursa olsun hep bu am ve bu sözcükleri hatırlayacaktı: *Aramıza hoş geldin, Tully.* Sonsuza dek ve daima, Kate'ten bir an olsun ayrılmadan ve ailenin bir parçası olarak geçirdiği lisedeki son senesini hayatımn tek en iyi yılı olarak hatırlayacaktı.

Sekizinci Bölüm

"Kızlar! Boş boş dolanmayın. Eğer hemen çıkmazsak trafiğe yakalanacağız."

Kate çatı katındaki her yeri gıcırdayan yatak odasında tek kişilik iki yataktan kendine ait olanın yanında durmuş, bütün önemli eşyalarını doldurduğu açık valize bakıyordu. En üstte uzun zaman önce Tully'den gelen, kurdeleyle sardığı mektuplar ile Tully'yle ikisinin mezuniyette çekilmiş bir fotoğrafı arasında büyükannesiyle büyükbabasının çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu.

Aylardır bu anı bekliyor olmasına rağmen (o ve Tully gece geç vakitlerde hepsi de *Üniversiteye gidince,* sözleriyle başlayan sayısız hayal kurmuşlardı), şimdi beklediği an geldiğinde evden ayrılmaya isteksizdi.

Lisedeki son seneleri boyunca ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. *TullyileKate.* Okuldaki herkes bu iki ismi tek bir isimmiş gibi söylüyordu. Tully okul gazetesinin editörü olduğunda Kate yanı başında durup hikâyeleri yayına hazırlarken ona yardımcı olmuştu. Arkadaşının başarılarına kendi başansıymış gibi sevinmiş, onun popülerliğinin tadım çıkarmış ama tüm bunlar bildiği bir dünyada, kendini güvende hissettiği bir yerde olmuştu.

"Ya bir şey unuttuysam?"

Tully odayı geçip Kate'in yanma geldi. Valizi kapattı ve kilitledi. "Hazırsın."

"Hayır. Hazır olan ***sensin.*** Sen hep hazırsın," dedi Kate, ne

kadar korktuğu sesinden anlaşılmasın diye çaba harcayarak. Birdenbire, aniden annesiyle babasım, hatta küçük kardeşini bile ne kadar çok özleyeceğini fark etmişti.

Tully ona baktı. "Biz bir takımız, değil mi? Ateşböceği Yolu kızları."

"Öyleyiz ama..."

"Ama, yok. Üniversiteye birlikte gideceğiz, aym yurtta kalacağız ve aym televizyon kanalında işe başlayacağız. Nokta. O kadar. Bunu yapabiliriz."

Kate, Tully'nin ve herkesin ondan ne beklediğini biliyordu; güçlü ve cesur olması bekleniyordu. Keşke içinde, derinlerde de böyle hissedebilseydi. Ama böyle hissetmediği için, son zamanlar Tully'nin yamnda yaptığı şeyi yaptı. Gülümsedi ve rol yaptı. "Haklısın, hadi gidelim."

Ortalama otuz beş dakikalık Snohomish'ten Seattle'ın merkezine gidiş süresi sanki göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Kate neredeyse hiç konuşmadı, annesiyle Tully yurtların düzenlediği yaklaşmakta olan öğrenci seçmeleri hakkında konuşurken bile dilini yutmuş gibiydi. Görünüşe göre annesi üniversite maceraları konusunda Kate'ten daha heyecanlıydı.

Kule gibi yüksek Haggett Hail[38] binasında, gürültülü kalabalık koridorlardan geçip onuncu kattaki küçük, karanlık bir odaya geldiler. Seçmeler boyunca bu odada kalacaklardı. Yurt seçmeleri bitince kendi yurtlarına taşınacaklardı.

"Evet, işte bu kadar," dedi Mr. Mularkey.

Kate annesiyle babasının yamna gitti, kollarım onlara dolayıp Mularkey ailesinin meşhur kucaklaşmasını başlatü.

Tully garip bir şekilde dışlanmış gibi görünerek geride durdu.

38 Washington Üniversitesi'nin yerleşkesindeki yurtlardan biri. (ç.n.)

"Tannm, Tully, gel buraya çabuk," diye seslendi Kate'in annesi.

Tully hızla gelip hepsiyle kucaklaştı.

Sonraki bir saat boyunca valizlerini boşaltıp konuştular ve fotoğraf çektirdiler. Nihayet Kate'in babası sonunda, "Eee, Margie, gitme zamam geldi. Trafiğe yakalanmayalım," dedi. Son bir kucaklaşma turu daha yapıldı.

Kate gözyaşı dökmemek için büyük çaba harcayarak annesine yapıştı.

"Her şey çok güzel olacak," dedi annesi. "Kurduğunuz hayallere inan. Sen ve Tully bu ülkenin gördüğü en iyi muhabirler olacaksınız. Baban ve ben seninle çok gurur duyuyoruz."

Kate başım sallayıp dolan gözlerle annesine baktı. "Seni seviyorum, anne."

Hemen sonra gözyaşları akmaya başladı.

Tully arkalarından, "Her pazar arayacağız," dedi. "Siz kiliseden eve gelir gelmez."

Sonra ansızın gittiler.

Tully yatağa atladı. "Seçmeler nasıl olacak çok merak ediyorum. Bahse girerim bütün yurtlar bizi almak isteyecek. Nasıl istemesinler ki?"

"Seni isteyeceklerdir," dedi Kate usulca ve aylardır ilk kez, yine yıllar önce Kootie[39] diye seslendikleri, şişe dibi gözlükleri ve Sears marka kısa kot pantolonları olan o kızmış gibi hissetti kendini. Lens takmaya başlaması, askılı pantolon giymemesi ya da güzel görünmek için nasıl makyaj yapması gerektiğini öğrenmiş olması fark etmezdi. Yurttaki kızlar her şeye rağmen bunu anlayacaklardı.

Tully kalkıp oturdu. "İkimizi de almadıkları müddetçe bir yurda girmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

39 İngilizce'de pisi pisi, korkak, kusurlu gibi anlamalara gelen argo sözcük, (ç.n.)

"Ama bu senin için hiç de adil değil." Kate yatağa gidip yanına oturdu.

"Ateşböcegi Yolu'nu hatırlıyor musun?" dedi Tully sesini alçaltarak. Yıllar boyu bu sözcükler her şeyi kapsayan bir kod gibi, hatıralarını özetleyen bir not gibi olmuştu. On dört yaşında David Cassidy'ye bayıldığınız ve bir şarkının sizi ağlatabildiği o yaşta başlayan bir arkadaşlığın sonsuza kadar süreceğini kendilerince anlatmanın bir yoluydu bu sözler.

"Unutmadım ki."

"Ama anlamıyorsun," dedi Tully.

"Neyi anlamıyorum?"

"Annem beni başından atıp gittiğinde kim yanımdaydı? Büyükannem öldüğünde kim elimden tutup beni yanına aldı?" Kate'e döndü. "Sen. Cevap bu işte. Biz bir takımız, Kate. Ne olursa olsun sonsuza dek dostuz. Tamam mı?" Kate'i dürtüp onu güldürdü.

"Her zaman yolunu buluyorsun."

Tully güldü. "Elbette. Beni çekici kılan özelliklerimden biri de budur. Şimdi ilk gün ne giyeceğimize karar verelim."

Washington Üniversitesi tam Tully'nin hayal ettiği gibiydi, hatta daha da fazlasıydı. Kilometrelerce alana yayılmış yüzlerce gotik binasıyla başlı başına bir dünyaydı. Büyüklüğü Kate'i ürkütmüştü ama Tully'yi değil. Eğer burada başarılı olabilirse her yerde olabilirdi. Kendi yurtlarına taşınır taşınmaz, çeşitli bilgi alanlarında muhabirlik mesleği için hazırlanmaya başladı. İletişim alanında temel dersleri almamn yam sıra, günde en az dört gazeteyi

okumak için zaman ayırıyor ve mümkün olduğunca çok haber kaseti izliyordu. Beklediği büyük fırsat karşısına çıktığında hazır olacaktı.

Okulun ilk haftaları çoğunlukla yolunu bulmakla ve akademik planının birinci aşamasında ne olması gerektiğine karar vermekle geçti. İletişim Fakültesi'nin daıuşman hocasıyla o kadar çok görüşmüştü ki, adam bazen koridorda onun geldiğini görünce kaçıyordu ama Tully aldırmadı. Sorusu olduğunda cevabım almak istiyordu.

Sorun, bir kez daha, genç olmasıydı. Üst seviye yayıncılık ya da gazetecilik dersleri alamıyordu, hiçbir kışkırtma ya da pohpohlama bu devlet okulunun bir dev gibi karşısına dikilen bürokrasisini yerinden oynatamıyordu. Kısacası, sırasını beklemek zorundaydı.

Bu konudaysa hiç iyi değildi.

Yan yaslanıp Kate'e fısıldayarak, "Neden bilim dersleri almamız gerekiyor ki? Muhabir olmak için jeoloji bilmem gerekmeyecek," dedi

"Şş."

Tully ciddileşip sandalyesinde düzgün oturdu. Kampüsteki en büyük oditoryumlardan biri olan Kane Hall'dalardı. Arka tarafta, en yüksek bölümdeki sandalyesinden, neredeyse beş yüz öğrencinin arasında ders dinliyor, profesörü zorlukla görüyordu; adamm aslında profesör değil de asistan olduğunu somadan öğrenmişti.

"Ders notlarım satın alabiliriz. Hadi gidelim. Gazete bürosu onda açılıyor."

Kate ona bakmadı bile, kâğıdına notlar karalamaya devam etti.

Tully mızmızlanarak yerine oturdu, tiksinerek kollarım kavuşturup dakika dakika dersin bitmesini bekledi. Zil çalar çal-

maz ayağa fırladı. "Şükürler olsun. Gidelim."

Kate notlarını bitirdi, kâğıtlarım topladı ve her şeyi güzelce sırasına göre defterine yerleştirdi.

"Tez mi *hazırlıyorsun*? Hadi. Editörle görüşmem lazım."

Kate ayağa kalkıp sırt çantasını tek omzuna geçirdi. "Bize gazetede iş vermezler, Tully."

"Annen bu kadar olumsuz olmamam söylemişti, hatırlıyor musun?"

Gürültülü öğrenci kalabalığının içine karışıp merdivenlerden aşağı indiler.

Dışarıda güneş, Kızıl Meydan adı verilen tuğlayla kaplı avlunun üzerinde pırıl pırıl parlıyordu. İleride Suzzallo Kütüphanesi'nin yamnda uzun saçlı bir grup öğrenci "HANFORD[40] TEMİZLENSİN" levhasının altında toplanmıştı.

"İşlerin yolunda gitmediğinde beni anneme şikâyet etmekten vazgeç," dedi Kate, üniversitenin toplantı meydamna doğru yürürlerken. "Birinci sınıfa geçene kadar gazetecilik dersleri alamayız."

Tully durdu. "Gerçekten de benimle gelmeyecek misin?"

Kate gülümseyip yürümeye devam etti. "İşi alamayacağız."

"Ama benimle geliyorsun, değil mi? Biz bir takımız."

"Tabii ki geliyorum."

Çimenleri gibi gür ve yeşil kiraz ağaçları olan meydan boyunca yürürken konuşmaya devam ettiler. Parlak renkli şortlar giymiş onlarca öğrenci frizbi ve kum topu[41] oynuyordu.

Gazete binasına geldiklerinde Tully durdu. "Konuşmayı ben yapacağım."

40 Washington'da nükleer üretim merkezi olarak kullanılan bir bölge, (ç.n.)

41 Hacky Sack: İçi pirinç ya da kumla dolu bir topla çember halinde oynanan, amacı topu hiçbir şekilde yere düşürmemek olan oyun. (ç.n.)

"Aman ne şaşırdım."

Gülerek binaya girdiler ve tüy yumağı gibi görünen ön masadaki bir çocuğa kendilerini tanıtıp editörün ofisine yönlendirildiler.

Görüşmenin tamamı on dakikadan kısa sürdü.

"Çok genç olduğumuzu sana söylemiştim," dedi Kate yurda geri dönerlerken.

"Kapa çeneni. Bazen aslında benimle birlikte muhabir olmak istemediğini bile düşünüyorum."

"Bu baştan aşağı yalan; sen nadiren düşünürsün."

"Kaltak."

"Cadaloz."

Kate kolunu arkadaşına doladı. "Hadi, Barbara VValters.[42] Seninle eve kadar yürüyeyim."

Tully gazetedeki görüşmeden soma o kadar üzgündü ki Kate günün geri kalanını onu neşelendirmek için pohpohlayarak geçirdi.

"Hadi ama," dedi en sonunda. "Hazırlanalım. Değiş tokuş partisinde[43] mükemmel görünmek istersin."

"Aptal bir değiş tokuş partisini neden umursayayım ki? Yurtta kalan oğlanlar hiç tipim değil."

Kate gülmemeye çalıştı. Tully'nin her şeyi aşırıydı; mutluysa havalara uçuyor, mutsuzsa dibe vuruyordu. Washington Üniversitesi'nde geçirdikleri zaman, sadece bu eğilimini arür-

42 Röportajlarıyla ünlü Amerikalı kadın gazeteci, (yay.n.)

43 Üniversitelerde geleneksel olarak bir kız ve bir erkek yurdu arasında düzenlenen, kız ve erkek öğrencilerin partinin konusuna göre belirlenen bir şeyi aralarında değiş tokuş ederek kaynaştıkları, Eski Yunan adetlerinden kalma bir etkinlik. (ç.n-)

mıştı. Tuhaf olan, bu büyük kalabalık kampüsün, Tully'nin taşkınlıklarını bir şekilde artırması ama Kate'i tam tersi yönde etkileyip rahatlatmasıydı. Burada kendini günden güne daha güçlü, yetişkin olmaya daha da fazla hazır hissediyordu. "Sen tam bir dram kraliçesisin. Makyajımı yapmana izin veririm."

Tully başım kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Bu teklifin geçerlilik süresi sınırlı. Bu yüzden kıçını kaldırsan iyi olur."

Tully ayağa fırlayıp elinden tuttu ve onu koridora çıkarıp bir sürü kızın banyo yapıp kurulandığı ya da saçlarım kurutmakta olduğu banyoya götürdü.

Sıra bekleyip duş aldılar ve odalarına döndüler. Neyse ki diğer iki oda arkadaşları orada değildi. Çoğu dolap, masa ve ilk ve son sımf öğrencilerine ayrılmış bir ranzayla kaplı bu küçücük alanda onlara etrafta dönecek kadar bile yer kalmıyordu. Onların ikiz yatakları koridorun sonunda ayrı, geniş bir bölümdeydi.

Tully, saçları ve makyajları için neredeyse bir saat harcadıktan sonra, togaları[44] için aldıkları kumaşları çıkarıp -Tully'ye altın rengi, Kate'e gümüş- sıkı kemerlerle ve suni elmastan broşlarla tutturulmuş bir çift büyülü kıyafet oluşturdu.

Hazır olduklarında Kate aynadaki yansımasını inceledi. Parlak gümüş rengi kumaş beyaz teniyle ve altın sarısı saçlarıyla bütünlük sağlamış, gözlerinin yeşilini ortaya çıkarmıştı. Okulda inek öğrenciler arasmda geçen onca yıldan soma iyi göründüğüne bazen hâlâ şaşırıyordu. "Sen bir dâhisin,"dedi.

Tully kendini incelemek için döndü. "Nasıl görünüyorum?"

Altın rengi toga iri göğüslerini ve incecik belini sergiliyordu, avuçlanarak kıvıraklaştınlıp spreylenmiş kızıl kahve saçları *Barbarella* filmindeki Jane Fonda tarzında omuzlarına dökülmüştü. Mavi göz fan ve kalın çekilmiş göz kalemiyle egzotik görünüyordu.

44 Toga: Antik Roma vatandaşlarının giydiği tek parça kumaş, (ç.n.)

"Muhteşem görünüyorsun," dedi Kate. "Çocuklar birbirlerine düşecekler."

"Herhâlde okuduğun o aşk romanlarından olacak, aşkı çok fazla umursuyorsun. Bu *bizim* gecemiz. Oğlanları siktir et."

"*Siktir etmek* kalsın, ama bir randevu fena olmazdı."

Tully, Kate'in kolundan tutup onu koridora çıkardı, dışarıda hazırlanmalarının çeşitli aşamalarında olan bir sürü kız gülüşüp konuşuyor; ellerinde saç maşaları, yatak çarşaflan ve saç kurutma makineleriyle kalabalık koridorlarda koşturuyordu.

Aşağıdaki büyük oturma salonunda kızlardan biri diğerlerine nasıl Hustle dansı yapılacağım gösteriyordu.

Tully ve Kate dışarıda sokağın aşağısına doğru yürüyen kalabalığa karıştılar. Bu sıcak eylül gecesinde her yerde insanlar vardı. Erkek yurtlarının çoğunda değiş tokuş partisi vardı. Çeşitli kostümler giymiş, normal kıyafetler içinde ya da neredeyse hiçbir şey giymemiş bir sürü kız, gideceği çeşitli yerlere doğru kendi yurtdundan arkadaşlarıyla gruplar halinde ilerliyordu.

Phi Delt büyük, dörtgen bir binaydı. Cam, metal ve bir köşeye konulmuş tuğla karışımıyla oldukça modern bir görünümü vardı. İçerideyse duvarlar eski, mobilyalar kırık dökük ve çirkindi; dekor 1950 hapishane dönemini hatırlatıyordu. Bunlann onca kalabalığa rağmen görünebilmesi de cabası.

İnsanlar balık istifi gibi yığılmış, plastik bardaklardan biralarım içiyor ve müziğe eşlik ederek sallanıyorlardı.

Şimdi biraz daha yumuşak.. *5

Kalabalık yatışıp sakinleşiyor, soma yine kabarıyor, eller havaya kalkıyor, her bir ağızdan şarkılar söylenmeye başlanıyordu.

Her zamanki gibi Tully partiye adımım atar atmaz panlda-

45 **A Liftle Bit Softer Novv. The Isley Brothers'ın bir şarkısı, (ç.n.)**

maya başladı. Bunalımın kıyısından çoktan dönmüş, yüzündeki korkak gülümseme ve işi alamadığı için duyduğu öfke silinip gitmişti. Kate şaşkınlık içinde biraz da kıskanarak arkadaşımn nasıl da herkesin dikkatini çektiğini izliyordu.

"İçkiler," diye bağırdı Tully gülerek. Oğlanlar ateşe doğru çekilen güveler gibi ona yaklaştı ama Tully hiç fark etmemiş gibiydi. Kate'i de yanında çekerek hızla dans pistine gitti.

Kate yıllardır eğlenmediği kadar çok eğleniyordu.

Brick House, Tıvistin' the Night away ve *Louie Louie* şarkılarında grupla birlikte dans ettiği sırada sıcaklamış ve terlemişti.

Kate, "Hemen döneceğim," diye Tully'ye seslendi, Tully de başım salladı. Sonra dışarı çıkıp binanın dış sınırlarını belirleyen alçak tuğla duvara oturdu. Serin gece rüzgârı terli yüzüne doğru esiyordu. Gözlerini kapatıp müzik eşliğinde sallanmaya başladı.

"Parti içeride biliyorsun, değil mi?"

Başım kaldırdı.

Konuşan çocuk uzun boylu, geniş omuzluydu; buğday rengi saçları, masmavi gözlerine dökülüyordu. "Yanma oturabilir miyim?"

"Tabii."

"Ben Brandt Hanover."

"Kate Mularkey."

"İlk kez mi erkek yurdunda partiye kaülıyorsun."

"Çok mu belli oluyor?"

Gülümsedi ve o anda yakışıklılıktan muhteşemliğe geçti. "Biraz. Buradaki ilk yılımı hatırlıyorum da. Mars'ta olmak gibiydi. Ben Moses Lake'liyim," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Küçük bir yer mi?"

"Haritada bir nokta kadar."

"Biraz sıkıcı olmalı."

Ondan sonra konuşma kendiliğinden akıp gitti. Kate'e pek de yabancı olmayan şeylerden bahsetti. Bir çiftlikte gün ağarmadan önce ineklere yem vererek büyümüş, babasının saman kamyonunu on üç yaşında sürmeye başlamış. Washington Üniversitesi gibi kocaman ve geniş bir yerde hem kaybolmuş hem de bulunmuş gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

İçeride müzik değişmiş, biri müziğin sesini açmıştı. ABB A'nın *Dancirıg Queetı* şarkısı çalıyordu.

Tully koşarak dışarı çıktı. "Kate," diye seslendi gülerek. "İşte buradasın."

Brandt aniden ayağa kalktı.

Tully kaşlarım çatarak ona baktı. "Bu kim?"

"Brandt Hanover."

Kate daha sonra neler olacağım adı gibi biliyordu. Tully yıllar önce nehrin yanındaki ormanlıkta başına gelenler yüzünden erkeklere güvenmiyor, onlarla hiçbir şey yapmak istemiyordu; Kate'i her türlü zarardan ve kalp kırıklığından korumaya karar vermişti. Ama maalesef Kate korkmuyordu. Birileriyle çıkmak, güzel vakit geçirmek, hatta belki âşık olmak *istiyordu.*

Ama Tully sadece onu korumaya çalışırken bunu nasıl söyleyebiliyordu.

Tully, Kate'in kolundan çekip onu ayağa kaldırdı. "Üzgünüm, Brandt," dedi, Kate'i çekiştirirken biraz fazla yüksek sesle gülerek, "ama bu bizim şarkımız."

Bugün HUB'de[46] Brant'i gördüm. Bana gülümsedi.

46 **Husky Union Binası. Washington Üniversitesinde içinde öğrencilerin eğlenmesi için çeşitli aktiviteler, oyun alanları ve kafeteryalar olan bina. (ç.n.)**

Tully gözlerini devirme isteğine engel olmak için çaba harcadı. Kate, Phi Delts'teki ilk toga partisinden beri altı aydır günde en az bir defa Brandt Hanover'dan bahsetmenin bir yolunu buluyordu. İsmi o kadar sık geçiyordu ki bilmeyen biri onların çıktığım zannedebilirdi. "Dur, tahmin edeyim. Fark etmemiş gibi davrandın."

"Ben de ona gülümsedim."

"Vay camna, açık açık aşk çağrısı."

"Bahar şenliğindeki dansa onu davet etmeyi düşünüyorum. Belki o da yanında bir arkadaşım getirir, iki çift oluruz."

"Ayetullah Humeyni hakkında bir makale yazıyorum. Eğer gazeteye bir şeyler göndermeyi sürdürürsem eninde sonuna birini basacaklarım biliyorum. Biraz daha çalışmaktan kimseye..."

"Bu kadar yeter. Arkadaşlığımızdan feragat ediyorum. Sosyal hayata karşı bir ilgin olmadığını biliyorum ama benim var. Sen gelmesen de..."

Tully güldü. "Yakaladım!"

Kate de gülmeden edemedi. "Cadı." Kolunu Tully'ye doladı. Birlikte 21. Cadde'nin, taşlarının arasında çimenler büyümüş kaldırımlarında ve kampüste yürüdüler.

Kampüs güvenliğinin yamna geldiklerinde Kate, "Ben Meany'ye[47] gidiyorum. Sen?" dedi.

"Drama/TV."

"Doğru ya. İlk radyo-televizyon gazeteciliği dersin. Hem de buraya geldiğimizden beri yanaşmaya çalıştığın şu meşhur adamın dersi."

"Chad YViley."

"Dersi alabilmek için kaç mektup yazman gerekti?"

47 Meany Hail. Washington Üniversitesi'nde gösteri sanatları için ayrılmış büyük bir tesis, (ç.n.)

"Yaklaşık bin tane. Hem sen de benimle gelmelisin. İkimizin de bu dersi alması gerek."

"Ben birinci sınıfa geçince alacağım. Sana oraya kadar eşlik etmemi ister misin?"

Tully arkadaşım işte bu yüzden seviyordu. Kate, tüm cesaret gösterilerine rağmen aslmda Tully'nin bu konuda ne kadar gergin olduğunu biliyordu. İstediği her şey bugün başlayabilirdi. "Hayır, sağ ol. Yammda biri varken nasıl muhteşem bir giriş yapabilirim ki?"

Kate'in uzaklaşmasım izledi. Orada, binalar arasında gidip gelen öğrencilerin arasında durup rahatlamak için derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. Sakin görünmesi gerekiyordu.

Kendine güvenen bir görüntüyle gezinircesine yürüyerek Frosh Pond çeşmesini geçti ve Drama/TV binasına girdi, girer girmez ilk durağı lavabo oldu.

Orada, aynaların karşısında durdu. Spreylenmiş kıvırcık saçları tıpkı makyajı gibi mükemmeldi. Bacakları çan gibi genişleyen daracık kot pantolonu ve altın rengi bir kemeri olan, parlak beyaz, hâkim yaka tuniğiyle aym anda hem seksi hem de işe uygun giyinmişti.

Zil çalınca hızla koridorda ilerledi, yürüdükçe sırt çantası kalçasına vuruyordu. Oditoryumda en ön sıraya doğru ilerleyip oturdu. Profesör, sınıfın ön tarafında bir metal sandalyeye çöküverdi. "Ben Chad Wiley," dedi pürüzlü ve seksi bir ses tonuyla. "İçinizden beni tanıyanlara bu dersten A veririm."

Sımfta hafif hafif gülüşmeler oldu. Sesi en yüksek çıkan Tully'ydi. Tully adamı tammaktan çok daha fazlasını biliyordu. Bütün hayat hikâyesini öğrenmişti. Üniversiteyi bir yayıncılık dâhisi olarak bitirmişti. Basamakları hızla tırmanmış, otuzundan önce haber müdürü olmuştu. Sonra aniden yok yere hepsini kaybetmişti. Birkaç alkollü araç kullanma ve iki bacağının

kırılmasına ve bir çocuğun yaralanmasına neden olan bir araba kazasından sonra yıldızı kaymaya başlamıştı. Bir iki yıl hiçbir yerde adı bile geçmemiş, sonunda Washington Üniversitesi'nde hocalık yapmaya başlamıştı.

Wiley ayağa kalktı. Uzun koyu renk saçları ve en az üç günlük kır sakalıyla bakımsız görünüyordu ama kara gözlerindeki zekâ pırıltıları kaybolmamıştı. Mükemmelliğin damgası hâlâ üzerindeydi. Ne yapmış olursa olsun...

Tully'ye bir ders programı verip ilerlemeye başladı.

"Karen Silkvvood olayındaki kapsamlı çalışmanız ilham vericiydi," dedi Tully yüzünde koca bir gülümsemeyle.

Adam durakladı, ona baktı. Bakışında rahatsız edici bir şey vardı; derin ama sadece bir saniye; sanki bir lazer ışığı yamp sönmüş gibi. Sonra onu geçip bir sonraki öğrencinin yanma doğru yürümeye devam etti.

Ön sırada oturup hocamn gözüne girmeye çalışan şu yağcılardan biri olduğunu düşünmüştü.

İleride daha dikkatli olması gerekiyordu. Şu anda onun için Chad Wiley'yi etkilemekten daha önemli hiçbir şey yoktu. Ondan öğrenebileceği her şeyi öğrenmeye niyetliydi.

İKİNCİ KISIM

SEKSENLER

Aşk Bir Savaş Alanı[48]

her seferinde yeni bir kalp ağrısı çektiğimiz

48 Love is A Battlefield. Pat Benatar'ın 1983 tarihli bir şarkısı. (yay.n.)

Dokuzuncu Bölüm

İkinci sınıfın sonunda Tully artık Chad VVhiley'nin onu tanıdığından emindi. İki dersini almıştı. Radyo-Televizyon Gazeteciliği I ve II. Tully onun öğrettiği her şeyi öğrenmiş, istediği her şeyi yapmıştı. Hemen, anında. Mümkün olan en iyi şekilde.

Sorun şuydu: Tully'nin yeteneğini fark etmişe benzemiyordu. Geçen haftanın tamamım ekrandan haber okuyarak geçirmişlerdi. Tully her bitirdiğinde hemen ona bakıyordu, ama adam başım notlarından kaldırmıyordu bile. Bunun yerine sanki baş belası bir komşuya çözüm önerileri sunuyormuş gibi dudaklarından eleştiriler dökülüyor, sonra, "Sıradaki," diyordu.

Günden güne, haftadan haftaya, dersten derse Tully sürekli onun bariz yeteneğine bir karşılık vermesini, *KVTS'de çalışmak için hazırsın,* demesini bekledi. Artık mayısın ilk haftası gelmişti. İkinci sınıfın bitmesine yaklaşık altı hafta kalmıştı ama Tully hâlâ bekliyordu.

Geçen iki yılda hayatında pek çok şey değişmişti. Saçlarını kâkül kestirip omuz hizasına kadar kısaltmıştı. Artık stil ikonu Farrah Fawcett Majors değil, Jessica Savitch'ti.[49] 1980 tam Tully'nin yılıydı: Gösterişli saçlar, parlak makyaj, pırıltılı kumaşlar ve vatkalar. Soluk renkler ya da yurt kızı imajı ona göre değildi. O günlerde bir yere girdiğinde insanların dikkatini üzerine çekiyordu.

Tabii Chad YViley hariç.

49 Jessica Beth Savitch (1947-1983). Ünlü Amerikan televizyon yayması ve haber sunucusu, (ç.n)

Ama bu durum değişmeye başlamıştı; Tully bu sefer emindi. Geçen hafta nihayet kampüste halk tarafından desteklenen yerel bir istasyon olan KVTS'ye yaz döneminde stajyer olarak başvurması için gerekli olan kredi sayısını tamamlamıştı. İsminin kayıt listesinde ilk sırada görünmesi için saat altıda kalkmıştı. Giriş sınavında okuyacağı parçayı alınca eve gitmiş ve defalarca çalışmış, hikâyeye mükemmel bir şekilde uyan ses tonunu bulana kadar en az on farklı tarz denemişti. Dün seçmelere katılmıştı. Kazanacağından emindi. İşte şimdi hangi pozisyonda çalışacağını öğrenmek kalmıştı.

"Nasıl görünüyorum?"

Kate okuduğu *Gazap Kuşları* kitabından başını bile kaldırmadı. "Muhteşem."

Tully bugünlerde gittikçe daha çok hissettiği bir sinir dalgasının vücudunda yayıldığım hissetti. Bazen sadece Kate'e bakınca bile tansiyonunun fırladığını hissediyordu. Elinden gelen tek şey bağırmamaktı.

Sorun aşktı. Kate birinci sınıfın tamamım saç kesimi berbat olan o Brandt'le ilgili hayaller kurarak geçirmişti. Bir keresinde nihayet randevulaşmalardı ama bu randevu tam bir hayal kırıklığı olmuş ve çabuk bitmişti. Yine de Kate'in umurunda değildi. İkinci sınıfta uzun süre büyük ihtimalle onu gerçekten seven Ted'le sonra da çok daha büyük ihtimalle onu sevmeyen Eric'le çıkmıştı. Kate, erkek yurtlarının düzenlediği dans partilerinin birinden çıkıp diğerine gidiyordu; çıktığı o aptalların hiçbirine âşık olmamasına ve hiçbiriyle kesinlikle yatmamış olmasına rağmen sürekli onlardan bahsedip duruyordu. Son zamanlarda neredeyse her cümlesi bir erkeğin adıyla başlıyordu. Daha da kötüsü yayıncılıkla ilgili planlarından hiç bahsetmemesiydi. Başka bölümlerden ders almaktan son derece memnunmuş gibi bir hali vardı. Ne zaman yurttaki kızlardan biri nişanlansa Kate hemen kendinden geçerek yüzüğe bakan kalabalığa karışıyordu.

Doğrusu Tully artık bıkmıştı. Okul gazetesidne hiçbir şekilde basılmayan haber metinleri yazıp göndermeye devam ediyordu, kimsenin dönüp ona bakmadığı kampüsteki TV istasyonunun etrafında dolanıp duruyor ve tüm bu başarısızlıklarının arasında en iyi arkadaşma gerçekten ihtiyacı olduğunda, Kate sadece en son randevusunu anlatarak kafasım şişiriyordu. "Bakmadın bile."

"Bakmama gerek yok ki."

"Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorsun."

Kate sonunda başım kaldırdı. "Tek bir haber metnine iki hafta boyunca çalıştın. Gecenin bir yansı işemeye kalktığımda bile prova yaptığım duydum. İnan bana bu işle kafayı ne kadar bozduğunu biliyorum."

"Peki nasıl bu kadar Fransız kalabiliyorsun o zaman?"

"Fransız kaldığım falan yok. Sadece senin sunuculuk işini alacağmdan eminim, o kadar."

Tully sırıttı. "Alacağım değil mi?"

"Elbette. Sen acayip iyisin. Gerçekten canlı yayın yapan ilk çömez sen olacaksın."

"Profesör VViley bu kez kabullenmek zorunda kalacak." Tully sırt çantasını kapıp omzuna geçirdi. "Benimle gelmek istiyor musun?"

"Gelemem. Suzzallo'da[50] bir grup çalışması için Josh'la buluşmam lazım."

"Bu farklı bir randevu tarzı ama tercih meselesi." Tully güneş gözlüklerini dolaptan çıkarıp dışarı çıktı.

Mayıs ortasındaki bu günde güneşin ılık ışıkları kampüse vuruyordu. Bütün bitkiler çiçeklenmişti, çimenler o kadar sık ve

50 YVashington'da ünlü bir kütüphane. (yay.n.)

gürdü ki sanki beton taşlar arasına yeşil kadife parçalar çekilmiş gibi görünüyordu. Kampüste emin adımlarla KVTS'ye doğru yürüdü. Oraya vardığında bir an durup spreyli saçlarım düzeltti ve faydacılık modasına göre döşenmiş sessiz salona girdi. Solunda duyurularla kaplı bir pano vardı. *Oda arkadaşı aranıyor: Yalnızca esrar kullananlar arasın,* ilk dikkatini çeken ilandı. Bu ilanın altındaki bütün telefon numaralarımn yırtılmış, ama hemen yanındaki *Oda arkadaşı aranıyor. Doğru yolu bulmuş Hristiyanlar tercih sebebidir,* ilamna kimsenin elini bile sürmemiş olduğunu fark etti.

214 numaralı oda kapalıydı. Kapımn altından da hiç ışık sızmıyordu. Kapımn yanındaki panoya bir kâğıt asılmıştı.

YAZ DÖNEMİ STAJ POZİSYONLARI/DEPARTMANLAR

Haber/Sunucu.....Steve Landis
Hava Durumu.....Jane Turner
Pazarlama ve Halkla İlişkiler.....Gretchen Lauber
Spor Haberleri.....Dan Bluto
Öğleden Sonra Planlama.....Eileen Hutton
Araştırma Masası/Son Kontrol.....Tully Hart

Tully önce bir hayal kırıklığı, sonra da öfkenin damarlarında dolaştığını hissetti. Kapıyı hızla açıp kendi kendine söylediklerini kimsenin duyamayacağı karanlık oditoryuma daldı. "Chad YViley. Seni kaz kafalı. Yetenek gelip küçük pipinden tutup sıksa bile senin ruhun duymaz..."

"Sararım benim hakkımda konuşuyorsun."

Adamm sesini duyunca yerinden sıçradı.

Aralarında beş metre yoktu, gölgede dikiliyordu. Koyu renk

saçları her zamankinden daha dağınıktı, birbirine girmiş kıvırcık tutamlar halinde omuzlarına dökülüyordu.

Adam parmaklarım sağındaki sandalyenin arkalığında gezdirerek ona yaklaştı. "Hadi bana neden akşam haberlerini senin sunmadığım sor ben de açıklayayım."

"Nedeni beni zerre kadar ilgilendirmiyor."

"Gerçekten mi?" Upuzun bir dakika boyunca gülümsemeden Tully'ye baktı, sonra sıraların arasından inip sahneye doğru yürümeye başladı.

Tully ya gururunu kurtaracaktı ya da geleceğini riske atacaktı. Karanm verip hocamn arkasından aceleyle yürümeye başladığında adam sahne arkasına varmıştı.

"Peki..." dedi. Sözcükler sanki boğazında bir şeye takılıyordu. "Neden?"

Adam ona doğru bir adım attı. Tully yüzündeki çizgileri, yanağındaki kırışıklıkları ilk kez fark ediyordu. Tepedeki loş ışık cildindeki her kusuru, her çukuru, her izi en ince ayrıntısına kadar vurguluyordu. "Sınıfa her gelişinde kıyafetlerini özenle seçtiğinden, saçına ve makyajına saatler ayırdığından eminim."

Şimdi Tully'ye bakıyor, onu *görüyordu.* Tully de onu gerçekten görebiliyordu. Bakımsız saçlan ve sakalları bir zamanlar onu yakışıklı gösteren keskin yüz hatlarını gölgelemişti. Ama Tully'yi alıp götüren gözleriydi; kahverengi, berrak, hüzünlü gözleri; o gözler, içindeki boşluğa sesleniyordu. "Evet, ne olmuş?"

"Güzel olduğunun farkındasın," dedi.

Hiçbir şekilde çekinmiyor, lafım sakınmıyordu. Çok çekici ve dengeliydi. Yurt partilerinde ya da bilardo oynanan barlarda tanıştığı oğlanlar gibi yan sarhoş ya da gözü dönmüş değilr'

"Yetenekliyim de."

"Belki günün birinde."

Bu sözleri söyleyiş tarzı Tully'yi kızdırdı. Okkalı bir cevap vermeye hazırlanıyordu ki adam aralarındaki mesafeyi kapattı. Onu öpmeden önce Tully sadece, "Ne yap..." diyebilmişti.

Dudaklarının yumuşak ama kararlı dokunuşuyla içinde güzel ve hassas bir şeylerin filizlenmeye başladığım hissetti ama yine de hiçbir sebep yokken ağlamaya başladı. Adam gözyaşlarını dudaklarında hissetmiş olacak ki geri çekilip ciddi bir ifadeyle ona baktı. "Sen bir kadın mısın, Tully Hart, yoksa bir kız mı?"

Ne sorduğunu anlamıştı. Bu konuda ne kadar saf olduğunu gizlemeye çalıştıysa da hissetmişti. "Kadın," dedi, ne kadar kararsız olduğu daha "k" harfini söylerken belli olsa da. Şimdi, tek bir öpücükten sonra bile, ormandaki o hazin tecavüz olayının ona seks hakkında bilinmesi gereken hiçbir şeyi öğretmediğini anlamıştı. Bakire olmamasına karşın, kendini kötü hissettirecek acı verici hatıralarla doluydu... Ama yine de şimdi onunla ilk kez daha fazlasını istiyordu.

O gece Pat'le birlikteyken de böyle hissetmişti.

Hayır. Bu sefer farklıydı. Sevilmek için o karanlık ormana giden o yalmz ve çaresiz kız çoktan geride kalmıştı.

"Güzel," diye fısıldayarak Tully'yi tekrar öptü. Bu seferki uzun, upuzun bir öpüştü; Tully'yi çıldırtan bir arzuya sürükleyen derin bir şeydi. Vücudunu Tully'nin vücuduna yaslayıp bacaklarının arasındaki ateşi tutuşturduğunda, Tully tüm korkusunu unutmuştu.

"Devam etmemi istiyor musun?" diye fısıldadı.

"Evet."

Tully'yi kollarına alıp loş, siyah bir duvara dayanmış kırık dökük bir kanepeye taşıdı. Onu kanepenin oraya buraya toplanmış, dağınık örtüsünün üzerine bırakıp yavaşça soymaya başladı. Tully sanki uzaktan izliyormuş gibi sutyeninin açıldığım, iç

çamaşırlarının sıynldığım hissetti. Ve onu hâlâ durmadan öpüyor, öpüyor, içindeki ateşi körüklüyordu.

İkisi de çırılçıplak kaldığında o da kanepeye uzandı ve Tully'yi kollarına aldı. Kanepe ağırlıkları altında ezilmiş, isyan edercesine gıcırdıyordu. "Kimse seni düşünüp, sana zaman ayırmadı, değil mi Tully?"

Tully onun gözlerinde kendi arzusunun yansımasını gördü; ilk kez bir erkeğin kollarında korkmuyordu. "Sende mi öyle yapacaksın, kendi işine mi bakacaksın?"

Tully'nin yüzündeki terden yapışmış saçı eliyle itti. "Ben sana bir şeyler öğreteceğim, Tully. Benden istediğin de bu değil mi?"

Tully'nin Kate'i bulması tam iki saat sürdü. Aramaya önce yurdun bodrum katındaki çalışma masalarında başlamıştı. Sonra televizyon odasına ve kendi odalarına bakmış, güneşli bir mayıs günü saat dört olmasına rağmen yataklarının bulunduğu bölüme bile çıkmıştı, tabii ki boş olmasına şaşmamak lazımdı. Öğrenci kütüphanesine ve Kate'in en sevdiği tek kişilik etüde de baktı, sonra da sırf rafların arasında yürüdüğü için ona "Şşt," diyen, hippilere benzeyen birkaç büyük öğrencinin bulunduğu, mezunların okuma salonuna gitti. Tam aramaktan vazgeçmek üzereydi ki ek bina aklına geldi.

Tabii ya!

Geniş kampüsü koşarak geçip ek bina dedikleri iki katlı sivri çatılı küçük binaya geldi. Her üç ayda bir üst sınıflardan on altı şanslı kız ana binadan buraya taşınırdı. Burası parti merkeziydi. Gözetmen yoktu, kimse kapıları takip etmiyordu. Hep birlikte yurttan ayrılacakları zamana kadar gerçek hayata en çok benzeyen hayat bu binadaydı.

Ön kapıyı açıp "Kate!" diye seslendi. Başka bir odadan biri cevap verdi.

"Galiba çatıda." Dolaptan TaB marka iki diyet kola alıp üst kata çıktı. Arka odalardan birinde pencere açıkü. Açık cama yaslanıp başım dışarı çıkararak yukarıya, araba garajımn çatısına baktı. Kate orada tek başına, üzerinde beyaz el kadar bir örgü bikiniyle bir plaj havlusunun üzerine uzanmış, karton kapakJı bir roman okuyordu. Tully pencerenin denizliğine tırmanıp herkesin Kara Plaj dediği garajm çatısına geçti. "Hey," dedi TaB'lerden birini Kate'e uzatıp. "Dur tahmin edeyim. Aşk romanı okuyorsun."

Kate başım kaldırıp kısık gözlerle güneşe bakarak gülümsedi. "Danielle Steel'den, *Umutlar Yeşerince.* Gerçekten çok acıklı."

"Gerçek hayata ait romantik bir şey duymak ister misin?"

"Sanki çok anlarsın da. Buraya geldiğimizden beri bir kişiyle bile çıkmadın."

"Sevişmek için biriyle çıkmak şart değil."

"Pek çok kişi için şart."

"Ben o pek çok kişiden biri değilim. Sen de biliyorsun."

"Evet, haklısın," dedi Kate. "Sanki biriyle seviştiğine inanırmışım gibi..."

Tully oraya bırakılmış havlulardan birini alıp üzerine uzandı. Gülmemeye çalışarak mavi gökyüzüne bakıp, "Tam tamına üç kez," dedi.

"Ama sen sadece yaz dönemi için stajyer listesine bakmaya…" Kate'in nefesi kesildi, kalkıp oturdu. "Bunu *yapmış* olamazsın. "

"Hocalarla yatmamamız gerektiğini söyleyeceksin. Samrım bu sadece bir öğüt değil. Talimat. Ama yine de kimseye söyleyemezsin."

"Chad YViley'yle yattın."

Bu cümle kulağa o kadar hoş geliyordu ki Tully hülyalı hülyalı iç çekti. "Tümüyle sıra dışı bir şeydi, Katie, gerçekten."

"Vay canına. Sen ne yaptın? O ne yaptı? Acıdı mı? Korktun mu?"

"Korkuyordum," dedi Tully usulca. "İlk başta tek aklıma gelen şey... biliyorsun işte... Pafle o geceydi. Sanırım bayılacaktım ya da belki kaçacaktım, ama sonra beni öptü."

"Sonra?"

"Sonra... sanki eridim. Ben doğru dürüst fark etmeden üzerimdekileri çıkarmıştı bile."

"Acıdı mı?"

"Evet. Ama önceki gibi değil." Tully tecavüze uğradığı geceden birdenbire bu kadar rahatlıkla bahsedebilmesine şaşırdı. İlk kez o gece çocukken başına gelen kötü bir olay, çok eskilerde kalan bir haüraymış gibi geldi ona. Chad'in şefkati ona seksin acı vermek zorunda olmadığını, güzel olabileceğini göstermişti. "Bir süre sonra acayip güzel gelmeye başladı. Cosmo dergisindeki o makalelerde ne demek isteklerini şimdi anlayabiliyorum."

"Sana seni sevdiğini söyledi mi?"

Tully güldü ama kalbinin derinliklerinde bunun aslmda olmasını istediği kadar komik olmadığını biliyordu. "Hayır."

"Güzel. Bu iyi."

"Nedenmiş? Ben âşık olunacak biri değil miyim? Aşk senin gibi cici Katolik kızlar için mi?"

"Tully, o senin *hocan.*"

"Ah, şu mesele. Bu saçmalıklar umurumda bile değil." Arkadaşına baktı. "Okuduğun bütün aşk romanı zırvalıklarını sayacağım ve bunun peri masalı gibi bir şey olduğunu söyleyeceğini sanmıştım."

"Onunla tanışmam lazım," dedi Kate kesin bir tavırla.

"Ama bu çifte buluşma ayarlayabileceğimiz türden bir şey değil."

"O zaman ben de iki kişilik buluşmanıza üçüncü teker olarak gelirim. Hey, eğer beraber yemeğe çıkarsak muhtemelen gözümde sımf atlayacaktır."

Tully güldü. "Cadı."

"Belki, ama daha fazla ayrıntı öğrenmek isteyen bir cadı. *Her şeyi* öğrenmek istiyorum. Dinlerken not alabilir miyim?"

Kate otobüsten indi, kaldırımda durarak elindeki adres kâğıdına baktı.

Adres burasıydı.

Kaldırımda her tarafından akın akın insanlar geçiyordu. Birkaç tanesi geçerken ona çarptı. Omuzlarını dikleştirip kapıya yöneldi. Bu görüşmeyle ilgili endişelenmesi yersizdi, ama bir aydan uzun süredir endişe içinde bugünü bekliyor ve de çoğunlukla dır dır edip duruyordu. Tully'ye bu geceyi kabul ettirmek hiç de kolay olmamıştı.

Ama sonunda Kate sihirli sözcükleri söylemiş, en büyük kozunu oynamıştı: *Bana güvenmiyor musun?* Bundan sonra geriye sadece uygun zamam ayarlama işi kalmıştı.

İşte şimdi, bu ılık akşamda en iyi arkadaşının hayatının hatasını yapmasına mani olmak için bara benzeyen bir binaya doğru yürüyordu.

Hocayla yatmak.

Tamı aşkına, insana bundan hayır gelir miydi hiç?

Brooklyn'deki Last Exit adlı barda Kate kendini daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir dünyada buluverdi. Yetmiş beş masa kadar olmalıydı; duvar diplerinde mermer olanlar, ortalardaysa büyük, kaim ağaçtan yapılmış olanlar diziliydi. Diklemesine konulmuş bir piyano ve sahne en ortadaydı. Piyanonun

yanındaki duvarda *Desiderata*[51] şiirinin yazılı olduğu, kenarları kıvrılmış, silinmeye başlamış bir poster dikkat çekiyordu. *Velveleye telaşa uysallıkla git ama huzur belki sükunette, unutma!*

Buradaysa ne huzur vardı ne de sükunet. İçeride nefes bile alınamıyordu.

Yoğun, mavimsi gri bir duman havada asılı kalmış, yüksek tavana yalan bir yerde toplanmıştı. Neredeyse herkes sigara içiyordu. Odada parmakların arasına sıkıştırılmış sigaralar aşağı yukarı inip kalkıyor, söylenen her söze eşlik eden ellerle birlikle hareket ediyorlardı. İlk önce hiç boş masa göremedi, masaların hepsi satranç oynayan, tarot falı bakan ya da siyaset konuşan insanlarla doluydu. Bir mikrofonun etrafmda birkaç kişi sandalyelerinde oturmuş, gitarlarını tıngırdatıyorlardı.

Arka köşedeki masalara doğru yürüdü. Açık bir kapıdan dışarıda piknik masalarıyla dolu başka bir alan gördü, orada daha çok insan oturmuş, sigara içiyor, sohbet ediyordu.

Tully arka tarafta, karanlık köşenin dibindeki bir masaya oturmuştu. Kate'i görünce ayağa kalkıp el salladı. Kate karanfilli sigara içen bir kadımn yamndan dikkatle geçip bir kolonun etrafından dolandı.

İşte o anda onu gördü.

Chad Wiley'yi.

Hiç de beklediği gibi değildi. Bir ayağım uzatmış rahat bir halde sandalyesinde oturuyordu. Kate bu loş ortama ve yoğun dumana rağmen, onun ne kadar yakışıklı olduğunu görebiliyordu. Hiç de yaşlı *görünmüyordu.* Belki biraz yorgundu, ama bu bir çeşit yaşamaktan yorulmuşluk gibiydi. Sanki yaşlanmaya başlamış bir silahlı soyguncu ya da rock yıldızı gibi. Gülüşü yavaşça başlıyor, gözlerinin etrafım kırıştırıyordu. Kate, bu gözlerde onu

51 Max Ehrman'ırı ünlü bir şiiri. "Desiderata" Latincede "Arzu duyulan şeyler" anlamına gelir, (ç.n.)

hayrete düşürendir şeyleri atlamasına neden olan bir bilgelik gördü.

Kate'in neden burada olduğunu biliyordu: Yanlış adamla çıkarak hata yapmakta olan arkadaşım kurtarmaya gelen en iyi arkadaş.

"Sen Chad olmalısın/' dedi

"Sen de Katie olmalısın."

Böyle beklenmedik bir şekilde lakabının kullanılması Kate'i rahatsız etti. Bu aslında Chad'in de Tully'yi tanıdığını hatırlatmak için kasıtlı yapılmıştı.

"Otur," dedi Tully. "Ben gidip garson çağırayım." Kate onu durduramadan ayağa kalkıp gitmişti.

Kate, Chad'e baktı, Chad de gözlerini ona dikti; sanki gizli bir şeye gülüyormuş gibi gülümsüyordu. "Burası değişik bir yer," dedi bir konu açmak için.

"Birasız bar gibi bir yer," dedi. "Kimliğini değiştirebileceğin bir yer."

"Bu değişikliğin insamn içinde başladığım sanırdım."

"Bazen. Bazen de değişmeye zorlanırsın."

Bu sözler tuhaf bir duygunun etkisiyle gözlerinin koyulaşmasına neden olmuştu. Kate birdenbire onun geride bıraktığı yaşamı, kaybettiği o parlak kariyeri hatırladı. "Seninle Tully'yi bilselerdi -yani üniversitedekiler- seni kovarlardı, değil mi?"

Chad bacağım kendine doğru çekip daha dik oturdu. "Demek oyunu böyle oynamak istiyorsun. Güzel. Lafı dolandırmamayı severim. Evet, bu kariyerimi de kaybederdim."

"Bir çeşit risk bağımlısı falan mısın?"

"Hayır."

"Daha önce öğrencilerinden biriyle yattın mı?"

Güldü. "Pek sayılmaz."

"öyleyse neden?"

Yan tarafına, kalabalık barda durmuş sipariş vermeye çalışan Tully'ye baktı. "Herkes bir yana, senin bu soruyu sormaman gerekirdi. Neden o senin en iyi arkadaşın."

"O özel biri."

"Gerçekten öyle."

"Ama kariyeri ne olacak? Seninle birlikte olduğu yayılırsa mahvolur. Not için seninle yattığım söylerler."

"Aferin sana, Katie. Onu koruyup kollaman lazım. Buna ihtiyacı var. O, Tully'miz o kadar... kırılgan ki."

Kate hangisine daha çok üzüldüğünden emin değildi; Tully'yi kırılgan diye tarif etmesine mi yoksa *Tully'miz* deyişine mi. "O buharlı silindir gibidir. Ona boşu boşuna Tropik Fırtına Tully demiyorum."

"Sadece dışarıdan balonca. Görünüşte."

Kate arkasına yaslandı, şaşırmıştı. "Sen onu gerçekten umursuyorsun."

"Maalesef çok daha fazlası, sanırım. Ona ne diyeceksin?"

"Neyle ilgili?"

"Buraya onu bir şekilde artık benimle görüşmemeye ikna etmek için geldin, değil mi? Bir kere kesinlikle benim çok yaşlı olduğumu söyleyebilirsin. Ya da bu profesör takımının hep kazanan taraf olduğunu. Ayrıca bilesin diye söylüyorum, çok içerım.

"Ona bunları söylememi mi istiyorsun?"

Kate'e baktı. "Hayır. Ona bunları söylemeni istemiyorum."

Arkalarında karmakarışık saçlı, üzerinde pasaklı bir pantolon olan genç bir adam mikrofonun yanma çıktı. Adımn Kennv Gorelick[52] olduğunu söyleyip saksafon çalmaya başladı Müziği

52 Daha sonra Kenny G. Adıyla ünlenen saksafon sanatçısı. (yay.n.)

caz türündeydi ve acayip romantikti, kısa bir müddet mekândaki konuşmalar yavaşlayıp kesildi. Kate müziğe kapıldığını, müziğin onu alıp götürdüğünü hissetti. Sonra yavaş yavaş bir fon müziğiymiş gibi gelmeye başlayınca Chad'e döndü. Kasıtlı olarak Kate'i inceliyordu. Kate bu konuşmanın onun için ne kadar önemli olduğunu, Tully'nin ona ne kadar çok şey ifade ettiğini anlamıştı. Her şey tersine dönmüştü ve bu o kadar ani olmuştu ki Kate şaşkındı. Şimdi burada oturmuş, Tully'nin, benzer bir darbeyi bir daha kaldıramayacağı açıkça ortada olan bu adamı mahvetmesinden endişeleniyordu. Chad'in sorduğu soruyu cevaplayamadan, Tully yamnda mor saçlı bir garson kızla geri gelmişti.

"Eee," dedi kaşlarım çatıp; biraz nefes nefese kalmıştı. "Kaynaşabildiniz mi?"

Başım ilk kaldıran Chad oldu. "Kaynaştık."

"Şahane," dedi Tully, Chad'in kucağına oturarak. "Şimdi, kim elmalı turta ister?"

Chad onları yurt binasımn iki blok ötesinde, yurttaki kızların ne yapüğıyla hiç ilgilenmeyen öğrencilerle dolu olan eski yurt binalarının yol boyunca dizildiği karanlık bir sokakta bıraktı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Kate, arabadan inerken. Kaldırıma geçip Tully'nin vedalaşmasının bitmesini bekledi.

Sonunda Tully de arabadan indi ve Chad'in siyah Ford Mustang'i uzaklaşırken arkasından el salladı.

"Eee?" dedi hemen Kate'e dönüp. "Yakışıklı ama değil mi?"

Kate başım salladı. "Evet, kesinlikle yakışık! • "

"Ve de havalı değil mi?"

"Kesinlikle havalı." Yürümeye başladı ama Tully kıyafetinin kolundan yakalayarak onu durdurup döndürdü.

"Onu sevdin mi?"

"Sevdim tabii. Harika bir espri anlayışı var."

"Ama?"

Kate zaman kazanmak için dudağım ısırdı. Tully'nin duygularım incitmek ya da onu kızdırmak istemiyordu ama yalan söylerse de nasıl iyi bir arkadaş olabilirdi ki? Doğrusu Chad'i gerçekten *sevmişti* ve Tully'yi gerçekten umursadığına inanıyordu, ama ilişkileriyle ilgili içinde kötü bir his olduğu ve Chad'i görünce bunun daha çok arttığı da doğruydu.

"Hadi ama, Kate, beni korkutma."

"Bir şey söylemeyecektim, Tully ama beni sen zorluyorsun... Onunla çıkmaya devam etmemen gerektiğini düşünüyorum." Düşünceleri önlerindeki seti aşmıştı bir kere, artık onları durduramıyordu. Demek istediğim, o otuz bir yaşında, eski karısı ve hiç görmeye gitmediği dört yaşında bir kızı var. Onunla insanların önüne çıkamazsın, yoksa kovulur. Bu nasıl bir ilişki ki böyle? Üniversite yıllarım boşa harcıyorsun."

Tully bir adım geri gitti. "Üniversite yıllarımı boşa mı harcıyorum? Tahiti kostümleri giyip danslara gitmediğim, biraları kafama dikmediğim için mi? Ya da senin seçtiğin gibi, beyinleri çakıl taşından biraz daha büyük olan o ineklerden biriyle çıkmadığım için mi?"

"Bak, aym fikirde olabiliriz de olmayabiliriz de ama..."

"Kariyerim için onunla birlikte olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Ne için? Daha iyi notlar almak ya da televizyon kanalında bir işe girebilmek için mi?"

"öyle değil mi? Az da olsa doğru değil mi?" Kate daha o anda bunu söylememesi gerektiğini fark etmişti, "özür dilerim," dedi arkadaşına doğru uzanarak, "öyle demek istemedim."

Tully kendini Kate'in ellerinden kurtardı. "Elbette öyle demek istedin. Dünyamn en iyi ailesine ve kusursuz notlara sahip, Bayan Mükemmel. Benimle neden takıldığım bile anlamıyorum: Ben kariyer peşinde koşan aç gözlü sürtüğün tekiyim."

"Bekle," diye seslendi Kate ama Tully çoktan karanlık sokağı koşarak geçip gitmişti.

Onuncu Bölüm

Tully 45. Cadde'deki otobüs durağma kadar durmadan koştu.

"Sürtük,"diye söylendi gözlerini silerken.

Otobüs gelince binip parasını ödedi ve bir koltuk bulup oturana kadar iki kere daha

"Sürtük," diye kendi kendine söylendi.

Kate o sözleri ona nasıl söyleyebilmişti?

"Sürtük," dedi yine ama bu sefer sesler umutsuzluk içinde dökülmüştü dudaklarından.

Otobüs Chad'in evine bir bloktan daha yakın mesafede durdu. Kaldırımdan küçük Craftsman tarzı eve doğru hızla yürüyüp kapıyı çaldı.

Chad anında kapıyı açtı, eski gri bir eşofmanla bir Rolling Stones tişörtü giymişti. Tully, gülüşünden Chad'in onu beklediğini anlamıştı. "Hey, Tully."

"Beni yatağa götür," diye fısıldadı derinden, ellerini Chad'in kıyafetlerinin altına sokarak.

öpüşerek, el yordamıyla odayı geçip arka taraftaki küçük yatak odasına gittiler. Tully onun çok yakınında, kollan arasında kilitlenmiş gibi duruyor, onu uzun uzun öpüyordu. Ona bakmıyor, bakamıyordu ama önemli değildi. Yatağa atladıklarında ikisi de çıplak ve arzu doluydu.

Tully acısını ve kendini Chad'in elleri ve dudaklan arasında kaybetti; bittiğinde, orada sarmaş dolaş yatarlarken, onun yanın-

da kendini ne kadar iyi hissettiğinden başka bir şey düşünmemeye çalıştı.

"Konuşmak ister misin?"

Artık ona kendi rüyaları kadar tanıdık gelen odanın sade, yüksek tavamna dikti gözlerini. "Neyi?"

"Yapma, Tully."

Tully yan tarafa dönüp eliyle başım destekleyerek ona baktı.

Chad sevgi dolu bir dokunuşla yüzünü okşadı. "Kate'le benim yüzümden kavga ettiniz ve onun fikrinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

Aslında şaşırmaması gerekirdi ama yine de bu sözler onu şaşırtmıştı. Beraber yattıkları zaman içinde, nasıl olduysa benliğinin bazı parçalarım yavaş yavaş ona sergilemeye başlamıştı. Bu istemeden, seviştikten sonra oradan buradan açılan bir konuya yaptığı yorumlarla ya da birlikte bir şeyler içerken başlamış, sonra da bir şekilde artmıştı. Tully yatakta kendini her türlü yargıdan ya da baskıdan uzak ve güvende hissediyordu. Onlar birbirlerine âşık olmayan iki sevgiliydi; bu durum konuşmalarını kolaylaştırıyordu. Yine de Tully, Chad'in, ağzından öylesine çıkan laflan dikkatle dinlediğini ve bu parçalan birleştirip bir resim oluşturduğunu anlamışta. Bunu bilmek birdenbire kendini daha az yalmz hissetmesini sağladı, bu durum onu korkutsa da sağladığı rahatlık hissinden kaçamıyordu.

"Bunun yanlış olduğunu düşünüyor."

"Yanlış zaten. İkimiz de bunu biliyoruz."

"Umurumda değil," dedi öfkeyle. "O benim en iyi arkadaşım. Beni desteklemesi gerekir, ne olursa olsun." Bu son sözcükleri, yıllar önce birbirlerine verdikleri sözü söylerken sesi titredi.

"Tully, o haklı. Onu dinlemelisin."

Sesinde bir tuhaflık vardı, açıkça hissedilen bir titreme; Tully bunu duyunca onun gözlerinin içine baktı. Bu gözlerde aklını karıştıran bir hüzün gördü. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Sana âşık oluyorum, Tully, keşke olmasam," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Korkma, korkma. Aşka inanmadığını biliyorum."

Tully, bu gerçeğin ağır yükü sırtına binince kendini aniden yaşlanmış gibi hissetti.

"Belki bir gün inanırım." En azından buna inanmak istiyordu.

"Umarım." Sevgiyle dudaklarından öptü. "Peki şimdi Kate konusunda ne yapacaksın?"

"Benimle konuşmuyor, anne." Kate telefon odası dedikleri küçük bölmenin yastıkla kaplı duvarına yaslandı. O pazar, bütün öğleden sonra boyunca Tully'nin dönmesini beklemişti.

"Biliyorum, az önce onunla konuşuyordum."

Tabii, önce Tully arar. Kate buna neden sinirlendiğini bilmiyordu. Telefondan sigara yakıldığının habercisi olan sesi duyuyordu. "Sana ne dedi?"

"Erkek arkadaşından hoşlanmamışsın."

"Bu kadar mı?" Kate dikkatli olmalıydı. Eğer annesi Chad'in yaşını öğrenirse deliye dönerdi ve Tully annesini ona karşı kışkırttığını düşünürse bu kez *gerçekten* kızardı.

"Dahası da mı var?"

"Yok," dedi hemen. "Onun için tümüyle yanlış biri, anne."

"Bunları erkekler hakkındaki derin tecrübelerine dayanarak mı söylüyorsun?"

"O istemiyor diye son dans partisine bile gitmedi. Üniversite yıllarını heba ediyor."

"Gerçekten de Tully'nin yurttaki diğer kızlar gibi davranacağım mı zannediyorsun? Yapma, Katie. O çok... çarpıcı biri. Bir sürü hayali var. Bu arada sen de bu ateşten biraz nasibini alsaydın fena olmazdı."

Kate gözlerini devirdi. Hep Tully gibi olması için gizli -hatta çok da gizli sayılmayan- bir baskı vardı. "Burada benim geleceğim hakkında konuşmuyoruz. Dikkatini çekerim, anne."

"Ben sadece şunu demek..."

"Ne dediğini duydum. Peki, şimdi ne yapacağım? Benden kaçıyor. Hâlbuki ben iyi bir arkadaş olmaya çalışıyordum."

"Bazen iyi bir arkadaş olmak demek hiçbir şey söylememek demektir."

"Yani öylece durup onun hata yapmasım mı izlemeliyim?"

"Bazen, evet. Sonra her şey bittiğinde, döküntüleri toplamak için yanında olursun. Tully'nin öyle büyüleyici bir karakteri var ki, insan kolaylıkla geçmişini ve aslında ne kadar kırılgan olduğunu unutabilir."

"Peki şimdi ne yapayım?"

"Bunun cevabını bir tek sen verebilirsin. Senin Jiminy Cricket'in[53] olduğum zamanlar çoktan geçti."

"Artık *hayat-şöyledir* konuşmaları yok, öyle mi? Harika. Tam da ihtiyacım olduğu sırada."

Telefonun diğer ucundan annesinin sigara dumanını üfleyen nefesini duydu. "Sadece saat 13:00'te KVTS'de edit odasında olacağını biliyorum."

"Emin misin?"

53 Walt Disney kahramanı Pinokyo'nun maceralarında kendisine eşlik eden, bir nevi Pinokyo'nun vicdanının sesi olan komik ve bilge çizgi karakter. (yay.n.)

"Öyle dedi."

"Teşekkür ederim, anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kate telefonu kapattı, hızla odasına koşup giyindi ve biraz makyaj yaptı, en çok da kavgalarından beri almnda çıkan sivilceleri gizlemek için kapatıcı sürdü.

Kampüsü rekor sayılabilecek kadar kısa sürede geçti. Kolay olmuştu, çünkü okulun bu son günlerinde herkes finallere çalışmakla meşguldü. KVTS'nin kapısına geldiğinde duraklayıp sanki bir savaşa gidiyormuş gibi kendini hazırladı ve içeri girdi.

Tully'yi tam da annesinin söylediği yerde buldu. Bir ekranın karşısında eğilmiş, el kamerasıyla çekilmiş amatör görüntüleri ve röportajları kaydediyordu. Kate girince başını kaldırdı.

"Vay, vay," dedi Tully ayağa kalkıp. "Ahlak abidesi gelmiş."

"Özür dilerim," dedi Kate.

Bunun üzerine Tully'nin yüzü sanki nefesini tutuyormuş da birdenbire bırakmış gibi çöktü. "Tam bir sürtük gibi davrandın."

"O sözleri söylememem gerekirdi. Sadece... biz birbirimizden duygularımızı hiç saklamadık."

"O zaman hata etmişiz." Tully yutkundu, gülümsemeye çalıştı. Beceremedi.

"Dünyaları verseler seni üzmek istemem. Sen benim en yakın arkadaşımsın. Özür dilerim."

"Bir daha olmayacağına yemin et. Bir daha hiçbir erkek aramıza giremeyecek."

"Yemin ederim." Kate bunu varlığının her zerresiyle hissederek söylemişti. Bunun için dilini yutması gerekse de yapacaktı. Onların arkadaşlıkları bütün ilişkilerden daha önemliydi.

Erkekler gelip geçiciydi, kız arkadaşlarsa daima insanın yanında olurdu. Bunu ikisi de biliyordu. "Şimdi sıra sende."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir daha beni yüzüstü bırakıp gitmek yok. Bu son üç gün gerçekten berbattı."

"Yemin ederim."

Tully nasıl olduğundan emin değildi, ama bu profesörle yatma işi sonunda her yönüyle gerçek bir ilişkiye dönüşmüştü. Şaka yapmıyordu. Belki de Kate haklıydı, kariyeri için bir hamle olarak *başlamıştı.* Şimdi tek bildiği onun kollarında kendini rahat hissettiğiydi; bu duygu ona tümüyle yabancıydı.

Tabii ki o aynı zamanda Tully'nin ustasıydı. Birlikte geçirdikleri zaman içinde Chad ona kendi kendine öğrenmesi yıllarını alacak şeyler öğretmişti.

Daha da önemlisi, Tully'ye sevişmenin ne olduğunu öğretmişti. Chad'in yatağı onun limanı, kollarıysa can simidi olmuştu. Tully onu öptüğünde ve onun hayal bile edilemeyecek kadar özel dokunuşlarım bedeninde hissettiğinde, aşka inanmadığım unuturdu. Shonomish ormamnda geçen o ilk gecesi hafızasından her gün biraz daha silinmiş, bir gün artık o geceyi sürekli kafasında evirip çevirmediğini fark etmişti. O geceyi asla tümüyle geride bırakamayacak, ruhunda bir yara gibi taşıyacaktı, ama tüm yaralar gibi bu büyük, kanayan yara da zamanla kapanmış sadece ara sıra görünen belli belirsiz bir çizgi halini almıştı.

Ama tüm bunlara, Chad'in ona gösterdiği ve verdiği her şeye rağmen, bir şeyler ona yetmemeye başlamıştı. Son sınıfın güz dönemine geldiğinde üniversitenin bu havasız dünyasına dayanamaz olmuştu. CNN, yayıncılığa yeni bir boyut getirmişti. Dışarıdaki gerçek dünyada bir sürü şey oluyordu, önemli şey-

ler. John Lennon, New York'taki dairesinin önünde vurularak öldürülmüştü; Hinckley isminde biri Jodie Foster'ı etkilemek için acınası bir çabayla Başkan Reagan'ı vurmaya kalkmıştı; Sandra Day O'Conner, Anayasa Mahkemesi'nin ilk kadm yargıcı olmuştu ve Diana Spencer, Prens Charles'la peri masallanndaki gibi, her yönüyle mükemmel bir düğün töreniyle evlenmişti ki, Amerika'daki her kız bütün o yaz boyunca aşka ve mutlu sonlara inanmıştı. Kate bundan o kadar çok bahsetmiş ve düğünü öylesine ayrıntılı anlatmıştı ki onun da davetli olduğu düşünülebilirdi.

Tüm bunlar, Tully'nin hayatı sırasmda ortaya çıkan manşet haberlerdi ama hâlâ okulu devam ettiğinden, onun sırası gelmeden önce gerçekleşmişlerdi. Elbette okul gazetesinde yayınlanması için makaleler yazmış, hatta bazen orada burada canlı yayında birkaç cümle okumuştu ama tüm bunlar sadece görünüşte kalan şeylerdi, henüz katılmasına izin verilmeyen bir oyuna ısınma turları gibiydi. Yerel ve ulusal haber dünyasımn sularında yüzmeye gerçekten can atıyordu. Kız yurtlarında düzenlenen danslardan, erkek yurtlarındaki partilerden ve en antika ritüel olan şu mum üfleme[54] töreninden artık iyice bıkmıştı. Neden yurtta kalan tüm kızların nişanlanmak istediğini aklı almıyordu. Dünyada neler olup bittiğini görmüyorlar mıydı? Önlerindeki imkânlardan haberleri yok muydu?

Üniversitenin sunduğu tüm imkânlardan yararlanmış, yayıncılık ve yazılı basın haberciliğiyle ilgili bütün önemli dersleri almış ve hakla ilişkiler istasyonunda yaptığı bir yıllık stajda öğrenebildiği her şeyi öğrenmişti. Artık televizyon haberciliğinin kıran kırana rekabetle dolu dünyasına dalma zamamydı. Mu-

54 Amerika'da kız yurtlarında düzenlenen geleneksel bir tören. Nişanlanan kızlar yurt müdürünün kapısının önüne yanan bir mum bırakır. Mumu bulan müdür mum üfleme partisi yapılacağını ilan eder. Partide tüm kızlar çember olup mumu elden ele geçirerek söndürecekmiş gibi yaparlar. Mumu sadece nişanlanacak olan kız söndürür, böylece nişanlandığını herkese ilan eder. (ç.n)

habir kalabalığına karışıp onların arasından elleriyle kendine en öne giden yolu açmak istiyordu.

"Hazır değilsin," dedi Chad; bu ardı ardına üçüncü söyleyişiydi bunu.

"Yanılıyorsun," dedi, şifonyerin aynasına eğilip bir kat daha maskara sürerken. 80'lerin başındaki bu göz alıcı dönemde, çok fazla makyajla ya da kabarık saç modelleriyle dolaşılmazdı. "Beni sen hazırladın ve ikimiz de hazır olduğumu biliyoruz. Saçlarımı böyle Jane Pauley gibi kısacık sıkıcı bir modelde kesmemi istedin. Bütün takımlarımın rengi siyah ve ayakkabılarım kenar mahallelerde yaşayan ev hanımlarının ayakkabıları gibi," dedi, maskara fırçasını yerine sokup bu sabah yapıştırdığı Lee takma tırnaklan incelerken yavaşça etrafında dönerek. "Başka neye ihtiyacım var ki?"

Chad yatakta oturdu. Buradan bakınca ya tartıştıkları için üzgün ya da yorgun görünüyordu ama Tully hangisi olduğundan emin değildi. "Bu sorunun cevabını biliyorsun," dedi usulca.

Tully çantasında başka bir renk ruj arıyordu. "Üniversiteden bıktım. Artık gerçek yaşama atılmam lazım."

"Hazır değilsin, Tully. Bir muhabirden hem tarafsız olması hem de şefkat göstermesi, bu iki duyguyu mükemmel bir şekilde karıştırması beklenir. Sense fazla tarafsızsın, çok soğuksun."

Bu, onu rahatsız eden tek eleştiriydi. Hiçbir şey hissetmemek için yıllarını harcamıştı. Şimdiyse aynı anda hem şefkatli hem de tarafsız olması bekleniyordu. Anlayışlı ama profesyonel. Bunca yılın alışkanlığını öylece çıkarıp atamazdı, Chad de o da bunu biliyordu. "Zaten ben de ana haber merkezinden bahsetmiyorum. Bu sadece mezun olana kadar sürecek yarı zamanlı bir iş görüşmesi." Yatağa doğru yürüdü. Siyah takımı ve beyaz gömleğiyle giyim konusunda tutucu bir şıklığın resmi gibiydi. Öyle

ki boyu omuzlarına gelen saçlarımn seksiliğini bile saçlarım bir muz tokayla arkadan tutturarak yumuşatmıştı. Yatağın kenarına oturup uzun bir saç buklesini gözlerinin önünden itti. "Sadece sen benim gerçek dünyaya adım atmama hazır değilsin."

Chad derin bir nefes alıp eliyle Tully'nin çenesini okşadı. "Doğru, yatağımda olmam dışarıda olmana tercih ederim."

"Kabul et: Hazırım." Seksi ve yetişkin biri gibi konuşmaya çalışmıştı ama sesindeki savunmasızlık titremeleri onu ele veriyordu. Havaya ve gün ışığına nasıl ihtiyacı varsa onun onayına da o kadar ihtiyacı vardı. Elbette onayı olmasa da gidecekti ama kendine güveni daha az olacaktı ve şu anda bulabildiği en ufak güven kırıntısına bile ihtiyacı vardı.

"Ah, Tully,"dedi sonunda. "Sen zaten hazır doğmuşsun."

Tully zafer kazanmış gibi gülümseyerek onu öptü -sıkı bir öpücüktü- sonra ayağa kalkıp sentetik evrak çantasını aldı. İçinde fildişi rengi kalın kâğıtlara basılmış bir yığın öz geçmiş, üzerinde *Tallulah Hart, TV Haber Muhabiri* yazan birkaç kartvizit ve KVTS için canlı yayında yaptığı bir haberin teybi vardı.

"Şeytanın bacağım kır," dedi Chad.

"Kıracağım." Kili Valley hamburger büfesinin önünde otobüsü yakaladı. Son sımf öğrencisi olmasına rağmen, arabasım okula getirmeyi düşünmemişti. Park yerleri pahalıydı ve boş yer bulmak sorundu. Ayrıca Mularkeyler büyükannesinin eski kara yatım kullanmayı seviyordu.

Üniversite Bölgesi'ne ve şehir merkezine giderken yol boyunca görüşme yapacağı adam hakkında ne bildiğini düşündü. Yirmi altı yaşındaydı ama saygın ve eski bir canlı yayın muhabiriydi ve bir Merkezi Amerika tartışması sırasında yaptığı haberlerle bazı önemli muhabirlik ödülleri kazanmıştı. Bir şey -hiçbir makalede ne olduğundan bahsedilmeyen bir şey- onun yuvaya dönmesine neden olmuş, burada kariyerinin yönünü birdenbire

değiştirmişti. Şimdi yerel kanallardan birinin küçük bir merkezinde yapımcılık^apıyordu. Tully ne söyleyeceğini defalarca çalışmıştı.

Tanıştığımıza sevindim, Mr. Ryan.

Evet. Benim yaşımdaki birine göre muazzam deneyime sahibim.

Kendimi bir numara bir gazeteci olmaya adadım ve umuyorum, hayır inanıyorum ki...

Otobüs First and Broad Sokağı'nın köşesinde dumanlar ve homurtular çıkararak durdu.

Otobüsten ve merdivenlerden hızla indi. Otobüs durağının levhasımn altında notlarına bakmak için durduğunda yağmur yağmaya başladı; şemsiye ya da yağmurluk gerektirecek kadar çok yağmıyordu ama yine de saçlarının bozulup gözlerinin önüne düşmesine yetmişti. Başını içeri çekip makyajını korumaya çalıştı ve binaların arasından gideceği yere doğru koşmaya başladı.

Pencereleri perdesiz olan bu küçük taş bina, caddenin o tarafındaki binaların tam ortasındaydı ve hemen yanında bir park alanı vardı. Binamn içine girdiğinde katlan gösteren tabelaya bakıp aradığını buldu: KCPO-DAÎRE 201

Kapıyı açtı ve neredeyse biriyle çarpışıyordu.

Tully bir an için gerçekten de şaşırmıştı. Karşısında duran adam büyüleyiciydi; dağımk siyah saçlar, masmavi gözler, belli belirsiz çıkan düzenli sakalları. Beklediği hiç de böyle biri değildi.

"Tallulah Hart siz misiniz?"

Tully elini uzattı. "Evet, benim. Siz Mr. Ryan mısınız?"

"Evet." Elini sıktı. "İçeri buyurun." Onu ön taraftaki, her yerde kâğıtlar, kameralar ve gazete yığınları olan karmakarışık bir odaya getirdi. İki açık kapıdan diğer boş ofisler görünüyor-

du. Bir adam köşede oturmuş, sigara içiyordu. İri yan, en az bir doksan boyunda, kabarık san saçlan vardı; üzerindeki kıyafetler geceleri de onlarla uyuyormuş gibi görünüyordu. Tişörtünde büyük bir marihuana yaprağımn resmi vardı. Onlar içeri girince başını kaldırdı.

"Bu Tallulah Hart," dedi Mr. Ryan tanıştırmak için.

İri adam homurtu gibi sesiyle konuştu. "Şu mektupları gönderen mi?"

"Evet o." Mr. Ryan, Tully'ye gülümsedi. "Bu Mutt. Kameramanımız."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mr. Mutt."

Sözleri iki adamı da güldürdü, kahkahalannın sesi sadece Tully'nin, bu iş için çok genç olduğu yönündeki endişesini pekiştirmeye yaramıştı.

Mr. Ryan onu köşedeki ofislerden birine götürüp ahşap masanın önündeki metal sandalyelerden birine oturmasını işaret etti. "Buyurun oturun," dedi arkasından kapıyı kapatarak.

Masanın arkasındaki yerine oturup ona baktı.

Tully dik oturdu, olduğundan büyük görünmeye çalışıyordu.

"Demek posta kutumu bant kayıtlanyla ve özgeçmişlerle dolduran sizsiniz. Bütün bu hırsınıza dayanarak eminim ki bizi araştırmışsınızdır. Tacoma'nın KCPO kanalının Seattle ekibiyiz. Bizim burada stajyer kadromuz yok."

"Mektuplarınızda da öyle yazıyordu."

"Biliyorum. Onları ben yazdım." Arkasına yaslanıp kollarını başının arkasında birleştirdi.

"Makalelerimi okuyup bant kayıtlarımı izlediniz mi?"

"Doğrusu, burada olmanızın sebebi bu. Bana kasetleri göndermekten bıkmayacağınızı anlayınca, birini izlesem iyi olur dedim."

"Eee?"

"Eeesi şu, bir gün iyi bir muhabir olacaksınız. Sizde o ışık var."

Bir gün? Olacak?

"Ama henüz hazır olmaktan çok uzaksınız."

"Bu stajyerliği istememin sebebi de bu."

"Yani olmayan bir stajyerliği."

"Haftada yirmi-otuz saat bedava çalışırım, sertifika alıp almamak da umurumda değil. Yazılanları temize çekerim, son kontrol için okurum, araştırma yaparım. Her şeyi. Nasıl yanlış bir karar verebilirsiniz ki?"

"Her şeyi mi?" Şimdi ona dikkatle bakıyordu. "Kahve yapar, yerleri süpürür ve lavaboyu da temizler misiniz?"

"Bu işleri şimdi kim yapıyor?"

"Mutt'la ben. Bir de Carol, haber peşinde olmadığı zamanlarda."

"O halde ben de kesinlikle yapacağım."

"Yani ne gerekirse yapacaksınız?"

"Evet."

Arkasına yaslanıp Tully'yi daha yakından incelemeye başladı. "Çıraklık yapacağınızın ve bu iş için para almayacağınızın da farkındasınız?"

"Farkındayım. Pazartesi, çarşamba ve cumaları çalışabilirim."

Sonunda, "Peki, Tallulah Hart," dedi. Ayağa kalktı. "Görelim bakalım neler yapabileceksiniz."

"Göreceksiniz." Gülümsedi. "Bu arada bana Tully deyin lütfen."

Mr. Ryan tekrar ön taraftaki ofise doğru yürüdü. "Hey, Mutt,

bu yeni stajyerimiz Tully Hart."

"Süper," dedi Mut,t kucağındaki kamera parçalarından kafasını kaldırmadan.

Kapıya geldiklerinde Mr. Ryan durup ona baktı. "Umarım niyetiniz bu işi ciddiye almaktır, Ms. Hart. Aksi halde bu tecrübenizin raf ömrü sütünkinden bile daha kısa olacaktır."

"Bana güvenebilirsiniz, Mr. Ryan."

"Bana Johnny deyin. Cuma görüşmek üzere. Sabah sekiz desek?"

"Burada olacağım."

Merdivenleri çabucak inerek sokağa çıkıp durakta otobüse binerken, yol boyunca görüşmeyi kafasında defalarca başa sarıp durdu.

Nihayet kendi stajyerlik işini kendisi bulmuştu. Bir gün gelip, Phil Donahue onunla röportaj yaptığında, gözü pekliğini ve kararlılığını göstermek için bu hikâyeyi anlatacaktı.

Evet, Phil. Cesaret isteyen bir hareketti, ama yayıncılığı sen de bilirsin. Bu kıran kırana rekabetin yaşandığı bir dünya ve ben de çok hırslı bir kızdım.

Ama önce Katie'ye söyleyecekti. Kate'le paylaşana kadar hiçbir şey o kadar da mükemmel değildi. Bu, ortak hayallerinin başlangıcıydı.

Kampüsün meydanındaki kiraz ağaçlan geçen zamanı bütün takvimlerden daha iyi gösteriyordu. Baharda pembe ve tomurcuklarla dolu; yazın ılık, sessiz günlerinde gür ve yeşil; ve şimdi okulun başlaması şerefine mükemmel bir biçimde rengârenk süslenmiş, 1981 yılının bu kasım gününde çıplak.

Kate'e göre yaşam çok hızlı akıp gidiyordu. İlk geldiğindeki

o çekingen, sessiz kız milyonlarca yıl geride kalmıştı. Üniversitede geçirdiği yıllar boyunca, yurt seçmelerindeki gösterileri yönetmeyi; üç yüz kişilik bir dans partisi planlayıp düzenlemeyi, bir bardak birayı bir dikişte içmeyi, çiğ midyeleri götürmeyi, erkek yurtlarında düzenlenen partilerde kiminle nasıl konuşup arkadaş olabileceğini, tammadığı insanların arasında rahat hareket edebilmeyi, küçücük bir ayrıntıdan ya da olaydan yola çıkıp etkileyici haber metinleri yazmayı ve bu hikâyeleri olay sırasında hareket halindeyken bile filme almayı öğrendi. Gazetecilik derslerinde hocaları ona yüksek notlar vermiş ve defalarca bu konuda yetenekli olduğunu söylemişlerdi.

Anladığı kadarıyla sorun yüreğindeydi. Hızla öne atılıp her türlü soruyu sorabilecek olan Tully'nin aksine o, insanların kederlerinin arasına pervasızca dalmakta zorlamyordu. Son zamanlarda gittikçe daha da fazla, kendi yazılarım yazmak yerine Tully'nin yazdıklarım düzeltmeye başlamıştı.

Bir haber ağında yapımcı olmak ya da birinci sınıf bir muhabir olmak için ne gerektiğini bilmiyordu. Her gün, yayıncılık ve iletişim derslerinde otururken kendi kendini kandırıyordu.

Son zamanlarda değişik şeyler hayal eder olmuştu; hukuk okuyup bu sayede şimdi haberini yaptığı adaletsizliklerle savaşmak ya da insanların dünyayı daha olumlu, daha iyi bir açıdan görmesini sağlayacak romanlar yazmak... Veya -bu hepsinden daha gizli bir hayaldi- âşık olmak gibi. Ama bunları Tully'ye nasıl söyleyebilirdi?

Yıllar önce, başka hiç kimsenin tutmayacağı elini tutan, televizyon haberciliğinde partner olma hayallerini en ince ayrıntısına kadar tasarlayan Tully'ye. En iyi arkadaşına artık bu hayali paylaşmadığım nasıl söylerdi?

Söylemek kolay olmalıydı. Her adımı birlikte atacakları bir hayata girişmeye karar verdiklerinde iki küçük kızdılar. O zamandan bu zamana dünya çok değişmişti. Vietnam'daki savaş

kaybedilmiş, Nixon istifa etmiş, St. Helens Dağı patlamış ve kokain yeni nesil parti gençliği için sıradan parti menüsünün bir parçası haline gelmişti. ABD hokey takımı olimpiyatlarda mucize gibi bir başarı kazanmıştı ve ikinci sımf bir aktör başkan olmuştu. Böylesine değişken dönemlerde hayallerin değişmeden kalması zordu.

Aslında sadece bir kez olsun, Tully'nin karşısına dikilip ona doğruyu söylemesi gerekiyordu. *Bunlar senin hayallerindi, Tully, ve seninle gurur duyuyorum ama ben artık on dört yaşında değilim ve ömür boyu senin açtığın yolda ilerleyemem.*

"Belki de bugün," dedi kendi kendine yüksek sesle, sırt çantasını yanında sürükleyerek gri, sisli kampüste yürürken.

Keşke kendine ait bir hayali olsaydı; TV haberciliğinin ikiz yıldızları olmamn yerini alabilecek bir hayal. Tully bunu kabul edebilirdi, ama Kate'in kararsız "*bilmiyorum*"u Tropik Fırtına Tully karşısında fazla dayanamazdı.

Kampüsün ucunda, öğrenci kalabalığına karışıp arkadaşlarına rastladıkça gülümseyip el sallayarak sokağın karşısına geçti. Yurt binasına gelince doğruca kanepelerde, sandalyelerde ve kereviz yeşili halının her yerinde kızların balık istifi gibi oturduğu salona gitti.

Çantasını yere atıp halının üzerinde Charlotte ile Mary Kay'in arasında bir yer buldu. "Başladı mı?"

General Hospital'm[55] müziği başlaymca yaklaşık otuz kız "Şşt!" diyerek onu susturdu. Laura'nın yüzü ekranı doldurmuştu. Muhteşem beyaz duvağıyla masum ve güzel görünüyordu. Odaya ortak bir iç çekme sesi yayıldı.

55 1963 yılından bu yana yayınlanmakta olan ve hastane ortamında geçen bir TV dizisi. Dizi en popüler olduğu dönem olan 80'li yılarda, başkarakterler Laura ve Luke'un evlendiği bölümle bugün hâlâ kınlamayan bir izlenme rekoruna imza atmıştır, (ç.n.)

Sonra gri takım elbisesiyle Luke görünüp müstakbel karısına gülümsedi.

Tam o anda yurdun kapısı gürültüyle açıldı. "Kate," diye seslendi Tully odaya girerek.

"Şşt!" dedi herkes bir ağızdan.

Tully, Kate'in arkasında çömeldi. "Konuşmamız gerek."

"Şşt! Luke'la Laura evleniyor. Bitince anlatırsın, bu arada işi almışsın, tebrikler. Şimdi sessiz ol."

"Ama..."

"Şşt!"

Tully homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü. "Nasıl oluyor da hepiniz şu sıska, berbat permalı, beyaz adama abayı yakabiliyorsunuz? Üstelik adam tecavüzcü. Bence..."

"ŞŞT!"

Tully derin derin iç çekip kollarını kavuşturdu.

Dizi bitip müzik tekrar başlar başlamaz ayağa fırladı. "Hadi, Katie. Konuşmamız lazım." Kate'in elinden tuttu, onu herkesçe bilinen televizyon odasından çıkarıp koridorlardan ve merdiven basamaklarından geçerek yurdun küçük kirli sırrına, sigara odasına götürdü. Burası mutfağın arkasında, içinde iki çift kişilik koltuk ve üzeri dolu küllüklerden kirlenmiş bir sehpa olan küçük bir odaydı; içerideki hava o kadar yoğun ve koyuydu ki odada kimse olmadığı zaman bile duman insanın gözlerini yakıyordu. Bu oda parti sonrası dedikodularımn ve gece geç vakit atılan kahkahaların adresiydi.

Kate alt kattaki bu odadan nefret ederdi. On üç yaşındayken ona çok havalı ve cüretkâr gelen bu alışkanlığı artık saçma ve aptalca buluyordu. "Eee, hadi her şeyi anlat. Stajyerliği kaptın değil mi?"

Tully sırıttı. "Evet. Pazartesi, çarşamba ve cumaları. Bir de

bazı hafta sonları. Hedefimize doğru ilerliyoruz, Katie. Bu işte yerimi sağlamlaştıracağım ve mezun olur olmaz seni işe almayı gündeme getireceğim. Hep söylediğimiz gibi bir takım olacagiz."

Kate derin bir nefes aldı. *Yap hadi. Söyle ona.* "Beni düşünmemelisin, Tully. Bu senin günün, senin başlangıcın."

"Saçmalama. Hâlâ bir ekip olmamızı istiyorsun, değil mi?" Tully durakladı, cesaretini toplayıp ağzım açan Kate'e baktı. Sonra güldü. "Elbette istiyorsun, biliyordum. Sadece beni korkutmak istedin. Çok komik. Artık bensiz yapamayacak hale gelir gelmez Mr. Ryan'la -yeni patronum- konuşacağım. Şimdi gitmem lazım. Chad görüşmeyi merak ediyordur ama ilk sana söylemem gerekiyordu." Tully onu sertçe kucaklayıp bıraktı.

Kate orada, bayat sigara kokan o küçük, çirkin odada durup açık kapıya bakakaldı. "Hayır," dedi usulca. "Bunu yapmak istemiyorum."

Onu dinleyen kimse yoktu.

On Birinci Bölüm

Şükran Günü, Mularkey ailesinde hep bir şenlik havasında geçerdi. Georgia teyzeyle Ralph amca VVashington'ın doğusundan kalkıp gelmiş, yanlarında da bütün ev halkına yetecek kadar yemek getirmişlerdi. Önceki yıllarda dört çocukları da onlarla birlikte gelirdi ama artık o çocuklar birer yetişkin olmuştu ve ara sıra tatillerde ziyaret etmeleri gereken başka aileler vardı. Bu yıl Georgia'yla Ralph yalnız gelmişlerdi ve bu durum onları hâlâ biraz şaşırtıyor gibiydi. Georgia evdekilere merhaba demek için bile durmadan, kendine içecek bir şeyler doldurmuştu.

Kate, kendini bildiğinden beri salonun ortasında duran vişneçürüğü kanepenin yıpranmış koluna oturmuştu. Tully yerde, Kate'in annesinin ayaklarının dibinde bağdaş kurmuştu. Tully mükemmel bir anne olduğuna inandığı bu kadından fazla uzak kalmayı sevmiyordu. Kate'in annesi, babasımn La-Z-Boy koltuğuna, kanepede oturan Georgia'mn karşısına oturmuştu.

Bu bir aile geleneği olan kız kıza sohbet saatiydi. Bunu yıllar önce, bakmaları gereken çocukları yokken Georgia icat etmişti ya da en azından aile arasında böyle bir efsane dolaşıyordu. Her tatilde erkekler futbol seyrederken kadınlar içeceklerini alıp otuma odasında toplamr, bir saat boyunca birbirlerine son havadisleri anlatırlardı. Bir saat soma mutfakta yapılacak dağlar kadar işin onları karşılayacağım hepsi de bilirdi ama altmış dakika boyunca bu kimsenin umurunda olmazdı.

İlk defa bu yıl annesi Kate ve Tully için de bardaklara beyaz şarap koymuştu. Kate burada, kanepenin kolunda oturup şara-

bını yudumlarken kendini büyümüş hissediyordu. Yılın ilk Noel albümü çoktan masanın üzerine çıkarılmıştı. Elvis her zamanki gibi kenar mahalledeki fakir, küçük oğlanın hikâyesini anlatıyordu şarkısında.

Bir albümün, hatta bir şarkının insana, hayatına dair bu kadar çok am hatırlatması tuhaftı. Kate, Elvis'siz geçen hiçbir aile toplantısı -ne Noel, ne Şükran Günü, ne Paskalya ne de yıllık kamp gezileri- düşünemiyordu. Mularkey ailesinin onsuz bir amsı yoktu. Annesi ve Georgia bundan emindi. Ölümü bu geleneği değiştirmemişti ama ara sıra eğer iyice içmişlerse birbirlerine sarılıp onu kaybettikleri için ağlar olmuşlardı.

"Bu hafta ne yapacağımı görmeniz lazım," dedi Tully heyecanla dizlerinin üzerine kalkarak. Kate ister istemez, onu annesinin kendisini kutsamasını bekleyen bir yakarışçıya benzetti. "Spokane tecavüzcüsü olayını biliyor musunuz?" dedi etkileyici bir şekilde dikkatleri üzerine çekerek, "hani şu tutuklanan adamı? Annesi savcıyla hâkimi öldürmesi için birini kiralamış. İnanabiliyor musunuz? Johnny -patronum- bana haberin ilk taslağım hazırlama şansı verdi. Hem de benim yazdığım bir cümleyi kullandılar. İnanılmazdı. Gelecek hafta yeni bir tür bilgisayar icat eden bir adamla yapacakları röportaja benim de katılmama izin verdi."

"İşte şimdi gerçekten de hedefine doğru ilerlemeye başladın, Tully," dedi annesi başım eğip ona gülümseyerek.

"Sadece ben değil, Mrs. M," dedi Tully. "Kate de bu fırsattan yararlanacak, göreceksiniz. Ona kanalda bir staj ayarlayacağım. Çoktan ufak ufak yolunu yapmaya başladım. Bir gün ikimizi birden televizyonda izleyeceksiniz. Bir haber ağımn programında sunuculuk yapan ilk kadın ikili olacağız."

"Düşünsene, Margie," dedi Georgia hülyalı hülyalı.

"Haber spikeri mi?" dedi Kate doğrularak. "Muhabir olacağımızı sanıyordum."

Tully sırıttı. "Bu hırsımıza rağmen mi? Şaka mı yapıyorsun? Doğruca zirveye yöneleceğiz, Katie."

Kate artık bir şeyler söylemeliydi. Bu iş kontrolden çıkıyordu ve doğrusu içini dökmek için en uygun zamandı. Bir tur içmek herkesi yumuşatmıştı. "Size bir şey söylemem..."

"Jane Enerson'dan bile daha ünlü olacağız, Mrs. M," dedi Tully gülerek. "Ve kesinlikle daha zengin."

"Zengin olduğunuzu hayal ediyorum da..." dedi annesi.

Georgia teyze sevgiyle Katie'nin kalçasına vurdu. "Ailedeki herkes seninle o kadar gurur duyuyor ki, Katie. Sen ailemizin adım hepimizin yerine temsil edeceksin."

Kate içini çekti. Bir kez daha şansım yitirmişti. Ayağa kalkıp odada yürüyerek, yakında Noel ağacımn kurulacağı köşeyi geçip pencerenin kenarında durdu ve çimenlerin üzerinden dışarıya bakmaya başladı. Pırıl pırıl beyaz bir örtü yerleri kaplamış, çit direklerinin üzerinde ışıldayan öbekler oluşturmuştu. Ay ışığında her şey güzel bir buz mavisi ve beyaz renkteydi; siyah kadife gökyüzüyle dışarısı bir kartpostalı andırıyordu. Küçük bir kızken bu inanılmaz havanın gelmesini sabırsızlıkla bekler, aylarca bunun için dua ederdi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; Ateşböceği Yolu karla kaplıyken sanki peri masallarından çıkıp gelmiş gibi olurdu. Hiçbir şeyin ters gitmediği bir yer gibi görünürdü; bir kızın fikrini değiştirdiğini ailesine kolayca söyleyebildiği bir yer gibi...

Son sınıfın son ayları mükemmeldi. Tully'nin staj yaptığı kanalda haftada yirmi beş saatten fazla vakit geçirmesine, Kate'in de Pike Place Market'in içinde yeni açılan bir kafe olan Starbucks'ta bir o kadar süre çalışıyor olmasına rağmen, hafta sonlarının çoğunu birlikte Goldies'de bilardo oynayıp bira içerek ya da Blue

Moon Bar'da müzik dinleyerek geçirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Tully çoğu gece Chad'de kalıyordu ama Kate bu konuda ona pek bir şey demiyordu. Doğrusu onlarla buluşmak Tully'yle seçimlerini tartışmaktan daha zevkliydi.

Kate'in hayatındaki tek -ve en büyük- sorun yaklaşmakta olan mezuniyetiydi. Gelecek ay iletişim/basın-yaym bölümünden dereceyle mezun olacaktı ama hâlâ hiç kimseye istediği mesleğin bu olmadığım söyleyememişti.

Ama artık içindekileri dökecekti. Üçüncü kattaki telefon kulübelerinden birine kapanmış ve evin telefonunu çevirmişti.

Annesi ikinci çalışta telefonu açtı. "Alo?"

"N'aber, anne?"

"Katie. Bu ne hoş bir sürpriz. En son ne zaman hafta içinde bizi aradığını hatırlamıyorum. İçine doğdu herhâlde. Babanla ben alışveriş merkezinden şimdi döndük. Mezuniyet için aldığım elbiseyi görmen lazım. Çok güzel. Kimse JC. Penney'de güzel kıyafetler yok demesin."

"Nasıl bir şey?" Kate işi ağırdan alıyor, annesinin elbiseyi tarif edişini yarım kulakla dinliyordu. Annesi tam elbisenin vatkalarından ve pırıltılarından bahsediyordu ki Kate lafım kesti. "Az önce Nordstrom'da bir iş başvurusunda bulundum, anne. Reklamcılık bölümünde."

Telefonun diğer ucunda fark edilir bir duraksama oldu, sonra da bir sigaramn yakıldığını belli eden bir ses geldi. "Tully'yle senin birlikte..."

"Biliyorum," dedi Kate duvara yaslanarak. "Dünyaca ünlü ve zengin bir muhabir ekibi olacağımızı düşünüyordun."

"Neler oluyor, Kathleen?"

Kate kararsızlığım sözcüklere dökmeye çalıştı. Sadece hayatının geri kalarunda ne yapmak istediğinden emin değildi. Onu bekleyen özel bir şeyin, yalmzca kendisine ait ve sonunda mut-

luluk olan bir yolun varlığına inanıyordu ama nerede başladığını bilmiyordu. "Ben Tully gibi değilim," dedi sonunda uzun süredir bildiği gerçeği kabullenerek. "Haberle yatıp haberle kalkmıyorum. Evet, her dersten A alabiliyorum ve hocalarım hiçbir ödevi aksatmadığım için beni seviyorlar ama habercilik -televizyonda ya da yazılı basında- kurtlar sofrası gibi. Tully gibi, bir haberin üzerine atlamak için her şeyi yapabilecek insanlar beni ezip geçer. Bu işi yapabileceğimi düşünmek hiç gerçekçi değil."

"Gerçekçi mi? Gerçekçi olan babanla benim, fabrikada mesaisinden kestikleri zaman masrafları yetiştirmeye çalışmamız. Gerçekçi olan benim gibi zeki bir kadının sırf eğitimi yok diye asgari ücretten daha yüksek bir maaşa iş bulamaması ve yaptığı tek işin çocuk büyütmek olması. İnan bana, Katie, bu yaşta gerçekçi olmak istemezsin. Buna bol bol vaktin olacak. Şimdi yapman gereken büyük hayaller kurup yükseklere erişmek."

"Ben sadece farklı bir şeyin hayalini kuruyorum."

"Neyin?"

"Keşke bilsem."

"Ah, Katie. Bence sen en iyisini istemeye korkuyorsun. Ama korkma."

Katie cevap vermeden kapı çaldı. "Dolu," diye bağırdı.

Kapı açıldı ve Tully göründü. "Demek buradasın. He yerde seni arıyorum. Kiminle konuşuyorsun?"

"Annemle."

Tully telefonu Kate'in elinden çekip aldı, "Merhaba, Mrs. M. kızınızı kaçırıyorum. Sizi sonra ararız. Hoşça kalın." Telefonu kapatıp Kate'e döndü. "Benimle geliyorsun."

"Nereye gidiyoruz."

"Görürsün." Tully onu binadan çıkarıp yeni aldığı mavi vosvosun onları beklediği park alamna götürdü.

Seattle'ın merkezine giderlerken, Kate, araba küçük bir ofis binasımn önünde durana kadar yol boyunca defalarca nereye gittiklerini ve ne olduğunu sordu.

"Burası benim çalıştığım yer," dedi Tully motoru durdururken. "Daha önce buraya hiç gelememiş olmana inanamıyorum. Neyse şimdi geldin ya işte."

Kate gözlerini devirdi. Şimdi neler olduğunu anlamıştı: Tully yeni bir zaferini, gerçekten canlı yayında kullanılan bir bant kaydım ya da kendisinin hazırladığı bir haberi göstermek için getirmişti onu. Her zamanki gibi Kate onu takip etti. "Bak, Tully," dedi, renksiz koridorlardan geçip KPCO-TV'nin Seattle şubesinin küçük, dağımk ofisine girdiklerinde. "Sana bir şey söylemem lazım."

Tully kapıyı açtı. "Tabii, ama daha sonra. Bu arada bu Mutt." Açık pencerenin kenarında durmuş sigara dumanını dışarı doğru üfleyen iri yarı, uzun saçlı, kambur duran bir adamı gösterdi.

"Selam," dedi Mutt, selam vermek için yalnızca tek bir parmağım belli belirsiz oynatarak.

"Carol Mansour, muhabirimiz, şehir meclisi toplantısında," dedi Tully, Kate'i kapalı bir kapıya doğru götürerek.

Sanki Kate sürekli Carol Mansour'la ilgili hikâyeler dinlemiyormuş gibi.

Tully durup kapıyı çaldı. Bir erkek sesi yamt verince kapıyı açıp Kate'i içeri çekti. "Johnny, bu arkadaşım, Katie."

Masamn arkasında oturan adam başım kaldırdı. "Demek Kate Mularkey sizsiniz?"

Adam Kate'in bugüne kadar gördüğü tüm erkeklerden açık ara daha yakışıklıydı. Onlardan büyüktü ama fazla değil, belki beş, altı yaş. Uzun siyah saçları gürdü ve geriye doğru taranmıştı, uçlarından kıvırcık oldukları açıkça belli oluyordu. Çıkık elmacık kemikleri ve küçük çenesi yüzüne sevimli bir hava veri-

yordu ama kesinlikle kadınsı bir sevimlilik değildi bu. Kate ona bakıp gülümsediğinde hızla derin bir nefes almış, daha önce hissettiği hiçbir duyguya benzemeyen katıksız bir fiziksel çekimle baştan aşağı sarsılmıştı.

Kendisiyse işe gitmek için giydiği, çömez pantolonu gibi görünen Gloria Vanderbilt kotu, beş para etmeyen mokasen ayakkabıları ve kırmızı V yaka kazağıyla orada duruyordu. Bir önceki gece saçına verdiği dalgalı şekil bozulmuştu, bu sabah da yeniden yapmakla uğraşmamıştı. Makyaj yapmaya bile vakit ayırmamıştı.

Tully'yi öldürecekti.

"Sizi yalmz bırakayım," dedi Tully ofisten çıkıp kapıyı arkasından kapatarak.

"Oturun lütfen," dedi masasından karşıdaki boş bir sandalyeyi göstererek.

Kate gergin bir şekilde sandalyenin ucuna ilişti.

"Tully sizin bir dâhi olduğunuzu söylüyor."

"Şey, o benim en iyi arkadaşım."

"Şanslısınız. O özel biri."

"Evet, efendim, öyledir."

Johnny bu sözleri duyunca güldü; kahkahasının renkli, bulaşıcı sesi onu da gülümsetti. "Lütfen bana, efendim, deme. Sanki arkamda yaşlı biri varmış gibi hissediyorum." Öne doğru eğildi. "Eee, Kate. Ne düşünüyorsun?"

"Ne hakkında?"

"İş."

"Ne işi?"

Johnny kapıya bakıp, "Hımmm, ilginç," dedi, sonra tekrar ona döndü. "Ofiste çalışacak birine ihtiyacımız var. Telefon görüşmelerine ve dosya işlerine Carol bakardı ama yakında bebeği

olacak, bu yüzden cimri kanal müdürü sonunda pes edip yardım almaya karar verdi."

"Ama Tully..."

"O stajyer olarak kalmak istiyor. Büyükannesi sayesinde paraya ihtiyacı olmadığım söyledi. Aramızda kalsın, ama telefona cevap verme işinde hiç de iyi sayılmaz."

Kate'e her şey çok hızlı gelişiyormuş gibi geliyordu. Sadece bir saat önce yayıncılık yapmak istemediğini nihayet kabullenmişti, şimdiyse üniversitede onun bölümündeki herkesin can attığı bir iş teklifi almıştı.

"Ücret nedir?" diye sordu zaman kazanmak için.

"Asgari ücret tabii ki."

Kafasında hesapladı. Starbucks'ta bahşişlerle beraber neredeyse bu rakamın iki katım kazamyordu.

"Hadi ama," dedi Johnny gülümseyerek. "Teklifimi nasıl reddedebilirsin? Yok pahasına, çirkin bir ofiste damşman olarak işe başlayacaksın. Her üniversite mezununun hayali bu değil midir?"

Kate gülmeden edemedi. "Bu açıdan bakınca nasıl reddedebilirim ki?"

"Televizyon haberciliğinin göz alıcı dünyasına adım atıyorsun, değil mi?"

Gülüşü Kate'in düşüncelere dalmasına neden olan doğaüstü bir güç gibiydi, "öyle mi? Yani göz aha bir dünya mı gerçekten?"

Bu soruyu duyunca şaşırmış göründü ve ilk kez ona gerçekten baktı. Yüzündeki sahte gülümseme solmuş, mavi gözlerindeki bakışları sert, alaycı bir hal almıştı. "Bu ofiste değil."

Kate ona kapılmıştı. Nedenini bilmiyordu ama hissettiği bu çekim çok kuvvetliydi. Üniversitedeki çocuklara karşı hissettik-

lerine hiç benzemiyordu, tşi kabul etmemek için bir sebep de buydu.

Arkasında kapı açıldı. Tully neredeyse sıçrayarak içeri girdi. "Eee, evet, dedin mi?"

Diğer taraftansa, daha yirmi bir yaşında olmasına rağmen biri ona televizyonda bir iş teklif ediyordu.

Tully'ye bakmadı. Eğer baksaydı sanki arkadaşım satıyormuş gibi hissedip yine onun istediğini yapacaktı, hem de tüm yanlışlıklarına rağmen.

Ama nasıl hayır diyebilirdi ki? Belki de gerçek bir işte çalışmaya başlayınca ihtiyaç duyduğu tutkuyu ve ilhamı bulabilirdi. Düşündükçe daha da makul gelmeye başlamıştı. Okul gerçek dünya gibi değildi. Belki de bu yüzden habercilik işi onu sarmamıştı. Burada haberi yapılacak hikâyeler gerçek ve önemli hikâyeler olacaktı.

"Tabii," dedi sonunda. "Deneyeceğim, Mr. Ryan."

"Bana Johnny de." Gülüşü o kadar rahatsız ediciydi ki Kate kendini başka tarafa bakmak zorunda hissetti. Onun bir şekilde içinden geçenleri görebildiğinden ve kalbinin ne kadar hızlı çarptığım duyabildiğinden emindi. "Peki, Johnny."

"Pekâlâ," dedi Tully ellerini birbirine çarpıp.

Arkadaşının birdenbire nasıl da Johnny'nin tüm dikkatini üzerine çektiği Kate'in gözünden kaçmamıştı. Johnny şimdi masasında oturmuş, Tully'ye bakıyordu.

Kate işte o anda hata yaptığım anlamıştı.

Kate şifonyerin üzerindeki küçük oval aynadan kendine baktı. Uzun, düz, gölgeli saçları yüzünden çekilmiş; siyah, kadife bir saç bandıyla bir araya toplanmıştı. Açık mavi göz farı ve iki kat

yeşil maskara gözlesinin rengini ortaya çıkarmış; pembe ruj ve allık yüzüne renk getirmişti.

"Haberciliği sevmeyi öğreneceksin," dedi kendi yansımasına bakarak, "ve sadece Tully'nin ardından gittiğin falan yok."

"Çabuk ol, Kate," diye seslendi Tully yatak odasımn kapısına sert sert vurarak. "İlk günden işe geç kalmak istemezsin. Ben park alanındayım."

"Tamam, belki de *gerçekten* onun ardmdan gidiyörsündür." İkiz yataklardan kendisine ait olamn üzerinde duran evrak çantasını alıp yatak odasından çıkarak alt kata yöneldi.

Okulun son haftasında koridorlar finallere çalışan, vedalaşan ya da eşyalarını toplayan kızlarla dolup taşıyordu. Kate bu itiş kakışın içinden sıyrılıp binanın arkasındaki küçük park alanına gitti. Tully motorunu çalıştırdığı yepyeni vosvosunun içinde oturmuş, onu bekliyordu.

Kate oturup kapıyı kapattığı anda hareket ettiler. Prince'in, film müziği olan şarkısı *Purple Rain* küçük kolonlardan bangır bangır yayılıyordu. Tully'nin sesini duyurmak için bağırması gerekti.

"Bu harika, değil mi? Nihayet ikimiz işe birlikte gidiyoruz."

Kate başım salladı. "Kesinlikle." Heyecanlı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ne de olsa üniversite mezunuydu -ya da yakında olacaktı- ve eğitimini aldığı alanda harika bir başlangıç pozisyonu bulmuştu. Bu işi ona Tully'nin bulmuş olması da, aslında en iyi arkadaşımn ardı sıra gitmesi de önemli değildi. Önemli olan, tüm yeteneklerinden sonuna kadar faydalamp televizyon haberciliğinin ona göre olup olmadığım arılamaktı. "Bana patrondan bahsetsene," dedi müziğin sesini kısarak.

"Johnny mi? Yaptığı işte kesinlikle iyi. Eskiden savaş muhabiriymiş. El Salvador'da mı, Libya'da mı ne. Savaş meydanım özlediğini duymuştum ama mükemmel bir yapımcıdır. Ondan çok şey öğrenebilirsin."

"Hiç onunla çıkmak istedin mi?"

Tully güldü. "Hocamla yatıyor olmam her patron hakkımdır demek değil."

Bu cevap Kate'i rahatlatmıştı, hem de olması gerekenden çok daha fazla. Johnny'nin evli olup olmadığım sormak istiyordu -yaklaşık bir haftadır bu soruyu sormaya can atıyordu- ama sözcükleri bir türlü bir araya getiremiyordu. Her şeyi belli etmelerinden korkuyordu.

"İşte geldik." Tully binanın önündeki cebe girip park etti. Merdivenleri çıkıp koridoru geçerlerken sürekli birlikte çalışacak olmalarımn ne kadar harika olduğunu söyleyip durdu. Küçük, sıkışık ofislerden oluşan iş yerine geldiklerinde doğruca Mutt'm yanına gidip onunla laflamaya başladı.

Kate, orada taklit deri çantasına sarılmış durarak ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Tam ceketini çıkarmaya karar vermişti ki Johrıny göründü, inamlmaz derecede yakışıklı ve fena halde kızgın görünüyordu.

Hemen yanında duruyor olmalarına rağmen, "Mutt! Carol!" diye bağırdı. "Şu yeni şirket Microsoft bir şeyler açıklamış. Ne halt olduğundan haberim yok. Mike bilgileri size fakslayacak. Şirketin merkezine gidip patron Bili Gates'le konuşmayı denemenizi istiyorlar."

Tully ileri atıldı. "Ben de gidebilir miyim?"

"İstediğim yap. Saçma sapan bir haber işte!" dedi Johnny, sonra ofisine girip kapıyı çarparak kapattı. Sonraki birkaç dakika boyunca ofiste tam bir kargaşa hâkimdi. Carol, Tully ve Mutt malzemeleri toplayıp hızla ofisten çıktılar.

Kate onlar gittikten sonra orada, şimdi sessiz olan, boş ofiste durmuş, ne halt etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Hemen yanındaki telefon çaldı.

Ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına astı ve oturup telefonu açtı. "KCPO Haber. Ben Kathleen. Nasıl yardıma olabilirim?"

"Selam, tatlım, benim, annen. Babanla birlikte sana işteki ilk gününde iyi dileklerimizi söylemek için aradık. Seninle gurur duyuyoruz."

Kate hiç şaşırmamıştı. Hayatta bazı şeyler hiç değişmiyordu. Ailesi de onlardan biriydi. Bunun için onları seviyordu. "Sağ olun, millet."

Sonraki birkaç saat boyunca vakit geçirmek çok kolay oldu. Telefon neredeyse aralıksız çalıyordu, masasının üzerindeki gelen postalar kutusu yıllardır dokunulmamış gibiydi. Dosyalar da tam manasıyla karmakarışıktı.

Çalışmaya o kadar dalmışta ki, saate baktığında çoktan bir olmuştu ve açlıktan ölüyordu.

Herhâlde yemek arası vardı. Masasından kalkıp artık temizlenmiş olan ofisi geçti. Johnny'nin kapışma gelince duraklayıp kapıyı çalmak için cesaretini topladı, ama tam bunu yapacakken odasından gelen bağırma seslerini duydu. Telefonda biriyle tartışıyordu.

Bölmemesi daha iyi olurdu. Telefonu otomatik cevaplamaya alıp yemek satan bir büfeye koştu. Kendine bir hamburger bir de peynirli sandviç aldı, içinden bir de midye çorbası ve BLT[56] salatası almak geldi. İki kola alıp siparişini bitirdi. Yemek çantasını alıp hızla tekrar üst kata çıktı ve telefonu normal moda aldı.

Sonra tekrar Johnny'nin kapışma gitti, içeriden ses gelmiyordu.

Çekinerek kapıyı çaldı.

"Girin."

56 BLT (Beef, Leek, Tomato): Sığır eti, pırasa ve domatesle yapılan bir salata, (yay. n.)

Kapıyı açtı.

Johrıny masasında oturmuş, yorgun görünüyordu. Uzun saçları darmadağınıktı, sanki parmaklarım sürekli saçlarının arasında gezdirip yüzüne düşenleri eliyle geri atmış gibiydi. Masasının üzeri onlarca gazeteyle kaplıydı, o kadar çoktu ki telefon bile görünmüyordu. "Mularkey," dedi derin bir nefes alıp. "Bugün başladığım tamamen unuttum."

Kate bununla ilgili bir espri yapmak istiyordu ama sesi ona hiç de yardıma olmuyordu. Kendisi Johnny'yle bu kadar ilgiliyken, onun Kate'in burada olduğunu bile fark etmemesi biraz rahatsız ediciydi.

"İçeri girsene. Elindeki ne?"

"Yemek. Aakmışsındır dedim."

"Bana yemek mi aldın?"

"Hata mı ettim? Özür dilerim. Ben sadece..."

"Otursana." Masasımn karşısındaki sandalyeyi gösterdi. "Çok sevindim, gerçekten. En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum."

Kate masaya yaklaşıp yemekleri açmaya başladı. Bunları yaparken onun alev mavisi gözlerini üzerine dikmiş, kendisini izlediğini biliyordu. Bunu düşününce o kadar heyecanlandı ki neredeyse çorbayı döküyordu.

"Sıcak çorba," dedi; sesi şimdi alçak ve samimiydi. "Demek sen de onlardansın."

Oturup ona bakmaya başladı; bakmamak elinde değildi. "Kimlerden?"

"Anaç ruhlulardan." Kaşığı aldı. "Dur tahmin edeyim. Mutlu bir ailede büyüdün. İki çocuklu, bir köpeği olan. Boşanma falan yok."

Kate güldü. "Yakalandım. Peki sen?"

"Köpek yok. Pek de mutlu sayılmaz."

"Ah." Söyleyecek başka bir şey bulamaya çalıştı. Kedine engel olamadan, "Evli misin?" sorusu döküldü dudaklarından.

"Yoo, hayır. Sen?"

Gülümsedi. "Hayır."

"Bu iyi işte. Bizim işte odaklanmak lazım."

Kate kendini ikiyüzlü gibi hissetti. Burada patronunun karşısında oturmuş, onu kendine hayran bırakacak bir şey söylemeye çalışıyordu ama göz teması bile kuramıyordu. Bu delilikti. Hem o kadar da yakışıklı sayılmazdı. Sadece onun bir şeyine öyle fena vurulmuştu ki mantıklı düşünemiyordu. Sonunda, "Sence Microsoft'tan iyi bir haber çıkacak mı?" dedi.

"İsrail dün Lübnan'ı işgal etti. Biliyor muydun? Filistinlileri Beyrut'a geri çektiler. Asıl haber bu. Ama biz bu boktan ofiste çerezlik haberleri didikleyip duruyoruz." Derin bir nefes aldı. "Kusura bakma. Kötü bir gün geçiriyorum. Üstelik de senin ilk günün." Gülümsedi ama gülümseyişi gözbebeklerine yansımadı. "Hem de bana çorba aldın. Yarın iyi biri gibi davranacağım. Söz veriyorum."

"Tully senin eskiden savaş muhabiri olduğunu söylemişti."

"Evet."

"O işi seviyordun samrım, değil mi?"

O zaman gözlerinde bir ışığın parladığıru gördü, önce içinden bunun bir hüznü yansıttığım düşündü ama nasıl bilebilirdi ki? "Deli gibi."

"Ne oldu da bıraktın?"

"Çok küçüksün, anlamazsın."

"Senden çok da küçük sayılmam. Bir dene."

Derin bir nefes aldı. "Bazen hayat kıçına tekmeyi basar, hep-

si bu. Stones'un şarkısında dediği gibi: *İstediğini her zaman alamazsın."*[57]

"O şarkıda onun yerine ihtiyacın olanı almaktan da bahsediliyor."

O zaman Johnny ona baktı, Kate bir saniye de olsa onun dikkatini çektiğini anladı. "Bu sabah kendine oyalanacak bir iş bulabildin mi?"

"Dosyalar karmakarışıktı. Gelen kutusu da öyle. Köşede duran o bantların hepsini de ayırıp raflara kaldırdım."

Johnny güldü. Bu gülüş yüzünü tümüyle değiştirmiş, onu o kadar yakışıklı göstermişti ki Kate hızla derin bir nefes aldı. "Aylardır Tully'ye bu işleri yaptırmaya çalışıyorduk."

"Ben bilmiyordum, yani..."

"Merak etme. Arkadaşının başım belaya sokmadın. İnan bana Tully'den ne beklemek gerektiğini biliyorum."

"Ne?"

"Tutku," dedi sadece, boş sandviç kâğıdım köpükten çorba kâsesine bastırarak.

Kate onun bu sözü söylerkenki halini görünce adeta ürktü; aniden başımn belada olduğunu anlamıştı. Onun patronu olduğunu kendi kendine ne kadar sık hatırlatırsa hatırlatsın bir şey değişmiyordu. Sonuçta önemli olan onun yamnda kendini nasıl hissettiğiydi.

Düşüyormuş gibi. Bu duyguyu anlatan başka bir sözcük yoktu.

Yine de günün geri kalam boyunca, telefonlara cevap verip kâğıtları dosyalarken konuşmalarımn son anlarım, Tully'yle ilgili sorusuna verdiği basit, açık sözlü yamü düşünüp durdu: *Tutku.*

En çok da bunu söylerken nasıl da hayranlıkla gülümsediğini düşündü.

57 You Caıı't Alvvays Get What You VVant. (ç.n.)

On İkinci Bölüm

Mezuniyetten sonraki yaz Tully'nin hayalindeki cennet gibi bir şeydi. O ve Kate harika bir yerde, Pike Place Market'in üst tarafında, 60'lı yıllar tarzında ucuz bir apartman dairesi bulmuşlardı. Tully'nin büyükannesinin evindeki mobilyaları getirmiş, mutfağı kırk yıllık Reveraware marka kap kaçakla ve Spode marka porselenlerle doldurmuşlardı. Duvarlara en sevdikleri posterleri asmış, köşelerdeki bütün sehpaların üzerine birlikte (.ektirdikleri resimleri dizmişlerdi. Mrs. Mularkey bir gün elinde çantalar dolusu erzak ve söylediğine göre oraya bir yuva havası vermek için getirdiği birkaç tane saksı çiçeğiyle gelmiş, onlara sürpriz yapmıştı.

Yaşadıkları mahalle yaşam şekillerini belirlemişti. Pek çok bara yürüme mesafesinde oturuyorlardı; en sevdikleriyse market binasının içindeki Athena ve köşedeki içi hep duman altı olan Virgina Inn'di. Sabah altıda dağıtım kamyonlarının sesleri ve korna sesleri arasında sokağın karşısına geçip Starbucks'ta latte içmeye gider, bir Fransız pastanesi olan La Panier'den kruvasanlar alırlardı.

Çalışan bekâr kızlar olarak hayatları kolayca, belli bir rutin içinde akıp gidiyordu. Her sabah kahvaltı için dışarı çıkıp kaldırımdaki demir masalara oturur, topladıkları çeşitli gazeteleri okurlardı. *The New York Times, Street Journal, Seattle Times* ve *Post Intelligencer* onlar için birer kutsal kitap gibiydi. Bunları bitirince arabayla her gün TV haberciliğiyle ilgili yeni bir şey öğrendikleri ofise gidip işten sonra da büyük vatkalı parlak tunikler ve bol

gelip bileklerde daralan pantolonlar giyerek şehir merkezindeki kulüplerden birine giderlerdi. Hangi akşam canlan -punk rock, pop, yeni dalga[58], rock'n'roll ya da pop- ne dinlemek isterse onu dinlemeye giderlerdi.

Tully artık Chad'in varlığını saklamak zorunda olmadığından, o da sık sık Katie ve Tully'yi gezmeye çıkarıyor, birlikte âlem yapmaya gidiyorlardı.

Kate'le birlikte onca yıl önce Pilchuck Nehri'nin karanlık kıyısında oturup hayalini kurdukları her şeye kavuşmuşlardı ve Tully her dakikanın tadını çıkarıyordu.

Şimdi ofisin önüne sapmış, arabayı park ediyorlardı. Arabadan inip binaya girerken durmadan konuştular.

Ama Tully kapıyı çalar çalmaz bir şeyler olduğunu anladı. Mutt camın kenarında aceleyle kamerasını hazırlıyordu. Johnny ise ofisinde, bağırarak telefonda biriyle konuşuyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Tully, çantasını Kate'in bal-dökyala masasına fırlatarak.

Mutt başım kaldırdı. "Devam etmekte olan bir protesto gösterisi var. Haberini biz yapıyoruz."

"Carol nerede?"

"Hastanede. Doğum sancısı çekiyor."

Bu Tully'nin beklediği fırsattı. Kapıyı bile çalmadan doğruca Johnny'nin ofisine girdi. "Bırak da yayım ben yapayım. Biliyorum, hazır olmadığımı düşünüyorsun ama hazırım. Hem başka kim var ki?"

Johnny telefonu kapatıp ona baktı. "Haberi senin yapacağım kanala zaten söyledim bile. Bunun için mi bağırıp duruyorsun?" Masanın etrafından dolamp ona doğru yaklaştı. "Yüzümü kara çıkarma, Tully."

58 70'li yılların sonunda başlayan punk rock akımına verilen ad. (ç.n.)

Tully, yaptığının hiç de profesyonelce olmadığının farkındaydı ama dayanamadı. Onu kucakladı. "Harikasın. Benimle gurur duyacaksın. Gör bak."

Kapıya giden yolu yarılamıştı ki Johnny boğazım temizleyip ona seslendi. Tully durup döndü.

"Olayla ilgili bilgileri okumak istemiyor musun? Hiçbir şey bilmeden olaya dalmak falan mı istiyorsun?"

Tully yanaklarının kızardığım hissetti. "Ayy, okuyacağım tabii."

Ona kaygan bir faks kâğıdı uzattı. "Yelm'de hayaletlerle haberleşebilen bir ev hanımıyla ilgili. Adı J. Z. Knight."

Tully kaşlarım çattı.

"Bir sorun mu var?"

"Yoo, ben sadece... orada yaşayan birini tanıyorum da, ondan."

"Eee, arkadaşlarım ziyaret etmeye pek vaktin olmayacaktır. Hadi git. Haberin yayına hazırlanması için saat ikide burada olmanızı istiyorum."

Mutt ve Tully olmayınca ofis sessizdi. Bütün yaz boyunca ilk kez Kate ve Johnny ofiste yalnız kalmıştı. Sessizliğin yam sıra Johnny'nin açık kapışım görmek ve onun hemen kapımn ardında olduğunu bilmek Kate'in biraz cesaretini kırsa da, telefona hızla cevap veriyor, hatta bu sırada biraz nefes nefese kalıyordu.

Tully buradayken gürültü ve koşuşturma vardı. O televizyon haberciliği için yaşıyordu, bunu düşünmediği bir an bile yoktu. Her gün, gün boyunca sorularıyla Johnny'nin, Carol'ın ve Mutt'ın başının etini yiyor, sürekli olarak her konuda onlardan tavsiyeler almaya çalışıyordu.

Kate, bir konuşmanın ardından Tully uzaklaşırken Mutt'ın gözlerini devirdiğini kaç kere gördüğünü sayamaz olmuştu. Carol ise çok daha az uyumluydu, baş muhabir son günlerde Tully'yle neredeyse hiç konuşmaz olmuştu. Tully'ninse pek umurunda değildi. Onun için önemli olan tek şey haberdi: önce, sonra ve daima.

Öte yandan Kate ofisteki insanları takip ettikleri haberlerden daha çok umursuyordu. Neredeyse hemen Carol'la arkadaşlık kurmuştu. Carol onu sık sık, eli kulağında olan doğumundan bahsettikleri öğle yemeklerine çıkarıyor ve yine sık sık, hazırladığı haberlerin ya da araştırma çalışmalarının kontrolünü onun yapmasım istiyordu. Mutt da sırdaş olarak Kate'i seçmişti. Ona saatlerce aile sorunlarını ve kendisiyle evlenmeyi reddeden kadını anlatıyordu.

Kate'in iletişim kuramadığı tek insan Johhny'ydi.

Onun yarandayken geriliyor, her şeyi eline yüzüne bulaştırıyordu. Johnny'nin sadece ona bakıp gülümsemesi bile elinde ne varsa düşürmesine yetiyordu. Ona bırakılan notları aktarırken sürekli kekeliyor, odasındaki halının eskimiş kenarlarına takılıp tökezliyordu.

Durumu tam manasıyla içler açışıydı.

Önceleri Kate bu durumun onun dış görünüşünden kaynaklandığım düşünmüştü. Siyah saçları ve mavi gözleriyle tam bir Katolik-İrlanda erkeğiydi; gülümsediğinde yüzünde öyle hoş çizgiler beliriyordu ki Kate'in nefesi boğazında düğümleniyordu.

Bu kara sevdasının uzun sürmeyeceğini, zamanla onu daha iyi tamdıkça, dış görünüşünün onu daha az etki altına alacağım sanmıştı. En azından gülümsemesine biraz olsun alışacağım düşünmüştü.

Ama nerede?! Onun her söylediği, her yaptığı kalbini sa-

ran düğümü daha da sıkıştırıyordu. Alaycı görünüşün altında idealist birinin, hatta daha da ötesi, yaralı birinin olduğunu fark etmişti. Bir şey Johnny'yi kırmış, onu büyük bir hikâyenin kenarına itip buraya sürüklemişti; Kate bu sırrı çözmek için boş yere umutlamp duruyordu.

Kaldırılmayı bekleyen bir yığın kasetin birikip kaldığı köşeye gitti. Bir kucak dolusu kaseti almıştı ki Johnny ofisinin kapısında belirdi. "Hey," dedi. "Meşgul müsün?"

Elindeki kaset yığınını yere düşürdü. *Aptal.* "Yoo," dedi "Pek sayılmaz."

"Gidelim de gerçek bir yemek yiyelim. Bugün pek haber yok, hem büfeden alınan sandviçleri yemekten fenalık geldi."

"Ah... tabii." Yapması gereken işlere odaklanmaya çalıştı: Telesekreteri açmak, ceketini giyinmek ve çantasım almak.

Johnny yamna geldi. "Hazır mısın?"

"Gidelim."

Onun yanında yürümeye başladı, birlikte merdivenleri inip caddeyi geçtiler. Ara sıra vücudu vücuduna sürtünüyordu ve Kate en ufak bir teması bile tümüyle fark ediyordu.

Nihayet restorana geldiklerinde, Johnny onu köşede Elliott Körfezi'ne ve Pier 70'teki mağazalara bakan bir masaya götürdü. Anında, bir garson siparişlerini almak için geldi.

"İçecek kadar büyüdün mü, Mularkey?" diye sordu gülümseyerek.

"Aman ne komik, çalışırken içmiyorum." Onu kurallara aşırı derecede bağlı biri gibi gösteren bu sözlerin üzerine, içinden adeta acıyla inleyip yine *Aptal* dedi kendi kendine.

"Sen sorumluluk sahibi bir kızsın," dedi garson gittiğinde, gülmemek için kendini tuttuğu ortadaydı.

"Kadınlar," dedi kısaca, kızarmadığını umarak.

Johnny gülümsedi. "Sana iltifat etmeye çalışıyordum."

"İltifat etmek için *sorumluluk sahibi* demeyi mi seçtin?"

"Sen ne tercih ederdin?"

"Seksi, zeki, güzel." Gergin gergin gülümsedi, görünmek istediğinin aksine, küçük bir kız çocuğu gibi konuşmuştu. "Bilirsin işte. Her kadının duymak istediği sözler." Bu, Johnny'nin dikkatini çekme, kendisi ondan nasıl etkileniyorsa onu da o şekilde etkileme fırsatıydı. Elinden kayıp gitmesini istemiyordu.

Johnny arkasına yaslandı, Kate bunu aralarına mesafe koymak için yapmadığım umuyordu. Şimdi içinden deli gibi, *Keşke üniversitedeki çocuklardan biriyle yatmış olsaydım,* diye geçiriyordu. Üzerindeki bekâret damgasım Johnny'nin görebildiğinden emindi.

"Sen ne zamandır bizimle çalışıyorsun, iki ay mı oldu?"

"Üç sayılır."

"Nasıl gidiyor?"

"İyi."

"İyi mi? Tuhaf bir cevap. Bu işi ya çok seversin ya da nefret edersin." Öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Bu işe tutkuyla bağlı mısın?"

İşte yine o: Tully'yle onu sapla samanın birbirinden ayrılması gibi ayıran o sözcük.

"E-evet."

Johnny onu inceledi, sonra bilgiç bilgiç gülümsedi. Kate o ma vi bakışların, ruhunun ne kadar derinliklerini görebildiğini mera >k etti. "Ama Tully kesinlikle öyle."

"E 'vet"

John ny ra^at görünmeye çalışarak, "Biriyle görüşüyor mu?" diye sordu '

Kate bu nun y^z'eSme^ten kaçamadığı ya da hoşnutsuzlu-

ğunu gösteremediği kişisel bir zafer olduğunu düşündü. En azından artık şimdi neden onu yemeğe çağırdığını biliyordu. Tahmin etmeliydi. *Evet, yıllardır aynı adamla birlikte,* demek istiyordu ama eesaret edemedi. Tully artık Chad'i gizlemiyor olabilirdi ama göz önüne de çıkarmıyordu. "Sence?"

"Bence bir sürü adamla görüşüyor."

Neyse ki garson siparişlerini getirdi, Kate tabağım çok bezenmiş gibi davrandı. "Peki ya sen? Senin de işine tam olarak tutkuyla bağlı olmadığını hissediyorum."

Johnny aniden başım kaldırdı. "Bunu nereden çıkardın?"

Kate omzunu silkip yemeğini yemeye devam etti ama şimdi onu izliyordu.

"Belki de," dedi usulca.

Kate bir an hareketsiz kaldığım hissetti. Çatalı tutan eli havada kalmıştı. İlk kez havadan sudan konuşmuyorlardı. Kate onun az önce önemli bir şey açıkladığından bir şekilde emindi. "Bana El Salvador'u anlatsana."

"Orada neler olup bittiğinden haberin var mı? O katliamdan. Her taraf kan gölüydü. Son zamanlarda durum daha da kötüye gidiyor. Ölüm mangaları sivilleri, rahipleri, hemşireleri öldürüyor."

Kate tüm bunları bilmiyordu, aslında hiçbirini bilmiyordu .ima yine de Johnny'nin yüzünde akıp giden duyguları izlerken başım sallıyordu. Onu hiç bu kadar hayat dolu, bu kadar tutkulu görmemişti. Ama yine de gözlerinde anlaşılmaz bir duygu vardı. "Orada çalışmayı sevdiğin belli. Neden bıraktın ki?"

"Bu konuda konuşmam." Birasını bitirdi ve ayağa kalktı, "işe dönsek iyi olur."

Kate önlerinde duran, neredeyse hiç yenmemiş yemeklere baktı. Çok ileri gittiği, çok fazla irdelediği belliydi. "Çok özel oldu. özür dilerim."

"Özür dileme. Eski bir hikâye işte. Gidelim."

Ofise dönencen Johnny yol boyunca hiçbir şey söylemedi. Merdivenleri hızla çıkıp sessiz ofise girdiler.

Kate orada kendini tutamayıp Johnny'nin koluna dokundu. "Gerçekten özür dilerim. Seni üzmek istememiştim."

"Dediğim gibi eski hikâye."

"Ama yine de eskimiş değil, değil mi?" dedi usulca; sözlerini bitirdiği anda yine sımrı aştığım anlayarak.

"İşine dön," dedi Johnny ters ters ve kapıyı arkasından çarparak ofisine girdi.

Yelm, Olimpia ile Tacoma arasında yemyeşil bir vadi boyunca uzamyordu. Burası insanların hep çiçekli tişörtler ve rengi solmuş kot pantolonlar giydiği, yollarda selamlaştığı şehirlerdendi.

Ama tüm bunlar birkaç yıl önce, otuz beş bin yıllık Atlantis savaşçısının, normalde oldukça sıradan bir hayatı olan bir ev hanımının mutfağında göründüğünün söylendiği gün değişivermişti.

"Yaşa ve yaşamasına izin ver"in[59] Kuzeybatı topluluğuna inanan yerliler uzun süre bu söylentiler yokmuş gibi davranmışlardı. Şehre gelmeye başlayan tuhaf tipleri (çoğu pahalı arabaları ve özel tasarım kıyafetleri olan şu Hollyvvood tarzı insanlardı) görmezden gelip en güzel arazilere dikilen SATILDI ilanlarını pek dikkate almamışlardı.

J. Z. Knight'ın[60] bir çeşit birlik kurup kendisine inanan mü-

59 Askerlik karşıta bir slogan, (yay.n.)

60 1977 yılında evinin mutfağında gördüğü Ramtha'nın vücuduna girdiğini ve bundan böyle öğretilerini kendisi aracılığıyla yayacağını iddia eden ev hanımı, (çn.)

ritlerine öğretilerini aktaracağı bir okul kurma çalışmalarına girişti ği söylentileri yayıldığındaysa şehir halkı artık iyice bıkmıştı. KCPO Güney'in Sesi bürosunun başkammn söylediğine göre, insanlar Knight'ın arazisinin kenarlarını çitlerle çevirmeye başlamıştı.

Bu gelişmeleri protesto eden "kalabalığın", ellerinde pankartlar tutarak birbirleriyle muhabbet eden on-on beş kişi olduğunu gördüler. Bu kalabalık, siyasi bir toplantıdan ziyade kadınların gün toplantılarına benziyordu. Haberciler geldikten sonraysa insanlar yürümeye ve slogan atmaya başlamışlardı.

"Ah!" dedi Mutt. "İşte medyanın gücü." Arabayı yolun kenarına çekip Tully'ye döndü.

"Al sana, üniversitede öğretilmeyen bir şey: Kalabalığa karış. Olayın ortasına dal. Eğer bir kavga çıkacak gibiyse orada olmam istiyorum, anladın mı? Sürekli sorular sor, konuş. Ve eğer sana işaret verirsem, görüntüden hemen çık."

Önünde ilerleyen Mutt'ı takip ederken, Tully'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hızlı çarpıyordu.

Göstericiler etraflarını sardı. Herkes aym anda konuşuyor, birbirlerini itip öne geçerek dertlerini anlatmaya çalışıyordu. Mutt, Tully'yi sert bir şekilde itti. Tully öne doğru yalpaladı; az kalsın yüzü Noel baba gibi bir sakalı olan ve elinde "RAMTHA'YA HAYIR DE!" yazılı bir pankart tutan iri yarı, yapılı bir adamın göğsüne çarpıyordu.

"Ben KCPO'dan Tallulah Hart. Bugün burada ne için toplandınız?"

"Adını sorsana," diye bağırdı Mutt.

Tully kendi kendine kızdı. *Lanet olsun.*

Adam, "İsmim Ben Nettleman," dedi. "Ben ve ailem neredeyse seksen yıldır Yelm'de yaşıyoruz. Bu şehrin yeni asrın tuhaf tiplerinin süper marketi haline geldiğini görmek istemiyoruz."

"Kaliforniya'yı bu hale getirdiler," diye bağırdı biri.

"Sizin bildiğiniz Yelm nasıl bir yerdi?" dedi Tully

"İnsanların birbirine sahip çıktığı sakin bir yerdi. Güne dua ederek başlardık ve komşularımızdan çekinmezdik. Ta ki buraya ait olmayan o binalar dikilene ve otobüsler dolusu deli akın akın buraya gelmeye başlayana kadar."

"Deliler demenizin sebebi..."

"Çünkü deliler. Kadın, Atlantis'te yaşadığını söyleyen ölü bir adamın elçiliğini yaptığım söylüyor."

"Ben de Hint aksanıyla konuşabiliyorum. Ama Ramtha falan değilim," diye bağırdı bir başkası.

Sonra yirmi dakika boyunca Tully en iyi bildiği şeyi yaptı: İnsanlarla konuştu. İlk altı, yedi dakikadan sonra kendini bulmuş, öğrendiklerini hatırlamıştı. İnsanları dinleyip ardından sıradan bir günde herhangi birine sorabileceği sorular yöneltti. Doğru sorular sorup sormadığını ya da en uygun yerde durup durmadığını bilmiyordu; bildiği tek şey, konuştuğu üçüncü kişiden soma Mutt'ın talimat vermeyi kesip kontrolü ona bıraktığıydı. Bir de kendini iyi *hissetiğini* biliyordu. İnsanlar ona gerçekten açılıyor, onunla duygularını, endişelerini ve korkularını paylaşıyordu.

"Tamamdır, Tully," dedi Mutt arkasından. "Bu kadar. İşimiz bitti."

Kamera kapandığı anda kalabalık dağılmaya başladı.

"Yaptım," diye fısıldadı. Gerçekten orada havalara zıplamamak için tek yapabildiği buydu. "Nasıl bir duygu ama!"

"İyi iş çıkardın," dedi Mutt ona gülümseyerek; bu gülümsemeyi asla unutmayacaktı.

Mutt rekor sayılabilecek kadar kısa bir sürede kamerasını toplayıp kamyonete atladı.

Tully hâlâ o heyecanın etkisindeydi.

Sonra kamp alanının levhasını gördü.

"Burada dur," dedi kendine şaşırarak.

"Neden?" diye sordu Mutt.

"Annem... tatilde de. Bu kamp alanında kalıyor. Beş dakika bekle de uğrayıp bir merhaba diyeyim."

"O zaman sigara molası veriyorum. Bu da on beş dakikan var demek. Ama sonra yaylanmamız lazım."

Kamyonet kamp alanındaki danışmanın önünde durdu.

Tully danışmaya gidip annesini sordu. Görevli başım salladı. 36. Bölge. Görünce ödeme yapması gerektiğini de söyler misiniz?"

Tully ağaçların arasındaki patikayı izleyerek etrafı en az on kez turladı. Dürüst olmak gerekirse burada ne işi olduğunu bilmiyordu. Büyükannesinin cenazesinden beri annesini ne görmüş ne de onunla konuşmuştu. Tully on sekiz yaşına girince büyükannesinin mal varlığının vasisi olmasına ve Cloud'a yapılan aylık ödemelerin sorumluluğunu üstlenmesine rağmen, gönderdiği paralar için bir kez bile teşekkür almamıştı. Tek gelen, "Ben taşındım, lütfen parayı bu adrese gönder," kartlarıydı. Yelm'deki kamp alanı da en son gelen adresti.

Seyyar tuvaletlerin yanında durmuş, sigara içmekte olan annesini gördü. Üzerindeki eski, büyük, gri bir Covvichan kazak ve pijama pantolonla kadınlar hapishanesinden kaçmış gibi görünüyordu. Yıllar güzelliğinden biraz alıp götürmüş, yerine çökük yanakları boyunca uzanan hoş çizgiler bırakmıştı.

"Selam, Cloud," dedi yaklaşınca.

Annesi sigarasından bir nefes çekip ağırlaşmış göz kapaklarının arasından onu izleyerek yavaş yavaş üfledi.

Tully annesinin ne kadar kötü göründüğünü, uyuşturucu-

nun onu ne kadar yaşlandırdığını görebiliyordu. Cloud daha kırkına bile gelmediği halde rahatlıkla elli yaşında gösteriyordu. Her zamanki gibi gözlerinde bağımlıların o donuk, dalgın bakışı vardı.

"KPCO haberde çalışıyorum da, buraya bir iş için gelmiştim." Tully annesinden herhangi bir şey beklemenin aptalca olduğunu bildiğinden, sesindeki gururlanmayı silmeye çalışıyordu ama yine de beceremiyordu işte; sesinde ve gözlerinde, bir gün annesi onu tanıyıp onunla gurur duyacak diye on iki günlük dolduran zavallı küçük bir kızın silik izleri vardı. "İlk canlı yayınımdı. Sana bir gün televizyona çıkacağımı söylemiştim."

Cloud, sürekli sanki yalmzca kendisinin duyabildiği bir müzik çalıyormuş gibi hafif hafif sallanıyordu. "Televizyon kitlelerin afyonudur."

"Doğru ya, uyuşturucunun ne demek olduğunu bilen biri varsa o sensin."

"Konu açılmışken, bu ay biraz parasız kaldım. Yanında nakit var mı?"

Tully çantasına baktı, acil durumlar için cüzdanında duran elli doları alıp annesine verdi. "Hepsini bir torbacıya verme."

Cloud beceriksizce öne doğru bir adım atıp parayı avucunun içine aldı.

Tully buraya hiç gelmemiş olmayı diliyordu. Annesinden ne beklemesi gerektiğini öğrenmişti: Hiçbir şey. Neden bunu sürekli unutuyordu ki? "Bundan sonraki rehabilitasyonun için para gönderirim, Cloud. Ne de olsa her ailenin kendine özgü gelenekleri vardır, değil mi?" Bunları söyleyip arkasını döndü ve kamyonete doğru yürümeye başladı.

Mutt onu bekliyordu. Sigarasını yere atıp topuğuyla ezerek söndürdü ve sırıtarak ona baktı. "Annesi üniversiteli kızıyla gurur duydu mu?"

"Dalga mı geçiyorsun?" dedi Tully kocaman gülümseyip gözlerini silerek. "Bebekler gibi ağladı."

Tully ile Mutt dönünce ekip yüksek vitese geçti. Dördü birden editör odasına kapanıp yirmi altı dakikalık kasetten etkileyici, tarafsız, otuz saniyelik bir haber çıkardılar. Kate düşüncelerini habere, yalmzca habere odaklamaya çalışıyordu ama Johnny'yle yedikleri yemek hislerini boşaltmış ya da ağırlaştırmıştı. Hangisi olduğundan emin değildi. Tüm bildiği, yemeğe çıkmadan önce ona karşı hissettiği liseli kız duygularının daha da derinleşip bambaşka bir hal aldığıydı.

Çalışmayı bitirdiklerinde, Johnny telefonu aldı ve Tacoma şubesinin müdürünü aradı. Birkaç dakika konuşup telefonu kapattı ve Tully'ye baktı. "Bir aksilik olmazsa bu gece onda yayınlayacaklar."

Tully ayağa sıçrayıp ellerini çırptı. "Başardık!"

Kate içinde bıçak gibi bir kıskançlık hissetti. Johnny'nin bir kez olsun ona, Tully'ye baktığı gibi bakmasını istiyordu.

Keşke o da arkadaşı gibi olsaydı; kendine güvenen, seksi, istediği her şeye, herkese el atmaktan çekinmeyen biri... O zaman bir şansı olabilirdi, ama Johnny'nin reddettiği, boş gözlerle ona bakıp, "Hu?" dediği düşününcesiyle gölgede kalmaya devam ediyordu.

Daha doğrusu Tully'nin gölgesinde kalmaya devam ediyordu. Her zamanki gibi, Kate asla sahnede ışıkların altında boy göstermeyen bir geri vokaldi.

"Hadi gidip kutlayalım," dedi Tully. "Yemekler benden."

"Beni sayma," dedi Mutt. "Darla beni bekliyor."

"Yemeğe ben de gelemem ama dokuzda bir şeyler içmeye ne dersiniz?" dedi Johnny.

"Bize uyar," dedi Tully.

Kate hayır demesi gerektiğini biliyordu. Yapmak istediği en son şey bir masada oturup Johnny'nin Tully'yi seyretmesini izlemekti ama başka ne seçeneği vardı ki? O bir kader arkadaşıydı. *Rhoda* dizisindeki Rhoda Morgenstern'dı. Güçlü ve güzel Mary nereye giderse, Rhoda da onunla gitmeliydi; deli gibi canı yansa bile.

Kate kıyafetlerini özenle seçti: Yarım kollu beyaz bir tişört; siyah, vintage, jakarlı bir yelek ve paçaları, bilek boyunda, kumaş kaplı elastik çizmeler içine sokulmuş dar kot pantolon. Saçlarını maşalayıp özenle bir tarafa doğru tarayarak atkuyruğu şeklinde topladı. Oturma odasına gelip yeşil, jarse, dökük yakalı, vatkalı elbisesi ve geniş metalik kemeriyle müzik eşliğinde sallanan Tully'yi görene kadar oldukça iyi göründüğünü düşünüyordu.

"Tully? Hazır mısın?"

Tully oynamayı bırakıp bir dokunuşla müzik setini kapattı ve Kate'in koluna girdi. "Hadi, çabuk. Çoktan çıkmamız lazımdı."

Aşağıda, apartmanın önünde Johnny'yi siyah El Camino'suna yaslanmış beklerken buldular. Üzerindeki soluk kot ve eski Aerosmith tişörtüyle, rahat ve dağımk bir tarzda giyinmişti; çok seksi görünüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Tully. Hemen Johnny'nin koluna girmişti.

"Bir planım var," dedi Johnny.

"Planı olan adamları severim," dedi Tully. "Sen, Kate?"

"*Sevmek*" sözcüğünü onun ismiyle bir arada kullanmak yüreğindeki duyguyu ele verecekmiş gibiydi sanki, bu yüzden cevap verirken Johnny'ye bakmadı. "Ben de."

Üçü yan yana, boş pazarın Arnavut kaldırımlı sokaklarında yürümeye başladılar.

Köşedeki seks malzemeleri satan neon ışıklı dükkâna geldiklerinde Johnny onları sağa döndürdü.

Kate'in kaşları çatıldı. Pike Sokağı boyunca uzanan, ekvator gibi görünmez bir çizgi vardı. Sokağın yüzü güneye gidince aniden değişiverir, çirkinleşirdi. Gezmeye çıkanlar eğer uyuşturucu ya da fahişe aramıyorlarsa sokağın bu tarafına gitmezlerdi. Burada sokağın iki yanında sıralanmış dükkânlar ve iş yerleri köhne ve tuhaf görünüşlü yerlerdi.

Yetişkin kitapları satan iki kitapçıyı ve on sekiz yaşından küçüklerin giremediği, *Debbie Does Dallas* ile *Saturday Night Beaver* diye iki erotik filmin bir arada gösterildiği sinemayı geçtiler.

"Muhteşem," dedi Tully. "Biz Kate'le bu tarafa hiç gelememiştik."

Johnny bir zamanlar kırmızıya boyalı olduğu belli olan köhne, ahşap bir kapımn yanında durdu. "Hazır mısınız?" dedi gülümseyerek.

Tully başını salladı.

Johnny kapıyı açtı. Müzik kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

İri yarı bir zenci, girişte bir taburede oturuyordu. "Kimlik lütfen," diyerek uzattıkları ehliyetleri incelemek için elindeki feneri yaktı. "Geçin."

Tully ile Kate kimliklerini gösterip posterler, broşürler ve arabaların tamponlarına yapıştırılan çıkartmalarla kaplı karanlık, dar koridorda ilerlemeye başladılar.

Koridor uzun, dikdörtgen biçiminde bir odaya çıkıyordu; burası her tarafı metallerle kaplı siyah deriler giymiş insanlarla doluydu. Kate daha önce bu kadar tuhaf saç şeklini bir arada hiç görmemişti. On beş santimlik testere ağzı gibi sivri durması

için dikkatle jölelenmiş ve rengârenk boyanmış Mohikan modeli saçları olan onlarca kişi vardı.

Johnny, onları birkaç ahşap masanın yanından ve dans pistinden geçirerek bara doğru götürdü. Orada mora çalan kırmızı renk saçları örümcek bacağı gibi diken diken kesilmiş ve yanağında çengelli iğne takılı bir kız siparişlerini aldı. Barın sonunda köşede o sırada MTV'yi gösteren büyük bir televizyon asılıydı. Kimse televizyona dönüp bakmıyordu bile. Barmen döndüğünde Johnny ona iyi bir bahşiş verip neşeyle gülümsedi ve Tully ile Kate'i tekrar köşede yer alan televizyonun altındaki masaya götürdü.

Tully hemen margaritasını kaldırdı. "Bize. Bugün gerçekten ortalığı salladık."

Kadehlerini tokuşturup, içkilerini içtiler.

İçtiler...

Üçüncü kadehten sonra Tully sarhoş olmuştu. *Cali Me* veya *Sıveet Dreams (Are Made ofThis)* ya da *Do You Really Vv'atına Hurt Me?*[61] gibi doğru bir şarkı başladığında ayağa kalkıyor, masanın hemen yanında kendi kendine dans ediyordu.

Kate kendisinin de böyle rahat davranabilmesini diliyordu ama iki kadeh içki kim olduğunu bir kenara bırakması için yeterli değildi. Bunun yerine orada oturmuş, Tully'yi izleyen Johnny'yi izliyordu.

Johhny, Tully lavaboya gidene kadar Kate'e gerçekten bakmadı bile. "Hiç hızını kesmiyor, değil mi?"

Kate bunun üzerine konuyu en iyi arkadaşından başka bir şeye yöneltecek, hatta belki de kendi tutkularının ortaya çıkmasını sağlayacak bir yanıt bulmaya çalıştı ama kimi kandırıyordu ki? Onun tutkulu hiçbir yanı yoktu. Tully kıpkırmızı bir ipekti, Kate ise bej bir koton. "Evet."

61 Ara Beni, Tatlı Hayaller (Bundan Yapılmış), Beni gerçekten kırmak istiyor musun? (ç.n.)

Tully hızla lavabodan çıkıp sarhoş sarhoş yalpalayarak bara doğru yürüdü. "Hey, saat on. Kanalı değiştirebilir miyiz? Nasılsa kimse izlemiyor."

"Nasıl istersen." Dini savaş filmlerindeki figüranlara benzeyen barmen bir merdivene tırmanıp kanalı değiştirdi.

Tully, Papa'ya yaklaşan bir tövbekâr gibi televizyona doğru yürüdü.

O sırada yüzü ekranı doldurdu. "Ben Yelm, Washington'dan Tallulah Hart. Bu sessiz şehir bugün bir protestoya sahne oldu, çünkü J. Z. Knight'ın müritleri ve Ramtha dediği otuz beş bin yıllık ruh ile yöre halkı arasında, bölgede toplu bir yerleşke kurma önerisi üzerine ortaya çıkan mücadele..."

Haber bitince Tully, Kate'e dönerek "Eee?" dedi yavaş ve gergin bir sesle.

"Ortalığı ayağa kaldırmışsın," dedi Kate tüm samimiyetiyle. "Muhteşem olmuş."

Tully kollarını hızla Kate'e dolayıp onu sımsıkı kucakladı. Sonra ellerini tuttu. "Hadi, dans etmek istiyorum. Sen de Johnny. Hep beraber dans edebiliriz."

Birlikte dans eden erkekler ve Sex Pistols'ın ritimleriyle kendilerinden geçen kadınlar vardı. Kate'in yanında duran, siyah plastik bir mini etek ve file çoraplarla savaş botu giyinmiş kız tek başına dans ediyordu.

Dans etmeye ilk Tully başladı, sonra Johnny, en sonunda da Kate. İlk başta kendini tuhaf hissediyordu -tam anlamıyla üçüncü tekerlek gibiydi- ama şarkının sonuna geldiğinde yumuşamıştı. Alkol vücudunun daha akışkan olmasını sağlayan bir yağ gibiydi ve müzik değişip yavaşladığında Tully ile Johnny'nin kollan arasına karışmaya neredeyse hiç çekinmedi. Üçü birlikte şaşırtıcı derecede seksi olan doğal bir rahatlıkla hareket ediyorlardı. Kate başını kaldırıp Tully'ye bakmakta olan Johnny'ye

baktı ve içinden, *Bir kez olsun bana da böyle baksa,* diye geçirmekten kendini alamadı.

"Bu geceyi hiç unutmayacağım," dedi Tully onlara.

Johnny eğildi ve Tully'yi öptü. Kate de iyice sarhoştu, gördüklerini algılaması bir saniyesini aldı. Sonra içinde bir acı hissetti.

Tully kendini geri çekti. "Yaramaz Johnny," dedi gülerek onu iterken.

Johnny elini Tully'nin sırtından aşağıya doğru indirmeye başladı. "Yaramaz olmanın nesi kötü?"

Tully cevap verecekken biri ona seslenince döndü.

Chad oradan oraya dönüp birbirlerine çarparak dans eden kalabalığı yararak ilerliyordu. Uzun saçları ve eski Springsteen tişörtüyle yeni dalga dünyasında bir hardrockçı gibiydi.

Tully ona doğru koştu. Sanki odada yalnız ikisi varmış gibi öpüştüler, sonra Kate, arkadaşının, "Beni yatağa götür, yaşlı adam," dediğini duydu.

El sallamadan, *hoşça kalın* ya da *merhaba* demeden gittiler. Kate hâlâ Johnny'nin kollarında öylece duruyordu. Johnny ise sanki Tully'nin geri dönüp "Bir Nisan!" diye bağırarak tekrar onlarla dans etmesini bekliyormuş gibi kapıya bakıyordu.

"Geri gelmeyecek," dedi Kate.

Johnny kendini toparladı. Kate'e sarılmayı bırakıp masaya geri döndü ve iki içki ısmarladı. Takip eden sessizlikte Kate, *Bana bak!* diye düşünerek ona bakıyordu.

"Gelen Chad VViley'di," dedi Johnny.

Kate başıyla onayladı.

"Hiç şaşırmadım..." Gözlerini dans pistinin diğer tarafındaki boş koridora dikti.

"Uzun süredir beraberler." Davranışlarını inceliyordu. Bir

an bir çılgınlık yapıp harekete geçmeyi, ona uzanmayı düşündü. Belki Tully'yi unutmasını ya da fikrini değiştirmesini sağlayabilirdi; belki kendisi de bu akşam Johhny 'nin ikinci tercihi olmayı ya da her şeyin içkinin etkisiyle olacağım umursamazdı. Aşk bir sarhoşun tutkusuyla da büyüyemez miydi? "Sen Tully'yle aranızda..."

Sözünü bitiremeden Johnny başını sallayarak, "Hadi, Mularkey," dedi. "Seni eve bırakayım."

Eve giderken yol boyunca, en iyisinin bu olduğunu düşünüyordu Kate.

"İyi geceler Johnny," dedi kapının önünde.

"İyi geceler." Asansöre yöneldi. Yarı yolda durup Kate'e döndü. "Mularkey?"

Kate duraklayıp başını çevirdi. "Evet?"

"Bugün gerçekten iyiydin. Söylemiş miydim? Sen gördüğüm en yetenekli yazarlardan birisin."

"Teşekkürler."

Daha sonra, yatağında uzanmış, karanlığa bakarken, bu sözleri ve bunları söylerken nasıl baktığını hatırladı.

Johnny bugün onu az da olsa gerçekten fark etmişti.

Belki de her şey düşündüğü kadar imkansız değildi.

On Üçüncü Bölüm

Tully'nin ilk canlı yayınını yaptığı andan itibaren her şey değişmişti. Artık müthiş dörtlü olmuşlardı: Kate, Tully, Mutt ve Johnny. İki yıldır sürekli beraberlerdi, birlikte ofise kapanmışlar, haberler üzerinde çalışmışlar, serseriler gibi oradan oraya gidip durmuşlardı. Tully'nin yaptığı ikinci haber Capitoll Hill'de sokak lambasına yuva yapan bir kar baykuşuyla ilgiliydi. Daha sonra Booth Gardner'ın valilik kampanyasını takip etmişti ve konuyu takip eden onlarca muhabirden biri olmasına rağmen, Gardner çoğunlukla ilk olarak onun sorularına cevap vermişti. Microsoft'un ilk milyonerleri yepyeni Ferrarileriyle şehir merkezinde kocaman kulaklıklarla aptal müzikler dinleyerek dolaşmaya başladığında, KCPO'daki herkes Tully'nin bu küçük yerel kanalda fazla uzun kalmayacağının farkındaydı.

Bunu hepsi biliyordu. Belki de en çok Johnny. Bu yüzden, üçü gelecek hakkında konuşmasalar da geleceğin gölgesini sürekli üzerlerinde hissediyorlardı; bu da birlikte geçirdikleri zamanı daha yoğun ve güzel yaşamalarını sağlıyordu. Bir haber üzerinde çalışmadıkları nadir akşamlarda Johnny, Tully ve Kate bilardo oynayıp bir şeyler içmek için Goldies'de buluşuyordu. Beraber geçirdikleri ikinci yılın sonunda, hepsi de birbirleri hakkında bilmeleri gereken şeyler olduğunu, en azından bir şeyler paylaşmak istediklerini hissediyorlardı.

Gerçekten önemli olan konular dışında. Kate, sık sık yaşamın enkazları arasında doğru kırıntıları bulmaya çalışan bu üç

insanın kendi yaşamlarını inatla görmezden gelmelerinin ironik olduğunu düşünüyordu.

Tully, Johnny'nin ondan istedikleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu, Johnny ise Kate'in ondan istediklerinden tümüyle habersizdi.

Böylece kurdukları tuhaf, sessiz üçgen, yoluna gece gündüz devam etti. Tully sürekli Kate'e neden kimseyle çıkmadığını soruyordu. Kate içini dökmek, Tully'ye doğruyu söylemek için can atıyordu ama ne zaman itiraf etmeye başlasa geri çekiliyordu. Chad yüzünden Tully'ye ettiği onca laftan sonra Johnny'yle ilgili gerçeği nasıl söyleyebilirdi? Sonuçta bir insanın patronuyla çıkması, hocasıyla çıkmasından daha da kötüydü.

Hem Tully karşılıksız aşktan ne anlardı ki? Arkadaşı ona sadece Johnny'ye açılması için baskı yapmaya başlardı. Kate o zaman ne diyecekti? *Yapamam. O sana âşık!* Kalbinin derinliklerinde, karanlık bir köşede, korktuğu başka bir şey yalnızca rüyalarında ve kâbuslarında farkına vardığı bir şey olduğunu zorla itiraf ediyordu kendine. Gündüzün soğuk ışıkları altında buna inanmıyordu, ancak gece yalnız başınayken, içten içe, içinde sakladığı aşkı fark ederse Tully'nin Johnny'yi daha çekici bulacağından korkuyordu. Çünkü o her şeyi isterdi ve eninde sonunda istediğini de alırdı. Kate bunu riske atamazdı. Johnny olmadan yaşayabilirdi ama Johnny'yi Tully'ye bırakmaya dayanamazdı.

Bu yüzden Kate başını önüne eğip kendini işe vermeye ve aşk hayallerini saklı tutmaya devam etti. Annesi, babası ya da Tully, sosyal hayatı hakkında ona takıldıklarında rahatlıkla gülümseyip, standartlarının çevresindeki bazı kişilerden daha yüksek olduğunu söyleyerek verdiği örneklerle daima herkesi güldürüyordu.

Johnny'yle çok fazla yalnız kalmamaya ya da güvenli tarafta kalmaya çalışıyordu. Her ne kadar artık onun yanındayken eli ayağına dolaşıp dili tutulmuyorsa da, Kate onun algılarının ne

kadar kuvvetli olduğunu ve çok fazla fırsat verilirse saklamak için bu kadar çok uğraştığı şeyi hissedebileceğini biliyordu.

Planı oldukça iyi işlemiş, her şey düşünülmüştü; ta ki 1984 yılında Johnny'nin telefon açıp onu ofisine çağırdığı soğuk kasım gününe dek...

O gün yine yalnızlardı. Tully ile Mutt, Olimpik yağmur ormanlarında göründüğü söylenen Büyük Ayak'ın[62] peşindeydiler.

Kate angora kazağım düzeltip Johnny'nin odasına girerken yüzüne yapmacık bir gülümseme takındı, içeri girdiğinde onu kirli pencerenin yanında dururken buldu. "Ne oldu Johnny?"

Berbat görünüyordu. Bitkindi. "Sana El Salvador'dan bahsetmiştim ya, hatırlıyor musun?"

"Tabii."

"Orada hâlâ arkadaşlarım var. Baba Ramon diye bir arkadaşım kayıp. Kız kardeşi onu bir yere götürüp işkence ettiklerini ya da öldürdüklerini düşünüyor. Gidip yardım etmemi istiyor."

"Ama bu çok tehlikeli..."

"Tehlike benim göbek adım." Gülümsedi ancak gülümsemesi sudaki bir yansıma gibi çarpıktı ve gerçek değildi.

"Bu şaka yapılacak bir konu değil. Öldürülebilirsin. Ya da darbe sırasında Şili'deki gazeteci gibi ortadan kaybolabilirsin. O gazeteciyi bir daha gören olmadı."

"İnan, şaka yapmıyorum," dedi. "Daha önce de orada bulundum, unuttun mu? Gözlerinin bağlanması ya da vurulmak nasıl bir şeydir bilirim." Başım çevirdi. Bakışları anlamsız ve boş bir hal aldı; Kate, Johnny'nin o anda neyi hatırladığım merak etti. "Oradayken beni korumuş olan insanlara sırtımı dönemem. Tully senden yardım istese onu bırakıp gidebilir miydin?"

62 Kuzey Amerika'da halk arasında uzak ormanlarda yaşadığı söylenen efsanevi yaratık, (ç.n.)

"Sen de iyi biliyorsun ki ona yardım ederdim. Yine de onu bir savaş alanında görmeyi beklemiyorum, tabii Nordstrom'daki yıl dönümü satışlarım saymazsak."

"Biliyordum, işte benim kızım! Öyleyse ben yokken burayı çekip çevireceksin?"

"Ben mi?"

"Bir defasında söylediğim gibi, *sorumluluk sahibi* bir kızsın."

Kate kendine engel olamadı, yaklaşıp ona baktı. Johnny gidiyordu, orada yaralanabilirdi ya da daha da kötüsü olabilirdi. "Kadın," dedi.

Johnny başım eğip ona baktı, gülümsemiyordu. Kate aralarında sadece birkaç santim olduğunu hissediyordu. Yalnızca küçük bir hareketle bile birbirlerine dokunabilirlerdi.

"Kadın," dedi Johnny.

Sonra Kate'i orada, söyleyebileceği sözlerin hayalleriyle çevrili bir halde bırakıp gitti.

Johnny gidince Kate zamanın ne kadar esnek olduğunu, dakikaların sanki saatler gibi nasıl da uzayabildiğini anladı. Zamanın bir lastik gibi kopuvermesi için yalmzca bir telefon, Johnny'nin arayıp da üzgün olduğunu söylemesi yeterliydi. Her telefon çaldığında geriliyordu. İlk günün sonunda başı zonkluyordu.

Bu hafta başka bir şey daha öğrenmişti. Hayat devam ediyordu. Tacoma'daki kodaman patronlar yine arıyorlardı, takıma verilen işleri incelemek üzere bir de yapımcı atanmıştı ama aslında zamanla Kate yapımcılık işlerinin bir kısmını da üstlenmeye başlamıştı. Mutt ve Tully ona güveniyordu, o da kendilerine verilen kısıtlı bütçeyle işleri nasıl yürüteceğini biliyordu. Bütün o gözlemleri sonuç vermişti; anlaşılan Johnny'yi o kadar iyi izlemişti ki onun işlerini nasıl yapacağını da öğrenmişti. Elbette

o, Johnny'nin tasarladıklannı diken bir terzi gibiydi ama yine de yetenekliydi. Daha ilk hafta perşembe günü şehir dışından gelen yapımcı pes etmiş, bütün gün bu çılgın insanları takip etmekten daha önemli işleri olduğunu söyleyerek Tacoma'ya geri dönmüştü.

Cuma günü, Kate ilk kez bir bölümün yapımcılığım üstlendi. Basit ve önemsiz bir şeydi -eski çocuk yıldız Brakeman Bill'in hayatına dair bir haberdi- ama yine de onun yaptığı bir işti ve yayınlanmışü.

Herkesin hatırladığı Tully'nin yüzü ve sesi olsa da, kendi hazırladığı bir işi ekranda görmek nasıl da heyecan vericiydi. Annesiyle babasım aramıştı, onlar da haberi Kate ve Tully'yle beraber izlemek için kalkıp gelmişlerdi. Ardından "hayallerine" kadeh kaldırmışlar ve bu hayalin gerçekleşmesinin daha da yakın olduğuna inanmışlardı.

"Hep Katie'yle birlikte yayına çıkacağımızı, ana haber sunan bir ikili olacağımızı düşünmüştüm ama galiba yanılmışım," demişti Tully. "O bir gün benim programımın yapımcısı olacak. Barbara YValters benimle röportaj yaparken 'O olmasaydı başaramazdım,' diyeceğim."

Kate kadeh kaldırması beklendiğinde kadehini kaldırmış, Tully konuştukça her am tekrar yaşayarak yalancıktan gülümsemişti. Kendisiyle gurur duyuyordu, bunu gerçekten hissediyordu; üzerine düşeni yapmaktan ve anne babasıyla birlikte başarısını kutlamaktan memnundu, özellikle annesi onu bir kenara çekip, "Seninle gurur duyuyorum, Katie. Artık yolunu buldun. Pes etmediğine memnun değil misin?" dediğinde bir tuhaf olmuştu.

Ama bütün bunlar olurken, bir parçası saate bakarak zamanın ne kadar yavaş geçtiğini düşünüyordu.

"Berbat görünüyorsun," dedi Tully ertesi gün Kate'in masasına bir yığın kaset bırakarak.

Kasetlerin takırtısı Kate'i korkuttu. Yine saate baktığını fark etti. "Evet, çünkü berbat şarkı söylüyorsun."

Tully güldü. "Herkesin yapamadığı bir şey vardır." Ellerini Kate'in masasına dayayarak öne eğildi." Chad'le bu gece Backstage'e gidiyoruz. Junior Cadillac çalıyormuş. Gelmek ister misin?"

"Bu gece olmaz."

Tully ona yakından baktı. "Senin neyin var, Tann aşkına?" Bir haftadan fazladır etrafta üzgün üzgün dolaşıyorsun. Gecenin bir yarısı kalkıp dolandığını duyuyorum ve hiçbir yere gitmiyorsun. Fil Adam'la[63] yaşıyormuş gibiyim."

Kate elinde olmadan önce Johnny'nin kapısına, sonra arkadaşına baktı. İçinde öyle keskin ve güçlü bir istek uyandı ki, keşke Tully'ye gerçeği, istemeden Johnny'ye âşık olduğunu ve şimdi onun için endişelendiğini söyleyebilseydi. Üzerinden büyük bir yük kalkacaktı. On yıllık arkadaşlıkları boyunca bu Tully'den sakladığı ilk şeydi ve canım acıtıyordu.

Ama Johnny'ye karşı hissettikleri o kadar hassastı ki, Tropikal Fırtına Tully'nin rüzgârıyla her şeyi savurup mahvedeceğini biliyordu.

"Sadece yorgunum," dedi. "Bu yapımcılık zor iş. O yüzden."

"Ama bu işi seviyorsun, değil mi?"

"Tabii ki. Harika bir iş. Hadi şimdi git de Chad'le buluş. Ben kapatırım." Tully gittikten soma Kate karanlık, sessiz ofiste oyalandı. Ne tuhaf; burada olmayı seviyordu, kendini ona daha yakın hissediyordu.

"Sen aptalın tekisin,"dedi yüksek sesle. Aslında son günlerde günde en az iki kez bunu söylüyordu kendine. Sanki arkada bırakılmış bir sevgili gibi davramyor, kendini öyle hissediyordu

63 *Elephant Man* adlı filmdeki karaktere gönderme yapılıyor, (yay.n.)

ama hepsi kendi hayal ürünüydü. En azından bunu unutacak kadar ileri gitmemişti.

Eve yalmz başına gitti. Otobüs onu Pike and Pine'ın köşesinde bıraktı. Turistlerden, serserilerden ve hippilerden oluşan renkli kalabalığın arasında akşam yemek için bir şeyler aldı. Eve döndüğünde kanepeye kıvrılıp beyaz karton kutusundan yemeğini çıkarıp yedi ve gece haberlerini izledi. Ardından haber metinleriyle ilgili aklına gelen şeyleri not aldı, annesini aradı, sonra da kanalı değiştirip *Dynasty* ve *St. Elsewhere'* izlemek için NBC'yi açtı.

Tıp dizisinin yarısına geldiğinde kapı zili çaldı.

Şaşırarak kapıya gitti. "Kim o?"

"Johnny Ryan."

Kate o kadar şaşırmıştı ki neredeyse yığılıp kalacaktı. Rahatlama. Sevinç. Korku. Bir kalp atışı kadar kısa bir sürede bu üç duyguyu da aym anda hissetti.

Yan tarafındaki duvarda asılı duran aynaya baktı ve nefesi kesildi. Moda dergilerindeki "önceki hali" fotoğraflarına benziyordu; porsuk saçlar, sıfır makyaj, alınmamış kaşlar.

Johnny tekrar kapıya vurdu.

Kapıyı açtı.

Orada durmuş, kapıya iyice yaslanmıştı; üzerinde eski bir Levi's ve "BORN IN THE USA"[64] tişörtü vardı. Saçları uzamış, taranmamıştı ve güneşte yanmasına rağmen yüzü yıpranmış, daha yaşlı görünüyordu. Kate alkol kokusunu duyabiliyordu.

"Selam," dedi Johnny, selam verirken kapıyı tutan ellerini bırakarak. Hareket edince dengesini kaybetti, neredeyse düşecekti.

Kate ona doğru gitti. Johnny'yi tutarak içeri soktu, kapıyı

64 **Bruce Springsteen'in "Born in the USA"(Amerika'da Doğdu) albümü kapsamında çıktığı konser turu. (ç.n.)**

ayağıyla kapatarak kanepeye doğru götürdü, Johnny düşercesine oturdu.

"Athenian'da oturmuş, buraya gelebilmek için cesaretimi toplamaya çalışıyordum," dedi Johnny. Kızarmış gözleriyle etrafa baktı. "Tully nerede?"

"Burada değil," dedi Kate kalbi sıkışarak.

"Ah!"

Johnny'nin yamna oturdu. "El Salvador nasıldı?"

Johnny ona döndüğünde gözlerinde öyle acı dolu bir bakış vardı ki Kate uzamp kolunu dolayarak onu kendine doğru çekti.

"Ölmüş," dedi Johnny uzun bir sessizliğin ardından. "Ben daha oraya gitmeden ölmüş. Ama onu bulmam lazımdı..."Arka cebinden küçük bir şişe çıkarıp uzun uzun içti. "Sen de ister misin?"

Kate bir yudum aldı. İçkinin boğazım yakarak geçip midesinin tam ortasına sıcak bir köz gibi çöktüğünü hissetti.

"Bu olanlar yürek parçalayıcı. Ve yeterince haber yapılmıyor. Kimsenin umurunda değil."

"Oradaki görevine devam edebilirdin," dedi Kate bu fikirden nefret etse de.

"Keşke edebilseydim..." Sesi alçaldı, sonra aniden yükselerek, "Eski haberler," dedi. Bir yudum daha aldı.

"Belki biraz yavaşlasan iyi olur." Elinden şişeyi almaya çalıştı. Ama Johnny onu bileğinden yakalayıp kucağına çekti. Diğer eliyle yüzüne dokundu, sanki körmüş de onun neye benzediği anlamaya çalışıyormuş gibi yanağım okşadı.

"Çok güzelsin," dedi fısıltıyla.

"Sarhoşsun sen."

"Yine de güzelsin." Bir elini kolunun yukarısına doğru kay-

dırıp diğerini boğazından aşağıya doğru indirerek onu kollarına aldı. Kate, Johnny'nin onu öpeceğini anlamıştı, bunu bütün sinir uçlarına kadar hissediyordu; tıpkı isterse onu durdurabileceğini hissettiği gibi.

Johnny onu kendine doğru çekince Kate'in bütün iyi niyetleri kayboldu. Kendini onun ellerine bıraktı ve bu ellerin onu aşağıya, Johnny'nin dudaklarına doğru itmesine izin verdi.

Bu öpüş daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu: Önce yumuşak ve tatlı, sonra istekli ve arzu dolu.

Kate tıpkı hayallerindeki gibi tümüyle ona bıraktı kendini. Dilini dudaklarında hissedince bütün vücudu titredi, içinde yepyeni ve müthiş bir arzu ateşlendi. Ona susamıştı, onu deli gibi istiyordu. Düşünmeden ellerini tişörtünün altına soktu; ılık tenini hissediyor, ona daha da yaklaşmak istiyordu...

Kate onu omuzlarından tutmuş, üzerindeki ılık yumuşak kumaşı yukarı doğru itiyordu ki Johnny'nin durduğunu fark etti.

Duygulan o kadar karmakarışık olmuştu ki bir an düşüncelerini toplayamadı. Nefes nefese kalmış, bu yepyeni arzuyla kıvranırken ona bakmak için geri çekildi.

Johnny arkasına yaslandı, gözleri yarı kapalıydı. Elini yavaşça, sanki kendi hareketlerini kendisi kontrol etmiyormuş gibi düzensiz hareketlerle kaldırdı ve Kate'in dudaklarına dokunarak parmaklarım dudaklarının kenarında dolaştırdı. "Tully," dedi fısıltıyla. "Muhteşem bir tadın olduğunu biliyordum."

Ve Kate'in kalbini böyle paramparça edip uykuya daldı.

Kate onun kucağında ne kadar oturup uyurken yüzüne baktığını bilmiyordu. İşte yine ikisi arasında uzayıp gidiyordu zaman. Sanki her tarafı kanıyor gibiydi, ama akan kan değildi, geriye koyulması o kadar kolay bir şey değildi bu. O hayallerini

kaybediyordu. Kendi başına büyütüp özenle baktığı aşkının hayali çiçekleriydi akıp giden.

Kucağından inip Johnny'yi kanepeye yatırdı, ayakkabılarını çıkararak üzerine bir battaniye örttü.

Aralarında kapalı bir kapı, yatağına yattığında uzun bir süre uyumadan uzandı. Yaşananları kafasında tekrar tekrar başa sarmamaya çalışıyordu ama imkânsızdı. Hâlâ dudaklarının tadını alabiliyor, dilini dilinde hissediyor ve "Tully," diye fısıldayışını duyabiliyordu.

Sonunda uyuyakaldığında, saat gece yansım çoktan geçmişti, hemen sabah oluverdi. Saat altıda alarmı susturup dişlerini ve saçlarını fırçaladı. Sabahlığını giydi ve hızla oturma odasına gitti.

Johnny kalkmıştı, mutfak masasında oturmuş kahve içiyordu. Kate girince fincanı bırakıp ayağa kalktı. "Selam," dedi, parmaklarım saçlarımn arasında dolaştırarak.

"Selam."

Birbirlerine baktılar. Kate havlu kumaşından yapılmış sabahlığının kuşağım sıktı.

Johnny, Tully'nin odasımn kapısına baktı.

"Burada değil," dedi Kate. "Dün gece Chad'de kaldı."

"Yani beni kanepeye yatırıp üzerimi örten sendin."

"Evet."

Kate'e yaklaştı. "Dün gece kafam bayağı güzeldi. Özür dilerim. Gelmemeliydim."

Kate ne diyeceğini bilemiyordu.

"Mularkey," dedi sonunda Johnny. "Biliyorum kafam yerinde değildi."

"Evet, değildi."

"Şey... bir şey oldu mu? Yani, düşüncesi bile kötü..."

"Aramızda mı? Olur mu hiç?" dedi, Johnny'nin ikisi arasında böyle bir bağlantı olmasından ne kadar pişmanlık duyacağım söylemesine izin vermeden. "Endişelenme. Hiçbir şey olmadı."

Johnny öyle rahatlamış bir halde gülümsedi ki, Kate'in içinden ağlamak geldi. "O zaman bugün işte görüşeceğiz, sanırım, ha? Bu arada benimle ilgilendiğin için teşekkürler."

"Elbette." Kollarım bağladı. "Arkadaşlar bunun içindir."

On Dördüncü Bölüm

1985 yılının sonlarında, Tully büyük bir fırsat yakalamıştı. Beacon Hill'den canlı yayın yapmakla görevlendirildiğinde, ellerinin titreyip sesinin çatallaşmasına neden olan o büyük heyecanına kendisi de şaşırdı, ama yayın bittiğinde kendini yenilmez bir kahraman gibi hissediyordu.

Gerçekten iyi iş çıkarmıştı. Hatta belki de mükemmel bir iş.

Şimdi canlı yayın için gerekli olan teknik cihazlarla donatılmış, arkası kapalı canlı yayın kamyonunun ön koltuğunda dimdik oturmuş, coşkudan yerinde hafifçe zıplıyordu. Gözlerini kapatınca her saniyesini baştan yaşıyordu: Kalabalığın önüne çıkıp sorularını soruşunu, haberi mükemmel bir şekilde özetleyişini, polis arabalarının sarı kırmızı ışıkları kararan havayı yararken, aydınlık bankanın önünde çekim yapılışım. Soma tüm cihazları toplayıp dönüş yoluna koyulmak hiç bitmeyecekmiş gibi uzun sürse de umursamadı. Gece ne kadar uzun sürerse o kadar iyiydi. Hâlâ kulaklığım, bataryayı, yaka mikrofonunu ve el telsizini bırakmamıştı. Bunlar onun onur nişanıydı.

"Şu 7-Eleven'ın[65] önüne çek," dedi Johnny kamyonun arkasından. "Susadım. Mutt, atla da biz buradayken biraz genel çekim yap. İçecekleri alma sırası sende, Tully."

Mutt park alanına sürdü. "Peki."

Park ettiklerinde, Tully paralan toplayıp kamyondan indi ve aydınlık mini markete yöneldi.

65 Ünlü bir market/fast food zinciri, (ç.n.)

"O Nevv Coke kolalardan bana alma," dedi Johnny kulaklığına.

Tully belindeki telsizi çıkarıp açtı. "Her seferinde söylüyorsun, salak değilim."

Aydınlık dükkânın içinde dolabı arayıp buldu, sonra ilaç reyonuna doğru yürüdü.

"Hey, bakın," dedi telsize konuşarak. "Geritol[66] varmış. İster misin, Johnny?"

"Çokbilmiş," diye cevap verdi Johnny kulaklıktan.

Gülerek dolabın tutma yerine elini uzatırken camdan bir gölgenin geçtiğini gördü. Arkasını dönünce gri bir kayak maskesi takmış bir adamın kasiyere silah doğrulttuğunu gördü.

"Aman Tanrım!"

"Benden mi bahsediyorsun?" dedi Johnny. "Çünkü artık..."

Tully beceriksiz el hareketleriyle kulaklığın kablosunu ceketinin altına saklamaya çalıştı. Sonra Johnny'nin onu biraz da olsa duyabilmesini umarak telsizinin mesaj gönderme sesini kıstı. Konuşma düğmesine basarak, "Biri dükkânı soyuyor," diye fısıldadı cesaret edebildiği kadar yüksek sesle.

Kulaklıktan Johnny'nin, "Vay anasını. Mutt, 911'i ara, sonra da çekime başla. Tully sakin ol ve hemen yere yat. Bunu canlı yayınlayabiliriz. Mikrofonunun sesini aç. Ben merkeze bağlanıyorum. Şimdi canlı yayındalar. Beni duyabiliyor musun, Stan?"

Birkaç saniye sonra Johnny, "Tamam, Tully. Mike'a bağlanıyoruz. Şimdi on haberleriyle canlı yayında. Sesin canlı yayına gidecek. Sen onu duyamayacaksın ama o seni duyuyor," dedi.

Tully mikrofonunun sesini açtı, fısıltıyla, "Bilemiyorum, Johnny. Nasıl yapa..."

66 **Geritol bir vitamin ve besin takviyesidir. O dönemlerde erkeklerde cinsel gücü artırdığına yönelik haberler çıkmıştır, (ç.n.)**

"Mikrofonun açık, Tully," dedi hemen. "Canlı yayındasın. Hadi."

Maskeli adam bir şey duymuş gibiydi, aniden tekrar ona doğru dönerek silahım Tully'ye doğrulttu. Sana yere yat dedim, kahrolası."

Tully, adam tetiği çekmeden önce sadece, "Bu kadar yeter," diyebildi.

Yüksek bir patlama sesi duyuldu. Tully daha çığlık atamadan kurşun omzundan girip yere düşmesine neden oldu. Yanındaki raflara çarpmıştı, etrafına dökülüp saçılan renkli kutuları hayal meyal fark ediyordu. Başını hızla linolyum zemine çarptı.

Bir an için nefesi kesilmiş bir halde, floresan lambanın yılan gibi kıpırdayan ışığına bakarak orada uzarup kaldı.

"Tully?"

Kulaklarında Johnny'nin sesini duydu. Yavaşça, çok yavaşça yan döndü. Omuzu acıyla zonkluyordu ama dişlerini sıkarak kıpırdamaya devam etti. Dikkat çekmeden sürünerek reyonun sonuna doğru ilerledi, bir kutu Kotex açtı ve yarasının üzerine bir ped koyup bastırdı. Bastırınca cam o kadar çok yandı ki acıdan gözleri karardı.

"Tully? Ne oldu? Konuş benimle. İyi misin?"

"Buradayım," dedi. " Yaramı... sarmaya çalıştım. Sanırım iyiyim."

"Tanrıya şükür!" dedi Johnny. "Mikrofonunu kapatmak ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

"Tamam. Canlı yayındasın, unutma. Konuşmaya devam et. Beni duyamazlar ama seni duyuyorlar. Bu büyük bir fırsat, evlat, ben de sana yardım etmek için buradayım. Olay yerini tarif edebilir misin?"

Acı içinde kıvranarak diz çöktü ve gerçekten başını kaldırabileceği zamanı ayarlamaya çalışarak yavaşça ilerledi. "Saniyeler önce Beacon Hill'deki bu mini markete elinde silah bulunan maskeli bir adam girdi ve görevliden para istedi. Niyetinin ciddi olduğunu göstermek için bir kez havaya bir kez de bana ateş etti." Sesi cesaret edebildiği en yüksek fısıltı halindeydi.

Tully bir ses duydu, ağlama sesine benziyordu. Dikkat çekmeden köşeye gitti ve neon şeker reyonunda büzülmüş küçük bir erkek çocuğu buldu.

"Hey," dedi Tully elini uzatarak. Çocuk hemen atılarak elini tuttu, geri çekemesin diye Tully'nin elini öyle sıkı kavramıştı ki... "Sen kimsin?"

"Gabe. Büyükbabamla buraya gelmiştik. Ateş eden adamı gördün mü?"

"Gördüm. Gidip büyükbaban iyi mi diye bakacağım. Sen burada kal. Soyadm ne, Gabe? Kaç yaşındasın?"

"Linklater. Temmuzda yediye gireceğim."

"Peki. Gabe Linklater. Dikkat çekme ve sessiz ol. Ağlamak yok artık, tamam mı? Büyük adam ol."

"Denerim."

Tully başını göğsüne eğip alçak sesle mikrofona konuşmaya başladı. Kanalın ne kadarını duyabildiğinden emin değildi ama yine de konuşmayı sürdürdü. "Yedi yaşındaki Gabe Linklater'ı şeker reyonunda buldum. Buraya büyükbabasıyla gelmiş, ben de şu anda onu arıyorum. Kasada, kasiyeri tehdit eden soyguncunun sesini duyabiliyorum. Polise yalnızca bir soyguncu olduğunu söyleyin." Köşeyi döndü.

Orada yere bağdaş kurmuş, elinde bir kutu Purina Dog Chovv köpek maması olan yaşlı bir adam buldu. "Gabe'in büyükbabası siz misiniz?" diye sordu fısıltıyla.

"O iyi mi?"

"Biraz korkmuş ama iyi. Şeker reyonunda. Neler gördünüz?"

"Soyguncu mavi bir araba kullamyordu. Pencereden gördüm." Tully'nin omzuna baktı. "Belki de siz ..."

"Biraz daha yaklaşacağım." Pedi tekrar yarasına bastırdı, acıyla inledi ve bulantısının geçmesini bekledi. Bu sefer eli kan olmuştu. Umursamayarak duyamadığı haber sunucusuna durumu aktarmaya devam etti. "Mike, anlaşılan o ki tek başına olan silahlı soyguncu mavi bir arabayla gelmiş, araba şu anda pencerelerden birinin önünde park halinde olmalı. Neyse ki Gabe'in büyükbabası da sağ salim hayatta. Şimdi kasaya doğru ilerlemeye çalışıyorum. Silahlı adamın daha fazla para olması gerekir diye kasiyere bağırdığım ve kasiyerin kasayı açamadığım söylediğini duyuyorum. Dışarıda yamp sönen ışıklar görüyorum. Polis ulaşmış olmalı. Dükkâna ışık tutarak soyguncuya ellerini kaldırıp dışarı çıkmasını söylüyorlar." Hızla ilerlerken kısa bir an için ortaya çıktı, sonra Wheaties marka kahvaltı gevreği yiyen gerçek boyutlarda bir Mary Lou Reton resminin arkasına çömeldi. "Polise soyguncunun maskesini çıkardığım söyle, Mike. Adam san saçlı, boynunun etrafım saran bir yılan dövmesi var. Aşın derecede telaşlı. Bağıra çağıra küfürler edip silahım etrafa doğru sallıyor. Sanırım..."

Bir başka silah sesi çınladı. Camlar tuzla buz oldu. Birkaç saniye soma bir SWAT[67] ekibi hızla cam kapılardan içeri daldı.

"Tully!" seslenen Johnny'ydi.

"Ben iyiyim." Yavaşça ayağa kalktı, hareket edince bir acı ve bulantı dalgası hissetti. Kınk camdan canlı yayın kamyonunu gördü. Mutt elinde kamerasıyla oradaydı, her şeyi çekiyordu ama Johnny'yi göremedi. "Seattle SVVAT ekibi *az* önce pencere camlanna ateş açıp içeri girdi. Soyguncuyu yere serdiler. Yaklaşıp onlara bir iki soru sormayı deneyeceğim."

67 **Speci al VVeapons and Tactics (özel Silahlar ve Taktikler) Amerikan polis teşkilatında özel eSitim alarak yetiştirilen bir ekip. (ç.n.)**

Resmin yamndan ayrılıp yavaşça ilerlemeye başladı. Şimdi kahvaltılık gevrek reyonunun önündeydi; bir an için Mularkey-lerdeki cumartesi kahvaltılarım hatırladı. Mrs. M. Quisp marka şekerli kahvaltılık gevreklerden yemesine izin verirdi. Ama sadece hafta sonları.

Bayılmadan önce düşündüğü en son şey buydu.

Hastaneye gidiş yolu hiç bitmeyecek gibiydi. Yol boyunca, şehir trafiğinde dur-kalk ilerlerken, Kate pis kokan taksinin arka koltuğunda oturarak Tully'nin iyileşmesi için dua etmişti. Nihayet saat on biri geçerken hastanenin önünde durdular. Şoföre parasını ödeyip aydınlık lobiye doğru yöneldi.

Johnny ve Mutt çoktan gelmişlerdi, rahatsız plastik koltuklara yığılıp kalmış, bitkin görünüyorlardı. O girince Johnny ayağa kalktı.

Kate ona doğru koştu. "Haberleri gördüm. Ne oldu?"

"Adamın biri onu omzundan vurdu ama o yayına devam etti. Görmeliydin, Mularkey. O muhteşemdi. Korkusuzca davrandı."

Kate onun sesindeki hayranlığı duyabiliyor, bu hayranlığı gözlerinde görebiliyordu. Başka zaman olsa bu durum, bu bariz gurur duyma ona acı verirdi ama şimdi onu kızdırıyordu. "Bu yüzden ona âşıksın değil mi? Senin gösteremediğin cesareti gösterdiği için. Bu yüzden onu tehlikeye atıyor, vurulmasına neden oluyor, sonra da tutkusuyla gururlanıyorsun." Titreyen sesiyle "tutku" sözcüğü sanki zehirli bir şekermiş gibi çıktı ağzından. "Bırak bu kahramanlık hikâyelerini. Ben haberlerden bahsetmiyorum. Onun hayatından bahsediyorum. Hiç Tully'nin nasıl olduğunu sordun mu?"

Johnny, Kate'in ani çıkışı karşısında şaşkına dönmüştü. "Ameliyatta. Onu..."

"Katie!"

Chad'in ona seslendiğini duydu, arkasına dönünce koşarak lobiye girdiğini gördü. Tıpkı rüzgâr ve yağmurun birleşmesi gibi doğal bir şekilde bir araya gelip birbirlerine sımsıkı sarıldılar.

"O nasıl?" diye fısıldadı kulağına, sesi tıpkı Kate'in hissettikleri gibi kırılgandı.

Geri çekildi. "Ameliyatta. Tüm bildiğim bu. Ama iyi olacak. Kurşunlar fırtınayı durduramaz."

"O göründüğü kadar dayanıklı değil. Bunu ikimiz de biliyoruz, değil mi, Kate?"

Kate yutkunarak başım salladı. Gergin bir sessizlik içinde ortak endişelerinin görünmez bağlarıyla bağlanmış bir halde yan yana durdular. Kate, Chad'in gözlerinde Tully'yi sevdiğini ve korktuğunu görebiliyordu; bu, gün gibi ortadaydı. "Gidip annemle babamı arayayım. Burada olmak isteyeceklerdir."

Cevap bekledi ama Chad orada durup boş gözlerle bakmaya devam etti, ellerini iki yanda yumruk yapmış, her an silahım düşürmek üzere olan bir soyguncuya benziyordu. Kate yorgun bir gülümsemeyle uzaklaştı. Johnny'nin yarımdan geçerken dayanamayıp, "Gerçek insanlar birbirlerine zor zamanlarda böyle yardım eder işte," dedi.

Telefon kulübelerine gidince, dört çeyreklik atıp evin numarasını çevirdi. Babasına -neyse ki annesi değildi, yoksa Kate kendini kaybedebilirdi- haberi verip kapattı.

Arkasım döndüğünde Johnny orada onu bekliyordu. "Üzgünüm."

"Olmalısın bence de."

"Bu işin bir özelliği de şu, Katie, olayları bölümlere ayırma-

#

yı, haberi ilk sıraya koymayı öğreniyorsun. Bu işin hastalığı da bu."

"Sen ve Tully gibi insanlar için haber her şey demek." Onu orada öylece bırakıp kanepeye giderek oturdu. Başım eğip yeniden dua etmeye başladı.

Kısa bir süre soma onun yam başına geldiğini hissetti. Hiçbir şey söylemeyince Kate başım kaldırdı.

Kıpırdamıyor, gözünü bile kırpmıyordu ama Kate onun ne kadar gergin olduğunu görebiliyordu. Sanki dengesini yukarıdan hızla çekilen bir iple sağlıyor gibiydi. "Göründüğünden daha dayanıklısın, Mularkey."

"Bazen." Ona bu gücü, özellikle böyle zamanlarda, sevginin verdiğini söylemek istedi ama ona bakarken tek bir sözcüğünü bile söylemeye korktu.

Johnny yavaşça yamna oturdu. "Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabildin?"

"Ofisimiz küçük."

"Ondan değil. Hiç kimse beni senin kadar iyi tanımıyor." Derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. "Onu tehlikeye attım."

"O da başka türlü davranmazdı," diye itiraf etti Kate. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Biliyorum, ama..."

Cümlesini yarıda kesince, Kate ona baktı. "Ona âşık mısın?"

Johnny cevap vermedi, sadece orada oturup gözleri kapalı arkasına yaslandı.

Kate buna dayanamadı. Mademki sonunda o soruyu sormaya cesaret edebilmişti, cevabım almak istiyordu. "Johnny?"

Johnny ona uzanıp kolunu omzuna doladı ve onu kendine doğru çekti. Kate ona sunulan bu rahatlığa bıraktı kendini. Bu

duygunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilse de onun böyle yanı başında olmak nefes almak kadar doğal geliyordu ona.

Başka hiçbir şey söylemeden, gecenin uzun boş saatleri boyunca birlikte oturdular. Oturup beklediler.

Tully yavaş yavaş kendine gelerek etrafındakileri incelemeye başladı: Beyaz akustik fayans döşeli tavan, floresan lambamn ışıkları, yatağında gümüş rengi parmaklıklar ve yamnda bir tepsi.

Olayları yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Beacon Hill. Mini market. Kendisine doğrultulan silahı hatırladı. Ve hissettiği acıy>-

"Dikkat çekmek için her şeyi yaparsın, değil mi?" Kate kapının yamnda durmuştu, üzerinde çuval gibi bir Washington Üniversitesi eşofmam ve eski bir Yunan Haftası tişörtü vardı. Yatağa yaklaşınca gözlerine yaşlar doldu. Hemen gözlerini sildi. "Kahretsin. Ağlamayacağıma yemin etmiştim."

"Şükürler olsun, buradasın." Tully yatağm ayar düğmesine, oturur pozisyona gelene kadar bastı.

"Tabii ki buradayım, aptal! Herkes burada. Chad, Mutt. Annem. Babam. Johnny. Johnny ile babam saatlerdir kâğıt oynayıp haberler hakkında konuşuyorlar. Annem en az iki tane yeni battaniye ördü. O kadar endişelendik ki..."

"İyi miydim?"

Kate bu soru karşısında gözlerinden yaşlar dökülürken bile gülmeye başladı. "İlk sorun ancak bu olurdu zaten. Johnny'ye göre Jessica Savitch'i solda sıfır bırakmışsın."

"Acaba *60 Dakika* programı benimle ropörtaj yapmak ister mi?"

Kate ona yaklaştı. "Bir daha beni böyle korkutma olur mu?"

"Denerim."

Kate bir şey söyleyemeden kapı açıldı ve elinde bir çift karton kahve bardağıyla Chad içeri girdi. "Uyanmış," dedi sessizce, elindeki bardakları yanındaki masaya bırakarak.

"Gözlerini yeni açtı. Tabii ki Emmy kazanma şansı olup olmadığıyla sağlığından daha çok ilgileniyor." Kate arkadaşına baktı. "İkinizi biraz yamz bırakayım."

"Gitmeyeceksin, değil mi?" dedi Tully.

"Soma, herkes eve gidince geri geleceğim."

"İyi," dedi Tully. "Çünkü sana ihtiyacım var."

Kate gider gitmez Chad yaklaştı. "Seni kaybedeceğimi sandım."

"Ben iyiyim,"dedi sabırsızca. " Yayım izledin mi? Ne düşünüyorsun?"

"Bence iyi değildin, Tully," dedi usulca. "Bildiğim tüm iyileri geride bıraktın, ama seni seviyorum. Bütün gece sen olmasan hayatım nasıl olurdu diye düşündüm ve bu düşünceden hiç hoşlanmadım."

"Beni neden kaybedesin ki? Buradayım ya işte."

"Evlen benimle, Tully. "

Tully bunun bir şaka olduğunu sandı, neredeyse gülecekti ama soma onun gözlerindeki korkuyu gördü. Onu kaybetmekten gerçekten korkuyordu. "Sen ciddisin," dedi kaşlarını çatarak.

"Tennessee'de, Vandebilt Üniversitesi'nden iş teklifi aldım. Benimle gelmeni istiyorum. Beni seviyorsun, Tully, belki farkında değilsin ama öyle. Ve bana ihtiyacın var."

"Elbette sana ihtiyacım var. Tennesse en büyük kırk haber piyasasımn içinde mi?"

Chad'in pürüzlü yüzü asıldı, gülüşü soldu. "Seni seviyorum," dedi yine; bu kez yavaşça ve sözcükleri mühürleyip anlamlarım artıran o öpüşü olmadan.

Arkasındaki kapı açıldı. Elleri belinde, üzerinde ucuz bir kot etek ve Peter Pan yakalı ekose bir bluz giyinmiş olan Mrs. Mularkey kapıda duruyordu. *Footlose*[68] filmininin figüranlarına benziyordu. "Hemşire beş dakika daha ziyarete izin verdi, soma hepimizi gönderiyorlar."

Chad eğilip onu öptü. Bu aym anda hem ikisini bir araya getiren, hem de ne kadar uzak olabileceklerini gösteren güzel, unutulmaz bir öpücüktü. "Seni sevdim, Tully," diye fısıldadı.

Sevdim? Sevdim mi demişti? Geçmiş zamandaki gibi? "Chad..."

Chad yatağa arkasını dönüp uzaklaştı. "Al bakalım, Margie, senindir."

"Çıkardığım için kusura bakma," dedi Mrs. Mularkey.

"Üzülme. Samrım benim zamamm dolmuş. Hoşça kal, Tully." Yamndan geçerek odadan çıktı; kapı, arkasından hızla çarparak kapandı.

"Merhaba, küçük kız..." dedi Mrs. Mularkey.

Tully gözyaşlarına boğulmasına şaşırdı.

Mrs. Mularkey sadece saçlarım okşayarak ağlamasına izin verdi.

"Sanırım gerçekten korkmuştum."

"Şşt," dedi Mrs. Mularkey onu yatıştırarak, bir mendille gözlerini kuruladı. "Elbette korkmuştun. Ama şimdi buradayız. Yalnız değilsin."

68 *Footlose (Serseri).* **Dansı konu alan, dönemin en ünlü gençlik filmlerinden biri. (ç.n.)**

Tully göğsündeki baskı hafifleyene ve gözyaşlan kuruyana kadar ağladı. Nihayet kendini daha iyi hissettiğinde gözlerini kuruladı ve gülümsemeye çalıştı. "Tamam. Şimdi dersimi almaya hazırım."

Mrs. Mularkey ona o bildik bakışıyla baktı. "Hocanla mı, Tallulah?"

"Eski hocamla. İşte bu yüzden size söylemedim. Hem bana göre fazla yaşlı olduğunu söylerdiniz."

"Onu seviyor musun?"

"Nasıl bilebilirim?"

"Bilirsin."

Başım kaldırıp Mrs. M.'ye baktı. İlk kez kendini onlardan daha yaşlı, daha tecrübeli hissetti. Mularkeylerin hepsi aşkı sağlam, güvenilir, fark etmesi kolay bir şey zannediyordu. Tully genç olabilirdi ama onların yanıldıklarım biliyordu. Aşk bir kuşun kemiğinden daha kırılgan olabiliyordu. Ama bunları söyleyemedi. Bunun yerine tek söylediği, "Belki," oldu.

Ertesi gece Tully, Seattle'da tam bir medya sansasyonu olmuştu. Gazeteci Emmett Watson, Washington Eyaleti'nin nasıl da Kaliforniyalaştırıldığı hakkında atıp tutmaya ara vererek ateş altında gösterilen cesareti ve Tully Hart'ın haberlere bu derece bağlı olmasından ne kadar gururlandığını yazmaya bir sütun ayırmıştı. KJR radyo istasyonu bütün gün boyunca rock'n'roll şarkılarım "bir soygunu durdurmak için mikrofonunu kullanan güzel muhabir"e armağan etmişti ve yerel bir komedi programı olan *Neredeyse Canlı* bile beceriksiz soyguncuyla dalga geçen bir bölüm yayınlamış, Tully'yi de Wonder Woman[69] kılığında göstermişti.

69 Harika Kadın. Bir çizgiroman karakteri, (ç.n.)

Hastanedeki odası çiçekler ve balonlarla dolmuş, pek çoğu kendileri de haberci olan insanlar tarafından imzalanmıştı. Çarşamba gününden soma güzel buketleri ve aranjmanları diğer hastalara vermek zorunda kalmıştı. Onunla ilgilenen hemşireler normal görevlerinin yanı sıra korumalık ve fedailik yapmayı da öğrenmişlerdi.

"Burada bir dâhi varsa o da sensin. Ben ne yapıyorum ki?" Yatakta oturarak, Kate'in ofisten getirdiği bir yığın pembe "Sen Yokken" mesajım inceliyordu. Listedeki isimler çok etkileyiciydi ama konsantre olmakta zorlamyordu. Kolu ağrıyordu ve kol askısı küçücük şeyleri bile yapmasım zorlaştırıyordu. Hepsinden kötüsü de Chad'in damdan düşer gibi yaptığı evlenme teklifiydi. "Yani Tennessee dedi anlıyor musun? Nebraska'yı bile yeğlerim."

"Eminim."

"Öyle bir yerde nasıl zirveye çıkabilirim ki? Ya da belki de tam da böyle bir yerde hızla zirveye çıkabilir ve haber merkezlerinin dikkatini çekebilirim."

Kate yatağın diğer ucuna oturup bacaklarım Tully'nin bacaklarının yana uzattı. "Bak, neredeyse bir saattir bunu konuşup duruyoruz. Bu soruyu cevaplayabilecek en iyi kişi değilim belki ama bence bir yerlerde en azından bir kez olsun aşktan bahsetmen gerekirdi."

"Annen, onu seviyorsam bunu bileceğimi söyledi." Elmas bir yüzüğü gözünde canlandırmaya çalışarak sargılı olmayan sol eline baktı.

"Bana otuz yaşından önce evliliği aklından bile geçirirsen seni vurmamı söylemiştin," dedi Kate sırıtarak. "Fikrini değiştirmek ister misin?"

"Çok komik!"

Yatağın yandaki telefon çaldı. Tully gözleri hâlâ elinde oldu-

ğu halde arayanın Chad olmasını umarak telefonu açtı. "Alo?"

"Tallulah Hart?"

Hayal kırıklığıyla içini çekti. "Evet, benim."

"Ben Fred Rorbach. Beni hatırladınız mı?"

"Elbette hatırladım. KİLO TV'den. Lise son sımftayken bütün yıl boyunca her hafta size özgeçmişimi gönderirdim, sonra üniversitedeyken bant kayıtları gönderdim. Nasılsınız?"

"İyiyim. Teşekkür ederim. Ama artık KİLO'da değil KLUE-TV'de çalışıyorum. Akşam haberlerini hazırlıyorum."

"Kutlarım."

"Aslında, aramamın nedeni de bu. Muhtemelen ilk arayan kanal biz değilizdir ama en iyi teklifi yapan kanal olacağımızdan eminiz."

Artık Tully'nin tüm dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Ya, öyle mi?"

Kate kayarak yataktan kalkıp Tully'nin yamnda durdu ve dudaklarını oynatarak "Ne olmuş?" diye sordu.

Tully eliyle işaret ederek onu durdurdu. "Dinliyorum."

"Sizi KLUE haber ailesinin bir parçası yapmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırız. Bu konuyla ilgili konuşmak için ne zaman gelebilirsiniz?"

"Şimdi taburcu oluyorum. Yarın nasıl? Saat onda."

"O zaman yarın görüşürüz."

Tully telefonu kapatır kapatmaz avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. "KLUE-TV'den aradılar! Beni işe almak istiyorlar!"

"Aman Tanrım!"dedi Kate sevinçten yerinde zıplayarak. "Yıldız olacaksın. Biliyordum. Hemen gidip..." Cümlesini yarıda kesti, yüzündeki gülümseme söndü.

"Ne?"

"Chad."

Tully kalbinin derinliklerinde bir şeyin burkulduğunu hissetti. Düşünecek hiçbir şey, alınması gereken hiçbir karar yokmuş gibi davranmak istiyordu ama o da, Kate de gerçeği biliyordu.

"Sen çok büyük bir yıldız olacaksın," dedi Kate kesin bir şekilde. "Anlayışla karşılayacaktır."

On Beşinci Bölüm

Kate bütün dikkatini Tully'nin arabasını kullanmaya vermeye çalışıyordu ama kolay değildi. Gidip iş görüşmesinden onu aldığından beri Tully susmamıştı, küçük birer kızken kurdukları hayalleri uzun uzun anlatıp durmuştu. "Artık hedefimize giden yola girdik, Kate. Sunucu pozisyonuna geçer geçmez seni muhabir olarak işe almalarım sağlayacağım."

Kate, artık bu ikili gelecek hayallerine bir nokta koyması gerektiğini biliyordu. Tully'yi takip etmekten bıkmıştı, ayrıca işini bırakmak istemiyordu. Nihayet bulunduğu yerde kalmak için bir sebebi vardı.

Johnny.

Ne kadar da acıklı bir durumdu. Johnny onu sevmiyordu, o ise Tully'nin gitmesiyle belki bir şansı olabileceğini düşünmeden edemiyordu.

Gülünç ve utanç verici bir durumdu, ama hayalleri gittikçe ona odaklanıyor, yayıncılıktan uzaklaşıyordu. Bunu kimseye itiraf edemezdi. Yirmi beş yaşında üniversite mezunu kadınlardan daha fazla paraya ve kariyer merdiveninde daha yüksek bir pozisyona sahip olmayı ve zamamnda annelerini işe almayan o şirketleri yönetmeyi hayal etmeleri beklenirdi. Otuz yaş öncesinde evlenmekten kaçınmalıydılar. Evlenip çocuk sahibi olmaya daima zaman vardı, ortak görüş buydu. Onlar için kendinizden vazgeçemezdiniz.

Peki ama ya onları tek başına ve güçlü bir sen olmaktan ilaha çok istiyorsan? Kate, Tully'nin bu düşüncelere güleceğini,

ona 50'li yıllarda takılıp kaldığını söyleyeceğini biliyordu. Annesi bile yanıldığını söyleyecek ve konuyu o ağır söze getirecekti: Pişmanlık. Kadın dergilerinin sayfalarım dolduran o sözleri tekrarlayıp dururdu: Sadece anne olmak yeteneklerini boşa harcamaktır. Annesi sanki seçtiği hayat bir hiç uğrunaymış gibi konuşurken ne kadar üzgün göründüğünün farkında bile olmazdı.

"Hey, sapağı kaçırdın."

"Ah, özür dilerim. Kate bir sonraki sokaktan sapıp geriye doğru bir daire çizerek arabayı Chad'in evinin önüne çekti. "Ben burada bekliyorum. *The Talismarii* okuyup bitirmem lazım.

Tully kapıyı açmadı. "Onunla neden evlenemediğimi anlayacaktır. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

"Kesinlikle biliyor," diye onayladı Kate.

"Bana şans dile."

"Her zaman yapmıyor muyum zaten?"

Tully arabadan indi ve ön kapıya doğru yürümeye başladı. Kate kitabı açıp hikâyeyi okumaya daldı. Çok geçmeden, başım kaldırdığında yağmurun başladığım fark etti.

Tully'nin şimdiye kadar çoktan gelip ona eve gitmesini, bu gece Chad'de kalacağım söylemesi gerekirdi. Kate kitabı kapatıp arabadan indi. Beton yoldan geçerken içinde bir şeylerin ters gittiğine dair kötü bir his vardı.

İki kere vurup kapıyı açtı.

Tully boş salonda, şöminenin önünde diz çökmüş ağlıyordu.

Gözyaşlarıyla ıslanmış bir kâğıt parçası uzatarak, "Oku," dedi.

Kate diz çöküp bacaklarının üzerine oturdu ve kalın, siyah el yazısına baktı.

Sevgili Tully,

Seni KLUE'ye tavsiye eden bendim, yani bana anlatmak için geldiğin işten haberim var ve seninle gurur duyuyorum, canım. Yapabileceğini biliyordum.

Vandebilt'teki işi kabul ettiğimde bunun ikimiz için ne demek olduğunu biliyordum. Umudum başkaydı... Ama biliyordum.

Sen bu dünyadan çok şey istiyorsun, Tully. Bense, bense sadece seni istiyorum.

Pek de anahtar-kilit gibi uyumlu bir çift sayılmayız, değil mi?

Ama önemli olan şu: Seni hep seveceğim.

Dünyayı ateşinle aydınlat!

Mektubun sonunda sadece C. yazıyordu.

"Beni sevdiğini sanmıştım," dedi Tully, Kate mektubu geri verdiğinde.

"Mektuba bakılırsa seviyor."

"O zaman beni neden terk etsin ki?"

Kate arkadaşına baktı, Tully'nin, annesi tarafından terk edildiği tüm o zamanların uzak yankılarım duyabiliyordu sesinde. "Onu sevdiğini hiç söyledin mi?"

"Yapamadım."

"O zaman belki de onu sevmiyorsun."

"Ya da belki de seviyorum," dedi Tully içini çekerek. "Sadece inanması çok ama çok zor."

Aralarındaki temel fark buydu. Kate aşka tüm kalbiyle inanırdı ama ne yazık ki varlığının bile farkında olmayan bir adama âşıktı. "Neyse, artık önemli olan kariyerin. Aşk ve evlilik için vakit hep bulunur."

"Evet. Bunu başardığımda."

"Evet."

"O zaman biri beni gerçekten sevecek."

"Seni bütün dünya sevecek."

Ama soma, çok daha sonra Tully, "Chad'i boş ver gitsin," demiş ve biraz da çaresizlik içinde gülmüştü. Kate bu son sözleri aklından çıkaramıyordu. Birdenbire korkmaya başlamıştı.

Ya bir gün bütün dünya Tully'yi sevdiği halde bu yine de ona yetmezse ne olacaktı?

Tully gecelerin ne kadar uzun ve yalmz olabileceğini unutmuştu. Bunca yıldır Chad onun sığınma yeri, limam olmuştu. Onunlayken gece boyunca uyanmadan, huzurla nefes alarak uyumayı, rüyalarında yalmzca parlak bir gelecek görmeyi öğrenmişti ve Chad onu sevdiği için ayrı kaldıkları gecelerde ne zaman isterse ona gidebileceğini bilmenin rahatlığıyla kendi yatağmda da rahat uyumuştu.

Üzerini açıp yataktan çıktı. Komodinin üzerindeki çalar saate hızla bakınca saatin sabahın ikisini geçtiğini gördü.

Ve düşündü; uzun uzun ve yalmz başına.

Mutfakta ocağın üzerine bir demlik su koydu ve orada durup kaynamasım bekledi.

Belki de hata yapmıştı. Belki şu anda hissettiği bu boşluk aşktı. Sürdüğü hayat sonucu anlamıştı ki bir duygunun olumlu yönünden çok olumsuz taraflarım fark ediyordu. Ama eğer onu gerçekten sevseydi ne fark ederdi? Ne yapacaktı? Peşinden Tenessee'ye gidip üniversitenin lojmanında oturacak ve Mrs. Wiley mi olacaktı? O zaman nasıl geleceğin Jean Enersen'ı ya da Jessica Savitch'i olabilirdi ki?

Mutfak dolabından büyük bir KVTS fincanı alıp çayım dol-

durdu, sonra oturma odasına gidip ayaklarım altına alarak kanepeye oturdu ve üşüyen ellerim porselen bardağa tutarak ısıttı. Çayın hoş kokulu dumam yükselerek süzülüyordu. Gözlerini kapatıp zihnim boşaltmaya çalıştı.

"Uyuyamadın mı?"

Başım kaldırınca, yıllardır giydiği pazen geceliğiyle yatak odasımn kapısında duran Kate'i gördü. Tully genellikle bu gecelikle VValtonlar'a[70] benzediğini söyleyerek Kate'le dalga geçerdi ama bu gece bu tamdık görüntü hoşuna gidiyordu. Tek bir giysinin birlikte geçirdikleri yılları böylesine hatırlatması tuhaftı; pijama partileri, aşırı makyaj yapmalar ve cumartesi sabahları çizgi film izleyerek geçen kahvaltılar... "Uyandırdıysam kusura bakma."

"Bir fil gibi yürüyorsun. Fazla çay suyu var mı?"

"Demlik ocağın üzerinde."

Kate mutfağa gidip bir fincan çay ve bir kutu Screaming Yellovv Zonkers mısır gevreğiyle geldi. Kutuyu aralarına atıp sırtını koltuğun koluna yaslayarak yüzü Tully'ye dönük bir şekilde oturdu. "îyi misin?"

"Omzum fena ağrıyor."

"En son ne zaman ağrı kesici aldın?"

"Vaktini geçirdim."

Kate fincanını bırakıp banyoya giderek bir Percodan ve bir bardak suyla geri geldi.

Tully ilacı alıp suyla yuttu.

"Şimdi," dedi Kate tekrar yerine geçerek. "Gerçek sorunun ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hayır."

70 İkinci Dünya Savaşı yıllarında, kırsal kesimde yaşayan bir aileyi konu alan televizyon dizisi, (ç.n.)

"Hadi ama, Tully! Chad'i düşündüğünü, *Acaba doğru mu yaptım?* diye düşünüp durduğunu biliyorum."

"En iyi arkadaşların kötü yam da bu işte. Çok fazla şey biliyorlar."

"Belki de."

"Peki biz aşk hakkında ne biliyoruz ki?"

Kate'in yüzünde Tully'nin nefret ettiği o hüzünlü, biraz yargılayın ifade belirdi. Bu neredeyse zavallı-Tully bakışıydı. "Ben aşkı biliyorum," dedi Kate usulca. "Belki karşılıklı aşkı ya da sevilmeyi değil ama birine âşık olmamn ne demek olduğunu ve insamn camm ne kadar acıtabileceğini biliyorum. Bence Chad'i gerçekten sevseydin bilirdin ve şu anda Tennessee'de olurdun. En azından, ben birini sevseydim bunu bilirdim."

"Sana göre her şey ya kara ya da ak. Her zaman ne istediğini nasıl bilebiliyorsun?"

"Ne istediğini sen de biliyorsun, Tully. Hep biliyordun."

"Yani âşık olmaya hakkım yok mu? Başarıya ve şöhrete ulaşmak için ödemem gereken bedel bu mu? Daima yalmz olmak mı?"

"Elbette âşık olabilirsin. Sadece kendini bırakman lazım. Buna boşuna aşka düşmek dememişler."

Bu sözler Tully'yi rahatlatmak, ona umut vermek için söylenmişti, bunu biliyordu, ama o an için iyimser düşünemiyordu. Aksine, Kate'ten bunları duyunca daha çok üşümeye başlamış, daha boş hissetmişti kendini. "İçimde bir şey eksik," dedi usulca. "İlk babam fark etti... Her kimdiyse bana bir kez baktıktan sonra kaçıp gitmiş olmalı. Anne sevgisinden bahsetmeyelim bile. Beni... beni bırakıp gitmek kolay. Neden?"

Kate hızla kanepeden inip tıpkı yıllar önce Pilchuck Nehri'nin kıyısındaki gibi Tully'ye yaslandı. Gevrek kutusu sırtına batınca onu arkasından alıp karmakarışık, gazetelerle dağılmış sehpanın

üzerine attı. "Senin hiçbir şeyin eksik değil, Tully. Aslında tam tersi. Sende pek çok insandan daha fazlası var. Sen gerçekten ama gerçekten özelsin ve eğer Chad bunu anlayamadıysa ya da senin onun için hazır olmam bekleyemediyse, o zaman o senin için doğru erkek değilmiş. Belki de yaşlı biriyle birlikte olduğunda bu sorunu yaşaman normaldir. Sen daha yeni kalkışa geçerken o çoktan yere inmeye hazır oluyor."

"Doğru. Ben gencim. Unutmuşum. Bunu anlayıp beni beklemesi gerekirdi. Yani beni gerçekten sevseydi nasıl bırakıp gidebilirdi ki? Sen sevdiğin birini terk edebilir misin?"

"Duruma göre değişir."

"Hangi duruma göre?"

"Eğer onun da beni seveceğini düşünüyorsam."

"Ne kadar beklerdin?"

"Uzun zaman."

Bu Chad'in notunu okuduğundan beri ilk kez kendini iyi hissetmesini sağlamıştı. "Haklısın. Onu seviyordum ama sanırım o beni sevmiyormuş. En azından yeterince sevmiyormuş."

Kate kaşlarım çattı. "Ben tam olarak böyle söylemedim."

"Buna benzer bir şey söyledin ama. Âşık olup bağlanmak için daha çok genciz. Bunu nasıl unutabildim?" Kate'e sarıldı. "Sen olmasan ben ne yapardım?"

Çok geçmeden, uzun ve uykusuz bir gecenin ardından Tully yatağına uzanmış, pencereden yeni bir günün doğuşunu izlerken kendi sözlerini hatırladı; bu sözlerin şiddetini bir türlü aklından çıkaramadı: *Bırakıp gitmesi kolay.*

On Altıncı Bölüm

Tully yeni işine başladığı andan itibaren, Kate kendini arkadaşının hayatını uzaktan izlerken buldu. Tek bağlantıları aynı evde yaşamaktı, ama ayrı ayrı hayatlar sürüyorlardı; böylece aylar geçti. Bir sonraki yazın sonunda, bir zamanlar tüm hayatlarını içine alan küçük daireleri artık bir otel odası gibi olmuştu. Tully yedi gün yirmi dört saat çalışıyordu. Teknik olarak işte olmadığı zamanlarda sektörün önde gelen isimlerini takip ediyor, haber peşinde koşuyor, kamera önüne çıkmasını sağlayacak bir şey -herhangi bir şey- yapabilmek için deliler gibi çalışıyordu.

Tully olmayınca, Kate'in hayatı şeklini kaybetmişti ve tıpkı fazla yıkanmış bir kazak gibi ne kadar düzeltilip katlanırsa katlansın düzelmiyordu. Annesi sürekli korkularından sıyrılmasını, birileriyle çıkmasını, eğlenmesini söyleyip duruyordu. Ama onunla ilgilenen erkeklerden hiçbiriyle ilgilenmiyorsa onlarla nasıl çıkabilirdi ki?

Tully aynı dertten yakınmıyordu. Gece geç saatlere kadar içtiklerinde hâlâ Chad'in arkasından ağlıyor olsa da, erkeklerle buluşmakla ve onları eve getirmekle ilgili hiçbir sorunu yoktu. Kate, Tully'nin odasından ikinci kez aynı adamın çıktığını daha hiç görememişti. Tully'ye göre plan buydu. Âşık olmaya niyeti yoktu ya da en azından böyle söylüyordu. Elbette geriye dönüp baktığında Tully, Chad'i ümitsizce, hiçbir adamın boy ölçüşemeyeceği kadar çok sevdiğine inanmaya başlamıştı. Ama yine de -Kate'in sürekli haürlattığı gibi- onu arayacak ya da Tennessee'ye taşmacak kadar çok değildi.

Doğruyu söylemek gerekirse, Kate arkadaşının içip içip Chad'e duyduğu destansı aşkla ilgili anılarını anlatmasından bıkmaya başlamıştı.

Kate aşkın ne demek olduğunu, insanın nasıl içini dışma çevirdiğini ve yüreğini nasıl da kuruttuğunu biliyordu. Karşılıksız aşk soğuk ve berbat bir şeydi. Her gün, bütün gün boyunca küçük bir gezegen gibi Johnny'nin yörüngesinde dolaşıyor, onu izliyor, ona sahip olmayı istiyor ve yalnız bir sessizlik içinde onun için yanıp tutuşuyordu.

Hastanenin bekleme odasmda birlikte geçirdikleri o geceden sonra, Kate gerçekten de bir umut olabileceğini düşünmüştü. Aralarında yeni bir kapının açıldığını hissetmişti; birbirleriyle rahatlıkla ve önemli şeyler hakkında konuşabilmişlerdi. Ama bekleme odasının parlak ışıkları altında elde ettikleri tüm başarılar gün ağarınca soluvermişti. Kate, Tully'nin iyileşeceğini öğrendikleri zaman Johnny'nin yüzünde gördüğü o ifadeyi asla unutmayacaktı. Bu rahatlamadan çok daha fazlasıydı.

O zaman Kate'in yanından uzaklaşmıştı.

Şimdi de ondan uzaklaşma sırası Kate'teydi. Küçüklük hayallerini unutulan diğer oyuncaklarla birlikte sandığa kaldırma ve yola devam etme zamanıydı. Johnny onu sevmiyordu. Kurduğu bütün hayallerse bunun tam tersiydi.

Artık böyle devam edemezdi. Bugün Johnny'nin ofisinin kapısında durmuş, onun orada olduğunu fark etmesini beklerken işte böyle karar almıştı.

Mesaisi biter bitmez Public Market'teki haber köşesine gitmiş ve bütün yerel gazeteleri almıştı. Tully günün erkeğiyle bar bar gezerken ya da geç saatlere kadar çalışırken, Kate hayatının akışını yeniden planlama niyetindeydi.

Hâlâ karton kutularda duran yansı yenmiş yemeği önünde, mutfak masasına oturmuş, *Seattle Times*'ı alıp ilan sayfasını aç-

mıştı. Burada birkaç ilginç tercih bulmuştu. Eline bir kalem almış, birini işaretlemek üzereyken arkasındaki kapı açıldı.

Arkasını döndüğünde kapıda Tully'yi gördü, arkadaşının üzerinde buluşma kıyafetleri vardı; bir omzu açıkta bırakan, özellikle yırtılmış bir svveatshirt, paçaları, boyu bileklere kadar olan geniş çizmelerin içine sokulmuş kot pantolon ve belin aşağısından bağlanan büyük bir kemer. Yüzünün etrafındaki saçlar kabartılarak sağ kulağının üzerinde bir muz tokayla toplanmıştı. Boynunda süslü bir haç sallanıyordu.

Elbette yanında bir erkek vardı; Tully adama iyice yaslanmıştı.

"Ne haber, Katie?" dedi harflerin üzerine basa basa, şimdiden üç margarita içtim diyen bir ses tonuyla. "Bak, kime rastladım."

Adam kapıdan içeri girdi.

Johnny.

"Selam, Mularkey," dedi gülümseyerek. "Tully bizimle dans etmeye senin de gelmeni istiyor."

Kate gazeteyi abartılı bir özenle katladı. "Yok, teşekkürler."

"Hadi, Katie. Eski günlerdeki gibi olacak," dedi Tully. "Üç silahşörler."

"Canım pek istemiyor."

Tully, Johnny'nin elini bırakıp biraz tökezleyerek ona doğru hafif bir hamle yaptı. "Lütfen," dedi. "Bugün kötü bir gün geçirdim. Sana ihtiyacım var."

Kate, "Sakın," diye lafa başlamıştı ama Tully dinlemiyordu.

"Kells'e gideceğiz."

"Hadi, Mularkey," dedi Johnny, ona doğru yaklaşarak "Eğ lenceli olacak."

Onlara kaülmanın kötü bir fikir olduğunu bilmesine rağ-

men, Johnny öyle bir gülümsemişti ki, hayır demek imkânsızdı.

"Tamam," dedi. "Gidip giyineyim."

Yatak odasına gidip sıkı kemerli, vatkalı, parlak mavi bir elbise giydi. Odasından çıktığında Johnny, Tully'yi duvara yaslamıştı; Tully ellerini yukarı kaldırmış, Johnny de ellerini tutmuş, onu öpüyordu.

"Hazırım," dedi Kate boğuk bir sesle.

Tully, Johnny'den sıyrılıp gülerek ona baktı. "Harika. Hadi gidip rock'n'roll yapalım!"

Üçü yan yana, kol kola girip apartmandan çıktılar ve Arnavut kaldırımlı boş sokaktan aşağı yürümeye başladılar. Kells Irish Pub'da dans pistine yakın küçük bir boş masa buldular.

Johnny içecekleri almaya gittiği anda, masanın karşısından sordu. "Onunla ne işin var?"

Tully güldü. "Ne diyebilirim ki? İş çıkışı birbirimize rastladık ve bir şeyler içtik. Birinin arkasından öbürü derken..." Aniden Kate'e baktı. "Onunla yatarsam bozulur musun?"

İşte, o önemli soru çıkmıştı karşısına. Eğer ruhunu açıp gerçeği söylerse bu korkunç gecenin biteceğinden hiç şüphesi yoktu. Tully, Johnny defterini fırtına hızıyla kapatır ve Johnny'ye nedenini söylemezdi.

Ama sonra ne olacaktı? Kate, Johnny'nin Tully'ye karşı eskiden beri neler hissettiğini biliyordu. O tutkulu ve ateşli bir kadın istiyordu, Tully'yi kaybetmek onu Kate'e geri döndürmeyecekti. Hem belki de artık esaslı önlemler alma zamanı gelmişti. Kate'in umutları çok fazla dayanmıştı ama bu -Johnny'nin Tully'yle yatması- bu duruma bir son verebilirdi.

Gözlerinin yaşarmaması için dua ederek bakışlarını kaldırdı. "Yapma, Tully. Sanki bilmiyor musun?"

"Emin misin? İstersen..."

"Hayır. Ama... o sana çok önem veriyor, biliyorsun, değil mi? Kalbini kırabilirsin."

Tully güldü. "Senin gibi Katolik kızlar herkes için endişelenirler, değil mi?"

Kate cevap veremeden Johnny elinde bir şişe bira ve iki margaritayla geri geldi. İçkileri bırakıp Tully'nin elini tuttu ve onu dans pistine çekti. Orada kalabalığa karışıp kayboldular ve Johnny onu kollarına alıp öptü.

Kate içkisine uzandı. Bu öpüşmenin Tully için ne anlam ifade ettiğini bilmiyordu ama Johnny için çok şey ifade ettiğinden emindi; bu düşünce bir zehir gibi damarlarında dolaşıyordu.

Sonra iki saat boyunca onlarla oturup fazlasıyla içerek eğleniyormuş gibi yaptı. Bütün bunlar olurken içinde bir şeyler ölüyordu.

O upuzun, işkence gibi gecede bir ara Tully lavaboya giderek Johnny ile Kate'i baş başa bıraktı. Kate söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu ama aslında onunla göz göze gelmeye bile cesaret edemiyordu.

Johnny, ıslak kıvırcık saçları ve kızarmış yanaklarıyla öyle seksi görünüyordu ki Kate'in göğsü sıkışıyordu.

"Onda gerçekten bir şey var," dedi Johnny. Arka tarafında grup şarkıyı bitirdi ve devam etmek için repertuvarlanna bakmaya başladı. "Hiç olmayacağını düşünmeye başlamıştım, yani onunla ben..."dedi birasını yudumlayıp, sanki sadece dileyerek Tully'nin çıkıp gelmesini sağlayabilecekmiş gibi arkasındaki lavaboya bakarak.

"Dikkatli olmalısın,"dedi Kate duyulamayacak kadar alçak sesle. Bu sözlerin ve uyarının kalbindekileri ortaya çıkaracağını biliyordu ama elinde değildi. Johnny alaycı biri gibi görünüyor olabilirdi ama Kate hastanede gerçeği öğrenmişti. Aslında, özün-

de idealist bir insandı. Hiç kimse inançları olan biri kadar kolay yaralanmazdı. Bilmesi gerekirdi.

Johnny ona doğru eğildi. "Ne dedin, Mularkey?"

Kate başını salladı. Bunu bir daha asla söyleyemezdi, aynca Tully gelmişti.

Çok sonra yalnız, odasında uzanmış, diğer odadan gelen sevişme seslerini dinlerken, sonunda ağladı.

Kells Pub'daki parti gecesinden sonra Johnny'deki değişikliği tek fark eden Kate değildi. Şehre sonbahar gelip bütün renkleri soldururken ofisteki hava da kasvetli ve sessiz bir hal almıştı. Mutt iyice içine kapanmış, kamerasımn parçalarını temizleyip ayar yapıyor; negatifleri kaydedip dosyalıyordu. Tully ayrıldıktan sonra geri dönmeye razı edilen Carol ise kapışım kapatıp ofisine kapamyor, kahve alırken bile hemen hemen hiç konuşmuyordu.

Kimse Johnny'nin görünüşüyle ilgili tek bir kelime etmiyordu ama herkes onun sanki yataktan çıkıp öylece işe gelmiş gibi göründüğünün farkındaydı. Saçları çok uzamıştı ve her biri bir tarafa doğru kıvrılmaya başlamıştı. Günlerdir tıraş olmamıştı, çukur yanaklarında yer yer koyu, gölgeli sakallar büyümüştü ve kıyafetleri çoğu zaman uyumsuzdu.

Ofise bu halde geldiği ilk seferlerde hepsi başına üşüşmüş, endişelendiklerini belli etmişlerdi. O ise iyi olduğunu söyleyip yavaşça ama emin adımlarla ofisine girip kapıyı kapatmıştı. Mutt hemen bir fincan çayla taarruza geçip girişimlerine "Sen bilirsin, dostum, konuşmak istersen ben buradayım," diyerek son vermişti.

Carol, Johnny'nin etrafına kazdığı görünmez hendeği kendi yöntemleriyle aşmaya çalışmış, ama onun çabalan da Mutt'ınkiler gibi tümüyle başansız olmuştu.

Bir tek Kate, Johnny'ye ulaşmaya çalışmamıştı ve sorunun ne olduğunu bilen tek kişi de oydu.

Sorun Tully'ydi.

Daha o sabah kahvaltı yaparlarken Tully, "Johnny beni arayıp duruyor. Onunla tekrar çıksam mı?" demişti.

Neyse ki bu soruyu Kate'e değil kendi kendine sormuştu.

Tully sorusunu kendi cevapladı. "Kesinlikle hayır. Şu anda zehirli iğneyle infaz edilmeyi ne kadar istiyorsam yeni bir ilişkiye başlamayı da o kadar istiyorum. Johnny'nin bunu bildiğini sanıyordum."

Şimdi Kate masasında oturmuş, güya yeni sigorta bilgilerini dosyalıyordu.

O ve Johnny günlerdir ilk defa ofiste yalmz kalmışlardı. Carol ve Mutt dışarıda görevdeydiler.

Yavaşça ayağa kalkıp Johnny'nin ofisinin kapalı duran kapısına doğru yürüdü. Kate'in onun yanına gitmesi anlamsızdı. Eğer durumları tam tersi olsaydı, Johnny ona gelmezdi ama o şu anda acı çekiyordu ve Kate buna dayanamıyordu. Upuzun bir dakikanın ardından kapıyı çaldı.

"Girin."

Kapıyı açtı.

Johnny masasındaydı; sarı, çizgili bir bloknotun üzerine abanmış, harıl harıl bir şey yazıyordu. Saçı yüzüne düşünce sabırsızca kulağının arkasına attı ve başım kaldırıp ona baktı. "Evet, Mularkey?"

Kate ofisin köşesinde duran buzdolabına gitti ve iki Henry VVeinhard bira aldı. Biraları açıp birini ona uzattı, sonra da dağınık masamn köşesine oturdu. "Boğulmakta olan birine benziyorsun," dedi sadece.

Johnny birayı aldı. "Belli oluyor demek?"

"Belli oluyor."

Johnny kapıya baktı. "Yalnız mıyız?"

"Mutt ile Carol yaklaşık on dakika önce çıktı."

Johnn birasım uzun uzun içip koltuğuna yaslandı. "Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Biliyorum."

"Anlamıyorum. O gece... birlikte geçirdiğimiz o gece, yani... ben sandım ki..."

"Gerçeği öğrenmek ister misin?"

"Gerçeği biliyorum."

Uzun bir süre orada öylece, biralarım yudumlayarak sessizce oturdular.

"Sahip olamayacağın birini istemek öylesine berbat bir şey ki!"

İşte bu birkaç sözle, Kate onunla zaten hiçbir zaman bir şansı olmadığını anladı. "Evet, öyle." Ona bakarak durakladı. Artık hayallerini bir kenara bırakıp yola devam etmemin zamanı gelmişti, aslında geçmişti bile. "Özür dilerim, Johnny." dedi sonunda, masasının köşesinden kalkarak.

"Ne için özür diliyorsun?"

Ona yamt verecek, neler hissettiğini söyleyecek cesarete sahip olmayı isterdi; ama bazı şeylerin söze dökülmeden kalması daha iyiydi.

Kate tammadığı bir ofiste, rahatsız bir koltukta oturmuş, pencereden çıplak, yapraksız bir ağaca ve arkasındaki gri gökyüzüne bakıyordu. Mandalina rengindeki son yaprakların ne zaman düştüğünü düşündü boş boş.

"Evet, Ms. Mularkey, sizin yaşınızdaki biri için çok etkileyici

hir özgeçmişiniz var. Neden reklamcılık sektörüne geçerek bir kariyer değişikliği yapmak istediğinizi sorabilir miyim?"

Kate sakin görünmeye çalıştı. Bugün için özenle hazırlanmış, düz siyah renkte yünlü gabardin bir takım ve beyaz bir gömlek giymiş; boğazına ipek bir şalla gevşek bir düğüm atmıştı. Baştan aşağı her yönüyle tam bir profesyonel gibi göründüğünü umuyordu. "Televizyon sektöründe geçirdiğim yıllar bana kendime ve hayata dair birkaç şey öğretti. Habercilik, sizin de bildiğiniz gibi sürekli bir koşuşturma istiyor. Sürekli son hızla hareket ediyor, sadece gerçekleri öğreniyor, yolumuza devam ediyoruz. Ben çoğunlukla haberin kendisinden çok, daha sonra ne olduğuyla ilgilendiğimi fark ettim. Uzun vadeli düşünme ve planlamada daha iyi olduğuma inanıyorum; yüzeysel dokunuşlardan çok ayrıntılarda. Ayrıca iyi bir yazarım. Bu konuda kendimi geliştirmek istiyorum ama on saniyelik ses kayıtlarıyla bunu yapamam.

"Bunu uzun uzun düşünmüşsünüz."

"Evet."

Masamn diğer tarafındaki kadın arkasına yaslanarak son moda, boncuklarla süslü gözlüklerinin arkasından Kate'i inceledi. Gördüklerinden hoşnut kalmış gibiydi. "Pekâlâ, Ms. Mularkey Bu konuyu ortaklarımla görüşüp size geri döneceğim. Peki ne zaman işbaşı yapabilirsiniz?"

"Ayrılacağımı iki hafta önceden bildirmem gerekiyor, ondan sonra çıkabilirim."

"Harika." Kadın ayağa kalktı. "Park makbuzu ister misiniz?"

"Gerek yok, teşekkürler." Kate kadımn elini güvenle sıkıp ofisten ayrıldı.

Dışarıda, Pioneer Meydanı kopkoyu, kömür rengi bir gökyüzüyle sarılmıştı. Eski ve dar sokaklarda arabalar tıkanmıştı,

ama tuğlayla örülmüş binaların önünden çok az yaya geçiyordu. Genellikle buradaki parkların banklarında uyuyan ve gelip geçenlerden sigara ve para dilenen evsizler bile bu soğuk öğleden sonra saatlerinde başka bir yere gitmişti.

Kate üniversite yıllarından kalma eski montunun önünü ilikleyerek First Avenue boyunca hızla yürüdü. Şehrin yukarı tarafına giden otobüse binip tam saat 15:37'de ofisin önündeki durakta indi.

Şaşırtıcı bir şekilde, ana ofis boştu. Kate montunu asıp kol çantasım ve evrak çantasım masasımn altına attı, sonra köşeyi dönüp Johnny'nin ofisine gitti. "Ben döndüm."

Johnny telefondaydı ama eliyle içeri gelmesini işaret etti. "Hadi ama," dedi bıkkın bir sesle. "Sana bu konuda nasıl yardımcı olabilirim ki?" Bir an için susup kaşlarım çattı. Sonra, "Peki, ama bana borçlusun." Telefonu kapatıp Kate'e gülümsedi ama bu o eski, nefesini kesen gülüş değildi. O gülüşü Tully'yle geçen o geceden sonra bir daha görmemişti.

"Takım elbise giymişsin,"dedi. "Fark etmediğimi zannetme. Burada bunun iki anlamı vardır, haber bültenini senin sunmadığım da bildiğime göre..."

"Mogelgaard and Associates."

"Reklam ajansı mı? Ne olarak başvurdun?"

"Müşteri temsilcisi."

"Başarılı olacağmdan eminim."

"Teşekkür ederim, ama daha işe alınmadım."

"Alınacaksın."

Kate onun bir şeyler daha söylemesini bekledi ama o sanki bir şey canım sıkıyormuş gibi sadece ona bakıyordu. Ona Tully'yle geçirdiği geceyi hatırlattığına şüphe yoktu. "İyi o zaman, ben işime döneyim."

"Bekle. Şu Mike Hurtt'le ilgili haber üzerinde çalışıyorum. Yardıma ihtiyacım var."

"Tabii."

Sonraki birkaç saat boyunca, Johnny'nin masasında beraberce oturup sorunlu metnin üzerinden defalarca geçerek çalıştılar. Kate aralarında biraz mesafe bırakmaya çalışıyor ve kendi kendine asla göz teması kurmamasını söyleyip duruyordu. İki kararına da uyamadı. Çalışmayı bitirdiklerinde dışarıda gece olmuştu, bulundukları ofisin dışındaki diğer sessiz ofislere karanlık çökmüştü.

"Sana bir akşam yemeği borçluyum," dedi Johnny kâğıtlarını kaldırarak. "Saat neredeyse sekiz olmuş."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," diye cevap verdi. "Ben sadece işimi yapıyordum."

Johnny ona baktı. "Sensiz nasıl idare edeceğim?"

Aylar önce, hâlâ umudu varken böyle bir an yaşasaydı kızarırdı. Hatta belki bir hafta önce olsaydı bile. "Birini bulmana yardım ederim."

"Senin yerini dolduracak birini bulmak kolay mı sanıyorsun?"

Buna verecek bir cevabı yoktu. "Ben artık gideyim..."

"Sana bir yemek borcum var. O kadar. Şimdi git de montunu al. Lütfen."

"Peki."

Merdivenlerden inip Johnny'nin arabasına bindiler. Birkaç dakika içinde Union Gölü'nde ev olarak kullanılan sedir ağacı kaplamalı güzel bir teknenin önünde durdular.

"Neredeyiz?"

"Benim evimde. Korkma, sana yemek pişirmeyeceğim. Sadece üzerimi değiştirmek istiyorum. Sen giyinip kuşanmışsın."

Kate kalbinin kapısını çalan duygu karşısında çelikten bir duvar ördü. Bu duygunun tekrar kalbine girmesine izin vermeyecekti. Çok uzun bir süre, asla gerçekleşmeyecek olan mutlu son hayalleriyle paramparça olmuştu. İskele boyunca Johnny'yi takip edip eve girdi, içerisi şaşırtıcı derecede büyüktü.

Johnny hemen zaten yanmakta olan şömineye gitti. Eğilip gazeteleri tutuşturarak ateşi canlandırdı. Sonra ona döndü. "Bir şeyler içmek ister misin?

"Rom ve Kola?"

"Harika." Mutfağa gidip iki içki koyarak geri geldi. "Al bakalım. Ben hemen geliyorum."

Kate bir an ne yapacağını bilemeden orada durdu. Oturma odasına göz gezdirince ne kadar az fotoğraf olduğu dikkatini çekti. Televizyon kabininin üzerinde renkli kıyafetler giymiş orta yaşlı bir çiftin resmi vardı, orman gibi bir yerde oturmuşlardı, etraflarında bir sürü çocuk toplanmıştı.

"Annemle babam," dedi Johnny arkasından gelerek. "Myrna ve VVilliam."

Kate arkasına döndü, sanki merakla etrafı incelerken yakalanmış gibi hissediyordu. "Nerede yaşıyorlar?" dedi kanepeye gidip oturarak. Johnny'yle arasında mesafe olmalıydı.

"Onlar misyonerdi. Uganda'da, Amin'in ölüm mangası tarafından öldürüldüler."

"Sen neredeydin?"

"On altı yaşına girince, beni Nevv York'ta bir okula gönderdiler. Bu onları son görüşümdü."

"Demek onlar da idealistti?"

"Onlar da, derken ne kastediyorsun?"

Kate bu soruya cevap vermeye gerek duymadı. Yıllardır edindiği bilgiler bir araya gelip Johnny'nin hayatı hakkında bir

fikir edinmesini sağlamıştı, "önemli değil. Bir şeye inanan insanlar tarafından büyütüldüğün için şanslıymışsın."

Johnny ciddi bir ifadeyle ona baktı.

"Bu yüzden mi savaş muhabiri oldun? Kendi bildiğin gibi savaşmak için mi?"

Johnny derin bir nefes alıp başım salladı, sonra kanepeye doğru yaklaşıp yanına oturdu. Johnny'nin ona sanki bulanık ya da net değilmiş gibi bu şekilde bakışı kalp atışlarım hızlandırdı. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Beni tanımayı."

Kate gülümsedi, gülüşünün hissettiği kadar kırılgan görünmediğini umdu. "Uzun süredir beraber çalışıyoruz."

Uzun bir an durduktan soma, "Gerçekten, neden işi bırakıyorsun, Mularkey?" diye sordu.

Kate biraz geri yaslandı. "Sahip olamayacağın bir şeyi istemenin berbat bir şey olduğunu söylemiştin, hatırlıyor musun? Hiçbir zaman belalı bir muhabir ya da birinci sımf bir yapımcı olamayacağım. Haberle yatıp haberle kalkmıyorum. Yeterince iyi olmamaktan yoruldum."

"Ben sahip olamayacağın birini istemenin berbat olduğunu söylemiştim."

"Eee... ikisi de aym şey."

"Öyle mi?" îçkisini sehpamn üzerine bıraktı.

Kate bacaklarını altına alarak ona dönük olacak şekilde oturdu. "Birini istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Johnny inanmıyormuş gibi görünüyordu. Tully'nin kimseyle çıkmadığı için onunla dalga geçtiği anları hatırladığına şüphe yoktu. "Kimi?"

Yalan söyleyip soruyu geçiştirmesi gerektiğini biliyordu

ama şu anda ona bu kadar yakınken, neredeyse aklım başından alan bir arzu dalgasının vücuduna yayıldığım hissetti. Tanrı yardımcısı olsun, ama o umut kapısı yeniden açılmış gibiydi. Kate öyle olmadığım, bunun bir yamlsama olduğunu bildiği halde, yine de bu kapıdan geçti. "Seni."

Johnny geri çekildi, bunu hiç düşünmediği belliydi. "Sen hiç..."

"Nasıl yapabilirdim ki? Tully'ye karşı neler hissettiğini biliyordum."

Kate bir şeyler söylemesini bekledi ama o sadece ona bakıyordu. Bu sessizlikten hiçbir anlam çıkaramıyordu. Ona hayır dememişti, gülmemişti de. Belki de bunun bir anlamı vardı.

Yıllarca, ona duyduğu arzuların önüne set çekmek için çaba harcamıştı, ama şimdi ona bu kadar yakınken artık kendini tutmak yoktu. Bu son şansıydı. "Öp beni, Johnny. Bana seni istememin ne kadar yanlış olduğunu göster."

"Seni üzmek istemem. Sen hoş bir kızsın ama ben böyle bir..."

"Ya seni öpmemek beni üzüyorsa?"

"Katie..."

İlk defa Mularkey dememişti. Kate ona yaklaştı. "Şimdi korkan kim? Öp beni, Johnny." Dudakları Johnny'nin dudaklarına dokunmadan hemen önce, onun, "Bu kötü bir fikir," dediğini duyar gibi oldu ama duyduklarından emin olamadan Johnny de onu öpmeye başladı.

Bu Kate'in ilk öpüşmesi değildi, hatta önem verdiği bir erkek tarafından ilk öpülmesi de değildi ama yine de anlamsız bir şekilde ağlamaya başladı.

Johnny gözyaşlarını fark ettiğinde geri çekilmeye çalıştı ama Kate buna izin vermedi. Bir an kanepenin üzerinde yeni yetme-

ler gibi öpüşüyorlardı, sonra tek bildiği yerde ateşin önünde çıplak uzandığıydı.

Johnny yanına çökmüştü, hâlâ giyinikti. Gölgeler vücudunun yarısını gizliyor, yüzündeki keskin köşeleri ve çukurları öne çıkarıyordu. "Emin misin?"

"Bu sorunun kıyafetlerimi çıkarmadan önce sorulması gerekirdi." Gülümseyerek hafifçe yukarı kalktı ve Johnny'nin gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Johnny biraz çaresizlik, biraz da teslim olma gibi bir ses çıkarıp Kate'in, üzerindekileri çıkarmasına izin verdi. Sonra onu yeniden kollarına aldı.

Şimdi öpüşleri farklıydı; daha şiddetli, daha derin, daha erotik. Kate vücudunun daha önce hiç yapmadığı bir şekilde tepki verdiğini hissediyordu, sanki hem hiçbir şey hem de her şeymiş, sadece darmadağın olmuş bir yığın sinir ucundan ibaretmiş gibi. johnny'nin dokunuşları onun hem azabı, hem de kurtuluşuydu.

Her şey duygulardan ibaretti; tüm varlığı, önem verdiği her şey; acı, zevk, hayal kırıklığı. Nefes alışı bile ona ait değildi. Nefesi kesiliyor, tıkanıyor, hem durması hem de durmaması için, hem devam etmesi hem de bitmesi için yalvanyordu.

Vücudunun yay gibi kıvrılarak yükseldiğini hissediyordu, sanki tüm varlığıyla bir şeye uzanıyor, acı veren bir çaresizlik içinde ona ihtiyaç duyuyordu ama o şeyin ne olduğunu bile bilmiyordu.

Ve şimdi, Johnny içindeydi, canını yakıyordu. Bu ani acıyla nefesi kesildi ama sesini çıkarmadı. Bunun yerine ona sımsıkı yapışarak onu öptü ve hissettiği acı çözünüp kendine dair hiçbir şey kalmayana, sadece ikisinin duygulanmn birleştiği bu his ve daha fazlası için keskin, acı veren bir arzu kalana kadar Johnny'nin hareketlerine uydu.

Seni seviyorum, diye düşündü, ona sarılıp bedenini ona ulaş-

mak için yükselterek. Gizlediği bu sözcükler beyninde yankılandı ve bedenlerinin hareketlerine eşlik eden bir melodi haline geldi.

"Katie," diye haykırdı Johnny, vücudunun derinliklerine dalarak.

Kate'in vücudu uzayda parçalamp boşlukta yüzen bir yıldız gibi patladı. Bir an için zaman durdu, sonra yavaşça yerine geldi.

"Vay canına!" dedi sıcak halının üzerine yığılarak. Hayatında ilk kez seksin neden bu kadar abartıldığım anlamıştı.

Johnny yamna uzandı, terle ıslanmış bedeni bedenine yaklaşarak sokuldu. Bir kolunu Kate'e dolayıp tavana bakmaya başladı. Kate gibi onun da nefesi düzensizdi.

"Bakireymişsin," dedi; sesinin uzaklığı ürkütücüydü.

Kate'in tüm söyleyebildiği "Evet," oldu.

Yan tarafa dönüp çıplak bacağını Johnny'nin üzerinde kaydırarak, "Hep böyle mi olur?" diye sordu.

Johnny ona döndüğünde, Kate onun mavi gözlerinde aklını karmakarışık eden bir şey gördü: Korku.

"Hayır, Katie,"dedi uzun bir süre sonra. "Olmaz."

Kate, Johnny'nin kollarında uyandı. İkisi de sırt üstü uzanmış, çarşafları kalçalarına sarmışlardı. Kate, Johnny'nin ellerinin yabancı ağırlığım çıplak göğüsleri arasında hissederek tahta tavana baktı.

Ağaran günün soluk kızıllığı açık pencereden içeri sızıyor, ahşap zemin üzerinde toplanarak yağ lekesi gibi görünüyordu. Durmadan kazıklara çarpan dalgaların sesi yavaş ve sabit kalp atışlarının yankısı gibiydi.

Şimdi ne yapması, nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Ilunlar ilk öpüşmelerinin büyülü ve beklenmeyen hediyesiydi. (.ece boyunca üç kez sevişmişlerdi, sonuncusu yalmzca birkaç s.ıat önceydi. Öpüşmüşler, birlikte omlet yapıp ateşin önünde yemişler, ailelerinden, işlerinden ve hayallerinden bahsetmişlerıli. Hatta Johnny bir sürü fazlasıyla kötü espri yapmıştı.

Bir tek yarından konuşmamışlardı ve işte o da gelmişti. Yumuşak çarşaflar ve nefeslerinin sesi gibi buradaydı.

Bugünlerde doğru erkeği beklemenin modası geçmiş sayılsa »lı sevişmek için beklediğine memnundu. Dün geceyle ilgili her çey tıpkı şairlerin dediği gibi dünyasım sarsıyordu.

Peki, ya Johnny onun doğru kız olduğunu düşünmüyorsa? l)nu sevdiğini söylememişti -elbette sevmiyordu- ve bu sözcükler olmadan bir kadın tutkuyu nasıl bir bağlama koyabilirdi?

Giyinip evden gizlice çıkarak hiç olmamış gibi davranması mı gerekirdi? Ya da alt kata inip kahvaltı hazırlamalı ve dün gerenin bir son değil de başlangıç olması için Tanrı'ya yalvarmalı mıydı?

Onun, yanında hareket ettiğini duyunca kaskatı kesildi.

"Günaydın," dedi Johnny çatallı bir sesle.

Kate isteksiz görünmeyi ya da ilgisiz davranmayı bilmiyordu. Onu başka türlü davranamayacak kadar uzun süredir seviyordu. Şu anda önemli olan sadece kalkıp kendi yollarına gitmemiş olmalarıydı. "Bana seninle ilgili bilmediğim bir şey söyle."

Johnny kolunun üst tarafını okşadı. "Hmm. Ben küçükken l>.ıpaz yardımcılığı yaptım."

Onu öyle gözünde canlandırmak şaşırtıcı derecede kolaydı; saçları suyla ıslatılarak geriye doğru taranmış, kilise koridorunda dikkatle yürüyen, genç, sıska bir oğlan çocuğu. Bu görüntüyü lıayal edince kıkırdamaya başladı. "Annem seni severdi."

"Şimdi sen söyle."

"Ben tam bir bilim kurgu manyağıyım. *Yıldız Savaşları, Uzay Yolu, Dune.* Hepsine bayılırım."

"Ben seni aşk romam okuru zannederdim."

"Onları da severim. Şimdi bana önemli bir şey söyle. Muhabirliği neden bıraktın?"

"Her zaman doğruca derin sulara dalıyorsun, değil mi?" İçini çekti. "Sanırım sen de bir şekilde anladın. El Salvador. Ben oraya bir çeşit beyaz şövalye olarak gittim, ışığımla gerçekleri aydınlatmaya hazırdım. Sonra neler olup bittiğini gördüm..."

Kate hiçbir şey söylemedi, sadece omzunun kıvrımından öptü.

"Bizimkiler benden çok şey saklamıştı. Hazır olduğumu sanıyordum ama hazır olmak imkânsız. Kan, ölüm ve havaya uçurulan vücut parçaları. Sokaklarda yatan ölü çocuklar ve makineli tüfek taşıyan oğlanlar. Esir alındım..." Sesi zayıfladı, boğazım temizleyerek sesini düzeltti. "Yaşamama neden izin verdiklerini bilmiyorum ama verdiler işte. Şanslıydım. Kuyruğumu kıstırıp evime kaçüm."

"Sen utamlacak bir şey yapmadın."

"Ödlek gibi kaçtım. Ve başarısız oldum. İşte şimdi her şeyi, neden Seattle'da olduğumu öğrendin."

"Sence senin için hissettiklerim değişir mi?"

Bir an bekledikten soma, "Ağırdan almalıyız, Katie," dedi.

"Biliyorum." Yattığı yerde yan döndü. Böylece tekrar ona yaslandı. Yüzünü ve sabah kalktığında ilk olarak nasıl göründüğünü beynine kazımaya çalışıyordu. Uyudukları saatlerde büyümeye başlayan sakallarının gölgesini görünce, "Çoktan değişmeye başladı," diye düşündü.

Johnny, Kate'in saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Seni üzmek istemiyorum."

Kate kısaca, *O zaman üzme,* demek istedi ama şimdi kısa cevapların ya da rol yapmamn zamam değildi. Şimdi önemli olan dürüstlüktü. "Eğer bunu yapan sen olacaksan üzülme riskini £Öze alıyorum," dedi açıkça.

Johnny'nin dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi ama Kate aynı şeyi gözlerinde göremedi. Aslında hissettiği şey biraz endişeli olmaktan çok daha fazlasıymış gibi görünüyordu. "Tehlikeli olacağım biliyordum."

Kate anlamamıştı. "Ben mi? Şaka yapıyor olmalısın. Bugüne kadar hiç kimse benim tehlikeli olduğumu düşünmemişti."

"Ben öyle düşünüyorum."'

"Neden?"

Johnny cevap vermek yerine onu öpecek kadar öne eğildi. Kate gözlerini kapatıp bekledi. Emin değildi ama galiba Johnny dudakları dudaklarına dokunmadan hemen önce, "Çünkü sen bir adamın âşık olabileceği türden bir kızsın," dedi.

Bunu söylerken pek de mutlu olduğu söylenemezdi.

Kate evinin kapısının önünde durdu. Daha biraz önce Johnny'nin kollarında geçirdiği gecenin etkisiyle mest oluyor, havalara uçuyordu, ama şimdi gerçek dünyaya dönmüş, az önce daha önce en iyi arkadaşıyla yatan adamla yattığının farkına varmıştı.

Tully ne diyecekti acaba?

Kapıyı açıp içeri girdi. Bu gri, yağmurlu sabahta apartman şaşırtıcı derecede sessizdi. Çantasım mutfak masasımn üzerine atıp kendine bir fincan çay yaptı.

"Ne cehennemdeydin sen?"

Korkuyla arkasına döndü.

Tully orada duruyor, saçlarından sular damlıyordu; üzerin-

de sadece bir havlu vardı. "Dün gece az kalsın polisleri arayacaktım. Nerede... Üzerinde dünkü takım elbise var." Bilmiş bir gülümseme yavaş yavaş yüzüne yayıldı. "Geceyi biriyle mi geçirdin? Aman Tanrım, evet, çünkü kızarıyorsun." Tully güldü. "Bakire olarak öleceğini düşünüyordum." Kate'i kolundan tutup çekerek kanepenin üzerine çekti. "Konuş."

Kate en iyi arkadaşına baktı, içinden Tully işe gittikten sonra eve gelmiş olmayı diliyordu. Düşünüp plan yapmaya ihtiyacı vardı. Tully her şeyi bir sözüyle, bir bakışıyla mahvedebilirdi. O *benim,* diyebilirdi; Kate o zaman ne yapacaktı?

"Konuşsana," dedi Tully tekrar onu sarsarak.

Kate derin bir nefes aldı. "Âşık oldum."

"Hadi oradan, Penelope Pitstop.[71] Aşk mı? Bir gecede mi?"

Ya şimdi söyleyecekti ya da hiçbir zaman. Bu hiç iyi bir fikir gibi gelmese de, kaçınılmaz olanı sürekli erteleyip durmanın ne anlamı vardı. "Hayır," dedi. "Onu yıllardır seviyorum."

"Kimi?"

"Johnny'yi."

"Bizim Johnny mi?"

Kate bu zamirin onu yaralamasına izin vermedi. "Evet, dün gece..."

"O benimle yattı, farkında mısın? Birkaç ay önce, sonra sürekli arayıp durdu. O, teselli arayışında, Katie. Sana âşık olamaz."

Kate *teselli arayışı* sözüne takılmamaya çalıştı ama başaramadı. "Bunu da kendinle ilişkilendireceğini biliyordum."

"Ama... Tanrı aşkına, o senin patronun."

"İşi bıraktım. İki hafta içinde reklamcılık sektöründe işe başlıyorum."

71 Bir çizgi film kahramanı, (ç.n.)

"Alı, harika. Şimdi de kariyerinden bir adam uğruna vazgeçiyorsun."

"Habercilikte başarıyı yakalayacak kadar iyi olmadığımı ikimiz de biliyoruz. Bu senin hayalin, Tully hep öyleydi." Arkadaşının bu konuyu tartışmak istediğini görebiliyordu, tartıştıkları lıer şeyin bir yalan olacağının da farkındaydı. "Ona âşığım, Tully," dedi sonunda. "Yıllardır âşığım."

"Bana neden söylemedin?"

"Korktum."

"Neden?"

Kate cevap veremedi.

Tully bakışlarını ona dikti. Kate bu koyu, etkileyici gözlerde lıer şeyi görebiliyordu: Korkuyu, endişeyi, kıskançlığı. "Bu her yönüyle tam bir felaket."

"Yıllar önce Chad'e hiç güvenmemiştim, hatırlıyor musun? Ama bana ihtiyacın olduğu için tüm bunları bir kenara bıraktım."

"Aşk felaketlerinden bahsetmişken..."

"Benim adıma sevinebilecek misin?"

Tully ona baktı; sonunda gülümsese de bu gerçek bir gülüş değildi ve ikisi de bunu biliyordu. "Deneyeceğim."

Teselli arayışı. Bu söz ve gözünde canlandırdıkları, Kate'in kafasında dönüp duruyordu.

Benimle yattı farkında mısın? Birkaç ay önce...

... sana âşık olamaz...

Tully apartmandan çıkar çıkmaz, Kate işi arayıp hasta olduğunu söyledi ve yatağa kıvrıldı. Daha yirmi dakika olmamıştı ki kapı vurulunca düşüncelerinden sıyrıldı. "Of, Tully," diye ho-

murdandı, pembe kadife sabahlığını üzerine alıp tavşanlı terliklerini ayaklarına geçirerek. "Bir kere de anahtarını almayı unutma!" Kapıyı açtı.

Johnny karşısındaydı. "Hastaymış gibi görünmüyorsun."

"Yalancı. Berbat görünüyorum."

Johnny uzanıp belindeki kuşağı çözdü ve üzerindeki sabahlığı omuzlarından aşağı sıyırdı. Sabahlık yumuşak, pembe bir yığın halinde Kate'in ayaklarının dibine düştü. "Pazen gecelik. Ne kadar da seksi." Johnny kapıyı arkalarından kapattı.

Kate, Tully'yle yaptıkları konuşmayı düşünmemeye çalışıyordu.

teselli arayışında

sana âşık olamaz

Ama beyninin içinde sözcükler birbirini kovalıyor, Johnny'nin, 'Seni üzmek istemiyorum,' sözlerine takılıyorlardı.

Şimdi birdenbire saf saf kabul ettiği tehlikenin farkına varmıştı. Johnny kalbini paramparça edebilirdi ve kendini korumasının hiçbir yolu yoktu.

"Beni görünce sevineceğini sanmıştım,"dedi.

"Tully'ye ikimizden bahsettim."

"Ah, Peki sorun var mı?"

"Senin teselli arayışında bir durak olduğumu düşünüyor."

"Kendinden bahsediyor, değil mi?"

Kate güçlükle yutkundu. "Onu seviyor musun?"

"Tüm bunlar bunun için miydi?" Onu kollarına alıp sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yatak odasına taşıdı. Yatağa girdiklerinde Kate'in geceliğinin düğmelerini onu bir yandan öperek açmaya başladı. "Önemi yok," dedi çıplak bedenine doğru fısıldayarak. "O beni sevmedi."

Kate gözlerini kapatıp, Johnny'nin yeniden dünyasını sarsmasına izin verdi ama bitip yanına kıvrıldığında şüpheleri geri geldi. Dünyamn en tecrübeli kızı olmayabilirdi. Ama en safı da değildi ve emin olduğu tek bir şey vardı: Johnny'nin Tully'yi sevip sevmediği önemliydi.

Hem de çok önemliydi.

On Yedinci Bölüm

Âşık olmak tıpkı Kate'in hayallerindeki gibiydi. Tekrar bahar gelip her tarafı canlı renklere boyadığında, o ve Johnny gerçek bir çift olmuşlardı. Hafta sonlarını mümkün olduğunca birlikte geçiriyor ve hafta içi de pek çok gece birlikte kalıyorlardı. Mart ayında Kate onu ailesiyle tanıştırmaya götürmüştü ve annesiyle babası çok mutlu olmuştu. Tahta oyunları ve kâğıt oynamayı seven, iyi bir espri anlayışı olan ve harika bir kariyer sahibi İrlandalı hoş bir Katolik erkek. Babası onun için "iyi çocuk" demişti, annesîyse onu mükemmel bulmuştu. İlk buluşmalarının sonunda, "Beklediğine kesinlikle değmiş," diye fısıldamıştı kulağına.

Johnny'ye gelince, o da Mularkey kabilesine o kadar uymuştu ki sanki onların arasında doğmuş gibiydi. Hiç kabul etmemişti ama Kate onun yalnız geçen bunca yıldan sonra bir ailenin parçası olmaktan hoşlandığından emindi. Gelecek hakkında pek fazla konuşmasalar da, bugünün her ammn tadını çıkarıyorlardı.

Fakat bütün bunlar değişmek üzereydi.

Şimdi Kate yatağındaydı, gözlerini tavana dikmişti. Yanında johnny uzanmış, uyuyordu. Saat daha sabahın dördüydü ama o şimdiden iki kere küsmüştü. Eninde sonunda yapması gerekeni ertelemenin bir anlamı yoktu.

Üzerindeki örtüleri onu uyandırmamak için yavaşça sıyırıp yataktan çıktı. Kalın halının üzerinde yalın ayak yürüyerek Johnny'nin banyosuna gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Çantasını açıp karıştırarak dün aldığı paketi çıkardı. Sonra paketi açıp talimatları uyguladı.

İki saatten biraz daha az bir sürede, cevabını almıştı: Pembe yani hamileydi.

Teste öylece bakakaldı. İlk aklına gelen aptalca fikir, yıllardır anne olmayı hayal eden bir kıza göre, ağlamaya fazla yakın olduğu düşüncesiydi.

Johrıny bu duruma hiç sevinmeyecekti. Baba olmaya öyle uzaktı ki... Daha onu sevdiğini bile söylememişti.

O ise Johnny'yi çok seviyordu ve son birkaç aydır her şey muhteşemdi. Yine de ilişkilerinin çok kırılgan, aralarındaki dengenin çok hassas olduğu hissini atamıyordu üzerinden. Bebek her şeyi mahvedebilirdi.

Paketi ve göstergeyi -hayatının sıradan döküntülerini karmakarışık hale getiren o sıra dışı şeyi- tekrar çantasına saklayıp uzun, sıcak bir duş aldı. İşe gitmek için hazırlanıp giyindiğinde alarm çaldı. Yatağa gidip Johnny'nin yamna oturdu ve uyanırken saçlarını okşamaya başladı.

Johnny ona gülümsedi, "Günaydın," dedi uykulu uykulu.

Kısaca *Ben hamileyim,* demek istedi ama yapamadı. Bunun yerine, "Bugün erken gitmem lazım. Müşteri olarak Red Robin Restoranları var."

Johnny bir elini onun boynuna dolayarak öpmek için çekti, öpüşmeleri bittiğinde Kate biraz gevşemişti. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Johnny onu tekrar öptü. "Bu da beni dünyanın en şanslı erkeği yapıyor."

Kate, birlikte uyandıkları bir dizi sabahtan biriymiş gibi hoşça kal diyerek işe gitti. Ofisine gittiğinde kapıyı çarparak kapattı ve ağlamamaya çalışarak orada öylece durdu.

"Hamileyim," dedi reklamlarla kaplı duvarlara.

Şimdi keşke bunu Johnny'ye söyleyebilseydi. Ona her şeyi

söyleyebilmesi gerekirdi, aşk böyle bir şey değil miydi? Tanrı biliyor ya Kate onu yeterince seviyordu; hatta çok daha fazla. Artık onsuz bir hayat düşünemezdi. Yaşamlarının rutin akışını seviyordu, Johnny'nin ev olarak kullandığı teknesinin mutfağında genellikle birlikte kahvaltı yapmayı, musluğun önünde yan yana duruşlarım ya da gece yatakta birbirlerine sokulup oturarak Arsenio Hall'ı izleyişlerini, johnny onu öptüğünde, bu öpüş ister sessiz bir iyi geceler öpücüğü ister hadi bir şeyler yapalım diyen tutku dolu bir öpüşme olsun, kalbi daima son hızla çarpmaya başlıyordu. Her şey ama her şey hakkında sürekli konuşurlardı; Kate ona anlatamayacağı hiçbir şey olmadığını söyleyebilirdi, ta ki bugüne kadar.

Gün boyunca çoğunlukla otomatiğe alınmış gibi hareket etti ama saat dörde doğru içindeki arzuya yenik düştü. Telefonu kaldırıp o bildik numarayı çevirerek sabırsızlıkla bekledi.

"Alo?" dedi Tully.

"Benim. Bir krizle karşı karşıyayım."

"Yirmi dakikaya oradayım, dedi Tully hiç düşünmeden.

Kate gün boyunca ilk kez gülümsedi. Sadece Tully'yle birlikte olmak bile onu rahatlatıyordu, bu hep böyle olmuştu. On beş dakika sonra zaten düzgün olan masasını toparladı, çantasını aldı ve ofisten çıktı.

Dışarıda güneş uçuk mavi gökyüzünde soluk ve beyaz bir top gibi görünüyordu. Birkaç acar turist Pioneer Meydanı'nda aşağı yukarı dolanıyordu. Sokağın karşısındaki Occidental Park'ta yaşayan evsizler, kirli battaniyelerin ve eski uyku tulumlarının alünda bir araya toplanmış, Arnavut kaldırımlarda ve demir banklarda sere serpe uzanmışlardı. Etraflarındaki ağaçlar iyiden iyiye çiçek açmıştı.

Kate tam montunun önünü iliklerken, Tully, Corvette marka yepyeni metalik mavi otomobilini park etti.

Her zamanki gibi, Kate arabayı görünce hem başım salladı hem de gülümsedi. Araba fazlasıyla erkeksi bir arabaydı ama yine de Tully'ye yakışıyordu. Yünlü pantolonunun ve hatta ipek gömleğinin mavisi arabayla aynı renkti.

Kate hızla yolcu kapısının olduğu tarafa geçip arabaya bindi.

"Nereye gitmek istersin?"

"Şaşırt beni," dedi Kate.

"Tamamdır."

Neredeyse hiç vakit kaybetmeden şehir trafiğinden sıyrılıp Batı Seattle Köprüsü'nden hızla geçerek Alki Kumsalı'nda bir restorana vardılar. Bu soluk bahar günü mekân bomboştu, hemen parlak Boğaz'a bakan bir masaya oturdular.

"İyi ki aradın," dedi Tully. "Berbat bir haftaydı. Eyalette kıyıda köşede kalmış ne kadar semt varsa beni gönderdiler. Geçen hafta Cheney'de bir adamla röportaj yaptım; adam odun ateşiyle giden kamyon yapmış. Şaka yapmıyorum, gerçekten. Uçak bagajı büyüklüğünde gömme bir sobası var, haftada yaklaşık iki metre küp odun yiyor. Kamyonu çıkardığı kara dumanların arasından zar zor görebildim ve adam haberimde geleceğin keşfini yaptığım söylememi istedi. Yarın da Lynden'a gidip festivalde otuz iki mavi kurdele kazanan bir Hutterite[72] kızla röportaj yapmam gerekiyor. Yaşasınrın. Ah, geçen hafta da..."

"Ben hamileyim."

Tully'nin ağzı açık kaldı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapıyor gibi bir halim var mı?"

"Vay anasını!..." Tully sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı. "Hap kullanıyorsun zannediyordum."

"Kullanıyorum. Ve bir tanesini bile almayı unutmadım."

72 16. yy'da yaşayan John Hunter'ın öncülüğünü yaptığı Hıristiyanlık hareketi, (ç-n.)

"Hamile ha, vay be! Johnny ne dedi?"

"Ona daha söylemedim."

"Ne yapacaksın?" Söylenmeyen o seçenekle birlikte ortaya çöken, ağır bir soruydu bu.

"Bilmiyorum." Kate başım kaldırıp Tully'yle göz göze geldi. "Ama ne yapmayacağımı biliyorum."

Tully uzun bir süre ona baktı. Bu harikulade anlamlı gözlerde Kate pek çok duygunun birbiri ardına geçişini izledi; inanamama, korku, üzüntü, endişe ve son olarak sevgi. "Sen harika bir anne olacaksın, Katie."

Gözyaşlarının kabardığım hissediyordu. İstediği şey buydu, bunu şimdi burada, ilk kez kendine itiraf etme cesaretini bulmuştu. En iyi arkadaş işte bunun için vardı: Size ayna tutup kalbinizden geçenleri göstermek için. "Bana beni sevdiğini hiç söylemedi, Tully."

"Ah, şey... Johnny'yi sen de biliyorsun."

Kate bu sözlerle, geçmişin aralarında bir duvar gibi yükseldiğini hissetti. Bunu Tully'nin de hissettiğini biliyordu: Unutmak için çok çaba harcadıkları o şeyi: John Ryan hakkında ikisinin de bildiği şeyi... "Sen de onun gibisin," dedi sonunda. "Öğrenince kendini nasıl hissedecek?"

"Kapana kısılmış gibi."

Kate'in de kendine söylediği buydu. "Peki ne yapacağım?"

"Bana mı soruyorsun? Bir süs bağlına bile bir haftadan fazla bakamayan kadına?" Tully güldü; derinlerde bir yerde küçük de olsa acı bir taraf vardı gülüşünde. "Eve gidecek ve sevdiğin adama baba olacağım söyleyeceksin."

"Böyle söyleyince kulağa kolaymış gibi geliyor."

Tully masamn karşısından uzamp elini tuttu. "Ona güven, Katie."

Bu alabileceği en iyi tavsiyeydi "Sağ ol."

"Şimdi asıl önemli konulara gelelim. Mesela ismi Benim adımı vermek zorunda değilsin. Tallulah berbat bir isim. Benim kafası dumanlı annemin bu ismi seçmesine şaşmamak gerek ama ikinci ismim Rose. Bu o kadar fena değil."

Günün geri kalam sakin bir sohbetle geçti. Bebek konusundan özellikle kaçımp önemsiz şeylerden bahsettiler. Restorandan çıkıp şehir merkezine geri geldiklerinde, Kate kendini daha az çaresiz hissediyordu. Bu duygu tümüyle kaybolmamıştı ama ne yapacağını bilmek yükünü hafifletiyordu.

Tully teknenin arkasına park edince, arkadaşına sımsıkı sarılarak veda etti.

Johnny'nın evinde yalnızdı, üzerini değiştirip bir eşofman altı, bir de eski tişört giydi, sonra Johnny'yi beklemek için oturma odasına geçti.

Orada bacaklarım sımsıkı kapatıp (ki bunu yapmak için artık çok geçti), ellerini kenetlemiş otururken, giderek alışmaya başladığı buradaki yaşamın olağan seslerini dinliyordu: Dalgaların etraflarındaki kazıkları dövüşü, martıların çığlıkları, her zaman geçen bir motorun patırtısı... Hiçbiri daha önce bu kadar kırılgan gelmemişti ya da bu kadar buruk bir tat vermemişti ona. Hayatı boyunca aşkı kalıcı bir şey, günlük yaşamın koşuşturmasından ve yorgunluğundan koruyan bir duygu olarak hayal etmişti ama şimdi bunun nasıl da tehlikeli bir his olduğunu görebiliyordu. İnşam ninnileriyle uyutarak riske atıyordu.

Odanın diğer ucunda kilit sesi duyuldu ve kapı açıldı. Johnny onu görünce gülümsedi. "Hey, selam. Ofisten çıkmadan önce seni aramıştım. Neredeydin?"

"Tully'yle işi kırdık."

"Keyif yaptınız demek?" Kate'i çekip kollarına alarak öptü.

Kate kendini onun kollarında erimeye bıraktı. Kollarını

lohnny'ye doladığında onsuz olamayacağını anladı.

Öylesine sımsıkı sarılmıştı ki Johnny gerçekten geri çekilmek zorunda kaldı. "Katie?" dedi yüzüne bakabilmek için geriye çekilerek. "Ne oldu?"

Son bir saattir ona bunu söylemenin, vereceği haberin etkisini azaltmanın onlarca farklı yolunu düşünmüştü ama şimdi onun karşısında dururken bütün o planların zaman kaybı olduğunu görebiliyordu. Bu güzel bir pakete sarılacak bir hediye delildi ve o da sessiz kalabilecek kadınlardan değildi.

"Hamileyim," dedi elinden gelen en sağlam ses tonuyla.

Johnny, upuzun bir süre boyunca, anlamamış gibi ona baktı. "Nesin? Nasıl oldu bu?"

"Normal yollardan. Gayet eminim."

Johnny uzun ve derin bir nefes vererek kendini kanepeye attı. "Bir bebek."

"Bunun olmasını istemedim." Yamna oturdu. "Kendini kapana kısılmış gibi hissetmeni istemiyorum."

Johnny'nin yüzünde beliren gülümseme bir yabancıya aitti, Kate'in sevdiği, gözlerinin etrafım kırıştırıp onu da güldüren o gülüş değildi. "Sonunda hazır olduğumda sadece kalkıp gitmeyi ne kadar çok istediğimi biliyorsun. Büyük bir haberi takip etmeyi ve kendime yeniden saygı duymayı. Bu düşünce o kadar n/.un süredir kafamda ki... El Salvador'da her şeyi batırdığımdan beri."

Kate zorlukla yutkunarak başım salladı. Gözleri yanıyordu .una gözyaşlarının fark edilmesini istemediğinden eliyle gözlerini sildi. "Biliyorum."

Uzanıp Kate'in düz karnına dokundu. "Ama artık öylece k.ılkıp gidemem, değil mi?"

"Bebek yüzünden mi?"

"Seni sevmem yüzünden," dedi sadece.

"Ben de seni seviyorum ama sakın bu yüzden..."

Johnny kanepeden kalkarak diz çökünce Kate'in nefesi kesildi. "Kathleen Scarlett Mulaı key, benimle evlenir misin?"

Evet demek, avazı çıktığı kadar *evet* diye haykırmak istiyordu ama yapamadı. Korku hâlâ hislerinin arasında büyük yer tutuyordu. Bu yüzden evet yerine söylemesi gerekeni söyledi. "Emin misin, Johnny?"

Ve nihayet sonunda onun gülümsediğini gördü. "Eminim."

Kate, Tully'nin tavsiyesini -elbette- dinlemiştive modası hiç geçmeyecek bir şıklık yakalamışta. Gelinliğinin fildişi rengi eteği ipektendi, üst tarafıysa baştan aşağı boncuklarla bezenmişti ve omuzlan açıkta bırakıyordu. Saçları üç farklı sarı tonuyla boyanmış, geride toplanarak Grace Kelly gibi örülmüştü. Duvağı taktığında, tüller yüzünün önünden süzülerek parlak bir bulut gibi omuzlarına doğru dökülüyordu. Hayatında ilk defa kendini film yıldızları kadar güzel hissediyordu. Annesi de öyle düşünüyordu, kızma bakar bakmaz ağlamaya başlamışta. Kısa bir süre önce Kate'i sımsıkı kucaklamış, yanaklarından öpmüş ve Kate ile Tully'yi gün boyunca ilk kez baş başa bırakarak kiliseye girmişti.

Kate şimdi peri masallarındakine benzer görünüşünü yansıtan boy aynasından grand poobah[73] modeli saçları ve abartılı makyajıyla her zamanki halinin tersine oldukça sessiz olan Tully'ye baktı. Pembe straplez tafta nedime elbisesinin içinde biraz uygunsuz ve huzursuz görünüyordu.

"Düğüne değil de cenazeye gidecekmiş gibi görünüyorsun."

73 O dönemde Gilbert ve Sullivan'ın ünlü operası The Mikado'daki pooh-bah karakterinin etkisiyle ortaya çıkan bir tabirdir, (ç.n.)

Tully ona bakarak doğal bir şekilde gülümsemeye çalıştı .ima böyle sahte duygularla birbirlerini kandıramayacak kadar ıı/un süredir arkadaşlardı. "Evlenmek konusunda emin misin? Yani gerçekten emin misin? Bunun dönüşü..."

"Eminim."

Tully ikna olmamış ya da daha çok korkmuş gibiydi. "İyi," «İrdi alt dudağım sertçe ısırarak. "Çünkü bu sonsuza kadar sürecek bir şey."

"Başka neyin sonsuza dek süreceğini biliyorsun, değil mi?"

"Kirli bebek bezleri."

Kate, Tully'nin elini tutmak için uzamnca arkadaşımn teninin ne kadar soğuk olduğunu fark etti. Tully'yi, bunun, hayatlaı mda "Y" harfi gibi bir yol ayrımı olduğuna, kaçınılmaz olduğuna ama bir terk ediş olmadığına nasıl inandırabilirdi? "Biz," dedi kendini ve Tully'yi. "Hangi işte çalışırsak çalışalım, çocuklarımız ila olsa, evlensek de arkadaş kalacağız." Güldü. "Eminim senin gelecekteki kocalarmdan daha uzun süre dayanacağım."

"Aman ne hoş," diye güldü Tully omzuyla Kate'in omzuna vurarak. "Evliliği sürdüremeyeceğimi düşünüyorsun."

Kate arkadaşına yaslandı. "Ben senin ne istersen yapabileceğini düşünüyorum, Tully. Senin ışığın o kadar parlak ki. Bense, bense sadece Johnny'yi istiyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki bazen camm yanıyor."

"Nasıl sadece Johnny'yi istediğini söylersin. Harika bir kariyerin var. Günün birinde o ajansı sen yöneteceksin. Hamilelik seni yolundan alıkoymayacak. Artık günümüzde kadınlar her şeye aynı anda sahip olabiliyor."

Kate gülümsedi. "Sen kendinden bahsediyorsun, Tully, seninle öyle gurur duyuyorum ki, bazen dayanamıyorum. Safevvay'de hiç tanımadığım insanlara senin arkadaşın olduğu-

mu söylüyorum. Ama senin de benimle gurur duymana ihtiyacım var. Ne yaparsam yapayım. Ya da yapmayayım."

"Her zaman yanındayım. Sen de biliyorsun."

"Biliyorum."

Birbirlerine baktılar, o an ikisi de prensesler gibi giyinmiş aynanın önünde dururken, sanki tekrar on dört yaşındalarmış ve önlerinde uzanan hayatı planlıyorlarmış gibiydi.

Sonunda Tully gülümsedi. Bu kez gerçek bir gülümseyişti. "Annene bebeği ne zaman söyleyeceksin?"

"Evlendikten sonra." Kate güldü. "Tanrı'ya bile itiraf ederim ama Johnny'yle evlenip Mrs. Ryan olana kadar anneme söylemeyeceğim."

Kısacık ve olağanüstü bir an zaman adeta durdu. Tekrar *TullyileKate,* sırlarım paylaşan o iki küçük kız oluvermişlerdi.

Sonra kapı açıldı.

"Zaman geldi," dedi babası. "Kilise dolu. Tully, senin sıran."

Tully, Kate'e sımsıkı sarılıp hızla giyinme odasından dışarı çıktı.

Kate, kiralık bir smokin giyinmiş ve saçlarım yeni kestirmiş olan babasına bakınca içinde ona karşı bir sevgi dalgasının kabardığım hissetti. Kapıların arkasında müziğin başladığını duydular.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi babası, bir an sessiz kaldıktan sonra. Sesi her zamanki gibi değildi, pürüzlüydü.

Kate ona doğru gidip babasımn yüzüne baktı, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede bile yüzlerce anı hatırlıyordu. Babasının küçüklüğünde ona masallar okuması, biraz daha büyüdüğünde cebine fazladan harçlık sokuşturması, kilisede kalabalığa uymayan sesiyle ilahiler okuyuşu...

Babası, Kate'in çenesine dokunarak başını kaldırdı. İşte o zaman Kate babasının gözlerindeki yaşları gördü. "Sen her zaman benim küçük kızım olacaksın, Katie Scarlett. Bunu sakın unutma."

"Nasıl unutabilirim?"

Kilisenin içerisinde gelin marşı çalmaya başladı. Kol kola girip kilisenin ikili kapışma doğru yürüdüler. Yavaş adımlarla kilise koridorundan geçtiler.

Johnny sunakta durmuş onu bekliyordu. Elini tutup ona gıilümsediğinde Kate göğsünde yine o duygunun, bu adamın onun için yaratıldığım bilmenin verdiği tatlı hissin kabardığını hissetti. Bu hayatta artık başına ne gelirse gelsin, Kate gerçek aşkıyla evlendiğini ve bunun onu şanslı insanlardan biri yaptığım biliyordu.

O andan itibaren gece bir rüya sarhoşluğunda, hayal gibi geçti. Sıranın en sonunda durup arkadaşlarım ve akrabalarım öperek iyi dileklerini aldılar.

Dünya ardına kadar açıkmış gibi geliyordu ona. Her şey olabilirdi. Ama Kate ne olursa olsun gülmeyi ya da sevinçten ağlamayı kesemeyeceğini hissediyordu.

Müzik başladığında -çalan şarkı Madonna'nın *Crazy foryou*[74] şarkısıydı- Johnny kalabalığın içinden onu buldu ve elini uzattı.

"Merhaba, Mrs. Ryan."

Bana bir kez dokunduğunda anlayacaksın doğru olduğunu...

Kate, Johnny'nin kollarının arasına girdi, onun bedenini kendi bedeninde hissetmeyi seviyordu.

Etraflarındaki herkes geri çekilerek yeni evlilere dans edecek yer açtı. Kate, konukların gülümseyerek onları izlediğini ve birbirlerine şarkının ne kadar romantik olduğunu, gelinin ne kadar

74 Senin İçin Çıldınyorum. (ç.n.)

da güzel göründüğünü söylediklerini hissedebiliyordu.

Bu, Kate'in hayatı boyunca hayalini kurduğu andı; kendini Külkedisi'nin balodaki hali gibi hissediyordu. "Seni seviyorum," dedi.

"Sevsen iyi olur," diye fısıldadı Johnny onu yavaşça öperek.

Şarkı bittiğinde izleyenler çılgınca alkışlamaya başladı. Konuklar ellerindeki bira şişelerini, kokteyl ve şampanya kadehlerini kaldırarak hep bir ağızdan, "Ryan çiftine!" diye bağırdı.

Kate'in yüzündeki gülümseme, bu en büyülü gecesinin peri masallarındaki gibi mutlu sonuna kadar geçmedi. Gülümsemesini solduran olay sırasındaysa barda oturmuş, bir bardak daha asitli elma suyu içerek Georgia teyzesiyle konuşuyordu.

Sonraları, ileriki yıllarda, özellikle de zor zamanlarda, Kate hep neden tam da o anda başım kaldırdığım ya da neden odada o kadar dans eden, konuşan ve gülen insan varken başını kaldırıp Johnny'yi görmek zorunda olduğunu düşündü. Johnny tek başına durmuş, birasını yudumluyordu.

Ve Tully'ye bakıyordu.

On Sekizinci Bölüm

B u talimatları kim yazıyor bilmiyorum ama sanının bu herifler İngilizce bilmiyor."

Kate gülümseyerek dikkatle merdivenden aşağı indi. Tekne evin alt katındaki yatak odasında bebek odasını hazırlıyorlardı. Kate'e göre Tully yaklaşık otuz saniye kadar sonra elindeki tornavidayı yeni boyanmış duvara fırlatabilirdi. "Kâğıdı ver, bir de ben bakayım."

Tully yerin ortasında etrafı bir yığın beyaz çubukla ve tahtayla ve öbek öbek vida ve contayla çevrili olarak, oturduğu yerden uzun, kırışık kâğıdı kaldırdı. "Nasıl istersen."

Kate gerçekten de tuhaf derecede karmaşık talimatlara baktı. "Şu uzun düz parçayla başlıyoruz. Bu şu parçaya geçecek, gördün mü? Şimdi sen o parçayı oraya vidala..."

Sonraki iki saat boyunca otura kalka, birlikte eğile büküle tüm zamanların en karmaşık beşiğini kurdular.

İşleri bitip de beşiği üzerinde Ayı VVinnie bordürleri olan güneş sarısı duvarın önündeki yerine yerleştirdiklerinde, geri çekilip hayranlıkla beşiğe aktalar. "Sen olmasan ne yapardım, Tully?"

Tully kolunu ona doladı. "Neyse ki hiç bilmen geremeyecek. Hadi. Margarita yapıyorum."

"Ben içemem, biliyorsun."

Tully sırıtarak ona bakü. "Çok özür dilerim, ama kamı burnunda olan ben değilim. Doğruyu söylemek gerekirse böyle

biriyle aramda bin kilometreden daha az mesafe olduğuna bile inanamıyorum. Bu nedenle sadece Margarita içebilmekle kalmıyor aynı zamanda o beşiği kurduktan sonra -ki bunun tamamen Johnny'nin yapması gereken bir şey olduğunu ve bu işi bir günden daha az bir sürede bitirmek için testislerimizin olması gerektiğini söylemeden geçemeyeceğim- bir margarita içmeyi tümüyle hak ediyorum. Ve siz sayın giderek şişmanlayan bayan, sadece alkolsüz ve masum bir içki içebiliyorsunuz. Ne kadar da ironik değil mi?"

Kol kola mutfağa gidip içeceklerini hazırladılar. Mutfakta ve daha sonra geri dönüp şöminenin karşısında oturdukları oturma odasında geçirdikleri onca zaman boyunca konuştular. Bahsettikleri şeyler önemsiz konulardı, en çok Tully'ye geçen hafta aşırı hız cezası kesilmesinden, Sean'in yeni kız arkadaşından, Kate'in annesinin halk eğitim kursuna başlamasından bahsettiler.

"Evli olmak..." diye sordu Tully, Kate ateşe odun atmaya kalktığında "... nasıl bir şey?"

"Hmm, daha sadece üç ay oldu, yani pek de uzman sayılmam ama şu ana kadar harika." Tekrar yerine oturup ayaklarım sehpanın üzerine uzattı ve elini belli belirsiz büyümeye başlayan karnına götürdü. "Deli olduğumu düşüneceksin ama rutin yaşantımızı seviyorum; beraber kahvaltı yaparken kendi gazetelerimizi okumamızı, her sabah ilk gördüğüm kişinin o olmasını ve uyumadan önce bana iyi geceler öpücüğü vermesini çok seviyorum." Tully'ye gülümsedi. "Ama seninle aynı banyoyu kullanmayı özlüyorum. Johnny sürekli eşyalarımın yerini değiştirip her şeyi bir yerlere kaldırıyor, sonra da nereye koyduğunu unutuyor. Peki sen, Tully? Eski dairemizde hayat nasıl gidiyor?"

"Yalnız," dedi Tully, omzunu silkip umursamıyormuş gibi gülümseyerek. "Yalnızlığa yeniden alışmaya başladım."

"Ne zaman istersen arayabilirsin, biliyorsun."

"Arıyorum da zaten." Tully gülerek kendine bir margarita daha koydu. "Siz ikiniz vaftiz çocuğum doğduktan sonraki hayatınızı planladınız mı? İş yerinden birkaç hafta izin verecekler mi?"

Bu Kate'in konuşmaktan özellikle kaçındığı bir konuydu. Ne yapacağım Johnny'yle evlendiğinden beri biliyordu ama bunu Tully'ye söyleyecek cesareti bulamıyordu. Derin bir nefes aldı. "İşi bırakıyorum."

"Ne? Neden? En iyi müşteriler sende ve Johnny'yle ikiniz iyi para kazanıyorsunuz. Tanrı aşkına, 1987 yılındayız! Anne olmak için işini bırakman gerekmiyor. Dadı tutabilirsin."

"Bu bebeği bir başkasının büyütmesini istemiyorum. En azından kreşe gidene kadar?"

Tully bunu duyunca ayağa fırladı. "Kreşe mi? Ne yani sekiz yıl mı?"

Kate gülümsedi. "Beş."

"Ama..."

"Aması yok. İyi bir anne olmak benim için önemli. Bunun bir çocuk için ne kadar önemli olduğunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

Tully tekrar yerine oturdu. Buna verecek bir cevabı olmadığını ikisi de biliyordu. Tully kötü bir anneye sahip olmamn izlerini hâlâ taşıyordu. "Kadınlar ikisini bir arada yapabilir, sen de biliyorsun. 50'li yıllarda değiliz."

"Annem gittiğim her okul gezisine gelirdi. Artık gelmemesi için ona yalvarana kadar her yıl sımf faaliyetlerinde gönüllü olarak çalıştı. Lise ikiye kadar otobüse bile binmedim ve okul çıkışlarında eve dönerken arabada annemle yaptığımız konuşmaları hâlâ hatırlıyorum. Çocuğum da tüm bunları yaşasın istiyorum. İşe her zaman geri dönebilirim."

"Tüm bunların, okul turlarının, gezilerin ve gönüllü veli olarak çalışmanın sana yeteceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Yetmezse, başka bir şey bulurum. Hadi ama, astronot değilim ya sonuçta?" Gülümsedi. "Sen anlat bakalım, iş nasıl gidiyor? Senin sayende bu hissi dolaylı olarak ben de yaşayacağım, o yüzden iyi haberler yap."

Tully hemen en son işiyle ilgili komik bir olayı anlatmaya başladı.

Kate arkasına yaslanıp gözlerini kapatarak dinledi.

"Kate? Kate?"

Kate düşüncelerinin içinde o kadar kaybolmuştu ki bir an için Tully'nin onunla konuştuğunu anlayamadı. Güldü. "Affedersin. Ne diyordun?"

"Ben konuşurken uyuyakaldm. Bana çıkma teklif eden adamı anlatıyordum, sonra bir de baktım ki sen uçmuşsun."

"Hayır," dedi Kate hemen, ama aslında gerçekten uyumuş gibi ve biraz da sersemlemiş hissediyordu kendini. "Sanırım bir fincan çaya ihtiyacım var." Ayağa kalktı, dengesini kaybedip tehlikeli bir şekilde sallanınca kanepenin arkasından tutunmaya çalıştı. "Ah, az kalsın..." Cümlesini bitirmeden Tully'ye bakarak kaşlarım çattı. "Tully?"

Tully öyle hızla ayağa kalktı ki, margaritasım devirdi. Bir kolunu Kate'in beline dolayıp dengede durmasına yardım etti. "Buradayım."

Bir sorun vardı. Birdenbire öyle şiddetli ve ani bir baş dönmesi başladı ki, Kate sendeledi.

"Dayan, tatlım," dedi Tully, onu yavaşça kapıya doğru götürerek. "Bir telefon bulmamız lazım."

Telefon mu? Kate'in kafası karışmıştı, başım salladı, etrafı bulanık görmeye başlamıştı. "Neler oluyor, anlamıyorum," diye

mırıldandı. "Bana sürpriz parti falan mı yapıyorsunuz. Bugün doğum günüm mü?"

Sonra oturduğu kanepeye baktı.

Kanepenin minderinde koyu bir kan gölü birikmiş ve ayağının dibindeki döşemeye damlamıştı. "Ah, hayır," diye fısıldadı karnına dokunarak. Daha fazlasını söylemek, yardım etmesi için Tanrı'ya yalvarmak istiyordu ama sözcükleri yakalamaya çalışırken her şey midesini bulandırarak ters dönmeye başladı ve bayıldı.

Tully ambulansta kalmasına izin vermeleri için görevlileri zorlamıştı. Kate'in yanına oturup sürekli, "Buradayım," diyordu.

Kate'in bilinci yerindeydi ama neredeyse bilincini kaybetmek üzereydi. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı, genellikle ışıl ışıl olan yeşil gözleri bile boş ve cam gibi bakıyordu. Şakaklarından yaşlar süzülüyordu.

Ambulans hastanenin önüne yanaştı. Görevliler hızla Kate'i araçtan çıkarıp hastanenin parlak ışıklarına doğru götürürken Tully'yi bir kenara itmişlerdi. Tully açık kapının önünde durmuş, en yakın arkadaşını götürmelerini izliyordu. Birdenbire olan bitenleri tüm etkisiyle hissetti.

Düşük yapan kadınların ölümcül kanamaları olabilirdi.

"Lütfen, Tanrım/'dedi hayatında ilk kez, *Keşke gerçekten dua etmeyi bilseydim,* diye düşünerek. "Onu kaybetmeme izin verme."

Yanlış dua ettiğini, Kate'in isteyeceği duanın bu olmadığım biliyordu. "Ve bebeği koru."

Hiçbir duasını kabul etmemiş olan bu Tanrı'ya yakarmak boşa kürek çekmek gibiydi. "Katie her pazar kiliseye gider," diye hatırlattı Tanrı'ya, ne olur ne olmaz diye.

Kate otoparka bakan küçük yeşil hastane odasında uzanmış uyuyordu. Yanı başında Mrs. M. sert plastikten bir sandalyeye oturmuş, karton kapaklı bir roman okuyordu. Her zamanki gibi okurken dudaklarım oynatıyordu.

Tully yanına gelip omzuna dokundu. "Size kahve getirdim." Elini Mrs. M'nin omzundan çekmedi. Kate bebeğini kaybedeli neredeyse iki saat olmuştu, Johnny'yi aramışlardı ama eyaletin öbür ucunda Spokane'de görevdeydi.

"Erkenden olması Tanrı'nın bir lütfü bence," dedi Tully.

"Dört ay erken değil, Tully," dedi Mrs. Mularkey sessizce. "Ama düşük yapmayan insanlar hep böyle söyler. Bud da bana böyle demişti. İki kez." Başını kaldırdı. "Bana hiç de lütuf gibi gelmemişti. Sevdiğim birini kaybetmiş gibiydim. Bunun nasıl bir şey olduğunu sen de biliyorsun, değil mi?"

"Teşekkürler," dedi, Mrs. Mularkey'nin omzunu sıkarak, sonra yatağa yaklaştı. "Şimdi ona ne söylememem gerektiğini biliyorum. Keşke yardım etmek için ne yapacağımı da bilseydim."

Kate gözlerini açtı ve onları gördü.

Mrs. Mularkey ayağa kalktı, yatağın yanına gelip Tully'yle omuz omuza durdu.

"Hey," diye fısıldadı Kate. "Johnny ne zaman..." Kocasımn adım söyleyince sesi bir yumurtamn çatlaması gibi çatladı ve Kate titremeye başladı.

"Biri adımı mı andı?"

Tully arkasına döndü.

Johnny elinde bir buket çiçekle açık kapımn eşiğinde durmuş, hafifçe sol tarafa doğru çökmüştü. Tamamen darmadağın görünüyordu; bembeyaz solgun teni ve kirli siyah sakalları tıraşsız yüzünde iki zıt renk oluşturmuştu, saçları uzamış, birbirine girmişti ve iliklerine kadar yorgun olduğu gözlerinden okunu-

yordu. Levi's pantolonu yırtık ve kirliydi, hâki tişörtü toplanmamış yatak çarşaflarından bile daha kırışıktı. "Özel uçak kiraladım. Kredi kartı ekstresi bayağı yüklü olacak."

Çiçekleri bir sandalyenin üzerine atıp karısının yanına gitti. "Merhaba, bebeğim," diye fısıldadı. "Gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Erkekti," dedi Kate; gözyaşlarına boğularak ona sımsıkı sarıldı.

Tully, Johnny'nin de Kate'le birlikte ağlamaya başladığım duydu.

Mrs. Mularkey yanına gelip elini beline doladı.

"Johnny onu seviyor," dedi Tully yavaşça. Johnny'yle geçirdikleri gecenin hatırası nedense gözlerini kör etmiş, kapana kısılmış bir böcek gibi, unutulmuş bir anda takılıp kalmıştı. Nedense Kate'in, Johnny'nin ikinci tercihi olduğuna, gönlündeki aşk yarışmasında İkinci Güzel olduğuna inandırmıştı kendini.

Ama bu... bu ikinci tercih değildi.

Mrs. Mularkey onu çekerek yataktan uzaklaştırdı. "Elbette seviyor. Hadi gel, onları yalnız bırakalım."

Kahvelerini alıp koridora çıkülar, Mr. M. orada, rahatsız bir sandalyede oturuyordu. Başım kaldırdığında gözleri kan çanağıydı. "Nasıl?"

"Johnny yanında," dedi Mrs. M. omzuna dokunarak.

Tully yıllardır ilk kez kendini bu ailenin dışında hissediyordu. "Onun yanında olmam lazım."

"Merak etme, Tully," dedi Mrs. M. ona yakından bakarak. "Sana hep ihtiyacı olacak."

"Ama artık her şey değişti."

"Elbette değişti. Kate evlendi, ayrı yollarda ilerlemeye başladınız, ama siz hep dost olacaksınız."

Ayrı yollar...

Çoktan görmüş olması gereken ama nedense göremediği gerçek işte buydu.

Somaki birkaç gün boyunca sırayla Kate'in yamnda kaldılar. Perşembe günü sıra Tully'deydi. İşi arayıp hastayım diye izin aldı ve bütün günü Kate'in yamnda geçirdi. Birlikte kâğıt oynayıp televizyon seyrettiler ve sohbet ettiler. Doğruyu söylemek gerekirse çoğunlukla Tully dinleyen taraftı. Söylenenlere cevap vermesi gerektiği zamanlarda doğru şeyleri söylemeye çalıştı, ama pek de başarılı olmadığından emindi. Arkadaşında artık hep bir hüzün vardı, duygularındaki o net çizgiler giderek silikleşmeye başlamıştı; bu durum Tully'ye o kadar yabancıydı ki sanki renkli arkadaşlıklarının siyah beyaz versiyonuna düşmüş gibi hissediyordu kendini. Hiçbir söylediği, duruma uygun düşmüyor gibiydi.

Sonunda saat sekiz gibi Kate, "Biliyorum, bana deli diyeceksin ama ben yatacağım. Johnny bir saate kadar evde olur. İstersen evine gidebilirsin. Git de şu Ted denen yeni çocukla çılgınlar gibi seviş."

"Todd. Ayrıca pek de oynaşma havamda değilim. Belki sonra..." Gülümseyerek Kate'in merdivenleri çıkmasına yardım etti ve onu yatağına yatırdı. Sonra ona bakü. "Kendini daha iyi hissetmen için doğru şeyleri söylemeyi ne kadar çok istediğimi bir bilsen."

"Söylüyorsun zaten. Teşekkür ederim." Kate gözlerini kapattı.

Tully kendini hiç olmadığı kadar aciz hissederek bir an daha orada kaldı. İçini çekip tekrar alt kata indi ve bulaşıkları yıkama-

ya başladı. Son bardağı kurularken kapı yavaşça açılıp küçük bir tıkırtıyla kapandı.

Elinde bir buket pembe gülle Johnny kapıda duruyordu. Yeni kesilmiş saçları, taşlanmış kot pantolonu ve dilleri dışarıda duran beyaz Adidas tenis ayakkabılanyla neredeyse yirmi yaşında gösteriyordu. Tully onu tamdığı onca yıldır Johnny'yi hiç bu kadar üzgün ve berbat görmemişti.

"Selam," dedi çiçekleri sehpamn üzerine bırakarak.

"Bir içki iyi gelirmiş gibi görünüyorsun."

"Damardan bağlamaya ne dersin?" Gülümsemeye çalışü. "Uyuyor mu?"

"Evet." Tully tezgâhın üzerinden bir şişe viski kapıp lohnny'ye sert bir içki hazırladı, sonra kendine de bir kadeh şarap koyup Johnny'nin yamna gitti.

"İskelede oturalım," dedi Johnny elinden kadehi alarak. "Onu uyandırmak istemiyorum."

Tully montunu giyip Johnny'nin peşinden dışarı çıktı. İskelede yan yana, çocuklar gibi oturup bacaklarım Uninon Gölü'nün kara sularına sarkıttılar.

Dışarısı sessiz ve sakindi. Gökyüzünde asılı duran dolunay evlerin çatılarını aydınlatiyor, ay ışığı camlardan yansıyordu. Köprüdeki arabalarm uzak gürültüsü köprü direklerine çarpan suların sesinde kayboluyordu.

"Gerçekten nasılsın?" diye sordu Tully.

"Katie için endişeleniyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdi. "Ama ben seni soruyorum."

"Daha iyiyim." İçkisinden bir yudum aldı.

Tully ona yaslandı. "Şanslısın," dedi, "Kate seni seviyor. Mularkey ailesinden biri sevdi mi ömür boyu sever." Bunları söylediği anda yine o tuhaf hisse, gerçekle yüz yüze gelme hissine

kapıldı. Nedense şu anda görünmeyen, ama ona doğru yaklaşan yalnızlığı hissetti. İlk kez, eğer Kate gibi olup aşkı seçseydi hayatının nasıl olacağım merak etti. O zaman gerçekten de biriyle birlikte bir yere ait olma hissinin nasıl bir duygu olduğunu anlayabilir miydi? Bakışları suyun üzerinden uzaklara dalmıştı.

"Ne oldu, Tully?"

"Galiba Kate'le seni kıskanıyorum."

"Sen bu hayatı istemiyorsun ki."

"Hangi hayatı istiyorum?"

Johnny bir kolunu ona doladı. "Her zaman ne olduğunu bildiğin şeyi. Ulusal bir haber ağında olmayı istiyorsun."

"Bu beni sığ biri mi yapıyor?"

Güldü. "Bunu bana mı soruyorsun? Bak ne diyeceğim. Bazı görüşmeler yapacağım. Eninde sonunda sana haber ağında bir iş bulacağız."

"Bunu yapar mısın?"

"Tabii. Ama sabırlı olman gerek. Bu işler zaman alır."

Tully dönerek ona sarıldı ve, "Teşekkür ederim, Johnny," diye fısıldadı. Johnny onu iyi tanıyordu. Tully'nin daha yeni keşfettiği şeyi o her nasılsa çoktandır biliyordu: Tully'nin harekete geçme zamanı gelmişti.

Kate o kadar yorgun olmasına rağmen uyuyamamıştı. Yatağına uzanmış, sivri tavana bakarak kocasım bekliyordu.

Bu durum, içindeki bu endişe, ilişkilerinin özünde vardı. Bir şeyler kötü gittiğinde Johnny'nin ikinci tercihi olduğunu hatırlıyordu; kendisine bunun doğru olmadığım ne kadar söylerse söylesin içinde buna inanan, bu yüzden üzülen zayıf, gölge gibi bir Kate daha vardı.

Bu endişe yıkıcı bir hastalıktı. Pilchuck Nehri'nin yükselen sulan gibi çevresindeki her şeyi aşındırıyor, kopardığı büyük toprak parçalarını yerle bir ediyordu.

Alt katta bir ses duydu.

Johnny gelmişti.

"Şükürler olsun."

Yataktan güçlükle kalkıp alt kata indi.

Işıklar kapalıydı. Ateş neredeyse sönmüştü, sadece alız turuncu bir alev kalmıştı. İlk önce yanıldığını, Johnny'nin eve gelmediğini düşündü, sonra iskeledeki gölgeleri fark etti. Yan yana oturmuş, omuzlan birbirine değen iki kişi. Ay ışığı hatlarını açığa çıkarıyor, onlan sulatın karalığına inat, gümüş rengine boyuyordu. Evin içinde sessizce yürüyerek kapıyı açtı ve gecenin karanlığına adım attı. Hafif bir meltem saçlarım ve geceliğini uçuşturuyordu.

Tully dönüp Johnny'ye sanlarak kulağına bir şey fısıldadı. Johnny'nin yanıtı iskeleye vuran suların sesi arasında kayboldu. Belki de gülmüştü; Kate emin değildi.

"Siz ikiniz bensiz parti mi yapıyorsunuz?" Sesindeki çatırdamayı duyunca saklamak için hızla nefes aldı. tçten içe Johnny'nin Tully'yi öpmek için dönmediğini biliyordu ama içindeki gölge bu kadar emin olamıyordu. Bu çirkin, zehirli düşünce bir kan damlasmdan daha küçüktü ama yine de damarlannda akan bütün kam zehirliyordu.

Johnny amnda yanına geldi. Onu kollanna alıp öptü. Geri çekildiğinde Kate, Tully'ye bakındı ama iskelede yalnızca ikisi vardı.

Hayatında ilk kez Johnny'yi daha az sevmeyi diledi. Bu his tehlikeliydi; o ise zararlı maddelere maruz kalan çıplak bir bebek gibiydi. Hassas ve deli gibi korkmuş bir bebek. Johnny günün birinde onu mahvedebilirdi. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Tully aylar akıp geçerken ve yeni bir yıl başlarken sabırlı olmaya ve en iyisinin olacağma inanmaya çalışıyordu ama mayıs ayının sonuna geldiğinde umutları neredeyse tükenmişti. 1988, Tully için pek de iyi geçmiyordu. Şimdi, sıcak bir bahar gününün erken saatlerinde ikinci sunucu olarak bulunduğu mevkinin hakkım vermek için yoğun bir şekilde çalışıyordu. Yayımn sonunda ofisine doğru yöneldi.

Tam masasına oturacakken, "Hat iki, Tully/' dediklerini duydu.

Telefonu aldı, ikinci hatta geçmek için beyaz kare tuşa bastı, basar basmaz da tuşun ışığı yandı. "Tallulah Hart."

"Merhaba Ms. Hart. Ben Dick Emerson. Nevv York'taki NBC kanalının programdan sorumlu başkan yardımcısıyım. Anladığım kadarıyla haber ağma geçmek istiyorsunuz."

Tully soluğunu tuttu. "Evet."

"Sabah erken saatlerde yapılacak bir haber programı için genel muhabir pozisyonumuz açık."

"Gerçekten mi?"

"Önümüzdeki hafta yaklaşık elli adayla görüşeceğim. Zorlu bir yarış olacak, Ms. Hart."

"Ben de zorlu biriyim, Mr. Emerson."

"İşte duymak istediğim türden bir hırs." Masanın üzerindeki kâğıtların karıştırıldığım duydu. Sekreterim size biletinizi gönderecek. Şehirde kalacak bir yer ayarlamak ve görüşme tarihini belirlemek için sizi arayacak. Sizin için uygun mu?"

"Kesinlikle uygun. Teşekkür ederim, efendim. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Güzel. Vaktimi boşa harcamaktan nefret ederim." Durakladı. "Johnny Ryan'a da selamlarımı iletin lütfen."

Tully telefonu kapattı ve Kate ile Johnny'nin telefonunu tuşladı.

Kate telefonu hemen açtı. "Alo?"

"Kocana âşığım."

Bir an için sessizlik oldu. "Ah, öyle mi?"

"Bana NBC'de iş görüşmesi ayarladı."

"Gelecek hafta, değil mi?"

"Biliyor muydun?"

Kate güldü. "Tabii ki biliyordum. Johnny uzun zamandır bununla uğraşıyordu. Bendeniz de bant kayıtlarınızı gönderdim."

"Bunca derdinizin arasında hâlâ beni mi düşünüyorsunuz?" dedi Tully dehşet içinde.

"Bu hayata karşı sen ve ben, Tully. Bazı şeyler hiç değişmez."

"Bu sefer gerçekten de dünyayı kasıp kavuracağım," dedi gülerek. "Sonunda acayip bir fırsat yakaladım."

New York City tam da Tully'nin hayallerindeki gibiydi. Buradaki ilk haftasında, elinde NBC kartvizitleriyle kalabalık caddelerde Harikalar Diyarı'ndaki Alice gibi dolaşmıştı; başı hep havadaydı. Upuzun gökdelenler, tıpkı hiç kapanmayan restoranlar, parkın yamnda dizilmiş bekleyen faytonlar, sokakları dolduran siyahlar giyinmiş insan kalabalığı gibi onu büyülemişti.

İki haftayı şehri keşfetmekle, oturacağı mahalleyi seçmekle, daire aramakla ve metroyla gidiş gelişleri öğrenmekle geçirmişti. Kendini yalmz hissedebilirdi; sonuçta kim Nevv York gibi büyülü bir şehri yalmz başma gezmek isterdi ki? Ama aslında yeni işi nedeniyle o kadar heyecanlıydı ki yalmz başına olmak bile camm sıkmadı. Ayrıca hiç uyumayan bu şehirde asla gerçekten yalmz kalınmazdı. Sokaklarda sürekli, en karanlık saatlerde bile insanlar vardı.

Sonra işi vardı. NBC binasına muhabir olarak girdiği andan beri buraya deli gibi bağlanmıştı. Saat dörtte stüdyoda olabilmek için her sabah iki buçukta uyanıyordu. Aslında teknik olarak o kadar erken girmesi gerekmese de, orada olup çalışmalara yardıma olmayı seviyordu. Jane Pauley'nin her hareketini ve tavrını inceliyordu.

Tully genel muhabir olarak işe alınmıştı, yani diğerlerinin yaptığı haberlerin ıvır zıvırlarından sorumluydu. Eğer şanslıysa, bir gün büyük muhabirlerin yapmak istemeyeceği, Indiana'daki en büyük balkabağı gibi ya da ona benzer bir haberi o yapacaktı. Bunu sabırsızlıkla bekliyordu. Emeklerinin karşılığında gerçek bir haber yapma şansım elde edecek ve nihayet bu fırsatı yakaladığında mükemmel bir şekilde değerlendirecekti. Doğrusu Pauley ve Bryant Gumbel gibi insanları izledikçe, ne kadar yol alması gerektiğini anlıyordu. Onlar Tully'nin gözünde birer ilahtı, bu yüzden her amm onların işlerini nasıl yaptığım izleyerek geçiriyordu. Evde yayınlan inceliyor, her birini kendi videokasetlerine kaydediyor ve tekrar tekrar izliyordu.

Tully, 1989 yılının sonbahannda artık işinin ehli olmuş, kendini giderek daha az acemi bir muhabir gibi hisseder olmuştu; daha çok, başarısını kamtlamaya hazırlanan genç bir kadın gibi hissediyordu kendini. Geçen ay gerçekten de ilk işini almıştı: ödül alan bir domuzun haberini yapmak için Arkansas'a uçmuştu. Haber tabii ki canlı yayınlanmadı ama o işini yapmıştı, iyi de yapmıştı ve bu yolculuktan bir sürü şey öğrenmişti.

Eğer sabah programı böyle çalkantılı bir dönemde olmasaydı stüdyoda çok daha fazlasını öğrenebilirdi, bundan emindi. Bir savaş başlamak üzereydi ve ülkedeki herkes bunu biliyordu. Geçen hafta programın tanıtımı için yeni bir fotoğraf çekmişlerdi ve erken saatte yayınlanan *Early Show* programının sunucusu Deborah Norville, fotoğrafta Jane ve Bryant'ın yamnda yer almıştı.

Uirbiri ardına bir sürü makalede Norville'nin Pauley'yi işinden «•ileceği iddia ediliyordu.

Tully başım önüne eğiyor ve bu dedikodulardan uzak duruyordu. Hiçbir dedikodu çarkı başarıya ulaşma şansım mahvedemezdi. Bunların yerine işine odaklanmaya devam etti. Herkesim daha fazla çalışırsa erken saatlerde yayınlanan NBC News .ıl Surırise programında yedek sunucu olabilirdi. Oradan günün İn rinde Today haber köşesi programında kendine yer açabileceğinden ve oradan da dünyanın bütün nimetlerine erişebileceğinden emindi.

Günde on sekiz saat çalışınca özel hayatına ayıracak pek fazla v.ıkti kalmıyordu ama yine de aralarında kilometreler olmasına rağmen Katie vardı. Haftada en az iki kere telefonda konuşuyorlardı ve Tully her pazar Mrs. M'yi arıyordu. İkisine de iş hayatınıla karşılaştığı baskılardan, gördüğü ünlülerden, Manhattan'daki hayattan bahsediyordu; onlar da Johnny ile Kate'in aldığı yeni evi, Mrs. ve Mr. M'nin baharda çıkmayı planladıkları seyahatle ilgili ayrıntıları, hepsinden güzeli de Kate'in yeniden hamile olduğunu ve hamileliğinin iyi gittiğini anlatıyorlardı.

Günler o kadar hızlı geçiyordu ki, desteden dökülen iskambil kâğıtları gibi bazen sadece bulamk bir ses ve renkten ibarettiler. Ama o yolunda ilerliyordu. Bunun farkındaydı ve bunu bilmek, ilerlemeye devam etmesini sağlıyordu.

Aralık ayımn sonlarında, buz gibi soğuk olan bugün de üpkı daha önceki sayısız günlerde olduğu gibi haber merkezinde on dört saat geçirdikten soma yorgun argın eve gidiyordu. Caddenin aşağısında Rockefeller Center'ın tatildeki halini görünce büyülenmişti. Bu bulutlu kasvetli akşamda bile her yerde alışveriş yapan, dev Noel ağacının resmini çeken ve buz pistinde paten kayan insanlar vardı.

Tekrar eve doğru yürümeye başlamak üzereyken ünlü restoran ve gece kulübü Rainbovv Room'un tabelasım gördü ve *Ne*

olur ki? diye düşündü. Bir yılı aşkın süredir Nevv York'taydı; pek çok kişiyle tanışıyor olmasına rağmen kimseyle çıkmayı düşünmemişti.

Belki Noel süslemeleri, belki de tatilde izin istediği için patronunun ona gülmesi yüzündendi; emin değildi. Tek bildiği, cuma gecesi olduğu, Noel'e sadece birkaç gün kaldığı ve canımn sessiz dairesine gitmek istemediğiydi. CNN bekleyebilirdi.

Rainbovv Room'un manzarası tıpkı duyduğu gibi, hatta daha da güzel görünüyordu. Sanki gelecekten gönderilen bir uzay gemisinin güverte köprüsünde oturmuş, gece Manhattan'ın bu renkli ihtişamının üzerinde havada duruyordu.

Henüz erkendi, bu yüzden barda ve masalarda pek çok boş yer vardı. Pencere kenarında bir masa seçip oturdu ve margarita ısmarladı.

Bar dolmaya başladığında ikinci içkisini ısmarlamak üzereydi. VVall Street ve Midtovvn'dan gelen, gruplar halinde toplanmış kadınlar, erkekler ve süslü turistler masaları ve sandalyeleri tutmuş, barda üçlü sıra olmuşlardı.

"Size katılmamdan rahatsız olur musunuz?"

Tully başını kaldırdı.

Pahalı bir takım elbise giymiş, hoş, sanşın bir adam ona gülümsüyordu. "İçecek bir şeyler almak için bu hırslı genç kalabalığı yarmaktan yoruldum."

İngiliz aksam. Tully buna bayılırdı.

"Bir şeyler içemezseniz gerçekten üzülürüm." Karşısındaki sandalyeyi ayağıyla adama yer açacak kadar itti.

"Şükürler olsun." Garsona işaret edip kendine buzlu bir viski, Tully'ye de bir margarita daha istedi, soma da sandalyeye çöküverdi. "Burası tam bir et pazarı değil mi? Bu arada ben Grant."

Adamın gülüşünü sevmişti, o da gülümsedi. "Tully."

"Soyadları yok. Muhteşem. Yani birbirimize hayat hikâyelerimizi anlatmak zorunda kalmayacağız. Sadece eğlenebiliriz."

Garson içkileri getirip onları tekrar baş başa bıraktı.

"Şerefe," dedi kadehini onunkine tokuşturarak. "Buranın manzarası anlattıklarından çok daha güzelmiş." Tully'ye yaklaştı. "Çok güzelsin. Ama herhâlde bunun zaten farkındasındır."

Bu sözleri hayatı boyunca defalarca duymuştu. Çoğunlukla ona bir şey ifade etmemişler, metal bir çatıya çarpıp sıçrayan yağmur damlaları gibi içine işleyemeden üzerinden akıp geçmişlerdi ama nedense bu odada, tatil de yaklaşırken bu iltifat tam da duymak istediği şeydi. "Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Bir hafta kadar. Virgin Entertainmant'ta çalışıyorum."

"Senin şirketin mi?"

"Hayır, Richard Branson'ın şirketlerinden biri. Burada Virgin Megastore[75] açmak için ABD'deki belirli bölgeleri keşfe çıktık."

"Ne sattığınızı düşünemiyorum bile."

"Çok fenasın. Ama müzik mağazası, piyasaya yeni girenlere yönelik."

Tully margaritasının üzerinden adama bakıp gülümseyerek içkisini yudumladı. Kate sürekli ona daha fazla dışarı çıkıp yeni insanlarla tanışmasını söyleyip duruyordu. Şu anda bunun süper bir tavsiye olduğunu görüyordu. "Otelin yakınlarda mı?"

75 Virgin Megastore'un kelime anlamı "Büyük Bakire Mağazası"dır. (ç.n.)

T

ÜÇÜNCÜ KISIM

DOKSANLAR

Ben her kadınım[76]

hepsi içimde

76 I'm Every Woman. Whitney Houston'ın şarkısı. (ç.n.)

On Dokuzuncu Bölüm

Bana bir tane patlat. Ciddiyim. Bana ilaç vermeyeceklerse eline bir beyzbol sopası al ve vur bana. Bu nefes al ver olayı saçmalı... aaahh!" Kate bir acı dalgası içinde dolanıyor ve bu onu parçalıyormuş gibi hissediyordu.

Yanı başında Johnny, "Hadi huh, huh, huh... yapabilirsin. Nefes alıp sonra da ver, bak böyle, ha... huuuh. Kursta öğrendiklerimizi hatırla. Odaklanmaya çalış. Gözünde canlandır. Kursta verdikleri o heykeli..."

Kate yakasına yapışıp onu hızla kendine doğru çekti. "Tanrım yardım et, bir kez daha nefes almaktan bahsedersen seni yere sererim. İlaç istiyorum ben..."

Ve işte yine başlamıştı; içinde dolanan delici ve keskin sancı acı dolu çığlıklar attırıyordu ona. İlk altı saat boyunca oldukça iyiydi aslında. Dikkatini toplayabiliyor, nefes egzersizlerini yapıyor, kocası ona doğru eğildiğinde onu öpüyor ve alnına ıslak bez koyduğunda teşekkür ediyordu. İkinci altı saatte doğasındaki iyimserlik kaybolmuştu. İçini kemiren amansız sancı onu yiyip bitiren korkunç bir yaratık gibiydi.

On yedinci saate gelindiğinde Kate artık her şeyiyle tam bir cadı oluvermişti. Hemşirenin bile gelip kaçar gibi gitmesi bir olmuştu.

"Hadi, bebeğim, nefes al. İlaç için artık çok geç. Doktoru sen de duydun. Çok sürmeyecek."

Johnny'nin bile onu yatıştırmaya çalışırken artık fazla yak-

laşmadığını fark etti. En iyi arkadaşının az önce havaya uçtuğunu gören, mayın tarlasındaki korkmuş bir asker gibiydi. Hareket etmeye bile korkuyordu.

"Annem nerede?"

"Galiba yine alt kata, Tully'ye telefon etmeye gitti."

Kate nefes almaya konsantre olmaya çalıştı ama işe yaramadı. Sancı yine artıyor, en üst seviyeye çıkıyordu. Terli elleriyle yatağın demirlerine yapıştı. "Bana... buz ...getir!" Son sözcüğü çığlık çığlığa söyledi. Eğer kendini *Jaıvs* filmindeki tek başına yüzen kız gibi hissetmiyor olsaydı Johnny'nin böyle kapıya doğru fırlayışını izlemek eğlenceli olabilirdi.

özel odasının kapısı çarparak açıldı. "Burada birilerinin tam bir cadı gibi davrandığım duydum."

Kate gülümsemeye çalıştı ama yeni bir kasılma başlıyordu. "Artık... bunu... yapmak... istemiyorum."

"Fikrini mi değiştirin? Zamanlaman harika." Tully yatağm yanına geçti.

Sancı yine başladı.

"Çığlık at," dedi Tully alnını okşayarak.

"Sancı başladığında... nefes alıp... vermem gerekiyormuş."

"Siktir et. Çığlık at."

Kate çığlık atmaya başladı; iyi gelmişti. Sana yeniden yavaşladığında bitkin bitkin güldü. "Anladığım kadarıyla Lamaze yöntemine karşısın."

"Kendimi doğal bir doğum yapacak biri olarak nitelendiremem." Kate'in şişkin kanuna ve solgun, terli yüzüne baktı. "Ama sen şüphesiz izlediğim en iyi doğum kontrol reklamısın. Bundan sonra her seferinde üç kondom kullanacağım." Tully güldü ama gözleri endişeliydi. "Gerçekten iyi misin? Doktoru çağırayım mı?"

Kate bitkin bir halde başını salladı. "Sadece bana bir şeyler anlat. Dikkatimi başka bir şeye çek."

"Geçen ay bir adamla tanıştım."

"İsmi ne?"

"Her zaman ilk bunu soruyorsun. Grant. Sen aptal kadın dergilerindeki erkeğinizi-ne-kadar-iyi-tanıyorsunuz türünden soruları sıralamaya başlamadan söyleyeyim; bir ilah gibi öpüştüğünü ve şeytan gibi seviştiğini saymazsak, hakkında en ufak bir şey bilmiyorum."

Yeni bir sancı dalgası başladı. Kate yatakta kıvranarak yeniden çığlık attı. Sanki uzaklardan Tully'nin sesini duyuyor ve alnını okşadığını hissediyor gibiydi ama sana o kadar şiddetliydi ki zorla nefes almaktan başka hiçbir şey yapamıyordu. "Lanet olsun," dedi sancısı geçtiğinde. "Bir dahaki sefer Johnny yamma yaklaştığında ona bir tane patlatacağım."

"Bebek isteyen sendin."

"Kendime yeni bir arkadaş edineceğim. Hafızası daha zayıf birine ihtiyacım var."

"Benim hafızam çok zayıftır. Biriyle görüştüğümü söylemiş miydim? Tam bana göre biri."

"Neden?" diye sordu nefes nefese.

"Londra'da yaşıyor. Sadece hafta sonlan görüşüyoruz. Amaç, yeri yerinden oynatan çılgın bir sevişme diyebilirim."

"Annem aradığında bu yüzden mi açmadın."

"Tam ortasındaydık ama bitirir bitirmez hazırlanmaya başladım."

"Bazı önceliklerin olduğunu görmek -ah kahretsin- ne de güzel." Kate yeni bir sana nöbetinin ortasındayken kapı açıldı. önce hemşire, arkasından da annesi ve Johnny girdi. Tully geride durup yaklaşmaları için yol açtı. Hemşire bir ara Kate'in

rahim ağzım kontrol etti ve doktoru çağırdı. Doktor aceleyle içeri girerek eldiven giydi. Kate'in bacakları doğum sandalyesine bağlandı; vakit gelmişti.

"Ikının," dedi doktor, tümüyle makul, acıdan uzak bir ses tonuyla; bunu duyunca Kate'in içinden adamın gözlerini oymak geldi.

Sancıları başladığı gibi çabucak sona erene kadar çığlık attı, ıkındı, ağladı.

"Harikulade küçük bir kız," dedi doktor. "Göbek bağım kesmek ister misiniz, babası?"

Kate kalkmaya çalıştı ama çok bitkindi. Kısa bir süre sonra Johnny yanı başına gelmiş, ona pembe bir kundağa sarılmış bebeği uzatıyordu. Yeni doğan kızını kollarına aldı ve kalp şeklindeki yüzüne baktı. Her biri bir tarafa bakan ıslak siyah bukleleri, tıpkı annesi gibi bembeyaz bir teni, küçücük dudakları vardı; ağzı Kate'in bugüne dek gördüğü en kusursuz ağızdı. İçinde dolup taşan sevgi anlatılamayacak kadar büyüktü. "Merhaba, Marah Rose," diye fısıldadı kızının üzüm tanesi büyüklüğündeki elini tutarak. "Evine hoş geldin, bebeğim."

Johnny'ye baktı, ağlıyordu. Eğilerek bir kelebek kadar yumuşak bir dokunuşla kızım öptü. "Seni seviyorum, Katie."

Hayatı boyunca dünyadaki hiçbir şey bu kadar mükemmel olmamıştı. Kate, ne olursa olsun, hayat ona ne sürprizler hazırlarsa hazırlasın bu güzel anı daima kendi cenneti olarak hatırlayacaktı.

Tully, Kate'in evde bir düzen oturtmasına yardımcı olabilmek için işten yalvara yakara iki gün daha izin aldı. Telefon ederken, bu, kesinlikle gerekli olan ve tartışmasız yapması gereken bir şey gibi geliyordu ona.

Ama şimdi, Kate ve Marah hastaneden taburcu edildikten sadece birkaç saat sonra gerçeği görmüştü. Neredeyse pili bitmiş bir mikrofon kadar faydası dokunuyordu. Mrs. Mularkey makine gibiydi. Kate daha acıktım demeden ona yemek veriyor, bebeğin mendil kadar bezlerini sihirbaz çabukluğuyla değiştiriyordu, Kate'e kızım nasıl emzireceğini öğretmişti. Görünüşe göre bu iş öyle Tully'nin düşündüğü kadar içgüdüsel bir şey değildi.

Peki o ne işe yarıyordu? Eğer şanslıysa Kate'i güldürmeye. Ama arkadaşı çoğunlukla hem bebeğine derin bir sevgi beslediğini hem de çok yorgun olduğunu gösterircesine sadece derin derin iç çekiyordu. Şimdi Kate yatağında uzanmış, bebeğini kollarına almıştı. "Çok güzel, değil mi?"

Tully kundaktaki pembelere sarılmış minik bebeğe baktı. "Kesinlikle çok güzel."

Kate kızının minik yanağım okşayarak ona gülümsedi. "Evine dönmelisin, Tully. Gerçekten. Ben ayaklanınca tekrar gel."

Tully ne kadar rahatladığım göstermemeye çalıştı. "Stüdyoda bana gerçekten ihtiyaçları var. Ben olmayınca işler çoğunlukla birbirine giriyor."

Kate anlayışla gülümsedi. "Sen olmasan dayanamazdım, biliyor musun?"

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hadi şimdi vaftiz kızım öp de işine dön."

"Vaftiz törenine geleceğim." Tully eğilip önce Marah'yı kadife yanağından sonra da Kate'i almndan öptü. "Hoşça kaim," diye fısıldayıp kapıya yöneldiğinde Kate onu çoktan unutmuş gibiydi.

Alt katta Johnny'yi şöminenin başında bir sandalyeye yığılmış halde buldu. Saçları taranmamış, birbirine karışmıştı; gömleğini ters giymişti, çorapları da birbirinden farklıydı. Sabahın on birinde bira içiyordu.

"Berbat görünüyorsun/' dedi yanına oturarak.

"Bebek dün gece saat başı uyandı. El Salvador'da bile daha iyi uyuyordum." Bir yudum aldı. "Ama çok güzel bir bebek, değil mi?"

"Harikulade."

"Kate artık banliyöye taşınmak istiyor. Bu evin etrafının sularla çevrili olduğunu yeni fark etti sanki. Bu yüzden de artık buramn işi bitti, ev yapımı gıdaların satıldığı ve anne babaların çocuklarım gezdirmek için buluşma ayarladığı o çıkmaz sokaklardan birine taşınmamız gerekiyor." Yüzünü buruşturdu. "Beni Bellevue'de ya da Kirkland'de hırslı gençlerin arasında düşünebiliyor musun?"

Tully'nin onu hiç zorlanmadan bu şekilde gözünde canlandırabilmesi tuhaftı. "İşi ne yapacaksın?"

"Tekrar KILO'da çalışmaya başlayacağım. Siyasi ve uluslararası bölümlerin yapımcılığım yapacağım."

"Pek senlik bir iş değil gibi."

Buna şaşırmış gibiydi. Tully'ye baktığında, Tully onun gözlerinde bir anımn canlandığım gördü; ona geçmişte aralarında geçenleri hatırlatmıştı. "Ben otuz beş yaşındayım, Tul. Bir karım ve kızım var. Artık farklı şeylerin beni mutlu etmesi gerekecek."

Tully ister istemez onun *gerekecek* deyişine takıldı. "Ama sen sıra dışı haberciliği seviyorsun. Savaş meydamnda, top sesleri altında, insanlar sana ateş açarken çalışmayı. Bunlardan sonsuza dek vazgeçemeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

"Sen sadece beni tanıdığını zannediyorsun, Tully. Bir sır falan paylaşmışlığımız yok."

Birdenbire acı bir şekilde, unutması gereken şeyi hatırladı. "Sen elinden geleni yaptın."

"Elimden geleni yaptım, evet," dedi o da.

"Kate senin mutlu olmam isterdi. CNN'de fırtınalar estirirdin."

"Atlanta'da mı?" Güldü. "Bir gün sen de anlayacaksın."

"Yani evlenip çoluk çocuğa karıştığım zaman mı demek isliyorsun?"

"Âşık olduğun zaman demek istiyorum. Aşk seni değiştirecek."

"Seni değiştirdiği gibi mi? Günün birinde çocuğum olacak ve ben de tekrar *Queen Anne Bee'de* yazmak isteyeceğim, öyle mi?"

"Dedim ya, önce âşık olman lazım." Bunu söylerken Johnny ona öyle anlayışlı, öyle her şeyin farkındaymış gibi bakıyordu ki Tully bu bakışların onu delip geçtiğini hissetti. Aralarında geçenleri hatırlayan bir tek o değildi.

Ayağa kalktı. "Manhattan'a dönmem lazım. Bilirsin, haber .ısla uyumaz."

Johnny birasım bırakıp ayağa kalkarak ona yaklaştı. "Benim için de başar, Tully. Dünyaya açıl."

Bunu söylerken sesinde bir hüzün var gibiydi ama Tully bu hüznün nedeni Johnny'nin kendi pişmanlığı mı, yoksa onun için üzülmesi mi olduğunu bilemiyordu.

lülly Seattle'dan ayrılıp evine döndükten iki hafta sonra bir fırtına Manhattan'a kar getirdi ve şehirdeki koşuşturma aniden duruverdi. En azından birkaç saat için. Hiç bitmeyen trafik sorunu neredeyse hemen ortadan kalktı, el değmemiş bembeyaz bir kar örtüsü sokakları ve kaldırımları kapladı ve Central Park'ı adeta kış mevsimindeki harikalar diyarına çevirdi.

Tully hâlâ sabah dörtte işe gidiyordu. Asansörü olmayan

apartmanındaki kalorifer tıkırtısı ve buz tutmuş kâğıt kadar ince camları olan evinde bir tayt, yünlü kadifeden siyah, ayağa geçirilen şeritleri olan bir pantolon, kar çizmeleri ve iki kazak giydi. Üzerine lacivert yün ceket alıp tek parmaklı eldivenlerini eline geçirerek, sokakta yürürken vücudunda rüzgârın çarptığı yerleri sağlama aldı. Kar görüşünü engelliyor, yanaklarım acıtıyordu. Ama umursamıyordu, işini o kadar çok seviyordu ki erken gitmek için ne gerekiyorsa yapıyordu.

Lobiye gelince çizmelerindeki karları temizledi, imza attı ve üst kata çıktı. Çıkar çıkmaz personelin çoğunun hastalık nedeniyle izinli olduğunu anladı. Şirkette sadece demirbaşlar kalmıştı.

Masasına geçtiğinde hemen dün aldığı haber üzerinde çalışmaya başladı. Kuzeybatıdaki benekli baykuş tartışmaları hakkında araştırma yapıyordu. Haberi dikkati yörede yaşanlara çekecek şekilde yansıtmaya kararlı olan Tully, bulabildiği her şeyi harıl harıl okuyordu: Senatonun oluşturduğu alt komitelerin raporlarım, çevreyle ilgili bulguları, tomrukçuluk hakkındaki ekonomik istatistikleri, eskiden yetiştirilen ormanlardan alınan verimi...

"Çok çalışıyorsun."

Tully hemen başım kaldırdı. Okumaya o kadar dalmıştı ki birinin masasına yaklaştığım duymamıştı.

Üstelik bu sıradan biri değildi.

Edna Guber, simsiyah gabardin takım elbisesinin içinde, bir kalçasım hafifçe dışarı çıkararak durmuş, sigara içiyordu. Keskin gri bakışlarıyla Anna YVintour modeli, usturayla kesilmiş kâküllerinin arasından Tully'ye bakıyordu. Edna, habercilik sektöründe adım duyurmuş, hemcinslerinin işe getir götür işleriyle başlamaya mahkûm olduğu bir devirde tırnaklarıyla kazıyarak zirveye çıkmıştı. Söylenene göre Edna'nın -daima sadece ön adı-

nı kullanırdı ve sadece bu bile yeterli olurdu- kartvizit cihazında l'idel Castro'dan Clint Eastwood'a kadar herkesin ev telefonu vardı. Röportaj yapamayacağı hiç kimse, istediğini bulmak için gidemeyeceği hiçbir yer yoktu.

"Dilini mi yuttun?" dedi dumam üfleyerek.

Tully ayağa fırladı. "Affedersiniz, Edna, yani Ms. Guber, yani efendim."

"İnsanların bana *efendim* diye hitap etmesinden nefret ederim. Kendimi yaşlı hissettiriyor. Sence ben yaşlı mıyım?"

"Hayır, ef..."

"İyi. İşe nasıl gelebildin. Bugün taksilerden de, otobüslerden de hayır yok."

"Yürüdüm."

"İsmin ne?"

"Tully Hart. Tallulah."

Edna gözlerini kıstı. Tully'yi baştan aşağı iyice süzdü. "Beni takip et." Siyah çizmesinin topukları üzerinde döndü ve koridorda binanın köşesindeki ofise doğru yürümeye başladı.

Vay canına!

Tully'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. Bu ofise hiç çağrılmamıştı, sabah programının büyük ismi Mary SteinTe tamştığı zaman bile.

Ofis çok büyüktü, iki duvarı baştan aşağı camdı. Yağan kar dışarıdaki her şeyi gri, beyaz ve ürkütücü bir hale getirmişti. Böyle tepeden bakıldığında insan kendini biraz kardan bir küre içinde durmuş, dışarıyı seyrediyormuş gibi hissediyordu.

"Bu yapacak," dedi Edna başıyla Tully'yi göstererek.

Maury elindeki işten başım kaldırdı. Tully'ye göz ucuyla bakıp başım salladı. "İyi."

Edna ofisten çıktı.

Tully ne yapacağını şaşırmış halde öylece kalakalmıştı. Sonra Edna'nın, "Sara nöb^in falan mı var senin? Bilincini mi kaybettin?" dediğini duydu.

Tully onun peşinden koridora çıktı.

"Kalemin kâğıdın var mı?"

"Evet."

"Cevap istemez, sadece dediğimi yap yeter, hem de hemen yap."

Tully elleriyle cebini yoklayıp bir kalem aradı ve yakındaki masalardan birinden bir parça kâğıt aldı. "Hazırım."

"Birincisi, Nikaragua'daki yaklaşan seçimlerle ilgili kapsamlı bir rapor istiyorum. Orada neler olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki," diye yalan söyledi.

"Sandinistalar, Bush'un Nikaragua politikası, kuşatma ve orada yaşayan insanlar hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Violeta Chamorro'nun[77] bekâretini ne zaman kaybettiğini bile bilmek istiyorum. Bütün bunlar için on iki günün var."

"Peki..." Efendim dememek için kendini zor tuttu.

Edna, Tully'nin masasına gelince durdu. "Pasaportun var mı?"

"Evet, işe alınırken çıkarttırdılar."

"Tabii ya. On altısında yola çıkacağız. Gitmeden önce..."

"Biz mi?"

"Seninle ne için konuştuğumu samyorsun sen? Bir sorun mu var?"

"Hayır, hiçbir sorun yok. Teşekkür ederim, ben gerçekten..."

"Aşı olmamız gerekecek, bize ve ekibe bakması için buraya

77 Nikaragualı siyasetçi ve yayına, (yay.n.)

bir doktor çağır. Sonra da ön görüşme toplantıları ayarlamaya başla. Anladın mı?" Saatine baktı. "Saat bir. Cuma sabahı bana rapor ver; saat beşte diyelim mi?"

"Hemen işe koyulacağım. Teşekkür ederim, Edna."

"Bana teşekkür etme, Hart. Sadece işi yap, herkesten daha iyi yap."

"Başlıyorum." Tully masasına gidip telefonu aldı. Daha numarayı tuşlamayı bitirmeden Edna gitmişti.

"Alo?" dedi Kate, uyku sersemi bir ses tonuyla.

Tully saate baktı. Dokuzdu. Yani Seattle'da saat daha altıydı. "Off, yine aym şeyi yaptım, özür dilerim."

"Vaftiz kızın uyumak bilmiyor. Doğuştan kaprisli. Seni birkaç saat sonra arasam olur mu?"

"Aslında ben Johnny'yle konuşmak için aramıştım."

"Johnny'yle mi?" Sorunun ardından gelen sessizlikte Tully bebeğin ağlamaya başladığım duydu.

"Edna Guber beni Nikaragua'ya gönderiyor. Ona konuyla ilgili bazı genel sorular sormak istiyorum."

"Bir saniye." Kate telefonu bıraktı. Yağlı kâğıdın buruşturulması ve fısıldaşma sesleri gibi sesler duyuldu, sonra Johnny telefona çıktı.

"Merhaba Tully, şanslısın. Edna bir efsanedir."

"Bu benim için çok büyük bir fırsat, Johnny. Elime yüzüne bulaştırmak istemiyorum. Senden akıl almakla başlayabileceğimi düşündüm."

"Bir aydır uyumuyorum, bu yüzden ne kadar yararım olur bilemem ama elimden geleni yaparım." Durakladı. "Biliyorsun, değil mi, orası tehlikeli bir yer. Tam bir barut fıçısı gibi. Orada insanlar ölüyor."

"Benim için endişeleniyor gibisin."

"Elbette endişeleniyorum. Şimdi, olanlarla ilgili yakın geçmişle başlayalım. 1960'ta ya da 61'de Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi ya da diğer adıyla FSLN kuruldu..."

Tully mümkün olduğunca hızlı not alıyordu.

Tully son iki haftadır nefes almadan çalışıyordu. Günde on sekiz-yirmi saat okuyor, yazıyor, telefon görüşmeleri yapıyor, toplantı ayarlıyordu. İşte olmadığı ya da uyumaya çalışmadığı ender saatlerde kamp malzemeleri satan dükkânlar, askeri malzeme satan yerler gibi daha önce pek de sık gitmediği türde mağazalara gidiyordu. Çakı, ağ gibi örülmüş safari şapkası ve yürüyüş çizmesi almıştı. Aklına gelen her şeyi alıyordu. Bir ormanda kalırlarsa ve Edna ondan sineklik bile istese, Tully çıkarıp verecekti.

Gerçekten yola çıktıklarında Tully gergindi. Havaalamnda jilet gibi ütülü keten pantolonu ve beyaz koton gömleğiyle Edna, Tully'nin çok cepli hâki orman kıyafetine bakınca kahkahayı patlatmıştı.

Upuzun saatler süren uçuşları boyunca, Dallas ve Mexico City'den geçerken ve son olarak Managua'da bindikleri küçük uçaktayken Edna, Tully'yi soru bombardımamna tutmuştu.

Uçak Tully'nin bir evin arka bahçesi zannettiği bir yere indi. Çevrede kamuflaj giysileri içinde ellerinde tüfek tutan adamlar, daha doğrusu çocuklar vardı. Ormandan çıkan çocuklar pervanelerin kaldırdığı tozlu havada oynamaya geldiler. Tully bu görüntünün daima hatırlayacağı bir imge olduğunu biliyordu ama uçaktan indiği andan beş gün soma eve dönmek için tekrar uçağa binişine kadar bu görüntüyü düşünmeye çok az zamanı olmuştu.

Edna hareket insamydı.

Gerilla dolu ormanlarda maymunların uluma sesini dinle-

yı-rek, sivrisinekleri kovalayarak ve kenarlarında timsahlar dizili olan ırmaklardan geçerek yürüdüler. Kimi zaman gözleri bağlandı, kimi zaman etrafı görmelerine izin verildi. Edna, ormamn derinliklerinde, yetkili general olan şefle röportaj yaparken, Tully de askerlerle görüştü.

Bu seyahat daha önce hiç tammadığı bir dünyayı gözlerinin oıiüne sermişti, daha da önemlisi, ona kim olduğunu göstermişti. Hu korku, vücuduna yayılan adrenalin, haber, tüm bunlar daha tince hiçbir şeyin yapamadığı kadar heyecan veriyordu ona.

Daha soma haberi bitirip Edna'yla birlikte Mexico City'deki otellerine döndüklerinde, Edna'run odasımn balkonunda oturup tekilalarım bir dikişte içerlerken Tully, "Sana ne kadar teşekkür etsem az, Edna," dedi.

Edna elindeki içkiyi de bir dikişte içip arkasına yaslandı. (iece sessizdi. Günlerdir ilk defa silah sesi duymuyorlardı.

"İyi iş çıkardın, evlat."

Tully o kadar gururluydu ki bu duygu neredeyse canım yakacak kadar güçlüydü. "Teşekkür ederim. Senden son birkaç haftada üniversitede dört senede öğrendiğimden fazlasını öğrendim."

"O zaman belki vereceğim bir somaki işi de istersin."

"Ne zaman, nerede istersen."

"Nelson Mandela'yla röportaj yapacağım."

"Varım."

Edna ona döndü. Kapıdaki çıplak lambamn turuncu yapışkan ışığı, yüzündeki çizgileri ortaya çıkarıyor, gözaltlannda torbalar oluşturuyorlardı. Bu ışıkta her zamankinden on yıl daha yaşlı ve yorgun, hatta belki de biraz sarhoş görünüyordu. "Sevgilin var mı?"

"Bu tempoda mı?" Tully gülerek kendine bir içki daha dol-

durdu. "Pek sayılmaz."

"Evet," dedi Edna. "Benim hayat hikâyem."

"Pişman mısın?" diye sordu Tully. Birlikte içiyor olmasalardı asla böyle özel bir soru sormazdı ama o an için tekila aralarındaki sınırları belirsizleştirmişti. Tully sanki usta/çırak değil de meslektaşlarmış gibi davranabiliyordu. "Bu hayatı seçtiğin için yani?"

"Bir bedel ödüyorsun, orası kesin. En azından benim kuşağımda hem bu işi yapıp hem de evlenemezdin. Evlenebilirdin de evli kalamazdın. Benim gibi; üç kez evlendim. Çocuk sahibi olmayı da unut. Haber çıktığında orada olmam gerekiyordu o kadar. Çocuğumun düğün günü de olsa giderdim. Bu yüzden de yalmz yaşamayı seçtim." Tully'ye baktı. "Ve bu hayaü sevdim. Her anım. Bir huzur evinde yapayalmz ölsem bile kim takar ki? Hayatımın her saniyesinde olmak istediğim yerdeydim ve önem verdiğim şeyi yapıyordum."

Tully kendini sanki hep inandığı bir dinin kutsal suyuyla vaftiz ediliyormuş gibi hissediyordu. "îşte buna *Amin* derim."

"Söyle bakalım, Güney Afrika hakkında neler biliyorsun?"

Yirminci Bölüm

Anneliğin ilk on iki ayı bir soğuk su girdabı gibiydi ve bu girdap çoğunlukla Kate'i içine çekiyordu.

Çocukluğundan beri gizli hayali olan bu kutsal olay karşısında aslında ne kadar donanımsız olduğunun ortaya çıkması utanç vericiydi. Hem de o kadar utanç vericiydi ki, Kate çoğunlukla ne kadar zorlandığım kimseye söylemiyordu. Birisi sorduğu zaman yüzünde kocaman bir gülümsemeyle anneliğin bu zamana kadar başma gelen en güzel şey olduğunu söylüyordu. Aslında doğruydu da.

Ama doğru olmadığı zamanlar da vardı.

Doğru olan, bembeyaz bir cildi, koyu saçları ve kahverengi gözleri olan güzel kızının sadece bir avuç kadar bir şey olmadığıydı. Marah eve geldiği andan beri hastaydı. O kadar sık enfeksiyon kapıyordu ki bir trenin vagonları gibi birinin ardından öbürü başlıyordu. Bir keresinde kolik yüzünden hiç durmadan saatlerce ağlamıştı. Kate kaç kere gecenin bir yarısı kalkıp kendini oturma odasında, ağlamaktan kızarmış kızım kucağma almış, sessiz sessiz ağlarken bulduğunu haürlamıyordu.

Marah üç gün soma bir yaşma girecekti ama hâlâ geceleri uyumuyordu. Bugüne dek en büyük rekoru dört saat olmuştu. Dolayısıyla Kate de geçen on iki ay boyunca geceleri uyumamışü. Johnny hep kalkıp yardım etmeyi teklif ediyordu. İlk zamanlar üzerindekileri atıp kalkmaya bile yelteniyordu ama Kate hep onu durduruyordu. Çoğu zaman yapüğı gibi, kendine işkence etmekten zevk aldığı için yapmıyordu bunu.

Johnny çalışıyordu, bu kadar basitti. Kate anne olmak için kariyerinden vazgeçmişti. Bu yüzden de gece kalkmak onun göreviydi. İlk zamanlar bu görevi hevesle yerine getiriyordu, somaları en azından yüzünde bir gülümseme oluyordu. Son zamanlardaysa Marah saat on birde ilk çığlığım bastığında Kate kendini sabırlı olmak için dua ederken buluyordu.

Başka sorunlar da vardı. Berbat görünmeye başlamıştı. Kate bunun uykusuz geçen gecelerin bir başka etkisi olduğunu biliyordu. Ne kadar makyaj yapıp nemlendirici kullamrsa kullansın işe yaramıyordu. Cildi hep solgundu, gözaltlarındaki açık kahverengi halkaları saymazsak yüzü son zamanlarda artık iyice J. P. Patches[78] gibi bembeyaz görünür olmuştu. Beş kilo hariç, doğum kilolarının hepsini vermişti ama boyu bir altmış olunca beş kilo iki beden artmak demekti. Neredeyse bir yıldır eşofmandan başka bir şey giymiyordu.

Egzersiz yapmaya başlaması lazımdı. Geçen hafta Jane Fonda'mn eski egzersiz kasetlerini, taytım ve bacak ısıtıcılarım bulmuştu. Artık tek yapması gereken çalma düğmesine basıp işe koyulmaktı.

"Bugün kesin başlıyorum," dedi yüksek sesle, kızım tekrar yatağa götürüp Tully'nin hediyesi olan pembe beyaz kaşmir battaniyeyle yavaşça üzerini örterken. Marah bir tek bu yumuşacık battaniyeyle uyuyordu. Kate ona hangi oyuncağı ya da battaniyeyi verirse versin Tully'ninki başkaydı. "Saat yediye kadar uyumaya çalış. Annen için."

Kate esneyerek yatağına döndü ve kocasının yamna kıvrıldı.

Johnny sanki bir şeyler yapmak istiyormuş gibi uzun uzun dudaklarından öptü. Soma da, "Çok güzelsin," diye mırıldandı.

78 **Julius Pierpont Patches: Seattle'lı shovvman Chris YVeder'in canlandırdığı palyaço tiplemesi, (ç.n.)**

Kate uykusuzluktan kızarmış gözlerini açarak ona baktı. "Söyle bakalım, kimdi o kadın? Gecenin bu saatinde bana güzel demenin bir tek sebebi olabilir, o da suçluluk?"

"Dalga mı geçiyorsun. Son zamanlarda ruh halin o kadar değişken ki sanki üç farklı karım varmış gibi. İstediğim son şey başka bir kadın."

"Ama seks fena olmazdı."

"Seks fena olmazdı. Ama bu konuyu açman komik."

"Komik mi ha ha, komik öyle mi? En son ne zaman sevişti-ğimizi hatırlamıyorum."

"Komik ama bu hafta sonu bir şansın olabilir."

"Öyle mi? Nasıl olacak o?"

"Annenle konuştum bile. Doğum günü partisinden sonra Marah'ya o bakacak, senle ben de romantik bir gece geçirmek için şehir merkezine, Seattle'a gideceğiz."

"Ya güzel kıyafetlerimin hiçbirinin içine giremezsem?"

"İnan çıplaklık benim için hiç sorun olmaz. Dışarıya çıkmak yerine oda servisinden de sipariş verebiliriz. Ama kilolarım ve-remediğini düşünen tek kişi sensin. Kıyafetlerini denediğinde şaşıracaksın bence."

"Seni bu kadar sevmeme şaşmamalı."

"Ben bir ilahım. Ona şüphe yok."

Gülümsedi, kollarım kocasına dolayarak onu yavaşça öptü.

Telefon çaldığında gözlerini daha yeni yummuşlardı. Kate yavaşça kalkıp saate baktı: 05.47

Telefonu ikinci çalışında, "Efendim, Tully," diyerek açtı.

"Ne haber, Katie?" dedi Tully. "Ben olduğumu nereden an-ladın?"

"Attım tuttu." Kate almm ovuşturdu, başımn ağrımaya baş-

ladığını hissediyordu. Yanı başında Johnny saattin kaç olduğundan haberi olmayan insanlar hakkında bir şeyler söylendi.

"Bugündü, unuttun mu? Bush'un ihtiyat kuvvetlerini yeniden faal göreve çağırmasıyla ilgili haberim yayınlanacak. Gerçekten önemli olan ilk haberim."

"Tabii ya."

"Sesin pek de heyecanlı gelmiyor, Katie."

"Saat sabahın beş buçuğu."

"Ah. Yayım izlemek istersin diye düşünmüştüm. Kusura bakma, rahatsız ettim. Hoşça kal."

"Tully dur..."

Çok geçti. Çevir sesi kulağında yankılandı.

Kate içinden küfürler ederek telefonu kapattı. Son zamanlarda hiçbir şeyi düzgün yapamıyor gibiydi. Bugünlerde Tully'yle arasında o kadar az ortak nokta vardı ki konuşacak pek bir şey bulamıyorlardı. Tully bitmek bilmeyen "annelik" hikâyelerini dinlemek istemiyordu, Kate ise dinlediği onca hayatım-ve-kariyerim harika gidiyor-hikâyesine zorla dayanabiliyordu. Uzak, egzotik yerlerden gönderilen kartlar ve açılan telefonlar içten içe sinirine dokunuyordu.

"Bu sabah Sumise programına çıkıyor ya hani," dedi Kate. "Hatırlatmak istemiş."

Johnny yatak örtülerini fırlatıp televizyonu açtı. Birlikte oturup Norville'nin Irak'ta düşmanlığın giderek tırmanması ve başkanın tepkisi hakkındaki haberini izlediler.

Sonra birdenbire Tully yayına çıktı. Yıkık dökük bir betonarme binamn önünde, inamlmaz derecede küçük gösteren gür kızıl saçları asker tıraşı kesilmiş çilli bir erkek çocuğuyla konuşuyordu. Sanki on saniye önce çocuğun dişlerinde tel, üzerinde de okul ceketi varmış gibi görünüyordu.

Ama asıl dikkati çeken Tully'ydi. Son derece şık, profesyonel ve güzel görünüyordu. Kestane rengi kıvırcık saçlarım biçimli ve zarif bukleler haline getirmiş ve sadece gözlerini öne çıkaracak kadar makyaj yapmıştı.

"Vay canına!" diye fısıldadı Kate. Bu dönüşüm ne zaman olmuştu? O artık kokain ve parıltı dolu 80'lerin çocuğu olan uçan Tully değildi. O muhabir Tallulah Hart'tı, Paulina Porizkova kadar güzel, Diane Sawyer kadar profesyoneldi.

"Gerçekten vay canına!" dedi Johnny. "Şahane görünüyor."

Yayımn devamım izlediler. Sonra Johnny, Kate'i yanağından öpüp banyoya yöneldi. Kate birkaç dakika içinde duş sesleri duymaya başladı.

"Şahane görünüyormuş," diye mırıldandı telefona uzanmak için yana doğru eğilerek.

Tully'nin telefonunu tuşladı. Telefonu NBC'nin resepsiyon görevlisi açtı ve mesaj bırakmasını söyledi.

Demek ki Tully sinirlenmişti.

"Ona, Kate haberin muhteşem olduğunu söylemek için aradı, deyin."

Tully muhtemelen orada, üzerinde pahalı özel tasarım eteği ve gömleği ve yine özel tasarım kapitone çantasıyla telefonun yanında durmuş, üzerinde yamp sönen ışığı seyrediyordu.

Kate yataktan çıkıp banyoya gitti. Artık uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Marah her an uyanabilirdi. Kocası banyoda eski bir Rolling Stones şar kısım adeta katleder gibi söylüyordu.

İyi şeyler görmeyi bekleyerek aynaya baktı, aynadaki yansımasını buhar kapladı ama tam olarak kapatamadı.

Saçları darmadağındı ve fazla uzundu. Koyu san saç dipleri, röfle yaptırmayalı ne kadar çok olduğunu gösteriyordu. Gözaltlarında kocaman torbalar ve iki kadına yetecek kadar çatlağı vardı.

Ayna gibi insanı gösteren tüm yüzeylerden kaçmasına şaşmamalıydı. İçini çekerek diş macununa uzandı ve dişlerini fırçalamaya başladı. Fırçalamayı bitirmeden önce Marah'mn uyandığım duydu.

Çeşmeyi kapatıp kapıyı açtı.

Elbette Marah çığlık atıyordu.

Kate'in günü başlamıştı.

Büyük gün geldiğinde Kate neden kalkıp da kızı için böylesine saçma bir parti düzenlediğini düşündü. Bir başka uykusuz gecenin ardından sabah kalkıp hazırlıklara başlamış, pembe barbi bebekli doğum günü pastasının üzerinde son rötuşları yaparak, son birkaç hediyeyi de paketlemişti. Bir çılgınlık amna denk geldiği kesin olan bir kararla, Marah'mn, Anne ve Ben kurşundaki bütün çocukları ve ailelerini ve üniversite yurdundan aynı yaşta çocuğu olan iki arkadaşım davet etmişti. Johnny bile bu fantezi için işten yarım gün izin almıştı. Parti saatinde hepsi ellerinde hediyelerle geldiğinde Kate'in aniden başı ağrımaya başlamıştı. Marah'mn bu am da çığlık çığlığa ağlamaya başlamak için fırsat bilmesi cabası olmuştu.

Yine de parti devam ediyordu, oturma odasındaki bütün kadınlar ve yerlerde gezen çocuklar Atlanta'ya yürüyen Sherman'ın ordularından daha fazla gürültü çıkarıyorlardı.

"Geçen sabah şu çok erken saatte yayınlanan programda Tully'yi izledim," dedi Mary Kay. "Danny ile ben uyanıktık."

"Ben de uyanıktım," dedi Charlotte kahvesine uzanarak. "Muhteşem görünüyordu, değil mi?"

"Çünkü geceleri uyuyabiliyor," diye atıldı Vicki. "Kıyafetlerinin üzerinde de her zaman kusmuk olmuyor."

Kate de konuşmaya katılmak istedi ama yapamadı. Baş ağ-

rısından ölüyordu ve içinde, bir şeylerin yanlış olduğuna dair o rahatsız edici his vardı. Bu durum saat biri geçtiğinde Johnny partiden ayrılırken o kadar şiddetli bir hal almıştı ki Johnny'ye gitmemesi için neredeyse yalvarmıştı.

"Bugün fena halde sessizsin," diye atıldı annesi.

"Marah dün gece yine uyumadı."

"Geceleri hiç uyumuyor, peki neden? Çünkü sen..."

"Biliyorum. Biliyorum. Bırakayım da ağlasın." Kate kullanılmış kâğıt tabakların sonuncusunu da çöpe attı. "Ama yapamıyorum işte."

"Ben senin ağlamana hiç karışmadım. Üç gün sürdü ama bir daha hiç çişin gelince ağlamadın."

"Ama ben dâhi bir bebekmişim. Belli ki benim kızım o kadar zeki değil."

"Hayır, dâhi olan benim. Belli ki benim kızım o kadar zeki değil." Annesi bir elini kızının omzuna dolayıp onu kanepeye götürdü.

Yan yana oturdular. Kate annesine yaslandı, annesi saçlarım okşamaya başladı. Bu şefkatli, huzur veren hareket onu yirmi-otuz yıl öncesine götürdü. "Astronot olmak istediğim zamanları hatırlıyor musun? Sen bana şanslı olduğumu, çünkü bizim neslin her şeye aynı anda sahip olabileceğini söylemiştin hani? Üç çocuğum ve kocam olabilirdi ve yine de aya gidebilirdim. Baştan aşağı saçmalıkmış." İçini çekti. "İyi bir anne olmak zor."

"İyi olmak her şeyde zor."

"Amin," dedi Kate. Doğrusu kızım seviyordu, hatta bazen bu sevginin yoğunluğu camm yakıyordu ama sorumluluğu o kadar ağır, hayatımn hızı o kadar yorucuydu ki...

"Ne kadar çok yorulduğunu biliyorum. Ama düzelecek, söz."

Annesi bu sözleri söyler söylemez babası odaya girdi. Partinin çoğunu oturma odasında saklanıp bir spor kanalından diğerini izleyerek geçirmişti. "Biz de kalksak iyi olur, Margie. Trafiğe takılmak istemiyorum. Marah'yı hazırla."

Kate bir panik dalgasımn yayıldığım hissetti. Kızından bir geceliğine ayrı kalmaya hazır mıydı? "Bilmiyorum, anne."

Annesi şefkatle eline dokundu. "Babanla ben iki çocuk büyüttük, Katie. Bir gece için torunumuza göz kulak olabiliriz. Kocanla çık, dolaş. Felekten bir gece çalıp biraz eğlenin. Marah bizim yammızda güvende olacak."

Kate annesinin haklı olduğunu biliyordu, bunu yapmamn ona iyi geleceğini de biliyordu. O zaman neden kalbi böyle sıkışıyordu?

"Korkmak için daha bir ömür boyu vaktin olacak," dedi babası. "Anne-baba olmak böyle bir şey. Alışsan iyi olur, evlat."

Kate azimle gülmeye çalıştı. "Demek böyleydi, öyle mi? Onca zaman siz ikiniz bunları hissediyordunuz?"

"Hâlâ öyle hissediyoruz," dedi babası. Annesi elini yakaladı. "Gidip Marah'mn eşyalarım toparlayalım. Johnny bir iki saate kadar seni almaya gelecek."

Kate pembe battaniyesini, emziğini ve en sevdiği Pooh ayıcığım koyduğundan emin olarak Marah'mn kıyafetlerini hazırladı. Soma formülleri, şişeleri, içlerinde süzme meyve ve sebzeler olan küçük kavanozları topladı ve hava trafiği kontrolünü bile imrendirecek bir uyuma ve beslenme plam yazdı.

Marah'yı son bir kez kucağına alıp yumuşacık yanağından öptüğünde gözyaşlarını zor tuttu. Bu çok saçma ve utanç vericiydi ama elinde değildi; çünkü annelik camna okumuş ve kendine duyduğu güveni yerle bir etmiş olsa da, aym zamanda onu öyle bir sevgiye bulamıştı ki kızı yamnda olmadığmda yarım kalıyordu.

Kate, Bainbridge Adası'ndaki, denize sıfır yeni evinin verandasında, araba yolda kaybolduktan çok sonra bile hâlâ ellerini gözlerine siper etmiş bir halde oturdu.

Soma içeri girdiğinde kısa bir süre amaçsızca, artık yalmz kalınca ne yapması gerektiğini bilemez halde dolandı.

Tully'yi tekrar aramayı denedi, bir mesaj daha bıraktı.

Sonunda kendini dolabında, hamile kalmadan önceki kıyafetlerine bakıp seksi, yetişkinlere göre ve üzerine olabilecek neler var diye düşünürken buldu. Alt katta kapı açılıp kapandığında ve sert ahşap zeminin üzerinde kocasımn ayak seslerini duyduğunda hazırlanmayı yeni bitirmişti.

Aşağıya, onu karşılamaya gitti. "Nereye gidiyoruz, Mr. Ryan?"

"Görürsün." Kate'in elini tutup hazırladığı küçük çantayı aldı ve evin kapışım kilitledi. Dışarıda, Johnny'nin arabasında radyo açıktı. Eski günlerdeki gibi yüksek sesle. Bruce Sprinsteen çalıyordu. *Hey küçük kız, baban evde mi...*

Kate güldü, kendini yeniden genç hissetmişti. Feribot limanına inip bekleyen bota bindiler. Boğazı geçerken çoğunlukla yaptıkları gibi arabanın içinde oturmak yerine, montlarına ve şapkalarına sarılıp turistlerle birlikte geminin baş tarafında durdular. Bu soğuk ocak akşamında saat beşti, gökyüzü ve koy, bir Monet tablosu gibi eflatun ve pembe tonlarındaydı. Seattle uzaktan milyonlarca şehir ışığıyla ışıl ışıl görünüyordu.

"Nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?"

"Hayır, ama ne yapacağımızı söyleyeceğim."

Güldü. "Ne yapacağımızı ben de biliyorum."

Feribot iskeleye yanaşırken arabalarına döndüler. Gemiden

inince Johnny trafiğin dur-kalk ilerlediği şehir merkezi tarafına döndü ve Otel Inn at the Market'ın önünde durdu, kapıda bekleyen üniformalı görevli gelip Kate'in kapısını açtı ve çantalarını aldı.

Johnny arabamn etrafından dolanıp yanına gelerek elini tuttu. "Girişimiz daha önce yapılmıştı," dedi valiz taşıyan görevliye. "416 numaralı oda."

Sessiz, taş avludan yavaş adımlarla geçip Avrupa tarzı döşenmiş, sıcak lobiye geldiler. Dördüncü kata geldiklerinde koridorun köşesindeki süitlerine girdiler, odanın nefes keşen bir manzarası vardı. Bainbridge Adası neredeyse mor renkteydi, deniz çelik mavişiydi, uzak dağlar arkalarında uzanan pembe gökyüzüyle aydınlanıyordu. Cam kenarındaki masanın üzerinde, gümüş rengi buz kovasının içinde bir şişe şampanya duruyordu, hemen yanında da bir çilek tabağı vardı.

Kate gülümsedi. "Görüyorum ki fena halde sevişmek isteyen birileri var."

"O gördüğün sadece karısına âşık bir adam." Karışım yavaşça kollarına alıp öptü.

Kapı çaldığında liseli âşıklar gibi birbirlerinden öyle bir ayrıldılar ki bu tutkulu hallerine kendileri de güldüler.

Kate oda görevlisinin çıkmasını sabırsızlıkla bekledi. Adam çıkar çıkmaz düğmelerini çözmeye başlamıştı. "Bu gece ne giymem gerektiğinden bir türlü emin olamadım." Johnny ona baktı -artık gülümsemiyor, en az Kate kadar arzu dolu görünüyordu- Kate fermuarım açtı, üzerindeki pantolon yere düştü. Aylardır ilk kez aldığı kiloları umursamıyordu. Bunun yerine kendisini kocasımn bakışlarıyla görüyordu.

Sutyeninin kopçasını çözdü, çıkardığı sutyeni parmak uçlarında sallayarak yere attı.

"Bensiz başlamak hiç de adil değil," dedi Johnny; gömleğini

yırtarcasma çıkarıp yana attı, sonra pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

Birlikte yatağa atlayıp sanki haftalardır değil de aylardır hiç yapmamışlar gibi zihinlerinin ve bedenlerinin her parçasıyla sevişmeye başladılar. Kate heyecandan kendinden geçmişti. Nihayet Johnny kendisine hâkim olduğu onca gecenin bütün o bastırılmış şehvetiyle içine girdiğinde Kate zevkten inledi; içindeki her şey, bütün benliği canından çok sevdiği bu adamla birbirine karıştı. Islak vücuduyla kocasına sarılmış, şiddetle titreyerek boşalırken tümüyle kendinden geçmişti.

Johnny onu kendine çekti. Çırılçıplak, nefes nefese uzanıp birbirlerine sokuldular; otelin pahalı çarşafları çıplak bacaklarına dolanmıştı.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" dedi Johnny yavaşça. Bu sözleri daha önce de yüzlerce kez söylemişti, o kadar çok ki, artık bu sözlerin normalde nasıl tınlaması gerektiğini biliyordu.

Aniden endişelenerek yana döndü. "Ne oldu?"

"Ne demek ne oldu?" Yavaşça yanından kalkıp masaya giderek iki kadeh şampanya doldurdu. "Çilek ister misin?"

"Yüzüme bak, Johnny."

Yavaşça, çok yavaşça başını çevirdi ama gözlerinin içine bakmıyordu.

"Beni korkutuyorsun."

Johnny pencerenin yamna gidip dışarıya bakmaya başladı. Yandan duruşu birdenbire keskin, uzak görünmüştü Kate'in gözüne. Islak, dağınık saçları yanağını kapatıyordu. Kate gülüp gülmediğini anlayamamıştı. "Bunu şimdi yapmayalım, Katie. Önümüzde konuşmak için uzun bir gece ve yarın var. Şimdi bunu..."

"Söyle."

Şampanya kadehini pencerenin kenarına bırakıp Kate'e döndü. En sonunda gözlerini kaldırıp karısının gözlerinin içine baktığında, bu gözlerde gördüğü hüzün Kate'in nefesini kesti. Johnny yatağa gelip yamnda diz çökerek ona baktı. "Orta Doğu'da olup bitenleri biliyorsun."

Bunlar o kadar beklenmedik sözlerdi ki Kate sadece onun yüzüne bakıyordu. "Ne?"

"Savaş çıkacak, Katie. Sen de biliyorsun. Bütün dünya bunu biliyor."

Savaş.

Bu beş harf bir araya geldiğinde fırtına kadar büyük ve kara bir şeye dönüşüyordu. Kate bunun ne demek olduğunu biliyordu.

"Gitmem gerek." Johrıny bunu öyle basit, öyle usulca söylemişti ki en kötü bağırıştan bile daha etkiliydi.

"Cesaretini kaybettiğini, artık buna dayanamadığını söylemiştin."

"Tuhaf olan da bu ya. Bana cesaretimi geri verdin sen. Kendimi başarısız hissetmekten bıktım usandım, Katie. Bu sefer yapabileceğimi kendime ispatlamam lazım."

"Ve benden yolun açık olsun dememi istiyorsun?" dedi sadece.

"Buna ihtiyacım var."

"Ne söylersem söyleyeyim gideceksin, o zaman ne anlamı var ki?"

Dizlerinin üzerine kalktı, Kate'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sımsıkı tuttu. Kate geri çekilmeye çalıştı ama o bırakmadı. "Bana ihtiyaçları var. Ben tecrübeliyim."

"Benim de sana ihtiyacım var. Marah'mn da var ama bunun bir önemi yok, değil mi?"

"Önemi var."

Kate gözlerine dolan yaşların sıcaklığım hissediyordu, gözyaşlarından önünü net göremiyordu.

"Hayır dersen gitmem."

"Tamam, o zaman, hayır. Gidemezsin. Bırakmam. Seni seviyorum, Johnny. Orada ölebilirsin."

Johnny onu bıraktı, topuklarının üzerine oturdu ve ona baktı. "Cevabın bu mu?"

Gözyaşları akıyor, yanaklarından aşağı süzülüyordu, öfkeyle akan yaşlan kuruladı. *Evet! Kahrolası evet! Cevabım bu,* demek istiyordu.

Ama onu bundan nasıl mahrum edebilirdi ki? Sadece Johnny bunu çok istediği için değil, aynca çok daha derinlerde başka bir şey daha vardı; o kimi zaman ortaya çıkan çirkin, paramparça eskiden kalma korku ona kocasımn ilk önce Tully'yi sevdiğini hatırlatıyordu. Bu yüzden Kate onu istediği bir şeyden yoksun bırakmaya korkuyordu. Tekrar gözlerini sildi, "ölmeyeceğine söz ver, Johnny."

Johnny yatağa çıkıp onu kollarına aldı; Kate ona ne kadar sıkı sanlırsa sanlsm çoktan kendini güvende hissetmemeye başlamıştı. Sanki kocası kollarının arasında çözülüp parça parça kayboluyormuş gibiydi. "Söz veriyorum, ölmeyeceğim."

Bunlar boş sözlerdi; Johnny'nin bunları söylerkenki coşkusu durumu daha da kötü yapıyordu.

İster istemez, bu sabah içinde bugün bir şeylerin ters gideceğine dair bir hisle uyandığım hatırladı. "Ciddiyim, Johnny. Eğer orada ölürsen, senden sonsuza dek nefret ederim. Yemin ederim ki nefret ederim."

"Beni daima seveceğini sen de biliyorsun."

Bu sözler ve Johnny'nin bunu zafer kazanmış gibi söyleyişi

onda yeniden ağlama isteği uyandırdı. Çok sonra, odalarında romantik bir akşam yemeği yiyip seviştikten ve birbirlerinin bekleyen kollarına sarılıp yattıktan soma, Kate ona neler söylediğini, tehdidinin altında yatan korkunç, yüreğini burkan korkusunu ve Tanrı'ya meydan okuyuşunu düşündü.

Tully, Grant'in çıplak vücudundan sıyrılıp kendini yatağa attı, hâlâ nefes nefeseydi. "Vay canına," dedi gözlerini kapatarak, "bu harikaydı."

"Gerçekten öyleydi."

"Bu hafta sonu gelmene çok sevindim. İhtiyacım olan şey tam da buydu."

"Senin de benim de, aşkım."

Tully onun aksanını dinlemeyi, çıplak bedenini bedeninde hissetmeyi seviyordu. Bu uzamasım istediği, dört elle sarıldığı bir andı, çünkü Grant yatağından çıkar çıkmaz içindeki huzursuzluğun geri geleceğini biliyordu. Kate'i aradığından beri bu duyguyla mücadele ediyordu. En yakın arkadaşına çok kızmış olmaktan başka hiçbir şey onun kendine duyduğu güveni böylesine yıkamaz, böyle gergin olmasına neden olamazdı.

Grant yatakta oturdu.

Tully onun sırtına dokundu, ondan yine toplantısını erteleyip gece onunla kalmasını istemeyi düşündü ama onların ilişkisi bu tür bir ilişki değildi. Onlar birkaç saatliğine seks yapmak ve gülmek için buluşan arkadaşlardı, sonra ikisi de kendi yoluna gidiyordu.

Grant yanındaki telefon çalınca açmak için uzandı.

"Açma. Kimseyle konuşmak istemiyorum."

"Ofise bu numarayı verdim." Telefonu açıp cevap verdi.

"Alo... ben Grant," dedi. "Siz kimsiniz? Ah, anladım." Bir an durakladı, kaşları çatıldı, sonra gülmeye başladı. "Söylerim." Telefonu çıplak göğsüne alıp Tully'ye döndü. "Sonsuza dek dostun olduğunu söyleyen biri aynen şöyle diyor: O nazik beyaz kıçım kaldırıp yataktan çıkacakmışsın ve şu kahrolası telefona gelecekmişsin. Ayrıca eğer günlerdir yaptığın boku şimdi de yaparsan seni yalvartana kadar dövecekmiş." Tekrar kıkırdamaya başladı. "Sesi ciddi geliyor."

"Telefonu alayım."

Grant ahizeyi ona uzattı ve kalkıp çıplak bir şekilde banyoya yöneldi. Kapıyı kapatınca, Tully telefonu kulağına götürüp, "Kiminle görüşüyorum?" dedi.

"Çok komik."

"Sonsuza dek dost kalacağım bir tane arkadaşım vardı ama kına tam bir cadı gibi davramnca ben de..."

"Tully, bak, normalde bir saat ayaklarına kapamr, burnum iyice sürtene kadar senden af dilerdim ama şu anda bütün bunlar için gerçekten vaktim yok, özür dilerim. Kötü bir zamanda telefon açmıştın, sinirim tepemdeydi. Anladın mı?"

"Sorun ne?"

"Johnny. Yarın Bağdat'a gidiyor."

Tully bunun olacağım anlamalıydı. Bütün haber merkezi Orta Doğu'da olanlarla çalkalamyordu. Merkezdeki ve dünyadaki herkes Başkan Bush'un ilk bombayı ne zaman atacağım tahmin etmeye çalışıyordu. "Oraya bir sürü gazeteci gidiyor, Katie. Onna bir şey olmayacak."

"Korkuyorum, Tully, ya ona..."

"Hayır," dedi Tully kesinkes. "Bunu düşünme bile. Ben merkezden onu takip edeceğim. Pek çok haber ilk olarak bize geliyor. Senin için onu izleyeceğim."

"Peki bana gerçeği söyleyecek misin, ne olursa olsun?

Tully içini çekti. Yıllardır aşina oldukları bu ortak sözleri her zamanki gibi neşe ve umut dolu değildi bu kez; birdenbire kara, endişe verici bir hal almıştı; Tully bunu görmezden gelmeye çalıştı. "Ne olursa olsun, Katie. Ama merak etmene gerek yok. Bu savaş çok sürmeyecek. Marah daha ilk adımlarım atmadan Johnny eve dönmüş olacak."

"İnşallah haklısındır."

"Ben her zaman haklıyım. Sen de biliyorsun."

Tully telefonu kapattı, Grant'in duşu açma sesini duymayı bekledi. Duştayken şarkılar mırıldanması Tully'yi çoğunlukla güldürürdü ama bu kez işe yaramamıştı. Uzun süredir ilk kez korkuyordu.

Johnny Bağdat'ta.

Kate, Johnny'den ilk mesajı o gittikten iki gün soma aldı. O zamana kadar evin içinde ruh gibi dolanmış, mutfak tezgâhının üzerindeki yeni aldıkları faks makinesinin yamndan uzaklaşmamıştı. Bebeğin altını değiştirmek, gazete okumak, o tehlikeli olabilecek bir mobilyadan diğerine emeklerken Marah'ı gözetmek gibi her zamanki işlerini yaparken içinden şöyle düşünüyordu: Hadi Johnny, ara ve sağ salim olduğunu söyle bana. Johnny ona ancak son derece acil durumlarda telefon açılabildiğini söylemişti (Kate bunun üzerine onun durumunun da acil ve son derece önemli olduğunu, neden önemsiz sayıldığım sorup durmuştu) ama bu faks hem haberleşmelerini sağlayacak hem de çok daha kolay olacaktı.

Ve böylece bekliyordu.

Sabah dörtte telefon çaldığında, üzerindeki battaniyeleri fırlatıp kanepeden yuvarlanırcasına fırladı, mutfağa doğru tökezleyerek koşup mesajın açılmasını bekledi.

Bir kelimesini bile okuyamadan ağlamaya başladı. Sadece aceleyle yazılmış siyah el yazısını görmek bile özlemini neredeyse dayanılmaz hale getirmişti.

Sevgili Katie;

Burası tımarhane gibi. Her şey, herkes delirmiş sanki. Tam olarak ne olduğunu bile bilmiyorum, şu anda bir bekleme oyununun içindeyiz. Bütün haberciler Bağdat'ın içindeki El Raşit Otel'de kalıyor, daha öncekilerin aksine her iki tarafa da erişim iznimiz var. Bu savaşın içeriği her şeyi değiştirecek. Yarın ilk defa şehir dışına çıkacağız. Merak etme. Çok dikkatli olacağım.

Gitmem gerek. Benim için M'yi öp.

Seni seviyorum

J.

Bu mesajdan sonra fakslar haftada bir gelmeye başladı. Bu Kate için fazla uzun bir süreydi.

K-

Bombardıman dün gece başladı. Ya da bu sabah mı demeliyim? Otelden kuş bakışı görebiliyoruz; içler acısı, korkunç ve etkileyici bir tablo. Bağdat'ta muhteşem, yıldızlı bir gece vardı ama bombalar şehri cehenneme çevirdi. Otelin yakınındaki bir gökdelen iş hanı bombalandı, her yer cehennem sıcağı gibiydi.

Kendime dikkat ediyorum.

Seni seviyorum.

J.

K-

Bombardıman on yedi saat aralıksız sürdü, hâlâ da devam ediyor. Nihayet sona erdiğindeyse her şey yerle bir olmuş olacak. İşe dönmeliyim.

K-

Özür dilerim, son yazdığımdan bu yana çok zaman geçti. Ekibimiz iş için sürekli dışarıdaydı, inan kendime ayıracak beş saniye bile bulamadım. Ama iyiyim. Yorgunum. Yorgun da ne kelime. Bitkinim. Dün gece ilk defa Amerikalı bir kadın esir düştü, bunun hepimizi derinden etkilediğini söylemeliyim. Umarım bir gün sana bütün bunların nasıl bir his olduğunu anlatabilirim ama şimdi bunu düşünemiyorum, tek düşünebildiğim uyku. Bu arada, Iraklıların Kuveyt'teki petrol kuyularını ateşe verecekleri söyleniyor, biz de haberini yapmak için boşta bekliyoruz. Marab'ı öpüyorum, en çok da seni.

Kate aldığı son faksa baktı. 21 Şubat 1991 tarihinde, neredeyse bir hafta önce gönderilmişti.

Oturma odasında oturmuş, televizyondaki savaş haberlerini izliyordu. Son altı hafta hayatının en uzun, en zor günleriydi. Johnny'nin arayıp eve döneceğini söylemesini ya da savaşın sona erdiğini müjdeleyen bir son dakika haberini bekliyordu, hep bekliyordu. Şimdi son müttefik hücumunun her an başlayabileceği söyleniyordu. Karadan hücum. Bu da her şey gibi, hatta her şeyden daha çok korkutuyordu Kate'i, çünkü o Johnny'sini tanıyordu. Bir anda bir tankın üzerine çıkıp kimsenin yapamadığı bir haberi yönetmeye kalkabilirdi.

Bu bekleyiş onu yiyip bitirmişti. Yedi kilo vermişti, oteldeki geceden sonra doğru düzgün uyumamıştı.

En son gelen faksı ikiye katlayıp diğerlerinin oluşturduğu küçük yığının arasına koydu. Her gün kendi kendine bu mektupları tekrar açıp onun sözlerini yeniden okumayacağını söylüyordu ama her gün soluğu onların yanında alıyordu.

Bugün defalarca baştan alıp okumaya başlamış ama hepsini yarım bırakmıştı. Bunun yerine kanepeye oturup televizyon izlemeye başlamıştı. İki saati aşkın süredir burada böyle oturuyordu.

Marah sehpanın yanında durmuş; pembe, yumuk elleriyle sehpamn ahşap kenarına tutunmuş, break dansçıları gibi sallanıyor ve kendi kendine konuşur gibi sesler çıkarıyordu. Sonunda pat diye bezli poposunun üzerine düştü ve hemen emekleyerek kanepeden uzaklaşmaya başladı.

"Annenin yamnda dur," dedi Kate otomatiğe alınmış gibi. Televizyonda petrol kuyularımn yamşı gösteriliyordu; üstlerinde yoğun bir kara duman bulutu vardı.

Marah odamn diğer ucunda bir şey bulmuştu. Kate onun aniden susmasından anlamıştı bunu. Yerinden atlayarak kalkıp şöminenin yanındaki sandalyeye doğru gitti.

Johnny'nin sandalyesine.

Bunu düşünme, dedi kendi kendine. Günün birinde çıkıp gelecek ve yine burada oturup işten sonra gazetesini okuyacaktı.

Eğilip kocaman, parlak kahverengi gözleriyle ona bakıp, *agu* diye bir şeyler söylemeye başlayan meraklı kızım kucağına aldı. Kızının ciddiyetle bir şeyler anlatmaya çalışması Kate'i gülümsetti; her zamanki gibi, böyle neşeli olması ona moral veriyordu. "Söyle bakalım şirin ufaklık, ne buldun orada?" Kızım tekrar kanepeye doğru götürdü, yamndan geçerken televizyonu kapattı. Artık yeterdi. Onun yerine radyoyu açtı. Eski şarkılar çalan bir kanal açıktı, Kate ne zaman bu kanalı dinlese başım sallayarak müziğe eşlik ederdi. Ona göre yetmişler o kadar da uzak değildi, liagles'ın *Desperado* şarkısı çalıyordu.

Kate kendini müziğe bıraktı; bu müzik onu geçmişe, her şeyin çok daha kolay olduğu o dönemlere götürüyordu. Kızına iyice sarılıp oturma odasında şarkı söyleyerek dans etmeye başladı. Marah kollarında kıkır kıkır gülüp hoplamaya başladı, bu hali Kate'in günlerdir ilk defa gülmesini sağladı. Kızının tombul yanağından öptü, burnunu kadife boynuna sürüp onu neşeyle çığlıklar atana kadar gıdıkladı.

O kadar eğleniyorlardı ki Kate bir an telefonun çaldığım fark etmedi. Duyar duymaz hemen radyoya koşup sesini kıstı, sonra telefonu açtı.

"John Ryan'ın eşiyle mi görüşüyorum?" Hat cızırtılıydı. Çok uzaktan aradıkları belliydi. *Sadece son derece önemli durumlarda.*

Donakaldı, Marah'yı saran kolunu sıktı, kızı kollarından kurtulmak için kıvranmaya başladı. "Evet."

"Ben Lenny Golliher. Kocamzın arkadaşıyım. Onula birlikte Bağdat'ta bulunuyorum. Size bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm, Mrs. Ryan ama dün bir bombardıman yapıldı..."

Başgarson, Edna'ya her zamanki masasını gösterdi, Tully de o gün öğle yemeği yemek için oraya gelmiş olan siyasetçilere ve ünlülere gözlerini dikip bakmamaya çalışarak arkadan onu takip etti. Belli ki 21, Manhattan'daki görülmesi gereken yerlerden biriydi. Edna neredeyse her masada birilerine selam vermek için duruyordu ve hepsine Tully'yi tamştırarak, "Gözünüz bu kızın üzerinde olsun," diyordu.

Yerlerine oturduklarında Tully sanki havada uçuyormuş gibi hissediyordu. Kate'i arayıp oğul John Kennedy'yle tanıştığını söylemek için sabırsızlanıyordu.

Az önce olanların ne kadar önemli olduğunun farkındaydı. Edna az önce insanların dikkatini onun üzerine çekerek ona bir hediye vermişti. "Neden ben?" diye sordu garson gidince.

Edna sigarasını yakıp arkasına yaslandı. Odanın diğer ucundaki birine başıyla selam verdi, soruyu duymamış gibiydi. Tully sorusunu tekrarlamak üzereyken yavaşça, "Bana kendimi hatırlatıyorsun. Bakıyorum da söylediklerim seni şaşırttı."

"Gururumu okşadı."

"Ben Oklahoma'da küçük bir şehirde doğdum. Gazetecili-

ği dereceyle bitirip sekreter kadrosunda bir iş için New York'a geldiğimde bu kariyerle ilgili acı gerçeği keşfettim. Neredeyse herkes önemli Biri'ydi ya da Önemli Biri'nin tamdığıydı. Hiç kimsenin çok çalışması gerekmiyordu. Samrım hiç beş saatten l.ızla uyumadım, hiç tatilleri ailemle birlikte geçiremedim ve neıcdeyse on yıldır benim için anlamı olan biriyle sevişmedim."

Garson yemeklerini getirip abartılı bir baş hareketiyle malıya bıraktı ve sonra yeniden gözden kayboldu. Edna bir elinde sigarayla, bifteğini kesmeye başladı. "Seni gördüğümde, *İşte yardım edeceğim kız,* diye düşündüm. Neden bilmiyorum, ama deılım ya, bana kendimi hatırlatıyorsun."

"Şanslı günümdeymişim."

Edna başım sallayıp yemeğine devam etti.

"Ms. Guber?" Elinde bir telefonla başgarson tekrar yanlarına gelmişti. "Size acil bir telefon var."

Telefonu alıp, "Buyurun," dedi. Sonra uzun uzun karşı tarafı ılinledi. "İsimleri ne? Nasıl olmuş? Bomba mı?" Not almaya başladı. "Seattle'lı muhabir öldürüldü, yapıma ağır yaralandı."

Tully yapımcıdan sonra hiçbir şey duymadı. Edna'nın sesi İH?yaz bir gürültü halini aldı. Öne eğildi. "Kimmiş?"

Edna ahizeyi göğsüne dayadı. "Seattle'daki şubeden iki kişi bomba saldırısında yaralanmış. Daha doğrusu muhabir ölmüş. Yapımcı John Ryan'ın durumu kritikmiş." Konuşmasına devam etti. "Muhabirin adı neymiş?"

Tully derin bir nefes aldı. Tüm düşünebildiği Johnny'ydi. C tözlerini kapattı ama aklına gelen onca acı hatıranın karanlığının bir faydası olmadı: Johnny'nin teknedeki evinin iskelesinde oturup Tully'nin geleceği hakkında konuşmaları... Yıllar önce şehir merkezinin arka sokaklarındaki aptal gece kulübünde dans i'dişleri... Onu gözlerinde yaşlarla ilk kez Marah'ya bakarken görüşü... "Aman Tanrım," dedi ayağa kalkarak. "Gitmem lazım."

Edna başını kaldırıp ona baktı, ağzını oynatarak sordu. "Ne oldu?"

Sözcükleri zorla bir araya getirebiliyordu, sanki dudaklarını yakıyorlardı. "Johnny Ryan benim en yakın arkadaşımın kocası."

"Gerçekten mi?" Edna ona baktı, sonra telefona dönüp, "Maury, haber ekibine Tully'yi de koy. Olayla bağlantısı var. Seni sonra ararım," dedi ve kapattı. "Otur, Tully."

Tully uyuşmuş gibi söyleneni yaptı. Bacakları neredeyse tutmuyordu.

Anılar çekiç darbeleri gibi art arda üzerine üşüşüyorlardı. "Katıe'ye yardım etmem gerek," diye mırıldandı.

"Bu çok büyük bir haber, Tully," dedi Edna.

Tully bu sözler üzerine sabırsız bir el hareketi yaptı. "Umurumda bile değil. O benim en yakın arkadaşım."

"Umurunda değil mi?" dedi Edna sertçe. "Herkes bu işi istiyor ve senin olayla bir bağlantın var. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Tully kaşlarım çattı, endişelerini bir kenara bırakmaya çalışıyordu. Bunu kariyer konusu yapmak içten içe yanlış geliyordu ona. "Bilmiyorum."

"O zaman sen sandığım kişi değilsin. Neden özel bir röportaj yapıp arkadaşını rahatlatamıyormuşsun ki?"

Tully düşündü. "O açıdan bakınca..."

"Başka hangi açıdan bakacaksın ki? Hiç kimsenin yapamayacağı özel bir röportaj fırsatı yakalayabilirsin. Böyle bir şey senin herkesçe taranmanı sağlar. Seni haber köşesine taşıyabilir."

Tully kendini bu düşüncenin büyüsüne kaptırmadan edemedi. Haber köşesi, sabah programı grubunda günün en önemli haberlerinin yer aldığı bölümdü. O bölümde görev alan herkesin

lamnma potansiyeli çok yüksekti. Her gün bütün ülkeye yayın yapmak. Birkaç kişi haber köşesinden sonra kendi programlarım sunma fırsatı bile elde etmişti. "Hem oradayken Kate'i her şeye karşı koruyabilirim."

"Kesinlikle." Edna telefonu alıp numarayı tuşladı. "Hart bize özel bir röportaj ayarlayacak, Maury. Şimdiden olmuş bil. Ona ben kefilim." Telefonu kapattığında Edna'nın bakışları çelik gibi keskindi. "Yüzümü kara çıkarma."

Restorandan ofise dönerken, Tully yol boyunca kendini doğru şeyi yaptığma inandırmaya çalıştı. Masasına gelince montunu koltuğunun arkasına atıp Kate'i aradı. Telefon uzun uzun çaldı. Sonra telesekreter çıktı.

Burası Ryan ailesinin evi. johnny ve Kate şu anda telefona cevap veremiyorlar ancak mesaj bırakırsanız en kısa sürece size döneceğiz.

Tully sinyal sesinden sonra; "Merhaba, Katie, benim; haberleri şimdi..."

Kate telefonu alıp telesekreteri devreden çıkardı. "Hey," dedi; sesi tümüyle kendini kaybetmiş gibi geliyordu. "Mesajımı almışsın. Telefon için kusura bakma. Kan emici muhabirler başıma üşüştüler, peşimi bırakmıyorlar.

"Katie, o nasıl..."

"Almanya'da hastanede. İki saat içinde ordu uçağında olmam lazım. Seni inince ararım."

"Gerek yok. Seninle hastanede buluşuruz."

"Almanya'da mı?"

"Tabii. Bununla yalmz baş etmene izin vermeyeceğim. Marah'yı annene bıraktın, değil mi?"

"Evet. Sen ciddi misin, Tully?" Kate'in sesi bu son soruyu sorarken umutla yükselmişti.

"Sonsuza dek dost değil miyiz?"

"Ne olursa olsun." Kate'in sesi bunu söylerken çatlamıştı/Teşekkür ederim, Tully."

Tully, *Arkadaşlar ne içindir,* demek istiyordu ama sözcükler boğazına düğümlendi. Tek düşünebildiği Edna'ya söz verdiği özel röportajdı.

Yirmi Birinci Bölüm

Kate'in duygulan son on altı saattir umutla umutsuzluk arasında gidip geliyordu, önceleri ayrıntılarla uğraşması gerekmişti; annesiyle babasım aramış, Marah'nın eşyalarım hazırlamış, gerekli belgeleri doldurmuştu. Bu meşguliyetler can simidi gibiydi, onlar olmayınca endişelenmekten başka yapacak hiçbir şeyi kalmıyordu. Uçaktayken hayatında ilk defa uyku hapı almıştı ve uykusunda sürekli sayıklamıştı, kâbuslarla dolu rahatsız bir uykuydu ama yine de uyamk olmaktan çok daha iyiydi.

Şimdi onu hastaneye götürüyorlardı. Hastanenin girişine yaklaştığında dışarıda bir yığın habercinin beklediğini gördü. Kalabalıktan biri onu fark etmiş olmalıydı çünkü hep birlikte ona dönüp arı gibi başına üşüştüler.

"Mrs. Ryan, eşinizin durumuyla ilgili neler söyleyeceksiniz?"

"Başından mı yaralanmış?"

"Konuştu mu?"

"Gözlerini açtı mı?"

Kate yavaşlamadı. Bir yapımcının eşi olarak bildiği bir şey varsa o da basın ordusunu nasıl yarıp geçebileceğiydi. Yaptıkları iş göz önüne alındığında ellerinden geldiğince saygılı davranıyorlardı. Johnny'nin onlardan biri olmasına ve böyle bir şeyin kendi başlarına da gelebileceğini bilmelerine rağmen yine de haber haberdi.

"Yorum yok." Kalabalığı yarıp geçerek hastaneye girdi. Burası da bütün diğer benzer binalar gibiydi; boş duvarlar, güzel görünmekten çok, kullanışlı olması amaçlanmış yer döşemeleri, koridorlarla oradan oraya koşuşturan buruşuk üniformalı insanlar...

Onun geldiğini haber aldıkları belliydi, çünkü tıknaz, beyaz üniformalı ve başında kolalı kep olan bir kadın anlayışla gülümseyerek hızlı adımlarla ona doğru geliyordu.

Ağır bir İngiliz aksanıyla, "Siz Mrs. Ryan olmalısınız," dedi.

"Evet, benim."

"Sizi kocanızın odasına götüreyim. Doktor biraz sonra sizinle konuşmaya gelecek."

Kate başım salladı.

Neyse ki kadın asansörle çıkarken onunla bir iki laf etmeye çalışmamıştı. Üçüncü katta hemşire odasım geçtikten sonra Johnny'nin odasına geldiler.

Johnny, annesiyle babasımn yatağına yatmış bir çocuk gibi, çelimsiz ve darmadağın görünüyordu. Kate durdu, yeniden bir araya gelişlerini hayal etmekle gereksiz yere zaman harcadığım, onun gerçekten ne durumda olacağını hiç düşünmediğini fark etmekte bir an için geç kalmıştı. Bu adamla onun hayat dolu, yakışıklı kocası arasında çok az benzerlik vardı.

Kafası beyaz sargılarla kaplıydı. Yüzünün sol tarafımn tamamı şişmiş, morarmıştı, iki gözü de sarılıydı. Her tarafında makineler, kablolar, serumlar vardı.

Hemşire hafifçe omzuna vurup onu yavaşça ileriye doğru itekledi. "O yaşıyor." dedi. "Ona baktığınızda görmeniz gereken şey bu."

Kate hayatının en zor adımım attı. O ana kadar durduğunu fark etmemişti bile. "O genelde o kadar güçlüdür ki."

"Şimdi sizin güçlü olmamza ihtiyacı var."

Kate'in duyması gereken sözler bunlardı. Burada yapması gereken işler vardı, üzülüp ağlamaya sonra yalmz kaldığında sıra gelecekti. Hemşireye, "Teşekkür ederim," deyip yatağa doğru ilerledi.

Arkasında kapı yavaşça kapanmıştı, Kate şimdi hem onun Johnny'si olan hem de ona hiç benzemeyen bu adamla yalmz olduklarım biliyordu.

"Böyle anlaşmamıştık," dedi. "İyi olacağına söz verdiğini çok net hatırlıyorum. Bu yüzden sözünü tutacağına inanıyorum." Gözlerini silip kocasımn şişmiş yanağından öpmek için eğildi. "Annemle babam senin için dua ediyorlar. Marah şimdi onların yamnda. Tully de bizim yanımızda olmak için uçakla buraya geliyor. Eğer onunla ilgilenmezsen sana çok kızar, biliyorsun değil mi? Gelip de başımn etini yemeye başlamadan önce uyansan iyi edersin, yoksa seni öldürür." Bu son sözcüğü söylerken takıldı, irkildi, hemen açıklama yapma isteği duydu. "Öyle demek istemedim," diye fısıldadı, yatağın demirlerini sımsıkı kavrayarak. "Beni duyuyor musun, John Ryan? Buradayım de bana." Eğilip elini ellerinin arasına aldı. "Elimi tut, bebeğim. Yapabilirsin." Sonra: "Kahretsin, bir şey söyle. Korkudan ödümü patlattığın için sana bağırmayacağını, söz. En azından şimdilik."

"Mrs. Ryan?"

Kate kapımn açıldığım duymamıştı bile. Arkasım dönünce en fazla üç metre uzağında duran adamı gördü.

"Ben Dr. Cari Schmidt. Kocanızın bakımından ben sorumluyum."

Nezaket gereği odamn diğer tarafına gidip Dr. Schmidt'in elini sıkması gerekirdi ve Kate hayatı boyunca hep doğru olam yapmıştı ama şimdi kıpırdayamıyor, iyiymiş gibi davranamıyordu. "Evet?" diyebildi sadece.

"Sizin de bildiriniz gibi başından ciddi bir yara almış. Şu anda ilaçlarla derin bir şekilde uyutuluyor, bu yüzden beyin fonksiyonlarım kapsamlı bir şekilde ölçemiyoruz. Bağdat'ta çok iyi bakılmış. Oradaki doktorlar kafatasının bir bölümünü almışlar..."

"Ne yapmışlar?"

"Beyin şişerek büyüdüğünden yer açmak için kafatasının bir bölümünü almışlar. Endişelenmeyin. Bu tür yaralanmalarda bu sıradan bir müdahaledir."

Kate apandisit ameliyatı gibi şeylere sıradan dendiğini söylemek istedi ama cesaret edemedi. "Gözleri neden sanlı?"

"Henüz emin değiliz ama göz..."

Arkalanndaki kapı hızla duvara çarparak açıldı. Tully odaya resmen daldı -bunu anlatacak başka bir sözcük yoktu- soma da dondu kaldı. Zorla nefes alıyordu ve yüzünde garip bir parlaklık vardı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim, Kate. Kimse bana senin ne cehennemde olduğunu söylemedi."

"Affedersiniz," dedi doktor. "Sadece aileden olanların girmesine izin verebiliyoruz."

"O aileden," dedi Kate, Tully'nin ellerine uzanarak. Tully, Kate'in ellerini savuşturup sarılmak için onu kendine çekti, birbirlerine sanlıp, Kate geri çekilip gözlerini silene kadar birlikte ağladılar."

Doktor, "Henüz emin değiliz ama kör olma ihtimali var, bunları ancak kendine geldiği zaman anlayabileceğiz," dedi.

"Kendine geldiği zaman," dedi Tully, ama sesi güvensizdi.

"önümüzdeki kırk sekiz saat çok önemli," dedi doktor, sanki sözü kesilmemiş gibi lafına devam ederek.

Kırk sekiz saat. Kulağa bir ömür gibi geliyordu.

"Onunla durmadan konuşun," dedi doktor. "Bu sizin için sorun olmaz, değil mi?"

Kate başıyla onayladı, doktor yatağa yönelip Johnny'yi kontrol ederken kenara çekildi. Doktor elindeki dosyaya bazı notlar alıp gitti.

Doktor gider gitmez Tully, Kate'i omuzlarından tutup hafifçe sarstı. "Kötü olan hiçbir şeyi aklımıza getirmeyeceğiz. Hem doktor Johnrıny Ryan'ı tammıyor. Biz tanıyoruz. Eve, sana ve Marah'ya döneceğine söz verdi, o verdiği sözleri tutar."

Tully'nin sadece varlığı bile Kate'e moral veriyor, ayakta kalmasını sağlıyordu. Damarlarından anında çekilip giden gücü geri gelmiş gibiydi. "Onu dinlesen iyi edersin, Johnny. Yanıldığında ne kadar cadı olduğunu sen de biliyorsun."

Somaki altı saat boyunca orada Johnny'nin yatağımn başucunda durdular. Önce Kate dayanabildiği kadar konuşuyor, onun gücü tükenip ağlamaya başladığındaysa Tully devreye giriyor, konuşmaya o devam ediyordu.

Gece yarısı bir ara -Kate zaman kavramım tümüyle yitirmişti- boş kafeteryaya inip otomatik makineden yiyecek bir şeyler alıp pencere kenarındaki bir masaya oturdular.

Boş masalardan başka hiçbir şeyin olmadığı kafeteryada baş başa oturup birbirlerine bakmaya başladılar.

"Basın konusunda ne yapacaksın?"

Kate başım kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Tully omzunu silkip kahvesinden bir yudum aldı. "Dışarıda bekleyen habercileri gördün. Johnny büyük bir haber, Katie."

"Hemşire, o sedyeyle içeri taşınırken muhabirlerin fotoğraf çekmeye çalıştığım söyledi. Hatta bir muhabir kat görevlilerinden birine Johnny'nin sargılı fotoğrafım çekmesi için rüşvet teklif etmiş. Leş kargaları. Kusura bakma."

"Üstüme alınmadım. Hem hepimiz öyle değiliz, Katie."

"Johnny onu böyle görmelerini istemezdi."

"Şaka mı yapıyorsun? O bir gazeteci. Meslektaşlarının -ya da en azından bir tanesinin- onun haberini yapmasını desteklerdi."

"Dünyadaki herkesin onun kör olabileceğini ya da beyninin hasar görebileceğini bilmesini isteyeceğini mi düşünüyorsun? Sonra nasıl işe dönecek? Asla. Bu haber ben onun nasıl olduğunu bilene kadar dışarı sızmayacak."

"Beyninin hasar görmüş olabileceğini mi söylediler?"

"Kafatasının bir bölümünü almışlar. Ne sanıyordun?" Kate titremeye başladı. "Onun sargılarının altında neler olduğu dünyayı hiç ilgilendirmez."

"Bu haber, Kate," dedi Tully usulca. "Bana özel bir röportaj verirsen, seni bu olanlara karşı koruyabilirim."

"O kahrolası haberler olmasaydı Johnny şimdi burada hayatta kalma savaşı veriyor olmayacaktı."

"Haberciliğe inanan tek kişi ben değilim."

Bu doğrudan Tully ile Johnny'nin ortak özelliğine, ikisinin arasında olan ve Kate'in hep dışarıda kaldığı o bağa gönderme yapmak için söylenmiş bir sözdü. Kate okkalı bir cevap vermek istedi ama çok yorgundu. Haftalardır doğru düzgün uyumamıştı; vücudundaki her kas, her sinir ağrıyordu.

Tully elini Kate'in elinin üzerine koydu. "Bırak da senin için medyayla ben ilgileneyim. Sadece ben. O zaman bunu düşünmek zorunda bile kalmayacaksın."

Kate yaklaşık yirmi dört saattir ilk kez gülümsedi. "Sen olmasan ben ne yapardım, Tully?"

"Şaka mı yapıyorsun? Üç gündür aramam bekliyorum ve aramaya tenezzül ettiğinde kalkmış bana daha fazla zaman lazım mı diyorsun?"

Tully kontörlü telefona biraz daha yaklaştı, halka fazlasıyla açık olan bu yerde, aralarındaki konuşmanın birazcık bile olsa gizli kalmasına çalışıyordu. "Ailesi halkın karşısına çımaya henüz hazır değil, Maury. Doktorlar bile bu isteklerine saygı gösteriyorlar. Eminim sen de bunu anlayışla karşılarsın."

"Anlayışla karşılamak mı? Anlayışlı olmak kimin umurunda? Bu dünya çapında bir haber, Tully, kız yurtlarında dönen dedikodulardan biri değil. CNN hastamn başından yaralandığım duyurdu..."

"Bu resmi olarak doğrulanmadı."

"Lanet olsun, Tully. Beni çok zor bir duruma sokuyorsun. I Jsttekiler çok kızdılar. Bu sabah seni bu işten alacakları konuşuluyordu. Dick'in yerine göndermeyi düşündüğü..."

"Tamam. Sana bir şeyler göndereceğim."

"Bana bugün haberi gönder, ben de seni önümüzdeki hafta haber köşesine çıkarayım."

Tully bir an için daha önce bu vaadi almayı hayal ettiğini düşündü. "Ciddi misin?"

"Yirmi dört saatin var, Tully. Bu süre dolduğunda ya kahraman olacaksın ya da bir hiç. Sana kalmış."

Tully onun telefonu çarparak kapattığım duydu. Boş lobinin pencerelerinden kaldırımın etrafına yığılmış habercileri görebiliyordu. Üç gündür Johnny'nin durumu hakkında resmi bir açıklama bekliyorlardı. Bu zaman zarfında hep bombardımana yol açan olaylar, Johnny'nin yaralarıyla ilgili olay yerinden alınan bilgiler ve onun Orta Amerika'da geçirdiği yıllar gibi zaten bilinen olayların haberlerini yapıp durmuşlardı. Ayrıca bu olaydan yola çıkarak savaş muhabirlerinin karşılaştığı tehlikeler, Çöl Fırtması operasyonunun zorlukları ve bomba saldırılarında genellikle ortaya çıkan çok sayıda yaralanma türü gibi konuyla dolaylı olarak bağlantılı başka haberlere geçmişler^

Orada durup bu işin içinden nasıl çıkacağını düşündü. Hem Maury'nin hem de Kate'in gönlünün olması için her şeyi doğru düzgün yapmalıydı. Her şey Tully'nin elindeydi ve eğer bu işin hakkım verebilirse, bu onun geleceğini değiştirebilirdi. Edna'yı hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederdi, üstelik Edna'mn da dediği gibi, hem işini yapıp hem de Kate'i koruyabilirdi. Haberi patlatması gerekiyordu ama asıl önemli olan bunu nasıl yapacağıydı.

Titizlikle. Ustalıkla. Beyin hasarından ya da kör olma ihtimalinden bahsetmeden. Böylece herkesin istediği olacaktı.

Haber köşesi.

Hayatı boyunca bu işin hayalini kurmuş, bunu her şeyin başlangıcı olarak hayal etmişti. Bu hayali gerçekleştirme fırsatını kaçıramazdı. Kate'in bunun ne kadar önemli olduğunu anlayacağından emindi.

Elbette anlayış gösterecekti.

Gülümseyerek kameramamm aramaya gitti. İşe önce genel çekimlerle başlayacaklardı; olay yerini, hastanenin içini ve dışım ve buna benzer şeyleri çekeceklerdi. Gerekirse kamerayı saklarlardı. Neyse ki hastanede çalışan bütün önemli kişiler, Kate'in Johnny'yi ziyaret etmek için Tully'ye sınırsız giriş izni verdiğini biliyordu.

Ön kapıya gidip bu soğuk gri öğleden soma saatinde dışarıya çıktı. Kameramam haberci grubundan uzakta, bir kenarda boş oturuyordu. Tully'nin işareti üzerine kamerasım kaz tüyü, kapitone montunun altına saklayıp ona doğru yöneldi.

Kate, Dr. Schmidt'in odasında oturmuş, onu dinliyordu. "Yani beyindeki büyüme gerilemiyor, öyle mi?" dedi terli elleriyle oy-

namamaya çalışarak. O kadar yorgundu ki, sadece gözlerini açık tutmak için bile büyük çaba harcıyordu.

"Beklediğimiz kadar hızlı değil. Eğer kısa süre içinde bir iyileşme olmazsa samrım tekrar ameliyat etmemiz gerekecek."

Kate başım saldı.

"Şimdilik endişelenmeyin, Mrs. Ryan. Kocamzın bünyesi çok sağlam. Onun iyi mücadele ettiğini görebiliyoruz."

"Bunu nereden anladınız?"

"Çünkü hâlâ yaşıyor. Bünyesi bu derece kuvvetli olmayan biri şimdi burada olamazdı."

Kate bu sözlerden güç almaya, buna gerçekten inanmaya çalışıyordu ama umutları giderek tükeniyordu. Her geçen gün onu biraz daha yıpratıyor, kötü düşüncelere karşı beyninde kurduğu duvarları zayıflatıyordu; korkularıysa giderek daha çok gerçeğe benziyor ve beynini kurcalıyordu.

Dr. Schmidt ayağa kalktı. "Şimdi bir hastaya bakmam gerekiyor. Mr. Ryan'ın odasına dönerken size biraz eşlik edeyim."

Kate başıyla onayladı ve doktorun yamnda yürümeye başladı. Doktorun yumuşak, otoriter sesiyle konuşmasım dinlerken bir an için babasımn yamnda olmasını istemişti.

"Evet, ben buradan ayrılıyorum," dedi Dr. Schmidt radyoloji bölümüne giden koridoru göstererek.

Kate başım saldı. Sadece bir hoşça kalın diyecekti ama sesinin nasıl çıkacağına güvenemedi; zayıflık göstermekse istediği en son şeydi.

Koridorda durup doktorun uzaklaşmasını izledi. Koridorun sonuna doğru doktor beyazlar içindeki insanların arasına karışıp gözden kayboldu.

İçini çekerek tekrar Johnny'nin odasına yöneldi. Eğer şansı varsa Tully şimdi orada olmalıydı. Arkadaşı sadece varlığıyla

bile ona öyle çok yardımcı oluyordu ki. Doğruyu söylemek gerekirse Kate, Tully olmasaydı şu son birkaç günle nasıl başa çıkardı bilemiyordu. Birlikte kâğıt oynamış, birbirlerine hikâyeler anlatmış, hatta Johnny'nin uyanıp onlara sessiz olmalarım söylemesini umarak birkaç eski şarkı bile söylemişlerdi. Dün gece Tully, *Partridge Ailesi* dizisinin Almanca yayınlanan eski bir bölümüne rastlamıştı. Kafasından uydurduğu diyaloglarla David Cassidy'yi sanki dizideki kardeşine asılıyormuş gibi konuşturup Kate'i gülmekten kırıp geçirmişti. Hatta hemşireler sessiz olmalarım söylemek için odalarına gelmişti.

Kate köşeyi dönünce uzun boylu, uzun saçlı, kabarık mavi bir mont ve eski bir kot giyinmiş olan bir adamın, Johnny'nin odasımn kapısında durduğunu gördü. Omzunda siyah bir kamera vardı. Kameramn kırmızı ışığının yanmasından anladığı kadarıyla şu anda çekim yapıyordu.

Koridoru koşarak geçip adamın kabarık montunun koluna yapıştı ve kendine doğru çevirdi. "Sen ne yaptığım sanıyorsun?" Öyle sert itti ki adam geriye doğru sendeledi, neredeyse düşecekti. Kate bunu yapınca kendini o kadar iyi hissetmişti ki içinden, *Keşke yüzüne bir tane patlatsaydım,* diye geçirdi. "Leş kargası," dedi tıslar gibi, bir parmak darbesiyle kamerayı kapatırken.

İşte tam o anda Tully'yi gördü. En iyi arkadaşı kırmızı V yaka bir kazak ve siyah pantolon giymiş, saçı ve makyajıyla kamera karşısına çıkmaya hazır bir şekilde, elinde bir mikrofon, Johnny'nin yatağının ucunda duruyordu.

"Aman Tanrım," dedi Kate fısıltıyla.

"Düşündüğün gibi değil."

"Johnny'nin durumunu haber yapmıyor musun yani?"

"Evet, yani yapıyorum ama sana söyleyecektim. Her şeyi açıklayacaktım. Sana sormaya gelmiştim bura..."

"Kameramanınla birlikte/' dedi Kate geriye doğru bir adım atarak.

Tully yalvararak ona doğru koştu. "Patronum aradı. Bu haberi yapamazsam beni kovacaklar. Sana gerçeği söyleyince bunu anlayışla karşılayacağım biliyordum. Haberciliğin nasıl bir şey olduğunu ve benim için ne kadar önemli olduğunu sen de biliyorsun. Ama asla sana ya da Johnny'ye zarar verecek bir şey yapmam."

"Bunu nasıl yaparsın? Güya arkadaşımsın!"

"Arkadaşınım." Tully'nin sesinden paniğe kapılmaya başladığı anlaşılıyordu. Gözlerinde o kadar bildik bir bakış vardı ki Kate bu duyguyu hemen tamdı: Korku. "Kabul ediyorum. Çekime başlamamalıydım ama bu kadar kızacağım düşünemedim. Adım kadar eminim, Johnny kızmazdı. O da benim gibi haberci. Sen de eskiden öyleydin. Johnny haberin ne..."

Kate, Tully'ye elinden geldiğince sert bir tokat attı. "Johnny senin haber malzemen değil. O benim kocam." Son sözcüğü söylerken Kate'in sesi çatladı. "Git buradan, defol." Tully kıpırdamayınca Kate bağırdı. "Hemen şimdi. Defol git bu odadan. Buraya sadece aileden olanlar girebilir."

Johnny'nin yatağımn yamnda bir alarm çalmaya başladı.

Beyazlar içindeki hemşireler Tully ile Kate'i kenara iterek odaya doluştular. Onu bir sedyeye alıp odadan çıkardılar.

Kate orada öylece Johnny'nin boş yatağındaki çarşaflara bakakaldı.

"Katie..."

"Defol," dedi sadece.

Tully koluna yapıştı. "Yapma, Katie. Biz sonsuza dek dost kalmaya yemin ettik. Ne olursa olsun. Unuttun mu? Şu anda bana ihtiyacın var."

"Senin gibi bir dosta ihtiyacım yok benim." Kolunu kurtarıp koşarak odadan dışarı çıktı.

İkinci kata gelip kadınlar tuvaletinde tek başına kaldığında, tuvalet bölmesinin yeşil metal kapısına bakarak ağlamaya başladı.

Saatler sonra, Kate, ailelere aynlan bekleme odasında oturdu. Gün boyunca zaman zaman burada birbirlerine sokulup otururak boş gözlerle sevdiklerinden haber bekleyen başka insanlar da olmuştu. Ama şimdi masadaki gönüllü çalışan da evine gitmişti ve oda bomboştu.

Zaman daha önce hiç bu kadar yavaş geçmemişti. Yapacak hiçbir şeyi yoktu; aklına başka şeyler getirmeye, başka şeyler düşünmeye çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Dergilere göz atmayı denedi ama hiçbiri İngilizce değildi, resimler de ilgisini çekmiyordu. Evi aramamn bile bir faydası olmamıştı. Ona moral veren Tully olmayınca, umutsuzluğa kapıldığını hissediyordu.

"Mrs. Ryan?"

Kate hemen ayağa kalktı. "Merhaba, Doktor. Ameliyat nasıl geçti?"

"Hasta çok daha iyi. Beyninde büyük bir kanama vardı, beynin sürekli büyümesinin nedeninin bu olduğunu düşünüyoruz. Şimdi kanamayı durdurduk. Belki de bu bizim için yeni bir umut kaynağı olabilir, değil mi? Odaya kadar size eşlik edeyim mi?"

Hâlâ hayatta olması bile yeterliydi.

"Teşekkür ederim."

Hemşire odasının önünden geçerlerken Doktor, "Arkadaşınız Tallulah'yı anons ettirmemi ister misiniz? Herhâlde şu anda yalnız kalmak istemezsiniz."

"Şu anda yalnız kalmak istemiyorum, doğru." dedi Kate. "Ama Tallulah artık buraya giremez."

"öyle mi, peki. Eşinizin kendine geleceğine inanmaya devam etmelisiniz. Burada geçirdiğim onca yıl boyunca mucize denebilecek pek çok olaya şahit oldum. İnancınızı sağlam tutmanın da çoğunlukla işe yaradığım düşünüyorum."

"Umutlanmaya korkuyorum," dedi yavaşça.

Doktor, Johnny'nin odasımn kapalı duran kapısın önünde durup ona baktı. "İnanmanın kolay olduğunu söylemedim, sadece gerekli olduğunu söylemek istedim. Hem siz burada, onun yamndasımz, değil mi? Bu bile bir cesaret değil midir?" Eliyle Kate'in omzuna yavaşça vurarak onu kapının yamnda dururken bırakıp gitti.

Kate bu baştan aşağı bembeyaz hastanede tek başına, orada öylece ne kadar kaldığından emin değildi, ama bir süre sonra içeri girip oturdu. Gözlerini kapattı ve alçak sesle ara sıra duraklayarak Johnny'yle konuştu. Ne söylediğini kendi de bilmiyordu. Tek bildiği karanlıkta bir ses duymanın insana ışık gibi geldiği ve bu ışığı takip ederek dışarı çıkılabileceğiydi.

Bir de sabah olduğunu biliyordu. Güneş ışığı pencereden içeri sızıyor, zemindeki bej rengi linolyum karoları ve kirli beyaz duvarları aydınlatıyordu.

Sandalyeden kalkıp yatağın yanında durdu, kendini kaskatı ve yaralı gibi hissediyordu. "Hey yakışıklı," diye mırıldandı Johnny'nin yanağından öpmek için eğilerek. Gözlerindeki sargılar açılmıştı, Kate şimdi kocasının sol gözünün ne kadar mor ve şiş olduğunu görebiliyordu. "Artık beyin kanaması yok, tamam mı? Dikkat çekmek istediğin zaman beni sinirlendirmek ya da öpmek gibi eski yöntemleri kullan."

Söyleyecek bir şey bulamayana kadar konuşmaya devam etti. Sonunda köşede asılı duran televizyonu açtı. Televizyon pat

diye ve cızırtılı bir ses çıkartarak açıldı, sonra siyah beyaz karıncalı bir görüntü çıktı. "Bu makineyi ne çok seversin," dedi acı acı, kocasının eline uzanarak. Kuru, hareketsiz parmaklarım ellerine alıp ona tutundu. Eğilip kocasımn yanağım öptü ve öylece bekledi. Johnny hastane, dezenfektan ve ilaç kokuyordu ama Kate eğer yeterince uğraşırsa onun o tanıdık kokusunu duyacağına gerçekten inamyordu. "Televizyon açık. Büyük haber sensin."

Cevap yoktu.

Boş boş o kanaldan diğerine geçip durdu, İngilizce bir şeyler arıyordu.

Tully'nin yüzü ekranda belirdi.

Hastanenin önünde durmuş, mikrofonunu ağzına tutuyordu. Ekranın altında söylediklerinin almanca alt yazısı geçiyordu: "Dünya günlerdir El Raşit Oteli'nin yakınlarında patlayan bomba sonucu ağır yaralanan televizyon haberi yapımcısı John Patrick Ryan'ı merak ediyor, onun için endişeleniyordu. Birlikte çalıştığı muhabir arkadaşı Arthur Gulder'in cenaze töreninin dün yapılmış olmasına rağmen, gazeteciler Ryan ailesinden ve Alman hastanesinden hâlâ bir haber alamadı. Onları nasıl suçlayabiliriz ki? Bu Ryan ailesi için büyük bir trajedi. Arkadaşları arasında Johnny olarak bilinen John, patlama sonucunda ciddi bir beyin travması yaşadı. Kendisine Bağdat yakınlarındaki bir askeri hastanede kapsamlı bir tıbbi bakım uygulandı. Uzmanların söylediğine göre bu yerinde müdahale yapılmasaydı Mr. Ryan şu anda hayatta olmayabilirdi."

Ekrandaki görüntü değişti. Şimdi Tully, Johnny'nin yatağının yamnda duruyordu. Johnny beyaz çarşafların üzerinde hareketsiz yatıyordu, başı ve gözleri sargılıydı. Kamera onu sadece kısa bir an için gösterip hemen Tully'ye dönmüş olsa da, Johnny'nin bu görüntüsü kolay unutulacak gibi değildi.

"Mr. Ryan'm durumunun ne şekilde seyredeceği belli değil.

Görüştüğüm uzmanlar, yapılacak şeyin bekleyip beyindeki büyümemin gerileyip gerilemeyeceğini görmek olduğunu söylüyorlar. Eğer büyüme gerilerse, hayatta kalma şansı büyük ölçüde artacak. Eğer gerilemezse..." Yatağın başına doğru ilerlerken sesini düşürmüştü. Yatağın baş tarafına geldiğinde doğrudan kameraya baktı. "Bu durum şu anda belirsizliğini koruyor, ancak bir şey hariç: Bu hem savaş alanında hem de evde yaşanan bir kahramanlık hikâyesi. John Ryan bu haberi Amerikan halkına ulaştırmak istedi, kendisini yakından tanıdığım için aldığı tüm risklerin farkında olduğunu ama yine de oraya gitmekten başka bir seçeneği düşünmediğini söyleyebilirim. O savaş alanında haber peşinde koşarken, eşi Kathleen ise bir yaşındaki kızıyla birlikte evde kocasının yaptığı işin önemine inanarak onu bekliyordu. John Ryan'm bu işi yapmasını sağlayan sadece kendisinin değil, aym zamanda bir asker eşi gibi davranan eşinin de fedakârlığıydı." Görüntü kesilerek tekrar hastane merdivenlerindeki Tully'ye döndü. "Ben Tallulah Hart, Almanya'dan bildiriyorum ve izninle, Bryant, bugün dualarımızın Ryan ailesiyle birlikte olduğunu söylemek istiyorum."

Kate, haber bittikten sonra uzun süre ekrana bakmaya devam etti. "Bizi kahraman gibi gösterdi," dedi boş odaya. "Beni bile."

Avucunun içinde küçücük bir kımıltı hissetti. Bu o kadar yavaş bir kıpırtıydı ki Kate ilk önce neredeyse fark etmemişti. Kaşlarım çatarak bakışlarım indirdi.

Johnny yavaşça gözlerini açtı.

"Johnny?" diye fısıldadı; hayal gördüğünden, sonunda stresten kafayı yediğinden korkuyordu. "Beni görebiliyor musun[1]"

Johnny elini sıktı. Bu sıkma bile sayılamazdı aslmda, normalde buna dokunmak demek bile zordu. Ama şu anda onu aynı anda hem güldürmeye hem de ağlatmaya yetmişti.

"Beni görebiliyor musun?" diye sordu tekrar, yakalaşarak. Eğer beni görebiliyorsan gözlerini bir kere kapat."

Johnny yavaşça gözlerini kapattı.

Kate kocasımn yanağım, almm, çatlak, kuru dudaklarım öptü. "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu sonunda geri çekilip hemşire ziline basarak.

Johnny'nin gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu, bu ifade onu korkutmuştu. "Peki beni? Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Johnny ona bakıp zorlukla yutkundu. Yavaşça ağzım açıp "Benim... Katie'm," dedi.

"Evet." dedi Kate gözyaşlarına boğularak. "Senin Katie'n."

Somaki yetmiş iki saat toplantılar, prosedür testleri ve ilaç ayarlamalanyla dolu bir koşuşturma içinde geçti. Kate Johnny'yle birlikte oftalmologlar, psikiyatristler, fizik tedavi uzmanları, konuşma ve meslek hastalıkları uzmanları ve elbette Dr. Schmidt'in yaptığı konsültasyonlara girdi. Görünüşe göre Johnny'yi eve yakın bir rehabilitasyon merkezine götürebilmeleri için hepsinin onun iyileştiğine dair imza vermesi gerekiyordu.

"Sizin gibi bir eşi olduğu için çok şanslı," dedi Dr. Schmidt görüşmelerinin sonunda.

Kate gülümsedi. "Ona sahip olduğum için asıl ben şanslıyım."

"Evet. Şimdi size kafeteryaya gidip öğle yemeği yemenizi tavsiye ediyorum. Bu hafta çok zayıfladınız."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Şimdi gidin. Testler bittiğinde kocanızı odasına göndereceğim."

Kate ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Dr. Schmidt. Her şey için."

Doktor eliyle önemli değil der gibi bir hareket yaptı. "Benim işim bu."

Kate gülümseyerek kapıya yöneldi. Doktor tekrar adım söylediğinde kapıya gelmişti bile. Arkasını döndü. "Buyurun?"

"Kapıda çok fazla muhabir kalmadı ama yine de kocanızın durumuyla ilgili haber yapmalarım istemiyorsanız dağılmalarını sağlayabiliriz."

"Bir düşüneyim."

"Harika."

Kate doktorun odasından çıkıp koridorun sonundaki asansöre gitti.

Bu perşembe akşamında kafeterya neredeyse boştu. Dikdörtgen masaların etrafında toplanmış birkaç çalışan grubu ve yemek siparişi veren birkaç aile vardı. Kimin hangi gruptan olduğunu söylemek çok kolaydı. Çalışanlar yemeklerini yerken gülüyor ve konuşuyorlardı, hastaların aileleriyse sessiz ve durgundu; başlarını yemeklerine eğmiş, her birkaç dakikada bir saate bakıyorlardı.

Kate pencere kenarındaki masalara doğru yöneldi. Dışarıda gökyüzü karanlık, kurşuniydi, her an yağmur ya da kar başlayabilirdi.

Camdaki çarpık yansımasından bile ne kadar yorgun ve bitik göründüğünün farkındaydı.

Tuhaftı ama nedense dertlerinden kurtulup rahatladığı zaman yalnız olmak, umutsuzluğa kapıldığı zamanlarda yalmz kalmaktan daha zor gelmişti ona. O zamanlar çoğunlukla sessizce oturup kafasını dinlemek ve her şeyin düzeldiğini hayal etmek istiyordu cam, şimdiyse biriyle birlikte kahkahalar atmak,

gülümsemek, kadeh kaldırıp kutlamak ve sonunda her şeyin böyle olacağım bildiğini söylemek istiyordu.

Hayır. Biriyle birlikte değil.

Tully 'yle birlikte.

Kate hayatı boyunca her şeyi önce Tully'yle birlikte kutlamışta, o daima her şeyi kutlamaya hazırdı. Eğer Kate isterse en iyi arkadaşı güvenle karşıdan karşıya geçmelerinin şerefine bile kadeh kaldırabilirdi.

Başım pencereden çevirdi, masaya gidip oturdu.

"Bir şeyler içmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

Kate başım kaldırdı. Üzerinde siyah kırışık model bir kot ve beyaz degaje yaka angora kazakla Tully orada duruyordu. Saçı ve makyajı mükemmeldi ama yine de yorgun görünüyordu. Ve de gergin.

"Sen hâlâ burada mısın?"

"Seni bırakacağımı mı sandın?" Tully gülümsemeye çalıştı, ama bu gerçek bir gülümseyiş değildi. "Sana çay getirdim."

Kate, Tully'nin elindeki köpük bardağa baktı. En sevdiği çaydan olduğunu biliyordu; Earl Grey, şekeri tam ayarında.

Tully'nin, yaptığı şeyi telafi etmek için tek bildiği özür dileme şekli buydu. Kate eğer çayı alırsa haber olayının unutulması gerektiğini biliyordu, hayatlarım birleştirdikleri o yolda tekrar bir araya gelebilmeleri için Tully'nin ihaneti ve Kate'in attığı tokat hiç yaşanmamış sayılacaktı. Ne pişmanlık, ne de kin. Yeniden *TullyileKate* olacaklardı ya da iki yetişkin kadın için bu derece yakın olmak ne kadar mümkünse o kadar yakın olacaklardı.

"İyi haberdi," dedi Kate dümdüz bir sesle.

Tully affetmesi ve ona anlayış göstermesi için adeta gözleriyle yalvanyordu ama ağzından, "önümüzdeki hafta haber köşesinde çıkıyorum, kısa bir süre için birinin yerine çıkacağım ama yine de bu bir başlangıç," sözleri döküldü.

Kate, *Demek beni bunun için sattın,* diye düşündü içinden ama bunu söyleyemeyeceğini biliyordu. Bunun yerine "Tebrikler," dedi.

Tully çay bardağım uzattı. "Al hadi, Katie, Lütfen."

Kate uzun süre arkadaşına baktı. Onun o sözcükleri söylediğini -özür dilerim- duymak istiyordu ama bunu hiç duyamayacağım biliyordu. Bu, Tully'nin karakterine aykırıydı. Kate bu durumun nasıl başladığım, Tully'nin neden bir türlü özür dilemeyi beceremediğini bilmiyordu ama bunun Cloud'la bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Arkadaşının içinde bir parçası, çocukken, artık iyileşemeyecek kadar zarar görmüştü, bu da yarasımn iziydi. Sonunda bardağa uzamp, "Teşekkür ederim," dedi.

Tully sırıtarak Kate'in yamna oturdu. Daha yerine oturmadan konuşmaya başlamıştı bile.

Sonunda Tully, Kate'i güldürmeyi başardı. Yakın arkadaş olmak işte böyle bir şeydi. Anneniz ya da kız kardeşiniz gibi olurlardı; sizi çok sinirlendirebilir, ağlatabilir ve kalbinizi kırabilirlerdi ama sonunda, zor zamanlarınızda daima yam başınızda olur, en kötü gününüzde bile sizi güldürmeyi başarırlardı.

Yirmi İkinci Bölüm

O yıl ne kadar kötü geçse de Kate her anın çok daha kötü olabileceğini biliyordu. Almanya'dan eve getirdiği adam ilk aylarda kocasına neredeyse hiç benzemiyordu. Beyni çok yavaş iyileşiyordu ve Johnny bazen bir sözcüğü hatırlayamadığında ya da bir konuyu anlayamadığında kendine kızıyordu. Kate rehabilitasyon döneminde saatlerce hem Johnny'yle hem de fizik tedavi uzmanıyla birlikte çalışmış ve Marah'yla birlikte bekleme salonunda beklemişti.

Eve döndükleri ilk andan itibaren Marah babasmda bir tuhaflık olduğunu sezmişti sanki; ne kadar kucağa alınıp bakılırsa bakılsın uslu durmuyordu. Sık sık gecenin bir yarısı ağlayarak uyanıyor ve Kate onu kendi yataklarına, ikisinin yanına yatırana kadar susmuyordu. (Annesi bunu ne zaman duysa gözlerini devirerek bir sigara yakıyor ve, "Bunun için ileride çok üzüleceksin," diyordu.)

Tatil günlerinde, Kate evi uzun uzun süsleyip dekore etti; kıymetli eşyalarının böyle yeniden sergilendiğini görmenin onları bir şekilde yeniden birbirlerine bağlamasını, tekrar eskisi gibi bir aile yapmasım umut ediyordu.

Geleneksel kız kıza sohbet saatinde şarap kadehinden bir yudum alıp Georgia teyzesine her şeyle iyi baş ettiğini söylerken ağlamaya başladı.

Annesi elini tuttu. "Geçti, tatlım. Hadi, dök içini bize."

Ama bunu yapmaya korkuyordu. "Ben iyiyim," dedi. "Zor bir yıl geçirdim, hepsi bu."

Kapı zili çaldı.

Georgia teyze kalktı. "Herhâlde Rick ile Kelli geldi."

Gelen Tully'ydi. Dizlerinin altına kadar inen kar beyazı kaşmir bir mont ve montuyla uyumlu pantolonuyla nefes kesici görünüyordu. Kollarında üç aileye yetecek kadar hediye vardı. "Sakın kız kıza sohbet saatine bensiz başladığınızı söylemeyin. Eğer öyleyse baştan almamz gerekecek."

"Berlin'e gitmen gerektiğini söylemiştin," dedi Kate, içinden keşke daha güzel bir şeyler giyip biraz da makyaj yapsaydım diye geçirerek.

"Noel'i kaçırır mıyım hiç?" Elindeki hediyeleri ağacın altına bırakıp Kate'i kendine çekerek sarıldı.

Tully sessiz geçen kız kıza sohbet saatini bir partiye çevirdi. Saat birde, hindiyi çoktan fırına vermiş olmaları gerekirken Kate'in annesi, Georgia teyzesi ve Tully hâlâ ABBA ve Elton John şarkılarıyla dans ediyor, çalan şarkılara bağıra bağıra eşlik ediyorlardı.

Kate ağacın yarımda duruyordu. Oda aniden aydınlanmıştı adeta. Nasıl oluyordu da Tully girdiği her ortamda böyle kolayca tüm dikkatleri üzerine toplayıp neşe kaynağı oluveriyordu. Belki de günlük işlerin hiçbirini yapmadığı içindi; ne temizlik, ne yemek ne de çamaşır Tully'ye göre değildi.

Johnny, Kate'in yamna geldi. Kate onun çok hafif topalladığını fark etti. "Merhaba, tatlım," dedi.

"Merhaba."

Çevrelerindeki herkes sohbet ediyor, şarkılar söylüyordu. Georgia teyzesi, Sean, onun kız arkadaşı ve Ralph amca, "The Time Warp" şarkısının dansını yaparak şarkıya eşlik ediyorlardı. Annesiyle babası, kollarında Marah'yla, şarkı eşliğinde sallanan Tully'yle konuşuyorlardı.

Johnny eğilip ağacın altında duran gümüş ve altın rengi kâ-

ğıtla paketlenmiş küçük kutuya uzandı. Kâğıt katlanma yerlerinden bantlarla tutturulmuş, üzerine de kırmızı rafyadan büyük bir paket süsü yapılmıştı. Johnny hediye paketini ona uzattı.

"Şimdi mi açmamı istiyorsun?"

Johnny başını salladı.

Kate kâğıdı sıyırıp paketin üzerindeki fiyongu çekerek çıkardı, paketin içinden mavi kadife bir kutu çıktı. Kutuyu açınca nefesi kesildi. İnce altın bir kolye ve pırlanta taşlarla süslü kalp şeklinde bir madalyon duruyordu karşısında. "Johnny..."

"Katie, hayatım boyunca bazı aptalca şeyler yaptım, çoğunun da bedelini ödedim. Ama bu son seferinde sana da bedel ödettim. Senin için bu yılın ne kadar zor geçtiğini biliyorum. Senin de şunu bilmeni istiyorum: Bu hayatta yaptığım tek doğru şey sensin." Kolyeyi kutudan çıkarıp karısının boğazına taktı. "Eski kanalımda yeni bir işe başladım. Artık benim için endişelenmen gerekmeyecek. Sen benim carumsın, Katie Scarlett. Daima yanında olacağım. Seni seviyorum."

Kate çok duygulanmış, boğazı düğümlenmişti. "Ben de seni seviyorum."

Üniversitedeyken geçen zamanın habercisi, Meydan'daki vişne ağaçlarıydı. Her mevsim, bu ince kahverengi-yeşil dalların üzerine konar ve göçerdi. 80'lerde zamanın geçtiğini Public Market'in önündeki Arnavut kaldırımlı sokağın lambaları haber verirdi. Bu lambalara asılan ilk "YILBAŞI KUTLAMASI" bayrakları uçuşmaya başladığında, Kate bir yılın daha geride kaldığım fark ederdi.

90'larda ise bunu Tully'nin saçlarından anlar olmuştu. Kate her sabah Marah'yı doyurup yıkadıktan sonra televizyondaki sabah programım izlerdi. Tully'nin saç kesimi kurulu saat gibi

yılda iki kez mutlaka değişirdi. Saçları önceleri Jane Pauley gibi kırpık kırpık, kısacık kesilmişti; sonra Meg Ryan gibi dağınık bir görünüme bürünmüştü; sonra onu inanılmaz bir şekilde genç gösteren, arkadan kısa, önleri biraz daha uzun yuvarlak bir modele geçmiş, son olarak da saçlarını ülkenin en çok konuşulan saç modeli olan Rachel[79] modeli kestirmişti.

Kate ne zaman onun saçlarını yeni bir modelde kestirdiğini görse zamamn ne kadar da çabuk geçtiğini düşünüp şaşırırdı. Yıllar sanki birer birer geçmiyor da akıp gidiyor gibiydi. İşte 1997 yılının son günü de gelmişti. Bir hafta, on gün kadar sonra küçük bebeği ilkokula başlayacaktı.

Kate bugünü nasıl da sabırsızlıkla beklediğini kesinlikle kabul etmek istemiyordu.

Geçen yedi yıl boyunca elinden geldiğince iyi bir anne olmaya çalışmıştı. Marah'nın bebeklik güncesine bütün önemli olayları bir bir kaydetmiş ve yeni bir hayatın oluşumunu bilimsel olarak da gözler önüne sermeye yetecek kadar çok fotoğraf çekmişti. Dahası, kızıyla vakit geçirmekten o kadar keyif alıyordu ki, bazen etraflarını saran bu sevgi denizinde kendini kaybediyordu. Yıllarca Johnny'yle birlikte bir çocuk daha yapmak için uğraşmışlardı ama bu mutluluğu yaşayamamışlardı. Kate önceleri bu gerçekle başa çıkmakta zorlanmıştı ama zamanla küçük ailesini kabullenmiş ve kendini her anlarım mükemmel hale getirmeye adamıştı. Sonunla tutkuyla bağlanabileceği bir şey bulmuştu: Annelik.

Ancak aylar yıllara döndükçe, Kate içinde küçük bir tatminsizlik hissetmeye başlamıştı. Önceleri içindeki bu duyguyu kapalı bir kutuya kaldırmıştı; sonuçta şikâyet edecek neyi vardı ki? Yaşadığı hayatı seviyordu. Boş vakitlerinde okul aile birliğinin

79 Türkiye'de *Sıkı Dostlar* adıyla yayınlanan ünlü gençlik komedisi *Friends* dizisinde, Rachel'ı canlandıran Jennifer Aniston'ın kat kat kesilmiş olan saç modeli. (ç.n.)

ve ihtiyacı olan kadınlara yardımı sağlayan yerel bir merkez olan Sığınma Evi'nin gönüllü çalışmalarına katılıyordu. Hatta birkaç kez güzel sanatlar kursuna bile gitmişti.

Bütün bunlar yeterli olmuyor, içindeki o görünmez boşluğu dolduramıyordu ama kendini üretken ve yararlı hissetmesini sağlıyordu. Her ne kadar onu seven bazı insanlar -Johnny, Tully ve annesi- sürekli onun başka bir arayış içinde olduğunu söyleyip dursalar da bu sözleri duymazlıktan geliyordu. Dikkatini içinde bulunduğu ana, kızma vermek çok daha kolay geliyordu ona. İleride kendisi için bir şeyler yapmaya bol bol vakti olacaktı.

Şimdi üzerinde çiçekli pijamaları, oturma odasımn penceresinde oturmuş, sessiz ve karanlık arka bahçeyi seyrediyordu. Bu karanlıkta bile evin önüne ve avlunun orasına burasına dağılmış oyuncakları görebiliyordu. Barbi bebek'ler, Beanie"[0] bebekler, yan yatmış üç tekerlekli bir bisiklet. Pembe, plastik bir savaş gemisi kıyıya vuran dalgaların etkisiyle ileri geri gidip geliyordu.

Başım sallayarak bakışlarım manzaradan ayırdı ve gidip televizyonu açtı. Marah uyanır uyamaz kızım dışarıya gönderip oyuncaklarım toplatacaktı. Ardından bir öfke nöbetinin geleceği kesindi.

Televizyon pat diye açıldı. Bernard Shavv'ın kasvetli görüntüsünün altında SON DAKİKA HABERİ yazıyordu. Arkasında ardı ardına Prenses Diana'nın resimlerinden seçmeler gösteriliyordu. "Televizyonlarım yeni açanlar için tekrarlıyorum," dedi Bernard. "Fransa'dan alınan haberlere göre Prenses Diana hayatım kaybetti."

Kate söyleneni iyice anlayamamış gibi ekrana bakakaldı.

Prenses. Onların Prensesi. Ölmüş müydü?

80 **Beanie Bebekler: Ty VVarner iliç'in ilk kez 1993 yılında piyasaya sürdüğü, plastik toplarla doldurulmuş yumuşak, esnek oyuncak hayvanlar, (ç.n.)**

Yanındaki telefon çalmaya başladı. Gözlerini televizyondan ayırmadan telefona cevap verdi. "Alo?"

"Haberleri izliyor musun?"

"Doğru mu?"

"Haberini yapmak için Londra'ya geldim."

"Aman Tanrım." Kate televizyondaki görüntülere bakıyordu: Ekose bir etek ve bombacı ceketi giyinmiş genç, utangaç Diana, umutlu ve mutluluğu gözlerinden okunan hamile Diana, omuzları açıkta bırakan muhteşem bir elbisenin içinde Beyaz Saray'da John Travolta'yla dans eden zarif Diana, oğullarıyla Disneyland'de bir at üzerinde gülen ve son olarak da ülkesinden uzak bir hastanede, kucağında yetersiz beslenmiş siyah bir bebeği tutan yalmz Diana.

Bu birkaç kare bir kadımn bütün hayatım yansıtıyordu.

"Her şey bir anda sona erebilir," dedi Kate, bunu Tully'den çok kendine söylemişti. Tully'nin bir şeyler söylemekte olduğunu, onun sözünü kestiğini bunu söyledikten sonra fark etti.

"Tam da kendi ayakları üzerinde durmaya başlamıştı."

Belki de bir şeyleri denemeye başlamak için fazla uzun beklemişti. Kate bu duyguyu biliyordu: çocukların büyümesini, kocanın işe gitmesini seyredip hayatın sana kalan o küçücük kısmında ne yapacağım bilememenin ne kadar korkunç olduğunun farkındaydı.

Daha önce gördüğü tamdık fotoğraflar ekranı dolduruyordu: Diana'mn bir etkinlikte yalmz başına yürüyüp kalabalığı selamlarken çekilmiş fotoğrafı. Soma resim değişti, şatolardan birinin ön kapısının resmi vardı şimdi ekranda. Prensesin anısına bırakılan çiçekler şatonun önünde bir yığın oluşturmaya başlamıştı. Hayat çok çabuk değişebiliyordu. Nedense Kate bunu unutmuştu.

"Kate? İyi misin?"

"Washington Üniversitesi'nin yazarlık kursuna gitmeyi düşünüyorum," dedi yavaşça. Sözcükler istemsizce dudaklarından ılökülüvermişlerdi sanki.

"Gerçekten mi? Bu harika. Senin yazıların hep muhteşemdi zaten."

Kate cevap vermedi. Kanepeye yığılıp kalmış, sadece televizyona bakıyordu; ağlamaya başladığında kendine şaşırmıştı.

Kate bu kararı aldığına neredeyse o anda pişman olmuştu. Aslında tam olarak öyle değildi. Onun asıl pişman olduğu şey bu kararı Tully'ye söylemesiydi, Tully annesine, annesi de Johnny'ye söylemişti.

"Biliyor musun bu harika bir fikir," demişti Johnny birkaç ^ece soma yatakta uzanmış televizyon izlerlerken. "Sana yardım etmek için ne gerekirse yaparım."

Kate evde yapması gereken işleri bir bir sayarak bu kurs işi için vakit ayırmasının ne kadar zor olduğunu göstermek istiyordu. Johnny ile Tully her şey çok basitmiş gibi konuşuyorlardı, sanki hayat sipariş verip parasını ödediğiniz ortaya karışık bir yemek tabağıydı. Kate onların ne kadar yanıldığını, yeterince iyi olmadığım fark etmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordu.

Sonuçta kendine söylediği yalanlar ve uydurduğu bahaneler bir yere kadar sürebildi. Marah sabahlan deli gibi el sallayarak okula gitmeye başladığında Kate'in gündüz saatleri boşalmıştı. Ev işleri ve yapması gereken diğer işler zamanının sadece bir kısmım dolduruyordu.

Bu yüzden eylül ortasında, pastırma yazının başladığı günlerden birinde Marah'yı okula bıraktı, sabah feribotuna bindi ve Seattle'in şehir merkezindeki trafiğe karıştı. Saat on buçukta Washington Üniversitesi'nde ziyaretçilere ayrılan alana park

edip Kayıt Binası'na gitti ve tek ders kaydı yaptırdı: Kurgu Yazılarına Giriş.

Bir sonraki hafta boyunca gerginlikten harap oldu.

"Yapamayacağım," diye sızlandı kocasına kursun ilk günü, heyecandan midesi bulanıyordu.

"Yapabilirsin. Marah'yı okula ben bırakırım, sen de feribota yetişmek için strese girmezsin."

"Ama ben stresliyim zaten."

Johnny eğilip onu öptü, sonra geri çekilip gülümsedi. "Kızını yataktan kaldır bakalım."

O andan sonra Kate otomatik pilot gibi harekete geçti; duş aldı, giyindi, sırt çantasını hazırladı.

Washington Üniversitesi'ne giderken, yol boyunca, "Ne yapıyorum ben?" diye düşündü. "Otuz yedi yaşındayım. Üniversiteye geri dönemem."

Ve işte sınıftaydı, odadaki -profesör dahil- otuz yaşın üzerindeki tek kişi oydu.

Tam olarak ne zaman rahatlamaya başladığım bilmiyordu ama yavaş yavaş karnındaki o sana geçti. Profesör yazmak ve hikâye anlatma yeteneği hakkında konuştukça, Kate kendini daha çok oraya ait hissetmeye başlamıştı.

Tully canlı yayında haber kürsüsündeki yerinden, programın iki asıl sunucusuyla yaptığı konuşmayı bitirip ekrana dönerek kusursuz bir şekilde haberi okumaya başladı. "Denver Polis Şefi Tom Koby bugün JonBen£t Ramsey soruşturmasında daha önce bazı hatalar yapıldığım kabullendi. Vakayla yalandan ilgisi bulunan kaynakların iddialarına göre..."

Sunumu bitirdiğinde yüzünde her zamanki gülüşüyle ka-

meraya dönerek tekrar programı Bryant ve Katie'ye aktardı. Konuşma metnini ve notlarım toparlarken, yapıma asistanlarından biri gelip kulağına, "Menajerin telefonda, Tully. Acilmiş," diye fısıldadı.

"Sağ ol."

Stüdyodan çıkıp üst kattaki ofisine doğru giderken kamera önünde ve arkasında görev yapan bir sürü kişiyle selamlaşıp konuştu. Odasına geldiğinde kapıyı kapatıp ahizeyi aldı ve birinci hatta bekleyen telefonu aldı. "Ben Tully. Merhaba, George."

"Dışarıda binamn önünde bir araba seni bekliyor. Seni on beş dakika içinde Plaza'da bekliyorum."

"Ne oluyor?"

"Makyajım tazele de koş."

Tully telefonu kapattı, bilgi vermesi gereken herkese bir toplanüya gittiğini söyleyip binadan çıktı.

Otele vardıklarında, üniformalı bir kapı görevlisi hemen gelip kapıyı açarak "Plaza'ya hoş geldiniz, Ms. Hart," dedi.

"Teşekkür ederim." Adama on dolar bahşiş verip altın ve krem rengi mermer lobiye girdi.

Gri Armani takım elbisesinin içinde çok şık görünen menajeri George Davidson onu bekliyordu. "Hayallerini gerçekleştirmeye hazır mısın?"

"Demek sonunda gerçekten yapacaksın, öyle mi?"

George onu pek çok hediyelik eşya mağazasmdan gelen satılık pahalı eşyaların sergilendiği cam bölmelerle dolu koridordan ve ışıl ışıl bir mücevher dükkânının içinden geçirerek yüksek tavanlı havadar bir restorana götürdü.

Tully hemen buluşacakları adamı gördü. Odanın uzak köşesinde CBS kanalının başkam birinci sınıf bir açık büfenin arkasına saklanmış oturuyordu.

Tully gelince adam ayağa kalktı. "Merhaba, Tallulah, geldiğin için teşekkür ederim."

Tully bir an için adım atamadı ama gülümsemeyi unutmadı. "Merhaba." Adamın karşısındaki yere oturdu, George'un da ikisinin arasına oturmasını izledi.

"Sözümü uzatmayacağım. Bildiğiniz gibi *The Today Show'u,* sabah programımızı reytinglerde ezip geçiyor.

"Evet."

"Bizler CBS'de, senin bu programın başarısında önemli bir payın olduğunu düşünüyoruz. Özellikle röportaj yapma konusundaki yeteneğin dikkatimi çekti. Amy Fisher ve Joey Buttafuoco'yla,[81] Oklahoma City'ye yapılan bombalı saldırı da hayatta kalanlarla, O. J. Simpson'ın cinayet davasındaki savunma avukatlarıyla ve Lyle Mendez'le yaptığın röportajlar; hepsinde çok başarılıydın."

"Teşekkür ederim."

"Sana ilk olarak 98 yılında yayınlanmaya başlayacak olan programımızın iki sunucusundan biri olmam teklif ediyoruz. Yaptığımız piyasa araştırmalarına göre izleyici seninle bir bağ kuruyor. Seni seviyor ve sana güveniyorlar. Reytinglerimizi yeniden artırmak için ihtiyacımız olan şey tam da bu. Ne dersin?"

Tully sevinçten oturduğu yerden kalkıp havalara uçacakmış gibi hissediyordu. Ne kadar sevindiğini saklamanın, yüzündeki kocaman gülümseyişi azaltmamn hiçbir yolu yoktu. "Şaşkınlıktan dilim tutuldu. Onur duydum."

"Teklifiniz nedir?" dedi George.

"Beş yıllık süre için yılda bir milyon dolar."

"Yılda iki milyon," dedi George.

81 Amy Fisher, 1992 yılında 17 yaşındayken, sevgilisinin karısı olan Joey Buttafuoco'yu vurarak ağır yaralamış, daha sonraki yıllarda da gazeteci ve yazar olarak basında büyük yer almıştır, (ç.n.)

"Anlaştık. Sen ne dersin, Tully?"

Tully menajerine bakmadı. Bakmasına gerek yoktu, yıllardır böyle bir teklifin hayalini kuruyorlardı. "Elbette evet diyeceğim. Hemen yarın başlayabilir miyim?"

Kate yazı yazmaya başlayınca tekrar kendini bulmuştu. Her sabah altıda uyanıp çalışma odasına çevirdiği kullanılmayan yatak odasına geçiyordu. Orada cümlelerinin üzerinde defalarca uğraşarak titizlikle işliyor, her bir paragrafı söylemek istediklerini lam olarak anlatıncaya kadar parlatıyordu. îlk bir saat içinde bir ara Johnny gelip işe gitmeden önce ona hoşça kal öpücüğü veriyordu, sonra Marah uyamp gerçek hayatımn günü başlayana kadar yeniden yalmz kalıyordu.

Bu yalancı ofisinde parmaklan bilgisayarın klavyesinde, otururken kendine çok güveniyordu. Keşke kendinden şimdi de bu kadar emin olsaydı.

Yeşil tahtanın önünde, sınıfın karşısında duruyordu. Önündeki sıralarda çok sıkılmışa benzeyen on kadar çocuk oturuyordu, çoğu uyuyacakmış gibi görünüyordu. Air Jordan marka ayakkabı ve kamuflaj pantolonu giyinmiş, uzun, kabank saçlı ^enç bir adam olan profesör yanında sabırla bekliyordu.

Kate derin bir nefes alıp okumaya başladı: "*Genç kız köhne evdeki küçük odada yine yapayalnızdı. Ya da o öyle olduğunu sanıyordu. Işıkların yanmadığı, pencereleri siyah kâğıt ve bantla kaplı bu yerde doğruyu söylemek kolay değildi. Şansını deneyip kaçmaya çalışmalı mıydı? Bunu sorup duruyordu kendine. En son kaçmayı denediğinde her şeyi yanlış hesaplamıştı ve bu kendisine bir şeylere mal olmuştu. I arkında olmadan çenesindeki hâlâ sızlayan yeri ovalamaya başladı...*"

Kate kendi sözcüklerinin arasında, sadece ve sadece kendi-

sine ait olan kısa öykünün içinde kayboldu. Ve işte bitivermişti. Son cümleyi okuyup ona bakan yüzlerde yeni bir saygı ifadesi görmeyi bekleyerek başım kaldırdı.

O kadar şanslı değildi.

"Evet," dedi profesör ileri doğru adım atarak. "İlginçti. Görünüşe göre aramızda yeni bir türe imza atmaya hazırlanan bir yazar var. Yorumu olan var mı?"

Somaki yirmi dakika boyunca Kate'in hikâyesini en ince ayrıntısına kadar inceleyip kusur aradılar. Kate eleştirilerin kendisini incitmesine izin vermeyerek dikkatle dinliyordu. Bu altı sayfayı yazmak için yaklaşık dört hafta uğraşmış olmasının ne önemi vardı. Önemli olan kendisini geliştirebilecek olmasıydı. Hikâyesini güçlendirebilir, bakış açışım geliştirebilir ve diyalogları yazarken daha dikkatli olabilirdi. Dersin sonunda kendini yaralı ve süngüsü düşmüş hissetmek yerine, daha güçlü hissediyordu; sanki o andan itibaren önünde yeni bir yol açılmıştı. Eve gidip yeniden yazmayı denemek için sabırsızlanıyordu.

Eşyalarım toplayıp çıkmaya hazırlanırken profesör yamna gelerek, "Gerçekten ümit vaat ediyorsun, Kate," dedi.

"Teşekkür ederim."

Yüzü sevinçle parlayarak hızla sımftan dışarı çıktı. Kampüs boyunca yürüyüp öğrencilere ayrılan park alanından geçerken yol boyunca hikâyesini geliştirecek yeni yönler, kusurlarım giderecek yollar bulmaya çalıştı.

Hayal dünyasına o kadar dalmıştı ki çıkışı kaçırmıştı, geldiği yoldan geri dönmek zorunda kaldı.

Tam 13:20'de arabayı beton viyadüğün altındaki park yerine çekip sokağın karşına geçerek Ivar's Restoran'a girdi. Annesi çoktan köşede bir masaya oturmuştu. Camlarla kaplı duvarlardan Elliott Körfezi güneş ışıklarıyla parlıyordu. Dışarıda martılar havada daireler çiziyor, inişe geçiyor, dalgakıranlardaki turistle-

rin attığı patates kızartmalarını kapmak için süzülüyorlardı.

"Kusura bakma, geç kaldım," dedi Kate; annesinin karşısına otururken bel çantasını çıkarıp dizlerinin üzerine koydu. "Şehir trafiğinde araba kullanmayı hiç sevmiyorum."

"İkimize de karides salatası söyledim. 14:20'de feribotuna yetişmen gerektiğini biliyorum." Annesi öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. "Eee? Hocan yazdığın hikâyeyi John Grisham'ınkilerden daha iyi buldu mu?"

Kate bu sözlere gülmeden edemedi. "Hayır, tam olarak öyle söylemedi. Ama yeteneğim olduğunu söyledi."

"Yaa," dedi annesi geri çekilerek, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Bence hikâyen muhteşemdi. Baban bile böyle düşünüyordu."

"Babam da mı John Grisham'dan daha iyi olduğumu düşünüyor? Hem de ilk hikâyemde? Sanırım ben bir dâhiyim."

"Görüşlerimizin abartılı olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Biraz. Ama sizi bunun için seviyorum."

"Seninle gurur duyuyorum, Katie," dedi annesi usulca. "Ben de hep yapacak böyle bir şeyler bulmak istemiştim. Sanırım bunun yerine battaniye örmeye başladım."

"Sen iki harika çocuk yetiştirdin; aslında bir harika, bir de çok çok harika çocuk," diye annesiyle şakalaştı Kate. "Evliliğini sürdürdün ve herkesi mutlu ettin. Bununla gurur duymalısın."

"Evet ama..."

Kate elini annesinin ellerinin üzerine koydu. İkisi de onun ne demek istediğini anlıyordu. Ev hammı olan, dünyadaki bütün anneler anlıyordu bu duyguyu. Sonuçta bir kadının yaptığı tercihler için ödemesi gereken bedeller vardı. "Sen benim kahramanımsın," dedi Kate sadece.

Annesi gözlerinde yaşlarla ona baktı. Cevap veremeden, garson kız elinde salatalar ve limonatalarla tekrar gelerek yemeklerini masanın üzerine bırakıp gitti.

Kate çatalım alıp yemeye başladı.

Durup dururken midesi bulanmaya başladı.

"Pardon," diye mırıldandı Kate çatalım bırakıp, bir elini ağzına kapatarak lavaboya koşarken. Orada, daracık bir tuvalette kustu.

Midesinde hiçbir şey kalmadığında musluğa gidip elini yüzünü yıkadı ve ağzım çalkaladı.

Bütün vücudu titriyordu, kendini bitkin hissediyordu. Aynadaki yüzü bembeyaz ve yorgundu. İlk kez gözlerinin altında gölgeler olduğunu fark etti.

Herhalde midemi üşüttüm, diye düşündü. Oyun grubundaki herkes hastaydı.

Hâlâ titreyerek annesinin dikkatli bakışları altında masasına döndü.

"Ben iyiyim," dedi Kate yerine oturarak. "Bu hafta Marah'yı oyun grubuna götürmüştüm. Oradaki bütün çocuklar hastaydı." Annesinin cevap vermesini bekledi. Ama sessizlik uzadıkça uzayınca sonunda başım kaldırdı. "Ne?"

"Mayonez," dedi annesi. "Marah'ya hamileyken de mideni bulandırıyordu."

Kate sanki oturduğu sandalye buharlaşıp puf diye yok olmuş da hızla yere düşüyormuş gibi hissetti kendini. Son zamanlarda ona sıkıntı veren pek çok şey yerine oturdu ve hamile olduğunu gösteren birer işaret oldu: Âdet döneminde olmamasına rağmen göğüslerindeki hassaslık, uyumakta zorlanması, yorgunluk. Gözünü kapatıp derin bir nefes alarak başım iki yana salladı. Bir çocuğu daha olsun istemişti -Johnny de istemişti bunu- ama uzun zaman önce vazgeçmişlerdi. Kate artık o uykusuz geceleri, bebek

ağlamalarını, hikâye yazmak bir yana, akşam yemek masasmda bir soruya bile cevap veremeyecek kadar yorgun düştüğü günleri tekrar yaşamak istemiyordu.

"Yazdıklarının yayınlanması için biraz daha beklemen gerekecek," dedi annesi. "Ama ikisini de yapabilirsin."

"Bir çocuk daha istiyorduk," dedi gülümsemeye çalışarak. "Hem yine de yazmaya devam edeceğim. Göreceksin." Neredeyse kendini bile inandırmışta. "îki çocuğum olsa da yapabilirim."

îki gün soma, perşembe günü ikizleri olacağım öğrendi.

DÖRDÜNCÜ KISIM

YENİ BİN YIL

Böyle bir an[82]

ömür boyu bekler bazıları

82 A Moment Like This: Amerikan İdol adlı ABD yapımı yarışmanın ilk sezon birincisi olan Kelly Clarkson'ın şarkısı. (yay.n.)

Yirmi Üçüncü Bölüm

2000 yılma geldiğinde, Kate'in günlük yaşamının kargaşası içinde durup yılların nasıl da geçtiğini düşünecek çok az vakti olmuştu. Derin derin düşünüp hayaller kurmak, tıpkı dinlenmek gibi mazide kalmıştı; başka bir hayattan kalma şeylerdi bunlar. Hep söylendiği gibi, önüne çıkan yol ayrımında seçmediği yolda kalmışlardı. On yaşında hızla ergenliğe yaklaşan bir kızı ve iki yaşın altmda ikiz oğlan çocukları olan üç çocuklu bir kadının kendisi hakkında düşünmeye pek de vakti kalmıyordu; çocukları arasındaki yaş farkı adeta iki farklı aile oluşturmuştu. Kate kadınların neden çocukları arasında fazla yaş farkı olmasını istemediklerini anlamıştı. Her şeye en baştan başlamak bir annenin yorgunluğunu ikiye katlıyordu.

Günleri bir sürü ayrıntıyla uğraşarak geçiyordu ve bu günlük güneşlik mart sabahı da farklı değildi. Günlük ev işleri birbirinin üzerine yığılıyordu, Kate güneşin doğuşundan batışına kadar bunlarla uğraşarak koşturup duruyordu. İşin kötü yanı, sanki hiç önemli bir şey yapmıyormuş gibi geliyordu ona ve çoğunlukla kendisine ayıracak bir saati bile olmuyordu. Ev hanımı olan annelerin hayata böyleydi işte: Bitiş çizgisi olmayan bir yarış pistinde koşmak. Çocuklarının okuldan çıkmasını beklerken servis sırasmda bunu konuşurlardı aralarında. Bunu ve boşanmayı. Son günlerde görünüşte sağlam bir evliliğin temellerinin nasıl da zayıf olduğu her ay daha da ortaya çıkıyordu.

Ama her günü bir tespihin boncuklan gibi aynı olan hayatında bugün sıradan bir gün değildi. Bugün Tully tanıtım turnesi

için Seattle'a geliyordu. Birbirlerini aylar sonra ilk kez göreceklerdi; Kate sabırsızlıkla bugünü bekliyordu. Biraz kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacı vardı.

Hızla yapılacaklar listesindeki işlerle ilgilendi, Marah'yı okula bırakü. Safevvay markette alışveriş yaparken bir sürü zaman harcadı, Rite Aid eczaneler zincirine gidip hepsi yeni çıkan makyaj malzemelerinden aldı, okuma saatine zamanında yetişmek için kütüphaneye gitti, Johnny'nin kıyafetlerini kuru temizlemeden aldı, ikizleri uyuttu ve evi temizledi.

"Tully teyzem bu gece bizde kalacak, değil mi, anne?" dedi Marah, arabanın arka koltuğunda, ikizlerin damperli kamyon boyundaki araba koltuklan arasında sıkışmış, ufacık görünüyordu.

"Evet."

"Makyaj yapacak mısın?"

Kate elinde olmadan gülümsedi. Nasıl olduğunu kendisi de bilmiyordu ama bir şekilde küçük bir güzellik kraliçesi yetiştirmişti. Daha on yaşmda olmasma rağmen Marah moda ve stil konusunda Kate'in tüm hayatı boyunca olduğundan çok daha hassastı. Kate uzun boylu ve zayıf olan on yaşındaki kızının genç kızlara yönelik moda dergilerini okuyup tasanmcıların isimlerini ezberlemesini hayretler içinde izliyordu. Okul alıverişi tam bir felaketti. Eğer Marah tam olarak aradığı şeyi bulamazsa çılgına dönüyordu. Kate kızının onun görüntüsünü yargıladığından neredeyse emindi. Çoğunlukla eksik bulunduğunun da farkındaydı. "Elbette makyaj yapacağım. Hatta saçlanmı dalgalı yapacağım, nasıl?"

"Ben de dudak parlatıcısı sürebilir miyim? Sadece bir kerecik. Sınıftaki bütün kızlar... "

"Hayır. Bu konuyu daha önce konuştuk, Marah. Daha çol küçüksün."

Marah kollarım bağladı. "Ben bebek değilim."

"Genç kız da değilsin ama. İnan bana önünde bunları yapmak için uzun yıllar var."

Kate eşyaları içeri taşımasma yardım etmesini söyleyemeden Marah çoktan arabadan inip eve girmişti. "Yardım ettiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı oğullarını araba koltuğundan çıkarırken. Daha yeni yeni yürümeye başlamışlardı ama Lucas ve YVilliam da ayrı ayrı çok yaramazlardı, bir araya geldiklerindeyse tam bir fırtına oluyorlardı.

Kate sonraki birkaç saat boyunca her öğleden sonra yaptığı günlük ev işlerini yaptı, her zamanki işlerinin yanı sıra vazolan çiçeklerle süsleyip evin çeşitli yerlerine yerleştirdi, oğlanların ulaşamayacağı kadar yüksek olan şifonyerlerin üzerine kokulu mumlar koyup yaktı ve belki Tully biraz daha kalmaya karar verir diye misafir odasını baştan aşağıya temizledi. Sonra akşam yemeğini fırına verip oğullan peşinde koşuşturup dururken hazırlanmak için üst kata çıkü. Odasının önünden geçerken Marah'nın ayak ükırtilannı duydu; bu, kızının dolabından kıyafetlerini birbiri ardına çıkarmaya başladığını gösteriyordu.

Kate gülümseyerek odasına gitti, ikizleri etrafı parmaklıklarla çevrili oyun parkına koyup bağınşlanna aldırmayarak duş aldı. Saçlarım kurutmayı bitirdiğinde (diplerden ne kadar çok koyu saç geldiğini görmezden gelmeye çalışmıştı) banyonun kapışım açtı.

"Ne yapıyorsunuz bakalım, beyler?"

Lucas ve VVilliam kısa, tombul bacaklarım öne doğru açarak uzatıp yan yana oturmuş, bebeklerin o anlaşılmayan dilinde birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı.

"Aferin," dedi yanlarından geçerken saçlarım okşayarak.

Dolabının önünde derin bir iç çekti. Bütün kıyafetlerinin ya modası geçmişti ya da hepsi ona küçük geliyordu. Doğum

kilolarının hepsini verememişti; ikizler karnım Kingdome'a[83] çevirmişlerdi, bu kadar çok genişleyince de kolayca eski haline dönmemişti tabi.

Spor yapmanın faydası olabilirdi, şu anda büyük bir pişmanlıkla, *Keşke bu kış spor yapmaya vakit ayırsaymışım,* diye geçiriyordu içinden.

Artık çok geçti.

En sevdiği kotu olan dizleri ve dikiş yerleri soluk renkli Levi's pantolonu ve Johnny'nin birkaç yıl önce KLUE'de işe başladıktan hemen sonra yılbaşında hediye ettiği siyah, hoş bir angora kazak seçti. Dolabındaki az sayıda özel tasarım kıyafetlerinden biriydi.

"Hadi bakalım, çocuklar," dedi oğullarım alışkanlığın verdiği rahatlıkla kucağına alarak. İkisini de birer koluna alıp odalarına taşıdı, bezlerini değiştirdi ve Tully'nin doğum günlerinde gönderdiği küçük denizci kıyafetlerini giydirdi. Sonra, merdivenlerden kendi kendilerine inmelerini beklemek çok uzun sürdüğünden onları kucağına alarak oturma odasında yere bırakti, önlerine bir yığın oyuncak döktü ve videoya Winnie-the-Pooh çizgi filminin kasetini koydu. Eğer şansı varsa bu onları yirmi dakika idare ederdi. Merdivenin alt tarafındaki çocuk kapışım kilitleyerek mutfağa gidip sofrayı hazırlamaya başladı. Her zamanki gibi iş yaparken bir gözü sürekli çocukların üzerindeydi.

"Anne!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Marah. "Geldiler!" Merdivenlerden patırtıyla inip çocuk kapısının üzerinden atlayarak pencereye koştu ve küçük burnunu cama dayadı. Kate, kızının yamna yaklaşıp perdeleri açtı. Araba farları karanlığı yarıyordu. Önce Johnny'nin arabası göründü, ardından uzun, ağaçlı yolda siyah bir limuzin kayar gibi gelmeye başladı. İki araba garajın önüne park etti.

83 Seattle'da bulunan, üzeri geniş bir kubbeye benzeyen büyük bir spor ve eglentv» merkezi, (ç.n.)

"Vay canına!" dedi Marah.

Üniformalı şoför limuzinden inip arka taraftaki yolcu kapısına gelerek kapıyı açtı.

Tully yavaşça göründü, sanki herkesi etkilediğinin farkında gibiydi, özel tasarım düşük bel kot pantolonu ve lacivert blazer ceketinin altına giydiği bembeyaz erkek tarzı gömleğiyle rahat bir şıklığın simgesi gibiydi. Kat kat kesilmiş ve muhtemelen Manhattan'ın en iyi kuaförüne yaptırılmış saçları kestane renginin muhteşem bir tonuydu ve garajın ışığı altında parlıyordu.

"Vay canına!" dedi Marah tekrar.

Kate karnını içeri çekmeye çalıştı. "Acaba fazla yağlarımı aldıracak kadar zaman var mı?"

Johnny arabadan inip Tully'nin yamna gitti. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki omuzları birbirine değiyordu. Tully şoförün söylediği bir şeye gülerek başım kaldırıp Johnny'ye baklı, konuşurken elini Johnny'nin göğsüne koymuştu.

Birlikte mükemmel görünüyorlardı, kuşe kâğıda basılmış magazin dergilerinden fırlamış modeller gibiydiler.

"Babamın Tully teyzem'i sevdiği çok belli," dedi Marah.

"Emin ol öyle!" diye mırıldandı Kate, ama Marah çoktan gitmişti. Kızı kapıyı açıp vaftiz annesine doğru koştu, Tully onu kollarına alıp havada döndürmeye başladı.

Tully eve her zamanki haliyle girdi: Ses ve ışık dolu bir kargaşa içinde. Kate'i sımsıkı kucakladı, oğlanların tombul yanaklarından öptü, Ryan ailesinin yılbaşında birbirine verdiğinden daha fazla hediye dağıttı ve içecek bir şeyler istedi.

Yemek boyunca onları eğlendirdi, 2000 yılına girmek için Paris'e gidişi ve gitmeden önce yaşadığı panikle ilgili hikâyeler anlattı; katıldığı son Oscar törenini, törende giydiği kıyafeti nasıl göğsüne bantlarla yapıştırdıklarım ve sek bir içki içerken yapışkanların nasıl da çıkıverdiğini anlattı.

"Odadaki herkes o anı görüntüledi," dedi gülerek, "bilmem anlatabildim mi?"

Marah, Tully'nin her söylediğini büyük bir dikkatle dinliyordu. "Kıyafetin Armani miydi?" diye sordu.

Kate, Tully'nin, "Evet, Marah. Bakıyorum da moda tasarımcılarının hepsini tamyorsun. Seninle gurur duyuyorum," dediğini duyunca tam anlamıyla sersemlemişti.

"Fotoğrafları magazin dergilerinde gördüm. Senin de en iyi giyinenlerden biri olduğun yazıyordu."

"Bunun için çok çalışmak gerekiyor," dedi Tully gülümseyerek. "Güzel görüneyim diye koca bir ekip çalıştı."

"Vay canına!" dedi Marah bir kez daha. "Çok havalı."

Tully ünlülerin dünyasındaki haberlerini bitirince konuyu dünya siyasetine getirdi. Johnny'yle, Clinton-Levvinsky skandalini ve basımn bu olayı en ince ayrıntısına kadar didiklemesini tartıştılar; ne zaman kısa bir sessizlik olsa Marah atılıp genç kızların dünyasında çok ünlü olan, Tully'nin bizzat tanıştığı, Kate'in ise adım bile duymadığı kişiler hakkında sorular soruyordu. Doğruyu söylemek gerekirse ikizler o kadar ele avuca sığmaz çocuklardı ki, Kate bütün dikkatini onlara vermek zorunda kalıyor, onları susturmak için uğraşıp duruyordu. Yine de bir şeyler söylemeye çalışıyor, bir iki yorumda bulunuyordu ama oğlanlar birbirlerine yemek atıp duruyorlardı, bu yüzden de Kate onları zapt etmek için gözünü üzerlerinden ayıramıyordu.

Yemek sanki bir saniyeden de kısa sürmüştü onun için. Yemek bitince Marah masayı topladı; bunu Tully'yi etkilemek için yaptığı o kadar belli oluyordu ki...

"Bulaşıkları ben yıkarım," dedi Johnny. "Siz üzerinize birer battaniye alıp Tully'yle dışarıda biraz otursanıza."

"Sen bir prenssin," dedi Tully. "Ben bir şişe margarita hazır-

layacağım. Kate sen de Huey'yle Louie'yi yatır. On beş dakika sonra dışarıda buluşuruz."

Kate başını sallayıp ikizleri üst kata götürdü. Çocukları yıkayıp giydirip masal okumayı bitirdiğinde saat neredeyse sekize gelmişti.

Kendini biraz bitkin hissediyordu, alt kata indiğinde Marah'mn Tully'nin kucağında kıvrıldığım gördü.

Merdivenlerin sonuna geldiğinde Johnny yanına gelip, "Margaritalar karıştırıcıda. Marah'yı ben yatırırım."

"Seni seviyorum."

Johnny karışırım kalçasına bir şaplak atıp kızına döndü. "Biliyorum. Hadi bakalım, tavşanak. Yatma zamanı."

"Yaaa baba! Yatmam şart mı? Tully teyzeme Mrs. Hermann'ı anlatıyordum."

"Üst kata zıpla ve pijamalarım giy. Bir dakika içinde sana hikâye okumaya geleceğim."

Marah, Tully'ye sımsıkı sarılıp onu yanağından öptü, ayaklarım sürüye sürüye Kate ile Johnny'nin olduğu tarafa doğru yürüdü.

Formalite icabı Kate'i de öpüp iyi geceler diledi, sonra da üst kata çıktı.

Tully ayağa kalkıp Johnny'nin yamnda durdu. "Pekâlâ çok sabırlı davrandım -ki bildiğiniz gibi bu pek de iyi olduğum bir konu değil- ama artık çocuklar gittiğine göre, dökül bakalım."

Kate kaşlarını çattı. "Neyi?"

"Berbat görünüyorsun," dedi Tully yavaşça. "Sorun ne?"

"Hormonlardandır. Ya da uykusuzluktan. Oğlanlar beni çok yoruyor." Kate her zamanki bahanelerini sıralayışma güldü. "Ben iyiyim."

Johnny "Sorunun ne olduğunun farkında değil bence," dedi Tully'ye, sanki Kate orada değilmiş gibi.

Tully, "Yazma işi nasıl gidiyor?" diye sordu Kate'e

Kate irkildi. "Harika."

"Hiçbir şey yazmıyor," dedi Johnny. Kate bunun için ona şöyle temiz bir dayak atabilirdi.

Tully inanamamış gibiydi. "Hiç mi?"

"Bildiğim kadarıyla hiç," dedi Johnny.

"Sanki ben burada değilmişim gibi konuşmayı kesin," dedi Kate. "İlgi çekmeye çalışan on yaşında bir kızım var, dünyadaki bütün sporları yapmaya meraklı, haftada üç kez dans dersi alıyor; Sex and The City[84] dizisindeki kadınlardan daha yoğun bir programı var. Bu arada asla aynı anda uyuinayan ve dokundukları her şeyi kıran ikizleri de unutmayın. Nasıl bütün bunları, yemeği, çamaşırı, temizliği yapıp bir de üstüne kitap yazabilirim?" Onlara baktı. "İkinizin de ne düşündüğünü biliyorum. Görünüşe göre herkes aynı fikirde. Kendimi bulmam için kendime biraz zaman ayırmam gerekiyormuş da, annelikten daha fazlasına ihtiyacım varmış da... -Evet kahretsin ki öyle- Sadece tüm bunları yapıp çocukların peşinde koşuşturmamı gerektiren işleri nasıl aksatmadan yapacağımı bilmiyorum."

Kate'in içindekileri dökmesinin ardından gelen sessizlikte şöminede yanan odunlardan biri düşerek çatırdamaya başladı.

Tully, Johnny'ye baktı. "Pislik herif!"

"Ne?" Johnny o kadar şaşırmıştı ki Kate neredeyse gülecekti.

"Hem evi temizliyor, hem de senin çamaşırlarınla mı uğraşıyor? Evi temizleyecek birini tutamadın mı Tanrı aşkına?"

"Yardıma ihtiyacı olduğunu hiç söylemedi ki?"

84 Dört modern ve kariyer sahibi kadının aşk ve seks hayatına dair ABD yapımı dizi. (yay.n.)

Kate o ana kadar onca yükün altında ne kadar ezildiğini fark rtmemişti. Vücuduna bir rahatlık hissi yayıldı, sırtındaki bütün kaslar gevşedi. "İhtiyacım var ama," dedi sonunda kocasına, gerçeği kabullenerek.

Johnny karışım yanına çekip öptü. "Tek yapman gereken bir şey söylemekti," diye fısıldadı sonra, dudaklarım dudaklarından (.ekmeden. Kate de onu öptü ve sımsıkı sarıldı kocasına.

"Bu kadar cilveleşme yeter," dedi Tully, Kate'in kolundan tutarak. "Şimdi margarita istiyoruz. Johnny margaritalan dışarı, verandaya getir."

Kate, Tully'nin onu dışan götürmesine izin verdi. Dışarı çıktıklarında gülümseyerek arkadaşına baktı. "Teşekkür ederim, Tul. Neden yardım istemedim ben de bilmiyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Johnny'ye patronluk taslamaya bayılıyorum." En yakınındaki Airondack[85] sandalyeye oturdu. Önlerinde, bakımsız bahçenin hemen ötesinde kıyıya vuran dalgaların köpükleri gümüş rengi bir kurdele gibi uzamyordu. Yükselip alçalan suyun sessiz şırıltısı geceyi dolduruyordu.

Kate yanındaki sandalyeye oturdu.

Johnny gelip ikisine de birer içki verdi ve tekrar geri gitti.

Uzun bir sessizlikten sonra Tully, "Seni sevdiğim için bunu söyleyeceğim, Katie: Her okul gezisine ve kermese katılman gerekmiyor. Kendine zaman ayırman lazım."

"Şimdi de bilmediğim bir şey söyle."

"Dergilerde okuyorum, televizyonda da görüyorum Ev hanımı olan anneler yüzde kırk daha fazla..."

"Hayır. Ciddiyim. Bana bilmediğim bir şey anlat. Eğlenceli bir şeyler."

"Yeni bin yıla girerken Paris'te olanları anlatmış mıyaım?

85 Açık havada kullanılmak üzere tasarlanmış bir tür kolçaklı sandalye, (ç.n.)

Havai fişeklerden bahsetmiyorum. Hani şu Brezilyalı adam vardı ya..."

2000 yılında, temmuzun ilk günü hafta içi her sabah olduğu gibi Tully'nin çalar saati sabah üç buçukta çaldı. Sızlanarak erteleme düğmesine bastı, sadece bir kerecik on dakika daha fazla uyumak istiyordu, yeniden Grant'in yamna sokuldu. Onun kollarının yamnda uyanmayı seviyordu ama nadiren o kollarda uyanıyordu. Uykuda bile olsa, tam anlamıyla birbirlerine karışmak için ikisi de fazlasıyla yalmzdı. İlişkilerini bitirip bitirip tekrar başlattıkları onca yılda dünyanın her yerine gitmişler, onlarca parıltılı partiye ve smokin giymenin zorunlu olduğu yardım etkinliklere katılmışlardı. Basın Grant'e, Tully'nin "dönemlik aşkı" adım takmıştı, Tully de bunun hep diğer tüm lakaplar gibi olduğunu düşünmüştü, ama son zamanlarda bunun ne kadar da doğru olduğunu tekrar düşünür olmuştu.

Grant yavaşça uyandı, Tully'nin kolunu ovdu. "Günaydın, aşkım," dedi dün gece puro içtiğini gösteren rahatsız edici, pürüzlü bir sesle.

"öyle miyim gerçekten?" diye sordu yavaşça dirseğinin üzerinde dayanarak.

"Nasıl mısın?"

Kısa bir an için gözlerini devirdi, sonra durdu ama tepkisi yine aynı oldu. "Yine mi aynı konu? Otuz dokuz yaşmdasın. Biliyorum. Ama bu kim olduğumuzu değiştirmez ki Tully. Güzel giden bir şeyi mahvetmeyelim, olur mu?"

Grant, sanki Tully onunla evlenmek ya da hamile kalmak istiyormuş gibi davramyordu ama ikisi de doğru değildi. Tully dönerek yataktan çıkü ve geniş dairesinde banyoya doğru yürüdü. Banyonun ışıklarını yaktı.

"Ah, Tanrım."

Çöp kutusunun içinde uyumuş gibi görünüyordu. Şimdi kısa kesilmiş olan ve araya sarı tutamlar attırdığı saçları yüzünün her yanına dökülmüştü. Sadece Annette Bening ya da Sharon Stone bu saçla dışarı çıkardı; gözaltlarındaki torbalarsa kocaman olmuştu.

Artık Batı Yakası'ndan gece uçuşu yapmayacaktı. Bütün hafta sonu Los Angeles'ta parti parti gezip pazartesi sabahı işe gitmek için fazlasıyla yaşlanmıştı. Dün gece eve dönerken kimsenin fotoğrafım çekmemiş olmasım umdu. Oğul John Kennedy'nin trajik ölümünden beri paparazziler ortalıkta cirit atıyordu. Ünlülerle -ya da sözde ünlülerle- ilgili haberler iyi iş yapar olmuştu.

Uzun, sıcak bir duş aldı, saçlanm yıkayıp kuruttu ve özel tasarım bir eşofman takımı giydi. Buharlı banyodan çıktığında Grant kapıda onu bekliyordu. Dün geceki takım elbisesinin içinde, özellikle dağıtılmış saçlarıyla inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu.

"Hadi bugün işleri asalım," dedi kolunu adamın beline dolayarak.

"Üzgünüm, aşkım. Birkaç saat içinde Londra'ya uçağım kalkıyor. Bizimkileri görmem lazım."

Tully başım salladı, hiç şaşırmamıştı. Grant gitmek için hep bir neden bulurdu. Kapıyı kilitleyip birlikte asansöre gittiler ve aşağı indiler. Central Park VVest'te arka arkaya çekilmiş siyah şehir arabalarının yamna geldiklerinde Tully onu öpüp hoşça kal dedi ve gidişini izledi.

önceden onun bu şekilde hayatına gelip gidişini severdi, hep beklenmedik anlarda gelir ve Tully sıkılmadan ya da ona âşık olmadan giderdi. Ama son birkaç aydır, Tully onunlayken de en az onunla olmadığı zamanlardaki kadar yalnız hissediyordu kendini.

Üniformalı şoforü ona büyük boy latte kahve verdi. "Günaydın, Ms. Hart."

Tully minnetle kahveyi aldı. "Teşekkürler, Hans," dedi arabaya binerek. Arka koltuğa yerleşerek Grant ya da hayatı hakkında düşünmemeye çalışıyordu. Bunun yerine renkli camdan Manhattan'ın karanlık sokaklarına baktı. Günün bu saatleri şehrin uykuya dalmaya en yakın olduğu saatlerdi. Sadece en dayanıklılar sokaktaydı; çöp toplayanlar, fırmcılar, gazete dağıtanlar.

Saymak istemediği kadar çok yıldır bu rutinin içindeydi. Neredeyse New York'taki ilk gününden bu yana işe gitmek için sabahın üçünde kalkıyordu. Başarı kazandıkça yalnızca uzun çalışma saatleri daha da uzamıştı. CBS onu içine çektikten soma sabah yayınlarına bir de öğleden sonra toplantılarım eklemek zorunda kalmıştı. Ün, şöhret ve para kazandıkça daha az çalışıp kariyerinin tadım çıkarması gerekirdi, ama tam tersi olmuştu. Daha çok kazandıkça, daha çoğunu istemeye başlamıştı, kazandıklarım kaybetmekten daha çok korkar olmuştu ve daha çok çalışmıştı. Karşısına çıkan her işi üstlenmişti; meme kanseri üzerine bir belgesel sunmuş, yepyeni bir oyun programında konuk sunuculuk yapmış, *Kâinat Güzeli* yarışmasında jüri üyesi bile olmuştu. Hatta Leno, Letterman, Rosie gibi birçok ünlünün programına konuk olmuştu. Ve yüksek protokolün katıldığı yılbaşı gösterilerine. Kimsenin onu unutmamasım sağlamışta.

Otuzlu yaşlarının başında programına ayak uydurmak daha kolaydı. O zamanlar uzun saatler boyu çalışabiliyordu, bütün öğleden somayı uyuyarak geçirip gece boyunca partilere katılırdı; uyandığmda harika görünürdü ve kendini iyi hissederdi. Ama şimdi kırkma yaklaşıyordu ve kendini yorgun ve bir işten diğerine koşmak için biraz yaşlı hissediyordu; üstelik bunu yüksek topuklu ayakkabılarla yapmak da bir o kadar zor gelir olmuştu. Gün geçtikçe daha çok, işten gelir gelmez kanepeye kıvrılıp Kate'i, Mrs. M'yi ya da Edna'yı arar olmuştu. Yeni açılan bilmem

hangi kulüpte ya da galalarda kırmızı halının üzerinde görünmek ya da fotoğraflanmak artik cazibesini yitirmişti. Artık daha çok onu gerçekten tanıyan ve gerçekten umursayan insanlarla bir arada olmaya can atar olmuştu.

Edna durmadan ona baştan bu anlaşmayı yaptığım, başarılı olmanın karşılığında hayatından vazgeçtiğini söyleyip duruyordu. Ama Tully "Eğer paylaşabileceğin biri yoksa başarılı olmanın ne anlamı var ki?" diye sormuştu geçen hafta, kafaları çektikten sonra.

Edna sadece başım iki yana sallayıp, "İşte bu yüzden buna fedakârlık diyorlar. Aym anda hepsine birden sahip olamıyorsun."

Peki ya aslında tam da bunu -yani her şeyi- istiyorsan?

CBS binasımn önünde şoförünün kapıyı açmasını bekledi, soma araban dışarı çıkıp hâlâ aydınlanmamış olan yaz sabahına adım attı. Sokaklarda yükselen ısıyı şimdiden hissedebiliyordu; bugün yakıcı bir sıcak olacaktı. Yakınlardan bir yerden çöp toplama kamyonunun homurtusu duyuluyordu.

Hızla ön kapıya yürüyüp içeri girdi, asansöre yönelirken kapıdaki görevliye başıyla selam verdi. Üst katta, makyaj odasında kurtarıcısı onu bekliyordu. Şişkin kaslarım sergileyen daracık kırmızı bir tişört ve üzerine tam oturan siyah bir deri pantolon giymiş olan Tank bir elini beline koyup başım salladı. "Birileri bu sabah berbat görünüyor."

"Kendini bu kadar acımasızca eleştirme," dedi Tully sandalyeye yerleşerek. Tank'i beş sene önce saçım ve makyajım yapması için işe almıştı. Bu kararı aldığına neredeyse her gün pişman oluyordu.

Tully'nin başındaki Hermes bandanayı çekti ve gözündeki koyu renk gözlükleri çıkardı. "Bilirsin, tatlım, seni severim ama gece gündüz durmadan çalışmaya bir son vermen lazım artık. Yine çok zayıfladın."

"Çeneni kapa da yüzümü boyamaya başla bakalım."

Her zamanki gibi işe Tully'nin saçlarından başladı. Çalışırken bir yandan da konuşuyordu. Bazen biri bazen de öteki içini dökerdi, yaptıkları işin özünde vardı bu. Birlikte geçirdikleri onca zaman sonunda tam olarak arkadaşlığa dönüşmese de garip bir yakınlık oluşmuştu aralarında. Tam New York tarzı bir ilişkileri vardı. Ama bugün Tully özel konulara girmeden, havadan sudan bahsediyordu. Ne kadar keyifsiz olduğunu belli etmek istemiyordu. Tank bu konuya balıklama atlar ve ona hayatım nasıl yoluna koyacağına dair tavsiyeler vermeye başlardı hemen.

Saat beş olduğunda Tully on yaş daha genç gösteriyordu. "Sen bir dâhisin," dedi sandalyeden kalkarak.

"Küçük hamm, eğer bu gidişatı değiştirmezseniz bir makyaj dâhisine değil, estetik cerraha ihtiyacınız olacak."

"Teşekkürler." Tully ona her zaman kamera karşısında yaptığı gibi gülümseyip başka bir şey söylemesine fırsat vermeden uzaklaştı.

Yayın başladığında kameraya bakıp tekrar gülümsedi. Burada, bu sahte dünyada mükemmel görünüyordu. Rahat bir tavırla konuşuyor, konuklarının ve birlikte haber sunduğu spikerlerin yaptığı esprilere gülüyor, herkesin onu kendilerinden biri gibi görmesini sağlıyordu. Amerika'daki hiç kimsenin şu anda gerçekte neler hissettiğini bilmediğinden emindi. Hiç kimse Tallullah Hart'ın elinde olanlardan fazlasını istediğine ihtimal vermezdi.

İkizlerle ve Marah'yla alışveriş yapmak tam bir baş ağnsıydı. Kate son olarak Safevvay'deki, kütüphanedeki, eczanedeki ve kumaşçıdaki işlerini de hallettiğinde bütün gücü tükenmişti ve saat daha üçtü. Eve giderken yol boyunca ikizler ağlamış, Marah

da somurtmuştu. On yaşına geldiğinde kızı bebeklerle birlikte arka koltukta oturma yaşım çoktan geçtiğine karar vermişti; şimdi ne zaman arabaya binip bir yere gitseler küplere biniyordu. Amacının Kate'i usandırmak olduğu çok belliydi.

"Benimle tartışmayı kes, Marah," dedi; marketten ayrıldıklarından bu yana en az on ikinci kere oluyordu bu.

"Tartışmıyorum. Açıklama yapıyorum. Emily ön koltukta oturmaya başladı, Rachel da öyle. İzin vermeyen tek anne..."

Kate garaja girip frene öyle sert basta ki market poşetleri öne doğru uçtu. Ama Marah'mn susmasım sağladığı için buna değmişti doğrusu. "Aldıklarımızı içeri taşımama yardım et."

Marah eline tek bir poşet alıp içeri gitti.

Kate onu azarlayamadan Johnny gelip her şeyi yüklendi. Kate de ikizlerle birlikte onun peşinden eve girdi.

Her zamanki gibi televizyon da açıkta, sesi Kate'e göre fazlasıyla yüksekti ve CNN izleniyordu.

"Ben oğlanları yatırayım," dedi Johnny, bütün poşetleri tezgâhın üzerine yerleştirdikten sonra. "Soma sana iyi bir haberim var."

Kate kocasına yorgun bir gülücük atta. "Gerçekten iyi olur. Sağ ol."

Yarım saat sonra Johnny alt kata geldi. Kate yapması gereken son birkaç bale kostümü için aldığı kumaşı yemek masasının üzerine seriyordu. Dokuz tanesi bitmişti, üç tane kalmışta.

"Ben aptalın tekiyim," dedi; Johnny'yle değil de kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Bir dahaki sefere gönüllü olan var mı diye sorduklarında elimi kaldırmayacağım."

Johnny arkasına yaklaştı, onu çekip ayağa kaldırdı ve kendine doğru çevirdi. "Her zaman aym şeyi söylüyorsun."

"Dedim ya işte. Aptalın tekiyim ben. Söyle bakalım neymiş iyi haber? Akşam yemeğini sen mi hazırlıyorsun yoksa?"

"Tully aradı."

"İyi haber bu mu? Her cumartesi arar zaten."

"Marah'mn dans gösterisine gelecekmiş, vaftiz kızına bir de sürpriz parti yapmak istiyor."

Kate kocasının kollarından sıyrıldı.

"Gülümsemiyorsun," dedi Johnny kaşlarını çatarak.

Kate içten içe böyle aniden sinirlenmesine kendi de şaşırmıştı. "Marah ve benim birlikte bir şeyler yaptığımız tek şey bu dans gösterileri. Ben onun için burada bir parti verecektim zaten."

"Yaa."

Kate kocasımn başka şeyler de söylemek istediğinden emindi ama Johnny bunu yapmayacak kadar akıllıydı. Bu konunun onunla hiç ilgisi olmadığının farkındaydı.

Kate sonunda derin bir iç çekti. Bencilce davranıyordu, ikisi de bunun farkındaydı. Vaftiz annesi, Marah'mn idolüydü, üstelik sürpriz partiye de bayılacaktı. "Ne zaman geliyormuş?"

Yirmi Dördüncü Bölüm

Gösteri günü Marah o kadar heyecanlı ve gergindi ki duygularına bir türlü hâkim olamıyordu. Her zamanki gibi, stresli olduğu zaman boyundan büyük öfke nöbetleri geçiren küçük bir diva oluvermişti kızı. Şimdi yemek odasındaki masamn yanında durmuş, bir elini beline dayamıştı; düşük bel, soluk bir kot pantolon ve üzerinde parlak harflerle Baby One More Time[86] yazan pembe, askısız bir bluz giymişti. Bluzu belini iki santim kadar açıkta bırakıyordu. "Kelebekli tokalarımı nereye koydun?"

Dikiş makinesinin üzerine eğilmiş, çalışmakta olan Kate başını bile kaldırmadı. "Banyondaki çekmecede. En üstte. Bu arada o bluzu dışarıda giymiyorsun."

Marah'mn ağzı açık kaldı. "Ama bu doğum günü hediyesi.

"Evet, biliyorum. Tully teyzenin aptallığı."

"Artık herkes böyle giyiniyor."

"Kalbimi kırıyorsun. Gerçekten. Şimdi git de üzerini değiştir. Seninle tartışacak vaktim yok."

Marah abartılı abartılı içini çekip sinirle merdivenleri çıkmaya başladı.

Kate başım salladı. Sorun sadece resital değildi. Son günlerde Marah her konuda aşırı tepki veriyordu. Kızı ya mutlu mutlu kıkırdıyordu ya da tamamen çileden çıkıyordu. Annesi torununu ne zaman görse gülerek bir sigara yakıyor ve, "Ah, bu onlu

86 **Ünlü bir pop şarkısı. Bir Kez Daha Bebeğim, (ç.n.)**

yaşlar çok eğlenceli olacak. Çok geç olmadan kafayı çekmeye başla bence," diyordu.

Kate makineye doğru biraz daha eğilip ayağım pedala koydu ve elindeki işe devam etmeye koyuldu.

İşi bittiğinde neredeyse iki saattir başım kaldırmadan çalışmıştı. Sonra, dans gösterisinin kostümlerini bitirir bitirmez, aceleyle diğer işlerini yapmaya koyuldu; askıları buldu, kostümleri arabaya yerleştirdi, oğlanların dişlerini fırçalamasına yardım etti ve kavgalarım ayırdı. Neyse ki akşam yemeğini ve bulaşıkları Johnny halletmişti.

Saat altıda herkesi arabaya doldurdu, ikizleri araba koltuklarına oturttu, sonra da yerine geçti. "Bir şey unuttum mu acaba?"

Johnny ona baktı. "Alnında spagetti sosu var."

Kate güneşliği açıp küçük kare aynada kendine baktı. Evet, kaşımn üzerinde kesinlikle kırmızı bir çizgi vardı.

"Duş almadım," dedi dehşetle.

"Böyle olacağım biliyordum," dedi Johnny.

Kate ona döndü. "Biliyor muydun?"

"Sana saat beş oldu dediğim zaman ateş püskürerek yemeği hazırlamamı söyledin."

Kate sızlandı. O koşuşturmanın içinde kendisi hazırlanmayı unutmuştu. Üzerinde hâlâ en eski pantolonu, VVashinton Üniversitesi'nin amblemini taşıyan çuval gibi bir svveatshirt ve eski Adidasları vardı. "Sokaklarda yaşayan evsiz kadınlara benziyorum."

"Ama üniversite mezunu olan bir evsiz kadına..."

Onu duymazlıktan gelip hızla arabadan indi, eve doğru koşarken Marah'mn, arkasından, "Makyaj da yap, anne!" diye bağırdığım duydu.

Kate çekmecelerini karıştınp oldukça yeni görünen, ayağa geçirmeli siyah bir tayt ve kalçanın altına kadar inen beyaz, V yaka bir kazak buldu. Bu taytlar hâlâ moda mıydı? Bilmiyordu. Saçını atkuyruğu yapıp çıtçıtlı tokayla tutturdu, sonra dişlerini fırçalayıp maskara ve allık sürdü.

Dışarıdan korna çalındı.

Bir çift siyah ipek bilek çorabı ve apartman topuklu siyah süet ayakkabılarını kapıp koşarak arabaya döndü.

"Geç kalacağız," diye mızmızlandı Marah. "Herkes çoktan gelmiştir."

"Bir şey olmaz," dedi Kate; biraz nefes nefese kalmıştı.

Şehrin içinden geçip Island Oditoryum'da durdular. İçeride tam bir curcuna vardı: Yaşlan yedi ile on bir arasında değişen on iki kız, onların gergin anne babaları, olup bitenlerle hiç ilgilenmeyen onlarca gürültücü kardeş ve öğrencilerinden daima görgü kurallarına uygun davranmalarını bekleyen ve bu yaramaz öğrenci sürüsüyle her nasılsa sesini hiç yükseltmeden baş etmeyi beceren yetmişlik dans hocası Miss Parker. Kate kostümleri giyinme odasma taşıdı, kızların hazırlanmasına yardım etti, saçlarını atkuyruğu yapıp tokalarını taktı, sprey sıktı ve onlara azıcık maskara ve parlatıcı sürüp makyaj yaptı.

îşi bittiğinde kızının önünde diz çöktü. "Hazır mısın?"

"Video kamerayı getirdiniz mi?"

"Getirdik tabii."

Marah düzensiz, iri dişlerini göstererek gülümsedi. "İyi ki geldin, anne," dedi.

İşte o an, bütün uğraşlarına değerdi: Deli gibi yoğun programına, gece geç saatlere kadar dikiş dikip ütü yapmasına, kanayan yorgun parmaklarına. Bütün bunları bu bir anlık birliktelik için yapmıştı. "İyi ki."

Marah ona sarıldı. "Seni seviyorum, anne."

Kate kızını sımsıkı kucakladı, tatlı, pudralı kokusunu içine çekti. O anda kızının çocukluğunun bitip ergenliğinin başlamasına ne kadar az kaldığım fark etmişti, bu yüzden kızına uzun uzun sarıldı. Böyle anlar çoktan oldukça azalmaya başlamıştı.

Marah geri çekilip tekrar annesine gülümsedi ve arkadaşlarıyla birlikte kulise koştu. "Hoşça kal."

Kate yavaşça ayağa kalktı ve oditoryuma gitti; Johnny üçüncü sırada iki oğlunun ortasında oturuyordu. Kate yanlarındaki koltuklara bakıp Tully'yi aradı. "Daha gelmedi mi?"

"Hayır. Aramadı da. Belki bir işi çıkmıştır." Johnny gülümsedi. "George Clooney'yle randevusu falan vardır mesela."

Kate gülümseyerek Lucas'ın yanındaki yerine oturdu. Çevresindeki bütün koltuklara anne-babalar ve büyükanne ve büyükbabalar dizilmişti, hepsi de oturur oturmaz kameralarım çıkarmışlardı.

Kate'in annesiyle babası tam zamamnda gelip yanındaki koltuklara oturdular. Annesi her zamanki gibi eski siyah Kodak Instamatic fotoğraf makinesinin ipini koluna geçirmişti. "Tully de gelecek sanıyordum," dedi.

"Geleceğini söylemişti. Umarım kötü bir şey olmamıştır." Kate uzun süre yanındaki yeri Tully için ayırdı ama soma koltuğu tutmaktan vazgeçti.

Işıklar yamp sönünce izleyiciler sustular. Üzerinde pembe bir tay t, boyu dizlerine inen bir balerin eteği ve siyah bir dansçı mayosu olan Miss Parker, sahnenin ortasına yürüdü. Yaşlanmış bir baş balerin olduğu her halinden belli oluyordu. "Hepinize merhaba," dedi yumuşak ve aksi sesiyle. "Bildiğiniz gibi ben..."

Oditoryumun arka kapıları çarparak açıldı. Bütün seyirciler aym anda arkaya döndü.

Tully sanki az önce Grammy ödül töreninden çıkmış gibi

orada duruyordu. Aralarında san tonlar olan kısa saçları ona güzel ve yaramaz bir kız havası katmıştı; bu yüzden gülümsemesi ilaha da kocaman görünüyordu. Tek omuzdan askılı ve hâlâ inı ecik olan belinden oturtmalı, orman yeşili, nefes kesen, ipek bir elbise giymişti.

Seyirciler aralarında fısıldanmaya başladı. *Tallulah Hart... televizyondakinden daha da güzelmiş...* Miss Parker'ın giriş konuşmasını kimse dinlemiyordu.

"Hâlâ bu kadar güzel görünmeyi nasıl beceriyor?" diye sordu annesi yaklaşarak.

"Plastik cerrahiyle ve bir ordu dolusu makyaj uzmanıyla."

Annesi bu sözlere gülerek *Sen de en az o kadar hoşsun,* demek ister gibi Kate'in elini sıktı.

Tully, Mularkeylere el sallayarak ön sırada koridor tarafındaki boş koltuğa doğru yürüyüp oturdu.

Tiyatronun ışıklan kısıldı ve mavi bir peri kıyafeti giyinmiş olan Maggie Levine dans ederek sahneye çıktı. Kız kardeşi Cleo ve diğer kızlar da parmaklannın ucunda dönüp sıçramaya, figürlerini uyum içinde yapmaya çalışarak onu takip ettiler. Küçük olanlar daha tecrübeli olanları dikkatle izleyip her figürü bir saniye geriden takip ediyorlardı.

Bu küçük şapşallıklar gösteriyi daha da büyülü hale getiriyordu. Kate'in tek yapabildiği gözyaşlarını tutmaya çalışmakta, sonra tam Marah dönerek sahneye çıkarken Johnny, Lucas'ın üzerinden ona doğru eğilip elini tuttu. Marah hareketlerinin ortasında Tully'yi gördü ve sahnenin tam ortasında durup deli gibi el sallamaya başladı.

Tully de ona el sallayınca seyirciler arasında gülüşmeler oldu.

Gösteri bittiğinde herkes istekle alkışlıyordu. Kızlar alkışlar-

la birkaç kez sahneye çağrılıp selam verdikten sonra gülüşerek ailelerinin yamna koştular.

Marah doğruca vaftiz annesinin yanına koştu. Sahneden ok gibi fırlayıp Tully'nin kollarına yapıştı. Birlikte fotoğraf çektirip tanışmak isteyen insanlar çevrelerinde toplanmaya başlamıştı. Bütün bunlar olurken Marah'mn ne kadar gururlandığı yüzünden okunuyordu.

Çevrelerindeki kalabalık dağılmaya başladığında Tully aile üyelerinin yamna gidip hepsiyle tek tek kucaklaştı. Bir kolunu Kate'in omzuna dolayıp diğer eliyle Marah'mn elinden tutarak yüksek sesle, "Vaftiz kızıma bir sürprizim var," dedi.

Marah gülerek yerinden sıçramaya başladı. "Nedir?"

"Görürsün," dedi Tully, Kate'e göz kırparak. Bütün aile hep birlikte koridoru geçip dışarı çıktı.

Dışarıda kaldırımın yamna park etmiş pembe uzun bir limuzin duruyordu.

Marah çığlık attı.

Kate, Tully'ye döndü. "Şaka mı bu?"

"Çok hoş, değil mi? Bunu bulmak ne kadar zor oldu anlatamam. Hadi herkes binsin." Tully kapıyı açtı ve hep birlikte konforlu siyah koltuklara yerleştiler. Arabamn tavam küçük mavi ve kırmızı ışıklarla aydınlatılmıştı.

Marah, Tully'ye sokulup elini tuttu. "Bu, bugüne dek gördüğün en güzel sürpriz," dedi. "Gösterimi nasıl buldun?"

"Muhteşemdin," dedi Tully.

Feribotla karşıya geçerken yol boyunca arabadan inmediler, Marah hiç durmadan Tully'ye bir şeyler anlatıyordu.

Seattle tarafma geçtiklerinde araba yeniden hareket etti, gezmeye çıkmış turistler gibi şehrin etrafında tur attılar. Soma ışıl ışıl aydınlatılmış saray kapısı gibi gösterişli bir kapının önünde

durdular; onları karşılamak için bir kapı görevlisi geldi. Kapıyı .içip eğilerek, "Siz güzel bayanlardan hanginiz Marah Rose acaba?" diye sordu.

Marah hemen elini kaldırdı, gülerek, "Benim," dedi.

Adam arkasında tek bir pembe gül çıkararak ona uzattı.

Marah büyülenmiş gibiydi. "Vay canına!"

"Teşekkür et, Marah," dedi Kate; sesi elinde olmadan fazla sert çıkmıştı.

Marah ona öfkeli bir bakış attı. "Teşekkür ederim."

Tully onlan otele götürdü. En üst katta kocaman bir süitin kapılarım açtı; her yerde çocuklara yönelik oyun makineleri, hoplayıp zıplayacakları platformlar, sanal boks makineleri, küçük çarpışan arabalar vardı. Gösterideki bütün kızlar aileleriyle birlikte çoktan gelmişlerdi. Odamn ortasında beyaz kumaşlarla süslü bir masa duruyordu. Masamn üzerinde kocaman, kat kat pembe bir pasta vardı, pastamn üzeri dondurulmuş küçük balerinlerle süslüydü.

"Tully teyze," diye bağırdı Marah ona sarılarak. "Burası muhteşem. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, prenses. Hadi git de arkadaşlarınla oyna."

Herkes bir an için öylece donup kalmıştı. İlk kendine gelen Johnny oldu. Kucağmda VVilliam'la, Tully'nin yamna geldi. "Hani onu şımartmayacaktın?"

"Aslında bir midilli alacaktım ama bu daha iyi olur diye düşündüm."

Kate'in annesi güldü. Babası başım iki yana sallıyordu. "Hadi, Margie, Johnny," dedi sonunda babası. "Gidip bara bir bakalım."

Kate ve Tully baş başa kaldıklarında, Kate, "İnsanları nasıl

etkileyeceğini gerçekten iyi biliyorsun. Marah bunu yıllarca anlatacak," dedi.

"Çok mu abartmışım?" dedi Tully.

"Belki birazcık."

Tully yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ona baktı ama bu gerçek bir gülüş değildi. Kate onun rol yaptığını hemen anlamıştı. "Sorun ne?"

Tully cevap vermeden önce Marah hoplaya zıplaya geri geldi; küçük yüzü neşeyle parlıyordu. "Hepimiz seninle fotoğraf çektirmek istiyoruz, Tully teyze."

Kate orada durmuş, kızının, vaftiz annesine bakarak kendinden geçişini izliyordu. Bunu kendine itiraf etmekten nefret etse de içinde küçük bir kıskançlık vardı. Bu gecenin onların gecesi olması gerekiyordu; onun ve Marah'nın.

Tully limuzinde oturmuştu, dizlerine yatmış olan Marah'nın ipek gibi, siyah saçlarını okşuyordu. Karşılarında oturan Kate, Johnny'ye yaslanmış uyuyordu, Johnny'nin de gözleri kapalıydı. İkisinin de yanında küçük bir oğlan çocuğu kıvrılmış uyuyordu. Mükemmel ailenin sembolü gibiydiler.

Limuzin sahil yoluna döndü.

Tully, Marah'nın yumuşacık, pembe yanağım öptü. "Eve geldik sayılır, prenses."

Marah yavaşça gözlerini açtı. "Seni çok seviyorum, Tully teyze."

Bu sözler Tully'nin kalbini bir yumruk gibi sıkıştırmıştı, içinde neredeyse acı veren bir duygu yoğunluğu hissetti. Eskiden başarımn altın gibi olduğunu, çamura düşse bile değerinden bir şey kaybetmeyeceğini ve seveinin daima orada olacağını, o ka-

mera karşısındayken kenarlarda bir yerlerde onu bekleyeceğini düşünürdü. Geçmişini göz önüne alınca, böyle bir düşünceye neden kapıldığına bir türlü anlam veremiyordu. Bu dünyada sevginin ne kadar az olduğunu çoktan fark etmiş olması gerekirdi. Eğer başarı ırmakların derinliklerinde yatan altınsa, sevgi toprağın kilometrelerce altında gömülüydü ve doğal haliyle fark edilemiyordu. Marah'nın bu sözlerinin onu böylesine etkilemesine şaşmamalıydı. Bu sözleri hayatında o kadar az duymuştu ki... "Ben de seni seviyorum, Marah Rose."

Limuzin tekerlekleri çakıllı yolda çıtırdayarak evin yoluna sapıp park etti. Ailenin arabadan inip eve girmesi hiç bitmeye- • çekmiş gibi uzun sürdü. Hepsi de hemen üst kata çıktılar.

Tully boş oturma odasında ne yapacağım bilemez bir halde duruyordu. Yer döşemeleri gıcırdıyordu. Ailenin akşam koşuşturmacasına karışıp yardıma olmayı denemişti ama ayak altında dolaşmaktan başka bir işe yaramamış, sonunda da vazgeçmişti.

Sonunda Kate yorgun yorgun iç çekerek merdivenlerden inip aşağıya geldi, elinde iki büyük Afgan battaniye taşıyordu. "Söyle bakalım, Tully, sorun ne?"

"Nasıl yani?"

Kate onu kolundan tutup her yanma oyuncaklar saçılmış odadan geçirerek mutfağa götürdü. Mutfakta durup iki kadeh beyaz şarap doldurdular, sonra da dışarıya çıkıp çimenlerin içinde duran sandalyelere gittiler. Dalgaların sessiz şırıltısı Tully'yi en az yirmi yıl öncesine, evden kaçıp nehrin kenarına oturarak erkeklerden konuştukları ve sigaralarım paylaştıkları o gecelere götürdü.

Tully eskimiş Adirondack sandalyeye oturup örgü battaniyeyi üzerine aldı. Bunca yılın ve şüphesiz, sayısız yıkamanın ardından Mrs. M'nin mentollü sigarasının ve parfümünün kokusu işlemişti battaniyeye.

Kate battaniye serili bacaklarını yukarı toplayıp çenesini dizlerine dayadı, sonra Tully'ye dönüp, "Anlat," dedi.

"Ne anlatayım?"

"Biz ne zamandır birbirimizin en iyi arkadaşıyız?"

"David Cassidy'nin çok meşhur olduğu zamanlardan beri."

"Ve sen hâlâ bir sorun olduğunda anlamayacağımı düşünüyorsun, öyle mi?"

Tully arkasına yaslamp şarabım yudumladı. Aslmda bunu anlatmayı çok istiyordu -onca yoldan kalkıp gelmesinin nedeni biraz da buydu- ama yine de, şimdi arkadaşımn yanında olduğu halde, nereden başlayacağım bilemiyordu. Daha da kötüsü, kendini hayatında eksik olan şeylerden yakman aptalm biri gibi hissediyordu. O kadar çok şeye sahipti ki...

"Kariyerinden vazgeçtiğin zaman senin deli olduğunu düşünmüştüm. Dört yıl boyunca ne zaman seni arasam arkadan Marah'nın çığlıkları geliyordu. Benim hayatım böyle olsa kendimi öldüreceğimi düşünürdüm hep ama senin sesin yorgun, sinirli ve şaşırtıcı derecede mutlu geliyordu. Bunu hiç aklım almıyordu."

"Bir gün bunun nasıl bir şey olduğunu sen de anlayacaksm.

"Hayır, anlamayacağım. Neredeyse kırk yaşına geldim, Kate." Sonunda Kate'e baktı. "Galiba asıl delilik eden bendim, kariyer yapmaktan başka bir şey düşünmedim."

"Ama muhteşem bir kariyerin var."

"Evet. Ama bazen... yetmiyor işte. Bunu söylemek aç gözlülük, biliyorum, ama günde on sekiz saat çalıştıktan sonra bomboş bir eve gelmekten bıktım."

"Hayatım değiştirebileceğini sen de biliyorsun. Ama bunu gerçekten istemen lazım."

"Teşekkürler, Obi-Wan."[87]

Kate kıyıya vuran dalgalara bakü. "Geçen hafta gazetelerde altmış yaşında doğum yapan bir kadının haberi vardı."

Tully güldü. "Sen cadının tekisin."

"Biliyorum. Hadi bakalım zavallı küçük mega zengin kız. Sana odam göstereyim."

"Şikâyet ettiğim için pişman olacağım, değil mi?"

"Ah, kesinlikle."

Karanlık evde yürümeye başladılar. Misafir yatak odasımn kapısına geldiklerinde Kate, Tuly'ye döndü. "Artık Marah'yı şımartmak yok, tamam mı? Çoktan senin aydan geldiğini düşünmeye başladı zaten."

"Hadi ama, Katie. Geçen yıl iki milyon dolardan çok kazandım, bu kadar parayı ne yapacağım ki?"

"Hayır kurumuna bağışla. Ama artık pembe limuzinler falan yok, anlaştık mı?"

"Hiç de eğlenceli değilsin, biliyorsun, değil mi?"

Tully çok sonra, katlanan yatağın içe gömülen yamuk yumuk minderinin üzerinde uzanmış, pencereden Büyük Ayı'ya bakarken Kate'in hayatının nasıl olduğunu sormadığım fark etti.

Kate buzdolabımn yanında' duvarda asılı duran takvime baktı. Zamanın bu kadar çabuk geçtiğine inanamıyordu bir türlü, ama kanıtı karşısında duruyordu işte. 2002 yılının kasım ayı gelmişti ve son on dört ayda dünyada büyük değişiklikler olmuştu. Geçen yıl eylül ayında teröristler Dünya Ticaret Merkezi'ne ve Pentagona'a uçak saldırısı düzenlemiş, binlerce inşam öldürmüşlerdi. Yine başka bir uçak kaçırılıp sonunda düşürülmüş ve hiç

87 *Yıldız Savaşları* **serisinde yedi şövalyesi olan bir karakter, (ç.n.)**

kurtulan olmamıştı. Arabalara yerleştirilen ya da intihar bombacılarının patlattığı bombalar gece haberlerinde hemen her gece çıkar olmuştu, kitle imha silahı aramaları başlatılmıştı. Hemen her sohbette, her yayında "El Kaide", "Taliban" ve "Pakistan" gibi sözcükler geçiyordu.

Korku herkesi, her şeyi değiştirmişti ama yine de her zamanki gibi hayat devam ediyordu. Saat saat, gün gün, politikacılar ve ordu mensupları bombaların ve teröristlerin izini sürerken ve Adalet Bakanlığı, Enron şirketindeki skandalları su yüzüne çıkarırken, aileler günlük yaşamlarım sürdürmeye devam ediyorlardı. Kate de ev işlerini yapamaya, çocuklarım büyütmeye ve kocasım sevmeye devam ediyordu. Ailesine biraz daha sıkı tutunmaya ve onları eve daha yakın tutmaya çalışmasına kimse şaşmıyordu: Dünya artık eskiden olduğu kadar güvenli bir yer değildi çünkü.

Artık Şükran Günü'ne bir hafta kalmıştı, Noel de iyice yaklaşmıştı.

Bu dönem tatil dönemiydi, kadınlar yılın bu zamanlarında resmen birkaç farklı kimliğe bölünürdü. Bu dönemin neşesi ve bu neşenin beraberinde getirdiği onca yapılacak iş arasında iki arada bir derede kalan Kate, durup bu eşsiz anlann tadım çıkarmayı çoğu zaman unutuyordu. Okuldaki partiler, bale kursunun yardım yemeği ve sığınma evinin bağış toplama satışları için pasta yapması gerekiyordu; ve tabii alışveriş de. Bainbridge Adası her ne kadar büyüleyici bir yer olsa da, söz konusu ciddi bir hediye arama işi olduğunda insan buramn etrafı sularla çevrili bir kara parçası olduğunu fark ediyordu. Alışveriş merkezleri ve mağazalar buraya çok uzaktı. Kate kendini bazen hiç oksijeni olmadan dikey tırmanış yapan bir dağcı gibi hissediyordu; zirve Nordstrom Alışveriş Merkezi'ydi. Üç çocuğunuz olduğunda onlara hediye almak zaman alıyor, zamansa her zaman kıt oluyordu.

Şimdi Kate servis sırasında ilk sırada park etmiş arabanın sürücü koltuğunda oturuyordu; Noel listesini yapmaya başlamıştı. Daha sadece birkaç şey yazmıştı ki okul zili çaldı ve çocuklar okul binasından dışarı akın etmeye başladı.

Marah genellikle bu taş binadan bir yığm kızla birlikte çıkardı. Bu yaşlardaki kızlar katil balinalar gibi sürü halinde geziyordu. Ama bugün yalnız başınaydı, başım yere eğmiş ve kollarım sımsıkı birbirine bağlamış hızla yürüyordu.

Kate bir sorun olduğunu anladı. Asıl önemli olan sorunun ne kadar büyük olduğuydu. Kızı on iki yaşındaydı. Yani vücudunda bir sürü farklı hormon dolaşıyor, duygularım cadı kazam gibi karıştırıyordu. Bugünlerde her şeyi fazlasıyla abartıyordu.

"Selam," dedi Kate kararsız bir şekilde, tek bir yanlış sözcükle bile kavga çıkacağım biliyordu.

"Selam," dedi Marah ön koltuğa çıkıp emniyet kemerine uzandı ve taktı. "Yumurcaklar nerede?"

"Evan'ın doğum gününe gittiler. Baban işten eve gelirken alacak."

"Hmm."

Kate park alanından çıkıp Sportsman's Club Yolu'nda dura kalka ilerleyen şehir trafiğine karıştı. Eve giderken yol boyunca bir konu açmaya çalıştı ama bütün girişimleri sonuçsuz kaldı. Marah en iyi ihtimalle tek kelimelik cevaplar veriyordu, en kötü ihtimalleyse gözlerini devirerek annesine bakıyor ya da abartılı abartılı iç çekiyordu. Garaja girdiklerinde Kate son bir kez daha şansım denedi. "İkizlerin yarınki Şükran Günü partisi için kurabiye pişireceğim. Yardım etmek ister misin?"

Marah sonunda ona baktı. "Turuncu şekerlemelerle kaplı, üzerine yeşil süsler serpilen balkabağı şeklindekilerden mi?"

Bir an için kızı yeniden küçücük bir kız gibi görünmüştü; kara gözleri umutla sonuna kadar açılmış, dudakları tereddütlü

bir gülüşle kıvrılmıştı. Yıllarca verdikleri partilerin değeri, ortak anılardan oluşan bir bağ gibi şimdi aralarında duruyordu işte.

"Tabii," dedi Kate.

"Ben o kurabiyeleri çok seviyorum."

Kate de buna güvenmişti zaten. "Mrs. Norman'ın da aym kurabiyelerden getirdiği yılı hatırlıyor musun? Hani çok kızmıştın da bizimkinin daha iyi olduğunu ispatlamak için herkese ikisini de zorla denetmiştin?"

Marah sonunda gülümsedi. "Mr. Robins bana çok kızmışta. Partiden sonra ortalığı temizlemesine yardım etmek zorunda kalmıştım."

"Sana yardım etmek için Emily de kalmışta."

Marah'mn gülüşü soldu. "Evet."

"Eee, bana yardım edecek misin?"

"Tabii."

Kate buna aşırı tepki vermemeye özen gösterdi. Gülerek ne kadar sevindiğini söylemek istemese de sadece başını sallayıp kızının peşinden eve gitti, sonra da mutfağa girdiler. Fırtınalı bir yılı geride bıraktıktan sonra, ergenlik dönemine girmek üzere olan bir kızla nasıl baş edileceğini az çok öğrenmişti. Onların duygulan ışık hızıyla sürekli değişirken sizin daima sakin kalmanız gerekiyordu.

Somaki üç saat boyunca kır evi tarzmda döşenmiş büyük mutfakta yan yana çalıştılar. Kate kızına malzemeleri karıştırmayı ve kâğıt kalıpları eski yöntemle yağlamayı gösterdi. Oradan buradan, küçük, önemsiz şeylerden bahsettiler. Kate bir avcı gibi kızım gözlüyordu. Doğru zamanın geldiğini içgüdüsel olarak hissediyordu. Son kurabiyeyi de şekerlemeyle kaplayıp bulaşıkları musluğun yanına yığıyorlarken Kate, "Bir tepsi daha yapmak ister misin? Ashley'lere götürürdük," dedi.

Marah birdenbire mahzunlaştı. "Hayır," dedi neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle.

"Ama Ash bu kurabiyeleri çok seviyor, hatırlıyor musun? Hani bir keresinde..."

"O benden nefret ediyor," dedi Marah; der demez de gözünden dere gibi yaşlar akmaya başladı.

"Kavga mı ettiniz?"

"Bilmem."

"Nasıl bilmezsin?"

"Bilmiyorum işte, tamam mı?" Marah gözyaşlanna boğulup arkasına döndü.

Kate atılıp kızım kolundan yakaladı ve kendine doğru çekip sertçe kucakladı. "Ben hep buradayım, Marah," diye fısıldadı.

Marah ona sımsıkı sarıldı. "Ne yaptım, bilmiyorum," dedi hıçkırarak.

"Şşt," diye mırıldandı Kate, sanki hâlâ küçükmüş gibi kızının saçlarım okşayarak. Marah'mn ağlaması nihayet azaldığında Kate onu görecek kadar geri çekildi. "Hayat bazen..."

Arkalarındaki kapı çarparak açıldı. İkizler birbirlerine bağırıp oyuncak dinozorlarım dövüştürerek içeri daldılar. Johnny de onları kovalayarak peşlerinden girdi. VVilliam masanın ucuna çarpıp orada bırakılmaması gereken suyu devirdi. Kırılan camın sesi odada çınladı.

"Ah, ah!" dedi VVilliam, Kate'e bakarak.

Lucas güldü. "Wil-lie sen yan-dın!" diye şarkı söylemeye başladı.

Marah kollarından sıyrılarak üst kata çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapattı.

"Lucas," dedi Johnny. "Kardeşinle dalga geçme. Yerdeki camlara yaklaşmayın."

Kate derin bir iç çekip havlu almaya gitti.

Ertesi gün Kate öğlen zili çalmadan yalnızca üç dakika önce arabayla okul yoluna saptı. Park yasağı olan bir yere park edip hızla nöbetçi odasına giderek Marah'yı almak için imza attı, soma da kızının sınıfına doğru yürümeye başladı. Dün gece o konuşmalarından ve aralarındaki o bağdan sonra Marah yine kapılarım Kate'e kapatmıştı. Kate ne yaparsa yapsın kızım tekrar konuşturamamıştı, bu yüzden de bir B planı yapmak zorunda kalmıştı. Yani bir sürpriz saldırı.

Kapının üzerindeki dikdörtgen cam bölmeden bakıp kapıyı bir kere çaldı, öğretmenin ona el işareti yaptığını görünce içeri girdi.

Çocukların çoğu ona gülümseyip merhaba dedi. Sürekli gönüllü çalışmalara katılmanın faydalarından biri de buydu: Sizi herkes tamyordu. Bütün çocuklar onu gördüklerine -ya da en azından dersin bölünmesine- memnun olmuş gibiydiler.

Biri hariç bütün çocuklar.

Marah, burada-ne-işin-var-beni-herkese-rezil-ediyorsun ifadesini takındı. Kate bu bakışı adı gibi biliyordu. Ortaokul kurallarım bilirdi: Anne babaların görünmez olması gerekirdi.

Zil çaldı, çocuklar yüksek sesle konuşarak sımftan koşarak çıkmaya başladılar.

Baş başa kaldıklarında Kate, Marah'mn yamna gitti.

"Burada ne işin var?"

"Görürsün birazdan. Eşyalarım topla. Gidiyoruz."

Marah ona baktı, durumu her türlü sosyal açıdan değerlendirmeye çalıştığı her halinden belliydi. "Tamam. Arabada buluşuruz, olur mu?"

Normalde Kate bu konudaki fikrini söyler ve Marah'yı onunla birlikte yürümesi için zorlardı ama kızı şu anda duygusal açıdan çok hassastı. Kate buraya bunun için gelmişti. "Tamam."

Kolay kazandığı bu zafer Marah'yı şaşırtmışta. Kate gülümseyerek kızının omzuna dokundu. "Bir dakika içinde görüşüruz.

Doğrusunu söylemek gerekirse bir dakikadan biraz daha uzun sürmüştü ama çok fazla değildi. Kaşla göz arasında Marah yolcu koltuğuna oturmuş, kemerini takmışta. "Nereye gidiyoruz?"

"Şey, önce yemeğe çıkacağız."

"Beni okuldan yemeğe çıkarmak için mi aldın?"

"Bir şey daha var. Ama sürpriz." Kate adadaki yepyeni çok katlı tiyatro binasının bitişiğindeki lokanta tarzı restorana doğru sürdü arabayı.

"Ben bir çizburger, kızarmış patates ve çilekli süt alacağım," dedi Kate oturduklarında.

"Ben de."

Garson kız siparişlerini alıp gidince Kate kızına baktı. Mavi vinil koltuğa çökmüş otururken, ergenliğe adım atmış zayıf ve beceriksiz bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Şimdi dağınık ve bakımsız olan siyah saçları günün birinde bir zarafet tacı olacaktı, kahverengi gözleri bütün duygularım en ince ayrıntısına kadar ele veriyordu. Şimdi terk edilmiş gibi görünüyordu.

Garson meyveli sütlerini getirdi. Kate bir yudum aldı. Herhâlde ikizlerin doğumundan bu yana ilk kez dondurmalı bir şey yiyordu ve tadı muhteşemdi. "Ashley hâlâ sana uzak mı davranıyor?" diye sordu sonunda.

"Benden nefret ediyor. Ona ne yaptığımı bilmiyorum bile."

Kate ne söylemesi, bu kalp kırıklığıyla nasıl baş etmesi ge-

rektiğini uzun uzun düşünmüştü. Bütün anneler gibi o da kızını korumak, onun kırılmasını önlemek için bu dünyada her şeyi yapabilirdi ama bazı tehlikelerden tam olarak korunmak mümkün değildi, sadece yaşamp öğrenilmeleri gerekiyordu. Bu ülkenin bu yıl aldığı pek çok dersten biri de buydu ve bazı şeyler hepsini değiştirmiş olsa da, kimi şeyler de aym kalmıştı.

"Beşinci sınıftayken çok yakın iki arkadaşım vardı. Yıllarca her şeyi beraber yapardık; şenlikte at yarışlarına katılırdık, pijama partileri yapardık, yazlan gölün civarında takılırdık. Büyükannen bize 'üç atlılar' derdi. Soma bir yaz, ben on dört yaşına geldiğimde artık beni sevmez oldular. Nedenini hâlâ bilmiyorum. Oğlanlarla gezmeye, partilere gitmeye başladılar ve beni bir daha hiç aramadılar. Her gün okula giderken serviste tek başıma oturur, öğle arasmda tek başıma yemek yerdim ve neredeyse her gece uyumadan önce ağlardım."

"Gerçekten mi?"

Kate başım salladı. "Ne kadar çok üzüldüğümü hâlâ hatırlıyorum."

"Sonra n'oldu?"

"Şey, halim gerçekten de içler açışıydı; ciddi söylüyorum, diş tellerimi ve o kapkalın çerçeveli aptal gözlüklerimi görmen lazımdı."

"Marah güldü."

"Bir gün kalkıp okula gittim."

"Eee?"

"Tully teyzen otobüs durağında bekliyordu. Gördüğüm en havalı kızdı. Asla benimle arkadaş olmak istemeyeceğini düşünmüştüm. Ama biliyor musun neyi anladım?"

"Neyi?"

"İçinde, derinlerde bir yerlerde o da en az benim kadar ür-

kek ve yalnızdı. O yıl çok iyi arkadaş olduk. Gerçekten arkadaş. Seni isteyerek kırmayan ya da durup dururken seni sevmekten vazgeçmeyen türden."

"Nasıl böyle arkadaş oldunuz?"

"Zor olam da bu işte, Marah; gerçek bir arkadaşlık kurmak için kendini ortaya koymalısın. Bazen insanlar seni hayal kırıklığına uğratabilir -kızlar birbirlerine karşı gerçekten acımasız olabiliyorlar- ama bunun seni durdurmasına izin vermemelisin. Biri seni kırarsa silkinip duygularının tozunu dökmeli ve yeniden denemelisin. Sınıfında bütün lise hayatın boyunca arkadaşın olacak bir kız vardır, inan bana. Sadece onu bulman lazım."

Marah bunun üzerine kaşlarım çatarak düşünmeye başladı.

Garson yemeklerini getirdi, hesap pusulasım bırakıp uzaklaştı.

Marah, çizburgerinden bir ısırık almadan önce, "Emily olabilir," dedi.

Kate de Marah'nın bunu söylemesini bekliyordu. O ve Emily ilkokuldayken ayrılmaz ikiliydiler ama son yıllarda birbirlerinden uzaklaşmışlardı. "Evet."

Kate kızının sonunda gülümsediğini gördü, bu küçücük değişim Kate'in içini aydınlattı. Yemek boyunca çoğunlukla Marah'nın şimdiden kafayı taktığı, Kate'inse hemen hemen hiçbir şey bilmediği moda gibi önemsiz konulardan bahsettiler. Kate, "Bir şey daha var," dedi. El çantasma uzamp sanlı bir paket çıkardı. "Bu senin için."

Marah parlak ambalajı yırtarak açtı, altından kâğıt kapaklı kitap göründü.

"*Hobbit,*" dedi Marah başım kaldırarak.

"O yıl hiç arkadaşım yokken tam olarak yalmz değildim. Kitaplanm bana arkadaşlık ediyordu; bu benim en sevdiğim serinin ilk kitabı. Herhâlde *Yüzüklerin Efendisi'ni* şimdiye kadar

en az on kere okumuşumdur. Henüz *Hobbit'i* okumak için hazır olduğunu sanmıyorum ama belki birkaç yıl içinde yine duygularını incitecek bir şeyler olur, belki kendini çok üzgün ve yalmz hissedersin ve üzüntünü babanla ve benimle paylaşmaya hazır olmazsın; eğer böyle bir şey olursa yam başında duran bu kitabı hatırlarsın. O zaman onu okuyup seni uzaklara götürmesine izin verirsin. Kulağa aptalca geliyor ama ben on üç yaşındayken gerçekten işe yaramıştı."

Marah henüz değerini anlayamayacak kadar genç olduğu bir hediye aldığından biraz şaşırmış gibi görünüyordu ama yine de, "Teşekkür ederim," dedi.

Kate kızına bir an daha baktı, içinin ezildiğini hissetti. Zaman o kadar çabuk geçiyordu ki, o bebeklik, küçük kız çocuğu dönemleri neredeyse geride kalmıştı.

"Seni çok seviyorum, anne," dedi Marah.

Dünyada belki o an, sıradan bir günde sıradan bir andı ama Kate için sıra dışı bir andı. İşte bu yüzden çalışmak yerine ev hanımı olmayı seçmişti. Belki saniyeden bile daha az sürede hayatının anlamına karar vermişti, ama bu am hiçbir şeye değişmezdi. "Ben de seni. Bu yüzden de bugün okulu asıyoruz. *Harry Potter ve Sırlar Odası'm* izlemeye gidiyoruz."

Marah oturduğu yerden kalkarak gülümsedi. "Sen dünyanın en iyi annesisin."

Kate güldü. "Umarım bu sözünü genç kız olunca da hatırlarsın."

Yirmi Beşinci Bölüm

Tully, yıllan, yaptığı haberlere göre hatırlıyordu. 2002'de tatile çıkıp Avrupa'ya, St. Barts'a ve Thailand'a gitmişti. Oscar törenlerine katılmış, Emmy ödülü kazanmış, *People* dergisinin kapağında boy göstermiş ve dairesini yeniden dekore etmişti ama bunların hiçbiri aklında yer etmedi. Tek hatırladığı haberlerdi. Taliban'a karşı Anakonda Operasyonu'nun başlatılmasını, bunun bölgedeki şiddeti artırmasını, Miloseviç'in insanlık suçuyla yargılanmasını ve Irak savaşırım başlamasını haber yapmıştı.

2003 yılının ilkbaharında şiddet onu yormuş, yıpratmıştı. Sonunda evine döndüğünde de pek bir şey değişmemişti. Gittiği her yerde kalabalığın içindeydi ve hiçbir yerde ona dalkavukluk edip yağcılık yapan ama aslında onu hiç tammayan bir grup insanın ortasında olduğu kadar yalmz hissetmiyordu kendini.

Onu televizyondan izleyen hiç kimse fark etmese de Tully yavaş yavaş çöküyordu. Grant onu neredeyse dört aydır aramamıştı ve son konuşmaları da hiç iyi geçmemişti.

"Ben senin istediğin şeyi istemiyorum işte, aşkım," demişti Grant, bunu söylerken üzgün görünmeye bile çalışmayarak.

"Neymiş benim istediğim?" diye sormuştu hemen, gözlerinin dolmasına şaşırarak.

"Hep istediğin şey: Hep daha fazlası."

Buna şaşırmaması gerekirdi. Tann biliyor ya, bu sözleri hayatı boyunca yeterince duymuştu. Hatta doğru olduğunu bile kabullenebilmişti. Son zamanlarda daha fazlasını istiyordu. Ger-

çek bir hayat istiyordu, kendine kurduğu bu kusursuz, parlak, pamuk şekeri gibi hayatı değil.

Ama bu yaşta nasıl en baştan başlaması gerektiğini tam olarak bilmiyordu. İşini bırakamayacak kadar çok seviyordu, ayrıca o kadar uzun süredir zengin ve ünlü bir hayat yaşıyordu ki tekrar sıradan bir insan olduğunu düşünemiyordu.

Şimdi şaşırtıcı derecede sıcak güneşin altında, Manhattan'ın kalabalık sokaklarında, hızla hareket eden şehirlilerin rengârenk kıyafetler giyinmiş turistlerden sıyrılarak geçmesini izleyerek yürüyordu. Bugün uzun ve karlı bir kışın ardından gelen ilk güneşli gündü ve hiçbir şey New York'un havasım güneş kadar değiştiremezdi. İnsanlar kutu gibi evlerinden çıkıp yürüyüş ayakkabılarım giyerek sokaklara akın ederdi. Sağında yeşil bir vaha gibi Central Park uzamyordu. Tully bir an için ona baktığında kendi geçmişini gördü; Washington Üniversitesi'nin meydanını, orada koşturan, frizbi atan ve kum topu oynayan çocukları. Kampüsten en son çıktığından bu yana yirmi yıl olmuştu. O günden bugüne çok zaman geçmiş, çok şey yaşamıştı ama şimdi o günler ona gölgesi kadar yakın geliyordu.

Gülümseyerek bu düşüncelerden sıyrılmak istercesine başını salladı. Bu gece Katie'yi arayıp bu önemli am anlatmalıydı.

Tam yürümeye devam edecekti ki onu gördü.

Alçak yeşil bir yamacın dibinde kaldırım taşlı yolda durmuş, çevresindeki on-on beş yaşlarında iki kızın paten kaymasım izliyordu.

"Chad."

Bu ismi yıllardır ilk kez yüksek sesle söylemişti, ağzında bademlikörü gibi tatlı bir his bırakmıştı. Onu sadece görmek bile geçen yılların üzerindeki kabuğu soymuş, kendini yeniden genç hissetmesini sağlamıştı.

Tully yolun başına doğru yürüyerek ona doğru döndü. Büyük bir ağacın dalları bir şemsiye gibi üzerinde uzanıyor, güneş ışığım kesiyordu; birdenbire üşümüştü.

Bunca yıl soma ona ne diyecekti? Chad ona ne diyecekti peki? En son konuşmalarında ona evlenme teklif etmişti, soma birbirlerini bir daha hiç görmemişlerdi. Chad o zamanlar onu o kadar iyi tamyordu ki hayır cevabım almak için orada beklememişti. Ama birbirlerini sevmişlerdi. Zamanla bir şeyler öğrendikçe ve yıllar geçtikçe bunu anlamıştı. Aşkın buharlaşıp uçmadığım da biliyordu. Belki solar, güneşte kalmış kemikler gibi kururdu ama asla yok olmazdı.

Birdenbire aniden âşık olmak istediğini anladı. Tıpkı Johnny ve Kate gibi. Bu dünyada böylesine yapayalmz hissetmek istemiyordu artık.

Ona doğru yürürken sadece bir kez durakladı. Gölgelerin içinden çıkıp gün ışığına adım attı.

Bir türlü rüyalarından çıkaramadığı adam işte burada, karşısında duruyordu. Tully onun duyamayacağı kadar alçak sesle adım söyledi.

Chad başım kaldırdı ve onu gördü, yüzündeki gülüş yavaşça soldu. "Tully?"

Tully onun dudaklarının oynadığım gördü, ismini söylediğini anladı ama tam o anda bir köpek havlamıştı ve paten kayanlardan biri gürültüyle yamndan geçmişti.

Sonra Chad ona doğru gelmeye başladı. Tam da Tully'nin izlediği filmler ve kurduğu hayallerdeki gibi bir andı. Chad onu kollarına alıp kucakladı.

Ama çabucak kollarını çözüp geri çekildi. "Seni bir gün tekrar göreceğimi biliyordum."

"Sen hep benden daha inançlı bir insan oldun zaten."

"Hemen hemen herkes gibi," dedi gülümeyerek. "Ee, nasılsın?"

"CBS'de çalışıyorum. Haber..."

"İnan biliyorum," dedi yavaşça, "seninle gurur duyuyorum, Tully. Zirveye çıkacağım hep biliyordum zaten." Uzun uzun Tully'yi inceledi, soma da, "Katie nasıl?" diye sordu.

"Johnny'yle evlendi. Son zamanlarda pek görüşemedik."

"Yaa," dedi, sanki bir sorusuna cevap bulmuş gibi başım sallayarak.

Chad'in bakışlarının onu delip geçtiğini hissetti Tully. "*Yaa* ne?"

"Yalnızsın. Yine de dünya yeterli değil anlaşılan."

Tully kaşlarım çatarak ona baktı. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki en ufak bir hareketle öpüşebilirlerdi; Tully aralarındaki bu küçük mesafenin aşıldığım hayal bile edemiyordu. Chad hatırladığından daha genç, daha yakışıklı görünüyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldadı Tully.

"Neyi?"

"Baba, şuna bir bak!"

Tully kızm sesini duydu, bu ses sanki çok uzaklardan geliyormuş gibi gelmişti ona. Yavaşça başım çevirip karşılarında paten kayan iki genç kadım gördü. Yanılmıştı, on-on beş yaşından daha büyük gösteriyorlardı. Bir tanesi tıpkı Chad'in kopyası gibiydi; keskin hatları, siyah saçları vardı ve gülünce gözlerinin etrafı kırışıyordu.

Ama asıl dikkatini çeken diğer kadındı. Otuz-otuz beş yaşlarında, yüzünde kocaman bir gülümseme olan bu kadın her an gülmeye hazır gibiydi. Turist gibi renkli giyinmişti: Yepyeni bir kot pantolon, saç örgüsü desenli kalın, pembe bir kazak, deniz mavisi bir şapka ve eldivenler.

"Kızım. New York Üniversitesi'nde yüksek lisans yapıyor," dedi Chad. "Bu da Clarissa. Birlikte yaşıyoruz."

"Hâlâ Nashville'de mi yaşıyorsun?" Bu sözcüklerin ağzından çıkmasını sağlamak bir kütüğü yokuş yukarı itmek kadar zor gelmişti ona. Onunla havadan sudan konuşmak istediği en son şeydi. "Hâlâ bu işe gönül vermiş parlak öğrencilere haberciliği mi öğretiyorsun?"

Chad onu omuzlarından tutup kendine çevirdi. "Sen beni istemedin, Tully," dedi; bu kez sesinde o derin duygulann boğulduğu vardı. "Seni sonsuza dek sevmeye hazırdım ama..."

"Hayır, lütfen."

Chad kısacık bir an için, adeta her şeyi göze alıp Tully'nin çenesini okşadı.

"Seninle Tennessee'ye gelmeliydim," dedi Tully.

Chad başım iki yana salladı. "Senin büyük hayallerin var. En çok bu özelliğim severdim."

"Severdin," dedi kırılmanın aptalca olduğunu bilerek.

"Bazı şeyler bir türlü olmuyor işte."

Tully başım salladı. "Özellikle olmasına izin vermeye deli gibi korkuyorsan."

Chad onu tekrar kollarına aldı ve o kısacık anda bile Grant'in yıllardır sunmadığı bir tutkuyla sarıldı ona. Tully bir öpüş bekledi, ama hiç gelmedi. Bunun yerine Chad onu bırakıp yola kadar götürdü.

Gölgenin ani soğuğuna yeniden geldiklerinde, Tully ürpererek ona yaslandı. "Bana akıl ver, YViley. Hayatımı mahvettim. "

Tekrar güneşli kaldırıma çıktıklarında Chad tekrar yüzüne baktı. "En imkânsız hayallerindekinden bile daha başarılısın, ama yine de yetmiyor."

Tully, Chad'in gözlerindeki bakış karşısında ürkmüştü. "Yo-

luma çıkan çiçeklerden bazılarını koklamak için durmam gerekirdi ama ben onları görmemişim bile."

"Sen yalmz değilsin, Tully. Herkesin hayatında yer alan birileri vardır. Bir ailesi."

"Cloud'u unuttun galiba?"

"Belki de sen unuttun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Chad aşağıya, parka doğru baktı; kızı sevgilisinin elini tutmuştu, biri diğerine geri geri kaymayı gösteriyordu. "Kızımdan uzakta çok fazla yıl kaybettim. Bir gün artık bu ayrılığın çok uzadığına karar verdim ve onu bulmaya gittim."

"Sen her zaman iyimser biri oldun."

"Komik olan da bu ya. Sen de öyleydin." Chad eğilip yanağından öptü ve geri çekildi. "Dünyayı kasıp kavurmaya devam et, Tully," dedi, soma da uzaklaştı.

Bu sözler yıllar önce ona yazdıklarıyla neredeyse aynıydı. Tully, o zamanlar bir parça kâğıt üzerinde yazılı olan bu sözlerin alfanda yatan hüzünlü çaresizliği fark etmemişti. Şimdiyse gerçeği görmüştü: Bu sözler hem cesaretlendiriciydi hem de bir ithamda bulunuyordu. Alevleri yalnız başma izleyecekse dünyayı kasıp kavurmanın ne anlamı vardı?

Tully'nin hep iyi yaptığı bir şey varsa o da hoş olmayan durumları görmezden gelmekti. Hayatı boyunca çoğunlukla kötü anılarını ve hayal kırıklıklarım bir kutuya kaldırıp zihninin derinliklerinde, asla görülemeyecekleri kadar karardık bir yere saklamıştı. Elbette bu kötü amlar rüyalarına girmiş, zaman zaman bulanık zihninde su yüzüne çıkarak geceleri soğuk terler içinde uyandırmışlardı onu; ama gün ışığı doğduğunda onları sakladığı yere geri gönderir, kolaylıkla unuturdu.

Ama şimdi ilk kez ne zihninin karanlıklarına kaldırabileceği ne de unutabileceği bir şey olduğunu fark etmişti.

Chad. Onu, artık memleketiymiş gibi benimsediği bu şehirde böyle dururken görmek Tully'yi derinden sarsmıştı. Bu amyı aklından çıkarıp atamıyordu bir türlü. Ona söyleyemediği, soramadığı o kadar çok şey vardı ki.

Birbirlerine rastlamalarından somaki üç ay boyunca Tully, her bir ayrıntıyı hatırlayıp bir adli tıp uzmanı gibi her saniyenin üzerinden tek tek geçerek, bunların ne anlama geldiğiyle ilgili ipuçları ararken buldu kendini. Chad bu hayatı yaşamak için vazgeçtiği her şeyin simgesi oluvermişti bir anda. Seçmediği yolun simgesi.

Onun Cloud hakkında söylediklerini hatırlamak hepsinden daha da kötüydü. *Yalnız değilsin, Tully. Herkesin bir ailesi var.* Tam olarak bu sözcükleri kullanmamıştı ama söyledikleri buna yakındı. özü buydu.

Bu fikir kanserli bir hücre gibi beynine yayılıp büyüdü. Cloud'u düşünmeye, ama gerçek anlamda düşünmeye başladığım fark etti. Annesinin onu terk ettiği anlar yerine, onun için geri döndüğü anları düşünür oldu. Bu kadar çok olumsuz şey varken, tek bir olumlu tarafa ümit bağlamak tehlikeliydi, bunu Tully de biliyordu ama yine de bunun onun hatası olup olmadığım düşünmeye başlamıştı birdenbire. Annesinden nefret etmeye, hayal kırıklıklarım bir kenara kaldırıp unutmaya kendini fazla kaptırıp Cloud'un defalarca geri dönüşünün anlamım fark edememiş miydi?"

Bu düşünceyi, bu umudu bir türlü kutuya kaldırıp zihninin karanlıklarına gömemiyordu.

Sonuçta bu düşünceden kaçmayı bıraktı ve oturup bunu iyice düşünmeye başladı. Onu bu tuhaf ve ürkütücü seyahate götüren şey işte buydu. İşten iki haftalığına izin almış, valizini hazırlamış ve batıya giden bir uçağa binmişti.

Manhattan'dan ayrıldıktan neredeyse sekiz saat sonra, Bainbridge Adası'n» gelmiş, parlak, siyah bir limuzinle Ryanların evinin önünde durmuştu.

Tully şimdi evin önündeki yolda durmuş, arabamn çakıllı yolda çıtırtılar çıkararak uzaklaşmasını dinliyordu. Evin arka tarafındaki bahçede, kıyıdaki ince çakılları süpüren dalgaların sesini duyabiliyordu. Demek ki akıntı bu tarafa doğruydu. Bu güzel güneşli yaz gününün öğlen saatlerinde eski model bu çiftlik evi, İyi Bir Yaşam'ı resmeden bir albümden fırlamış gibiydi. Yeni bir kat vernik atılmış olan padavralar karamel rengi görünüyordu ve beyaz, parlak çerçeveler güneş ışığım yakalayıp tutuyordu.

Bahçenin her yamnda açılmış çiçekler baktığı her yerde bir renk cümbüşü oluşturuyordu. Her yere dağılmış olan oyuncaklar ve bisikletler onu hemen eski günlere, Ateşböceği Yolu kızları oldukları günlere götürmüştü. Bisikletleri onları yeni dünyalara uçuran sihirli halılar gibiydi.

Hadi, Katie, bırak kendini.

Tully gülümsedi. O yazı yıllardır düşünmemişti. 1974. Her şeyin başlangıcı. Kate'i tammak hayatım değiştirmişti ve her şey birbirlerine uzanma, *Seninle arkadaş olmak istiyorum,* deme cesareti göstermeleri sayesinde olmuştu.

Taşlarının aralarında yabani otlar büyümüş olan yoldan ön kapıya doğru yürüdü. Daha verandaya gelmeden bile evin içinden gelen gürültüleri duyabiliyordu. Buna şaşırmamıştı. Marah ergenliğe adım atmamış, adeta dalmıştı. Oğlanlar da büyüyüp ayaklandıkça daha da yaramaz ve gürültücü olmuşlardı; beş yaşına geldiklerinde bu durum daha da artmıştı. Tully ne zaman arasa Kate arabayla birini bir yere götürüyordu.

Tully kapı zilini çaldı. Aslında normalde öylece içeri girerdi ama böyle zamanlarda genelde onun geleceğinden haberleri olurdu. Bu seyahat öyle anlık bir karar olmuştu ki telefon bile

açmamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse böyle bir şey yapacağını kendisi de beklemiyordu. Yol boyunca korkup vazgeçeceğini düşünmüştü. Ama işte buradaydı.

Ev ayak sesleriyle inliyordu. Soma kapı açıldı, Marah karşısında belirdi. "Tully teyze!" diye çığlık attı Marah ileri doğru atılarak.

Tully vaftiz kızım yakaladı ve ona sımsıkı sarıldı. Geri çekildiklerinde önünde duran kıza baktı Tully, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı adeta. Marah'yı görmeyeli en fazla yedi veya sekiz ay olmuştu. Göz açıp kapayıncaya kadar geçen kısa bir süreydi bu ama yine de karşısındaki kız bir yabancıydı sanki. Neredeyse yetişkin bir kadın gibi görünen Marah'nın boyu Tully'yi geçmişti, süt beyaz teni, insamn içine işleyen kahverengi gözleri, sırtına dökülen gür siyah saçları ve inşam kıskandıran çıkık elmacık kemikleri vardı. "Marah Rose," dedi. "Ne kadar büyümüşsün. Muhteşem görünüyorsun. Mankenlik yapmayı düşündün mü?"

Marah'nın yüzünde beliren gülümseme nefes kesici güzelliğine güzellik kattı. "Gerçekten mi? Annem beni hâlâ bebek sanıyor."

Tully güldü. "İnan bana, camm, bebek falan değilsin." Başka bir şey söyleyemeden Johnny merdivenlerden inmeye başladı, her biri bir kolunda olan oğlanlar kucağında kıvranıyordu. Merdivenlerin ortasında Tully'yi görüp durdu. Soma gülümsedi. "İçeriye almamalıydın, Marah. Baksana elinde valiz var."

Tully gülerek kapıyı arkasından kapattı.

"Katie," diye üst kata seslendi Johnny. "Aşağı gelsen iyi olur. Kimin geldiğine inanmayacaksın." Son basamakta oğlanları yere bırakıp Tully'nin yamna gitti ve onu çekip sarıldı. Tully ister istemez birinin ona sarılmasının ne kadar güzel bir his olduğunu düşündü. O kadar uzun zaman olmuştu ki...

"Tully!" Hızla merdivenlerden inip Tully'yi çekip kucakla-

yan Kate'in sesi odadaki diğer sesleri bastırmışta. Kate geri çekildiğinde gülümsüyordu.

"Burada ne işin var senin bakayım? Buraya gelmeden önce ihbarname çekmen gerektiğini bilmiyor musun? Şimdi saçlarımı kestirmem gerektiğini, balyaj yaptırma zamanımın çoktan geldiğini söyleyip duracaksın."

"Makyaj yapmak gerektiğini de unutma. Ama istersen seni baştan yaratabilirim. Bu konuda çok iyiyimdir. Yetenek meselesi."

Geçmişte yaşadıklarının anılan sardı ikisini de, gülmeye başladılar.

Kate, Tully'nin koluna girip onu kanepeye götürdü. Tully'nin valizi koruma gibi kapıda dururken orada en az bir saat boyunca oturup hayatlarında olup bitenlerin özetini geçtiler. Saat üç gibi küçük partilerini arka bahçeye taşıdılar; orada da Marah ve ikizler, Tully'nin dikkatini çekmek için adeta Kate'le yarıştılar. Karanlık çökmeye başladığında, Johnny mangal yaktı ve Tully çimenlerin üzerindeki bir piknik masasında, gökte uzanan yıldızların altında, sakin Boğaz'a karşı aylardır ilk kez bir ev yemeği yedi. Sonra ikizlerle birlikte çekişmeli bir Candy Land[88] oyunu oynadılar. Kate ve Johnny ikizleri yatırmak için üst kata çıktığında, Tully arka bahçede Marah'yla birlikte oturdu; ikisi de gecenin soğuğundan korunmak için Mrs. Mularkey'nin ünlü örgü battaniyelerine sarılmışta.

"Ünlü olmak nasıl bir şey?"

Tully bunu yıllardır düşünmemişti, her şeyi olduğu gibi kabul edip hayatını sürdürmüştü. "Aslında bayağı güzel. Hep en iyi masaları sana ayırıyorlar, en iyi mekânlara kolayca girebiliyorsun, insanlar sana sürekli bedava şeyler veriyor. Herkes seni

88 **Çocuklar için hazırlanmış, kızma birader gibi ilerleyerek hedefe ulaşmaya yönelik bir oyun. (ç.n.)**

bekliyor. Sinema yıldızı değil de haberci olduğum için de paparazziler çoğunlukla peşime takılmıyor."

"Partiler peki?"

Tully gülümsedi. "Bir süredir partileri pek de umursamaz oldum, ama evet, pek çok partiye davet ediliyorum. Kıyafetleri de unutmamak lazım. Tasarımcılar bana sürekli kıyafet gönderiyor. Tek yapmak gereken bu kıyafetleri giymek. "

"Vay canına," dedi Marah. "Bu kesinlikle çok güzel bir şeymiş."

Arkalarındaki sineklikli kapı gıcırtıyla açılıp çarparak kapandı. Verandadan sanki masa çekme sesi gibi bir ses duyuldu. Sonra müzik başladı. Jimmy Buffet. *Margaritaville.*

"Bunun ne demek olduğunu biliyorsun," dedi Kate elinde iki margaritayla gelerek.

Marah hemen mızmızlanmaya başladı. "Ben de sizinle oturabilecek kadar büyüğüm. Hem yarın okul da yok. Yarın öğretmenlerin sözleşme yenileme günü."

"Yatma zamam, küçük hanım," dedi Kate, Tully'ye içkisini vermek için eğilerek.

Marah, Tully'ye, *Gördün mü? Beni hâlâ bebek sanıyor demiştim,* der gibi baktı. Tully gülmeye başladı. "Bir zamanlar annenle ben de bir an önce büyümek için acele ederdik. Evden gizlice kaçıp annemin si..."

"Tully," dedi Kate hemen. "Eski hikâyeler onu ilgilendirmez."

"Annem evden mi kaçıyordu? Büyükannem ne yapardı?"

"Onun her şeyine sınırlama getirdi. Kıyafetlerini de Fred Mayer mağazalar zincirindeki toptan eşya bölümünden aldırdı," diye cevap verdi Tully.

Marah bunu düşününce bile irkildi.

"Polyester hem de," diye ekledi Kate. " Yaz boyunca açık ateşlere yaklaşmaya korktum."

"Siz ikiniz beni kandırıyorsunuz?" dedi Marah kollarını bağlayarak.

"Biz mi? Kandırmak mı? Hiç de bile," dedi Tully içkisinden bir yudum alarak.

Marah sandalyesinden kalktı, karşılarına geçip uzun uzun ve dertli dertli iç çekerek arkasını döndü ve eve yöneldi. Kapı çarparak kapanır kapanmaz Tully ile Kate gülmeye başladılar.

"Bizim böyle olmadığımızı söyle lütfen," dedi Tully.

"Annem aynen böyle olduğuma yeminler ediyor. Sen onun gözünde kusursuz bir çocuktun; ta ki ikimizi tutuklatana kadar."

"Zırhtaki ilk çatlak."

Kate gülerek yanındaki Adirondeck sandalyeye oturup annesinin örgü battaniyelerinden birine sarıldı.

Tully rahatlamaya başladığı o ana kadar ne kadar gergin olduğunu, boynunun ve omuzlarının ne kadar kasıldığını fark etmemişti. Her zamanki gibi Kate onun güvenlik ağıydı, ona güven veren ayrılmaz parçasıydı. En iyi arkadaşı yamnda olunca, sonunda kendine güvenmeye başladı. Arkasına yaslanıp karanlık gökyüzüne baktı. Gökyüzüne bakıp kendini küçük ve önemsiz hisseden insanlardan olmamışü hiç, ama o anda bazı insanların neden böyle hissettiğini anlamıştı; bu, bakış açısıyla ilgiliydi. Hayatının o kadar büyük bir bölymünü bitiş çizgisine ulaşmak için koşarak geçirmişti ki artık nefesi kesilmişti. Sadece hedef çizgisine odaklanmak yerine biraz da etrafına baksaydı, şimdi burada, bir ailenin paramparça kalıntılarını arayan kırk iki yaşında bekâr bir kadın olmazdı.

"Benim sormamı mı bekleyeceksin?" dedi Kate sonunda.

Gerçeği saklamanın bir anlamı yoktu, oysa içinde bir his tam

da bunu yapması gerektiğini söylüyordu. Müzik değişti, ABBA grubunun *Knowing Me, Knowing You*[89] şarkısı çalmaya başladı. "Chad'i gördüm," dedi yavaşça.

"Birkaç ay önce, değil mi? Central Park'ta?"

"Evet."

"Onu gördün diye de uçağa atlayıp beni görmeye geldin, öyle mi? Emin ol tamamen anlıyorum."

Tully cevap veremeden arkalarındaki kapı tekrar açıldı ve elinde bir birayla Johnny çıktı. Bir sandalye daha çekip yanlarına oturdu. Üçü birden çimenli bahçede bozuk bir yarım daire şeklinde oturup Boğaz'a döndüler. Ay ışığı kumlara çarpan dalgaları aydınlatıyordu. "Söyledi mi?"

"Siz ikiniz telepati uzmam falan mısınız? Daha yeni başlıyordum."

"Sadece birkaç ay önce Chad'i gördüğünü hatırlattı," dedi Kate.

"Yaa," dedi Johnny, sanki bu Tully'nin ülkenin bir ucundan kalkıp gelmesini açıklıyormuş gibi başım sallayarak.

"Bu *yaa* da ne demek?" diye sordu birden sinirlenerek. Chad de aynen böyle yapmıştı.

"O senin Moby Dick'in," dedi Johnny.

Tully ona bir bakış attı. "Onun şeyinin boyu hakkında hiçbir şey söylemedim."[90]

"Hadi ama, Tully," dedi Kate, elini kocasımn koluna koyarak. "Sorun ne?"

Tully onlara baktı, bunca yıldır evli olmalarına rağmen birbirlerine bu kadar yakın oturan, hâlâ birlikte gülebilen ve bir-

89 **Kendimi de Seni de Tanıyorum, (ç.n.)**

90 **Dick sözcüğü İngilizce'de penis anlamında da kullanılır. Johnny, Moby Dick romanına gönderme yaparak, kaçan balık büyük olur diyor. Tully ise bunu kasıtlı olarak anlamazdan geliyor, (ç.n.)**

birlerine dokunan bu kan kocaya öyle çok imreniyordu ki... "Yalnızlıktan yoruldum," dedi sonunda. Bu sözleri o kadar uzun süredir içinde tutuyordu ki, nihayet dudaklarından döküldüklerinde deniz kıyısındaki parlak çakıl taşlan kadar aşınmış gibi geldiler kulağına.

"Grant'e ne oldu?" dedi Johnny.

"Chad bir kadınla birlikte yaşıyor demiştin sanınm," dedi Kate öne doğru eğilip.

"Bu tam olarak Chad'le ilgili değil. Yani öyle ama sizin düşündüğünüz gibi değil. Chad bana bir ailem olduğumu gösterdi," dedi Tully.

Kate geri çekildi. "Cloud'u mu kastediyorsun?"

"O benim annem."

"Biyolojik olarak evet. Sürüngenler bile annelikte ondan daha iyidir, en azından yumurtalarını gömüp giderler."

"Sadece beni korumaya çalıştığım biliyorum, Kate, ama senin için onu yok saymak kolay. Senin bir ailen var."

"Onu ne zaman görsen kalbini kırıyor."

"Ama her seferinde geri gelmeye devam etti. Belki bunun bir anlamı vardır."

"Her seferinde yeniden terk etmeye de devam etti," dedi Kate şefkatle. "Her seferinde de kalbin kınldı."

"Şimdi daha güçlüyüm."

"Tam olarak neden bahsediyorsunuz? Şifreli konuşuyormuşsunuz gibi sanki," dedi Johnny.

"Gidip onu bulmak istiyorum. Son adresi var; her ay para gönderiyorum. Belki onu bir tedavi programına katılmaya ikna edersem bir şansımız olabilir."

"Defalarca tedavi gördü," diye hatırlattı Kate.

"Biliyorum ama hiç destek görmedi. Belki sadece buna ihtiyacı var."

"Çok fazla *belki* diyorsun/' dedi Kate.

Tully bakışlarım Kate'ten Johnny'ye çevirdi, sonra yine Kate'e baktı. "Bunun delilik olduğunu ve muhtemelen bir işe yaramayacağım biliyorum, sonunda hıçkırıklara boğulacağıma ya da kendimi içkiye vereceğime ya da ikisini birden yapacağıma hiç şüphem yok ama böyle yapayalnız olmaktan bıktım ve dayanacak bir sevgilim ya da çocuklarım yok. Sadece ne kadar kusurlu olursa olsun bir annem var. Katie, senin de benimle gelip onu bulmama yardım etmeni istiyorum. Birkaç günden fazla sürmez."

Kate bu sözler karşısında şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi oldu. "Ne?"

"Onu bulmam lazım. Bunu tek başıma yapamam."

"Ama... ben öyle birkaç gün için kalkıp gidemem ki. Yarın ilkokul karnavalı başlıyor. Ben oyun jüri başkanıyım. Oyunları yönetmek ve ödülleri vermek için orada olmam gerek."

Tully hayal kırıklığı içinde derin bir nefes alıp verdi. "Yaa. Şey. Peki bu hafta sonu?"

"Üzgünüm, Tul. Gerçekten. Annemle ben cumartesi ve pazar günü kilise için yemek bağışı düzenliyoruz. Eğer gitmezsem her şey karışır. Pazartesi, salı da Park ve Bahçeler Müdürlüğü'nde gönüllü olarak çalışacağım ama belki önümüzdeki haftamn sonuna doğru birkaç günlüğüne seninle gelebilirim."

"Beklersem gidemem," dedi Tully, bunu yalmz başına yapacak cesareti toplamaya çalışarak. "Herhâlde kendim gidebilirim. Ben sadece biraz kor..."

"Ekiple birlikte gitmelisin," dedi Johnny.

Tully ona baktı. "Nasıl yani?"

"Kameraya almak için işte. Sen küçük-zavallı-zengin-kız hikâyesi olan büyük bir yıldızsın. Duygusuzun teki olduğumu düşünmenizi istemem ama izleyicilerin seninle birlikte böyle bir yolculuğa çıkmaya bayılırdı. Benim patronum bu haberi yapabilmek için kırk takla atardı."

Tully hiç beklemediği bu fikri kafasmda evirip çevirdi. Bu tehlikeli bir şeydi, orası kesindi; annesi onu küçük düşürebilirdi. Ama o zaman bile o kazançlı çıkacaktı. Bir anneyle kızın yeniden bir araya gelmesi bomba gibi bir haber olurdu. Dürüst olmak gerekirse bu fikrin onun aklına gelmemesine şaşırmıştı. Böyle içten ve sıcak bir portre çizmek tüm dikkatleri üzerine çekmesini sağlayacak, kişisel reytingi tavan yapacaktı. Bunun için risk almaya değmez miydi?

İhtiyacı olan şey onu önemseyen bir yapımcıydı sadece.

Johnny'ye baktı. "Benimle gel," dedi ona dönerek. "Yapımcım sen ol."

Kate oturduğu yerde dikleşti. "Ne?"

"Lütfen, Johnny," diye yalvardı Tully. "Eğer böyle bir şey yapacaksam sana ihtiyacım var. Başka kimseye güvenemem. Böylece sen de bütün ülkede tammrsın. Patronunu ben ararım, Fred'le ben eski arkadaşız. Senin de dediğin gibi böyle bir konuyu özel haber yapmak için katil bile olur o."

Johnny karışma baktı. "Katie?"

Tully nefesini tutup arkadaşının cevabım bekledi.

"Sen bilirsin, Johnny," dedi Kate en sonunda; ama bu durumdan pek memnun olmuşa benzemiyordu.

Johnny arkasına yaslandı. "Fred'le ben konuşurum. Uçakla geldiğini düşünürsek yarın işe başlamış oluruz. Kamera için de Bob Davies'i ararım." Gülümsedi. "En azından birkaç günlüğüne kanaldan uzaklaşmak iyi gelecek."

Tully güldü. "Harika."

Sineklikli kapı çarparak açıldı; Marah hızla bahçeye daldı. "Ben de seninle gelebilir miyim, baba? Yarın okul yok, hem hep seni çalışırken görmemi istediğini söylemiştin."

Tully, Marah'mn elinden tutup vaftiz kızım kucağına oturttu. "Bu olağanüstü bir fikir. Böylece babanın ne kadar iyi bir yapımcı olduğunu görmüş olursun, annen de okuldaki işleriyle uğraşırken senin için endişelenmemiş olur."

Yamnda oturan Kate homurdandı.

Tully arkadaşına döndü. "Olur değil mi, Katie? Sadece birkaç günlüğüne. Hem böylece Marah senin gibi bir annesi olduğu için ne kadar şanslı olduğunu anlar. Onu pazartesi okulda olacak şekilde geri getireceğim. Söz."

Johnny ayağa kalkıp cep telefonunu açtı. Numaraları hışlayarak eve girdi. Önce yakından gelen sesi içeriye girince giderek azaldı. "Fred? Ben Johnny. Kusura bakma, rahatsız ediyorum ama..."

"Kate?" dedi Tully yaklaşarak. "Olur, değil mi?"

En yakın arkadaşı bu kez her zamankinden daha zor gülümseyebilmişti. "Olur tabii, Tully. Benim ailem senin ailen. İstersen hepsini al."

Yirmi Altıncı Bölüm

"Hep senin kalbini kırdı," dedi Kate saatler sonra Boğaz'ın karanlık sularını ve yıldızsız gökyüzünü aydınlatan Seattle ışıkları sönmeye başladığında.

Tully kıyıya vuran dalgalarm ip gibi dizilen köpüklerine bakarak iç geçirdi. Dalgalar zorlukla seçiliyordu. Üçüncü margaritasıru da bitirip boş bardağı yanına, çimenlerin üzerine bıraktı. "Biliyorum."

Tully sustu. Başı dönmeye başlamıştı ve doğruyu söylemek gerekirse kendisinin ortaya attığı bu fikir onu korkutmaya başlamıştı.

"Neden, Johnny?" diye sordu Kate sonunda. Sesi sanki bunu sesli sormak istememiş gibi tereddütlü çıkmıştı.

"O beni korur. Ben kes dediğimde çekimi keser. Ben çektiklerini çöpe at gitsin dersem yapar."

"Hiç zannetmiyorum."

"Benim için yapar. Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Senin için." Beceriksiz hareketlerle, sendeleyerek ayağa kalktı; artık bu kararı düşünmek istemiyordu.

Kate hemen yanına gelip dengede durmasına yardım etti.

"Sen olmasan ne yapardım, Katie?" dedi Tully arkadaşma yaslanarak.

"Neyse ki hiç öğrenmek zorunda kalmayacağız. Hadi gel, seni odana götüreyim. Biraz uyuman lazım."

Kate onu eve sokup koridoru geçirerek misafir yatak odasına götürdü.

Orada Tully yatağa yığılıp kızarmış gözlerle en yakın arkadaşına baktı. Şimdi oda etrafında dönerken bu belgesel fikrinin ne kadar aptalca olduğunu, kendine zarar vermek için nasıl da her şeyi kendi elleriyle hazırladığım fark etmişti. Kalbi kırılabilirdi... Tıpkı daha önce defalarca olduğu gibi. Keşke Kate'inki gibi bir hayatı olsaydı, o zaman böyle bir risk alması gerekmezdi.

"öyle şanslısın ki," diye mırıldandı uykuya dalmak üzereyken. "Johnny..." diyebildi. ***Ve çocuklar seni seviyor*** diyecekti ama sözcükler beyninde takılıp kaldı ve lafım bitiremeden ağlamaya başladı, sonra da uykuya daldı.

Ertesi sabah baş ağrısından gözlerini açamıyordu. Saçını ve makyajım yapması her zamankinden daha uzun sürmüştü -Johnny'nin acele etmesi için ona seslenip durması da bir işe yaramamıştı- ama sonunda gitmeye hazırdı işte.

Johnny, Kate'i çekip kucaklayarak öptü. "İki günden fazla sürmez," dedi, bunu o kadar alçak bir sesle söylemişti ki, Johnny'nin o duymasın diye böyle yaptığının farkındaydı Tully. "Sen daha bizi özleyemeden geri dönmüş olacağız."

"Bana sanki iki günden daha uzunmuş gibi gelecek," dedi Kate. "Sizi şimdiden özledim."

"Hadi, anne," dedi Marah sert sert. "Gitmemiz lazım. Değil mi, Tully teyze?"

"Annene hoşça kal öpücüğü ver," dedi Johnny.

Marah görev bilinciyle gidip Kate'i öptü. Kate, kollarında kıvranmaya başlayana kadar sıkı sıkı sarıldı kızma, soma da bıraktı.

Tully onların birbirlerine bu kadar yalan olmalarım kıskandı; o kadar güzel bir aileydiler ki...

Johnny, Marah'yı arabaya bindirip valizleri arkaya yerleştirmeye başladı.

Tully, Kate'e baktı. "Burada olacaksın, değil mi? Olur da seni aramaya ihtiyaç duyarsam diye."

"Ben hep buradayım, Tully. Bu yüzden bize ev hanımı olan anneler diyorlar ya."

"Çok komik." Tully eşyalarını kontrol etti. En üstte avukatıyla yaptığı son telefon konuşmasında aldığı notlar duruyordu. Cloud'un en son görüldüğü adreslerin listesini almıştı. "Peki o zaman. Ben çıkıyorum." Çantasım alıp arabaya gitti.

Eve sapan yolun ucunda, koltuğuna kıvrılıp oturdu.

Kate hâlâ orada, ön kapıda durmuş, eteklerine asılmış iki oğlan çocuğuyla birlikte onlara el sallıyordu.

Sadece iki saat sonra, vardıkları ilk duraklan Fail City'deki bir karavan parkıydı. Cloud'un bilinen son adresi burasıydı. Ama anlaşılan annesi bir hafta önce taşınmışta ve daha bir sonraki adresini henüz hiç kimse bilmiyordu. Konuştukları adam Cloud'un Issaquah'taki bir kamp alanına gittiğini düşünüyordu.

Sonraki altı saat boyunca Tully, Johnny, Marah ve kendisine isabetli bir sıfatla Şişman Bob diyen kameraman, kendilerine söylenenleri dinleyip arabayla oradan oraya gittiler. Her durdukları yerde, Tully'nin çeşitli kamp alanlarındaki ve toplu yaşam alanlarındaki insanlarla yaptığı konuşmaların bazı bölümlerini kameraya aldılar. Birkaç kişi Cloud'u tanıyordu ama hiçbiri onu nerede bulabileceklerini bilmiyordu. Issaquash'tan Cle Elem'e, oradan da Elennsburg'a gittiler. Marah, Tully'nin ağzından çıkan her şeyi büyük bir dikkatle dinliyordu.

North Bend'de geç saatlerde yedikleri akşam yemeklerinin sonuna doğru, Fred arayıp Cloud'un geçen ayki çekini Vashon Adası'ndaki bir bankada bozdurduğunu söyledi.

"Oraya bir saatte gideriz," diye mırıldandı Johnny.

"Onu bulabileceğimize inanıyor musun?" diye sordu Tully kahvesine şeker atarken. Gün boyunca ilk kez baş başa kalmışlardı. Şişman Bob arabadaydı, Marah da az önce lavaboya gitmişti.

Johnny ona baktı. "Ben insanlara kendimizi zorla sevdiremeyeceğimize inanıyorum."

"Anne babamıza bile mi?"

"özellikle anne babamıza."

Tully aralarında yeniden eskisi gibi bir bağ olduğunu hissetti. Ortak bir özellikleri olduğunu hatırladı: Yalnız geçen bir çocukluk. "Sevilmek nasıl bir şey Johnny?"

"Sormak istediğin soru bu değil. Birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu sormak istiyorsun aslında." Tully'ye bakıp gülünce tıpkı bir çocuğa benzemişti. "Ve de kendini."

Tully arkasına yaslandı. "Kendime yeni arkadaşlar bulmam gerek."

"Geri adım atmayacağımı sen de biliyorsun. Bunu kabullensen iyi olur. Bu haberi benimle yapıyorsun. Kamera orada her şeyi çekiyor olacak. Geri adım atmak istiyorsan şimdi tam sırası."

"Sen beni koruyabilirsin."

"Ben de bundan bahsediyorum, Tully. Korumam. Habercilik neyi gerektiriyorsa onu yaparım. Tıpkı senin Almanya'da yaptığın gibi."

Tully onun ne demek istediğini anlamıştı. Haber söz konusu olduğunda arkadaşlık bitiyordu, haberciliğin kuralı buydu. "Beni sol profilden çekmeye çalış o zaman. O taraftan daha iyi çıkıyorum."

Johnny gülümseyerek hesabı ödedi. "Git de Marah'yı getir. Acele edersek son feribotu yakalayabiliriz."

Son feribotu kaçırdılar ve geceyi limanın yakınlarındaki köhne bir otelde üç oda tutup uyuyarak geçirdiler.

Tully ertesi sabah zonklayan bir baş ağrısıyla uyandı, ne kadar aspirin içtiyse de fayda etmedi. Yine de giyinip makyajını yaptı ve Şişman Bob'ın tavsiye ettiği küçük ve ucuz bir restoranda kahvaltı etti. Sabah saat dokuzda feribota binmiş, Vashion Adası'ndaki çilek yetiştirme bölgesine doğru yola çıkmışlardı.

Yol boyunca attıkları her adımda, geride bıraktıklan her milde kamera Tully'nin üzerindeydi. Son gönderdiği çekin bozdurulduğu bankada, annesinin, elindeki tek fotoğrafı olan eski buruşuk bir fotoğrafını göstererek veznedarla konuşurken yüzündeki gülümsemeyi korumayı başarmıştı.

Saat on gibi "SUNSHINE FARMS" tabelasının altına park ettiklerindeyse artık kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.

Bu toplu yerleşim bölgesi de daha önce gördükleriyle hemen hemen aynıydı: Kıvrılarak uzayan ekili alanlar, günümüzde eski zamanlarda insanların giydiği çuvaldan ve çalı çırpıdan yapılan kıyafetlere denk kıyafetler giymiş insanlar, sıra sıra dizilmiş seyyar tuvaletler. En büyük fark konaklamaydı. Burada insanlar yurt dedikleri kubbe şeklinde çadırlarda kalıyorlardı. Irmağın kenarında böyle en az otuz çadır uzanıyordu.

Johnny arabayı park alanına çekip kamyonetten indi. Arkasından kamyonetin kapışım çekerek açıp sonra da çarparak kapatan Şişman Bob belirdi.

Marah endişeli bir sesle, "iyi misin, Tully teyze?" dedi.

"Sessiz ol, Marah," dedi Johnny. "Gel bakalım babamn yanma."

Tully onu beklediklerini biliyordu ama yine de orada öylece oturdu. İnsanlar her zaman onu beklerlerdi, ünlü olmanın nimetlerinden biri de buydu.

"Yapabilirsin," dedi dikiz aynasındaki korkmuş kadına.

Ömrü boyunca kalbini korumak için üzerini bir tabakayla kaplamaya, etrafında kalın bir kabuk örmeye çalışmıştı; şimdiyse o kabuğu bile bile soyuyor, aslında ne kadar hassas ve korunmasız olduğunu ortaya çıkarıyordu. Başka seçeneği var mıydı ki? Eğer annesiyle birlikte bir şansı olacaksa birinin ilk adımı atması gerekiyordu.

Yavaş ve dikkatli hareketlerle kapıyı açıp arabadan indi.

Şişman Bob kamerasıyla birlikte karşısında duruyordu.

Tully derin bir nefes alıp gülümsedi. "Sunshine Farms yerleşim bölgesindeyiz. Annemin yaklaşık bir haftadır burada yaşadığını haber aldık, ancak kendisi henüz buranın adresini avukatıma göndermediği için burada kalmaya karar verip vermediğini bilmiyoruz."

Uzun bir sıra şeklinde dizilmiş, üzeri sedir sundurmalarla kaplı masalara doğru yürüdü; yorgun görünen kadınlar oturmuş, mallarım satıyorlardı. Çilekler, reçeller, şuruplar, marmelâtlar, cici kız işi el işleri.

Kimse bir kameranın ya da ünlü birinin onlara doğru gelmesini umursamıyor gibiydi.

"Ben Tallulah Hart. Bu kadım arıyorum." Fotoğrafı uzattı.

Şişman Bob sol tarafına geçip onu yakından izlemeye devam etti. Kameraların duygularınızı en ince ayrıntısına kadar yansıtmak için ne kadar yakınınıza sokulması gerektiğinden pek çok insamn haberi bile yoktu.

"Cloud," dedi kadın gülümsemeden.

Tully'nin bir an için kalbi durdu sanki. "Evet."

"Artık Sunshine'da değil. Buramn işi ona göre fazla ağırdı. En son duyduğuma göre Mulberry denen o yere gitmiş. Ne yaptı ki?"

"Hiçbir şey. O benim annem."

"Çocuğu olmadığını söylemişti."

Tully bu söz karşısında verdiği tepkiyi, yüzünde bir an için beliren acıyı kameranın yakaladığım biliyordu. "Hiç şaşırma* dım. Mulberry denilen o yere nasıl gidebiliriz?"

Kadın ona yolu tarif ederken Tully içinde giderek artan bir endişe hissetti. Yalnız kalmak için uzaklaşarak bir çitin yanına gitti. Johnny yanma gelip ojıa doğru eğildi.

"İyi misin?" diye sordu kameranın yakalayamayacağı kadar usulca.

"Korkuyorum," diye fısıldadı Tully ona bakarak-

"Geçecek. O artık sana zarar veremez. Sen Tallulah Hart'sın, unutmadın, değil mi?"

İhtiyacı olan da buydu. Gülümsedi, kendini daha güçlü hissediyordu. Arkasını dönüp kameraya bakarak kendini serbest bıraktı. Gözlerinden akan yaşları kurulamaya çalışmadı. "Sanırım hâlâ beni sevmesini istiyorum," diye duygularını açığa vurdu sessizce. "Gidelim."

Tekrar kamyonete binip anayola çıktılar. Mili Road yolundan sola dönüp, eski, bej bir karavan görününceye kadar engebeli, bozuk bir çakıllı yoldan aşağı indiler. Karavan çimenlik bir alanda kütüklerin üzerine kurulmuştu; etrafı paslı, hurda arabalarla çevriliydi. Üç tane bakımsız pitbull cinsi köpek çite bağlanmıştı. Kamyonet bahçeye girdiğinde deli gibi hırlayıp havlamaya ve öne doğru atılmaya başladılar.

"Ve işte Beklenen An," dedi Tully kapının koluna uzamrken, yüzünde zayıf bir gülümsemeyle kameraya bakarak.

Hepsi aym anda arabadan inip bir hizada yürümeye başladılar. En başta Tully sahte bir güvenle ilerliyordu, Şişman Bob arkasında ya da önünde her am kameraya alıyordu, Johnny ise Marah'mn elinden tutmuş ona sessiz olması gerektiğini hatırlatarak arkalarından geliyordu.

Tully ön kapıya çıkıp kapıyı çaldı.

Cevap veren olmadı.

#

Ayak seslerini dinlemeye çalıştı ama köpeklerin havlamasından bir şey duymak imkânsızdı.

Tekrar kapıyı çaldı, tam rahat bir nefes alıp pes edip, "Şansımız yokmuş," demek üzereydi ki kapı dönerek açıldı ve üzerinde iç çamaşırı olan, dağınık saçlı dev gibi bir adam göründü. Şişkin, kıllı göbeğinin sol tarafında havai eteği giymiş bir kadın dövmesi vardı.

"Evet?" dedi kolunun altım kaşıyarak.

"Cloud'u görmek için gelmiştim."

Adam başım sağa eğip karavandan dışarı çıktı, yamndan geçerek köpeklere doğru gitti.

Karavandan gelen koku Tully'nin gözlerini yaşartmıştı. Kameraya dönüp esprili bir şeyler söylemek istiyordu ama o kadar gergindi ki yutkunmakta bile zorlanıyordu. İçeride bir yığın çöp ve boş yemek kutusu buldu. Her yerde sinekler uçuşuyordu ve kalıntılarla dolu pizza kutuları vardı. Ama en çok da boş içki şişeleri ve bir bong dikkatini çekmişti. Mutfak masasının üzerinde koca bir esrar yığını duruyordu.

Tully bunu kameraya göstermedi, bu konuda bir yorum da yapmadı.

Şişman Bob ise her bir adımım kayda alıyor, bu karavan gezisinin her ayrıntısını gösteriyordu.

Tully mutfağın yarımdaki kapalı kapıya doğru ilerledi, kapıyı çalıp açtı ve bugüne dek gördüğü en iğrenç banyoyla karşılaştı. Kapıyı çarparak kapatıp yan taraftaki diğer kapıya geçti. Bu kapıyı da iki kez çalıp kapı kolunu çevirdi. Burası küçük bir yatak odasıydı, her tarafa dağılmış kıyafetler odayı daha da daraltmışü. Yatağın kenarındaki masamn üzerinde bir dizi boş, iki litrelik Monarch Gin şişesi vardı.

Annesi dağınık yatağın üzerinde cenin pozisyonunda kıvrılmış, yırtık pırtık mavi bir battaniyeyle üzerini örtmüştü.

Tully eğilip yaklaştı, annesinin cildinin ne kadar solduğunu ve kırıştığını gördü. "Clpud?" Bu ismi en az üç dört kez söyledi am£ hiçbir cevap alamadı. Sonunda uzamp annesinin omzuna dokundu, önce yavaşça, sonra pek de yavaş olmayan bir şekilde annesini dürtmeye başladı. "Cloud?"

Şişman Bob pozisyon alıp kamerayı yataktaki kadına odakladj.

Annesi yavaşça gözlerini açtı. Etrafındakileri fark etmesi biraz uzun zaman aldı, boş ve bulanık gözlerle etrafına baktı. "Tallulah?"

"Selam, Cloud."

"Tully," dedi; kızının tercih ettiği adı sonradan hatırlamış gibiydi. "Burada ne işin var? Bu kamera da neyin nesi?"

"Seni arıyordum."

Cloud yavaşça kalkıp oturdu, ellerini kirli ceplerine sokup sigara aradı. Sigarasını yakarken annesinin elinin ne kadar çok titrediğini fark etti. Ateşi sigaramn ucuna denk getirmek için ÜÇ kez uğraşması gerekmişti. "New York'ta oturup giderek daha ünlü ve zengin biri olduğunu sanıyordum." Kameraya gergin bir bakış attı.

"Zengin ve ünlüyüm, evet," dedi Tully, sesindeki övünmeyi bastıramadan. Onca hayal kırıklığından sonra hâlâ bu kadının takdirini kazanmak için uğraşıyor olmasından nefret ediyordu. "Ne zamandır burada yaşıyorsun?"

"Neden soruyorsun ki? Ben buralarda çürürken sen güzel yerlerde yaşıyorsun."

Tully annesine baktı; darmadağınık, taranmamış saçlarının aralarındaki beyazları, dikiş yerleri sökülmüş ve yırtılmış olan çuval gibi olan lekeli kargo pantolonunu, üzerindeki yalnış düğ-

melenmiş eski flanel gömleği inceledi. Ve de yüzünü. Kırışık, kirli ve sigara, alkol ve yaşadığı perişan hayatın soldurduğu cildini. Cloud daha altmışına bile gelmemişti ama en az on beş yaş daha yaşlı gösteriyordu. Gençliğindeki zarif güzelliği artık kalmamış, tamamen silinip gitmişti. "İstediğin hayat bu olamaz, Cloud. Sen bile..."

"Ben bile, öyle mi? Beni neden arıyordun, Tully?"

"Sen benim annemsin."

"İkimiz de bundan daha fazlasını biliyoruz." Cloud boğazını temizleyip uzaklara bakmaya başladı. "Buradan uzaklaşmam lazım. Belki birkaç günlüğüne seninle kalırım. Banyo yaparım. Bir şeyler yerim."

Tully bu sözlerin onda uyandırdığı duygudan nefret ediyordu. Ömrü boyunca annesinin onunla gelmek istemesini beklemişti, ama böyle bir anın ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkındaydı. "Tamam."

"Gerçekten mi?" Cloud'un yüzündeki inanmama ifadesi birbirlerine ne kadar az güvendiklerini gösteriyordu.

"Gerçekten." Tully bir an için kameranın orada olduğunu bile unutmuştu. İmkânsızı düşlemeye cesaret edebilmişti sonunda: İki yabancı yerine anne-kız olabilirlerdi artık. "Hadi, Cloud. Gel seni arabaya götüreyim."

Tully annesiyle arasında bir bağ oluşturabilme ihtimaline inanmaması gerektiğini biliyordu, ama bunu düşününce içinde bir umut yeşeriyordu ve bu duygu bile ayaklarım yerden kesmeye yetiyordu. Belki en sonunda onun da bir ailesi olabilirdi.

Kamera her şeyi çekiyordu: Tully'nin umudunu, korkularım ve ihtiyaçlarım. Uzun dönüş yolculuğu boyunca Cloud bir köşeye kıvrılmış uyurken, Tully objektifin karşısına geçip içini

döktü. Johnny'nin sorularına hiç duraksamadan, dürüstlükle cevap verdi ve en azından ona uzak olan annesinin onu ne kadar yaraladığını gösterdi.

Ama şimdi Tully uzak sözcüğüne yeni bir sözcük daha eklemişti.

Bağımlı.

Annesini tanıdığı kadanyla ilaç ya da alkol bağımlısıydı ya da her ikisine birden bağımlıydı.

Tully düşündükçe aralarındaki sorunun nedeninin bu durum olduğuna daha çok inanmaya başlamıştı.

Annesini bir rehabilitasyon merkezine yatırıp tedavi programı süresince ona yardıma olursa, belki birlikte yeni bir başlangıç yapabilirlerdi. Tully bundan o kadar emindi ki, CBS'deki patronunu arayıp birkaç gün daha izin istedi, böylece daha iyi bir evlat olabilecek ve perişan durumdaki annesinin toparlanmasına yardım edebilecekti.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" diye sordu Johnny, Tully telefonu kapattığında.

Seattle'daki Farmont Oliympic Hotel'in Şelale Süiti dedikleri lüks odasında oturuyorlardı. Şişman Bob pencere kenarıpdaki şişkin sandalyede oturmuş, bütün konuşmayı kayda alıyordu. Her yerde kamera ve çekim malzemeleri vardı, dev ışıklar oturdukları kanepeyi sahneye çevirmişti. Marah'da şişkin sandalyelerden birine kedi gibi kıvrılmış, kitap okuyordu.

"Bana ihtiyacı var," dedi Tully sadece.

Johnny içini çekip hiçbir şey söylemeden ona bakti.

"Evet," diye ayağa kalkıp gerindi Tully. "Sanırım ben kafayı vurup yatacağım." Şişman Bob'a dönüp, "Bu gecelik bu kadar. Git de iyi bir uyku çek. Yarın yine sekizde başlarız," dedi.

Şişman Bob başım salladı, eşyalarım topladı ve koridorun sonundaki odasma doğru yöneldi.

"Ben Tully teyzemle yatabilir miyim?" dedi Marah kitabının yere düşmesine aldırmadan.

"Bence bir sakıncası yok." dedi Johnny. "Eğer Tully de isterse.

"Şaka mı yapıyorsun? Günümü vaftiz kızımla pijama partisi yaparak noktalamak muhteşem olacak."

Johnny odasına gittikten soma Tully, Marah'ya annelik yaptı; dişlerini fırçalamasını, yüzünü yıkamasını ve pijamalanm giymesini söyledi.

"Pijama giyme yaşım çoktan geçtim," dedi Marah bilmiş bilmiş, ama yatağa girip daha birkaç yıl önceki küçük kız gibi Tully'ye sokuldu.

"Bu öyle müthiş ki, Tully teyze," dedi uykulu uykulu. "Ben de büyüyünce televizyon yıldızı olacağım."

"Bundan hiç şüphem yok."

"Tabii eğer annem izin verirse ki muhtemelen vermez."

"Ne demekmiş o?"

"Annem hiçbir şey yapmama izin vermiyor."

"Senin annen benim en yakın arkadaşım, farkındasın, değil mi?"

"Evet," dedi Marah isteksizce.

"Sence neden peki?"

Marah yan dönüp ona baktı. "Neden?"

"Çünkü annen süper bir insan."

Marah yüzünü buruşturdu. "Benim artnem mi? O hiç güzel bir şey yapmaz ki."

Tully hayır der gibi başım salladı. "Marah, senin annen ne olursa olsun seni seviyor ve seninle gurur duyuyor. înan bana, prenses, bu, dünyarun en güzel şeyi."

Tully ertesi sabah erkenden kalkıp koridorun diğer tarafındaki yatak odasının önüne gitti. Odanın kapısında duraklayıp kendini hazırlayarak kapıyı tıklattı. İçeriden ses gelmeyince kapıyı yavaşça açtı.

Annesi hâlâ uyuyordu.

Gülümseyerek süitten çıktı, kapıyı da arkasından yavaşça kapattı. Johnny'nin odasının önüne gelince de duraklayıp kapıyı tıklattı.

Johnny hemen kapıyı açtı, üzerinde otelin bornozu vardı, saçlarından sular damlıyordu. "Sekizde başlayacağız sanıyordum."

"Evet. Ben gidip rehabilitasyon merkezinde giymesi için Cloud'a bir iki kıyafet, bize de yiyecek bir şeyler alacağım. Marah hâlâ uyuyor."

Johnny kaşlarım çattı. "Çok erkencisin, Tully. Dükkânlar daha açılmamıştır."

"Ben hep erkenciyim. Sen de biliyorsun, Johnny. Ayrıca Tallulah Hart'a her yer açıktır. Benim hayatımın nimetlerinden biri de bu. Sende benim odamın anahtarı var mı?"

"Evet. Şimdi oraya gideceğim. Dikkatli ol."

Tully onun dediğini duymazlıktan gelip Public Market'a gitti ve bir yığın ayçöreği, donut[91] ve tarçınlı kurabiye aldı. Cloud'un biraz kilo alması lazımdı. Soma La Dölce'ye gidip annesine kot pantolon, birkaç parça bluz, iç çamaşırı, sutyen ve de bulabildiği en kalın ceketi aldı. Saat dokuzda otele dönmüştü.

"Ben geldim," diye seslendi kapıyı ayağıyla kapatarak. "Neler aldım bir görseniz..." Kıyafet poşetlerini kanepenin üzerine koydu, torbalan da yere bıraktı.

Aldığı kurabiyeleri ve donutları oturma odasındaki küçük masanın üzerine çıkarmaya başladı.

91 Genellikle tatlı olan, çok çeşidi bulunan hamuriu yiyecek, (y. n.)

Şişman Bob köşede durmuş, Tully'nin gelişini çekiyordu.

Tully en iyi gülümsemesini takınıp kameraya baktı. "Annemin biraz kilo alması lazım. Bunlar işe yarar. Starbucks'taki hemen hemen her kahveden aldım. Hangisini sevdiğini bilmiyorum."

Johnny kanepede oturuyordu, yorgun görünüyordu.

"Burası morg gibi." Tully gidip annesinin kapısını tıklattı. "Cloud?"

Cevap yoktu.

Kapıya bir daha vurdu. "Cloud? Banyoda mısın? îçeri geliyorum."

Kapıyı açtı.

İlk olarak odadaki sigara dumanı ve açık pencere dikkatini çekti. Yatak boştu.

"Cloud?" Banyoya gitti, banyo hâlâ ıslak ve buharla kaplıydı. Kalın Mısır pamuğu havlular bir yığın halinde yerde duruyordu. Kirletilip lekelenmiş banyo lifi ve el havlusu muslukta asılı duruyordu.

Tully arkasını dönerek buharlı banyodan yavaşça çıkıp Johnny'ye ve kameraya döndü. "Gitti mi?"

"Yarım saat önce," dedi Johnny. "Onu durdurmaya çalıştım."

Tully hiçbir şey söylemedi, tıpkı Seattle sokaklarında terk edilen o on yaşındaki kız gibi ihanete uğramış hissediyordu yine kendini. Değersiz ve istenmeyen biri gibi.

Johnny yanına geldi, onu kollarına alıp kucakladı. Tully ona neden diye sormak istiyordu; onun ne suçu olduğunu, neden kimsenin onunla kalmak istemediğini... Ama sorular boğazına düğümlenmişti. Tully uzun süre ona sarılıp kaldı, onun rahatlığına bıraktı kendini. Johnny, sanki bir çocukmuş gibi onun saçlarını okşayıp, "Şşt," diye fısıldadı kulağına.

Tully neyse ki tam zamanında nerede olduğunu hatırlayıp geri çekildi ve yüzünde zoraki bir gülümsemeyle kameraya baktı. "Evet, işte bu kadar. Hikâyemizin sonu. Benim işim bitti, Bob." Johnny'nin yamndan geçip kendi odasına gitti, duşta şarkı söyleyen Marah'mn sesini duydu. Gözleri dolmuştu ama gözyaşlarının akmasına izin vermedi. Annesi onu bir kez daha kıramayacaktı. Bundan başka bir son olacağım düşünmekle aptallık etmişti.

Soma yamnda duran boş komidini fark etti. "Mücevherlerimi çalmış sürtük!"

Gözlerini kapatıp yatağın ucunda oturdu. Cebinden cep telefonunu çıkarıp Kate'in numarasım tuşladı ve telefonun sesini dinledi. Arkadaşı telefonu açınca Tully alo bile demeden, "Bende bir sorun var, Katie,"dedi usulca; sesi titriyordu.

"Seni bırakıp gitti mi?"

"Hem de gece hırsızı gibi."

"Tallulah Rose Hart, şimdi beni dinle. Telefonu kapatıp hemen feribota biniyorsun. Seninle ben ilgileneceğim. Anladın mı? Ailemi de yamnda getir."

"Bağırmana gerek yok. Geliyorum. Hepimiz geliyoruz. Ama oraya geldiğimde içkileri hazırlasan iyi edersin. Çocuklara içirdiğin o berbat meyve sularıyla falan da karıştırmadan içeceğim."

Kate güldü. "Daha sabah saatlerindeyiz, Tully. Size kahvaltı hazırlarım."

"Sağ ol, Kate," dedi Tully sessizce. "Sana borçluyum."

Başım kaldırınca Şişman Bob'ı gördü. Kapıda durmuş her şeyi kameraya alıyordu, Johnny de yamndaydı.

Ancak onu ağlatan ne kameranın kırmızı ışığı, ne halkın önünde küçük düşeceğini bilmek ne de her şeyi gören objektifti.

Johnny ve gözlerindeki o üzgün, anlayışlı bakış ağlatmıştı onu sonunda.

Yirmi Yedinci Bölüm

Belgesel iki hafta sonra yayınlandı; Tully'nin olağanüstü başarılarına alışkın olan Kate bile halkın tepkisi karşısında şaşırıp kalmıştı. Haber medyaya damgasını vurmuştu. Tully yıllarca kamera karşısında, tam bir tarafsızlıkla haber yapıp sunan soğukkanlı, sivri dilli profesyonel bir haberci olarak tanınmıştı.

Fakat şimdi kamuoyu, onun ne kadar çok hayal kırıklığına uğradığım ve terk edildiğini öğrenmişti. Haberci kimliğinin arkasındaki kadım görmüşlerdi ve sürekli ondan bahsediyorlardı. En çok duyulan sözse, ***"Aynı benim gibi,"*** idi.

Bu belgeselden önce halk Tallulah Hart'a saygı duyuyordu. Belgeselden sonraysa ona tapmaya başlamışlardı. Tully aym haftada hem ***People*** hem de ***Us*** dergilerinin kapağında boy göstermişti. Belgesel -ve bazı bölümlerinden seçmeler- eğlence ve haber programlarında tekrar tekrar yayınlanmıştı. Görünüşe göre Amerikan halkı Tully'den bıkmak bilmiyordu bir türlü.

Ama herkes Tully'yi ve arasımn bozuk olduğu annesiyle yaşadığı üzücü yüzleşmeyi izlerken, Kate bu görüntülerde bambaşka bir şey görüyor ve görüntüleri adeta saplantı halinde izliyordu.

En son, Cloud'un gittiği ortaya çıktığı zaman Johnny'nin Tully'ye bakışım, yamna gidip onu kollarına alışım unutamıyordu.

Bir de Tully ve Johnny'nin Sunsine Farms'ta sessizce aralarında konuştukları o görüntü vardı. Görüntülerde aralarındaki konuşma montajlanıp hemen ardmdan yerleşim bölgesinin ge-

nel görüntülerine geçilmişti ama Kate birbirlerine ne dediklerini düşünmeden edemiyordu.

Bir primatolog gibi beden dillerini inceledi ama en sonunda başladığı noktaya geri döndü: Duygusal bir belgesel hazırlayan iki eski arkadaş ve uzun süredir onlarla ilgili endişeleri olan bir eş.

Bu işe artık bir son verecekti. Eğer bir şey daha olmasaydı Kate yıllar boyu onlarca kez yaptığı gibi eski kıskançlıklarım bir kutuya kapatıp kaldıracaktı.

Ama bir şey daha olmuştu.

Dünyanın en büyük ikinci yapımcılık şirketi Syndiworld, belgeseli izleyip Tully'ye kendisinin hazırlayıp sunacağı bir saatlik bir program yapmayı teklif etti; Tully böylece bütün dikkatleri üzerine çekecekti.

Bu fikir Tully'nin dünyasım tümüyle değiştirmiş, ona kamera karşısında kendisi gibi olma, bütün dünyaya gerçekte nasıl biri olduğunu ve gerçek duygularım gösterme fırsatı vermişti. Artık sabahın üçünde iş başı yapmak da yoktu. Teklifi duyar duymaz bunun tam da istediği şey olduğunu söylemişti ama yine de iki şartı vardı: Birincisi program Seattle'da çekilecekti, ikincisi de yapımcılığım John Ryan yapacaktı. Bu şartları koyarken arkadaşlarının iznini almak aklına bile gelmedi.

îlk telefon geldiğinde Kate ve Johnny arka verandada oturmuş, uzun bir günün ardından bir şeyler içmeyi planlıyorlardı.

Johnny, Tully'nin teklifi karşısmda gülmüş, ona böyle işlerde uzman birini bulmasım söylemişti.

Sonra Tully milyonluk bir maaştan bahsetmişti.

İki gün sonraysa artık Kate'in gülmediği kesindi. O ve Johnny oturma odasında durmuş, çocuklar yattığı için seslerini yükseltmemeye çalışıyorlardı. Tully New York'a geri dönmüş-

tü; telefonun başına oturmuş, bir kez daha dediğini yaptırdığım görmek için beklediğine şüphe yoktu.

"Bu konuda neden tartıştığımızı anlayamıyorum, Katie," dedi Johnny, pencerenin önünde bir ileri bir geri gidip gelerek. "Bu teklif hayatımızı değiştirecek."

"Şimdiki hayatimizin nesi varmış?"

"Ne kadar çok para teklif ettiklerinin farkında mısın? Evin ödemesini tamamlayabiliriz. Çocukları Harvard'a tip okumaya gönderebiliriz. Ben de gerçekten önemli olan birkaç program yapabilirim. Tully dünyanın çeşitli bölgelerindeki insanların yaşadığı sıkıntıları göz önüne serebileceğimi söyledi. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor musun?"

"Bundan sonra böyle bir kariyer mi istiyorsun? Her söze ***Tully şunu dedi, Tully bunu dedi,*** diye mi başlayacaksın?"

"Tully için çalışıp çalışamayacağımı mı soruyorsun? Cevabım evet! Tully Hart'tan çok daha kötü bir sürü insanla çalıştım ben."

"Belki onun için çalışman şart mı diye soruyorumdur?" dedi Kate usulca.

Johnny odada dolaşmayı kesip ona döndü. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bütün bunların sebebi bu mu? Asırlar önce yaşanan bir gece mi?"

"O olağanüstü güzel bir kadın. Ben sadece senin..." Cümlesini bitiremedi, eski korkularım ve güvensizliklerini sözcüklere dökemedi.

Johnny ona öyle kızgın bir bakış attı ki, Kate küçülüp kaybolduğunu hissetti. "Ben bunu hak etmiyorum."

Kocasının merdivenleri hızla çıkışım izledi, kapıyı çarparak kapattığım duydu.

Uzun süre orada oturup alyansına baktı. Neden bazı anılar

bir türlü silinip ahlamıyordu ki? Yavaşça ışıklan söndürüp kapıları kilitledi ve üst kata çıktı.

Odalarının kapalı kapısının önünde durup derin bir nefes aldı. Şimdi ne yapması, ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Kocasının kalbini kırmış, ona hakaret etmişti. Bunun çok büyük bir fırsat olduğunu ikisi de biliyordu. Kendi güvensizliği ve korkulan yüzünden böyle bir fırsatı tepemezlerdi.

Gidip ondan özür dilemeli; korkmakla aptallık ettiğini, nefes aldığından ne kadar eminse onun aşkından da o kadar emin olduğunu söylemeliydi. Üstelik doğruydu da. Onun aşkından gerçekten emindi.

Bu yüzden de Johnny'yle gurur duymalı, bu fırsat onun için çok önemli olduğundan onun adına sevinmeliydi. Evlilik böyle bir şeydi, bir takım oyunuydu, şimdiyse amigoluk yapma sırası ondaydı. Ama bütün bunlan bildiği halde yine de mutlu olamıyordu.

Daha çok korkuyordu.

Evet, zengin olacaklardı. Belki nüfuzlan da artacaktı.

Ama bedeli ne olacaktı?

Tully sözleşmesini tamamlayıp bir sürü ünlü insanın katıldığı duygusal bir son yayın yaparak New York'a veda etti. Emerald City'de yeni bir çatı katı tuttu, bir ay boyunca kapalı kapılar arkasında yapılan toplantılara katılıp Mularkeylerin tatil geleneğinin anısına, "Tully Hart'la kız kıza sohbet" adım verdiği programının planlanm yaptı. Johnny'yle birlikte eski günlerdeki gibi uzun saatler boyu çalışıp ekibi belirlediler, seti tasarladılar ve programın konsepti üzerinde çalıştılar.

2003 yılının ağustos ayı geldiğinde ön hazırlıklann çoğu bitmiş, Tully yine işe fazlasıyla dalıp bir hayatı olduğunu unut-

tuğunu fark etmişti. Karşı yakada oturan Kate'le bile neredeyse hiç görüşmemişti. Bu yüzden de telefon açıp en iyi arkadaşım ve manevi kızım günü birlikte geçirmeye davet etti.

"Üzgünüm,"dedi Kate. "Şehre inemem."

"Hadi ama," diye yalvardı Tully. "Bu yaz pek arayamadım, biliyorum ama Johnny'yle her gün on iki saat boyunca çalışıp durduk."

"Bilmediğim bir şey söyle. Onu benden daha çok görüyorsun."

"Seni özledim."

Bir sessizlik oldu, soma, "Ben de seni özledim, ama bugün gerçekten olmaz. Oğlanların arkadaşları gelecek."

"Marah'yı elinden alsam olur mu? Hı?" dedi Tully, düşündükçe bu fikri daha çok benimseyerek. "Onu yine Juarez'e maniküre götürürüm, makyaj dersi de alırız. Belki bir de yüz maskesi. Harika olacak. Kız kıza dışanda bir gün geçiririz."

"O daha güzellik merkezine gidemeyecek kadar küçük, Tully," diye güldü Kate ama gülüşü biraz zorakiydi. "Makyajı falan da unut. Dokuzuncu sımfa geçene kadar makyaj yapması yasak."

"Hiç kimse güzellik merkezine gitmek için küçük değildir, Kate, ayrıca makyajı yasaklaman delilik. Annen de denemişti, hatırlıyor musun? Biz de sadece evde değil de otobüs durağında yapmaya başlamıştık. Doğru makyajın nasıl yapılacağım öğrenmesini istemez misin?"

"Henüz değil."

"Hadi ama," diye ikna etmeye çalıştı Tully. "Onu on bir elli vapuruna bindir. McDonald's'ta beklerim. Hem son zamanlarda hep tartıştığınızı söylemiştin."

"Şey... Sanırım bu fena olmaz. Ama ne kadar yalvarırsa yalvarsın on sekiz yaş sınırı olan filmlere gitmek yok."

"Tamam."

"Belki böylece kendini biraz daha iyi hisseder. Yarın okul alışverişine gidiyoruz, bu o kadar sanalı bir şey ki uyuşturmadan kanal tedavisi yaptırmakla aşağı yukarı aynı şey sayılır."

"Belki onu Nordstrom'a götürürüm. Ona özel bir şeyler alırız."

"Kırk dolar."

"Efendim?"

"En fazla bu kadar harcayabilirsin. Bir dolar bile geçmeyecek, ayrıca eğer ona göbeğini açıkta bırakan bir şey alırsan, Tully..."

"Biliyorum. Biliyorum. Britney Spears eşittir Şeytan. Anladık."

"İyi. Gidip Marah'ya söyleyeyim."

Tam bir saat on iki dakika soma Tully şoförüne Alaska Yolu'ndaki McDonald's'ın yanına çekmesini söylüyordu. Korna seslerinden, buraya park etmenin yasak olduğunu anlamıştı ama kim takardı ki?

Arabanın camım indirip ona doğru koşan Marah'yı gördü. "Bu tarafa," diye seslendi arabadan inerek.

Marah ona sıkı sıkı sarıldı. "Beni evden çıkardığın için çok teşekkür ederim. Annem bütün gün beni azarlayıp duruyor. Ne yapıyoruz?"

"Gene Juarez'e gidip şöyle baştan aşağı yenilenmeye ne dersin?"

"Harika!"

"Ondan soma da ne istersen onu yaparız."

"Sen kesinlikle harikasın," dedi Marah, gözlerinde Tully'nin bugüne dek gördüğü en saf hayranlıkla ona bakarak.

Tully güldü. "İkimiz de harikayız- Bu yüzden de mükemmel bir takımız."

Yirmi Sekizinci Bölüm

T/"ız ***Kıza Sohbet*** yayınlandığı ilk günden itibaren görülmemiş **X**\.bir başarı yakalamıştı. Tully birdenbire bir haberciden ya da sabah haberleri sunucusundan çok daha fazlası oluvermişti; o artık gerçek bir yıldızdı. Programda her şey onun güçlü olduğu konulara odaklanmış, yeteneğini öne çıkaracak şekilde tasarlanmıştı.

Asıl iyi olduğu -eskiden beri hep iyi olduğu- şey insanlarla konuşmaktı.

Sadece kamerayla değil, konuklarıyla, stüdyodaki izleyirileriyle ve televizyondan izleyen herkesle bağlantı kurmayı başanyordu. Programın ilk iki haftasında Tully tam bir sansasyon haline gelmişti. ***People, Entertainment Weekly, Goodhousekeeping*** ve ***in Style*** dergilerinin kapaklarında boy boy resimleri çıkmıştı. Syndiworld, gelen taleplere yetişmekte zorlamyordu, böylece Tully'nin programı yeni piyasalara da açılmaya başlamıştı.

Her şeyden güzeli de bu onun kendi programıydı. Elbette programm bir kısmı Syndiworld'e aitti, Ryanlar da küçük bir pay sahibiydi ama forvette o oynuyordu. Herkesin bildiği gibi Oprah'mn[95] yansı kadar bile başanlı olmak çok büyük bir başanydı.

Şimdi ofisinde oturmuş, birazdan başlayacak olan çekim için notlarının üzerinden geçiyordu. Saatine baktı; çekime yirmi dakika kalmıştı.

92 Oprah YVinfrey: Ünlü bir televizyon yıldızı ve program sunucusudur. Tıpkı Tully gibi kötü bir çocukluk geçirmiş, büyükannesinin yanında büyümüş, küçük yaşta tecavüze uğramış ve iş hayatında görülmemiş başanlara imza atmıştır, (ç.n.)

Bu, ünlü konuklar ağırladığı programlardan biriydi. Gülümseyerek, birbirimizi-ne-kadar-da-çok-seviyoruz-değil-mi, tarzında röportajlar yaptığı programlardan biri. Doğrusu Tully'nin içinde hâlâ bu tür bölümleri çekmeye tahammül edemeyen bir haberci ruhu kalmıştı ama içindeki iş kadım ağır basıyordu. Son günlerde halk, yıldızlara yeterince yaklaşamıyordu. Johrıny bu bölümlere yalnızca dünyayı değiştirecek birkaç küçük iş yapabilmek adına katlanıyordu.

Kapı çalındı, sonra da saygılı bir ses, "Ms. Hart?" dedi.

Tully sandalyesiyle birlikte arkasını döndü. "Evet?"

"Vaftiz kızınız geldi. Kızımzı-işe-götürün konulu bölüm için."

"Harika." Tully ayağa fırladı. "İçeri alın."

Kapı sonuna kadar açıldı, üzerinde soluk kot pantolon ve lacivert kaşmir kazakla kapıda duran Johnny göründü. "Selam," dedi.

"Selam."

Johnny'nin yam başındaki Marah heyecandan yerinde duramıyordu. "Merhaba, Tully teyze. Babam bütün gün seninle birlikte kalabileceğimi söyledi."

Tully onlara doğru yürüdü. "Daha iyi bir kız bulamazdım. Bir program hazırlamanın nasıl bir şey olduğunu görmeye hazır mısın?"

"Görmek için sabırsızlanıyorum."

Tully, Johnny'ye döndü; bir an için ona ne kadar yakın durduğunu fark etmemişti. Kulağımn yamnda tıraş edilmeden kalmış o küçücük bölümü bile görebiliyordu.

"Bana ihtiyacın olursa odamda olacağım. Marah yarımdayken ona araba ya da at falan almaya kalkma."

"Daha küçük bir şey peki?"

"Normalde olur derdim, ama söz konusu sen olunca o küçük şey pırlanta olabilir."

"Kız Kıza Sohbet çantası vermeyi düşünüyordum."

"Harika."

Tully ona gülümsedi. "Sen benim yapımcımsın. Harika olduğumu söylemek zorundasın."

Johnny ona baktı. "Bütün dünya senin harika olduğunu düşünüyor."

Birdenbire, geride bıraktıkları pek çok yıl, konuşma, an ve Tully'nin geri teptiği fırsatlar aralarında belirmişti sanki. En azından Tully'ye öyle gelmişti. Artık Johnny'yi ne düşündüğünü yüzünden anlayacak kadar iyi tammıyordu. Her gün birlikte çalışmalarına rağmen çevrelerinde hep başkaları vardı ve işe odaklanıyorlardı. Tully hafta sonları onun evine gittiği zamanlardaysa, o Kate'in kocasıydı, Tully de aralarındaki mesafeyi koruyordu.

Johnny ne kıpırdadı ne de gülümsedi.

Tully gülümsedi ve gülümsemesinin samimi göründüğünü umarak geri çekildi. "Hadi gel, Marah, gidip anne-kızcılık oynayalım. Yeşil salonda Lindsay Lohan var. Bu işe nasıl başladığım sorabilirsin."

Eylül ayımn ilk haftasında güneşli bir çarşamba günü, Kate, Ordway İlköğretim Okulu'nun önündeki kaldırımda duruyordu. Daha birkaç dakika önce kaldırım kenarına park etmiş otobüslerle ve çoğu SUV ya da kamyonet olan ve yolcu taşıma şeridinde milim milim ilerleyen arabalarla tıklım tıklım olan park alam şimdi boş ve sessizdi. Zil çalıp susmuş, müdür güne başlamak için alçak tavanlı, basık binaya dönmüştü. Sonuna kadar çekilmiş iki flama, tatlı sonbahar rüzgârında uçuşuyordu.

"Hâlâ ağlıyor musun?" Tully moral vermek için sormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama sesi onu ele veriyordu. Bu sözcüklerin arkasında ufak da olsa bir gülme isteği seziliyordu.

"Kaybol, inan bana, şu anda duygularımı çok nazik bir şekilde ifade ettim."

"Hadi ama, seni eve götüreceğim."

"Ama..." Kate arabanın camından okulun uzak tarafına baktı. "Birinin bana ihtiyacı olabilir."

"Ana sınıfına başladılar, açık kalp ameliyatı olmuyorlar, hem senin yapacak işlerin var."

Kate iç çekip gözlerini sildi. "Biliyorum, bu yaptığım çok aptalca."

Tully elini sıktı. "Aptalca değil. Okuldaki ilk günümü hatırlıyorum da. Anneleri ağlayan çocukları o kadar çok kıskanmıştım ki."

"Bugün benim için buraya gelmene gerçekten minnettarım. Stüdyodan ayrılmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Yapımcım bana bir günlük izin verdi," dedi gülümseyerek. "Sanırım en yalan arkadaşımda gözü var."

Beraberce iki yamnda ağaçlar uzanan kaldırımdan arabayı park ettikleri yere doğru yürüdüler. Kate yeni mavi SUV'sinin şoför koltuğuna oturup motoru çalıştırdı.

Tully hemen oturduğu yerde öne eğilip teybe bir CD koydu. Hoparlörlerden Rick Springfield'ın sesi yankılandı. ***Jessie's Girl'ü*** söylüyordu.

Kate güldü. Okulun bahçesinden dışarı çıkıp lattelerini almak için yoldaki kahve standında durduklarında ve en sonunda eve geldiklerinde kendini çok daha iyi hissediyordu.

Her yerine oyuncak saçılmış olan dağımk, Johnny'nin en sevdiği pofuduk sandalyeye oturup ayaklarım ayak sedirine

uzattı. "Sırada ne var, korkusuz lider? Alıverişe mi gidiyoruz?"

"Geçirdiğimiz son üç saçma saatten soma pek zannetmlyo rum. Bu iş için bütün gününü ayırmalıydın."

Kate bunu daha önce de duymuştu. "Bu konudaki fikrini oldukça iyi biliyorum. Çocuklarımın etrafımda olmasım seviyorum işte."

"Aslında benim daha iyi bir planım var." Tully kendini kanepenin üzerine atü. "Yazı çalışmalarından bahsedeceğiz."

Kate az kalsın lattesini düşürüyordu. "Ya-yazı çalışmalarım mı?"

"İkizler okula başlayınca tekrar yazmaya başlayacağım söylüyordun hep."

"Bana biraz zaman tam, tamam mı? Okula daha yeni başladılar. Bunu boş ver, senin programından bahsedelim. Johnny'nin anlattığına göre..."

"Zayıf taktiklerinin farkındayım. Eğer konuyu bana getirirsen her şeyi unuturum diye düşünüyorsun."

"Genellikle doğru ama."

"Tamam, haklısın, pes! Ee, ne hakkında yazacaksın?"

Kate birdenbire kendini çıplak gibi hissetti. "Bu eski bir hayal, Tully."

"Ee, sen de günden güne eskiyip yaşlamyorsun, demek ki tam sana göre."

"Sana hiç taş kalpli bir cadı olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sadece çıktığım erkekler. Hadi, Katie. Anlat. Sürekli ne kadar yorgun olduğunu görüyorum. Hayatında başka bir şeye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Bu Kate'in hiç beklemediği bir şeydi, her ne kadar dünyamn zirvesinde de olsa Tully onun çaresizliğini fark etmişti. Birinin fark ettiğini görünce, içindeki bu çatışma dışarı çıkmıştı artık.

Doğruyu söylemek gerekirse, son zamanlarda rol yapmaktan yorulmaya başlamıştı. "Sadece o kadar değil. Kendimi... kaybolmuş gibi hissediyorum. Sahip olduklarımla yetinmem gerek ama nedense yetmiyor işte. Marah da beni çok yıpratıyor. Ne yapsam yanlış oluyor. Ben onu öyle çok seviyorum ki... ama o bana geçen seneden kalma bir ayakkabıymışım gibi davranıyor."

"Yaşından dolayı."

"Bu bahane de yavaş yavaş zayıflamaya başladı. Belki de o deli gibi istediği modellik kursuna katılmasına izin vermeliyim. Ama onun öyle bir dünyanın içinde olduğunu düşünmekten nefret ediyorum."

"Not: Burada senden bahsediyoruz," dedi Tully. "Bak, Katie. Nelere katlandığım bilmiyorum, ama daha fazlasını istemenin ne demek olduğunu bilirim. Bazen seni tamamlayacak olan şey için savaşman gerekir."

"Bunu, bir aileye ihtiyacı olduğunda benim ailemi ödünç alan kadın mı söylüyor?"

Tully gülümsedi. "Birbirimizin aynısıyız aslında, değil mi?"

Kate çok uzun bir süre sonra ilk kez güldü. "Hep öyle olduk. Bak ne diyeceğim: Eğer sen âşık olmayı düşünürsen ben de yazmayı düşüneceğim."

Tully ona baktı. "Belki bu günün tamamım plajda geçirmeyi düşünmek daha kolay olurdu." Durakladı. "Buraya taşındığımdan beri Grant'ten haber alamadım."

"Biliyorum," dedi Kate. "Üzgünüm. Ama onun sana uygun biri olduğunu düşünmüyorum. Eğer birbiriniz için doğru kişi olsaydınız birbirinize âşık olurdunuz."

"Senin gibi insanlar böyle düşünüyor," dedi Tully sessizce, sonra canlandı. "Hadi, margarita yapalım."

"Şimdi işe yarar bir şey söyledin işte! Ana sınıfının ilk gü-

nünde, üstelik de sabah sabah sarhoş olacağım, o kadar! Harika!"

Ordvvay Cadılar Bayramı Karnavalı'na sadece yedi gün kalmıştı, Kate de delilik edip fotoğraf çektirme alammn tasarlanmasında ve hazırlanmasında gönüllü olmuştu. Malzemeleri alma, arka plan resimlerini boyama, sahte perili evleri kurma derken çalışmaktan bitkin düşmüştü. Buna bir de Marah'yı modellik kursuna götürüp getirmekle artan şoförlük görevi de eklenmişti; duyguları çoğu zaman patlamanın eşiğinde oluyordu.

Ama kitabım yazıyor olması gerekiyordu. Johnny, Tully ve annesi ondan bunu bekliyordu. Kendisi de kendinden bunu bekliyordu. İkizler okula başlayınca vakit bulacağından emin olmuştu hep.

Ne yazık ki ana sınıfının programım unutmuştu. Doğruyu söylemek gerekirse çoğu zaman ikizleri okula bıraktığında neredeyse alma zamam gelmiş oluyordu; her zaman ona çok yardımcı olan Johnny ise uyamk olduğu saatlerin çoğunu evde değil, stüdyoda geçiriyordu.

Kate her zaman yaptığı şeyi yapıyordu: Eskisi kadar kolay gülümseyemediğini ya da uyuyamadığını kimsenin fark etmemesini umarak koşturmaya devam ediyordu.

Bu sabah saat altıda Johnny'yi öpüp uyandırmış, soma da Marah'yı uyandırmak için alt kattaki koridora inmişti. O andan itibaren de başkalarının ihtiyaçlarından oluşan girdaba yakalanmıştı. Çocukları okula bırakıp alışverişe gitmiş, bir saatlik çiviçekiç işi için dekorasyon komitesiyle buluşmuştu.

İşe o kadar dalmıştı ki, az kaslın ikizleri okuldan almayı unutacaktı. Son anda, SUV'sine atlayıp ada yollarından hızla geçti;

okulun önündeki yola park ettiğinde arabaların çoğu gidiyordu. İkizlere korna çalıp el salladı.

Telefonu çaldı. "Alo?" diye cevap verdi, arka kapıyı açmak için yan tarafına uzanarak.

"Anne?" dedi Marah.

"Ne oldu?"

Marah güldü ama kesinlikle yapmacık bir gülüştü bu. "Hiçbir şey. Sinirlenmek yok, ama bu akşam saat yedide bir aile toplantısı düzenliyorum."

"Bir ne?"

"Aile toplantısı. Yani kısmen. Lucas'ın ya da VVilliam'ın katılmasını istemiyorum."

"Dur da iyice bir anlayayım: Saat yedide babanla ve benimle bir toplantı yapmak istiyorsun, öyle mi?"

"Bir de Tully."

"Başım hangi belaya soktun?"

"Neden hep benimle ilgili en kötü ihtimale inamyorsun? Sadece konuşmak istiyorum."

Anne babasıyla konuşmak isteyen on üç yaşında bir kız! Ya da daha açık söylemek gerekirse, Marah'mn Kate'le konuşmak istemesi! Bu, temmuzda kar yağması gibi bir şeydi. "Tamam," dedi Kate yavaşça. "Başının dertte olmadığından emin misin?"

"Eminim. Görüşürüz. Hoşça kal."

Kate elindeki telefona bakakaldı. "Ne oluyor?" diye düşündü yüksek sesle ama daha bir cevap bulamadan arkasındaki kapı açıldı ve oğlanlar arka koltuğa tırmanmaya başladılar, böylece Kate günlük hayatının koşuşturmacasına geri döndü.

Alışveriş yapması ve yemek pişirmesi gerekiyordu; saat üçte yine yolcu taşıma şeridinde yollara düşmüş, Marah'yı okuldan almıştı.

"Şimdi konuşmak istemediğinden emin misin?" diye sordu.

Marah arabanın camına dayanmış, yolcu koltuğunda oturuyordu; uzun, siyah saçları önüne eğdiği yüzünün büyük bir bölümünü kapatmıştı. Çoğunlukla olduğu gibi düşük belli kot pantolon, (hava yağmurlu olmasına rağmen) parmak arası terlik, daracık pembe bir tişört gitmişti ve yüzünde kendinden emin bir ifade vardı. Bu ifade, takmadan asla evden çıkmadığı aksesuarlardan biriydi.

"Eğer şimdi konuşmak isteseydim toplantı düzenlemezdim. Hadi ama. Kafayı çalıştır, anne."

Kate kızının onunla bu şekilde konuşmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu, genellikle vermezdi de, ama bugün kızıyla kavga etmek istemediğinden karışmadı.

Eve gelince Kate doğruca banyoya gitti, iki aspirin içip eşofmanlarım giydi. Baş ağrısına aldırmayarak oğlanları mutfak masasına oturtup ellerine çıkartma kitaplarım verdi ve akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu.

Kate zamanın nasıl geçtiğini anlayamadan saat altı olmuştu, Johnny kapıyı açtı. "Selam," dedi Tully'yi eve buyur ederek. "Bakın, büyük toplantı için benimle birlikte kim geldi."

Kate hazırladığı taco'lardan[93] başım kaldırıp, "İkinize de merhaba," dedi. Tencerenin ağzım kapatıp fırının ayarım kıstı, soma da onları karşılamaya gitti. "Neler olduğunu bilmiyorsunuz, değil mi?"

"Ben mi? Hiçbir şey bilmiyorum," dedi Tully.

O andan soma akşam kimileri için uzadıkça uzarken, kimileri için de adeta uçup gitmişti. Kate yemek boyunca kızım incelemiş, neler olacağıyla ilgili küçücük bir ipucu yakalamaya çalışmıştı ama yemeğin sonuna gelindiğinde öğlen bildiklerinden daha fazla bir şey öğrenememişti.

93 Aalı bir Meksika yemeği. (yay.n.)

Sonunda Marah neredeyse saat tam yedide, bulaşıklar bitip ikizler üst katta film izlemeye başladığında, "Tamam," dedi. Şöminenin yamnda durmuş, hem gergin hem de çok genç görünüyordu. "Tully teyzem diyor ki ben..."

"Tully konuyu biliyor mu?" diye sordu Kate.

"Ah, hayır," dedi Marah hemen. "Sadece genel olarak, sana kızmamam gerektiğini düşünüyor. Saygılı olmalı ve bazı şeylerin benim için ne kadar önemli olduğunu sana anlatmalıymışım."

Kate, Johnny'ye baktı, Johnny de gözlerini döndürerek karşılık verdi.

"Bu yüzden, ben de bundan bahsetmek istiyorum," dedi Marah ellerini sıkı sıkı birleştirerek. "Kasım ayında New York'ta bir konferans var ve mutlaka katılmam gerekiyor. Bu konferansa manken arayan bir sürü ajans ve fotoğrafçı katılıyor. Tully, Eileen Ford'un kesin beni seçeceğim düşünüyor. Modellik kurşundaki hocam da beni şahsen davet etti."

Kate orada öylece oturup kaldı, hemen konuşamayacak kadar şaşırmıştı. *New York... Tully diyor ki... Beni şahsen davet etti.* Bu oklardan önce hangisini çekip çıkarmalıydı?

"Bunun bir ücreti olduğunu tahmin ediyorum?" dedi Johnny.

"Ah, evet," diye başım salladı Marah. "Üç bin dolar, ama pazarlık payı var. Herkes ama herkes orada olacak."

"Tarihler?"

"14-21 Kasım arası."

"Okul zamanı?" dedi Kate sertçe.

"Sadece bir hafta..." diye başladı Marah, ama Kate sözünü kesti.

"Sadece bir hafta mı? Dalga mı geçiyorsun?"

Marah endişeyle Tully'ye baktı, "ödevlerimi yamma alıp

geceleri ve uçaktayken yapabilirim, ama eğer keşfedilirHrm lisr yi bitirmeme bile gerek kalmaz. Özel hoca tutarım."

"Modellik kurşundaki çocukların kaç tanesi çağrıldı?" diye sordu Johnny sakin ve makul bir ses tonuyla.

"Herkes," diye cevap verdi Marah.

"Herkes mi?" Kate ayağa fırladı. "Herkes mi? O zaman bu sana özel bir şey değil, bizden para koparmak için hazırlanmış bir para tuzağı. Gerçekten de gide..."

"Kate," dedi Johnny o bildik bakışı atarak.

Kate öfkesine hâkim olmakta zorlanmıştı, derin bir nefes aldı. "Öyle demek istemedim, Marah. Ben sadece... okuldan bir hafta uzak kalamazsın, hem üç bin dolar çok para."

"Ben öderim."

Kate en yakın arkadaşına vurmayı hiç bu kadar çok istememişti. "Okuldan uzak kalamaz."

"Ben ayar..."

Kate susturmak için elini kaldırdı. "Başka bir şey söyleme," dedi Tully'ye.

Marah gözyaşlarına boğuldu. "Gördün mü?" diye bağırdı Tully'ye. "Beni bebek samyor, hiçbir şey yapmama izin vermiyor."

Johnny ayağa fırladı. "Yapma, Marah, daha on üç yaşındasın."

"Brooke Shields ve Kate Moss on dört yaşındayken milyoner olmuştu çünkü anneleri onları seviyordu, değil mi, Tully?" Gözlerini silip Johnny'ye baktı. "Lütfen baba?"

Johnny başım iki yana salladı. "Üzgünüm, tatlım."

Marah topukları üzerinde dönüp üst kata koştu; yukarı çıkıp kapışım çarpana kadar yol boyunca ağladığı duyuluyordu.

"Gidip onunla konuşayım," dedi Johnny merdivenlere yönelirken iç çekerek.

Kate en yalan arkadaşına döndü. "Delirdin mi sen?"

"Orası sadece modellik kursu, uyuşturucu yuvası falan değil."

"Lanet olsun! Tully, onun o berbat dünyada yer almasma gerek yok. Bunu sana daha önce de söylemiştim. Çok tehlikeli."

"Ben ona yardım edeceğim. Hep yanında olacağım."

Kate o kadar sinirlenmişti ki güçlükle nefes alıyordu. Tully bir kez daha onu Marah'nın karşısında kötü göstermişti; doğrusu kızıyla arasındaki ilişkiyi berbat etmede yardıma hiç ihtiyacı yoktu. "Onun annesi sen değilsin. Benim. Onunla vur patlasın çal oynasm eğlenip gezip tozabilir ve sanki bu dünya senin Asla-Asla-Denmeyen-Ülkenmiş gibi davranabilirsiniz. Ama onun güvenliğini sağlamak benim görevim."

"Güvende olmak her şey demek değil," dedi Tully. Bazen risk almak gerekir. Hiçbir şeyi riske atmazsan, hiçbir şey de kazanamazsın."

"Tully, senin neden bahsettiğinden haberin bile yok. Benim on üç yaşındaki kızım dolandırıcı bir modellik kursuna katılmaya New York'a gitmiyor ve sen de kesinlikle ona dadılık yapmıyorsun. Konu kapanmıştır."

"İyi," dedi Tully. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Kate arkadaşınm sesindeki kırgınlığı fark etmişti ama çok yorgundu ve bu geri adım atamayacağı kadar önemli bir konuydu. "Güzel. Ve bir dahaki sefere kızım sana gelip bir hafta okulu asıp uzak bir yerde modellik yapmaktan bahsederse, bu konuyu onunla benim konuşmama izin verirsen sevinirim."

"Ama konuşmuyorsunuz ki. İkinizde sadece birbirinize bağırıyorsunuz. Johnny bile diyor ki…"

"Johnny'yle bu konuya ilgili konuştunuz mu?"

"O, Marah ve senin için endişeleniyor. Bazı geceler burada adeta II. Dünya Savaşı yaşandığım söylüyor."

Bu, bu gece yediği üçüncü yumruktu ve o kadar camm yakmıştı ki, "Gitsen iyi olur, Tully," dedi. "Bu aile meselesi."

"Ama... ben aileden olduğumu sanıyordum."

"İyi geceler," dedi Kate yavaşça, soma da odadan dışarı çıktı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Tully doğruca eve gitmeli ve her şeyi unutmaya çalışmalıydı ama feribot Seattle'ın merkezine yanaştığında sinirleri tamamen alt üst olmuştu. Alaska Yolu'ndan sola dönmek yerine sağa sapıp gaza bastı.

Rekor sürede, gençliğinin zamanla değişmiş simgelerinin yanından birer birer geçerek Shonomish'e vardı. Şehir şimdi turistlerin uğrak yeri haline gelmiş, zamanın modasına göre pek çok kafe ve lüks antika dükkânıyla dolmuştu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu onun için: Neler değişmiş, neler aynı kalmış... hiçbirini umursamıyordu. En iyi günlerinde bile geçmişiyle arasında sadece çok küçük bir bağ vardı; bu geceyse iyi günlerinden biri olmaktan fazlasıyla uzaktı. Yine de Ateşböceği Yolu'na saptığında sanki geçmişte hızlı bir yolculuk yapıyormuş gibi hissetmişti kendini.

Evin asfalt yoluna sapıp parlak siyah çerçeveli, küçük beyaz çiftlik evine doğru tırmanmaya başlamıştı. Geçen yıllar boyunca Mrs. Mularkey harap bahçeyi çiçeklerle dolu bir İngiliz Bahçesi'ne çevirmişti. Sonbaharın bu son günlerinde bütün bahçe ateş sarısıydı. Verandanın turuncu ışığı altında ön bahçede ve asılı saksılardaki sardunyalar kırmızı bir renk cümbüşü oluşturmuştu.

Tully arabayı park edip ön kapıya giderek zile bastı.

Kapıyı Mr. M. açtı, Tully bir an için verandada durmuş, ona bakarken bütün hayatının gözlerinin önünden geçtiğini hissetti. Mr. M. tabii ki daha yaşlı görünüyordu, saçları dökülmeye, bel

çevresi genişlemeye başlamıştı ama yine de üzerindeki beyaz tişörtü ve eski kot pantolonuyla eski haline o kadar benziyordu ki, Tully de kendini yeniden genç hissetmişti. "Merhaba, Mr. M."

"Bu saatte buraya mı geldin? Her şey yolunda mı?"

"Sadece Mrs. M'yle konuşmak istedim. Fazla kalmayacağım."

"Ne kadar istersen o kadar kalabileceğini sen de biliyorsun." Tully'yi içeri almak için geriye çekildi, sonra da merdivenlerin başma gidip, "Margie, aşağı gel. Tehlike geldi." Tully'ye gülümseyip ondan da karşılığında bir gülücük kopardı.

Mrs. M. anında Tully'nin onu tanıdığından beri giydiği kırmızı pelüş sabahlığının önünü kapatarak merdivenlerden indi. Tully yıllardır kaç tane pahalı sabahlık ve gecelik takımı göndermiş olsa da bu eski kırmızı takım onun en sevdiği takım olmaya devam etmişti. "Tully," dedi beyaz çerçeveli çift odaklı gözlüğünü çıkararak. "Her şey yolunda mı?"

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "Pek sayılmaz."

Mrs. M doğruca oturmada odasındaki -80'lerin sonunda yaptırdıkları- evyeli bar tezgâhına gidip iki kadeh şarap doldurdu. Birini Tully'ye verip oturma odasında ilerledi ve yeni leopar desenli kanepeye oturdu. Arkalarındaki duvar artık bir sürü aile resmiyle doluydu. İsa ve Elvis hâlâ başköşedeydi ama etrafında Marah'nın ve ikizlerin onlarca okul fotoğrafı, Johhny ve Kate'in düğün resimleri, Sean'ın yüksek okul mezuniyeti fotoğrafları ve birkaç tane de Tully'nin orada burada çekilmiş fotoğrafı vardı. "Pekâlâ, sorun nedir?"

Tully, Mr. M'nin çok sevdiği televizyon koltuklarının en yenisine oturdu. "Kate bana çok kızgın."

"Neden?"

"Marah geçen hafta beni arayıp New York'taki bir modellik kursu hakkında konuşmak istedi..."

"Eyvah!"

"Ben de ona ev halkıyla konuşmasına yardımcı olmayı Irk lif ettim, ama Kate daha bunu duyar duymaz deliye döndü. Marah'yı dinlemedi bile."

"Marah daha on üç yaşında."

"Bu model olmak için yeterli bir..."

"Hayır," dedi Mrs. M. kesin bir dille, sonra şefkatle gülümsedi. "Biliyorum, sadece yardımcı olmaya çalışıyorsun, ama Kate'in Marah'yı korumaya hakkı var."

"Marah ondan nefret diyor."

"On üç yaşındaki kızlarla anneleri arasında böyle şeyler olur. Belki sen bilemezsin, çünkü Cloud çok farklıydı ama kızlar ve anneleri çoğunlukla zorlu bir yoldan geçerler. Çocuklara her istediklerini vermek bu durumu daha iyi hale getirmez."

"Ona her istediğini versin demiyorum, ama Marah gerçekten yetenekli. Bence o bir süper model olabilir."

"Olursa ne olacak?"

"Zengin ve ünlü olacak. On yedisine geldiğinde milyoner olabilir."

Mrs. M. öne doğru eğildi. "Sen çok ama çok zenginsin, değil mi?"

"Evet."

"Bu seni tamamlamaya yetiyor mu? Başarı Marah'nm vazgeçmek zorunda kalacağı onca şeye değecek mi? Çocukluğuna, masumluğuna, ailesine... Genç mankenler haklonda yapılan televizyon filmlerinden bazılarım izledim. Çevrelerinde sadece uyuşturucu, seks ve buna benzer şeyler var."

"Ben onu koruyup kollardım. Önemli olan gerçekten de sevdiği bir şey bulmuş olması. Bu görmezden gelinmesi değil, destek olunması gereken bir şey. Marah'yı bu konudan bahsederken bir duysanız..."

"Marah için endişeleniyorsun," dedi Mrs. M. gözlüklerinin üzerinden Tully'ye*bakarak. "Bence yanlış oyuncuya bakıyorsun. Şu anda sana ihtiyacı olan Kate."

"Kate mi?"

"Marah'yla yaşadığı sorunlar onu yiyip bitiriyor. Onların birbirleriyle bağırmadan ya da ağlamadan nasıl konuşacaklarını bulmaları gerek." Tully'ye baktı. "Sen de öncelikle Kate'in arkadaşı olmalısın."

"Bunun benim suçum olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Ben sadece Kate'in, en yakın arkadaşının desteğine ihtiyacı var diyorum. Siz hep birbirinizin zırhı ve kılıcı oldunuz. Marah'nin seni ne kadar çok örnek aldığım, senin de örnek alınmaktan ne kadar çok hoşlandığım biliyorum." Anlayışla gülümsedi. "Ama eğer Kate'in tarafında olmayacaksan bu işte taraf olamazsın."

"Ben sadece..."

"O senin kızın değil."

İşte asıl mesele buydu. Tully o ana, o saniyeye dek onu bu işe karışmaya iten nedeni fark etmemişti. Elbette Marah'yı seviyordu ama bu işte bundan daha fazlası yok muydu? Mrs. M. de bunun farkındaydı. Marah, Tully için kusursuz bir çocuktu; çok güzel, hırslı, biraz bencil. Her şeyden güzeli de Tully'nin kusursuz olduğunu düşünüyordu. "Peki Marah'ya ne söyleyeyim?"

"Önünde uzun bir yaşam olduğunu. Eğer düşündüğün kadar iyi ve yetenekliyse uygun yaşa geldiğinde bu işi yapacakür."

Tully televizyon koltuğunda arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı. "Sizce Kate'in bana olan kızgınlığı ne kadar sürer?"

Mrs. M. güldü. "Sizin ilişkiniz borsadan bile daha inişli çıkışlı. Her şey düzelir. Sadece Marah'mn en iyi arkadaşı olmaya çalışmayı bırak ve Kate'in yamnda ol."

Kate arka verandanın manzarasından hiç bıkmıyordu Hu #•<•, ekim ayırun sonlarma gelindiği bu soğuk akşamda, Scultlc'ın üzerinde sonsuz ve yıldızla dolu siyah bir gökyüzü uzanıyordu Parlak ay ışığında her gökdelen açık seçik ve net bir şekilde gö rülüyordu; o kadar ki, insan kolaylıkla binaların dışındaki cam, granit ve çelik kareleri gerçekten görebildiğini düşünebilirdi.

Burada, suyun yanında sesler de daha netti. Yakınlardaki akçaağaçlarm yapraklan sararmış ve hızlanmış ayak sesleri gibi sulak zemine düşmeye başlamıştı; sincaplar daldan dala atlıyor, şüphesiz yaklaşmakta olduğunu hissettikleri soğuğa hazırlık için yemek topluyorlardı ve her zamanki gibi, uzaktaki aydan gelen bir ritimle kıyıya doğru ileri geri hareket eden dalgalar vardı. Burada, arka verandada yalmzca mevsimler değişirdi ve her mevsim manzaraya bir başka güzellik katardı.

Yalmzca birkaç santim arkasında, antika bir ahşap kapının diğer tarafındaysa herkes nefes kesen bir hızla değişiyordu. Ergenlik dönemindeki kızı genç bir fidan gibi her gün sürgün veriyordu; günün birinde yetişkin bir insan olduğunda taşıyacağı farklı özelliklerden her gün yeni biri çiçekleniyordu dallarında. Çeşitli ruh halleri önce onu kıskıvrak sarıp sonra da terk ediyor, az önce karaya vurmuş ve kim olduğunu ya da kim olmak istediğini hatırlayamayan küçük bir kıza çeviriyordu onu.

Kate'in küçük oğullan da büyüyordu. Artık ana sınıfına gidiyorlardı ve kendileri arkadaşlık kurmaya, kendi kıyafetlerini seçmeye ve Kate'in sorduğu sorulardan sadece kendi istediklerine cevap vermeye başlamışlardı. Göz açıp kapayıncaya kadar onlar da ergenliğe yaklaşmış olacak, dergilerden kestikleri resimleri odalarının duvarlarma asacak ve özel yaşamlanna saygı duyulmasını isteyeceklerdi.

O kadar çabuk...

Veranda da birkaç dakika daha oturdu; gökyüzü kömür ren-

gine dönüp uzaktaki şehrin üzerinde yıldızlar çıktıktan sonra içeri dönüp kapıyı arkasından kilitledi.

Alt kat sessiz ve boştu. Oturma odasına doğru giderken televizyonun önünde etrafa dağılmış duran birkaç oyuncak dinozoru kaldırdı.

Üst kata çıkınca kapı kolunu sessizce çevirerek ikizlerin odasının kapışım açtı, onları uyurken görmeyi umuyordu. Ama bunun yerine, VVilliam'ın yatağına çarşaftan yapılmış bir çadırla ve kırmızı mavi Yıldız Savaşlan resimlerinin üzerinde parlayan ve ikizleri ele veren bir fener ışığıyla karşılaştı.

"Şu anda uyuyor olmaları gereken iki küçük oğlan tanıyorum."

Eğreti çadırdan kıkırdamalar yükseldi.

İlk olarak Lucas ortaya çıktı. Dik dik olmuş siyah saçlan ve öndeki eksik dişlerini göstererek sırıtışıyla YVendy tarafından yakalanmış Peter Pan'e benziyordu. "Merhaba, anne."

"Lucas," diye fısıldadı VVilliam içeriden. "Uyuma numarası yap."

Kate yatağa gidip yavaşça çarşafları çekip açtı.

VVilliam bir elinde fener diğer elinde T. rex'le[94] ona bakıyordu. "Hiii!" dedi, sonra da gülmeye başladı.

Kate kollanm açtı. "Kucaklayın bakalım anneyi!"

Her zamanki gibi hevesle kollanna atıldılar. Kate onlara sımsıkı sarılıp saçlarının o bildik, tatlı bebek şampuam kokusunu içine çekti. "Size bir masal daha okuyayım mı?"

"Max'i okusana, anne," dedi Lucas.

Kate kitaba uzandı, yatağın başma oturup ayaklarım uzatarak iki yanına kıvrılmış oğullarıyla birlikte her zamanki pozis-

94 Tam adı Tyrannosaurus Rex olan dinozor türünün oyuncak maketi, (ç.n.)

yonunu aldı. Sonra *Arkadaşım Canavarı*[95] açıp okumaya başladı. Max'in maceralarının ortasına geldiğinde ikizler uykuya dalmışlardı.

VVilliam'ı yatağın içine sokup yanağından öptü, sonra da Lucas'ı yatağına götürdü. Yatağına bırakırken, "İyi geceler, anne," diye mırıldandı Lucas.

"îyi geceler." Feneri söndürerek odadan çıkıp arkasından kapıyı kapattı.

Koridorun karşı tarafındaki Marah'mn kapısı kapalıydı, kapının aralığmdan ince bir ışık süzülüyordu.

Kate duraksadı, içeri girmek istiyordu ama bu sadece yeni bir kavga daha başlatacaktı. Artık Kate hiçbir sözüyle ya da davranışıyla kızma yaranamaz olmuştu, modellik fiyaskosundan somaki haftalarda aralarındaki gerginlik daha da artmıştı. İçeri girmek yerine kapıyı tıklatıp, "Işığı söndür, Marah," dedi ve kızının dediğini yapmasım bekledi.

Sonra koridoru geçip kendi odasına gitti.

Johnny çoktan yatağa girmiş, bir şeyler okuyordu. Kate içeri girince başım kaldırdı. "Yorgun görünüyorsun."

"Marah," diyebildi sadece. Tek söylemesi gereken de buydu zaten.

"Bence sadece Marah değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Johnny gözlüklerini çıkarıp komodinin üzerine koydu ve etrafına dağılmış kâğıtları toplamaya başladı. Başım kaldırmadan, "Tully ona hâlâ kızgın olduğunu söyledi," dedi.

Kate, Johnny'nin sesinden ve ona bakmaktan özellikle kaçınmasından bunu bir süredir söylemek istediğini anlamıştı. *Erkekler,* diye düşündü. Onların ne düşündüğünü anlatan ipuçlarını incelemek için antropolog olmak gerekirdi. "Aramayan o."

95 **Orijinal ismi** *Where the urild things are* **olan resimli çocuk kitabı. (ç.n.)**

"Ama kızgın olan sensin."

Kate bunu inkâr edemedi. "Deli gibi kızgın ya da öfkeden gözü dönmüş falan değilim, ama sinirliyim. Marah'nin modellik yapması konusunda söylediği saçmalıklar... en azından hata yaptığını kabul edebilirdi."

"Tully ve özür dilemek mi?"

Kate elinde olmadan gülümsedi. "Biliyorum, biliyorum. Ama neden bir şeylerin yürümesi için uğraşan hep ben olmak zorundayım? Neden ilk telefonu hep benim açmam gerekiyor?"

"Yapıyorsun işte."

Doğruydu, hep de öyle olmuştu. Arkadaşlıklar bu açıdan evliliğe benziyordu. Olağan davranışlar ve kalıplar önceden şekillenir ve beton gibi zaman geçtikçe donarak sertleşirdi.

Kate banyoya gidip dişlerini fırçaladı ve kocasımn yamna yattı.

Johnny yatağın yanındaki lambayı söndürüp ona döndü. Ay ışığı pencereden sızıyor, yüzünü aydınlatıyordu. Kolunu dışarı çıkarıp Kate'in ona sokulmasım bekledi. Kate birlikte geçirdikleri onca yılı düşününce içinde ona karşı şaşırtıcı derecede ani ve büyük bir sevgi dalgasımn kabardığını hissetti. Johnny onu çok iyi tamyordu, bu da Kate'e sanki yumuşacık bir kaşmir onu sarıp ısıtıyormuş gibi bir rahatlık hissi veriyordu.

Tully'nin bu derece keskin açılan, sivri uçları olmasına şaşmamak gerekirdi; o sevginin onu yumuşatıp sarmasına hiç izin vermemişti. Bir çocuk, eş ya da anne sevgisi olmadan bencil biri olarak yetişmişti. Bu yüzden de bir kez daha Kate, öfkesinin özür dilenmeden geçmesine izin verecekti. Öfkesinin bu kadar uzun sürmesine hiç izin vermemeliydi. Zamamn ne kadar hızlı geçtiği ortadaydı. Bazen sanki henüz az önce kavga etmişler gibi geliyordu. Şu anda önemli olansa söylenen ya da söylenmeyen sözler değil, arkadaş olarak geçirdikleri onca yıldı.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Kate. Yarın Tully'yi arayıp yemeğe çağıracaktı. Her zamanki gibi bu kavgalarına bir son verecekti. Hiç çaba harcamadan yeniden arkadaşlıklarını yoluna koyabilirlerdi.

"Ne için?"

Kate onu yavaşça öptü, yanağına dokundu. Sevdiği onca görüntü arasında bu adamın yüzü her zaman ilk sırada geliyordu. "Her şey için."

Kasımın ortalarına doğru çiseli, gri bir sabah Kate, arabasıyla ortaokulun otoparkına sapıp yılan gibi kıvrılıp uzayan SUV ve minibüs kuyruğuna katıldı. Trafikte dura kalka ilerlerken sağına bakıyordu.

Marah ön koltuğa oturmuş, somurtuyordu. New Yok'taki modellik kursuyla ilgili fırtınadan sonra yüz ifadesi ve ruh hali hep karanlıktı.

Kate daha önce kızıyla aralarında sadece taşlar olduğunu şimdi görüyordu. Son zamanlardaysa aralarında koca bir duvar vardı.

Bir aile olarak ilerledikleri yolda karşılarına çıkan engebeleri düzeltmek genellikle Kate'e düşüyordu. O hem arabuluculuk, hem hakemlik hem de aracılık yapardı ama söylediği hiçbir şey işe yaramamıştı. Marah'nın kızgınlığı haftalardır sürüyor ve Kate'e çok zarar veriyordu. Doğru düzgün uyuyamıyordu. Bu sessiz tavırlar da Kate'i çok kızdırıyordu, çünkü Marah'nın onu parmağında oynattığını, pes ettirmeye çalıştığım biliyordu.

"Şölen için heyecanlı mısın?" diye sordu kendini zorlayıp. En azından bu söylenebilecek bir şeydi. Bütün sekizinci sınıflar kış şöleni için heyecanlamyordu, olması gereken de buydu zaten.

Aileleri -Kate de dahil- çocuklar için büyülü bir gece yaratmak amacıyla çok büyük çaba sarf etmişlerdi.

"Her neyse!" dedi Marah camdan dışarı bakarak; okulun önündeki çocuk kalabalığında arkadaşlarını aradığı belliydi. "Eşlik etmeyeceksin, değil mi?"

Kate bu sözlere kırılmamaya çalıştı. Kendi kendine bunun normal olduğunu söyledi; son zamanlarda bunu çok söyler olmuştu. "Ben dekorasyon başkanıyım. Biliyorsun. Bu etkinlik için iki ay deliler gibi çalışıp sonra da nasıl iş çıkardığımı görmeyecek miyim?"

"Yani geleceksin," dedi Marah boğuk bir sesle.

"Baban da ben de geleceğiz. Ama sen yine de eğleneceksin."

"Her neyse."

Kate indirme şeridine girip durdu. "Mularkey aile servisi hizmetinizde," dedi. Arkasındaki iki oğlan bu bildik şakaya kıkır kıkır güldüler.

"Bu çok ama çok aptalca," dedi Marah gözlerini devirerek.

Kate kızına döndü. "Hoşça kal, tatlım. İyi günler. Sosyal Bilgiler smavında başarılar."

"Hoşça kal," dedi Marah kapıyı çarparak.

Kate iç çekip dikiz aynasma baktı. İkizler arka koltukta birbirleriyle oynuyor, plastik dinozorlarım dövüştürüyorlardı. "Ah şu kızlar!" diye fısıldadı nefes verirken, neden ergenlik dönemindeki kızların annelerine bu kadar kötü davrandıklarım düşünerek. Bu davranışın normal olduğu ortadaydı. Arkadaşlarıyla ve kendisi gibi olan yaşıtlarıyla geçirdiği zamanlar bunu anlamasını sağlamışü. Bu davramşlar çok normaldi, muhtemelen bir doğa kanunuydu; kim bilir, belki de doğadaki canlı türlerinin evriminde bilinmeyen, gizli bir nedenden ötürü on üç yaşında büyüdüğünü düşünen kızlara ihtiyaç vardı.

Birkaç dakika sonra oğlanları da okula bıraktı (ikisiyle de -insanların içinde- öpüşüp vedalaştı) ve kendi günü başladı, tik olarak Bainbridge Bakers'ta durup kendine bir latte kahve aldı, sonra bazı kitapları kütüphaneye bıraktı ve Safeway'e yöneldi. Saat on buçukta eve gelmiş, mutfakta durmuş, aldıklarını yerleştiriyordu.

Tam buzdolabının kapısını kapatırken oturma odasındaki televizyondan *Kız Kıza Sohbet* programımn o bildik müziği gelmeye başladı, Kate de müziği takip etti. Programı baştan sona nadiren izliyordu -o kadar işin arasında nasıl oturup da izleyebilirdi ki?- ama mutlaka açıp bölümün konusunu öğreniyordu. Hem Johnny hem de Tully ara sıra ona küçük imtihanlar yapıyorlardı.

Kate ayağını kanepenin ucuna doğru uzatarak oturdu.

Ekrandaki müzik yavaşladı ve Tully birkaç-kız-toplandık-evinizin-salonunda-oturuyoruz havasında döşenmiş sete girdi. Çoğunlukla olduğu gibi güzel görünüyordu. Geçen yıl saçlarını uzatmaya karar vermişti; artık omuzlarına kadar inen ipek gibi bukleleri vardı ve doğal rengi olan kızıl kahveye geri dönmüştü, özenle kesildiği belli olan komşu kızı modeli ve saç rengi, çıkık elmacık kemiklerini ve çikolata rengi gözlerini vurguluyordu. Doğru uygulanmış birkaç kolajen dolguyla mükemmel dudaklara kavuşmuş, üzerlerine belli belirsiz, neredeyse renksiz bir parlatıcı sürmüştü.

"*Kız Kıza Sohbet'e* tekrar hoş geldiniz," diyordu şimdi alkış sesleri arasında sesini duyurmaya çalışarak. Kate insanların stüdyoya konuk olabilmek için altı saat boyunca sırada beklediklerini biliyordu; neden olmasın ki? Programın fanatiklerinin ve medyamn deyimiyle *Sohbet,* eğlenceli, şen şakrak ve hatta kimi zaman esinlendiriciydi. Kimse Tully'nin birazdan ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını tahmin edemiyordu. İnsanlar biraz da bunun için izliyorlardı, Johnny de her şeyin iyi yağlanmış bir

makine gibi takılmadan akıp gitmesini sağlıyordu. Tully sözünde durmuş, zengin olmalanm sağlamıştı, Johnny ise karşılığında Tully'nin daima iyi görünmesini sağlıyordu.

Tully sahnedeki krem rengi koltuğuna oturdu. Koltuğun soluk rengi Tully'yi daha canlı, daha hayat dolu gösteriyordu. Hem seyircileriyle hem de kamerayla daha yakın olabilmek için öne doğru eğilerek konuşuyordu.

Kate hemen kendini programa kaptırmıştı. Tully'nin saç ve makyaj sırlarını Amerikan halkına açıklamasını izlerken bir yandan da faturaları ödedi, Levolor storlann tozunu aldı ve çamaşırları katladı. Program bitince televizyonu kapatıp Noel listesi üzerinde çalışmak için tekrar oturdu. Elindeki işe o kadar dalmıştı ki bir an için telefonun çaldığım fark etmemişti. Etrafına bakınıp yerdeki Lego yığınlarının arasında duran kablosuz telefonu gördü ve açtı. "Alo?"

"Kate, sen misin?"

"Evet."

"Ah, çok şükür! Ben Ellen, Woodward'dan. Marah dördüncü derse girmediği için aradım. Onu almaya gelip imza atmayı unuttuysan bir..."

"Unutmadım," dedi Kate sesinin ne kadar sert çıktığım fark ederek. "Kusura bakma, Ellen. Marah'nın okulda olması lazımdı. Dur tahmin edeyim: Emily Ailen ile Sharyl Burton da yok değil mi?"

"Aman Tamım," dedi Ellen. "Nerede olduklarım biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum. Onları bulunca seni ararım. Teşekkürler, Ellen."

"Kusura bakma, Kate."

Kate telefonu kapatıp saate baktı: 12:42.

Kızlann nerede olduğunu anlaması uzun sürmnlı linetin perşembeydi, Pavillion Sineması'na yeni filmler geliyor.İn r ı« tesadüf ki genç kızlann yeni kraliçesi bilmem kimin -adını İmi n lamıyordu- yeni filmi vizyona giriyordu.

Kate çantasım alıp dışan çıktı, saat daha bir olmadan Pavillion'ın önüne gelmişti. Sinirden çılgına dönmemek için çaba harcıyordu ama müdürle konuşup karanlık salonlarda yürüyerek kızlan bulduğu ve onlan önüne katıp lobiye çıkardığı sırada artık mücadeleyi kaybetmek üzereydi.

Ama onun öfkesi kızımnkinin yamnda hiçbir şeydi.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi Marah otoparka yanaştıklannda.

Kate kızının ses tonunu duymazlıktan gelerek sabırla, "Sana arkadaşlarınla birlikte cumartesi matinesine gidebileceğini söylemiştim," dedi.

"Eğer odamı toplarsam."

Kate cevap vermekle uğraşmadı. "Hadi kızlar. Doğru arabaya. Okulda sizi bekliyorlar."

Kızlar özür dileyerek sessizce arka koltuğa oturdular.

"Ben özür falan dilemiyorum," dedi Marah, kapıyı çarparak kapatıp emniyet kemerini hızla takarak. "Alt tarafı aptal bir cebir dersi kaçırdık."

Kate arabayı çalıştırıp otoparktan dışarı, ana yola çıktı. "Okulda olman gerekiyordu. Nokta."

"Ah! Sanki hiç beni dersten alıp sinemaya götürmedin/'dedi Marah. "Okul günü *Harry Potter'ı* izlemeye gittiğimi rüyamda gördüm herhâlde."

"Hiçbir iyilik cezasız kalmıyor işte!" dedi Kate sesini yükseltmemeye çalışarak.

Marah kollarım bağladı. "Tully olsa anlayış gösterirdi."

Kate ortaokulun önündeki göbekten dönüp park etti. "Pekâlâ, kızlar, müdür odasından bekleniyorsunuz."

Emily sızlandı. "Annem öfkeden kuduracak."

Arabada baş başa kaldıklarında Kate kızına döndü.

"Babam beni anlayacaktır," dedi Marah. "Sinemanın ve modelliğin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor."

"Öylemi düşünüyorsun?" Kate cep telefonunu çıkarıp hızlı arama tuşuna bastıktan sonra Marah'ya uzattı. "Anlat bakalım."

"S-sen anlat."

"Okulu asıp sinemaya giden ben değilim." Telefonu yeniden uzattı.

Marah telefonu alıp kulağına götürdü. "Babacığım?" Marah'nın sesi anında yumuşadı ve gözleri yaşlarla doldu.

Kate içini burkan bir kıskançlık hissetti. Nasıl oluyordu da köle gibi çocukların her işine koşturan kendisi olduğu halde Johnny kızlarıyla böyle sevgi dolu bir ilişki kurabiliyordu?

"Babacığım, ne oldu biliyor musun? Hani sana bahsettiğim film vardı ya, kızın aslında gerçek annesinin teyzesi olduğunu öğrendiği hani? Ben bugün onu izlemeye gittim, film gerçekten de... Efendim? Haa..." Sesi adeta bir fısıltıya dönüştü. "Dördüncü derste ama... biliyorum." Biraz daha dinleyip sonra iç çekti. "Peki. Hoşça kal, baba." Marah telefonu kapatıp Kate'e geri verdi. Kısa bir an için yeniden küçük bir kız oluvermişti. "Bu hafta sonu filmi izlemeye gidemiyorum."

Kate o anlık fırsatı yakalayıp Marah'yı kollarına almayı, kızma bir an için bile olsa sımsıkı sarılıp, "Seni seviyorum," demeyi her şeyden çok istiyordu ama yapamadı. Anne olmak böyle zamanlarda -yani çoğu zaman- dimdik durup boyun eğmemek demekti. "Belki bir dahaki sefere yapacağın şeyin sonuçlarım düşünürsün."

"Bir gün ünlü bir aktris olacağım ve televizyona çıkıp senin bana hiç yardıma olmadığım söyleyeceğim. Hem de hiç. Bütün teşekkürlerimi yalmzca bana inanan Tully teyzeme sunacağım." Arabadan inip yürümeye başladı.

Kate de inip onun yanında yürümeye başladı. "Ben sana inanıyorum."

"Hıh!" diye burnundan soludu Marah. "Sen hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun. Ama ilk fırsatta Tully'ye taşınacağım."

"Balık kavağa çılanca," diye mırıldandı Kate ağzının içinden. Neyse ki o ve kızı daha fazla konuşma fırsaü bulamadı. Okula girdiklerinde müdür onları bekliyordu.

Marah'nın liseye başlayacağı yıl tartışmasız Kate'in hayatındaki en kötü yıldı. On üç yaşında ortaokula giden bir kız çocuğuyla uğraşmak zor olmuştu ama şimdi uzaktan geriye dönüp baktığında aslında şu durumdan çok daha iyi olduğunu görüyordu. Liseye hazırlanan on dört yaşında bir kızla uğraşmak daha da beterdi.

Johnny'nin geçen yıldan beri haftada altmış saat çalışıyor olması da cabasıydı.

"Okula giderken kıçının çizgisini gösteren o pantolonlardan giymeyeceksin," dedi Kate sesini yükseltmemek için büyük çaba harcayarak.

Yoğun yaz sonu programında Marah'nin okul alışverişi için dört saat ayırmışü. tki saattir de alışveriş merkezindeydiler ama ellerindeki tek şey birbirlerine duydukları öfkeydi.

"Lisede herkes bu kotlardan giyiyor."

"O zaman sen hariç herkes." İki parmağım zonklayan şakaklarına basürdı. Dükkânın içinde ipini koparmış gibi oradan oraya koşturan ikizlerin az da olsa farkındaydı ama o an için ka-

rışmadı. Eğer biraz şansı varsa belki güvenlik gelip çocuklarını zapt edemediği için onu tutuklardı. Şu anda hücreye kapatılmak bile ona cennet gibi gelecekti.

Marah pantolonu yuvarlak askılardan birinin üzerine atıp ayaklarım vura vura yürümeye başladı.

"Hayret, sen yürümeyi biliyor muydun?" diye mırıldandı Kate, kızının arkasından giderek.

İşleri bittiğinde Kate kendini *Gladyatör* filmindeki Russell Crovve gibi hissediyordu: Dövülmüş, kanlar içinde kalmış ama sağ. Hiçbiri memnun değildi. Oğlanlar istedikleri ama Kate'in almadığı *Yüzüklerin Efendisi* maketleri için mızmızlanıyordu, Marah alamadığı kot pantolon ve neredeyse içini gösteren bluz yüzünden burnundan soluyordu, Kate ise okul alışverişi bütün enerjisini emdiği için kızgındı. Kate bugün tam olarak kazanmış sayılmazdı ama Marah'mn dediği de olmamıştı.

Silverdale'den eve dönüş yolunda araba bariz bir şekilde ikiye bölünmüştü. Arka koltukta gürültü, şamata ve bolca kavga vardı, ön koltuksa soğuk ve sessizdi. Kate kızıyla sohbet etmeye çalışıyordu ama her atışı karşılıksız kalıyordu; evin çakıllı yoluna sapıp arabayı garaja park ettiklerinde kendini tamamen bozguna uğramış gibi hissediyordu. Kendi safında durup bir arkadaş değil de anne olmak eski parlaklığım yitirmişti.

Arkasında oğlanlar emniyet kemerlerini çözüp önce inmek için birbirleriyle yarışmaya başladılar. Kate oturma odasına ilk gidenin uzaktan kumandayı kapacağım biliyordu.

"Yavaş olun," dedi dikiz aynasından onlara bakarak. İninden çıkmaya çalışan aslan yavruları gibi birbirlerine dolanmışlardı.

Kate, Marah'ya döndü. "Bugün güzel şeyler aldın."

Marah omuz silkti. "Yaaa."

"Marah, biliyorsun ki hayatta bazen..." Kate cümlenin yar-

sında durdu, az kalsın gülecekti. Az önce annesinin hayat hakkındaki konuşmalarından birini yapmak üzereydi.

"Bazen ne?"

"Kabullenmek gerekir. Ya elindekilerin farkına varıp yoluna devam edersin ya da sahip olamadıklarını düşünür dursun. Yaptığm seçim sonuçta nasıl bir kadın olacağını belirler."

"Ben sadece ortamdakilere uyum sağlamak istiyorum," dedi Marah, ondan beklenmeyecek kadar alçak bir sesle. Bu Kate'e kızının aslında ne kadar küçük olduğunu ve liseye başlamamn ne kadar ürkütücü olduğunu hatırlattı.

Kate uzanıp kızının yüzüne düşen bir tutam saçı yavaşça kulağının arkasına attı. "İnan bana, bunun nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Senin yaşmdayken okula giderken ucuz ve ikinci el kıyafetler giymek zorunda kalıyordum. Çocuklar benimle alay ederdi."

"O zaman ne demek istediğimi anlarsın."

"Demek istediğini anlıyorum. Ama her istediğini elde edemezsin. Bu kadar basit."

"Sadece bir pantolondan bahsediyorum, anne. Dünya barışından değil."

Kate kızına baktı. Kızı ilk kez somurtmadı ya da başını çevirmedi. "Bu kadar çok tartıştığımız için üzgünüm."

"Evet."

"Belki de seni yeni bir modellik kursuna kaydettirebiliriz. Seattle'da bir kursa."

Marah bu fikrin üzerine aç bir kurt gibi atıldı. "Nihayet adadan çıkmama izin verecek misin? önümüzdeki kur salı günü başlıyor. Ben bakmıştım. Tully beni feribottan alabileceğini söylemişti." Marah mahcup mahcup gülümsedi. "Biz bu konuyu aramızda konuşmuştuk da."

"Yaa, öyle mi?"

"Babam notlarımı yüksek tutarsam olabileceğini söylemişti."

"O da mı biliyor? Ve kimse bana bir şey söylemiyor, öyle mi? Kimim ben, Hannibal Lecter mı?"[96]

"Bugünlerde çok çabuk sinirleniyorsun."

"Peki bu kimin suçu?"

"Gidebilir miyim?"

Kate'in gerçekten de başka seçeneği yoktu. "Peki. Ama eğer notların..."

Marah koltuğundan fırlayıp kendini Kate'in kollarına attı. Kate kızma sımsıkı sarılıp o anın tadım çıkardı. Marah'mn en son ne zaman ona sarıldığım hatırlamıyordu.

Marah koşarak eve girdikten çok soma bile, Kate hâlâ arabada oturmuş, kızının arkasından bakıyor, modellik kursunun iyi bir fikir olup olmadığım düşünüyordu. Anneliğin gizli ve inşam harap eden tarafı da buydu işte; insamn içini pişmanlıkla doldurup fikrini değiştirmeye ve standartlarım düşürmeye zorluyordu: Pes etmek o kadar kolaydı ki.

Aslında tam olarak Marah'mn kursa gitmesini istemiyor değildi. Marah'nin o zorlu yola bu kadar genç yaşta atılmasını istemiyordu. Reddedilme, yozlaşma, sadece dış güzellik, uyuşturucu ve anoreksi. Modellik dünyasının görünen yüzünün altında bütün bunlar yaüyordu. Bu yaşlarda özgüven ve beden imgesi çok zayıftı. Bu dünyada bir kız güzel olduğu için dış görünüşe bağk dışlanmalarla karşılaşmasa bile yarışın dışmda kalması için pek çok başka neden vardı.

Kısacası, Kate muhteşem bir güzelliği olan kızının podyum ve yapışhrmalı kıyafetler dünyasmda başarılı olamayacağından

96 Thomas Harris'in yazdığı roman serisinde, yamyam bir seri katil olan psikiyatr. (ç.n.)

korkmuyordu. Daha çok, başarılı olmasından korkuyordu, sonra da çocukluğu kaybolup gidecekti.

Sonunda arabadan çıkıp içeri girdi. Kendi kendine, "Daha sağlam durmalıydım," diye söylendi.

Bir annenin ağıdı.[97] Telefon çaldığında (artık imkânsız olsa da) sözünü nasıl geri alacağım düşünüyordu. Kate cevap vermeye kalkmadı bile. Yazın şu son birkaç haftasmda gerçek bir şey daha öğrenmişti: tik gençlik yıllarındaki kızlar telefonla yaşıyorlardı.

"Anne! Büyükannem seni arıyor," diye alt kata seslendi Marah. "Ama çok uzun konuşmayın. Gabe beni arayacak."

Kate telefonu aldı, diğer uçta annesinin sigara dumamm üfleyişini duydu. Gülümseyerek market poşetlerine aldırmadan kendini kanepeye attı, hâlâ annesi gibi kokan örgü battaniyelerden birinin altında kıvrıldı. "Merhaba, anne."

"Sesin berbat geliyor."

"Nefes alışımdan mı anladın?"

"Senin ergenlik döneminde bir kızın yok mu?"

"Hiç bu kadar kötü olmamıştı, inan."

Annesi güldü, sesi bir at kişnemesi gibi çıkmıştı. "Sanırım bana hayatından çıkıp gitmemi söyleyip kapıyı yüzüme çarptığın zamanlan hatırlamıyorsun."

Bunlar silik anılardı ama hatırlaması imkânsız değildi, "özür dilerim, anne."

Bir sessizlik oldu. Soma annesi, "Otuz yıl," dedi.

"Otuz yıl, ne?"

"Senden özür dilenmesi için bu kadar beklemen gerekecek ama güzel olan ne biliyor musun?"

97 Bir annenin ellerinden kayıp giden yavrusunun arkasından ağlayışını arılatan Eric Clapton şarkısına gönderme yapılıyor, (ç.n.)

Kate sızlandı. "O kadar yaşamayacak olmam mı?"

"O özür dilemeden çok önce sen onun üzgün olduğunu biliyor olacaksın." Annesi güldü. "Ve bir gün senden bebek bakmanı istediğinde seni gerçekten seviyor olacak."

Kate, Marah'nın kapısına vurdu. İçeriden boğuk bir, "Gir," sesinin geldiğini duydu.

İçeri girdi. Her yere saçılmış olan kıyafetlere, kitaplara ve çöplere aldırmamaya çalışarak beyaz sayvanlı karyolaya yöneldi; Marah karyolada dizlerini kendine doğru çekerek oturmuş, telefonla konuşuyordu. "Seninle biraz konuşabilir miyiz?"

Marah gözlerini devirdi. "Kapatmam lazım, Gabe. Annem benimle konuşmak istiyor. Görüşürüz." Kate'e döndü. "Efendim?"

Kate yatağın ucuna oturdu, bu sahnenin kendi gençlik yıllannda defalarca yaşandığım hatırladı. Annesi aralarım düzeltmeye çalışırken her konuşmaya hayatın nasıl bir şey olduğu hakkında bir girişle başlıyordu.

Bu am onu gülümsetmişti.

"Ne?"

"Son zamanlarda çok fazla kavga ettiğimizin farkındayım, bunun için de çok üzgünüm. Çoğunlukla seni sevdiğimden ve senin için en iyisini istediğimden böyle oluyor."

"Geri kalan zamanlarda peki? O zaman neden?"

"Beni gerçekten kızdırdığın için."

Marah belli belirsiz gülümsedi ve tıpkı Kate'in yıllar önce annesine yaptığı gibi Katie'ye yer açmak için sola kaydı.

Kate yatağa iyice yerleşip kızının elini tutmak için yavaşça

uzandı. Şu anda söyleyebileceği birçok şey, HÖ/rüklen ö/ı-nlr irk tek seçerek yapabileceği birçok konuşma vardı ama hınnın yr rine kızın, elini tutarak öylece oturdu. Yıllardır birlikle HfNNİztv oturup aralarında bir bağ kurabildikleri ilk andı ve o an Kate'in içini umutla doldurmuştu. "Seni seviyorum, Marah," dedi en su nunda. "Sevginin var olduğunu bana herkesten çok sen öğrettin. Seni ilk kez kollanma verdiklerinde..." Boğazımn düğümlendiğini hissederek durakladı. Bu çocuğu öyle çok, öyle kendinden geçercesine seviyordu ki... Bazen ergenliğin neden olduğu günlük çatışmalar yüzünden neredeyse unutacak gibi oluyordu bunu. Gülümsedi. "Neyse, düşünüyorum da belki birlikte özel bir şeyler yapabiliriz."

"Ne gibi?"

"Babanın programımn yıldönümü partisi gibi."

"Ciddi misin?" Marah haftalardır bunun için yalvanyordu. Kate de sürekli yaşımn küçük olduğunu söyleyip durmuştu.

"Birlikte alışverişe gideriz, saçlarımızı yaptırınz, güzel elbiseler alınz..."

"Seni çok seviyorum," dedi Marah onu kucaklayarak.

Kate kızına sımsıkı sarılıp o amn tadım çıkardı

"Emily'ye söyleyebilir miyim?"

Kate daha, "Tabii," bile demeden, Marah telefona uzanmış numaraları tuşlamaya başlamıştı. Kate kapıyı arkasından kapatırken kızının, "Em, ne olduğuna inanamayacaksın. Bil bakalım cumartesi nereye gidiyorum?..." dediğini duydu.

Kate kapıyı kapatıp çocuklarlayken bazı şeylerin ne kadar çabuk değiştiğini düşünerek kendi odasına gitti. İnsan kendini bir an için herkesten uzaklaşmış, unutulmuş yaşlı bir Eskimo kadım gibi hissederken bir anda Rainier Dağı'na tırmamp elindeki bayrağı karlara saplayan biri oluveriyordu. Bu değişiklik bazen

başını döndürüyordu ama dayanmanın tek yolu iyi anların tadını çıkarıp kötü şeylerin üzerinde çok fazla durmamaktı.

"Gülümsüyorsun," dedi Johnny, Kate odaya girdiğinde. Eczaneden istemeyerek de olsa aldığı okuma gözlüklerini takmış, yatakta oturuyordu.

"O kadar belli oluyor mu?"

"Doğrusu, evet."

Güldü. "Herhâlde öyledir. Marah ve ben kötü bir hafta geçirdik. Erkeklerin de katıldığı ve gece boyunca sürecek bir partiye davet edilmişti -hâlâ inanamıyorum- ben de ona gidemeyeceğini söylemiştim."

"Peki neden gülümsüyorsun?"

"Onu yıldönümü partisine davet ettim. Dışarıda kız kıza bir gün geçireceğiz. Alışveriş, manikür, kuaför, hazırlıklar. Otelde bir süit kiralamamız gerekecek ya da odaya bir yatak daha çektiririz."

"Oradaki en şanslı erkek ben olacağım."

Kate ona gülümsedi.

Hatırlayamadığı kadar uzun zamandır ilk kez yeniden umutluydu. Anne-kız, birlikte mükemmel bir akşam geçirebilirlerdi. Belki de en sonunda aralarındaki duvar yıkılırdı.

Tully'nin mutluluktan havalara uçması gerekirdi. Bu, gece programının yıl dönümüydü. Onlarca insan aylardır bu geceyi Seattle'da yılın olayı haline getirmek için uğraşıyordu. Sadece bölgedekilerin katılması beklenmiyordu, aym zamanda RSVP'lerin[98] gösterdiğine göre geceye ünlüler akın edecekti. Kı-

98 Davetiyelerin altına yazılan ve katılmak için ön bildirim şartı olduğunu ifade eden Fransızca kökenli kısaltma. Açılımı: "RĞpondez S'il Vous Plaît." (ç.n.)

sacası herkes ama herkes orada olacaktı ve bu insanlar onun şerefine, onun efsanevi başarısını kutlamak için geliyordu.

Olympic Hotel'in göz aha, geleneksel balo salonuna baktı. Aslında galiba otelin adı artık değişmişti -ünlü otel zincirleri sürekli emlak alıp satıyordu- ama Seattle'lılar için oranın ismi hep Olympic'ti ve öyle kalacaktı.

Salon onun gibi pek çok insanla, meslektaşlarıyla, çalışma arkadaşlarıyla, ünlüler listesinin zirvesinde olan pek çok konuğuyla ve birkaç önemli işvereniyle doluydu. Gördüğü herkes onun şerefine kadeh kaldırıyordu. Hepsi onu seviyordu.

Ama hiçbiri onu gerçekten tanımıyordu.

İşte her şey ortadaydı. Edna gelememişti. Grant telefonuna bile cevap vermemişti. En son okuduğu habere göre genç bir yıldız adayıyla evleniyordu; bu haberin onu üzmemesi gerekirdi ama üzmüştü işte. Kendini yaşlı ve yalmz hissetmesine neden olmuştu, özellikle de bu gece. Nasıl olmuştu da bu yaşa geldiğinde hâlâ yalnızdı? Hayatını paylaşabileceği özel biri neden yoktu?

Yanından bir garson geçti, garsonun omzuna vurup elindeki tepsiden bir kadeh şampanya daha kaptı. "Teşekkürler," dedi; meşhur Tallulah Hart gülüşünü takınarak balo salonunda gözleriyle Ryanlan aramaya başladı. Hâlâ gelmemişlerdi. Tully tanıdıklarından oluşan bu insan denizinde oradan oraya sürükleniyordu.

Şampanyasını çabucak içip bir içki daha almaya gitti.

Kızıyla birlikte geçirdiği güzelleşme günü tam da Kate'in umduğu gibiydi. Çok uzun zamandır ilk kez tartışmamışlardı. Hatta Marah bazı şeylerde Kate'in fikrini bile almıştı. Gece kıyafetlerini seçtikten sonra -Kate için tek omuzdan askılı siyah ipek bir elbise, Marah için de güzel pembe bir şifon straplez elbise- Gene

Juarez güzellik merkezine günlük spa için giriş yapıp manikür, pedikür, saç ve makyaj yaptırmışlardı.

Şimdi Olympic'in süitinde Marah'nın yatak odasındaydılar. Banyoya tıkılıp yan yana durmuş, aynada kendilerini inceliyorlardı.

Kate birbirlerine bu kadar yakın oldukları bu görüntüyü asla unutmayacağım biliyordu: Enfes bir yüzü olan uzun, selvi boylu kızı yüzünde kocaman bir gülümseme ve ışıl ışıl parlayan gözleriyle zayıf kolunu Kate'in çıplak omzuna dolamıştı.

"Resmen yıkılıyoruz," dedi Marah.

Kate gülümsedi. "Kesinlikle."

Marah aniden içinden gelmiş gibi onu öpüp, "Teşekkürler, anne," dedi ve kapıya doğru giderken yatağın üzerinde duran boncuklu gece çantasım aldı. "İşte geliyorum, babacığım!" dedi kapıyı açıp oturma odasına giderek.

Kate, Johnny'nin ıslık çalıp, "Marah!" dediğini duydu. "Muhteşem görünüyorsun."

Kate de kızının arkasından odaya girdi. Vücudunun eskisi kadar şekilli olmadığım biliyordu ya da artık o kadar hoş olmadığının farkındaydı ama bu elbisenin içinde boynunda Johnny'nin aldığı kalp şeklindeki pırlanta kolyeyle kendini güzel hissediyordu; kocasımn ona nasıl gülümsediğini gördüğündeyse aym zamanda seksi de hissetmeye başladı.

"Vay canına!" dedi Johnny ona doğru gelerek. Yaklaşarak Kate'i öptü. "Çok ateşli görünüyorsunuz, Mrs. Ryan."

"Siz de öyle, Mr. Ryan."

Üçü birlikte gülerek odadan çıkıp yüzlerce insamn kutlamalara çoktan başladığı balo salonuna indiler.

"Bak, anne," diye fısıldadı Marah yamna yaklaşarak. "Brad'le

Jennifer. Christina da burada." Vay canına! Emily'yi aramak Içlı sabırsızlanıyorum."

Johnny, Kate'in elinden tutup onu kalabalığın arasından bara doğru götürdü. Kendilerine birer içki, Marah'ya da kola aldılar.

Sonra ağır ağır geri gidip orada durarak içkilerini yudumlamaya ve kalabalığı incelemeye başladılar.

Böyle bir salonda bile Tully, Birmanya zümrüdü rengindeki dalgalı ipek elbisesiyle hemen göze çarpıyordu. El sallayıp süzülerek onlara doğru gelmeye başladı; elbisesi arkasında dalgalanıyordu. "Şahane görünüyorsunuz," dedi coşkuyla gülerek.

Kate, Tully'nin daha şimdiden dengede durmakta biraz zorlandığım fark etmişti. "İyi misin?"

"Daha iyi olamazdım. Johnny yemekten soma sahneye çıkıp bir şeyler söylememiz gerek. Soma dans pistine çıkıp açılışı yaparız?"

"Kavalyen yok mu?" diye sordu Johnny.

Tully'nin gülüşü soldu. "Bu gece bana Marah eşlik edebilir. Onu alsam sorun olmaz değil mi, Katie?"

"Şey..."

"Neden olsun ki?" dedi Marah hayranlıkla Tully'ye bakarak. "O beni her gün görüyor."

Tully, Marah'ya yaklaştı. "Ashton[100] burada. Onunla tanışmak ister misin?"

Marah adeta kendinden geçti. "Dalga mı geçiyorsun?"

Kate onların el ele, başları birbirlerine doğru eğilmiş halde, futbol takımının kaptamndan bahseden iki amigo kız gibi uzaklaşmalarını izledi.

O andan soma Kate için gece, cazibesini biraz yitirmişti.

99 Brad Pitt, Jennifer Aniston ve Christina Aguilera. (ç.n.)
100 Ashton Kutcher. (ç.n.)

Şampanyasını yudumlayarak salonda kocasının peşinde yürüyor, gerektiği zaman gülümsüyor, kendisine sorulduğunda "Ev hanımıyım, üç çocuğum var," diye cevap veriyor ve onun bu kadar gurur duyduğu bu cümlenin bir sohbetin sonunu nasıl getirdiğini görüyordu.

Bir yandan da Tully'nin, Marah onun kızıymış gibi davranıp onu birbiri ardına ünlülerle tanıştırmasını ve Marah'nın kendi şampanyasından yudumlar almasına izin vermesini izliyordu.

Nihayet yemek zamanı geldiğinde Kate şeref masasındaki yerini aldı, bir yarımda Johnny diğer yamndaysa Syndivvorld'ün başkam oturuyordu. Tully yemek boyunca herkesi tek kelimeyle büyüledi. Bunu tarif edecek başka bir sözcük yoktu. Hayat dolu, neşeli ve eğlenceliydi; etrafındaki herkes -Marah da dahil- ona hayran kalmışü.

Kate bunların hiçbirinin onu sinirlendirmesine izin vermedi. Hatta birkaç kez kızının ilgisini çekmeye bile çalıştı ama Tully 'yle yarışmasına imkân yoktu.

Sonunda daha fazla dayanamadı. Johnny'ye bir bahane uydurup lavaboya gitti. Sıradaki her kadın Tully'yi konuşuyor, onun ne kadar muhteşem göründüğünden söz ediyordu.

"Yanındaki kızı gördünüz mü?"

"Bence kızı."

"O kadar yakın görünmelerine şaşmamalı."

"Benim kızımın da bana böyle davranmasını isterdim."

"Ben de," diye mırıldandı Kate, duyulamayacak kadar alçak sesle. Aynada kendine baktı; kocasına ve kızına güzel görünmek için elinden gelen her şeyi yapmış, ama arkadaşının yamnda duvar kâğıdı kadar sönük kalmış bir kadın gördü karşısında. Kendini bu kadar incinmiş ve dışlanmış hissetmesinin saçma olduğunun farkındaydı. Sonuçta bu onun gecesi değildi. Yine de... o kadar büyük umutları vardı ki.

Bütün bunlar onun hatasıydı.

Mutluluğunu ilk gençlik yıllanndaki bir kızın göğsüne iliştirmişti. Aptal. Bunu fark edince adeta gülümsedi. Kesinlikle bunu yapmayacak kadar akıllıydı. Kendini daha iyi, aptalca duygularına daha hâkim hissederek partiye geri döndü.

Otuzuncu Bölüm

Tully bu kadar çok içmemeliydi. Dengede durabilmek için Johnny'nin elini tutarak sahnede durdu. "Hepinize teşekkür ederim," dedi kalabalığa her zamanki gibi gülümseyerek. ***"Kız Kıza Sohbet,*** sizin sayenizde bu kadar başarılı oldu." Kadehini herkesin şerefine kaldırdı, kalabalık da ona alkışlarla karşılık verdi. Bir an için söylediğinin pek doğru olmadığım, belki de hiçbir anlam ifade etmediğini düşündü ama ne söylediğini hatırlayamadığı için bundan emin olamadı.

Johnny'ye döndü, kollarım ona doladı. "Dans etme sırası bizde."

Orkestra çalmaya başladı; ağır bir parça çalıyorlardı. Tully, Johnny'nin elinden tutup onu dans pistine doğru çekti. Şarkının farkına vardığında hâlâ gülüyordu: *Crazy for you.*
Bana bir kere dokunduğunda anlayacaksın doğru olduğunu...

Bu, Johnny ve Kate'in düğünlerinde ilk dans ettikleri şarkıydı.

Tully başım yana eğip ona baktı; hatırlamaması gereken bir şeyi hatırladı aniden: En son onun kollarında dans ettiği zamam. *Didn't We Almost Have it All*[m] çalıyordu ve dans bittiğinde Johnny onu öpmüştü. O zamanlar farklı bir seçim yapıp şöhret yerine aşkı tercih etmiş olsaydı belki de Johnny onu sever, ona bir yuva ve Marah'yı verirdi.

Johnny eski moda avizeden gelen soluk altın rengi ışığın al-

101 Her Şeye Sahip Değil miydik? YVhitney Housten şarkısı, (ç.n.)

tında her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Yaşı ilerledikçe daha da belirginleşen, İrlandalılara özgü karanlık bakışları vardı. Tully'ye bu şekilde, böylesine ciddi bakışı ona eski günleri hatırlatmışta. Hayatın Johnny'yi hayal kırıklığına uğrattığı ve Tully'nin birlikte geçirdikleri o tek romantik gecede onu güldürdüğü zamanlan...

"Her zaman iyi bir dansçıydın," dedi Tully ve bunu söylerken bir uyan alevinin vücudunda yükseldiğini hissetti. Sarhoştu; uzaklaşması gerekiyordu, fakat bir erkeğin kollannda olmak o kadar güzeldi ki... Üstelik bir şey olacağı da yoktu.

Johnny onu kendi etrafında döndürdü ve tekrar kendine doğru çekti.

Kalabalık beğeniyle alkışladı.

"Bu kadar şampanya içmemeliydim. Seni takip edemiyorum."

"Takip etmek hiçbir zaman sana göre olmadı."

Ve bu birkaç kelimeyle Tully her şeyi, tüm detaylan tekrar hatırladı. Hatıralar, Tully'nin etraflarına ördüğü duvarlan yıkarak birer birer aklına geliyordu. Durdu ve Johnny'ye baktı. "Bize ne oldu böyle?"

"Biz diye bir şey var mıydı gerçekten, Tully?" dedi Johnny sessizce. Bunu o kadar kolay ve çabuk söylemişti ki, onun yıllardır bu soruyu sormak isteyip istemediğini merak etti Tully. Johnny'nin gülümsemesinin hüzünlü mü, yoksa davetkâr mı olduğunu anlayamadı; tek bildiği, artık dans etmedikleriydi, fakat Johnny onu bırakmıyordu.

"öyle bir şey olmasına izin vermezdim."

"Kate, seni hiç unutamadığımı düşünüyor."

Tully bunu biliyordu, eskiden beri hep biliyordu. Tully ve Kate, onun Johnny'yle olan ortak geçmişi hakkında hiç konuşmadan, arkadaşlıktan adına bu olayı derinlere gömmüşlerdi.

Olması gerektiği yerde, orada, karanlıkta duruyordu, fakat her zamanki gibi içki ve yalnızlık Tully'yi zayıflatıyordu ve bu yüzden bütün iyi niyetine karşın kendini o soruyu sorarken buldu: "Öyle mi peki?"

Kate partiye geri döndüğünde, orkestra çoktan çalmaya başlamışta.

Crazy for you

Şarkı onu gülümsetti. Balo salonunun girişinde durup etrafına bakındı. Yemek masaları boşalıyordu. Barın önünde yine kuyruk oluşmaya başlamışta. Marah'yı köşede, mendil kadar kısa bir elbise giymiş çok zayıf bir kızla konuşurken gördü.

"Harika."

İçinde kabaran öfke dalgasını bastırarak yürümeye devam etti. İşte tam o anda, zümrüt yeşili ipek elbise gözüne takıldı ve sanki dünya başına yıkıldı.

Tully, Johnny'ye abanmış, dans pistinde duruyordu. Johnny ona sanki beraber bir ömür geçirmişler gibi rahat ve samimi bir şekilde sarılmıştı. Dans ediyor olmaları gerekirken, orada, rengârenk kıyafetleriyle dönerek dans eden diğer dansçıların arasında öylece duruyorlardı. Tully sanki daha biraz önce onu yatağa atmasını istemiş gibi Johnny'ye bakıyordu.

Kate nefes alamadı. Berbat bir an için kusacağım düşündü.

Sen her zaman onun ikinci tercihiydin.

Bunu biliyordu; yıllardır bu gerçeği kabullenmiş olmak, onu değiştirmekle aym şey değildi.

Şarkı bitti ve Johnny bir adım geri çekildi. Döndüğünde Kate'i gördü. Değerli taşlarla süslenmiş elbiselerin arasından bakışları birleşti. Kate orada, herkesin önünde ağlamaya başladı. Utanarak balo salonundan çıktı.

Daha doğrusu koşarak çıktı.

Alt katta asansörlerin önünde sabırsızlıkla düğmeye basü.

"Hadi... hadi..." Ağladığım kimsenin görmesini istemiyordu.

Zil çaldı ve kapı açıldı. İçeri girdi, kollarım kavuşturup sırtını duvara yasladı. Saniyelerce sabırsızlık içinde asansörün hareket etmesini bekledikten sonra düğmeye basmadığım fark etti.

Kapılar kapanmak üzereyken bir el araya girdi.

"Git başımdan," dedi kocasına.

"Sadece dans ediyorduk."

"öyle mi?" Kate odasına çıkmak için düğmeye bastı, soma gözlerini sildi.

Johnny içeri girdi. "Saçmalıyorsun."

Asansör onları katlarına götürdü; kapı açıldı. Kate, Johnny'den uzaklaştı. Anahtarım bulup kapıyı açarken, "Canın cehenneme!" diye bağırdı. Odaya girip kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Bekledi...

Bekledi...

Belki de Tully'ye gitti.

Hayır.

Buna inanmıyordu aslında. Kocasımn Tully'ye karşı bir düşkünlüğü olabilirdi, fakat Johnny şerefli bir adamdı, üstelik Tully onun en iyi arkadaşıydı.

Nedense kıskançlığı yüzünden bunu unutmuştu.

Kapıyı açtı, kocasım koridorda tek bacağım uzatmış, otururken buldu; boynundaki papyonu gevşemiş, sallanıyordu. "Hâlâ buradasın."

"Anahtarımız sende. Umarım özür dileyeceksin."

Kate ona doğru gitti, yanında diz çöktü. "Özür dilerim."

"Bunu düşündüğüne inana..."

"Düşünmedim."

Johnny'nin elinden tutup çekerek onu ayağa kaldırdı. "Dans et benimle," dedi, *benimle* deyişindeki ufacık vurgudan nefret ederek.

"Müzik yok."

Kate kollarım onun boynuna doladı ve kalçalarını sallamaya başlayıp Johnny'nin arkası duvara yaslanana kadar yavaşça ona doğru yaklaştı, vücudunu Johnny'nin vücuduna bastırdı.

Elbisesinin fermuarım açtı ve yere düşmesine izin verdi.

Johnny koridora göz attı. "Katie!" Kate'in çantasını açıp anahtarı alarak kapıyı açtı. Hızla odaya girip hem tamdık hem de yepyeni bir tutkuyla öpüşerek kanepenin üzerine düştüler.

"Seni seviyorum,"dedi Johnny elini Kate'in külotlu çorabının üzerinden aşağı doğru götürerek. "Bunu salan unutma, olur mu?"

Kate cevap veremeyecek kadar nefessiz kalmışta, bu yüzden sadece başım salladı ve Johnny'nin fermuarım çözdü. Kendi güvensizliğinin tekrar su üstüne çıkmasına izin vermeyeceğine, onun aşkım unutmayacağına kendi kendine söz verdi.

İki hafta sonra, Tully muazzam ofisinin penceresinden dışarıya bakıyordu. Hayatında bir şeylerin eksik olduğunu çoktandır biliyordu. Seattle'a geri dönmenin ve kendi programım yapmaya başlamamn, içindeki bu boşluğu bir şekilde dolduracağım ummuştu ama o kadar şanslı değildi. Artık çok daha ünlüydü, servetinin sonu yoktu ama hâlâ içten içe tatmin olmadığım hissediyordu.

Mutsuz olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi, kariyerini düzenlemeye koyuldu. Aradığı cevaba ulaşmak, onu zorlayarak kendini gerçekleştirmesini sağlayacak bir fikir bulmak biraz zaman aldı ama sonunda başardı.

"Sen delisin," dedi Johrıny, Elliot Körfezi'ne bakan pencerenin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyerek. "Programın formatı bir numara. Sen de biliyorsun. Reytinglerde Oprah'dan sonra ikinciyiz ve geçen yıl Emmy ödülüne aday gösterildin. Firmalar izleyicilerimize eşantiyon ve promosyon yetiştiremiyorlar. Bunlar başarımn göstergesi."

"Biliyorum," dedi Tully, kendi yansıması bir an dikkatini dağıtmıştı. Pencerenin camında zayıf ve yıpranmış görünüyordu. "Ama ben kural tanıyan biri değilim, bunu biliyorsun. Bir şeyleri silkeleyip biraz ortalığı kanşürmam gerek. Canlı yayın tam da böyle bir şey."

"Neden bunu yapman gerekiyor ki? Daha ne istiyorsun?"

Bu, beş yüz milyarlık final sorusu gibiydi. Neden bir türlü tatmin olmuyordu? Bunu Johnny'ye ve diğer insanlara nasıl anlatabilirdi?

Kate onaylamasa bile Tully'yi anlardı, fakat en iyi arkadaşı son zamanlarda çok konuşamayacak kadar meşguldü. Belki de sorun biraz da buydu. Kendini Kate'ten.... uzaklaşmış gibi hissediyordu. Bugünlerde ikisinin de hayatları çok farklı yönlerdeydi. Yıldönümü partisinden bu yana neredeyse hiç konuşmamalardı. "Bu konuda bana güvenmek zorunda kalacaksın, Johnny."

"Program bir anda Jerry Springer'ın programına[102] dönebilir ve güvenilirliğimiz mahvolabilir." Kaşlarım hafifçe çatarak Tully'ye yaklaşü. "Konuş benimle, Tul."

102 Programına alt tabakadan, kültür seviyesi düşük insanları çıkararak, bu kişileri aileleriyle ya da eşleriyle yüzleştiren Jerry Springer, önceleri büyük reyting almış, ancak programına çıkan bir konuğu eski kocası tarafından öldürülünce cinayete yol açtığı için hakkında dava açılmıştı, (ç.n.)

"Anlamazsın," dedi Tully, bildiği tek doğruyu söyleyerek.

"Dene."

"Bir iz bırakmam gerek."

"Yirmi milyon kişi her gün seni izliyor, bu bir şey değil mi?"

"Senin çocukların var, Katie var."

Johnny'nin yüzünde beliren anlayış ifadesini gördü. Ona, *Zavallı Tully,* der gibi bakıyordu. Tully ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın, ne kadar yükseğe tırmanırsa tırmansın, bu bakış onu takip edecek gibi görünüyordu. "Ah!"

"Bunu denemeye ihtiyacım var, Johnny. Bana yardım eder misin?"

"Seni ne zaman hayal kırıklığına uğrattım ki?"

"Yalnızca en iyi arkadaşımla evlendiğinde."

Johnny gülerek kapıya doğru yöneldi. "Tek bir şansın var, Tully. Soma da durumu değerlendireceğiz. Tamam mı?"

"Tamam."

Somaki haftalarda da bu konu hep aklındaydı. Eskiden beri zayıf olan sosyal hayatım iyice bir kenara bırakarak canla başla deli gibi çalışmaya başladı.

Sonunda o kritik an gelmişti işte ve Tully endişeliydi. Ya Johnny haklı çıkar ve harika fikri bir melodrama dönüşürse ne yapardı?

Ofisin kapısı çaldı.

"Girin," dedi.

Stanford Üniversitesi'nden yani mezun olan asistanı Helen başım içeri uzatü. "Doktor Tıllman geldi, yeşil odada. McAdams ailesini personel yemekhanesine aldım, Christy de Ted'in odasında.

"Teşekkürler, Helen," dedi Tully telaşla, kapı kapanırken.

Bu duyguyu, başarısız olma ihtimalinin verdiği korku/heyecan karışımı hissi neredeyse unutmuştu. Geçen yıllar onu bu duygudan uzaklaştırmıştı. Şimdiyse her şeye yeniden başlamış gibiydi ve sadece inandığı şeyi yapmaya çalışıyordu.

Kendini aynada son bir kez kontrol etti, makyaj bulaşmasın diye yakasına taktığı beyaz makyaj koruyucusunu çıkardı ve stüdyoya doğru yola koyuldu. Johnny'yi sahnede sağa sola emirler yağdırarak aym anda on işi yaparken buldu.

"Hazır mısın?" diye sordu Johnny.

"Doğruyu söyleyeyim mi? Bilmiyorum."

Yürürken kafa mikrofonuna bir şeyler söyleyerek ona doğru yaklaştı. Mikrofonu ağzından çekip Tully'ye sessizce, "Harika olacak, bunu sen de biliyorsun. Sana güveniyorum," dedi.

"Teşekkür ederim. Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Sadece kendin ol. Herkes seni seviyor."

Johnny'nin işaretiyle birlikte seyirciler stüdyoya doluşmaya başladı. Tully kulise girmiş, işaretini bekliyordu. Kırmızı ışıklar yandığında sahneye yürüdü.

Her zaman olduğu gibi gülümseyip tammadığı bu insanların alkışlarıyla onu yıkamasına ve içindeki boşluğu taşarcasına doldurmasına izin vererek bir süre orada durdu.

"Bugün sizin için çok özel bir gösterimiz var. Konuğum, Dr. VVesley Tillman, bağımlılık tedavisi ve aile danışmanlığı alanlarında uzman ünlü bir psikiyatr..."

Arkasındaki büyük ekranda, seyrek saçlı, kilolu bir adamın görüntüleri yayınlandı. Adam ağlamamaya çalışıyor ama verdiği bu mücadeleyi kaybediyordu. "Karım iyi bir kadm, Tallulah. Yirmi yıldır evliyiz ve iki güzel çocuğumuz var. Onun tek sorunu..." Durdu, gözlerini sildi. "İçki. Önceleri sadece arkadaşlarla toplamp kokteyl saati yapardık ama son zamanlarda..."

Klip, ses ve görüntülerle bir ailenin dağılışını gösterdi.

Bittiğinde, Tully seyircilere geri döndü, izledikleri parçanın onları ne kadar duygulandırdığını görebiliyordu. Hatta çoğu kadın ağlamak üzereydi. "Mr. McAdams çoğumuz gibi, sevdiği birinin bağımlılığından dolayı çaresiz kalmış biri. Eşini alkolü bırakmaya ve tedavi olmaya ikna etmek için her şeyi denediğine yemin ediyor. Bugün, Dr. Tillman'm yardımıyla sıra dışı bir şey deneyeceğiz. Mrs. McAdams şu anda kuliste yalnız. Bahamalar'da bir gezi kazandığım samyor ve onu almak için burada. Ama aslında ailesi -Dr. Tillman'nın profesyonel yardımıyla- onu alkol bağımlılığıyla yüzleştirecek. Umarım onun gerçeği görmesini ve tedavi olmayı kabul etmesini sağlayabiliriz."

Seyirciler sessizdi.

Tully nefesim tuttu. Bana katılın.

Ve alkış.

Tully gülmemek için kendini zor tuttu. Birinci kameramn yamnda duran Johnny'ye göz attı. Yüzünde çocuksu bir gülümsemeyle başparmağım havaya kaldırmış, onu onaylıyordu.

İhtiyaç duyduğu, içindeki boşluğu dolduracak olan şey buydu. Bu aileye gerçekten yardım edecek ve böylece Amerika onu sevecekti.

Konuklarını takdim etmek için geri çekildi ve o andan itibaren program denetimden çıkmış bir tren hızıyla ilerledi. Stüdyodaki herkes bu trene bindi ve yolculuğu sevdi; alkışladılar, yakındılar, coştular ve ağladılar. Tully, uzman bir sirk eğitmeni gibi hepsini kontrol etti. Şüphesiz, bütün ilgi onun üzerindeydi. Bu, televizyona çıküğı tüm zamanların en başarılı programıydı.

Kasım ayıyla birlikte kış, adanın üzerine gri ve yağmurlu bir örtü sererek aniden geldi. Çıplak ağaçlar soğukta titriyordu; karar-

maya yüz tutmuş ölü yapraklarını sanki düşmelerine izin vermek yenilmek demekmiş gibi sımsıkı tutuyorlardı. Boğaz'dan her sabah yükselen sis, manzarayı belirsizleştiriyor ve günlük sesleri uzaktan gelen, karışık yankılara dönüştürüyordu. Limana girip çıkan feribotlar ince pusun içinde matemli bir ağıt gibi ötüyordu.

Gotik tarzda bir korku romam yazmak için mükemmel bir hava vardı aslında. En azından, gizlice tekrar yazmaya başladığında Kate'in kendine söylediği şey buydu.

Ne yazık ki yazmak hatırladığı kadar kolay değildi.

Yazdıklarını tekrar okudu ve iç geçirdi. Silme tuşuna basıp karşısında tekrar boş, mavi bir ekran kalana kadar teker teker harflerin yok oluşunu izledi. Anlatmak istediklerini ifade edecek daha iyi bir yol bulmaya çalışta ama aklına birkaç klişe daha geldi yalmzca. Küçük, beyaz imleç onunla alay eder gibi bekledi.

Sonunda, masadan geriye doğru çekilerek ayağa kalktı. Dünyaları, insanları ve dramatik olayları hayal etmek için çok yorgundu şu anda. Akşam yemeği yapma zamanı gelmişti.

Aslmda son günlerde hep yorgundu ama yine de geceleri yattığında nadiren iyi uyuyabiliyordu.

Johnny'nin çalışma odasındaki ışıklan söndürdü, dizüstü bilgisayarım kapattı ve alt kata indi.

Johnny, *New York Times*'tan başım kaldırdı. "e-Bay yine mi içine çekti seni?"

Kate güldü. "Tabii ki. ikizler iyi mi?"

Johnny öne doğru eğildi, çocukların saçlarım kanştardı. *Poor Unfortunate Souls*[103] şarkısını söylediğim sürece keyifleri yerinde."

Kate buna gülmeden edemedi. Bu haftanın favori filmi *Kü-*

103 Zavallı Talihsiz Ruhlar. (ç.n.)

çük Denizktzı'ydı. Bu, mümkünse filmi her gün izleyecekleri anlamına geliyordu.

Ön kapı açıldı ve Marah içeri girdi. Heyecanlı görünüyordu. "Bugün başıma ne geldi bilemezsiniz."

Johnny gazetesini bir kenara bıraktı. "Ne?"

"Christopher, Jenny, Josh ve ben, Nine Inch Nails'ı[104] izlemek için Tacoma Dome'a gideceğiz. İnanabiliyor musunuz? Josh beni davet etti."

Kate derin bir nefes aldı. Marah'ya yavaşça ulaşmayı öğrenmişti.

"Bir konser öyle mi?" dedi Johnny. "Kim bu çocuklar? Kaç yaşındalar?"

"Josh ve Chris üçüncü sımf öğrencisi. Endişelenme, emniyet kemerlerimizi takacağız."

"Konser ne zaman?"

"Salı."

"Okulun olduğu bir gece mi? Üçüncü sımf öğrencileriyle birlikte konsere, hem de okulun olduğu bir akşam gideceğini sanıyorsun." Kate, Johnny'e baktı. "Bu, birçok açıdan yanlış."

"Saat kaçta başlayacak?" diye sordu Johnny.

"Dokuzda. Saat ikiye kadar evde oluruz."

Kate kendini tutamayıp güldü. Kocasımn nasıl bu kadar sakin kalabildiğini anlayamıyordu. "İkiye kadar evde olursunuz öyle mi? Şaka yapıyor olmalısın, Marah. Sen daha on dört yaşındasın."

"Jenny de on dört yaşında ve gidebiliyor. Baba?" Marah, Johnny'e döndü. "Gitmeme izin vermelisin."

"Daha çok küçüksün," dedi Johnny. "Üzgünüm."

104 80'lerin sonunda kurulan bir rock grubu.

"Çok küçük değilim. Ben hariç herkes böyle şeyler yapabiliyor."

Kate, kendini Marah'mn yerine koydu. Büyümekte ne kadar acele ettiğini, bu ihtiyacın bir kızda ne kadar da keskin olabildiğini hatırladı. "Marah, biliyorum bizim çok katı olduğumuzu düşünüyorsun ama hayat bazen..."

"Ah, lütfen. O aptal *hayat şöyledir, hayat böyledir* konuşmalarından bir tane daha istemiyorum." Bir horuldamayla üst kata çıktı ve odasımn kapışım çarparak kapattı.

Kate o kadar derin bir tükenmişlik hissetti ki neredeyse yığılıp kalacaktı. Bunun yerine, kocasına baktı. "Aşağıya indiğime çok memnunum."

Johnny gülümsedi. Bu da çok kolay olmuştu. Nasıl oluyordu da Kate'in Marah'yla yaptığı savaşın aymsım yapıp hiç yara almadan çıkmayı ve hâlâ sevilmeyi başarıyordu? "Onunla ilgili zamanlaman her zaman kusursuz olmuştur." Johnny ayağa kalktı, Kate'i öptü. "Seni seviyorum," dedi kısaca.

Kate, bu sözlerin yaralarım sarmak için söylendiğini biliyordu ve bu hoşuna gitti.

"Akşam yemeğini hazırlayıp sonra da onunla konuşmaya çalışacağım. Sakinleşmesi için ona biraz süre ver."

Johnnv tekrar oturdu ve gazetesine döndü. "Jenny'nin annesini ara ve onun tam bir budala olduğunu söyle."

"Bunu sana bırakacağım." Kate mutfağa gidip yemek yapmaya başladı. Neredeyse bir saat boyunca, teflon tavada pişireceği kızartmalık sebzeleri dilimlemeye ve Marah'mn en sevdiği yemek olan Teriyaki Marinade'yi[105] yapmaya dalmıştı. Saat altıda, salatayı karıştırdı, kurabiyeleri fırına koydu ve masayı hazırladı. Masayı hazırlamak aslında Marah'ın göreviydi ama bu akşam ondan yardım istemenin hiç faydası yoktu.

105 Ateş üzerinde sürekli karıştırılarak pişirilen bir çeşit sebzeli Çin yemeği, (ç.n.)

Kate oturma odasma geri gelerek, "Tamam," dedi. Johnny çocuklarla yere sere serpe uzanmış, Legolardan bir şeyler inşa ediyordu. "Gidiyorum."

Johnny başım kaldırdı. "Kurşun geçirmez yelek dolapta."

Johnny'nin huzur veren kahkaha sesiyle birlikte Kate üst kata çıktı. Kızının kapalı kapısının önünde durdu. Üzerinde san renkte UZAK DURUN yazısı vardı. Kendini hazırladı, kapıyı çaldı.

Cevap yoktu.

"Marah?" dedi bir süre bekledikten soma. "Biliyorum, üzgünsün ama bu konuda konuşmalıyız."

Bekledi, kapıyı tekrar çaldı ve açtı.

Kıyafetler, kitaplar ve filmlerden oluşan bu dağınıklığın içinde Kate bir an için gördüklerini kavrayamamıştı.

Boş bir oda.

Açık bir pencere.

Kate emin olmak için her tarafı kontrol etti; gardırobun içini, yatağın altım, sandalyenin arkasını. Banyoya, çocukların odasına, hatta kendi odasına bile baktı. Bütün üst katı araştırdığında kalbi o kadar hızlı çarpmaya başlamıştı ki sersemlediğini hissetti. Merdivenlerin başında, korkuluklardan destek aldı. "Gitmiş," dedi, sesindeki çatlamayı duyarak.

Johnny yukarı baktı. "Efendim?"

"Gitmiş. Galiba camdan ürmamp parmaklıklardan aşağı inmiş."

Johnny aniden ayağa kalktı. "Kahretsin!"

Dışan koştu. Kate onu takip etti.

Kızlarının yatak odası camının altında durdular. Beyaz tahta parmaklıkların kınldığım ve sarmaşığın koptuğunu gördüler.

"Kahretsin," dedi Johnny tekrar. "Tanıdığı herkesi aramaya başlamalıyız."

Tully böylesine soğuk bir gecede bile, apartmanın terasında olmayı seviyordu. Burası bir İtalyan villa terasımn bir kopyası olan, taşlarla döşenmiş büyük bir yerdi. Kızıl topraklı çiçeklikte, büyük, yapraklı ağaçlar büyümüştü; dallan minik, beyaz ışıklarla bezenmişti.

Korkuluğa gidip dışarı baktı. Buradan, şehrin gürültüsünü duyabiliyor ve Boğaz'ın tuzlu havasım koklayabiliyordu. Uzakta, gri, engin suyun ötesinde, Bainbridge Adası'nın ormanlarla kaplı ana hatlarını görebiliyordu.

Ryan ailesi bu akşam ne yapıyor acaba, diye düşündü. *Eski moda, büyük sehpalarının çevresinde toplanmış oyun mu oynuyorlardır? Ya da Marah ve Kate kanepeye kıvrılmış, erkeler hakkında laflıyorlardır. Belki de Kate ve Johnny öpüşmek için bir an yakalamıştır.*

Dairesindeki telefon çaldı. Tam zamamnda çalmışü, çünkü Kate'in ailesi hakkında düşünmek, kendini daha yalmz hissettirmekten başka bir işe yaramıyordu.

Açık kapıdan geçti, kapıyı kapadıktan soma telefona cevap verdi. "Alo?"

"Tully?" Arayan Johnny'ydi. Sesi gergin ve yabancıydı.

Tullly aniden endişelendi. "Ne oldu?"

"Marah kaçtı. Ne zaman olduğunu tam olarak bilmiyoruz, belki bir saat-on beş dakika öncedir. Ondan haberin var mı?"

"Hayır, yok. Neden kaçtı?" Johnny cevap veremeden kapıcı telefonla aradı. "Bir saniye, Johnny. Bekle." Tully dahili telefona koştu, tuşa bastı. "N'oldu Edmond?"

"Marah Ryan burada, sizi görmek istiyor."

"Yukarı yolla," Tully tuşu bıraktı. "O burada, Johnny."

"Şükürler olsun," dedi Johnny. "Oradaymış, canım. İyiymiş. Hemen geliyoruz, Tully. Oradan ayrılmasına izin verme."

"Merak etme." Tully telefonu kapadı ve kapıya gitti. Evi çatı katı olduğu için, binamn bu tarafında bulunan tek kapı onunkiydi. Bu yüzden Tully kapıyı açtı ve orada bekledi. Marah asansörden çıktığında şaşırmış gibi görünmeye çalışti.

"Merhaba, Tully teyze, bu saatte buraya geldiğim için özür dilerim."

"Saat geç değil. Hadi içeri gel." Tully, önce Marah'nın içeri girmesi için geri çekildi. Her zamanki gibi, vaftiz kızının muhteşem güzelliğiyle büyülendi. Onun yaşındaki çoğu kız gibi çok zayıftı, bir deri bir kemik sayılırdı, fakat hiçbirinin önemi yoktu. Otuzuna kadar *tay gibi* diye tabir edilebilecek türden bir kızdı; o yaşa geldiğinseyse artık bedeni iyice oturacak, kendini bulacaktı.

Tully, Marah'ya döndü. "Ne oldu?"

Marah kendini kanepenin üzerine bırakıverdi ve acıklı bir şekilde iç geçirdi. "Bir konsere davet edildim."

Tully yamna oturdu. "Eee."

"Tacoma Dome'da."

"Evet."

"Okulun olduğu bir günün akşamında." Marah yan gözle Tully'ye bakıyordu. "Bana teklif eden çocuk bir son sımf öğrencisi."

"Kaç yaşında oluyor? On altı mı, on yedi mi?"

"On yedi."

Tully başım salladı. "Ben senin yaşındayken Kingdome'da VVings'i izlemeye gitmiştim. Bunda abartılacak ne var?"

"Ailem küçük olduğumu düşünüyor."

"Hayır mı dediler?"

"Ne saçma. Ben hariç herkes böyle şeyler yapıyor. Hatta annem ehliyetleri olan çocukların bile arabalarına binmeme izin vermiyor. Beni hâlâ her gün okuldan o alıyor."

"On altı yaşındaki çocuklar gerçekten kötü sürücüler ve bazen onlarla yalmz kalmak... güvenli değil." Yıllar önceki, ormanda geçen o geceyi düşündü. "Annen sadece seni koruyor."

"Ama grup halinde olacağız."

"Grup mu? Bak bu farklı işte. Hepiniz birlikte olduğunuz sürece hiçbir şey olmaz."

"Biliyorum. Bence annem onların araba sürmesi konusunda endişeli."

"Pekâlâ, sizi limuzinle götürebilirim."

"Bunu yapar mısın?"

"Tabii. Bütün sorunlar çözüldü. Refakatçi. Sürücü. Çok eğleneceğiz. Hiç kimsenin en ufak bir zarar bile görmemesini sağlayacağım."

Marah iç geçirdi. "İşe yaramayacak."

"Neden?"

"Çünkü benim annem bir sürtük ve ben ondan nefret ediyorum."

Bu söz Tully'nin gardım düşürdü, o kadar şaşırdı ki ne söyleyeceğini düşünemedi. "Marah..."

"Yani bana çocukmuşum gibi davranıyor. Özelime saygı göstermiyor. Beni arkadaşlarımdan ayırmaya ve ne yapabileceğimi söylemeye çalışıyor. Makyaj yok, tanga giymek yok, göbek hızması yok, saat on birden sonra dışarıda kalmak yok, dövme yok. Annemden kurtulmak için sabırsızlanıyorum. İnan bana, mezun olur olmaz, elveda, anne diyeceğim. Senin gibi bir yıldız olmak için doğruca Hollywood'a gideceğim."

Bu son sözler Tully'nin gururunu o kadar okşamıştı ki neredeyse Marah'yı buraya getiren olayları unutuyordu. Doğru yolda kalmak için kendini zorladı. "Annene hiç de adil davranmıyorsun. Senin yaşındaki kızlar düşündüğünden daha savunmasızdırlar. Çok uzun zaman önce, senin yaşındayken, yenilmez olduğumu düşünürdüm, ben..."

"Eğer benim annem sen olsaydın, konsere gitmeme izin verirdin."

"Evet, ama..."

"Keşke annem olsaydın."

Bu sözlerden böylesine etkilenmesi Tully'yi şaşırtmıştı. Söylenilenler Tully'nin içindeki çok hassas bir noktaya dokunmuştu. "Siz ikiniz bunu aşacaksınız, Marah. Göreceksin."

"Hayır, aşamayacağız."

Tully, somaki bir saat boyunca, Marah'mn öfkesini yumuşatmaya çalıştı, fakat bu kırılması imkânsız, dayanıklı bir kabuktu. Marah'nın Kate'ten bu kadar kolay nefret edebiliyor olması Tully'yi şaşırtmıştı ve onların zarar görmüş ilişkilerini asla düzeltemeyeceklerinden korkmuştu. Tully'nin tek bildiği, bir insanın hayatının anne sevgisi olmayınca nasıl da mahvolduğuydu.

Sonunda dahili hat çaldı ve Edmond'ın sesi duyuldu:

"Ryanlar geldi, Bayan Hart."

"Burada olduğumu biliyorlar mıydı?" dedi Marah aniden ayağa kalkarak.

"Bunu tahmin etmek çok zor değil," dedi Tully telefona doğru giderek. "Yukarı gönder, Edmond. Teşekkürler."

"Beni öldürecekler," dedi Marah. Ellerini ovuşturarak bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Birden yine çocuk olmuştu; uzun ve çok güzel, fakat hâlâ başının belaya gireceğinden korkan bir çocuk.

Kapıdan ilk giren Johnny oldu. "Kahretsin, Marah,"dedi, "Hepimizi çok korkuttun. Kaçtın mı, yoksa kaçınldın mı bilemedik..." Daha fazlasını söylemekten korkuyormuş gibi cümlesini yarıda kesti.

Ardından Kate geldi.

Arkadaşının görüntüsü karşısında Tully'nin adeta nutku tutuldu. Kate bozguna uğramış gibi yorgun, hasta ve nedense daha ufak görünüyordu.

"Katie?" dedi Tully. Endişeliydi.

"Teşekkürler, Tully," dedi Kate soluk bir gülümsemeyle.

"Tully teyze bizi konsere limuziniyle götürecek," dedi Marah. "Ve bize refakat edecek."

"Senin teyzen bir moron," diye çıkıştı Johnny. "Deli annesi onu başımn üzerine düşürmüş. Şimdi eşyalarım topla. Eve gidiyoruz."

"Ama..."

"Aması falan yok, Marah," dedi Kate. "Eşyalarım topla."

Marah gerçek bir duygu gösterisi yaptı: İç çekti, tepindi, çığlık attı, ağladı. Soma Tully'ye sıkıca sarılarak, "Denediğin için teşekkür ederim," dedi ve Johnny'yle beraber çıktı.

Tully, bir şey söylemesi için Kate'i bekledi.

"Bize sormadan ona bir şeyler için söz verme, tamam mı?" dedi Kate sadece. Sesi o kadar monotondu ki, kızgın bile değildi. "Bu sadece her şeyi zorlaştırır."

Gitmek için arkasmı döndü.

"Kate, bekle..."

"Bu akşam olmaz, Tul. Çok yorgunum."

Otuz Birinci Bölüm

Tully, Kate ve Marah için endişeleniyordu. Geçen hafta boyunca aralarındaki sorunları çözmenin yolunu düşünmüştü ama aklına hiçbir şey gelmemişti. Şimdiyse masasında oturmuş, o günkü programın notlarım inceliyordu. Telefonu çaldı. Arayan asistamydı.

"Tully. McAdamslar burada. Rehabilitasyon programından."

"İçeri gönder."

Soğuk kasım sabahında kapısından içeri giren bu yeni çiftle canlı yayınlanan programına katılan o çift arasında neredeyse hiçbir benzerlik kalmamıştı. Mr. McAdams en az on kilo vermişti ve artık başı omuzlarına düşmüş ve kambur bir şekilde yürümüyordu. Mrs McAdams saçlarım kestirmiş, makyajım yapmış ve gülümsüyordu. "Vay canına," dedi Tully, "İkiniz de harika görünüyorsunuz. Lütfen oturun."

Mr. McAdams eşinin elini tuttu. Birlikte pencereye dönük pahalı, siyah deri kanepeye oturdular. "Rahatsız ettiğijniz için üzgünüz. Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyoruz."

"Konu arkadaşlarım olduğunda hiçbir zaman meşgul olmam," dedi Tully yapmacık bir gülümsemeyle.

"Size teşekkür etmek istiyoruz," dedi Mrs. McAdams. "Uyuşturucu ya da alkol sorunu olan birilerim tanıyor musunuz bilmiyorum, ama..."

Tully'nin gülümsemesi soldu. "Aslında, evet."

"Kaba, bencil, sinirli ve inatçı kişiler olabiliyoruz. Ben değişmek istedim. Tamı biliyor, her gün bırakmak istiyordum, ancak bırakamıyordum. Ta ki siz beni yayma çıkarıp bu sayede hayatımı gerçekten görmeme yardıma olana kadar."

"Bize ne kadar yardıma olduğunuzu bilemezsiniz," dedi Mr. McAdams. "Sadece teşekkür etmek istedik."

Tully adamın sözlerinden o kadar etkilenmişti ki hemen karşılık veremedi. "Televizyon programıyla yapmak istediğim de buydu: Birilerinin hayatlarını değiştirmek. İşe yaradığım görmek benim için çok anlamlı."

Telefonu çaldı. "Buyurun," diye cevapladı, "kiminle görüşüyorum?"

"John hatta, Tully."

"Peki, sağ ol. Bağla."

"Birkaç metre yürüyüp ofisime gelemeyecek kadar miskin misin? Sen kesin yaşlanıyorsun, Johnny."

"Seninle konuşmam lazım ama telefonda olmaz. Sana bir bira ısmarlayayım mı?"

"Nerede ve ne zaman?"

"Virginia Inn olur mu?"

Tully güldü. "Tamım, oraya yıllardır gitmedim."

"Yalana. Üç buçukta ofisime gel."

Tully telefonu kapattı, şimdi ayakta bekleyen McAdams çiftine döndü tekrar.

"Evet, neden geldiğimizi anlattık. Bize yardım ettiğin gibi diğer insanlara da yardım edersin umarım," dedi Mr. McAdams.

Tully, çiftin yamna gidip ellerini sıktı. "Teşekkürler. Sizin için bir mahsuru yoksa, sizinle bir de takip programı çekebilir miyiz? Böylece Amerikan halkına ne kadar gelişme kaydettiğinizi göstermiş oluruz."

"Tabii ki."

Onlan kapıya kadar eşlik ederek uğurladı ve masasına geri döndü. Sonraki birkaç saat boyunca yarınki program için notlar hazırlarken sık sık gülümserken buldu kendini.

Programıyla yararlı bir iş başarmıştı. McAdams'lann hayatım değiştirmişti.

Saat üç buçukta dosyasını kapattı, paltosunu kapıp Johnny'nin ofisine doğru yol aldı. Birlikte somaki programlar hakkında konuşurken caddeden yukarı doğru çıkarak Public Market'e doğru yürüyüp soldaki rutubetli, duman alta bara saptılar.

Johnny onu arka duvara doğru götürerek, pencere kenarındaki küçük tahta masaya oturdu. Tully daha oturamadan, garson kızı çağırarak kendi için bir Corona, Tully içinse bir Dirty Martini söyledi. Tully "Pekâlâ, sorun ne?" demeden önce içkilerin gelmesini bekledi.

"Son zamanlarda Kate'le konuştun mu?"

"Hayır. Samrım konser konusunda bana kızgın. Belki de hâlâ şu modellik işi yüzündendir. N'oldu?"

Johnny ellerini dağımk saçlarının arasından geçirdi.

"Böyle bir şeyi kendi kızım hakkında söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim ama Marah son günlerde tam bir sürtük gibi davranıyor. Kapı çarpmalar, kardeşlerine bağırmalar, sokağa çıkma yasaklarım sallamamalar, günlük ev işlerini yapmayı reddetmeler. Kat'le her gün, gün boyu kavga ediyorlar. Bu durum Kate'i çok yıpratıyor. Kilo verdi. Uyuyamıyor."

"Yatılı okulu hiç düşündün mü?"

"Kate asla gitmez." Kendi esprisine yorgun yorgun güldü. "Gerçekten, Tully. Onun için endişeleniyorum. Onunla konuşacak mısın?"

"Tabii ki, anladığım kadarıyla arkadaşça bir konuşmanın ötesinde bir şeye ihtiyacı var. Birine gösterelim mi?"

"Psikolog gibi mi? Hiç bilmiyorum."

"Depresyon ev hanımları arasında yaygm. Bu konu üzerine yaptığımız programı haürladın mı?"

"Bu durum beni endişelendiriyor. Gerçekten endişelenmem gereken bir şey var mı diye bakabilir misin? Onu çok iyi tanıyorsun."

Tully içkisine doğru uzandı. "Bana güvenebilirsin."

Johnny gülümsedi ama yorgun görünüyordu. "Biliyorum."

Tully cumartesi günü ilk iş olarak Johnny'yi aradı. Johnny telefonu açtığında "Buldum," dedi.

"Ne yapacaksın?"

"Onu Salish Lodge'a götüreceğim. Rahatlasın, masaj yaptırsın. Bu tarz şeyler. Bir de sohbet ederiz."

"Meşgul olduğunu söyleyip başından savar seni."

"Öyleyse ben de onu kaçırırım."

"Sence işe yarar mı?"

"Başarısız olduğumu gördün mü hiç?"

"Peki o zaman. Çantasım hazırlayıp kapının önüne bırakacağım; soma da çocukları alacağım ki başka bahanesi kalmasın." Duraksadı. "Teşekkürler, Tully. Kate senin gibi bir arkadaşı olduğu için çok şanslı."

Tully telefonu kapatıp ardından hemen başka bir arama daha yaptı; soma bir tane daha.

Sabah saat dokuz olduğunda, her şeyi ayarlamıştı. Eşyalarını çabucak hazırlayıp gerekenleri arabaya fırlattı, birkaç şey almak için Capitol Hill'deki mağazaya uğradı, oradan da feribota ilerledi. Sahilde beklemek ve karşıya geçmek hiç bitmeyecekmiş

gibi gelmişti ona, ama sonunda Kate'in garajma doğru ilerliyordu işte.

Ön bahçenin dağınık ve bakımsız bir havası vardı; sanki yıllar önce genç anne bahar aylarım dışarıda geçirmiş, lale ve uzun ömürlü bitkiler ekmiş ve çimlerin üzerinde battaniyeye sarınıp bebekleriyle oturmuş da, yıllar geçtikçe ve çocuklar büyüyüp kendi yaz uğraşlarının peşinde koşmaya başlayınca bahçıvanlığa ayrılacak zamanı uçup gitmiş gibiydi. Bu bitkiler Northvvest yazının kısa, kavurucu sıcaklarında hâlâ serpilmeye devam ediyor, yıllar geçtikçe eski zamanlan daha çok hatırlatarak, tıpkı o evde yaşayan aile gibi, hem her biri bir tarafa doğru hem de birbirlerine geçmiş bir halde büyüyordu. Şimdi soğuk, gri bir kasım gününde tüm bitkiler çıplak ve kahverengi görünüyordu. Her yer yapraklarla kaplıydı, solan güllerin üzerinde rengârenk benekler oluşmuştu.

Tully, Mercedes'ini garajın önüne park edip arabadan indi. Çakıl patikanın üzerine yayılmış bisikletlerin, kaykayların ve oyuncakların arasından geçerek ilerlerken, buranın yılın bu döneminde bile ne kadar rahat ve sıcak bir yuva olduğunu düşündü hayranlıkla. Kereste ticaretiyle uğraşan zengin iş adamımn hafta sonlanm geçirmek için 1920'lerde inşa ettirdiği bu bina yeni, capcanlı bir karamel renge boyanmıştı; parlak gösterişli beyaz kenarlıklar, bölünmüş pencereleri ortaya çıkarmıştı. Bu pencerelerin altmda sezonun son açan sardunyalanyla dolu bir saksı vardı.

Tully ön verandada, kendi ayaklan üzerinde duran palyaço kum torbasım sıkarak geçip kapıya tıkladı.

Kate kapıyı açtı. Üzerinde yıpranmış, siyah bir tayt ve bol bir tişört vardı. Acilen boyanması ve kesilmesi gereken san saçlanyla bakımsız görünüyordu. Yıpranmıştı. "Aa!" dedi saçlarım sağ kulağının ardma atarken. "Bu ne sürpriz."

"Benimle gelmeni bir kez nazikçe isteyeceğim."

"Seninle gelmek derken neyi kastediyorsun? Elimdeki işin tam ortasındayım. ikizlerin Minikler Takımı'mn yorgan bağışı kampanyası var. Bitirir bitirmez..."

Tully cebinden sarı parlak su tabancasım çıkararak Kate'e doğrulttu. "Beni seni vurmaya zorlama."

"Vuracak mısın beni?"

"Evet."

"Bak, böyle gösteriler yapmayı ne kadar sevdiğini biliyorum, ancak bugün buna ayıracak vaktim yok. Yaklaşık elli parça dikiş yapmam ger..."

Tully tetiği çekti. Soğuk su havada süzülerek Kate'in tüm göğsüne çarptı. Islaklık iz bırakarak koton tişörtünü geçip vücuduna doğru sızdı.

"Ne yapı..."

"Adam kaçınyorum. Yüzüne nişan aldırma bana, aslma bakarsan iyi de olurdu, duşa da ihtiyacm var."

"Beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?"

Kate'e siyah bir gözbağı uzattı. "Bunun için Capitol Hill'deki tüyler ürpertici seks aletleri satan o mağazaya gittim, umarım beğenirsin."

Kate'in tamamıyla kafası karışmış gibi görünüyordu. Gülmeli mi, yoksa kızmalı mıydı bilmiyordu, "öyle çıkıp gidemem. Johnny ve çocuklar bir saat içinde gelirler, benim de..."

"Hayır, gelmeyecekler." Tully ona bakıp dağınık oturma odasına geçti. "Valizin de burada."

Kate arkasına döndü. "Nasıl..."

"Bu sabah Johnny hazırladı. Suç ortağım o benim. Sorun çıkartırsan da mahkemede şahit olarak sunacağım kişi. Şimdi al artık bavulunu."

"Sadece eşimin ihtiyacım olduğunu düşündüğü şeyleri koy-

duğu bir bavulla bir yere gitmemi mi bekliyorsun? Bavulu açıp içinde kışkırtıcı bir iç çamaşırı ve diş fırçası ve iki yıldır sığamadığım kıyafetler bulacağım."

Tully göz bağım salladı. "Tak şunu, yoksa seni yine vuracağım."

Tetiğe basmaya başlamıştı. Kate umutsuzca teslim oldu. "Peki. Sen kazandın. Ama sen de bilirsin ki zeki suçlular kurbanlarının gözlerini suç işlemeden önce kapatırlar. Sanırım taranmamak için."

Tully gülümsememeye çalıştı, oturma odasına doğru yol aldı. Bavulu kapıp Kate'i yavaşça arabaya doğru götürdü.

"Her kurbana Mercedes'e binme şansı verilmez." Tully stereoya bir CD yerleştirdi. Birkaç dakika içinde Agate Pass Bridge'de roket gibi hızla yol alıyor ve yerel kabilelerin tahtalarla kaplanmış fişek kulübelerinin yol boyunca dizildiği, ayrılmış alandan ilerliyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Kate.

"Bu seni ilgilendirmez."

Tully, Madonna'nın *Papa Don't Preach*[106] şarkısı çalmaya başlayınca teybin sesini açtı. îkisi de aym anda şarkıyı söylemeye başladı. Çalan her şarkının sözlerini biliyorlardı ve bu şarkılar onları çocukluklarına götürüyordu. Madonna. Chicago. The Boss. The Eagles. Prince. Queen.

Bohemian Rhapsody onların birlikte söylemekten en çok zevk aldıkları şarkıydı. Garth ve VVayne'in kusursuz bir taklidini yaparak müzikle aym tempoda başlarım sallıyorlardı.

Tully arabayı gidecekleri mekâmn önündeki yola soktuğunda saat daha ikiyi yeni geçiyordu. "Geldik. Göz bağım çıkarabilirsin, kapı görevlisi sana tuhaf tuhaf bakıyor."

106 Baba vaaz verme, (ç.n.)

Kapı görevlisi onu Salish Lodge'a buyur edip kapıyı açarken Kate gözündeki bağı hızlıca çıkardı. Sanki aynı anda her yerden geliyormuş gibi, Snoqualmia Şelalesi'nin belli belirsiz gürleyişini duyuyorlar, ancak bulundukları yerden göremiyorlardı. Düşen suyun şiddetiyle yerler sallanıyordu. Hava ağır ve nemliydi.

Tully resepsiyona yöneldi, otele giriş yapıp otel görevlisini odalarına kadar takip ettiler. İki yatak odalı, oturma odası şömineli ve şelaleye doğru akan beyaz köpüklü Snoqualmie Nehri'ne bakan köşedeki bir süitte kalacaklardı.

Otel görevlisi kaplıca programlarım teslim etti, Tully de bunun üzerine iyi bir bahşiş verdi; artık o ve Kate yalnızdılar.

"Önce önceliği olan şeyleri yapacağız," dedi Tully. Televizyonda yeterince uzun çalışığı için bir senaryonun ne zaman lazım olacağım biliyordu. Bir düzenleme yaparak, kalacakları sürenin tamamımn plamm yaptı. Bavulunu açü; iki küçük limon, tuzluk ve o güne dek gördüğü en pahalı tekilayı çıkardı. "Fondip."

"Sen delisin," dedi Kate. "Fondip yapmayalı o kadar..."

"Vurdurma kendini. Suyum bitiyor."

Kate güldü. "Tamam madem. Barmen, doldur bakalım."

"Bir tane daha," dedi Tully hemen.

Kate omuz silkip içkiyi kafasına dikti.

"Pekâlâ. Mayolar. Sen de giyin. Bornozun yatak odanda."

Her zamanki gibi, Kate söyleneni yaptı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu giriş kattaki ana kapıdan parlak arduvaz kaplı kata geçerken.

"Görürsün."

Kaplıcaya gelip jakuziyi gösteren işaretleri takip ettiler.

Arka köşede Kuzeybaü ve Asya esintileriyle çevrelenmiş güzel, üstünde buharlar tüten bir havuza geldiler. Havada lavanta

ve gül kokulan vardı. Seramik ve bronz saksılardaki yemyeşil bitkiler insana kendini dışarıdaymış gibi hissettiriyordu. Sıcak, fokurdayan suya girdiler. Kate iç çekip arkasına doğru yaslandı. "Cennet işte budur."

Tully en yalan arkadaşına baktı, dağılmakta olan buhar perdesinin arasında onun ne kadar yorgun göründüğünü görebiliyordu. "Berbat görünüyorsun," dedi usulca.

Kate yavaşça gözlerini açtı. Tully, yüzünden geçen öfke dalgasını görebiliyordu ancak bu öfke parladığı hızla sönmüştü. "Sorun Marah. Bazen bana baktığında, gözlerinde nefreti görebiliyorum. Bunun ne kadar acı verdiğini anlatamam."

"Büyüdüğünde geçer."

"Herkes böyle diyor. Ama inanmıyorum. Benimle konuşmasının ya da beni dinlemesinin bir yolu olsaydı keşke. Psikologa gitmeye çalıştık ancak katılmayı reddetti."

"Ufaklıklan zorla konuşturamazsın. Sadece arkadaş baskısı onlara bir şey yaptırabilir, değil mi?"

"Ah, konuşuyorlar. Ama söylediklerine inanamıyorsun. Marah'ya göre, dünyadaki bütün anneler arasında sadece ben bu kadar aşırı korumacıymışım."

Tully arkadaşının gözündeki o derin mutsuzluğu fark etti. Bunun sıradan bir annelik stresi olduğuna inanmaya çalışmasına rağmen, birdenbire korkmuştu. Johnny'nin o kadar endişelenmesine şaşmamalıydı. Tully geçen yıl depresyona girmiş ve kendini kaybetmiş bir anneyle görüşmüştü. Görüşmeden birkaç ay soma kadın bir şişe hap yutmuştu. Bu düşünce onu iliklerine kadar korkutuyordu. Kate'e yardım etmenin bir yolunu bulmak zorundaydı. "Belki de yardım almalısın."

"Psikologu mu kastediyorsun?"

Tully başım salladı.

"Sorunlarım hakkında konuşmama gerek yok. Daha düzenli olmam gerek, o kadar."

"Düzenli olmak senin için sorun olmasa gerek. Her eğitim gezisine katılmana ya da çocukların her oyunu için kostüm hazırlamana veya her kermes için kurabiye pişirmene gerek yok. Çocuklar da okula servise binerek gidebilir."

"Johnny gibi konuşuyorsun. Samrım şimdi de bunların hepsini yapıp bir de kitap yazarsam her şeyin daha iyi olacağım söyleyeceksin. Denedim. Hâlâ deniyorum." Kate'in sesi çatladı. Gözlerinden yaşlar boşalmaya başladı. "Tekila nerede?"

"Mükemmel fikir. Ne zamandır kadeh kaldırmıyoruz."

"Kesinlikle haklısın," dedi ve bir kahkaha patlattı Kate.

"Otuz dakika içinde masaj seansımız var, biraz daha beklemek zorundayız."

"Masaj." Kate, Tully'ye baktı. " Teşekkürler, ihtiyacım olan şey tam da buydu."

Bütün bunların ona uzun vadede hiçbir faydası olmayacaktı. Tully şimdi fark edebiliyordu bunu. Katie'nin ne birkaç şişe tekilaya ne de çamur banyosuna değil, gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Cevabı bulabilmek için de en iyi arkadaşına ihtiyacı vardı. "Hayatında bir şeyi değiştirebiliyor olsaydın, neyi değiştirirdin?"

"Marah," dedi hafifçe. "Benimle yeniden konuşmasım sağlardım."

Bir anda sihir gibi bir ilham gelmiş, Tully ne yapacağım bulmuştu. "Neden programıma gelmiyorsun? Sen ve Marah. Annekız bölümü yaparız. En iyisi canlı yayın yapmak, böylece Marah da programda hiçbir oynama yapılmadığım bilir. Onu ne kadar sevdiğinin ve ne kadar şanslı bir kız olduğunun farkına varacak."

Bu umut, Kate'in yüzünü birdenbire on yıl gençleştirmişti. "Sence işe yarar mı?"

"Marah'nın televizyonda olmayı ne kadar istediğini biliyorsun. Kameralar önünde kendini ters biri olarak göstermek istemez. O zaman da seni dinlemek zorunda olur."

Kate'in gözlerindeki o bıkkın ümitsizlik sonunda gitmişti. Yerini parlak bir bekleyiş almıştı. "Sen olmasan ben ne yapardım, Tully?"

Tully'nin yüzünde kocaman, adeta yüzüne sığmayan bir gülümseme belirdi. Bu sayede arkadaşına yardımcı olabilecek, hatta belki de onun hayatım kurtaracaktı. Tıpkı yıllar önce söz verdikleri gibi. "Neyse ki bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacağız."

"Makyaj ekibin kırışıklıklarımı saklayabilecek mi?"

Tully gülümsedi. "İşlerini tamamladıklarında, inan bana, Marah'dan daha genç duracaksın."

"Harika."

Kate spa merkezinden yepyeni biri olarak geri döndü. Daha eve adımım atar atmaz, Marah evden çıkma yasağı yüzünden kaçırdığı aktivitelerden şikâyet ederek başımn etini yemeye başladı. Marah'mn sözleri ilk defa hedefine ulaşamayan oklar gibi, hiçbir işe yaramadan yere düşüyordu. Kendi kendine gülümseyerek, *Yakında,* diye düşündü Kate, *birbirimize tekrar ulaşmanın yolunu bulacağız.*

Kıyafetlerini bir kenara koydu, uzun, güzel bir duş aldı ve hikâye okumak için çocuklarım kollarına aldı. Johnny içeri girdiğinde ikizler yeni uykuya dalmıştı.

"Şşt!" dedi kitabı kapatırken. Oğullarım küçük alınlarından

öptükten sonra onları yatağa yatırdı, sonra da kocasının yanına gitti.

"İyi vakit geçirdiniz mi?" diye sordu Johnny onu kollarına alırken.

"Muhteşemdi. Tully'nin bir plam..."

Alt katta kapı zili çaldı. Ardından Marah'nın, "Ben bakarım," diyen sesi duyuldu.

Johnny ile Kate kaşlarım çatarak birbirlerine baktılar. "Pazar gecesindeyiz," dedi Kate. "Okul günleri eve arkadaş çağırma izni yok."

Ama alt kata indiklerinde, oturma odasında bavullarım taşıyan anne ve babasını gördü.

"Anne?" dedi Kate. "Neler oluyor?"

"Bu hafta çocuklara bakmamız için Tully gönderdi bizi. Dışarıdaki araba sizi havaalanına götürecek. Mayolarınızı ve güneş kremlerinizi de almamzı söyledi. Tek bilmeniz gereken bunlar."

"İşten ayrılamam," dedi Johnny. "Senatör McCain gelecek."

"Senin patronun Tully değil mi?" dedi Kate'in babası. "Bence eğer o tatile çıkıyorsunuz dediyse, tatile çıkıyorsunuzdur."

Kate ve Johnny birbirlerine baktılar. Çocuklar olmadan hiç tatile çıkmamışlardı.

"Güzel olabilir," dedi Johnny gülümseyerek.

Sonraki bir saat boyunca bavul hazırlayarak, listeler yaparak, telefon numaraları alarak evin içinde koşuşturdular. Çocukları öptüler -Marah'yı bile-, Kate'in annesine ve babasına teşekkür ederek bekleyen limuzine bindiler.

"Tully hiçbir şeyi eksik yapmaz," dedi Johnny lüks, siyah limuzinine binerken.

Kate de yanına sokuldu. "Daha evimizin önünden çıkama-

dik ama kendimi şimdiden çok rahatlamış hissediyorum." Motor hırıldayarak çalıştı.

"Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu şoföre Johnny.

"Biletler karşınızdaki cepte, efendim."

Johnny uzanarak zarfı açtı. "Kauai," dedi.

Balayma da oraya gitmişlerdi. Kate gözlerini yumdu, sallanan palmiyeleri ve Anini Beach'in pembemsi kumlarım gözünde canlandırdı.

"Uyumak haksızlık olur," dedi Johrıny.

"Uyumuyorum." Yavaşça dönerek eşinin kucağma uzandı. "Beni kaçırmasında Tully'ye yardıma olduğun için teşekkürler."

"Senin için endişeleniyordum."

"Ben de kendim için endişeleniyordum. Ama şimdi kendimi daha iyi hissediyorum."

'.'Ne kadar iyi?"

Onları şoförden ayıran açık pencereye bir bakış attı. "Pencereyi kapa da göstereyim."

"Seksten mi bahsediyoruz?"

Johnny'nin gömleğinin düğmelerini açarken "Seksten bahsediyoruz," dedi Kate. "Ama şu camın kahrolası düğmesine basarsan, sadece bahsetmekle kalmayacağız."

Johnny yavaşça gülümsedi. "Ah, tamam basıyorum."

Otuz İkinci Bölüm

Kate ve Johnny büyük yayından önceki gün eve dinlenmiş ve yenilenmiş olarak dönmüşlerdi. Ertesi sabah Kate banyoya gitmek için sabahın beşinde kalktı ve bir daha uyuyamadı.

Ev sessiz ve karanlıktı. Odadan odaya geçerken, oyuncakları toplayıp kenara kaldırırken ışıkları yakma zahmetine girmedi. Bugünün geldiğine hâlâ inanamıyordu. Marah'yla arasındaki ilişkide bir değişiklik olması için o kadar çok bekleyip dua etmişti ki, artık neredeyse hiç umudu kalmamıştı. Tully ve programı ona bu şansı tekrar sunmuştu. Johnny bile iyimser davranıyordu. Tully'nin istediklerini -daha doğrusu talep ettiklerini- yapıp o bölümün kontrolünü tamamen Tully'ye devretmişti. Bu yayın için sadece seyircilerden biri, ailesini destekleyen bir baba olacaktı.

Kate banyoda duş aldıktan ve giyindikten soma aynada kendine baktı; söyleyeceği şeylerin provasım yaparken gözlerinin kenarlarında oluşmaya başlayan çizgileri görmemeye çalışıyordu. "Haklısın, Tully. Ev hanımı olmak için kariyerimden vazgeçtim. Dürüst olmak gerekirse, bence iş hayatı daha kolay."

Seyirciler buna gülecekti.

"Hâlâ günün birinde yazar olmayı istiyorum, ancak iş ve annelik arasındaki dengeyi kurmak çok zor. Marah'nın bana bebekliğinde olduğundan daha çok ihtiyacı var artık. Herkes iki yaş sendromundan şikâyet edip duruyor ama bu olay bizim evde berbat bir onlu yaşlar sendromuna dönüşmüş durumda.

Onu oyun bahçesine koyup güvende olduğunu hissettiğim günleri özlüyorum."

Bu sözlerin ardından izleyicilerin arasından onunla aym fikirde olduklarım gösteren mırıltılar yükselecekti, şüphesiz.

Alt kata indi, herkese kahvaltı hazırlayıp masanın üzerine koydu. İkizler rekor hızla aşağı kata indi, en iyi sandalyeyi kapmak için birbirlerinin tepesine tırmanıyorlardı.

Marah alt kata indiğinde, yayın konusunda heyecanlı olduğu belli oluyordu. Kate de heyecanım saklayamıyordu.

Bu yayın işe yarayacaktı. Biliyordu.

Yulaf ezmesiyle dolu kâsesine süt döküp masaya getirirken, "Sırıtmayı bırak, anne, beni ürkütüyorsun," dedi Marah.

"Anneni rahat bırak," dedi Johnny onun yanından geçerken. Kate'in arkasında durdu, omuzlarmı sıktı ve ensesine bir öpücük kondurdu.

"Mükemmel görünüyorsun." Kate döndü ve Johnny'nin gözlerinin içine bakarak kollarım ona doladı. "Bugün onun yapımcısı değil de benim kocam olacağm için çok mutluyum. Seyircilerin arasında olmana ihtiyacım var," dedi.

"Bana teşekkür etme. Tully zorla beni dışan çıkardı. Program ekibinden hiç kimse bana bir şey söylemiyor ya da senaryoyu göstermiyor. Tully beni şaşırtmak istiyor."

O andan itibaren hiper uzaydaki "Millenium Falcon"[107] gibi uçup gitti zaman. Kate feribotta körfezi geçerken gerginleşmeye başlamıştı.

Seyirciler ona gülecek, hayatıyla daha çok ilgilenmesi, daha fazlasını yapması gerekirdi diye düşüneceklerdi.

Şişman görünecekti.

Kendini bu olumsuz düşüncelere o kadar kaptırmıştı ki, park

107 *Yıldız Savaşları* filminde ışık hızında gidebilen bir uzay gemisi, (ç.n.)

ettiklerinde arabadan çıkamadı. "Korkuyorum," dedi Johnny'ye dönerek.

Marah gözlerini devirdi ve yürüyerek uzaklaştı.

Johnny kolunu kavradı, emniyet kemerini çıkardı ve arabadan çıkmasına yardımcı oldu. Onu asansöre doğru götürürken, "Her şey harika olacak," dedi. Stüdyoda her taraf insan kaynıyordu, herkes ileri geri koşup birbirine sesleniyordu. "Haber sektöründeki eski günlerin gibi, değil mi?" dedi Johnny ona doğru eğilerek.

"Kate!"

Kalabalık koridordan adımn söylendiğini duydu ve o tarafa doğru baktı. Zayıf ve muhteşem görünen Tully kollarını açmış, ona doğru geliyordu.

Tully onu hızla kendine doğru çekip kucakladı; Kate sonunda kendini biraz rahatlamış hissediyordu. Bu sıradan bir program değildi, Tully'nin programıydı. En iyi arkadaşının onun en iyi şekilde davranmasını sağlayacağından emindi.

"Biraz gerginim," diye itiraf etti Kate.

"Biraz mı?" dedi Marah. "Yağmur Adam[108] gibi davranıyor."

Tully gülümsedi ve Kate'in koluna girdi. "Endişelenmene gerek yok. Muhteşem olacak. Seni ve Marah'yı programda ağırladığımız için herkes çok heyecanlı." Onları makyaj odasına götürüp bıraktı.

"Bu çok heyecan verici bir şey," dedi Kate dev gibi bir aynanın karşısında otururken. Dora adındaki makyöz Kate'in yüzü üzerinde çalışmaya başladı.

Marah yanındaki sandalyede oturuyordu. Diğer makyöz de onun üzerinde çalışmaya başlamıştı.

108 ***Rain Man:*** **Otistik bir adam ve kardeşi arasındaki ilişkiyi konu alan ABD yapımı film. (ç.n.)**

Kate aynaya baktı. Kaşla göz arasında yanında bir yabana belirdi: Marah'nın bir gün dönüşeceği kadın. Kızının makyajlı yüzünde gelecekteki halini gördü. Şirin çocukluk perdesinin ardında şu ana kadar gizlenen gerçeğin farkına vardı. Yakında Marah birisiyle çıkıyor, araba sürüyor ve üniversiteye gidiyor olacaktı.

"Seni seviyorum, şirin ufaklık," dedi ona *Oz Büyücüsü*'ndeki gibi; Winnie-the-Pooh besleme çantaları ve Tickle Me Elmo'ların çıkmasıyla birlikte bu lafın modasının çoktan geçtiği bilmesine rağmen. "Hatırlıyor musun, Linda Ronstadt'ın eski şarkılarıyla dans ederdik eskiden."

Marah, Kate'e baktı. Bir an için, sadece bir saniyeliğine, yeniden anne ve onun şirin ufaklığı olmuşlardı; bu duygu gençlik yıllarının fırtınalarına fazla dayanamayacak olsa da Kate'in içini bugünden soma tekrar bir araya geleceklerine ve eskisi gibi ayrılmaz bir bütün olacaklarına dair bir umutla doldurmuştu. Marah bir şey söyleyecek gibiydi ama sadece gülümsemekle yetindi. "Hatırlıyorum."

Kate kızına sarılmak istedi ama bu hiçbir zaman istenilen etkiyi yaratmazdı. Fiziksel temasın, aralarına mesafe koymamn en iyi yolu olduğunu kuşkusuz öğrenmişti artık.

"Kathleen ve Marah Ryan?"

Kate sandalyesinde dönüp elinde not panosuyla arkasında duran genç, güzel bir kadın gördü. "Sizi yayına almak için hazırız."

Kate, Marah'ya uzandı, ama o elini tutamayacak kadar heyecanlıydı. Yayma alınmak için bekleyecekleri yeşil odaya kadar kadım takip ettiler.

"Dolapta su var, şu sepettekilerden de istediğinizi alıp yiyebilirsiniz," dedi kadın. Kate'e yaka mikrofonu ve bele takılan bir haber verici verdi. "Tallulah bunun nasıl çalıştığım bildiğinizi söyledi."

"Üzerinden biraz zaman geçti ama yine de hallederim. Marah'ya ben gösteririm. Teşekkürler."

"Harika. Zamam gelince gelip sizi alacağım. Bildiğiniz gibi bugün canlı yayındayız, ama bu sizi endişelendirmesin, olduğunuz gibi davranın yeter."

Sonra kadın gitti.

İşte gerçekten oluyordu. Kate için bunun, yani kızıyla arasında tekrar bir bağ kurabilme şansının anlamı çok büyüktü.

Bir süre soma kapı çaldı.

"Kathleen, seni yayına almaya hazırız," dedi kadın. "Marah sen burada kal. Bir dakika içinde seni de almaya geleceğiz."

Kate kapıya yöneldi.

"Anne!" dedi Marah aniden, sanki önemli bir şeyi haürlamış gibi. "Sana bir şey söylemem lazım."

Kate gülümseyerek arkasına baktı, "Endişelenme, tatlım. Muhteşem olacak," dedi, sonra da kalabalık koridorda kadım takip etmeye başladı. Duvarların arkasından gelen alkış seslerini, hatta belli belirsiz kahkahaları duyabiliyordu.

Kadın sahnenin kenarında durdu. "Adım duyduğunda, sahneye çıkacaksın."

Nefes al.

Karnını içeri çek. Dik dur.

Tully'nin, "Şimdi yakın arkadaşım Kateleen Ryan'la tanışmanızı istiyorum..." dediğini duydu.

Kate beceriksiz adımlarla köşeyi döndü ve kendini sahnenin parlak ışıklarının altında buluverdi. Ortam o kadar dikkat dağıtıcıydı ki çevresini algılaması birkaç saniye sürdü.

İşte Tully, sahnenin ortasında durmuş, ona gülümsüyordu.

Hemen arkasında aile danışmanlığı konusunda uzman psikiyatr Dr. Tillman vardı.

Tully süzülerek onurı yaruna gelip koluna girdi. Alkış sesleri arasında, "Canlı yayındayız, Katie, sadece akışa uyum sağla," dedi.

Kate arkalarındaki ekrana baktı. Birbirlerine bağıran iki kadım gösteren büyük bir görüntü vardı. Soma da seyircilere baktı.

Annesi, babası ve Johnny ön sıradaydı.

Tully seyircilere döndü. "Bugün aşırı korumacı anneler ve onlardan nefret eden kızları hakkında konuşacağız. Amacımız aralarında sürekli bir diyalog kurmak ve ergenlikle birlikte gelen iletişim engellerini ortadan kaldırıp onların yeniden birbirleriyle konuşabilmesini sağlamak."

Kate yüzündeki bütün kanın çekildiğini hissetti. "Ne?"

Arkasında, Dr. Tilman arka tarafta, gölgedeki yerinden kalkarak sahnede duran bir sandalyeye oturdu. "Bazı anneler, özellikle de aşırı kontrolcü ve baskıcı olanlar ne yaptıklarının farkında bile olmadan çocukların hassas psikolojisine zarar veriyorlar. Çocuklar küçücük alanda çiçek açmaya çalışan bitkilere benzer, özgürlüklerini kazanıp kendi hatalarım yapmaya ihtiyaçları vardır. Etraflarım kurallarla, katı beklentilerle kuşatıp böylece koruyormuş gibi davranarak onlara yardıma olamayız."

Kate neler olup bittiğini anlayınca adeta yumruk yemiş gibi olmuştu. Ailesinin yanında, ulusal televizyonda kötü bir anne olarak bahsediyorlardı ondan.

Kolunu Tully'den sert bir şekilde çekip kurtardı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Yardıma ihtiyaan var," dedi Tully mantıklı bir sesle ve sadece birazak üzgün görünerek. "Senin de, Marah'nın da. Sizin

için endişeleniyorum. Eşin de öyle. Benden yardım etmemi istedi. Marah bu konuda seninle yüzleşmek istiyor ama korkuyor."

Marah, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle seyircilere bakarak sahneye yürüdü.

Kate gözyaşlarının akmaya başladığım hissetti, bu hassasiyeti öfkesini daha da ateşledi. "Bana bunu yaptığına inanamıyorum."

Dr. Tillman öne çıktı. "Hadi ama, Kathleen, Tully sana iyilik ediyor. Sen kızının hassas ruhunu paramparça ediyorsun. Tully sadece senden nasıl bir ebeveyn olduğunu gözden geçirerek..."

"Daha iyi bir anne olmama yardımcı mı olacak?" Tully'ye döndü. "Sen mi?"

Sonra seyircilere döndü. "Aşk, aile ya da kadınların vermek zorunda olduğu zor kararlar hakkında en ufak bir şey bile bilmeyen bir kadından tavsiye alıyorsunuz. Tully Hart'm bugüne dek sevdiği tek kişi kendisidir."

"Katie," dedi Tully alçak ve uyaran bir sesle. "Canlı yayındayız."

"Tek umurunda olan bu, değil mi? İzlenme oranın. Umarım reytinglerin yaşlandığında içini ısıtmaya yeter, çünkü o zaman elinde hiçbir şey, çevrende seni seven hiç kimse kalmamış olacak. Annelik ve sevgi hakkında ne biliyorsun ki sen?" Kate ona baktı, midesi öyle bulandı ki neredeyse kusacakmış gibi hissetti kendini. "Öz annen seni sevmedi. Sen de ruhunu şöhrete sattın. Aynen böyle yaptın işte." Tekrar seyircilere döndü. "İşte sizin idolünüz. O kadar sevgi dolu ve sıcak ki bugüne kadar muhtemelen hiçbir insana onu sevdiğini söylememiştir."

Kate mikrofonunu ve vericiyi kopanp yere fırlattı. Koşarak sahneden çıkarken Marah'ın kolundan çekip onu da beraberinde götürdü.

Sahne arkasında, Johnny hızla gelip onu kollarına aldı ve

sımsıkı sardı, ancak onun sıcaklığı bile erişemedi Kate'e. İkizler, annesi ve babası Johnny'nin peşinden koşarak gelip Kate'in ve Marah'mn etrafım çevirdi. "Üzgünüm, tatlım," dedi Johnny. "Bilmiyordum..."

Annesi, "Tully'nin böyle bir şey yapacağı hiç aklıma gelmezdi," dedi. "Herhâlde kendine göre sana..."

"Hayır," dedi Kate sert bir şekilde, gözlerini silerken. "Onun ne düşündüğü, ne istediği ya da neye inandığı umurumda bile değil artık."

Tully koridora doğru koştu ama Kate gitmişti.

Uzunca süre bekledi orada, arkasım dönüp yeniden sahneye çıktı; orada tanımadığı yüzlerden oluşan bu insan denize baktı. Gülümsemeye çalıştı, bunu gerçekten denedi ama ilk defa sapasağlam iradesi onu yan yolda bıraktı. Kalabalığın mırıldamalarını işitiyordu, onun neler hissettiğini anladıklarım gösteren seslerdi bunlar. Arkasında Dr. Tillman, Tully'nin ne anladığı ne de takip edebildiği sözcüklerle konuşuyor, boşluğu doldurmaya çalışıyordu. Tully onun canlı yayında oldukları için programı devam ettirmeye çalıştığım fark etti.

Doktorun sözünü keserek, "Sadece ona yardımcı olmaya çalışmıştım," dedi seyircilere. Sahnenin kenarına oturdu. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Alkış sesleri çok yüksekti ve uzun süre devam etti, seyircilerin onaylamaları da varlıklan gibi koşulsuzdu. Bu alkışların içindeki boşluğu doldurmaları gerekirdi; bu daha önce hep böyle olmuştu ama bu sefer alkışlar da işe yaramadı.

Bir şekilde programın geri kalanını da tamamlamıştı.

Sonunda, tıpkı kendini hissettiği gibi, sahnede de tümüyle yalmz kalmıştı. Seyirciler teker teker çıkmış, tüm çalışanları da

gitmişti. Kimse çıkarken onunla konuşmaya cesaret edememişti. Ayrıca Johnny'yi gafil avladığı için ona kızgın olduklarının farkındaydı.

Sanki çok uzaktan geliyormuş gibi ayak sesleri duydu arkasında. Birisi ona doğru geliyordu.

Boş boş başım kaldırdı.

Johnny oradaydı, "Bunu ona nasıl yaptın? Sana güvenmişti. Hepimiz sana güvenmiştik."

"Ona yardıma olmaya çalışıyordum. Günden güne eriyip bittiğini sen söylemiştin. Dr. Tillman zorlu durumlarda esaslı önlemler almak gerekir demişti. İntiharın..."

"İstifa ediyorum," dedi Johnny.

"Ama... Ona beni aramasım söyle. Her şeyi açıklayacağım."

"Senin yerinde olsam ondan bir daha haber alabilmeyi beklemezdim."

"Ne demek istiyorsun? Biz otuz yıllık arkadaşız."

Johnny ona öyle soğuk bir bakış attı ki, Tully titremeye başladı. "Bence arkadaşlığınız bugün bitti."

Sabahın soluk ışıkları beyaza boyanmış pervazları parlatarak pencereden içeri vuruyordu. Dışarıda martılar ötüyor, havada süzülüyorlardı. Martıların ve kıyıya vuran dalgaların sesleri, evlerinin önünden feribotun geçtiğini gösteriyordu.

Kate normalde sabah seslerini severdi. Yıllardır bu sahilde yaşamasına rağmen hâlâ feribotların geçişini izlemeyi seviyordu, özellikle de feribotlarm ışıklarım yakıp yüzen mücevher kutuları gibi parladıkları gece saatlerinde.

Bugünse gülümsemedi bile. Kocası onu yalmz bıraksın diye kucağında açık bir kitapla yatakta oturuyordu. Sayfalara baktı-

ğında, yazılar bulanıyor, kaygan bir kâğıdın üzerinde oynayan siyah noktalar gibi görünüyordu. Dünkü fiyasko tekrar tekrar aklında dönüp duruyordu. Onlarca açıdan yeniden görüyordu olanları. *Başlık: Aşırı korumacı anneler ve onlardan nefret eden genç kızlar.*

Onlardan nefret eden...

Kızının hassas ruhunu paramparça ediyorsun.

Dr. Tillman ona doğru geliyor, ona berbat bir ebeveyn olduğunu söylüyor, annesi ön sırada ağlamaya başlıyor, johnny oturduğu yerden fırlayıp bağırarak kameramanlardan birine Kate'in anlayamadığı bir şeyler söylüyordu.

Kendini bir savaştan çıkmış gibi hissediyordu, uyuşmuştu. Bu uyuşukluğun altındaysa daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemeyen saf ve korkunç bir öfke vardı. Gerçek öfkeyle daha önce hiç tanışmadığı için, bu duygu onu korkutuyordu. Bağırıp çağırmaya başlarsa, bir daha hiç duramayacağmdan gerçekten endişeleniyordu. Duygularım bastırıp sessizce oturmaya devam ediyordu.

Telefona bakıp duruyor, Tully'nin aramasım bekliyordu.

"Suraüna kapatacağım," dedi. Yapacaktı da. O am dört gözle bekliyordu. O kadar senelik arkadaşlıkları boyunca, Tully hep böyle haltlar karışürmış (gerçi buna benzer bir şey hiç yapmamıştı), hatası olsun olmasm, özür dilemek hep Kate'e düşmüştü. Tully hiç özür dilemezdi, hep Kate'in olayı tatlıya bağlamasını beklerdi.

Bu sefer öyle olmayacaktı.

Bu kez Kate çok kırılmıştı ve çok sinirliydi; arkadaş kalıp kalmayacakları umurunda bile değildi. Tully'nin çok uğraşması gerekecekti.

Birçok kez suratına kapatacağım telefonu.

İç çekti, bu düşüncenin ona kendini daha iyi hissettirmesini

umuyordu ama olmadı. Dünkü olay... onu paramparça etmişti.

Kapı çaldı. Aileden herhangi biri olabilirdi. Dün gece etrafında pervane olmuş, ona kırılacak bir prensesmiş gibi davramp onu korumaya çalışmışlardı. Anne ve babası onlarda kalmıştı. Kate annesinin onu intihar etmesin diye gözetlediğini düşünüyordu; babasıysa sürekli omzuna dokunarak ne kadar güzel olduğunu söylüyordu. Neyin yanlış olduğunun farkında olmayan ama bir şeylerin ters gittiğini hisseden ikizler bile durmadan ona sarılıyorlardı. Sadece Marah tüm olanları uzaktan izliyor, bu oyundan uzak duruyordu.

"Girin," dedi Kate; daha dik oturarak hissettiğinden daha güçlü gibi görünmeye çalıştı.

Marah odaya girdi. Düşük bel kot pantolon, pembe UGG botlar, kapüşonlu gri svveatshirt giyip okula gitmek için hazırlanmıştı; gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. "Büyükannem seninle konuşmam gerektiğini söyledi."

Kate sadece kızının varlığıyla bile anlatılamayacak kadar rahatlamıştı. Yatağımn ortasına geçip yanındaki boş yere yavaşça vurdu.

Marah ise bunun yerine tam karşısmda oturdu, bacaklarım kendine doğru çekerek karyolanın ayak tarafındaki ipekle kaplanmış tahtaya yaslandı. En sevdiği kotundaki yırtıklardan dizi görünüyordu.

Kate ister istemez, kızım hızla yerden alıp kollarına sardığı ve kucakladığı günleri özledi. Şu anda buna ihtiyacı vardı. "Programı biliyordun, değil mi?"

"Tully ile ben bu konu hakkında konuşmuştuk. Tully bunun bize yardıma olacağım söylemişti."

"Eee?"

Marah omuz silkti. "Ben sadece konsere gitmek istiyordum."

Konser. Bu basit, bencil cevap Kate'i derinden yaralamıştı. Konseri de Marah'nın evden kaçışım da unutmuştu. Kauai'ye yaptıkları yolculuk her şeyi unutturmuştu ona.

Tully'nin de zaten bunu planladığından hiç şüphesi yoktu. Bu seyahat Johnny'nin de yolundan çekilmesini sağlamıştı, böylece o da planlarım bozamamıştı.

"Bir şey söyle," dedi Marah.

Ama Kate ne diyeceğini, bununla nasıl başa çıkacağım hiç bilmiyordu. Marah'nın ne kadar bencilce davrandığım ve bu bencilliğin onu ne kadar incittiğini anlamasını istiyordu ama suçu ona yüklemek istemiyordu. Bu felaketin sorumlusu Tully'ydi. "Tully'yle bu plam kurarken benim incinip utanacağımı hiç düşünmedin mi?"

"Peki sen benim konsere gidemediğim için incinip utandığımı hiç düşündün mü? Ya da bowling gecesinde ortalığı sallayamadığım için. Ya da geçen günkü..."

Kate elini kaldırdı. "Demek hâlâ kendini düşünüyorsun," dedi yorgun bir şekilde. "Bütün söyleyeceklerin bunlarsa gidebilirsin. Şu an seninle kavga edecek gücüm yok. Bencilce davrandın ve kalbimi kırdın. Bunun farkına varıp sorumluluğu üstlenemiyorsan, senin için üzgünüm. Çık hadi. Git."

"Sen bilirsin," Marah yataktan kalktı ama yavaş hareket ediyordu. Kapıya geldiğinde durup arkasına döndü. "Tully geldiğinde..."

"Tully bir daha buraya gelmeyecek."

"O da ne demek?"

"İdolünün bana bir özür borcu var. Bu konuda da hiç iyi değildir. Bence sizin ortak noktalarınızdan biri de bu."

Marah ilk kez korkmuş gibi görünüyordu. Sebebiyse Tully'yi kaybetme ihtimaliydi.

"Bana nasıl davrandığını bir düşünsen iyi olur, Marah." Kate'in sesi titremeye başladı, sesini kontrol etmeye çalıştı. "Seni dünyalar kadar seviyorum, sense beni bile bile incitiyorsun."

"Bu benim suçum değil."

Kate içini çekti. "Nasıl senin suçun olabilir ki zaten, Marah! Hiçbir şey senin suçun olmuyor ki zaten."

Tamamen yanlış bir şey söylemişti, daha ağzından çıkar çıkmaz fark etmişti bunu, ama geri alamazdı

Marah kapıyı hızlıca çekip arkasından çarparak kapattı.

Ardından sessizlik çöktü. Dışarılarda bir yerlerde bir horoz ötüyor, iki köpek birbirine havlıyordu. Alt katta birilerinin yürüdüğünü duyuyordu. Bu eski evin tahta döşemeleri, biri hareket ettiğinde hemen gıcırdıyordu.

Kate telefona bakıp çalmasım bekledi.

"Sanırım, *En büyük fakirlik yalnızlıktır,* diyen Rahibe Teresa'ydı," dedi Tully, Dirty Martini'sini yudumlarken.

Konuştuğu adam sanki karanlık, geniş bir yolda araba kullanırken, önüne ansızın bir geyik çıkmış gibi şaşırdı bir an. Sonra güldü, sesinde pek çok şey vardı; karşılıklı bir samimiyet, üstünlük iması, gizli bir imtiyaz. Böyle gülmeyi, şüphesiz, Harvard ya da Stanford Üniversitesi'nin boş koridorlarında öğrenmişti. "Bizim gibi insanlar yalnızlık ve fakirlikten ne anlar ki?" Baksana şuraya, doğum günü partine en az yüz kişi gelmiş, üstelik Tamı biliyor ya, şampanya ve havyar hiç de bedavaya gelmiyor."

Tully ayakta durmuş, adamın adım hatırlamaya çalışıyordu, ama hatırlayamadı. Adam misafiriydi, ne olursa olsun, kim olduğunu bilmesi gerekirdi.

İçindeki her şeyi gözler önüne seren böyle tuhaf bir şeyi neden bir yabancıya söylemişti?

Kendinden iğreniyordu; ikinci martinisini de bitirip çatı katının köşesine kurulmuş geçici bara doğru ilerledi. Smokinli barmenin arkasında, Seattle'ın silueti, kara gökyüzünün ve parlak ışıkların büyülü bir karışımı gibi parlıyordu.

Barmenle bir iki laf edip sabırsızca üçüncü martinisini bekledi. İçki hazır olur olmaz, folyo ve kurdeleyle kaplanmış hediye paketleriyle dolu bir masamn yamndan süzülerek geçip terasa yöneldi. Daha tek bir paketi bile açmadan ne tür hediyeler aldığını biliyordu: YVaterford ya da Baccarat'tan şampanya kadehleri, Tiffany'den gümüş halkalar ve çerçeveler, Montblanc kalemler, belki kaşmir bir şal ya da üfleme tekniğiyle yapılmış bir çift cam şamdan. Yabancıların ya da iş arkadaşlarının belirli bir ekonomik statüye kavuştuklarında aldıkları türden pahalı hediyeler...

Bu güzelce sarılmış paketlerde kişisel hiçbir şey olmazdı.

Martinisinden bir yudum daha alıp verandaya çıktı. Korkuluklardan Bainbridge Adası'm en çıplak haliyle görüyordu. Ay ışığı ağaçlı tepeleri gümüş rengine boyuyordu. Olanları unutup önüne bakmak istiyordu ama yapamıyordu. Yayından bu yana üç hafta geçmişti. Tam yirmi bir gün. Kalbi hâlâ düzelmeyecek kadar çok kırılmış gibi geliyordu ona. Kate'in ona söylediği sözler aklında tekrar tekrar dönüyordu. Olanları unutmayı başardığı anlardaysa, karşısına yazılı olarak, *People* dergisinde ya da internette çıkıyorlardı. *Kendi annesi bile onu sevmemiş... Alın işte idolünüz. O kadar sevgi dolu ve sıcak ki bugüne kadar muhtemelen hiçbir insana onu sevdiğini söylememiştir...*

Kate bunu nasıl söyleyebilmişti? Üstelik arayıp özür de dikmemişti ya da bir "Merhaba," ya da "Doğum günün kutlu olsun," bile dememişti?

İçkisini bitirip bardağı yanındaki boş masaya koydu; hâlâ gözlerini dikmiş siyah, engin denize bakıyordu. Arkasında, telefonun çaldığım duydu. Biliyordu! Kalabalığı yararak dairesine,

oturma odasına doğru koştu ve yatak odasına geçip arkasından kapıyı çarparak kapattı.

"Alo," dedi; biraz nefes nefeseydi.

"Merhaba, Tully, doğum günün kutlu olsun."

"Merhaba Mrs. M. Arayacağınızı biliyordum. Mr. M'yle sizi görmeye gelebilirim. Birlikte..."

"Katie'yle aram düzeltmelisin."

Yatağm ucuna oturdu. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

"Ama edemedin. Eminim farkındasındır, değil mi?"

"Televizyonda bana söylediklerini duydunuz mu? Ben ona yardım etmeye çalışıyordum ama o tüm Amerika'ya..." devamını getiremiyordu bile. Olanlar hâlâ çok acı veriyordu ona. "Bana bir özür borçlu."

Telefonun diğer ucunda derin bir sessizlik oldu. Soma da yorgun bir iç çekiş. "Ah, Tully!"

Mrs. M'nin sesindeki hayal kırıklığım hissetti ve yeniden polis merkezindeki o çocuk gibi hissetti kendini. Hayatında ilk kez aklına söyleyecek bir şey gelmedi.

Seni kızım gibi seviyorum," dedi sonunda Mrs. M. "Bunu sen de biliyorsun, ama..."

Kızım gibi. Bu bir tek sözcüğün içinde koca bir deniz, bir okyanus kadar mesafe gizliydi.

"Onu ne kadar kırdığım anlamalısın."

"Peki ya onun beni böyle kırması?"

"Annenin sana yaptıkları bir suç, Tully," dedi Mrs. M. üzgün bir sesle, soma da, "Bud beni çağırıyor, gitsem iyi olur. Böyle olduğu için üzgünüm, ama şimdi kapatmam lazım," dedi.

Tully hoşça kal bile demedi. Sadece yavaşça telefonu kapat-

tı. Kaçmaya çalıştığı gerçek, göğsüne öyle ağır bir şekilde gelip oturmuştu ki, güçlükle nefes alıyordu.

Sevdiği herkes onun değil Kate'in ailesindendi, bir karar vermeleri gerektiğinde onun tarafına geçmişlerdi.

Peki o hangi taraftaydı?

Eski bir şarkının sözleri gibi, yine yalmzdı. Doğal bir şeydi bu.

Yavaşça ayağa kalkıp partisine geri döndü; ne kadar kör olduğunu fark edince şaşırmıştı. Hayatında aldığı en önemli ders şuydu: İnsanlar terk ederdi. Anneler, babalar. Sevgililer.

Arkadaşlar.

I

Tanıdıkları ve çalışma arkadaşlarıyla dolu bir odada,yüzünde parlak bir gülümsemeyle oradan buradan konuşarak doğruca bara yöneldi.

Normal davranmak, mutluymuş gibi görünmek o kadar da zor değildi. Ömrü boyunca zaten bunu yapmıştı. Rol yapmıştı.

Sadece Katie'yle birlikteyken kendisi olabilmişti.

Bir somaki sonbahar geldiğinde Kate, artık Tully'nin aramasım beklemez olmuştu. Birbirlerinden giderek uzaklaştıkları bu uzun aylar boyunca havasız ve daracık bir dünyada, adeta kendi yarattığı bir kar küresinde -rahat olmasa da- yaşamaya başlamıştı. Elbette önceleri kaybettikleri arkadaşlıkları için ağlamış, olanları düşünüp acı çekmişti; ancak zamanla Tully'nin özür dilemeyeceğini, biri özür dileyecekse -her zamanki gibi- bunu yapanın o olması gerektiğini kabullenmişti.

Hayatları boyunca bu böyle olmuştu.

Genellikle erişilebilir ve değişken olan Kate'in egosu bu noktada katılaşmıştı. İlk defa boyun eğmeyecekti.

Böylece zaman geçmiş, kar küresinin kıvrımlı cam duvarları da zamanla sertleşmişti. Tully'yi gün geçtikçe daha az düşünür olmuştu; düşündüğündeyse, ağlamayı kesip hayatına devam etmeyi öğrenmişti.

Ancak bu onu yormuş, tüketmişti. Hava yine soğumaya başladığında, sabahları kalkıp duş almak için büyük çaba harcaması gerekir olmuştu. Kasım geldiğinde, saçım yıkamamn düşüncesi bile o kadar gözünü korkutuyordu ki, mümkün olduğunca bunu yapmaktan kaçımyordu. Yemek pişirmek ve bulaşıkları yıkamak onu o kadar tüketiyordu ki, işlerin yansında oturup dinlemek zorunda kalıyordu.

Hepsi bu kadarla kalsa sorun olmaz, yaşadığı bunalımın seviyesi kabul edilebilirdi. Ne yazık ki, geçen hafta bir sabah o kadar yorgundu ki, dişlerini bile fırçalayamadı ve çocuklan okula pijamalarıyla bıraktı.

"Bu konu neden bu kadar büyütülüyor anlamıyorum?" dedi o gece Johnny ona bu durumu sorunca. Johnny eski iş yerinde çalışmaya başlamıştı, sorumluluklan azaldığı için de Kate'in kusurlarım fark etmeye daha çok zamam oluyordu. "Sadece kişisel bakımımı biraz savsakladım. Öfkeli olduğumdan falan değil."

"Bunalımdasın," dedi Johnny onu kanepeye doğru çekerek, "dürüst olmak gerekirse de, iyi görünmüyorsun, Kate"

Bu söz onu incitmişti ama yine de gerektiği kadar etkilememişti. "Madem öyle, estetik cerrahtan randevu al. Sağlık muayenesine hiç de ihtiyacım yok. Düzenli olarak doktora gidiyorum zaten. Sen de biliyorsun."

"Şimdiden tedbirli davranmak sonradan üzülmekten iyidir," diye cevap vermişti o da, şimdiyse Kate feribota binmiş, şehre doğru yol alıyordu. Aslında -her ne kadar kocasına söylemese de- şehre gitmekten mutluydu. Bunalımda olmaktan sıkılmış, yıpranmaktan da bıkmıştı. Belki de birkaç reçete işini

görür, kötü bir şekilde sonlanmış otuz yıllık bir arkadaşlığı unutturabilirdi.

Feribot iskeleye yanaşüğında, engebeli rampadan çıkıp sabah trafiğine kanşü. Ruh haline uygun, gri ve kasvetli bir gündü. Şehir merkezinden geçip tepeyi aştıktan soma hastaneye gitti, hastanenin park alanında arabasım park edecek yer buldu, daha soma da sokaktan karşıya geçip lobiye girdi. Kayıt yaptırdıktan soma asansöre doğru yöneldi.

Ebeveynlikle ilgili *Parents* dergisinin en son sayısındaki tüm makaleleri okuyarak geçen kırk dakika soma muayene odasına alındı; orada hemşire, olağan bilgi ve ölçümleri aldı.

Tekrar yalnız kaldığında yeni *People* dergisini alıp açtı.

Tully'nin, elindeki boş şampanya kadehim kaldırmış, kameraya poz veren bir fotoğrafı vardı. Siyah Chanel kıyafeti ve boncuklarla süslenmiş ışıl ışıl paltosuyla göz kamaştırıyordu. Fotoğrafm altında şöyle yazıyordu: *Tallulah Hart büyük medya patronu sevgilisi Thomas Morgan'la birlikte Chateau Marmont'taki bağış organizasyonunda.*

Kapı açıldı. Dr. Marcia Silver içeri girdi. "Merhaba, Kate. Seni yeniden görmek ne güzel." Döner sandalyesine oturdu, öne doğru ilerleyip Kate'in raporuna baktı. "Ee, bana anlatmak istediğin bir şey var mı?

"Kocam bunalımda olduğumu düşünüyor."

"Öyle mi peki?"

Kate omuz silkti. "Belki biraz üzgünüm denebilir."

Marcia raporuna not aldı. "Son randevudan bu yana neredeyse tam on iki ay olmuş. Tebrikler."

"Biz Katolik kızları bilirsin. Kuralları takip ederiz."

Marcia gülümseyip raporu kapattı. Eldivenlerine doğru

uzanırken, "Pekâlâ, Kate, pap smear'le[109] başlayacağız. Şuraya, yatağın ucuna doğru yat..."

Kate birkaç dakikalığına kadın sağlığıyla ilgili, insana biraz da küçük düşürücü gelen spekulum,[110] probe küretaj,[111] örnek alma gibi muayene işlemlerine bıraktı kendini. Bu zaman zarfında da Dr. Silver ve Kate her zamanki gibi resmi ve kişisel olmayan konulardan konuştular. Havadan, 5th Avenue Theatre'daki son gösteriden ve yaklaşan tatillerden bahsettiler.

Yaklaşık otuz dakika soma, muayene sırası Kate'in göğüslerine geldiğinde, Marcia havadan sudan konuşmayı bıraktı. "Memendekı bu renk değişikliği ne zamandır var?"

Kate sağ göğüs ucunun alfanda, göğsünün dörtte birini kaplayan kırmızı bölüme baktı. Derisi portakal kabuğu gibi büzüşmüştü. "Dokuz ay ya da o civarda bir şey. Düşündüm de, belki de bir yıl. İlk önceleri böcek ısırığı kadardı. Aile doktorumuz bir enfeksiyon olduğunu düşündü ve antibiyotik verdi. Bir süreliğine geçmişti, ancak daha soma tekrar başladı. Bazen çok yanıyor, enfeksiyon olduğunu oradan biliyorum."

Marcia, Kate'in göğsüne kaşlarım çatarak bakıyordu. Kate, "Mamografimi zamanında çektirdim. Her şey temizdi."

"Anlıyorum," dedi Marcia, duvarda asılı duran telefona gidip bir numara tuşladı. "Kate'i göğüs ultrasonuna alın. Hemen. Onu araya almalarım söyleyin," dedi ve telefonu kapatıp arkasına döndü.

Kate yatakta doğruldu. "Beni korkutuyorsun, Marcia."

"Umarım bir şey yoktur, Kate ama emin olmak istiyorum, tamam mı?"

109 Rahim ağzı kanserini teşhis etmede kullanılan bir test. (yay.n.)
110 Rahim ağzını gözlemlemek için kullanılan alet. (yay.n.)
111 Rahmin tam amaçlı temizlenmesi işlemi, (yay.n.)

"Ama ne..."

"Neler olup bittiğini öğrendikten soma konuşalım, olur mu? Janis seni radyolojiye götürecek. Eşin burada mı?"

"Olmalı mı?"

"Hayır. Eminim kötü bir şey çıkmaz. Ah, Janis de geldi."

Kate'in aklı karmakarışık olmuştu. Farkında bile olmadan tekrar giyinmiş ve üç kat yukarı çıkarılıp koridorun sonunda bir odaya götürülmüştü. Orada da bitmek bilmeyen bir bekleyişten soma, bir başka incelemeden daha geçti, daha fazla insamn memelerine dokunup ciddileşmesini görmeye katlanmak zorunda kaldı, ultrasona girdi.

"Evde kendi muayenelerimi hep yapıyorum ama herhangi bir şişkinlik hissetmemiştim," dedi.

O karanlık odada uzanmış yatarken, tepesinde duran radyolog ve hemşire birbirlerine baktılar.

"Ne?" dedi Kate sesindeki korkuyu duyarak.

Ultrason bittiğinde, ağır adımlarla muayene odasından çıkıp bekleme odasına geri döndü. Küçük odadaki diğer kadınlar gibi, sıradan cümlelere, Bundt kek tariflerine, kısacası ultrasonun sonuçları dışındaki herhangi bir şeye odaklanmaya çalışarak dergi okumaya başladı.

Bir şey çıkmayacak, diyordu kendi kendine, içi endişeyle ürperdikçe. Endişelenecek bir şey yok. Kanser insanda sinsice ilerleyecek bir şey değildi, özellikle de meme kanseri. Uyarı işaretleri olurdu, o da bunları dikkatle takip etmişti. Kanser Georgia teyzeyle aileyi bir kez sarsmıştı, o yüzden tedbirliydiler.

Balık etli, çekik gözlü bir hemşire ona doğru geldi. "Kathleen Ryan?"

Ayağa kaldı. "Evet?"

"Koridorun karşısına götüreceğim sizi. Dr. Krantz size biyopsi uygulamak için bekliyor."

"Biyopsi mi?"

"Emin olmak için. Gelin."

Kate hareket edemiyordu, başım bile zar zor salladı. Çantasını kapar kapmaz, hemşirenin peşine takıldı. "Son mamografim temizdi, biliyorsunuz. Düzenli olarak kendi muayenemi de yapıyorum."

Birdenbire Johnny'nin burada olmasım, elini tutup her şeyin geçeceğini söylemesini istemişti.

Ya da Tully'nin.

Derin bir nefes alıp korkusunu kontrol altına almaya çalışta. Birkaç yıl önce, bir keresinde pap smear testinin sonuçlan kötü çıkmış, biyopsi yaptırması gerekmişti. Sonuçlan beklerken, bütün hafta sonu mahvolmuştu. Ama sonuç temiz çıkmışta. Çalkantılı, soğuk sularda can simidine yapışır gibi bunu hatırlayarak koridorun sonundaki odaya doğru hemşirenin arkasından sessizce yürüdü. Kapıdaki tabelada "GOODNO VAKFI KANSER BAKIM MERKEZİ" yazıyordu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Tully telefonun çalmasıyla uyandı. Zorla kalkıp etrafına baktı. Saat gece 02:01'di. Telefona uzanıp cevapladı. "Alo."

"Tallulah Hart'la mı görüşüyorum?"

Gözlerini ovaladı. "Evet, siz kimsiniz?"

"Ben Lori VVitherspoon. Harborview Hastanesi'nde hemşireyim. Anneniz, Dorothy Hart burada."

"Ne oldu?"

"Emin değiliz. Aşırı doz ilaç kullanımından kaynaklanıyor olabilir, ayrıca fena halde dövülmüş. Polis onu sorgulamak için bekliyor."

"Beni mi istedi?"

"Bilinci yerinde değil. Adınızı ve numaranızı eşyalarının arasında bulduk."

"Hemen geliyorum."

Rekor bir sürede giyinen Tully, saat 2.20'de yola koyulmuştu. Hastanenin otoparkına park edip danışma masasına gitti.

"Merhaba, annem Clo... Dorothy Hart'ı görmeye geldim."

"Altıncı katta, Ms. Hart. Hemşire masasma sorun."

"Teşekkürler." Tully üst kata çıktı, yavruağzı hemşire üniforması giymiş ufak tefek bir kadın onu annesinin odasına götürdü.

Karanlık odanın içerisinde iki tane yatak vardı. Kapıya yakın olan boştu.

Kapıyı arkasından kapattı, korkmasına şaşırmıştı. Hayatı boyunca annesi tarafından incitilmişti. Çocukken nedense onu seviyordu, genç bir kızken ondan nefret etmişti, yetişkin bir kadın olduğundaysa onu görmezden gelmeye başlamıştı. Cloud kalbini sayısız kez kırmış ve mümkün olan her durumda onu hayal kırıklığına uğratmıştı, ama Tully yine de kendini ona karşı bir şeyler hissetmekten alamıyordu.

Cloud uyuyordu. Yüzü çürük içindeydi, bir gözü morarmışta. Dudağı yarılmış, kanamıştı. Kör bir bıçakla kesildiği belli olan kısa kır saçları birbirine girmişti.

Orada yatan o değilmiş gibiydi; sanki sadece birinin yumruklarıyla değil de hayatın kendisi tarafından dövülmüş yaşlı bir kadına benziyordu.

"Merhaba, Cloud," dedi, boğazının düğümlendiğini fark edip şaşırarak. Yüzündeki morarmamış ya da kanlanmamış tek yer olan şakağını hafifçe okşadı. Kadifemsi cildini hissedince, annesine en son 1970 yılında, kalabalık Seattle caddesinde el ele tutuştukları zaman dokunduğunu fark etti.

Geçmişinde yer alan, ama artık hayatında olmayan bu kadına ne söyleyeceğini keşke bilseydi. Öylesine konuştu. Programından, hayatından ve ne kadar başarılı olduğundan bahsetti. Bu konuşma boş ve umutsuz gelmeye başladığında Kate'le ettikleri kavgadan bahsetmeye başladı, bunun onu nasıl da yalnız bıraktığını anlattı. Sözcükler bir araya gelip dudaklarmdan döküldükçe Tully bu sözlerdeki gerçeği gördü. Ryan ve Mularkey ailelerini kaybetmek onu yapayalmz bırakmıştı. Artık sahip olduğu tek şey Cloud'du. Durumu ne kadar da içler açışıydı.

"Bu dünyada yapayalnızız, şimdiye dek anlamadın mı bunu?"

Tully annesinin kendine geldiğini ve uyandığını fark etmemişti. Tully'ye yorgun gözlerle bakıyordu. "Merhaba," dedi gülümseyerek, gözlerini silerken. "Ne oldu sana?"

"Dayak yedim."

"Sana seni hastanelik eden şeyi sormuyorum. Sana gerçekten ne olduğunu soruyorum."

Cloud geri çekilip diğer tarafa döndü. "Ah, şu mesele. Sanırım eşsiz büyükannen sana anlatmadı, öyle mi?" İç çekti. "Artık önemi yok."

Tully derin bir nefes aldı. Bu şimdiye kadar yapüklan en anlamlı konuşmaydı; yıllar boyu gözünden kaçan bazı önemli şeyleri keşfetmenin eşiğinde olduğunu hissediyordu. "Bence önemli."

"Git buradan, Tully." Cloud yüzünü yastığa doğru döndü.

"Nedenini söyleyene kadar olmaz." Elbette her zamanki gibi bu soruyu sorarken sesi titredi. "Neden beni hiç sevmedin?"

"Unut beni."

"Aslında, keşke yapabilseydim, ama sen benim annemsin."

Cloud arkasma dönüp ona baktı; bir an için, göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süre boyunca Tully, annesinin bakışlarındaki hüznü gördü. "Kalbimi kırıyorsun," dedi Cloud sessizce.

"Sen de benimkini."

Cloud bir an için gülümsedi. "Keşke..."

"Ne?"

"Keşke ihtiyacın olan şey olabilsem, ama başaramıyorum. Beni unutmalısın."

"Bunu nasıl yaparım bilmiyorum. Her şeye rağmen, yine de annemsin."

"Hiç annen olmadım senin. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Her zaman sana dönüp duracağım," dedi Tully, söyler söylemez de bunun ne kadar doğru olduğunu fark etti. Anne-kızın araları bozuk olabilirdi ama garip ve derin bir bağla birbirlerine bağlıydılar. Her zamanki gibi sanalı olan dansları daha tama-

mıyla bitmemişti. "Bir gün benim için hazır olacaksın."

"Nasıl olur da böyle bir düşe tutunursun?"

"Dört elle sarılıyorum hem de." *Ne olursa olsun,* diye ekleyecekti, ancak bu söz ona Kate'i hatırlatıyordu; yüksek sesle söylemek çok acı veriyordu.

Annesi iç çekti ve gözlerini kapadı. "Git buradan."

Tully uzun zaman, elleri yatağın metal korkuluklarında dolanmış halde bekledi. Annesinin uyuyor numarası yaptığını biliyordu. Gerçekten uyumaya başladığında bunu da anlamıştı. Kesik kesik horlamalar sessizliği kapladığında, küçük dolaba doğru yürüdü ve katlanmış bir battaniyeyi bulup aldı. O sırada dolabın alt rafının kenarında düzgün bir şekilde katlanmış az sayıda kıyafeti fark etmişti. Onun yarımda, yukarısından kıvrılmış kahverengi bir market poşeti duruyordu.

Battaniyeyi annesinin çenesine kadar çekip üzerini iyice örttükten sonra tekrar dolaba geldi.

Annesinin eşyalarını neden kurcaladığını ya da ne aradığını bilmiyordu. îlk başta beklediği gibi, kirli, yıpranmış kıyafetler, tabanlarından delinmiş ayakkabılar, plastik çanta içinde ucuz bir makyaj seti, sigara ve bir de çakmak çıkmıştı.

Sonra aradığı şeyi gördü: Ucunda iki parça kuru makarna ve tek bir mavi boncuk asılı, daire şeklinde düğümlenmiş eski bir ip parçası.

İncil dersinde yaptığı ve yıllar önce VW arabayla büyükannesinin evinden ayrıldığı o gün annesine verdiği kolyeydi bu. Annesi bu kolyeyi bunca zamandır saklamıştı.

Tully ona dokunmadı. Sadece hayal gördüğünü fark etmekten korkuyordu. Annesine döndü ve yatağa doğru yürüdü. "Onu saklamışsın," dedi içinde yepyeni bir duygunun, bir tür umudun yeşerdiğini hissederek. Bu, küçük kızların hissettiği türden pasparlak bir umut değil, daha çok nerede ve kim olduklarını

yansıtan donuk ve yıpranmış bir duyguydu. Pas tutmuş ya da matlaşmış olsa da yine de umut vardı. "Bir hayale tutunmanın nasıl bir şey olduğunu sen de biliyorsun, değil mi, Cloud?"

Yatağın yanındaki sert plastik sandalyeye oturdu. Artık annesine soracağı gerçek bir soru vardı ve bir cevap almaya da niyetliydi.

Sandalyeye çöktü ve uykuya daldı. Cep telefonunun sesi uyandırmışta onu. Tutulan sırtım ovarak sızı içinde yavaşça gerildi. Bir süre nerede olduğunu anlayamadı.

Hastane.

Harborvievv.

Ayağa kalktı. Annesinin yatağı boştu. Dolap kapısını zorlayarak açta.

Boştu. Geride sadece buruşturulup atılmış bir poşet kalmışta.

"Kahretsin."

Telefonu tekrar çaldı. Arayan numaraya baktı. "Merhaba, Edna," dedi, sandalyesinde geriye doğru yaslamrken.

"Sesin kötü geliyor."

"Kötü bir gece geçirdim." Kolyeye dokunmuş olmayı diliyordu ama o çoktan bir düş gibi uzak ve buğulu görünmeye başlamışta.

"Saat kaç?"

"Sizin saate göre alta. Oturuyor musun?"

"Tesadüfen, evet."

"Hâlâ kasım ayımn bir kısmında ve aralık ayı boyunca mı tatile çıkarıyorsun programı?"

"Böylece, ekibim ailesiyle tatil yapabilsin diye mi?" dedi acı acı."Evet."

"Genellikle arkadaşlarınla meşgul olduğunu..."

"Bu sene değil."

"Peki. O zaman belki benimle Antartika'ya gelebilirsin. Küresel ısınma üzerine bir belgesel çekiyorum. Bence önemli bir olay. Senin konumundaki biri bunun izlenmesini sağlar."

Bu beklenmedik bir lütuftu. Bir dakika önce kendi hayatından kaçmak istiyordu. Kaçılabilecek en uzak yer de Antartika'ydı. "Ne kadar kalacağız?"

"Altı hafta, bilemedin yedi. Uçakla ara sıra gidip gelebilirsin ama oldukça zorlu bir yolculuk."

"Kulağa hoş geliyor. Uzaklaşmaya ihtiyacım var. En erken ne zaman gidebiliriz?"

Kate, çıplak bir şekilde banyodaki aynanın karşısında oturmuş, vücudunu inceliyordu. Yaşamı boyunca vücudu aynadaki yansımasıyla bir gerilla savaşı içerisinde olmuştu. Ne kadar kilo verirse versin kalçaları hep tombul kalmış, göbeği üç çocuktan sonra iyice şişmişti. Spor salonunda mekik çekmiş olsa da göbeği sarkmıştı. Kol kasları sarktığı için neredeyse üç senedir kolsuz gömlek giymiyordu. Göğüsleri... İkizlerin doğumundan bu yana, destekli, daha az seksi olduğuna emin olduğu sutyenler takıyor ve göğüslerini yerinde tutabilmek için kayışları sıkıyordu.

Şimdiyse, kendine baktığında artık bunların ne kadar da önemsiz, ne büyük zaman kaybı olduğunu görebiliyordu.

Aynaya daha da yaklaşarak, seçtiği kelimeleri tekrarlıyor, prova yapıyordu. Hayatında güce en çok ihtiyaç duyacağı bir zaman varsa, o gün bugündü.

Tezgâhın üzerindeki kıyafetlere uzanıp giyinmeye başladı. Geçen sene çocuklar tarafından hediye edilen güzel, kaşmir, V-yakalı bir kazak ve kuzu derisi gibi yumuşak bir Levi's kot pantolon giyindi. Sonra saçım taramaya başladı, yüzüne gelen saçları

kenara atarak atkuyruğu şeklinde topladı. Hatta biraz da makyaj yaptı. Önündeki şeyi sağlıklı karşılaması önemliydi. Yapacağı bir şey kalmadığında, banyodan çıkıp yatak odasma girdi.

Yatağm ucunda oturmuş olan Johnny hemen ayağa kalkıp ona döndü. Kate onun güçlü olmak için ne kadar çaba harcadığını görebiliyordu. Gözleri şimdiden kızarmıştı.

Johnny'nin aşkının ve korkusunun en belirgin işareti olan bu durum onu da ağlatmalıydı, ama nedense ona güç vermişti. "Ben kanserim," dedi.

Elbette Johnny bunu zaten biliyordu. Test sonuçlarını beklerken geçen süre acı vericiydi. Dün gece, sonunda doktordan telefon gelmişti. Doktor bilgi verirken el ele tutuşmuşlar, o konuşmadan önce her şeyin iyi olacağım söyleyerek birbirlerini rahatlatmaya çalışmışlardı. Ama sonuç iyi çıkmamışü; iyiyle uzaktan yalandan alakası bile yoktu.

Üzgünüm, Kate... dördüncü evre... inflamatuvar meme kanseri... agresif... çoktan yayılmış.

Kate ilk önce öfkelenmişti -her şeyi doğru bir şekilde yapmıştı, göğsünde şişkinlik var mı diye hep takip etmiş, düzenli olarak mamografi çektirmişti- ama sonra onu bir korku kaplamıştı.

Johnny, Kate'ten daha fazla etkilenmişti bu durumdan; Kate bunu hemen fark ederek onun için güçlü olması gerektiğini düşünmüştü, Geçen gece, sabaha kadar uyuyamamış, ağlamış, dua etmiş, birbirlerine sarılmış ve bunu da atlatacaklarına dair birbirlerine söz vermişlerdi. Şimdiyse Kate bunu nasıl başarabileceklerini düşünüyordu.

Johnny'nin yanına gitti. Johnny kollarını ona dolayıp sarılabileceği kadar sıkı sarıldı ona, ama bu bile yeterince yakın değildi.

"Onlara söylemeliyim."

"Söylemeliyiz." Yavaşça geriye çekildi, ona bakabilmek için kollarım gevşetti. "Hiçbir şey değişmeyecek. Unutma bunu."

"Şaka mı yapıyorsun? Göğsümü alacaklar." Sesi çatladı. Korku, sesinin yol üzerinde takılıp düşmesine neden olan bir çukur gibiydi. "Beni zehirleyip yakacaklar. Bunların hepsi iyi haber mi şimdi?"

Johnny, Kate'e bakıyordu. Gözlerindeki aşk Kate'in şimdiye dek gördüğü en güzel, en yürek burkan şeydi. "Aramızda hiçbir şey değişmeyecek. Nasıl göründüğünün, hissettiğinin ya da davrandığının önemi yok. Seni sonsuza dek seveceğim, tıpkı şimdi sevdiğim gibi."

Kate'in gizlemeye çalıştığı duygular su yüzüne çıkıyor, onu tüketmekle tehdit ediyordu. "Hadi gidelim," dedi sessizce. "Hâlâ cesaretimiz varken."

El ele yatak odasından çıkıp merdivenlerden indiler. Çocuklar orada onları bekleyecekti.

Ama oturma odası bomboştu.

Kate oturma odasındaki televizyonun sesini duyabiliyordu. Oyun sesleri geliyordu. Kocasının elini bırakıp koridorun yanındaki köşeye geçti. "Çocuklar, hadi buraya gelin."

Lucas, "Ama, anne," diye mızmızlandı, "film izliyoruz."

İçinden o kadar çok, *Peki o zaman boş verin, izlemeye devam edin,* demek geldi ki, "Hadi, lütfen. Şimdi," demek içini acıttı.

Arkasında, kocasımn mutfağa gidip telefonu aldığım duydu.

"Aşağıya, Marah, hemen. Kiminle konuştuğun umurumda değil."

Kapanma sesi.

Kate, John'un telefonu kapattığım duydu. Ona gitmek yerine, kanepeye gidip yastığın kenarına ilişti. Birden daha kalın bir şeyler giyinmiş olmayı diledi; adeta donuyordu.

İkizler ellerinde plastik kılıçlarla savaşarak güle oynaya odaya girdiler.

"Al sana, Kaptan Hook," dedi Lucas.

Kardeşini bıçaklar gibi yaparak, "Ben Peter Pan'im," diye itiraz etti YVilliam. "Savulun!"

Daha yedi yaşındaydılar, ama değişmeye başlamışlardı. Küçüklük çilleri geçmeye, bebek dişleri dökülmeye başlamışü. Kate son zamanlarda onlara her baktığında bazı bebeklik özelliklerinin kaybolduğunu görüyordu.

Üç yıl sonra tanınmayacak kadar değişmiş olacaklardı.

Bu düşünce onu o kadar korkutmuştu ki, kanepenin kolunu sıkıca tutup gözlerini kapatmıştı. Ya onların büyüdüğünü göremezse? Ya?...

Kötü düşünmek yok.

Bu, son dört günde onu rahatlatan, dua niteliğinde sürekli tekrarladığı bir söz haline gelmişti. Johnny yamna gelip yakınına oturdu ve elini tuttu.

"Telefonu açtığına inanamıyorum," dedi Marah merdivenlerden inerken. "Bu benim özel hayatıma kanşmak demektir. Brain'la konuşuyordum ayrıca."

Kate içinden ona kadar saydı, kendini nefes alabilecek kadar rahatlattıktan sonra gözlerini açtı.

Çocukları karşısında oturuyordu; ikizler sıkılmış, Marah ise kızgın görünüyordu.

Güçlükle yutkundu. Yapabilirdi.

"Bir şey söyleyecek misiniz?" diye sordu Marah ters ters. "Eğer bize böyle bakıp duracaksanız ben yukarı çıkıyorum."

John koltuğundan kalkmaya yeltendi. "Kahretsin, Marah," dedi.

Kate onu durdurmak için elini bacağma koydu. "Otur yerine, Marah," dedi; bunu ne kadar da olağan bir şekilde söylediğine kendisi de şaştı. "Siz de çocuklar."

İkizler ipleri kesilmiş kuklalar gibi yan yana, cuppadak halıya atladılar.

"Ben ayaktayım," dedi Marah bir kalçasını dışan çıkarıp kollarım bağlayarak. Kate'e, *Sen benim patronum değilsin,* bakışı attı, Kate de bir nostalji esintisi hissetmekten kendini alamadı.

"Cuma günü şehre gitmiştim, hatırlıyor musunuz?" Kate kalp atışlarının hızlandığım ve hafifçe nefessiz kaldığım hissediyordu. "Doktorla randevumuz vardı."

Lucas, YVilliam'a bir şeyler fısıldadı, o da kıkırdayarak ona bir yumruk attı.

Marah özlem dolu gözlerle üst kata bakıyordu.

Kate kocasının elini sıktı. "Her neyse, endişelenmenizi gerektiren bir şey yok, ama ben... biraz hastayım."

Üçü de ona baktı.

"Endişelenmeyin. Ameliyata gireceğim, birkaç ilaçtan sonra da iyi olacağım. Birkaç hafta yorgun olabilirim, o kadar."

"İyi olacaksın, söz veriyorsun, değil mi?" dedi Lucas; bakışları sabit,'ciddi ve biraz da korkuluydu.

Kate, *Tabii, kesinlikle,* demek istedi ama böyle bir söz hatırlanırdı.

VVilliam gözlerini devirerek dirseğiyle kardeşini dürttü. "İyi olacağım söyledi ya işte. Hastaneye gelmek için okuldan çıkacak mıyız?"

"Evet," dedi Kate sonunda gülümsemeyi başararak.

Lucas ona sarılmak için öne atıldı. Kulağma "Seni seviyorum, anneciğim," diye fısıldadı. Kate ona o kadar uzun sanldı ki çocuk kollarından kurtulmak için kıpırdanmaya başladı. Aymsı

William'la da oldu. Daha sonra birlikte dönüp merdivenlere gittiler.

"Filminizi bitirmeyecek misiniz?" diye sordu Kate.

"Yoo," dedi Lucas, çocuksu bir şekilde, "yukarı çıkıyoruz."

Kate ayağa kalkan kocasına endişeyle baktı. "Basketbola ne dersiniz, çocuklar?"

İkizler bu fikri zıplayarak kabul ettiler ve üçü birlikte dışan çıktılar.

Kate sonunda Marah'ya döndü.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Kanser, değil mi?" diye sordu Marah.

"Evet."

"Ms. Murphy de geçen sene kanserdi, şimdi iyi. Georgia teyze de öyle."

"Kesinlikle."

Marah'nın dudakları titredi. O dik duruşu, sahte bilmişliği ve kişiliğine karşın, geceleyin annesinden ışığı açık bırakmasını dileyen küçük bir kıza dönüşmüştü. Ellerini birleştirerek kanepeye doğru ilerledi. "İyi olacaksın, değil mi?"

Dördüncü evre. Çoktan yayılmış. Geç teşhis edildi.

Bu düşüncelere bir son verdi. Ona bir faydalan yoktu. Zaman iyimser olma zamanıydı.

"Evet. Doktorlar genç ve sağlıklı olduğumu söylüyor. İyi olmam gerekiyor."

Marah kanepeye uzandı, sıkıca sarıldı ve başım Kate'in dizine koydu.

"Ben sana bakarım, anneciğim."

Kate gözlerini kapatıp kızının saçlarım okşadı. Onu kollarına alıp uyutmak için sallaması, kızının kıvrılıp dizine uzanarak kaybettikleri Japon balığma ağlaması dün gibiydi.

Lütfen Tanrım, bir gün arkadaş olacağımız günler için yeterince yaşlanayım, diye yalvardı.

Güçlükle yutkunarak. "Bakacağını biliyorum, tatlım," dedi

Ateşböceği Yolu kızları...

Kate'in rüyasında, 1974 yılıydı, tekrar ilk gençlik yıllarmdaydı. Gece yansı en iyi arkadaşıyla yan yana, kopkoyu bir karanlıkta bisiklete biniyordu; öyle koyuydu ki görünmez olmak gibiydi. O yerin her ayrıntısını hatırlıyordu. İki tarafı bulamk su oluklan ve bakımsız çimenlerle örtülü yamaçlarla çevrilmiş dolambaçlı bir asfalt şeridi. Onlar tanışmadan önce bu yol hiçbir yere çıkmıyordu sanki; adım dünyamn bu sarp mavi ve yeşil ucunda hiç görünmeyen bir böcekten alan bir taşra yoluydu. Sonra o yolu birbirlerinin gözleriyle görmeye başladılar.

Hadi ama, Kate. Tanrı korkakları sevmez.

Yataktan fırlayarak uyandı, yanaklarındaki gözyaşlanm hissediyordu. Artık iyice uyanmışü; yatağında uzamp dışanda kopan kış fırtınasını dinliyordu. Geçen hafta anılarıyla arasına mesafe koyma yeteneğini kaybetmişti. Son zamanlarda sık sık rüyalarında Ateşböceği Yolu'na dönüyordu; bu pek de şaşılacak bir şey değildi.

Sonsuza dek dostuz.

Bu, onca yıl önce birbirlerine verdikleri sözdü ve bu sözün bir gün yaşlı birer kadın olarak gıcırdayan döşemenin üzerinde sallanan sandalyelerine oturmuş, eskilerden konuşup güleceklerı güne kadar devam edeceğine inanmışlardı.

Elbette şimdi her şeyi daha iyi anlıyordu. Bir yılı aşkın bir süredir kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu, en iyi arkadaşı olmadan da hayatına devam edebileceğim söyleyip duruyordu. Hatta bazen buna inanıyordu.

Sonra o şarkıları duyuyordu. Onların şarkılarını. Dün alışveriş yaparken, *You Have Got a Friend* şarkısının kötü bir fon müziği versiyonu onu hemen oracıkta, turpların yamnda ağlatmıştı.

Yatak örtüsünü dikkatle kaldırıp yam başında uyuyan adamı uyandırmamaya dikkat ederek yataktan çıktı. Bir an gölgeli loş karanlıkta uyuyan adama bakarak orada durdu. Uykusunda bile tedirgin bir ifadesi vardı.

Telefonu asılı durduğu yerden alarak yatak odasından çıkıp sessiz koridordan açık kısma doğru ilerledi. Orada durup fırtınaya bakarak cesaretini topladı. O bildik numaraları tuşlarken, sessiz geçen bunca aydan sonra bir zamanlar en yakın arkadaşı olan bu kişiye ne diyeceğini, nereden başlayacağım düşünüyordu. *Berbat bir hafta geçirdim... Hayatım darmadağın...* Ya da sadece: *Sana ihtiyacım var.*

Kara ve çalkantılı Boğaz'ın karşı kıyısında telefon çaldı.

Çaldı.

Telesekreter açıldığında, ihtiyacım küçük, sıradan kelimelerle anlatmaya çalıştı. "Selam, Tul, benim Kate. Özür dilemek için beni aramadığına inanamıyorum."

Gök gürültüsü gökyüzü boyunca yankılandı ve kesik ve kuvvetli bir şimşek çaktı. Bir ses duydu. "Tully? Beni duyuyor musun? Tully?

Cevap yoktu.

Kate iç çekti ve devam etti. "Sana ihtiyacım var. Cep telefonumdan ara beni."

Elektrikle birlikte telefon bağlantısı da birden kesildi. Meşgul tonu kulağmda çınlıyordu.

Kate bunu bir işaret olarak algılamamaya çalıştı. Bunun yerine içeri girip oturma odasında bir mum yaktı. Ameliyat gününde, ailesindeki herkes için onun burada olduğunu haürlatacak özel bir şey yaptı. YVilliam için, yanlış yere koyduğu *Monsters,*

Inc[1] in[112] DVD'sini buldu. Lucas için bekleme odasmda yemesi için bir torba en sevdiği atıştırmalık yiyeceklerden hazırladı. Marah'nın cep telefonunu şarj edip yatağımn yanına bıraktı; arkadaşlarım aramazsa kızının bugün kendini ne kadar yalmz hissedeceğini biliyordu. Sonunda evin tüm anahtarlarım bulup etiketleyip Johnny için tezgâhın üzerine koydu. Johnny neredeyse her gün anahtarlarım kaybederdi.

Ailesi için yapacağı başka bir şey bulamayınca, pencerenin kenanna gidip fırtınanın dinmesini izledi. Yavaşça, nemli yeryüzü aydınlanmaya başladı. Karakalem gökyüzü, şık inci pembesi bir havaya büründü. Seattle sanki doğan güneşin altına toplanmış gibi parlak ve yeni görünüyordu.

Birkaç saat sonra, ailesi etrafında toplanmaya başladı. Tüm zamanlarını birlikte geçirerek kahvaltı ettiler ve eşyalarım arabaya taşıdılar; Kate kendini telefona bakarken buldu; çalmasını bekliyordu.

Altı hafta sonra, her iki göğsünü de alıp kamna zehir karıştırdıklarında ve vücudunu yanık ve soyulmuş görünene kadar radyasyona maruz bıraktıklarında, hâlâ Tully'nin aramasım bekliyordu.

Ocağın ikinci günü, Tully soğuk, boş apartmanına geri döndü.

"Hayatımın hikâyesi," dedi acı bir şekilde, özel tasarım kabarık bavullarım yatak odasına taşıyan kapıcısına bahşiş verirken.

Kapıcı çıktığında ne yapacağım bilemeyerek ayakta dikildi. Pazartesi akşamı saat 9'u gösteriyordu ve çoğu insan ailesiyle birlikteydi. Yarın işe gidip kendi yarattığı imparatorluğun gün-

112 2001 yapımı, ülkemizde *Sevimli Canavarlar* adıyla gösterime girmiş 3D animasyonlu film. (yay.n.)

lük rutin işlerinde kendini kaybedecekti. Tatil boyunca peşini bırakmayan, hatta geçen hafta, dünyanın öbür ucuna kadar bile onu takip eden görüntülere aldırmamaya çalışıyordu. Tam anlamıyla dünyamn öbür ucuna kadar. Şükran Günü'nü, Noel'i ve Yeni Yıl'ı soğuk güneyde, bir ateşin etrafında toplanmış, şarkılar söyleyip şarap içerek geçirmişti. Çıplak gözle ve hep var olan kamerayla balonca, güzel zaman geçirmiş gibi görünüyordu.

Beresini ve eldivenlerini giyip uyku tulumuna girerek uyumaya çalıştığındaysa çoğunlukla eski şarkıların beyninin içinde çınladığım duyuyor ve sürekli ağlıyordu. Pek çok kez yanaklarında buzlarla uyanmışta.

Çantasını kanepeye fırlatıp saate baktı, kırmızı numaralar 5:55'i gösteriyordu. O evde yokken elektrikler kesilmiş olmalıydı.

Kendine bir kadeh şarap doldurup bir parça kâğıt ve kalem çıkardı, sonra da masasının başına oturdu. Telesekreterdeki numaralar da yamyordu.

"Süper." Elektrik kesilmesinden sonra kimin aradığım da bilemeyecekti artık. Dinleme tuşuna basta ve yavaş ve zahmetli mesaj inceleme işine başladı. Bu işin yarısmda sesli mesaj konusunda asistamyla konuşmak için not almıştı.

Nerdeyse hiç dikkatini vermeden dinliyordu ki Kate'in sesi onu kendine getirdi.

"Selam, Tul. Benim Kate."

Tully hızla ayağa kalkıp geri sar tuşuna bastı.

"Selam, Tul. Benim Kate. Özür dilemek için beni aramadığına inanamıyorum."

Yüksek bir ses. Sonra: "Tully? Beni duyuyor musun? Tully?" Sonra başka bir ses duyuldu ve ardından meşgul tonu geldi. Kate telefonu kapatmıştı.

Hepsi bu kadardı. Bitmişti. Telefonda başka bir mesaj yok-

tu.

Öyle bir hayal kırıklığı hissetmişti ki, bu onu ürkütmüştü. Tek duyduğu Kate'in sesindeki suçlama olana kadar mesajı tekrar tekrar dinledi.

Bu onun tanıdığı Kate, sonsuza dek dost kalacaklarına söz veren o küçük kız değildi. O kız Tully'yi böyle azarlayıp fırçalayıp soma da telefonu kapatmazdı hiç.

"Özür dilemek için beni aramadığına inanamıyorum."

Evini işgal eden, onu umutlandırarak kandıran bu sesten kendini uzak tutmaya çalışarak ayağa kalktı. *Hepsini sil* tuşuna tıklayarak geri çekildi.

"Beni aramadığına inanamıyorum," dedi boş dairesine, sesinin ne kadar sert geldiğini düşünmemeye çalışarak.

Çantasını alıp o karışıklığın içinde cep telefonunu bulmaya çalıştı. Bulduktan sonra, birkaç ay içinde eklediği bir numarayı bulmak için uzun kişi listesinde aşağıya doğru indi ve arama tuşuna bastı.

Thomas karşılık verdiğinde cilveli ve rahat konuşmaya çalışıyordu ama böyle davranmak oldukça zordu. Göğsünde nefes almayı zorlaştıran bir yük varmış gibiydi. "Merhaba, Tom. Buzların ötesinden yeni geldim. Bu akşam ne yapıyorsun? Hiç mi? Süper. Buluşmaya ne dersin?"

Birdenbire kendini böyle çaresiz hissetmesi içler acısı bir durumdu. Ama bu gece yalmz kalmamalı, hatta kendi dairesinde bile uyumamalıydı.

"Kells'te buluşalım. Saat dokuz buçuk olur mu?"

Thomas daha, "Bu bir randevu mu?" bile demeden önce, Tully yola koyulmuştu.

Otuz Dördüncü Bölüm

2008 yılında *Kız Kıza Sohbet* programının izlenme oranlan daha da artmıştı. Tully haftalar ve aylar geçtikçe konuk seçimiyle ve seyircilerle kurduğu sıcak ilişkilerle adeta bir sihir yaratmıştı. Oynadığı oyunda kesinlikle zirveye çıkmış ve kontrolü ele geçirmişti. Artık hayatında neye sahip olmadığım düşünmüyordu. Altı, on ve on dört yaşlarındayken yaptığı gibi tüm olumsuz şeyleri bir kutuya doldurup o kutuyu da karanlık bir köşeye kaldırmıştı.

Hayatına devam ediyordu. Üzerine hayal kınklığı çöktüğünde hep bunu yapardı. Yüz ifadesini düzeltip omuzlarım dikleştirir ve kendine yeni hedefler koyardı. Bu yıl bir dergiye başlıyordu. Gelecek yıl belki de kadınlar için sığınma evi açardı. Sonraysa sırada kim bilir ne olacaktı?

Binanın Bainbridge Adası'm görmeyen köşesindeki yeni dekore edilmiş ofisinde oturuyor, telefonda sekreteriyle görüşüyordu. "Şaka mı yapıyorsun? Bizim kayda başlamamıza kırk dakika kala programı mı iptal ediyor? Onu görmek için bekleyen bir stüdyo dolusu insan var." Telefonu çarparak kapattıktan soma dahili numarayı tuşladı. "Ted'i buraya gönderin."

Birkaç dakika soma, kapı tıklandı ve yapımcısı ofisine girdi. Yanakları yorgunluktan pembeleşmişti, zar zor nefes alıyordu. "Beni görmek istemişsin?"

"Jack iptal etti."

"Şimdi mi?" Ted saatine baktı. "Şerefsiz herif. Umarım, ona bir sonraki filminin promosyonunu radyoda yapmasını söylemişsindir."

Tully takvimini çevirdi. "Haziranın birindeyiz değil mi? Nordstrom ve Gene Juarez Spa'yı ara. Yaz makyajıyla ev hanımlarını baştan yaratmakla ilgili bir şeyler yapacağız. Seyircilere bir sürü kıyafet de dağıt. Berbat bir program olacak ama hiç yoktan iyidir."

Ted ofisinden ayrıldıktan sonra, ekibi son hızla harekete geçmişti. Yeni konuklar bulmaya çalışıyor, çeşitli spa merkezlerini ve mağazaları arıyor, stüdyodaki seyircileri eğlendiriyorlardı. Adrenalin o kadar yüksekti ki Tully'de dahil tüm ekip ışık hızında çalışıyordu; bu sayede yeni bölümün çekimleri sadece bir saat geç başlamıştı. Seyircilerin alkışlarına bakılırsa, bu büyük bir başarıydı.

Tully, her zamanki gibi, programdan sonra hayranlarıyla görüşüyordu. Fotoğrafçılara poz veriyor, resimlerini imzalıyor ve birilerinin hayatlarım nasıl değiştirdiği hakkında hikâyeler dinliyordu. Günün en sevdiği saatiydi.

Daha ofisine yeni dönmüştü ki dahili telefon çaldı. "Tallulah? Hatta Kate Ryan diye biri var."

Tully'nin bir an için kalbi durmuştu sanki, bu kadar umutlanmasına sinirlendi. Devasa çalışma masasımn köşesinde durdu ve dahili telefonun tuşuna bastı.

"Ne istediğini sorun."

Bir dakika soma sekreteri tekrar telefondaydı. "Ms. Ryan telefonu kendin açıp, kendin öğrenmeni söyledi."

"Ona siktirip gitmesini söyle." Tully bunları söyler söylemez sözünü geri almayı diledi, ancak nasıl kıvıracağım bilmiyordu

artık. Birbirlerinden uzak kaldıkları onca zaman boyunca, bu süreci atlatmak için öfkesini canlı tutması gerekmişti. Aksi halde yalnızlık dayamlmaz olurdu.

"Ms. Ryan aynen şöyle diyor: 'O sürtüğe söyle, o özel tasarım kıyafetlerle kaplı kıçım o aptalca pahalı deri koltuktan kaldırıp telefona gelsin.' Ayrıca özellikle bugün onu görmezden gelirsen o berbat permalı resimlerini gazetelere satacağım söylüyor."

Tully neredeyse gülümsedi. Bu iki cümle, nasıl onca yılın üzerini kaplamaya başlayan kabuğu söküp atabiliyor ve bunca kötü seçimin tortularını darmadağın edebiliyordu?

Telefonu açtı. "Sen sürtüğün tekisin ve sana deli gibi kızgınım."

"Eminim öylesindir, seni kendini beğenmiş. Ayrıca özür falan da dilemiyorum, ama bunun artık bir önemi kalmadı."

"Benim için önemli. Çok önceden araman gerekirdi."

"Hastanedeyim, Tully. Sacred Heart Hastanesi'nde. Dördüncü kat," dedi Kate. Soma da telefonu kapattı.

"Çabuk ol," dedi Tully şoföre, yol boyunca en az beşinci kez.

Araba hastanenin önünde durduğunda, arabadan inip cam kapıya doğru koşmaya başladı, sadece dedektörlerden geçerken alarm devreye girdiğinde bir an için durakladı. İçeri girdiği anda, insanlar dört bir yamm sarmışü. Genellikle "hayranlığı devam ettirme" adım verdiği bu iş için günlük programında yer ayırır, gittiği her yerde otuz dakikasını hayranlarıyla bir araya gelip tamşmaya ayırırdı, ama şimdi hiç zamam yoktu. Kalabalığı yararak danışmaya doğru ilerledi. "Kathleen Ryan'ı görmeye geldim."

Resepsiyonist ona hayranlıkla ve inanamayarak baktı. "Siz Tallulah Hart'sıruz."

"Evet. Kathleen Ryan'ın odası lütfen."

Resepsıyonist başını salladı. "Ah, tamam." Bilgisayarının ekranına baktı, birkaç tuşa tıklayıp, "Dördüncü kat-on numara, doğu koridoru," dedi.

"Teşekkürler." Tully asansöre doğru yol aldı ama takip edildiğini fark etti. Hayranları rahat hareketlerle onunla birlikte asansöre bineceklerdi. Birkaç tanesi katları çıkarken küçük bir sohbet başlatmaya cesaret edecekti. Birkaç tuhaf hayram da onu takip edecekti.

Tully bunun yerine merdivenleri tercih etti. Üçüncü kata geldiğinde, aerobik derslerine katıldığına ve özel eğitmenden dersler aldığına şükrediyordu. Yine de dördüncü kata geldiğinde, nefes nefese kalmıştı.

Koridorun hemen ilerisinde küçük bir bekleme alam olduğunu gördü. Televizyonda onun programı gösteriliyordu. İki yıl önce yayınlanan bir bölümün tekrarıydı.

Daha küçük odaya adımım atar atmaz, Kate'in hastalığı her neyse bunun kötü bir şey olduğunu anlamıştı.

Johnny iki kişilik, çirkin, mavi bir koltukta oturuyordu, Lucas yamna kıvrılmıştı. Bir oğlunun başı dizindeydi, diğer oğluna bir şeyler okuyordu.

Marah, VVilliam'ın yamnda bir sandalyede oturuyordu; gözlerini kapamış, küçücük kulaklıklarım takmış, iPod'undan müzik dinliyordu. Sadece kendisinin duyabildiği müziğin ritmiyle sallanıyordu. İkizler o kadar büyümüştü ki, bu Tully için ne kadar uzun süredir onlardan ayrı kaldığının acı bir göstergesiydi.

Marah'nın yarımda, kendini el işine vermiş Mrs. Mularkey oturuyordu. Sean annesinin yamnda cep telefonuyla konuşuyordu. Georgia ve Ralph köşede televizyon seyrediyorlardı.

Görünüşe göre uzun süredir buradaydılar.

İlk adımı atabilmek için büyük bir irade göstermesi gerekmişti. "Merhaba, Johnny."

Sesini duyan herkes dönüp baktı ama kimse cevap vermedi; Tully birdenbire en son bir arada bulundukları zamam hatırladı.

"Beni Kate aradı," diye açıkladı.

Johnny kucağında uyuyan oğlunun başım yavaşça kaldırarak ayağa kalktı. Gelip Tully'ye sarılana kadar, sadece bir an için beceriksiz ve tuhaf bir bekleyiş olmuştu aralarında. Johnny onu öyle şiddetli kucaklamıştı ki, Tully onun daha çok kendini rahatlatmaya çalıştığım anlamıştı. Korkmamaya çalışarak o da Johnny'ye sarıldı. "Anlat bana," dedi onu bırakıp geri çekilirken; sesi istediğinden daha sert çıkmıştı.

Johnny derin derin iç çekip başım salladı. "Oturma odasma geçelim."

Mrs. M. yavaşça ayağa kalktı.

Tully, Mrs M'nin ne kadar yaşlandığım görünce şaşkına döndü. Kadın zayıf ve biraz kambur görünüyordu. Saçım boyamayı bırakmışta, saçları artık kar beyazıydı. "Seni Kate mi aradı?" dedi Mrs. M.

"Evet, hemen geliverdim," dedi Tully; bunca zaman soma sanki hızın önemi varmış gibi.

Ardından Mrs M. yapabileceği en inamlmaz şeyi yaptı: Tully'ye sarıldı; onu bir kez daha Jean Nat£ marka parfüm ve mentollü sigara kokan, adeta bir baharat gibi çok az saç spreyi kokusu kanşmış o kucaklayışıyla sardı.

"Hadi," dedi Johnny kucaklaşmayı bozup diğer odaya yönelerek. İçeride küçük sayılacak ahşap görünümlü bir toplantı masası ve sert plastikten yapılmış sekiz sandalye vardı.

Johnny ve Mrs. M. oturdu.

Tully ayakta kaldı. Bir süre kimse konuşmadı; her geçen saniye ruhunu daha da sıkıştırıyordu.

"Anlatın bana."

"Kate kanser," dedi Johnny. "İnflamatuvar meme kanseri diyorlar."

Tully'nin dik durabilmesi için aldığı her nefese konsantre olması gerekti. "Göğüslerini aldırıp radyasyon ve kemoterapi tedavisi görecek, değil mi? Daha önce bu hastalıkla savaşmış birkaç arkadaşım..."

"Bunların hepsi yapıldı zaten," dedi Johnny şefkatle.

"Ne? Ne zaman?"

"Seni birkaç ay önce aradı," dedi; ama bu kez sesinde Tully'nin daha önce hiç duymadığı bir keskinlik vardı. "Hastanedeyken onun yamnda olmam istemişti, ama geri aramadın."

Tully mesajı kelimesi kelimesine hatırladı. ***Özür dilemek içirt beni aramadığına inanamıyorum. Tullly? Beni duyuyor musun? Tully?*** Ve kapanış sesi. Mesajm geri kalamna bir şey mi olmuştu? Elektrik mi kesilmişti, yoksa kaset mi bitmişti?

"Hastalığıyla alakalı hiçbir şey söylememişti," dedi Tully.

"Ama aramıştı," dedi Mrs. M.

Tully suçluluk duygusunun etrafım sardığım hissetti. Bir şeylerin yanlış olduğunu hissetmeliydi. Neden telefon açmamıştı ki? Artık onca zaman yok olup gitmişti. "Ah, Tanrım, keşke..."

"Artık bunların hiçbirinin önemi yok," dedi Mrs. M.

Johnny başım sallayarak devam etti. "Kanser yayılmış. Dün gece ufak bir felç geçirdi. Hızlı bir şekilde ameliyat odasına aldılar ama içeri girdiklerinde yapacakları bir şey kalmadığım görmüşler." Sesi çatladı.

Mrs M. ellerini Johnny'nin ellerinin üzerine koydu. "Kanser şimdi beynine ulaştı."

Tully korkuyu daha önceden bildiğini sanıyordu; tıpkı on yaşındayken Seattle sokaklarında olduğu gibi ya da Katie'nin çocuğunu düşürdüğü zaman ya da Johnny Irak'ta yaralandığındaki gibi. Ama hiçbirinde böyle hissetmemişti. "Yani siz şimdi bana..."

"O ölüyor," dedi Mrs. M. sessizce.

Tully ne söyleyeceğini bilmeden, hayır der gibi başım salladı.

"Ne-nerede şimdi o?" Sözcükler dudaklarından darmadağın ve paramparça bir halde dökülmüştü. "Onu görmem lazım."

Johnny ve Mrs. M. birbirlerine baktılar.

"Ne?" dedi Tully.

"İçeriye sadece bir kişiyi alıyorlar," dedi Mrs. M. "Bud şimdi içeride. Gidip onu alayım."

Mrs M. gider gitmez, Johnny daha da yaklaşarak, "Tul, o şu anda çok hassas. Kanser duyularını etkiledi. Bazı zamanlar iyi... bazense pek de iyi olmuyor."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Tully.

"Seni tanımayabilir."

Kate'in odasına yürümek Tully'nin çıktığı en uzun yolculuktu. Etrafındaki insanları, onların aralarında konuştuğunu hissediyordu ama kendini daha önce hiç bu kadar yalmz hissetmemişti. Johnny onu kapıya kadar götürüp orada durdu.

Tully odaya girerken gücünü toplamaya çalışarak başım salladı.

Kapıyı arkasından kapadıktan soma, elinden geldiğince gülümsemeye çalışarak arkadaşımn yattığı yatağa doğru ilerledi.

Neredeyse oturur pozisyona getirilmiş olan yatağında Kate,

pürüzsüz beyaz çarşafların ve bir yığın yastığın üzerinde duran kırık bir oyuncak bebeğe benziyordu. Ne saçı ne de kaşları kalmıştı; saçsız başı yastık kılıfında neredeyse kaybolmuş soluk bir yuvarlaktan ibaretti.

"Kate," dedi Tully sessizce, öne doğru ilerleyerek. Kendi sesini duyar duymaz irkildi. Sesi bu odaya fazla yüksek, fazla canlı gelmişti kulağına.

Kate gözlerini açtı; Tully'nin tamdığı kadın, sonsuza dek dost kalacaklarına söz veren kız oradaydı işte.

Kollarını iki yana aç, Katie. Sanki uçuyormuş gibi.

Birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra nasıl olmuştu da böyle uzaklaşmışlardı? "Özür dilerim, Katie," diye fısıldadı, bu sözlerin ne kadar önemsiz olduğunu fark ederek, ömrü boyunca bu birkaç basit sözcüğü içinde tutmuş, sanki onları dışarıya çıkarmak ona zarar verecekmiş gibi, kalbinin derinliklerinde saklamıştı. Annesinden öğrenmiş olması gereken onca şey arasından neden gidip en kırıcısını benimsemişti? Telesekreterde Kate'in sesini duyduğunda neden cevap vermemişti?

"Çok özür dilerim," dedi tekrar, gözlerini yakan yaşları hissederek.

Kate ne gülümsedi, ne de bir karşılama ya da şaşırma belirtisi gösterdi. Söylemekte geç kaldığı o küçük özrün bile bir etkisi olmamıştı. "Lütfen beni hatırladığım söyle."

Kate gözünü dikmiş, ona bakıyordu.

Tully ona doğru eğilerek parmaklarını Kate'in sıcak yanağında gezdirdi. "Ben Tully, hani eskiden en iyi arkadaşın olan o sürtük. Sana yaptıklarım için çok özür dilerim. Sana bunu çok önce söylemeliydim." Minicik ve umutsuz bir ses çıkarmıştı. Kate onu, onları hatırlamazsa bunu kaldırabileceğini düşünmüyordu. "Seninle ilk tanıştığımız günü hatırlıyorum, Katie Mularkey Ryan. Beni gerçekten tanımak isteyen ilk kişiydin. Doğal olarak ilk baş-

ta sana da berbat davranmıştım ama U-tuvü/.c **up.nı<**lıp.ıın.I.ı **mu** benim yanımdaydın." Amlar onu ele geçirmişti. (.<Vynyl.ii ııı ->il di. "Sadece kendi hakkımda konuştuğumu düşünüyorum, «k< p,il mi? ***Her zaman ki gibi,*** diyorsun. Ama senide hatırlıyorum, k.ıtıc Her saniyesini. ***Aşk Hikâyesi*** kitabını okuyup 'puşt' kelimesi sö/. lükte yok diye ne anlama geldiğini anlamadığın zamanı... ya da çok iğrenç olduğu için kimseye fransız öpücüğü vermeyeceğini söylediğin zamanları." Tully başım salladı; kendine hâkim olmak için var gücüyle çabalıyordu. O anda tüm yaşamı onlarla birlikte bu odaya dolmuştu sanki. "Ne kadar da gençtik, Katie. Ama artık genç değiliz. Snohomish'ten ilk ayrıldığım zamam ve birbirimize milyonlarca mektup yazdığımızı hatırlıyor musun? Üzerlerine ***Daima Arkadaşız*** ya da ***Sonsuza Dek Dostuz*** diye yazardık. Hangisiydi hatırlamıyorum ama bir tanesinde..."

Tully birlikte geçirdikleri yılların anılarım ardı ardına saymaya devam etti. Summer Hill yokuşundan aşağı bisikletlerine bindikleri ya da basıldıkları gece polislerden kaçışları gibi bazı anıları anlatırken güldü bile. "A, bak ne hatırladım. Pete Dragon'a aksiyon filmi diye gitmiştik de çizgi film çıkmıştı, hatırlıyor musun? Tiyatrodaki en büyük çocuklar bizdik ve, ***You and Me Against the World***[m] şarkısını söyleyerek çıkmıştık, her zaman bu şekilde kalacağımızı..."

"Yeter."

Tully derin bir nefes aldı.

Arkadaşımn gözlerinden yaşlar akıyordu, şakaklarından aşağıya doğru süzülüyordu. Başının arkasındaki yastıkta ıslak gri bir alan oluşturmuşlardı. "Tully," dedi Kate yumuşak ve boğuk bir sesle. "Gerçekten seni unutabileceğimi düşündün mü?"

Tully öyle rahatlamıştı ki dizleri tutmaz olmuştu adeta. "Merhaba," dedi. "Dikkatimi çekmek için bu kadar ileri gitmene

113 Seri ve Ben Dünyaya Karşı, (ç.n.)

gerek yoktu, biliyorsun." Arkadaşının saçsız başına dokundu, bebeksi cildinde parmaklarını gezdirdi. "Araman yeterliydi."

"Aradım."

Tully geriye çekildi. "Çok özür dilerim, Katie. Ben..."

"Sen sürtüğün tekisin," dedi Kate yorgun bir şekilde gülümseyerek. "Bunu her zaman biliyordum, ben de tekrar arayabilirdim. Samrım birkaç kalp kırıklığı yaşamadan otuz yıldan daha fazla arkadaş kalınmıyor."

"Ben sürtüğün tekiyim," dedi Tully üzgün bir şekilde; gözleri dolmuştu. "Seni aramam gerekirdi. Sadece..." Ne diyeceğini, her zaman içinde bulunan bu karanlık girdabı nasıl açıklayacağım bilmiyordu.

"Geçmiş geçmişte kaldı, tamam mı?"

"Sadece gelecek var önümüzde," dedi Tully; sözcükler kırık metal parçaları gibi keskin ve soğuktu.

"Hayır," dedi Kate, "sadece şimdi var."

"Birkaç ay önce meme kanseri üzerine program yapmışüm. Ontario'da yeni ilaçlarla mucizeler yaratan bir doktor var. Onu arayacağım."

"Benim tedavilerle işim bitti artık. Hepsini denedim ama hiçbiri işe yaramadı. Sadece... yammda ol."

Tully bir adım geri attı. "Burada durup senin ölmeni mi izleyeceğim? Bunu mu demek istiyorsun? Kesinlikle olmaz. Böyle bir şey yapamam."

Kate hafifçe gülümseyerek ona baktı. "Geriye bir tek bu kaldı, Tully."

"Ama..."

"Gerçekten Johnny'nin benden kolayca vazgeçtiğini mi düşünüyorsun? Kocamı tamrsın. O da senin gibi ve neredeyse senin kadar zenginiz. Altı aydır dünya üzerindeki tüm uzmanlarla

görüştüm. Bilinen ve bilinmeyen ve doğal yöntemlerin hepsini denedim. Hatta yağmur ormamndaki bir üfürükçüye bile gittim. Çocuklarım var, onlar için sağlıklı kalabilmek için her şeyi yaptım. Hiçbiri işe yaramadı."

"Peki ben ne yapacağım?"

Kate'in gülümseyişi üpkı eski günlerdeki gibiydi. "İşte benim Tul'um. Ben kanserden ölüyorum, sense kalkmış kendini düşünüyorsun." Güldü.

"Hiç de komik değil."

"Bunu nasıl yaparım bilmiyorum."

Tully gözyaşlarını sildi. Konuştukları ağır gerçeğin tüm yükünü omuzlarında hissediyordu. "Bunu da diğer her şey gibi yapacağız, Kate. Omuz omuza."

Tully, Kate'in odasından titreyerek çıktı. Hıçkırığa benzer bir ses çıkarıp ağzım eliyle kapadı.

"Duygularım içine atmamalısın," dedi Mrs. M. ona doğru gelerek.

"İçimdekileri dışarı dökemiyorum."

"Biliyorum," dedi Mrs. M; sesi çatlamıştı, güçlükle konuşuyordu. "Sadece onu sev. Yamnda ol. Tek yapacağımız bu. İnan bana. Ağladım, Tanrı'ya kızdım, onunla pazarlık ettim. Doktorların ağzından çıkacak umut dolu bir söz için yalvardım. Hepsi artık geçti gitti. Kate en çok çocukları için endişeleniyor. Özellikle de Marah için. Senin de bildiğin gibi zorlu bir dönemden geçiyorlardı ve bu olaylar sırasında Marah kendini her şeye kapattı. Ne ağlıyor ne de aşırı tepkiler veriyor. Tek yaptığı şey müzik dinlemek."

Bekleme odasına geçtiklerinde herkesin gittiğini fark ettiler.

Mrs. M. saatine baktı. "Kafeteryadalar. Sen de gelmek ister misin?"

"Yok, teşekkür ederim, biraz temiz hava almam gerek."

Mrs. M. başını salladı. "Geri döndüğüne sevindim, Tully. Seni özlemiştim."

"Tavsiyenizi dinleyip onu aramalıydım."

"Artık buradasın. Önemli olan bu." Tully'nin omzuna yavaşça vurup uzaklaştı.

Tully dışarı çıktı; dışarısının aydınlık, sıcak ve güneşli olmasına şaşırdı. Kate o daracık yatakta uzanmış ölürken güneşin dışarıda hâlâ böyle parlaması yanlış görünüyordu. Sokaktan aşağıya doğru yürürken onu kimse tammasın diye yaşlı gözlerini büyük siyah güneş gözlüklerinin ardına gizlemişti. Şu anda en son istediği şey durdurulmaktı.

Bir kafenin yamndan geçerken, birinin dışarı çıkarken kapıyı açmasıyla birlikte içeride ***Bye Bye*** Mıss ***American Pie*** şarkısının çaldığım duydu.

Bacakları boşalmış, beton kaldırıma dizini sert bir şekilde sürterek düşmüştü ama fark etmemiş, umursamamıştı; durmaksızın ağlıyordu. Daha önce hiçbir zaman böylesine duygularına gömülmemişti; sanki bu olanları kaldıramayacakmış gibiydi. Korku. Acı. Suçluluk ve pişmanlık.

"Onu neden aramadım?" diye fısıldadı.

"Özür dilerim, Kate," dedi sesindeki uçsuz bucaksız ümitsizliği duyarak; bu sözcüklerin artık bir önemi kalmadığında böylesine kolayca söylenebilmesi onu alt üst ediyordu.

Orada öylece dizlerinin üzerinde, başı öne eğik, hıçkırarak ne kadar süre birlikte geçirdikleri zamanları düşündüğünü bilmiyordu. Capitol Hill'in sürüyle evsiz insanın yaşadığı kötü taraflanndaydı, bu yüzden kimse durup ona yardım etmeye kalkmamıştı. Sonunda mahvolmuş ve güçsüz bir şekilde ayağa kalk-

b; kendini dayak yemiş gibi hissederek bir süre ayakta durdu. O şarkı onu geçmişe götürmüş ve pek çok ortak anıyı hatırlatmıştı. ***Sonsuza dek dost kalacağımıza yemin ederim.***

"Ah, Katie..."

Yeniden ağlamaya başladı. Ama bu sefer daha sessizdi.

Vitrinlerden birinde gözüne bir şey takılana kadar sokaklarda aşağı yukarı boş boş dolaşıp durdu.

Orada, köşedeki o mağazada aradığının farkında bile olmadığı bir şey buldu. Hediyeyi paketletip Kate'in odasına doğru koşmaya başladı.

Kapıyı açıp içeri girdiğinde nefes nefeseydi.

Kate yorgun bir şekilde gülümsedi. "Dur tahmin edeyim, yamnda program ekibinle birlikte geldin."

"Çok komik." Perdeyi gevşetip yatağm yamnda durdu. "Annen hâlâ Marah'yla sorunların olduğunu söyledi."

"Senin hatan değil. Bütün bu olanlar onu korkutuyor, özür dilemenin ne kadar kolay olduğunu bilmiyor."

"Ben de bilmiyordum."

"O hep seni örnek aldı." Kate gözlerini kapadı. "Yorgunum, Tully..."

"Sana bir hediyem var."

Kate gözlerini açtı. "İhtiyacım olan şey alınamaz."

Tully buna tepki vermemeye çalıştı. Bunun yerine, güzelce sarılmış hediyeyi Kate'e uzattı ve açmasına yardıma oldu.

Paketin içinde el yapımı deri ciltli bir günlük vardı. Tully ilk sayfasına Kate'in hikâyesi yazmıştı.

Kate uzun süre hiçbir şey söylemeden boş sayfaya baktı.

"Katie?"

"Hiçbir zaman gerçek bir yazar olmadım," dedi sonunda.

"Sen, Johnny ve annem, hepiniz benim yazar olmamı istediniz, ama hiçbir şey yazmadım. Artık çok geç."

Tully arkadaşının bileğine dokundu, bileğinin ne kadar da ince ve kırılgan olduğunu fark etti. Ufacık bir baskı bile bileğini incitebilirdi. "Marah için," dedi sessizce, "ve ikizler için. Bir gün bunu okuyabilecek kadar büyüyecekler. Senin kim olduğunu bilmek isteyecekler."

"Ne yazacağımı nereden bileceğim?"

Tully'nin buna verecek gerçek bir cevabı yoktu. "Sadece hatırladıklarını yaz."

Kate sadece düşüncesi bile dayanılmazmış gibi gözlerini kapadı. "Teşekkürler, Tully."

"Seni bir daha bırakmayacağım, Katie."

Kate gözlerini açmadı, ancak hafifçe gülümsedi. "Biliyorum."

Kate ne zaman uyuyakaldığını haürlamıyordu. Bir ara Tully'yle konuşuyordu, daha sonraysa taze çiçekler ve dezenfektan kokan karanlık bir odada uyanmıştı.

Bu odada o kadar uzun süre kalmıştı ki burayı artık evi gibi benimsemeye başlamışta, bazen ailesinin umutları dayanabileceğinden daha fazla olduğu zamanlarda bu bej oda sessizliğiyle onu rahatlaüyordu. Etrafta kimse olmadığında bu boş duvarların arasmda güçlüymüş gibi görünmesine gerek kalmıyordu.

Ama şimdi burada olmak istemiyordu. Kocasım odanın diğer tarafındaki hastane yatağında uyurken izlemek yerine şu an yuvasmda, kendi yatağmda, kocasının kollarında olmak istiyordu.

Ya da Tully'yle birlikte Pilchuck Nehri'nin kıyısında oturup

bir kutu Pop Rock şekeri paylaşarak David Cassidy'nin yeni albümü hakkında konuşmak istiyordu.

Anılar onu gülümsetti ve bu gülümseyiş onu zayıflatan korkuyu da hafifletti.

İlaç almadan tekrar uyuyamayacağını biliyordu, ama nöbetçi hemşireyi uyandırmak istemiyordu. Ayrıca zaten yaşayacağı az bir zaman kalmıştı, bunu uyuyarak geçirmenin ne anlamı vardı ki?

Son birkaç haftadır böyle garip düşünceler geliyordu aklına. Bundan önce, T-Günü diye hatırladığı teşhis gününden beri aylardır yapılması gereken her şeyi yapmış ve bunları yaparken odadaki herkese gülümsemişti.

Ameliyat mı? Tabii ki, yarın beni ikiye bölün, göğüslerimi alın.

Radyasyon mu? Kesinlikle. Yakın beni.

Kemoterapi mi? Bir doz zehir daha, lütfen.

Tofu ve Miso çorbası mı? Hımmm, çok lezzetliymiş. Biraz daha alabilir miyim?

Kristal taş tedavisi. Meditasyon. Olumlu düşünce egzersizleri. Çin bitkileri.

Hepsini denemişti ve bunları gayret göstererek yapmıştı. Daha önemlisi, hepsine inanmıştı, iyileşeceğine inanmıştı.

Harcadığı çaba nefesini kesmiş, inana onu hayal kırıklığına uğratmıştı. İç çekip gözlerini ovuşturdu. Yana doğru eğilerek yatağın yanındaki lambayı yaktı. Onun garip saatlerde uyanmasına ve uyumasma alışkın olan Johnny yan tarafa dönüp mırıldandı. "İyi misin, bebeğim?"

"İyiyim. Uyu sen."

Johnny bir şeyler mırıldandıktan sonra tekrar diğer tarafa döndü. Neredeyse anında, Kate onun sessiz horultularını duymaya başladı.

Tully'nin ona aldığı günlüğe uzandı. Günlüğü eline alıp deri oymalarına ve alfan kenarlıklı kâğıda dokundu.

Bunu yapmak ona acı verecekti, bundan şüphesi yoktu. Bir kalem alıp hayatını yazmak için her şeyi, kim olduğunu, kim olmak istediğini hatırlaması gerekecekti. Bu anılar ona acı verecekti. Hem güzel anıları hem de kötüleri onu derinden yaralayacaktı.

Ama çocukları hastalığın ötesindeki gerçek Kate'i, her zaman hatırlayacakları, ancak hiçbir zaman gerçekten tanımak için zaman bulamayacakları o kadını görebilecekti. Tully haklıydı. Kate'in onlara verebileceği tek hediye, gerçekten kim olduğunu anlatmaktı.

Günlüğün kapağını çevirerek açtı. Ne yazacağma dair hiçbir fikri olmadığı için sadece yazmaya başladı.

Panik hep aynı şekilde kaplar beni. Öncelikle kanımın düğümlendiğini hissederim, sonra bu his mide bulantısına dönüşür. Daha sonraysa ne kadar derin nefes alırsam alayım, geçmeyen, çarpıntı gibi bir nefessizlik başlar. Ama korktuğum şey her gün değişir. Beni neyin yatıştıracağını asla kestiremem. Kocamın bir öpüşü ya da geri çekildiğinde gözlerindeki o uzun hüzünlü bakış. Bazen onun çoktan benim yasımı tutmaya başladığını, hâlâ burada olmama rağmen beni özlediğini görüyorum. Ama Marah'nın her söylediğimi sessizce kabullenmesi her şeyden daha kötü geliyor bana. Onunla yeniden kıyasıya ağız dalaşına girdiğimiz o kavgalarımızdan birini yapmak için her şeyi verirdim. Marah, sana söyleyeceğim ilk şeylerden biri şu: O kavgalar hayatın ta kendisiydi. Sen yalnızca benim kızım olmaktan kurtulmaya çalışıyor, ancak nasıl kendin olacağını da bilmiyordun; benimse seni bırakmaya gönlüm el vermiyordu. Bir sevgi çemberiydi. Keşke bunu o zamanlar fark edebilseydim. Büyükannen, sen söylemeden çok önce, bunca yıl yaptıkların için üzgün olduğunu bileceğimi söylediğinde haklıydı. Bana söylediğin bazı şeyler için pişman olduğunu biliyorum, tıpkı be-

nim bazı sözlerim için pişmanlık duyduğum gibi. Ama artık hiçbirinin önemi yok. Şunu bilmeni istiyorum: Seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum.

Ancak bunlar sadece laf, değil mi? Ben bundan daha derine inmek istiyorum. Eğer bana katlanabilirsen, (uzun yılladır hiçbir şey yazmadım) sana anlatmak istediğim bir hikâye var. Bu benim hikâyem, aynı zamanda senin de. Hikâye 1960 yılında kuzeydeki küçük bir çiftçi kasabasında, at otlaklarının üzerindeki tepede bulunan ahşap bir evde başlıyor. Dünyanın en havalı kızı sokağın karşısındaki eve taşındığında, yani 1974 yılında hikâye daha da güzelleşiyor...

Otuz Beşinci Bölüm

Tully makyaj koltuğunda oturduğu yerden kendine baktı.

Böyle koltuklarda geçirdiği onca yıl boyunca ilk kez aynaların ne kadar büyük olduğunu gerçekten fark etmişti. Ünlü birinin kendi yansımasında kaybolup gitmesine şaşmamalıydı.

"Makyaj istemez, Charles," deyip koltuğundan kalktı.

Charles şaşkınlıktan ağzı açık, gerçekten abartılı bir şekilde şekillendirilmiş saçları yüzüne düşmüş bir halde ona bakıp kaldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi? On beş dakika içinde yayındasın."

"Bırakalım da beni olduğum gibi görsünler."

Kendi bölgesi olan stüdyoda dolaşarak çalışanlarının etrafta koşuşturup yaymda hiçbir aksaklık olmaması için ileri geri gidip gelmesini seyretti; bugünkü programın konusunu değiştirmek için üç gündür o kadar inşam arayıp durduğu düşünülünce bu hiç de azımsanacak bir şey değildi. Yapımcılarının ve organizatörlerinin bazılarının işleri toparlamak için gece geç saatlere kadar çalıştığım biliyordu. Kendisi de sabahın ikisinde kadar uyumamış, araştırma yapmıştı. Dünyanın en iyi onkologlanna onlarca faks çekip mail atmıştı. Saatlerce telefonda konuşup Kate'in hastalığıyla ilgili toplayabildiği her türlü bilgiyi kaydediyordu. Bütün uzmanlar aym şeyi söylemişti.

Tully'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ne şöhretin, ne başarısının, ne de parasının şu anda ona bir faydası dokuyordu. Hayatında ilk kez kendini sıradan biri gibi hissediyordu. Küçülmüştü.

Fakat ilk kez söyleyecek önemli bir şeyi vardı.

Programın müziği başladı ve Tully sahneye çıktı.

"Kız Kıza Sohbet'e hoş geldiniz," dedi her zamanki gibi. Ama sonra tuhaf bir şey oldu, öylece durdu. Stüdyodaki izleyicilerine baktı ve yabancı yüzler gördü karşısında. Tuhaf ve kaygı dolu bir andı. Hayatının büyük bölümünde böyle kalabalıkların onayım almak için uğraşmıştı ve bu insanlarm onu kayıtsız şartsız desteklemesi ona moral vermişti.

İzleyiciler tuhaf bir şey olduğunu fark edip sessizliğe gömüldü.

Tully sahnenin kenarına oturdu. "Hepiniz televizyonda göründüğümden daha zayıf ve yaşlı olduğumu düşünüyorsunuz, değil mi? Ve zannettiğiniz kadar güzel olmadığımı?

İzleyiciler gergin gergin güldü.

"Makyaj yaptırmadım."

Kalabalıktan alkışlar yükseldi.

"İltifat almak için söylemedim. Ben sadece... yorgunum." Etrafına bakındı. "Sizler uzun zamandır benim arkadaşım oldunuz. Bana mektuplar yazıp mailler attınız, yaşadığınız şehre geldiğimde düzenlediğim etkinliklere katıldınız; bunun için size daima minnettanm. Ben de karşılığında size asıl kimliğimi sundum ya da en azmdan ilaç falan almadan ne kadar doğal olabiliyorsam o kadar doğal olmaya çalıştım karşınızda. Birkaç yıl önce en iyi arkadaşım Kate Ryan'nın tam bu sahnede tuzağa düşürüldüğü programı hatırlıyor musunuz? Üstelik de benim tarafımdan?"

Kalabalıktan gergin mırıltılar yükseldi, insanlar evet ya da hayır anlamında başlarım sallıyordu.

"İşte, Kate meme kanserine yakalandı."

Anlayış dolu mırıltılar duyuldu.

"Bu vücutta bir kitleyle değil de kızarıklık ya da renk bozukluğuyla baş gösteren ender bir kanser türü. Kate'in aile doktoru vücudunda böyle böcek kadar bir leke teşhis edip antibiyotik yazdı. Ne yazık ki bu pek çok kadının, özellikle de genç kadınların başına geliyor. înflamatuvar meme kanseri adı verilen bu hastalık fazlasıyla agresif ve de ölümcül olabiliyor. Kate'in hastalığı da teşhis edildiğinde artık çok geç kalınmıştı."

İzleyicilerden çıt çıkmıyordu.

Tully gözyaşları içinde başmı kaldırdı. "Dr. Hilary Carleton meme kanserinden bahsedip belirtileri konusunda bizleri eğitmek için aramızda: Kızarıklık, bölgesel ateş, renk bozuklukları, ciltte büzüşme ve meme başlarındaki şekil bozuklukları belirtilerden bazıları. Konuğumuz sadece kitleye değil daha fazlasına dikkat etmemiz gerektiğini bizlere hatırlatacak. Doktor beraberinde bir hastasını, Iovva Eyaleti'nin başkenti Des Moines'ten Merrilee Comber'ı da getirdi. Comber ilk olarak sol meme başında pul pul dökülen küçük bir alan fark etmişti..."

Programı da herkesi olduğu gibi Tully'nin kimliği yönlendiriyordu. Konuklarına sorular sormuş, resimler göstermiş ve milyonlarca izleyicisine sadece her yıl mamografi çektirmekle kalmayıp memelerindeki değişiklikleri takip etmeleri gerektiğini hatırlatmıştı. Yayının sonunda her zamanki gibi kapanış sözleri olan "Yarın Görüşmek Üzere" demek yerine kameraya bakıp, "Katie, sen benim sahip olduğum en iyi arkadaş ve tanıdığım en iyi annesin, çok iyi bir anne olan Mrs. M. Hariç," dedi. Sonra stüdyodaki izleyicilerine gülümsedi. "Bu uzun bir süre için yapacağım son program. Katie'yle birlikte olabilmek için izne çıkıyorum. Eminim sizler de aym şeyi yapardınız."

Bu açıklamanın arkasından bu kez sahne arkasından şaşkınlık sesleri yükselmişti.

"Bu program, adı üzerinde bir şov. Arkadaşımla ve onun ailesiyle eski bir arkadaş olarak geçirdiğim gerçek zamanlar bana

bir süre önce şunu gösterdi: Benim de bir ailem var. Ve şu anda onun bana ihtiyacı var." Mikrofonunu çıkarıp yere bıraktı ve sahneden ayrıldı.

Kate'in hastanedeki son gecesinde Tully, Johnny'yi çocukları eve götürmeye ikna etmiş ve Johnny'nin refakatçi yatağındaki yerini kendisi almıştı. Yatağı linolyum zeminde iterek neredeyse Kate'in yatağına dayamıştı. "Sana son programımın kasetini getirdim."

"ölmek üzere olan bir kadının bunu izlemek isteyeceğini mi düşündün gerçekten?"

"Ha Ha!" Tully kaseti yerleştirip açma düğmesine bastı, sonra da kendi yatağına kıvrıldı. Pijama partisi yapan sekizinci sınıf kızları gibi birlikte kasetten yayım izlediler.

Program bittiğinde Kate ona döndü. "Reytinglerini patlatmak için hâlâ beni kullandığım gördüğüme sevindim."

"Bunun etkileyici ve güçlü bir konu olduğuna dikkatini çekerim. Ve de önemli."

"Sen her yaptığının doğru olduğunu düşünüyorsun zaten."

"Hiç de bile!"

"İyi bir geri dönüş yapmışsın."

"Senin gözünün içine soksalar yine de televizyon dünyasındaki iyi bir şeyi anlamazsın!"

Kate gülümsedi ama bu tıpkı yüzünün rengi gibi soluk bir gülümseyişti. Dökülmüş saçlan ve çökük gözleri inanılmaz derecede genç ve kırılgan görünüyordu.

"Yoruldun mu?" dedi Tully oturup. "Belki de yatmalıyız."

"Yayında benden özür dilediğini fark ettim. Kendince tabii." Yüzündeki gülümseme artü. "Yani sürtüklük ettiğini kabul edip

tam olarak ***özür dilerim*** sözcüklerini kullanmadan. Ama üzgün olduğunu gösterdin."

"Ya tabii, morfinin etkisi altındasın. Muhtemelen uçtuğumu da görmüşsündür sen."

Kate güldü ama gülüşü sonunda öksürüğe dönüştü.

Tully hemen kalkıp oturdu. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz." Kate yatağının yanındaki masanın üzerinde duran plastik bardağa uzandı. Tully eğilip pipeti Kate'in ağzma götürdü. "Günlük yazmaya başladım."

"Harika."

"Olayları hatırlamama yardım etmen lazım," dedi bardağı yerine bırakarak. "Hayatımın o kadar büyük bir bölümü seninle birlikte geçti ki."

"Sanki bütün hayatımız gibi. Tanrım, Katie, tanıştığımızda neredeyse bebekmişiz."

"Hâlâ çocuğuz," dedi Kate usulca.

Tully arkadaşının sesindeki hüznü duydu; kendi hüznüyle aynıydı. Şu anda düşünmek istediği en son şey bir zamanlar ne kadar da genç olduklarıydı. Yıllardır birbirlerine yaşlandıklarını söyleyip takılıyorlardı. "Ne kadar yazdın?"

"On sayfa kadar." Tully sessiz kalınca Kate kaşlarım çatü. "Okumak istemeyecek misin?"

"Çalışmam bölmek istemem."

"Tully, böyle yapma," dedi Kate.

"Nasıl?"

"Bana ölüyormuşum gibi davranma. Senin olduğun gibi davranmana ihtiyacım var. Kim olduğumu hatırlamamın tek yolu bu. Anlaştık mı?"

"Tamam," diye söz verdi sessizce; vaat ettiği tek şey kendisiydi. "Anlaştık." Kendini zorlayarak güldü ama ikisi de bunun

farkındaydı, önlerindeki günlerde bazı yalanların kaçınılmaz olduğu ortadaydı. "Elbette ki benim katkılarıma ihtiyacın olacak. Hayaündaki bütün önemli olaylara şahit oldum ben. Aynca her şeyi kaydeden, film gibi bir hafızam var. Tanrı vergisi. Tıpkı makyaj yapma ve saç boyama yeteneğim gibi."

Kate güldü. "îşte benim Tully'm."

Kate ilaçlarımn dozunu ve miktarını kendi ayarladığı halde hastaneden çıkmak yine de zor olmuştu onun için. Her şeyden önce evdeki kalabalık vardı: Annesiyle babası, çocukları, kocası, teyzesiyle amcası, kardeşi ve Tully. Sonra o kadar çok hareket etmesi gerekmişti ki, yataktan çıkıp tekerlekli sandalyeye, sandalyeden arabaya, arabadan Johnny'nin kollarına...

Johnny onu adadaki rahat ve şirin evlerine taşımıştı; evde her zamanki gibi mum ve dün geceki yemeğin kokusu vardı. Kate kokundan Johnny'nin dün gece spagetti pişirdiğini söyleyebilirdi. Bu da yarın akşam yemekte tako olacak demekti. Johnny'nin bildiği iki tarif. Yanağım kocasının yumuşak yün kazağına dayadı.

Ben gidince Johnny onlara ne pişirecek?

Bu soruyu düşününce istemeden ani bir nefes almıştı, bu nefesi yavaşça dışarı vermek için zorladı kendini. Evde olmak bazen böyle acıtırdı canını; ailesiyle beraber olmak da. Tuhaf bir şekilde son günlerini ona böyle şeyleri hatırlatan hiçbir eşyanın olmadığı hastanede geçirmek daha kolay geliyordu.

Ama önemli olan, son günlerini kolay ve rahat geçirmek değildi. önemli olan ailesiyle zaman geçirmekti.

Şimdi hepsi evin içinde farklı vazifeleri olan askerler gibi bir yerlere dağılmışlardı. Marah oğlanları önüne katıp odalarına televizyon izlemeye götürmüştü. Annesi yemek pişirmekle

meşguldü, babası muhtemelen çimleri biçiyordu. Johnny, Tully ve Kate ise koridorda Kate'in eve dönüşü için yeniden dekore ettikleri oturma odasına doğru ilerliyorlardı.

"Doktorlar hastane yatağında yatmam istedi," dedi Johnny. "Ben de kendime bir tane aldım bak." İkiz yataklarımızda Ricky ile Lucy[114] gibi olacağız.

"Tabii ya," dedi ikisinin de bildiği gerçeği kabullenmek istercesine soğukkanlı olmaya çalışarak -yalanda oturmakta zorlanmaya başlayacak ve yataktan yardım almak zorunda kalacakta- ama sesi onu ele verdi. "O-odayı mı boyadın?" dedi kocasına. Bu odayı en son gördüğünde duvarlar kiremit rengi, çerçeveler beyazdı, mobilyalar da kırmızı ve mavi renkti. Duvarlarında pek çok eski yağlı boya tablo ve cam kâselerde deniz kabuklan olan rahat, sahil tarzı döşenmiş bir odaydı. Şimdiyse açık yeşil, neredeyse kereviz rengiydi, üzerinde gülkurusu vurgular vardı. Her yerde beyaz porselen çerçeveleri olan aile fotoğrafları asılıydı.

Tully öne çıktı. "Aslında ben yaptım."

"Düzenbazcılann işi işte," dedi Johnny.

"Çakralar," diye düzeltti Tully onu. "Biliyorum aptalca ama..." Omuz silkti. "Bir programımda bu konuyu ele almıştım. Denemekten zarar gelmez."

Johnny, Kate'i yatağına taşıyıp yatardı. "Alt kattaki banyo senin için baştan sona düzenlendi. Her şey takıldı, trabzanlar, duş koltuğu, doktorların tavsiye ettiği her şey. Bakımevinde çalışan hemşirelerden biri gelip..."

Kate gözlerini ne zaman kapattığından emin değildi. Tek bildiği uyuyakaldığıydı. Bir yerlerde radyo çalıyordu ***-Sıveet Dreams (Are made of this)~*** ve uzakta konuşan insanları duyabiliyordu. Sonra Johnny onu öpmüş, ona ne kadar güzel olduğunu söylemiş ve günün birinde birlikte çıkacaktan seyahatlerden bahsetmişti.

114 ***I love Lucy*** **isimli sit-com dizisindeki evli başkahramanlar. (.ç.n.)**

Sıçrayarak uyandı. Oda şimdi karanlıktı, anlaşılan günün geri kalan saatleri boyunca uyumuştu. Yamnda okaliptüs kokulu bir mum yamyordu. Bir an için karanlığa aldanıp odada yalmz olduğunu düşündü.

Odarun diğer ucunda bir gölge hareket etti. Biri nefes aldı.

Kate yatağının düğmesine basıp oturur pozisyona geçti. "Hey," dedi.

"Benim, anne."

Gözleri karanlığa alışınca kızının köşede, bir sandalyede oturduğunu gördü. Marah yorgun görünmesine rağmen o kadar güzeldi ki Kate göğsünün sıkıştığım hissetti. Yeniden eve dönmek her şeyi ve herkesi tüm netliğiyle görmesini sağlamıştı. Uzun siyah saçlarım gözüne gelmesinler diye küçük bir kız tokasıyla tutturmuş olan ilk gençlik yıllarındaki kızma baktığında, hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçti: Bir zamanlar çocuk oluşu, genç kızlığı, kadınlığı.

"Merhaba, küçük kızım." Gülümseyip yatağın yanındaki lambayı açmak için yan döndü. "Ama sen artık benim küçük bebeğim değilsin, değil mi?"

Marah ayağa kalkıp ellerini birbirine dolayarak ona doğru ilerledi. Ne kadar büyüyüp serpilmiş olsa da gözlerindeki korku onu yeniden on yaşındaymış gibi gösteriyordu.

Kate ne söyleyeceğini bulmaya çalıştı. Marah'mn her şeyin normale dönmesini ne kadar çok istediğini biliyordu ama olmuyordu işte. Şu andan itibaren birbirlerine söyleyecekleri her söz iyice tartılacak, hatırlanacaktı. Hayatın gerçeği buydu. Ya da ölümün.

"Sana hep kötü davrandım," dedi Marah.

Kate yıllarca bu am beklemişti, özellikle de onunla savaş halinde oldukları günlerde bu am hayal etmişti ve şimdi uzaktan geriye dönüp baktığında bu kavgaların o kadar normal olduğu-

nu görüyordu ki... Büyümeye çalışan bir kız ve ona tutunmaya çalışan bir anneydiler. Kate kızıyla bir kavga daha yapabilmek için her şeyini verirdi çünkü aslında bu kavgalar zamanlan olduğunu gösteriyordu.

"Ben de büyükannene cadı gibi davranırdım. Senin yaşındaki kızlar hep böyle yapar, annelerinin başımn etini yerler. Tully teyzen de herkese tam bir cadı gibi davranırdı."

Marah yan güler yarı burnundan solur gibi ve tamamıyla rahatladığım gösteren bir ses çıkardı. "Bunu söylediğini ona söylemeyeceğim."

"înan bana, tatlım, duysa da şaşırmaz. Bir şey daha bilmeni istiyorum. Senin büyük kişiliğinden ve karakterinden gurur duyuyorum. Bu hayatta çok ilerleyeceksin." Bu sözlerden sonra kızın gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü. Kate kollarım açtı, Marah ona doğru eğilince kızım çekip sımsıkı kucakladı.

Kate bu şekilde sonsuza kadar durabilirdi, o kadar güzel bir histi. Yıllardır Marah'mn sanlmalan en iyi ihtimalle üstünkörü oluyordu ya da dediğim yaptırmanın karşılığında verdiği bir ödüldü. Ama bu sarılma sahiciydi. Marah geri çekildiğinde ağlıyordu. "Eskiden benimle dans ederdin, hatırlıyor musun?"

"Sen çok küçükken. Seni kucağıma alıp gülmekten katılana kadar döndürürdüm. Bir keresinde o kadar çok döndürdüm ki az kalsın üzerime kusacaktın."

"Dans etmeyi bırakmamalıydık," dedi Marah. "Yani ben bırakmamalıydım."

"Öyle değil," dedi Kate. "Yatağın demirini indir de yanıma otur."

Marah yatağın kenarlarındaki demirleri indirmeye uğraştı, sonunda başardı. Yatağa çıkıp dizlerini kendine doğru çekerek oturdu.

"James ne yapıyor?" diye sordu Kate.

"Artık Tyler'dan hoşlanıyorum."

"Hoş çocuk mu bari?"

Marah güldü. "Eğer sormak istediğin buysa kesinlikle çok çekici. Beni üçüncü sınıfların sene sonu balosuna davet etti. Gidebilir miyim?"

"Elbette gidebilirsin. Ama belli bir saatte eve döneceksin."

Marah içini çekti. Bazı alışkanlıklar bu yaşlardaki kızların DNA'smda vardı, bu hayal kırıklığı içinde iç çekmelerin alt edilmesi mümkün değildi, kanser tarafından bile. "Tamam."

Kate kızının saçlarım okşadı. O anda derin anlamlan olan, ileride hep hatırlanacak bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama sıra dışı hiçbir şey gelmemişti aklına. "Tiyatrodaki yazlık işe başvurdun mu?"

"Bu yaz çalışmayacağım. Evde olacağım."

"Hayatım askıya alamazsın, tatlım," dedi Kate yavaşça. "Bu iş böyle gitmeyecek. Hem yazın böyle bir yerde çalışmanın Güney Kaliforniya Üniversitesi'ne girebilmende faydası olacağım söylemiştin."

Marah omuzlarım silkip uzaklara baktı. "Sen ve Tully teyzem gibi Washington Üniversitesi'ne gitmeye karar verdim."

Kate sesinin tonunu ayarlamaya, bu önlerindeki zorlu geleceğin işareti değil de normal bir genç kız / anne konuşmasıymış gibi davranmaya çalıştı. "Ama Güney Kaliforniya'nın tiyatro eğitimi en iyisi."

"Benim o kadar uzağa gitmemi istemiyorsun ki."

Bu doğruydu. Kate kendisine karşı gelen kızına Kaliforniya'nın çok uzak olduğunu ve tiyatronun önemli bir branş olmadığım bile söylemişti.

"Üniversiteden konuşmak istemiyorum," dedi Marah, Kate de şimdilik konunun kapanmasına izin verdi.

Sohbetleri başka limanlara uğradı. Sonraki bir saat boyunca sadece konuştular. Ama ufuktaki o büyük olaydan ve bu olaym onları nasıl değiştireceğinden hiç söz etmediler. Bunun yerine erkeklerden, yazarlıktan ve vizyondaki filmlerden konuştular.

"Yaz oyununda başrole seçildim," dedi Marah bir süre sonra. "Aslında hasta olduğun için elemelere girmeyecektim ama babam girmem gerektiğini söyledi."

"İyi ki girmişsin. Harika bir iş çıkaracağım biliyorum."

Marah oyun, kostümler ve kendi rolü hakkında kendi kendine uzun uzun konuştu. "Görmen için sabırsızlanıyorum." Ne söylediğini, istemeden hangi konuyu açüğım fark edince gözleri sonuna kadar açıldı. Usulca yataktan kalktı, konuyu değiştiremeyecek kadar çaresiz görünüyordu. "Özür dilerim."

Kate uzamp kızının yanağına dokundu. "Sorun yok. Ben de orada olacağım."

Marah ona baktı. İkisi de bu sözün belki de tutulamayacağını biliyordu. "Hatırlıyor musun, hani ben ortaokuldayken Ashley benimle arkadaşlığım kesmişti ve ben nedenini bile bilmiyordum?"

"Elbette."

"Beni yemeğe çıkarmıştın. Sanki arkadaş gibiydik."

Kate güçlükle yutkundu; boğazına düğümlenen hıçkırıkların acı tadım hissedebiliyordu. "Biz seninle hep arkadaş gibiydik, Marah. Farkında olmadığımız zamanlarda bile."

"Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum."

Marah gözlerini silip kaçarcasına odadan çıktı, çıkarken kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Hemen ardında kapı öyle hızlı bir şekilde açıldı ki Kate, Tully'nin, "Bir plamm var," dediğini duymadan önce gözlerini silmeye ancak vakit bulabilmişti.

Kate güldü, birileri ona yaşamın hâlâ eğlenceli ve şaşırtıcı olduğunu hatırlattığı için minnettardı. "Her zamanki gibi."

"Bana güveniyor musun?"

"Başımın daimi belasma mı? Evet."

Tully, Kate'in tekerlekli sandalyeye oturmasına yardım etti ve onu battaniyelerle sarıp sarmaladı.

"Kuzey Kutbu'na mı gidiyoruz?"

"Dışarı çıkacağız," diye cevap verdi Tully verandaya açılan Fransız tarzı kapılan açarak. "Üşümüyorsun, değil mi?"

"Terliyorum. Komodinin üzerindeki keseyi de alır mısın?"

Tully keseyi alıp Kate'in dizlerine bıraktı, sonra da sandalyesini sürmeye başladı.

Bu serin haziran akşamında evin bahçesi beklenmeyecek derecede, nefes kesecek kadar güzeldi. Yıldızlar gökyüzünü bir örtü gibi kaplamış, simsiyah Boğaz'ı iğne ucu kadar ışıklarıyla aydınlatıyordu. Şehrin uzakta parlayan ışıkları üzerinde dolunay vardı. Çimenler suya kadar uzamyordu. Mavi ay ışığı, deniz kenarına inen geniş, sıkıştırılmış toprak patikanın kenarında kalan oyuncak ve bisiklet izlerini aydınlatıyordu.

Tully onu verandanın kenarına yeni eklenen geniş ahşap rampadan indirdi, sonra da durdu. "Gözlerini kapat."

"Dışansı zaten karanlık, Tully. Gözlerimi kapatmama gerek..."

"Sonsuza dek bekleyemem."

Kate güldü. "Peki. Öfke nöbetlerinden nasibimi almamak için gözlerimi kapatacağım."

"Öfke nöbetine girdiğim falan yok. Şimdi gözlerini kapatıp kollarım uçağın kanatları gibi iki yana aç."

Kate gözlerini kapatıp kollarım açtı.

Tully tekerlekli sandalyeyi engebeli çimenlerin üzerinden it-

meye başladı. Deniz kenanna inen tatlı yokuşun başmda durdu. "Yeniden çocuk olduk," diye fısıldadı Kate'in kulaklarına. "70'li yıllardayız ve az önce evden sıvışıp bisikletlerimize atladık." Sandalyeyi itmeye başladı, tekerlekli sandalye engebeli çimenlerin üzerinde çukurlara gire çıka, sallanarak yavaşça gitmeye başladı; Tully hâlâ konuşuyordu. "Summer Hill'deyiz. Ellerimizi bıraktık, bisiklete biniyoruz. Deliler gibi gülüyor, yenilmez olduğumuzu düşünüyoruz."

Kate rüzgârın çıplak başmda dolaştığım, kulaklarına vurduğunu ve gözlerini sulandırdığım hissetti. Yapraklarım hiç dökmeyen ağaçların ve zengin, kara yeryüzünün kokusunu alabiliyordu. Başım geriye atıp güldü. Bir an için, sadece bir kalp atışı kadar, yeniden yarımda en iyi arkadaşıyla birlikte, Ateşböceği Yolu'nda, uçabildiğine inanan bir çocuk oluvermişti.

Yol bitip deniz kenarına geldiklerinde gözlerini açtı ve Tully'ye baktı. O an, içini yakan o gülüşü görünce onlarla ilgili her şey birer birer aklına geldi. Yıldızların ışığı ateş böceği gibi üzerlerine düşüyordu.

Tully onu plaj sandalyelerinden birine oturtup yanına oturdu.

Yan yana oturup geçmişte sık sık yaptıkları gibi oradan buradan, önemsiz şeylerden konuştular.

Kate arkasına dönüp eve baktı, verandada kimsenin olmadığım görünce Tully'ye doğru eğilip, "Gerçekten yeniden kendini çocuk gibi hissetmek ister miydin?" diye fısıldadı.

"Hayır. Almayayım. Dünyaları verseler Marah'yla yer değiştirmezdim. Bütün o korkular, abartılı duygular..."

"Ya tabii, sen dramsız bölgesin zaten." Kendi esprisine gülerek dizlerinin üzerindeki mor keseyi karıştırıp kalın beyaz bir marihuana sigarası çıkardı. Tully'nin yüzündeki şaşkın ifadeye gülerek sigarayı yaktı. "İlaç saatim."

Marihuana'nın tatlı ve garip bir şekilde eskiden kalma kokusu keskin deniz havasıyla karıştı. Aralarmdan bir sigara dumanı yükselip kayboldu.

Tully, "Kesinlikle Bogartlıyorsun," deyince ikisi de gülmeye başladılar. Bu sözcük onları yetmişli yıllara göndermişti.

Sigarayı sırayla birbirlerine vererek konuşup kıkırdamaya devam ettiler. O kadar dalmışlardı ki arkalarından yaklaşmakta olan ayak seslerini ikisi de duymamıştı.

"Siz kızlara on dakikalığına arkamı dönüyorum, soma bir bakıyorum ki ot içiyorsunuz." Mrs. Mularkey üzerinde soluk kot pantolonu ve 90'lardan -hatta belki de 80'lerden- kalma svveatshirt'üyle, kar beyazı saçlarım lastik bir tokayla atkuyruğu yaptığı saçları bir tarafa doğru eğilmiş halde orada duruyordu. Bu sizi eroine ya da LSD'ye götürür bilmiyor musunuz?"

Tully gülmemeye çalıştı, gerçekten denedi bunu. "Sadece crack'e hayır de."

"Ben de Marah'ya kot pantolon seçerken bunu öğretmeye çalışıyorum,"[115] dedi Kate kıkır kıkır gülerek.

Mrs. M. de bir Adirondack sandalye çekip Kate'in yanına koydu. Sonra da oturup ona doğru döndü.

Bir an için sigara dumam havada süzülürken orada öylece oturup birbirlerine baktılar.

"Eee," dedi Mrs. M. "Size paylaşmayı öğretmedim mi ben?"

"Anne!"

Mrs. M. elini salladı. "Siz 70'lerin kızları çok havalı olduğunuzu zannediyorsunuz değil mi? Durun da söyleyeyim. Benim dönemim 60'lardı ve siz benimle kıyaslanamazdınız bile." Siga-

115 İngilizce de "Crack" sözcüğü hem bir uyuşturucu türü hem de kalça çizgisi anlamına gelir. "Crack'e hayır" aynı zamanda "kalça çizgisi sergilemeye hayır" anlamına da geldiği için, yazar burada bir kelime oyunu yapmış, (ç.n.)

rayı alıp ağzına götürdü; uzun, derin bir nefes çekip nefesini tuttu sonra da üfledi. "Tanrı aşkına, Katie! İki kızımın gece yarıları evden kaçıp karanlıkta bisiklete binmelerine nasıl dayandığımı sanıyorsun?"

"Biliyor muydun?" dedi Tully.

Kate güldü. "Kafayı çekerek dayandığım söylemiştin."

"Ah," dedi Mrs. Mularkey. O da var tabii."

Sabaha karşı saat birde mutfağa geçmiş, buzdolabını yağmalıyorlardı ki, Johnny içeri girip tezgâhın üzerindeki çöp yığınını gördü. "Birileri ot içmiş."

"Anneme söyleme," dedi Kate.

Bunun üzerine annesi ve Tully kahkahalara boğuldu.

Kate tekerlekli sandalyesinde arkasına yaslanmış, kocasına deli deli sırıtıyordu. Koridordan gelen uzak ve soğuk ışığın altında, gözünde eczaneden aldığı gözlükleri ve üzerinde eski bir Rolling Stones tişörtüyle zamane profesörlerine benziyordu. "Umarım partimize katılmak için gelmişsindir."

Johnny ona doğru gelip eğildi ve fısıldadı. "Baş başa özel bir partiye ne dersin?"

Kate kollarım kocasımn boynuna doladı. "Beynimi okuyorsun."

Johnny onu kollarına alıp herkese iyi geceler diyerek yeni odalarına taşıdı. Kate ona sımsıkı sarılmış, başım boynuna gömmüş, sabah sürdüğü tıraş losyonunun son kalınülarını içine çekiyordu. Çocukların ona her yılbaşında hediye ettikleri ucuz kokulardandı.

Banyoda Kate'in hazırlanmasına yardım etti ve Kate dişlerini fırçalayıp yüzünü yıkarken ona koltuk değnekliği yaptı. Kate ya-

tak kıyafetlerini giydiğinde iyice yorgun düşmüştü. Johnny'nin kolundan tutunup ağır aksak adımlarla odada yürüdü. Yarı yolda Johnny onu tekrar kollarına alıp yatağa götürdü ve yatırdı. "Sensiz nasıl uyuyacağım, bilmiyorum," dedi Kate.

"Ben hemen şuracıktayım. Yirmi santim ötende. Gece bana ihtiyacın olursa seslen yeter."

Kate kocasının yüzüne dokundu. "Sana her zaman ihtiyacım var. Biliyorsun."

Bu sözler üzerine Johnny'nin yüzü büzüştü; Kate kendi hastalığının Johnny'yi ne kadar yıprattığım fark etti. Daha yaşlı görünüyordu. "Benim de sana ihtiyacım var." Eğilip, almndan öptü.

Bu öpücük Kate'i gereğinden de fazla korkuttu; sadece yaşlı insanlar ve yabancılar alınlarından öpülürdü. Kocasımn elini kavrayıp çaresizce, "Kırılmam, korkma," dedi.

Johnny yavaşça, hâlâ ona bakarak dudaklarım öptü; büyülü bir an boyunca zaman ve gelecek yok olup gitti. Sadece onlar vardı; Johnny geri çekildiğindeyse daha çok üşüdüğünü hissetti.

Keşke birbirlerine söyleyebilecekleri bir şey, bu zorlu yolda onları rahatlatacak bir söz olsaydı.

"İyi geceler, Katie," dedi Johnny en sonunda arkasını dönüp uzaklaşarak.

"İyi geceler," diye fısıldadı Kate, onun kendi yatağma gitmesini izlerken.

Otuz Altıncı Bölüm

Sonraki hafta boyunca Kate ilk yaz güneşinin altında oturup güneşlendi; günlerini kıymetli örgü battaniyelerine sarılıp sarmalanmış halde, deniz kenarındaki sandalyesinde oturup hızla harıl harıl günlük yazarak ya da çocuklarıyla, kocasıyla veya Tully'yle konuşarak geçiriyordu. Akşamlar sohbet ederek geçiyordu; Lucas ve YVilliam dünyamn en uzun, ardı arkası gelmeyen olaylarım anlatıyordu. Onlar bitirdiğinde herkes gülüyordu. Soma yetişkinler ateşin başına oturuyorlardı. Eski günlerden, genç olduklarının farkına varmayacak kadar genç oldukları o yıllardan, bütün dünyamn ayaklarının altına serildiği ve hayallerini elde etmenin papatya toplamak kadar kolay olduğunu zannettikleri o zamanlardan giderek daha çok bahseder olmuşlardı. İşin en eğlenceli kısmı Tully'nin ev işlerini üstlenmesini izlemekti. Yemekleri yakıyor, evlere yemek servisi yapılmayan bu ada hayatı hakkında söylenip duruyor, çamaşırları mahvediyor ve elektrik süpürgesinin nasıl kullanılacağına dair sürekli talimat almak zorunda kalıyordu. Kate özellikle arkadaşının, "Bu ev işi olayı zormuş. Neden hiç söylemedin ki? On beş yıldır yorgun görünmene şaşmamak lazım," diye söylenmesini seviyordu.

Başka şartlar altında olsaydı, bugünler Kate'in hayatının en güzel günleri olabilirdi. İlk kez bütün dikkatler onun üzerindeydi.

Fakat hepsi ne kadar her şey normalmiş gibi davranmaya çalışsa da hayatları bir türlü temizlenemeyen kirli bir cam gibiydi. Her şeyde, her anda hastalığın izleri vardı. Her zamanki gibi

başı çekip gülümsemek, iyimser davranmak Kate'e düşüyordu. O güçlü ve dirençli olduğu müddetçe diğerleri de iyiydi. O zaman konuşup gülüyor, sıradan hayatları devam ediyormuş gibi davranabiliyorlardı.

Onların duygularına yön verip desteklemek yorucuydu, ama başka şansı var mıydı ki? Bazen, bu yük çok ağır gelmeye başladığında ağrı kesicilerinin dozunu artırıp Johnny'yle kanepeye kıvrılarak uyuyakalıyordu. Uyandığındaysa, istisnasız, her zaman yeniden gülümsemeye hazır oluyordu.

Pazar sabahları özelikle yorucuydu. Bugün herkes oradaydı. Annesi, babası, Sean, onun kız arkadaşı, Tully, Johnny, Marah ve ikizler. Sırayla bir şeyler anlatıyorlardı, böylece hemen hemen hiç sessizlik olmuyordu.

Kate her ne kadar midesi bulansa ve acı çekse de onları dinleyip başım sallıyor, gülümsüyor, yemek yiyormuş gibi yapıyordu.

Bu durumu fark eden Tully olmuştu. Annesinin pişirdiği tartı uzatırken, Kate'e bakıp, "Berbat görünüyorsun," demişti.

Hepsi de aym fikirdeydi.

Kate espri yapmaya çalıştı ama ağzı konuşamayacak kadar kurumuştu.

Johnny onu sandalyesinden kollarma alarak odasına götürdü.

Kate yeniden yatağına yatıp tekrar ilaç aldığında kocasına baktı.

"Nasıl oldu?" diye sordu Tully, odaya gelip Johnny'nin yanında durarak.

Kate onları orada birlikte omuz omuza dururken görünce o kadar yakıştırdı ki içi acıdı. Her zamanki gibi bir parça kıskançlık da hissetti ama bu duygu artık onun için kalp atışları kadar tanıdıktı.

"Kendimi sizinle alışverişe gidebilecek kadar iyi hissetmeyi umuyordum," dedi Kate. "Baloda giyeceği elbiseyi seçerken Marah'ya yardım etmek istemiştim." Gülümsemeye çalıştı. "Çok açık bir şey almak yok, tamam mı? Ayakkabılara da dikkat et. Marah yüksek topuk giyebileceğini samyor ama korkarım..." Kate kaşlarım çattı. "Siz ikiniz beni dinliyor musunuz?"

Johnny, Tully'ye bakıp gülümsedi. "Bir şey mi demiştin?"

Tully masum olduğunu göstermek için tıpkı Scarlett O'Hara gibi elini kalbine koyup, "Ben mi? Benim ne kadar az konuştuğumu sen de bilirsin. İnsanlar genelde çok sessiz olduğunu söyler," dedi.

Kate yatağım oturur pozisyona ayarladı. "Bu komedi gösterisi de neyin nesi? Size önemli bir şey söylemeye çalışıyorum."

Kapı zili çaldı. "Kim acaba?" dedi Tully. "Gidip bir bakayım."

Marah odanın kapısından başını uzattı. "Geldiler. Annem hazır mı?"

"Kim geldi? Neye hazır mıyım?" Kate cümlesini bitirir bitirmez odada bir geçit töreni başladı. İlk olarak üzerinde iş önlüğü bulunan bir adam yerlere kadar uzanan gece elbiseleriyle dolu tekerlekli bir askıyı iterek içeri girdi. Arkasından Marah, Tully ve annesi küçük odaya doluştular.

"Pekâlâ, baba," dedi Marah. "Erkekler alınmıyor."

Johnny, Kate'in yanağım öpüp odadan çıktı.

"Zengin ve ünlü olmanın tek iyi tarafı," dedi Tully. "Yani aslında bir sürü iyi tarafı var ama en iyilerinden biri şu: Nordstrom'u arayıp, ***Lütfen elinizde bulunan otuz dört ila otuz altı beden arası her balo elbisesini gönderin,*** dediğinizde yapıyorlar."

Marah yatağın yamna geldi. "İlk balo elbisemi sensiz seçemezdim, anne."

Kate içinden ağlamak mı, yoksa gülmek mi geldiğini bilmiyordu, bu yüzden ikisini de yaptı.

"Merak etme," dedi Tully. "Satıcı kadına iğrenç olanları mağazada bırakmasını gayet açık bir şekilde söyledim."

Bunun üzerine hepsi gülmeye başladı.

Kate haftalar geçtikçe gücünün azaldığım hissediyordu. Elinden geleni yapmasına ve özellikle iyimser davranmasına rağmen, vücudu onlarca küçük şeyde başarısız olmaya başlamıştı. Hatırlayamadığı bir sözcük, bitiremediği bir cümle, artık çoğunlukla dayanılmaz olmaya başlayan bir bulantı hissi ve üşüme. Her zaman iliklerine kadar üşüyordu.

Ve bir de ağrı vardı. Temmuzun sonunda, geceler uzayıp insana olgun bir şeftali gibi tatlı ve sıcak bir tat vermeye başladığında, Kate morfinin dozunu neredeyse iki katına çıkarmıştı ve kimse ona karışmıyordu. Doktorunun da dediği gibi, ilaç bağımlılığı artık onun için bir problem olamazdı.

Fakat yine de yeterince iyi bir oyuncuydu, kimse onun gerçekte ne kadar zayıf düştüğünü fark etmiyordu. Evet, deniz kıyısına inmek için tekerlekli sandalye kullanmak zorunda olduğunu ve daha gece sinemaları başlamadan uyuyakaldığım hepsi biliyordu ama yazın bugünlerinde ev halkı sürekli bir hareket içindeydi. Tully elinden geldiğince Kate'in günlük işlerini devralmıştı, bu da Kate'e günlüğü üzerinde çalışmak için zaman sağlıyordu. Son zamanlarda ara sıra ömrü yazdıklarını bitirmeye yetmeyecekmiş gibi geliyordu ve bu düşünce onu korkutuyordu.

Komik olansa ölümün onu korkutmamasıydı. En azından artık eskisi kadar değil. Evet, hâlâ sonunu düşününce panik ataklar geçiriyordu ama bunlar bile daha az olmaya başlamışta.

Gittikçe daha çok, ***Bıraksalar da dinlensem,*** diye düşünür olmuştu.

Ama bunu kimseye söyleyemiyordu. Onu saatlerce dinleyen Tully'ye bile. Kate ne zaman gelecekten bahsetmeye kalksa Tully irkilerek bilmiş bilmiş konuşmaya başlıyordu.

Ölmek insanın tek başma yaptığı bir işti.

"Anne?" dedi Marah sessizce, kapıyı itip açarak.

Kate kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı. "Merhaba, tatlım. Bugün arkadaş grubunla Lytle Plajı'na gideceksiniz sanıyordum."

"Gidecektim."

"Neden fikir değiştirdin?"

Marah öne doğru bir adım attı. Bir an için kızının görüntüsü karşısında Kate'in dikkati dağıldı; kızı daha da büyüyüp serpilmişti. Kate'in karşısmda neredeyse bir seksen boyunda, hatları da dolgunlaşmaya başlamış genç bir kadın adayı duruyordu. "Bir şey yapmam lazım."

"Tamam, nedir?"

Marah arkasını dönüp koridora baktıktan soma tekrar Kate'e döndü. "Oturma odasına gelebilir misin?"

Kate'in içinde öyle güçlü bir hayır deme isteği kabardı ki neredeyse buna yenik düşecekti ama, "Tabii," deyip sabahlığım, parmaksız eldivenlerini ve örgü beresini giydi. Bulantı ve yorgunluk hissiyle mücadele ederek yavaşça yataktan çıktı.

Marah kolundan tutup dengede durmasma yardım etti, bir an için annelik yapıp onu oturma odasına götürdü, havanın sıcaklığına rağmen şömine yamyordu. Hâlâ pijamalarım çıkarmamış olan Lucas ve VVilliam birlikte kanepede oturuyordu.

"Merhaba, anne," dediler bir ağızdan, dökülen dişlerini göstere göstere gülerek.

Marah, Kate'i oğlanların yanına oturtup sabahlığının eteklerini topladıktan sonra diğer tarafına geçip oturdu.

Kate gülümsedi. "Çok küçükken bize sergilediğin küçük oyunlar gibi tıpkı."

Marah başım sallayıp ona sokuldu. Ama Kate'e baktığında gülümsemiyordu. "Uzun zaman önce," dedi titreyen sesiyle, "bana özel bir kitap vermiştin."

"Sana bir sürü kitap verdim."

"Bana günün birinde kendimi alt üst olmuş ve üzgün hissettiğimde o kitaba ihtiyacım olacağını söylemiştin."

Kate birdenbire geri çekilmek, uzaklaşmak istedi, ama etrafı çocuklarıyla kuşatılmıştı. Tek söyleyebildiği, "Evet," oldu.

"Son birkaç haftadır defalarca okumaya çalıştım ama yapamadım."

"Önemli değil..."

"Sonra nedeni anladım: Hepimizin o kitaba ihtiyacı var." Masanın ucuna uzarup Kate'in ona verdiği kâğıt kapaklı ***Hobbit'i*** aldı. Sanki en sevdiği kitabı kızına verdiği o günün üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu şu anda ona. Koca bir ömür ve küçücük bir an.

"Yaşasın!" dedi VVilliam. "Marah bize kitap okuyacak."

Lucas kardeşini dirseğiyle dürttü. "Kapa çeneni!"

Kate kolunu oğullarına dolayıp kızının ciddi, güzel yüzüne baktı. "Tamam."

Marah arkasına yaslandı, Kate'e iyice yanaşıp kitabı açü. Sesi başlarda biraz titrekti ama hikâye ilerledikçe yeniden güçlenmişti. "Yerin altındaki bir delikte bir hobbit yaşarmış..."

Ağustos çok çabuk geçmiş, yerini tembel bir eylül ayına bırakmıştı. Kate, her günün her amnı dolu dolu yaşamak istiyordu, ama en iyimser bakış açısıyla bile acı gerçekten kaçış yoktu: Günden güne saranp soluyordu.

Johnny'nin koluna yapışmış, yürüyüşüne konsantre olmuştu. Bir ayağını sürüyerek diğerinin önüne getiriyor, sürekli nefes alıp veriyordu. Tekerlekli sandalyeyle oradan oraya götürülmekten ya da çocuk gibi taşınmaktan bıkmış usanmıştı ama yürümek giderek daha da zorlaşıyordu. Baş ağrıları da vardı; şiddeti giderek artan ve kimi zaman onu nefessiz bırakıp çevresindeki insanları ve eşyaları hatırlayamamasına neden olan ağrılardı bunlar.

"Oksijenini getireyim mi?" dedi Johnny, çocuklar duymasın diye kulağına eğilerek.

"Fransa Bisiklet Turu'nda yarışan Lance Armstrong gibi nefes alıyorum değil mi?" Gülmeye çalıştı. "İstemem, sağ ol."

Johrıny onu evin önünde en sevdiği sandalyesine oturtup yün battaniyeyi üzerine iyice örttü. "Biz yokken sorun yaşamayacağından emin misin?"

"Tabii. Marah provayı izlemeni istiyor, oğlanlar da Küçükler Ligi'ni kaçırmayı hiç istemezler. Hem Tully her an gelebilir."

Johnny güldü. "Bilemiyorum. Onun yemek alışverişi için markete gittiği sürede ben koca bir belgesel çekebilirim."

Kate de gülümsedi. "Pek çok yeni beceri kazanıyor."

Johnny gidince ev arkasından tuhaf bir sessizliğe gömüldü. Boğazm parlak mavi sularım ve karşı kıyıdaki şehrin baş taam seyretmeye koyuldu. Aniden, bir zamanlar orada Public Market'in yamnda yaşadığını hatırladı; vatkalı kıyafetleri, belini saran kemerleri ve büzmeli çizmeleri olan kariyer peşinde genç bir kız... Johnny'yi o zamanlar görüp kör kütük âşık olmuştu. Birlikte geçirdikleri birçok am hâlâ hatırlıyordu: Johnny'nin onu

ilk öpüşünü, ona ilk kez ***Katie*** deyişini ve onu üzmek istemediğini söyleyişini...

Yanındaki çantaya uzanarak günlüğünü çıkarıp kapağındaki deri desenleri inceleyerek elindeki deftere bakmaya başladı. Neredeyse bitmek üzereydi. Her şeyi hatırlayabildiği kadarıyla yazmıştı ve bunu yapmak ona çok iyi gelmişti. Günün birinde bu yazdıklarım okumamn çocuklarına da iyi gelmesini umuyordu.

Kaldığı sayfayı açıp yazmaya başladı.

Hayat hikâyeni yazmanın komik tarafı da bu işte. Önceleri tarihleri, zamanları ve isimleri hatırlamaya çalışıyorsun. Sanıyorsun ki hayatın sadece olaylardan ibaret, geriye dönüp baktığında sadece başarılarını ve başarısızlıklarını, gençliğinin ve orta yaşlarının önemli tarihlerini hatırlayacağını düşünüyorsun. Ama hiç de öyle değil aslında.

Sevgi. Aile. Kahkahalar. Yolun sonuna geldiğimde sadece bunlar kalmış aklımda. Hayatımın çok büyük bir bölümü boyunca elimden geleni yapmadığımı ya da yeterince fazla şey istemediğimi düşündüm durdum hep. Herhalde aptallığımı bağışlarsınız. Çok gençtim o zamanlar. Çocuklarımın onlarla ve kendimle ne kadar gurur duyduğumu bilmelerini istiyorum. İhtiyacımız olan her şey bizdik aslında; siz, babanız ve ben. Hayatım boyunca istediğim her şeye sahiptim.

Sevgi.

Aklımızda bir tek bu kalacak.

Günlüğünü kapattı. Söylenecek başka bir şey kalmamıştı.

Tully kendini zafer kazanmış gibi hissederek marketten döndü. Torbaları tezgâhın üzerine bırakıp teker teker boşalttı, soma da bir kutu bira açıp dışarı çıktı.

"Market balta girmemiş orman gibi Kate. İlerleme kısmından geri mi gitmişim, çıkış kısırımdan mı girmişim ne, bilmiyorum. Zannedersin ki Bir Numaralı Kamu Düşmam'yım. Hayatımda hiç bu kadar çok korna sesi duymamıştım."

"Biz ev hammları da alışveriş yapmaya bayılmıyoruz zaten."

"Bütün bunları nasıl beceriyordun, aklım almıyor. Her sabah daha saat onda bütün enerjim bitiyor."

Kate güldü. "Otur."

"Yuvarlanıp ölü taklidi de yaparsam bisküvi de verecek misin bana?"

Kate ona günlüğünü uzattı. "Al. İlk sen oku."

Tully derin bir nefes aldı. Bütün yaz boyunca Kate'i bu sayfalara bir şeyler yazarken görmüştü; önceleri hızlı hızlı ve kolayca, sonra giderek daha yavaş. Son birkaç haftadır onun için her şey yavaşlamıştı.

Bogazındaki yumru yüzünden hiçbir şey söyleyemeden yavaşça oturdu, daha doğrusu kendini atıverdi. Bunu okumanın onu ağlatacağım ama aym zamanda da havalara uçuracağım biliyordu. Uzamp Kate'in elini tuttu, sonra da günlüğün ilk sayfasını açtı.

Hemen bir cümle takıldı gözüne.

Tully Hart'ı ilk gördüğümde "Vay be! memelere bak," diye düşünmüştüm.

Tully gülerek okumaya devam etti. Sayfaları birbiri ardına tek tek okudu.

Evden mi sıvışacağız?

Tabii ki. Bisikletini al da gel. Ve: Kaşlarını kazıyıp sadece birazcık şekil vereceğim... ayy... bu olmadı,..

Saçların dökülüyor... belki de kullanma talimatlarını bir daha okumalıyım...

Tully gülerek ona döndü. Bu sözler, bu anılar, olağanüstü bir an için her şeyi normale döndürmüştü. "Benimle nasıl arkadaş olabildin?"

Kate de ona gülümsedi. "Nasıl olamazdım ki?"

Tully, Kate'le Johnny'nin yatağına girdiğinde kendini bir hain gibi hissetti. Onun bu odada olmasımn bir anlamı olduğunu biliyordu ama bu gece bu her zamankinden daha yanlış geliyordu ona. Günlüğü okumak Tully'ye, Kate'le birlikte sahip oldukları her şeyi hatırlatmıştı; kaybetmekte oldukları her şeyi...

Sonunda saat üçü geçtikten sonra rahatsız bir uykuya daldı. Rüyasında Ateşböceği Yolu'nu, gece bisikletle Summer Hill'den aşağı inen iki kızı gördü. Rüzgârda taze saman kokusu vardı, yıldızlar parlaktı.

Bak, Katie, ellerimi bıraktım.

Ama Kate orada değildi. Boş bisikleti yoldan aşağı gürültüyle iniyor, sert plastik gidonların ucundaki beyaz plastik flamalar uçuşuyordu.

Tully nefes nefese uyamp oturdu.

Titreyerek yataktan kalkıp sabahlığını giydi. Koridorda onlarca yadigârın, onca yıldır paylaştıkları hayatı sergileyen resimlerin ve iki kapalı kapının önünden geçti. Bu kapıların arkasında çocuklar uyuyordu, muhtemelen onlar da aynı kâbusu görüyordu.

Alt katta kendine bir fincan çay yapıp evin önüne çıktı, burada soğuk hava sayesinde yeniden nefes alabildi.

"Kötü rüyalar mı gördün?"

Johnny'nin sesi onu şaşırttı. Adirondack sandalyelerden birine oturmuş, ona bakıyordu. Tully her bir gözeneğinde ve bütün hücrelerinde hissettiği o hüznün aynısını Johnny'nin gözlerinde de gördü.

"Selam," dedi yanındaki sandalyeye oturarak.

Boğazdan soğuk bir esinti geliyor, tüyler ürpertici bir sesle dalgaların o bildik uğultusunun üzerinde çınlıyordu.

"Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum," dedi Johnny sessizce.

"Kate de bana aynen böyle söyledi," dedi ve bunu söylerken birbirlerine ne kadar benzediklerini fark etmek yeniden Tully'nin içini sızlattı. "Sizinki gerçek bir aşk hikâyesi."

Johnny ona döndü, Tully soluk ay ışığında onun çenesini sıktığım ve gözlerini kıstığım görebiliyordu. Her şeyi içine atıyor, tüm gücüyle herkes için güçlü olmaya çalışıyordu.

"Benim yammda böyle yapmana gerek yok, biliyorsun," dedi Tully yavaşça.

"Nasıl yapmama?"

"Güçlü olmana."

Bu sözler adeta Johnny'nin içindeki bir şeyleri salıvermişti. Gözlerinde yaşlar parlamaya başladı, hiçbir şey söylemeden öne doğru eğildi; omuzları sessizce sarsılıyordu.

Tully uzamp elinden tuttu ve o ağlarken sımsıkı kavradı ellerini.

"Yirmi yıldır ne zaman arkamı dönsem siz ikiniz bir araya gelirdiniz."

Tully de Johnny de döndü.

Kate havlu kumaştan bir sabahlığa bürünmüş, arkalarında, açık kapının eşiğinde duruyordu. Saçları dökülmüş ve marnlamayacak kadar zayıflamıştı. Bu haliyle annesinin kıyafetlerini

giymiş bir çocuğa benziyordu. İkisine de daha önce buna benzer şeyler söylemişti, ikisi de bunu biliyordu ama Kate bu sefer gülümsüyordu. Tuhaf bir şekilde hem hüzünlü hem de huzurlu görünüyordu.

"Katie," dedi Johnny; sesi çıplak, gözleri nemliydi. "Sakın..."

"İkinizi de seviyorum," dedi onlara yaklaşmadan. "Ben gittikten soma... birbirinizi rahatlatacaksınız... birbirinize ve çoıklara göz kulak olacaksınız."

"Yapma," dedi Tully ağlamaya başlayarak.

Tohnny ayağa kalkmıştı. Karısını yavaşça kaldırıp uzun iptü.

\u sizin yatağa götür, Johnny," dedi Tully şimdi gülümseşarak. "Ben misafir odasında yatarım."

t kata öyle dikkatli taşıdı ki Kate ister istemez hassündü. Onu yatakta her zaman yattığı tarafa bı-

n?"

^aşını sallayıp, Johnny odada yürüyerek bir z şöminesini yakarken, büyük bir dikkatle tı. Bir cızırtıyla birlikte, yapay odundan Yükselmeye başladı; karanlık oda hafif, andı.

la iliştiğinde, Kate yavaşça uzamp \in dudak çizgilerinde gezdirdi, önünde sahip olmuştun, hatırlı-

b'r kadın gibi hassas parmak

uçlarıyla kocasının dudaklarının kıvrıldığını hissetmişti. "Yanlış hatırlıyorsam o işi yapan sendin."

"Peki ya şimdi de yapmak istiyorsam?"

Johnny o kadar korkmuj gibi görmüyordu ki Kate'in içinden gülmek geldi, ama komik değildi. "Yapabilir miyiz?'

Johnny onu kollarına aldı. Kate ikisinin de oıîîm çok zayıfladığım, ondan geriye neredeyse hiçbir şey kalmadığım düşündüğünü biliyordu.

Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Gözlerini kapattı ve kocasının boynuna dolanmış olan kollarım daha da sıkı sardı.

Alt kattaki yeni yatağıyla kıyaslayınca yatak birdenbire kocaman göründü ona, tıpkı yumuşak beyaz bir pamuk denizi gibiydi.

Kate yavaşça sabahlığım çıkarıp bacaklarının ne kadar beyaz ve çubuk gibi olduğuna dikkat etmemeye çalışarak geceliğinden sıyrıldı. Eskiden göğüslerinin bulunduğu yerlerse daha da kötüydü; savaş alanına dönmüştü. Kate harap olmuştu, küçük bir oğlan çocuğu gibi sadece yara izleri vardı vücudunda.

Johnny kıyafetlerini çıkarıp ayağıyla bir kenara atarak yatağa, Kate'in yamna geri döndü ve örtüyü kalçalarına kadar çekti.

Kate'in kalbi Johnny'ye bakarken küt küt atıyordu.

"O kadar güzelsin ki," dedi Johnny öne eğilip yara izlerinden öperek.

Bir ferahlık ve aşk seli Kate'in bedenini yarıp içinden taştı sanki. Kocasını öptü, daha şimdiden nefes alışı sıklaşmış ve düzensizleşmişti. Yirmi yıllık evlilikleri boyunca binlerce kez sevişmişlerdi, hepsi de harikaydı ama bu başkaydı; çok yavaş olmaları gerekiyordu. Johnny'nin onun kemiklerini kırmaktan korktuğunu biliyordu. Daha sonra olup bitenleri, nasıl bir anda

kocasının üzerine çıktığını çok az hatırlıyordu Kate. Tek bildiği onun her parçasına ihtiyaç duyduğuydu; bütün varlığı, eskiden beri bütün benliği çözülemeyecek şekilde bu adama bağlanmıştı. Johnny sonunda içine girdiğinde, yavaşça ve rahatlıkla içini doldurduğunda eğilip onunla buluştu; ve olağanüstü o an boyunca yeniden bir bütün olmuştu Kate. Eğilip onu öptü, kocasının gözyaşlarını dudaklarında hissetti.

Johnny yüksek sesle adım haykırdı, Kate eliyle onu susturdu; eğer biraz nefesi kalmış olsaydı, onun bu duygu patlaması karşısında gülerek "Çocuklar!" diye fısıldardı.

Ama saniyeler soma kendi orgazmı bu duygunun verdiği zevkten başka her şeyi unutturmuştu ona.

Sonunda gülümseyerek ve kendini yeniden genç hissederek kocasımn göğsüne kıvrıldı. Johnny bir kolunu ona dolayıp onu kendine doğru çekti. Orada yastıkların üzerinde, yarı oturur pozisyonda uzun süre uzamp hiçbir şey konuşmadan ateşi izlediler.

Sonra Kate sessizce uzun süredir aklında olan şeyi söyledi. "Senin yalmz kaldığım düşünmeye dayanamıyorum."

"Ben hiç yalmz olmayacağım. Üç çocuğumuz var."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bak eğer Tully'yle sen..."

"Sakın söyleme." Johnny sonunda ona baktı, Kate bu gözlerde kendi gözlerinde de olduğunu bildiği o acıyı gördü; bu acı öyle derindi ki içinden ağlamak geldi.

"Ben hep seni sevdim. Sadece seni, Katie. Tully uzun zaman önce, tek gecelik bir şeydi. O zaman ona âşık değildim. Hiç de olmadım. Bir an için bile. Sen benim kanımsın, canımsın. Bütün dünyamsın. Bunu nasıl bilmezsin?"

Kate onun yüzünde gerçeği gördü, titreyen sesinde gerçeği duydu ve kendinden utandı. Bütün bunları zaten hep biliyor olması gerekirdi. "Biliyorum. Sadece sen ve çocuklar için endişele-

niyorum. Bunu düşünmekten nefret ediyorum ama..."

Bu konuşma asitlerin içinde yüzmek gibiydi; ikisini de yakıp eritiyordu. "Biliyorum, bebeğim," dedi sonunda Johnny. "Biliyorum."

Otuz Yedinci Bölüm

Yaz oyununun olduğu gün temiz ve güzel bir gün doğmuştu.

Northvvest'te güzel bir sonbahar günüydü. Kate, Marah'mn büyük etkinlik için hazırlanmasına yardım etmek istiyordu ama pek bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü. Gülümsemek için bile çaba harcıyordu. Gözlerinin derinliklerindeki acı artık hep oradaydı, kapatılamayan bir çalar saatin yankılanan sesi gibiydi.

Bu yüzden Kate görevlerini Tully'ye devretmişti, o da bu görevleri bir şampiyon gibi yerine getirmişti.

Kate hazırlıklar boyunca çoğunlukla uyumuştu. Gece olduğunda mümkün olduğunca dinlenmişti ve önünde onu bekleyen zorluklarla yüzleşmeye hazırdı.

Saat 06:55'te Tully, "Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu.

"Hazırım. Belki bana biraz makyaj yapsan iyi olur, böylece küçük çocukları korkutmamış olurum."

"Hiç sormayacaksın sanmışüm. Sana takman için bir de peruk getirdim, eğer istersen tabii."

"Çok isterim. Eğer beynimde biraz canlı hücre kalsaydı bunu ben akıl ederdim." Oksijen tüpüne uzanıp birkaç nefes çekti.

Tully odadan çıkıp makyaj çantasıyla geri geldi.

Kate yatağım kaldırıp gözlerini kapattı. "Eski günlerdeki gibi."

Tully sihirli elleriyle kaş çizip takma kirpikler yapıştırırken bir yandan da konuşuyordu. Kate kendini arkadaşının sesine bıraktı, bu ses bir dalga gibi onu alıp uzaklara götürdü. "Biliyor-

sun ki benim bu konuda özel bir yeteneğim var. Jiletin var mı?"

Kate gülmeye çalıştı. Hatta belki de gülebildi.

"Tamam," dedi Tully sonunda. "Peruğu takma zamanı."

Kate gözlerini kırpıştırdı, uyuyakaldığım fark edip gülümsedi. "Özür dilerim."

"Beni hiç dert etme. Ben konuşurken insanların uyuyakalmasına bayılıyorum."

Kate başım saran bereyi ve ellerindeki eldivenleri çekip çıkardı. Hep çok üşüyordu.

Tully peruğu takıp yerleştirdi, soma da Kate'in siyah yün bir elbise, tayt ve çizmelerini giymesine yardım etti. Tekerlekli sandalyede onu battaniyelerle sarıp sarmaladı, sonra da sandalyesini sürerek aynamn karşısına götürdü. "Eee?"

Kate aynadaki yansımasma baktı; solgun, zayıf yüzü, çizır; kaşların altında kocaman görünen gözleri, boyu omuzlarına , parlak sarı saçları ve kusursuz bir şekilde boyanmış kırmızı d dakları vardı. "Harika," dedi sesinin inandırıcı çıkm ı i uır rak.

"İyi," dedi Tully. "Takımı toplayıp gidelim."

Yarım saat sonra oditoryumun önünde durdular. O kadar erken gelmişlerdi ki park alanında henüz başka hiçbir araba yoktu.

Mükemmel.

Johnny, Kate'i tekerlekli sandalyeye oturttu, üzerini battaniyelerle örttü ve ön kapıya doğru yöneldi.

İçeride ailenin geri kalam için de yer ayırarak ön sıranın büyük bir bölümünü doldurdular, Kate'in tekerlekli sandalyesi koridorun sonunda duruyordu.

"Otuz dakika içinde oğlanları ve sizinkileri alıp dönerim," dedi Johnny, Kate'e. "Başka bir şey ister misin?"

"Hayır."

Johrıny gidince, Kate ve Tully boş oditoryumda gölgelerin arasında oturdular. Kate ürpererek üzerindeki battaniyeleri sıkıca örttü. Başı zonkluyordu, midesi de bulamyordu. "Bana bir şeyler anlat, Tully. Ne olursa."

Tully amnda konuşmaya başladı. Dünkü provayı anlatmaya başladı, sonra da trafikteki özel şerit kuralları yüzünden yaşadığı sorunlara geçti.

Kate gözlerini kapattı, birdenbire yeniden çocuk olmuşlardı; Pilchuck Nehri'nin kıyısında oturmuş, gelecekteki hayatlarının onlara neler getireceğini merak eden iki çocuk...

TV muhabiri olacağız. Günün birinde Mike VVallace'a 'O olmasaydı bu işi başaramazdım,' diyeceğim.

Hayaller. Bir sürü hayalleri vardı ve şaşırtıcı derecede büyük bir bölümü gerçekleşmişti. Komik olan, elinde fırsat varken bütün bunların değerini yeterince bilememiş olmasıydı.

Koltuğunda geri yaslanıp yavaşça, "USC'deki tiyatro programım hazırlayan adamla hâlâ bağlantın var mı?" dedi.

"Evet." Tully ona baktı. "Neden sordun?"

Kate, Tully'nin dikkatli bakışlarım yüzünde hissediyordu. Onunla göz göze gelmeden peruğunu düzeltti. "Belki onu arayabilirsin. Marah oraya gitmeye bayılacaktır." Bu sözleri söylerken, *Ben onun yanında olamayacağım,* diye düşündü içinden. Hiçbir şeyde. Marah üniversiteye onsuz gidecekti...

"Onun sanat dünyasında olmasım istemiyorsun sanıyordum."

"Küçük kızımı Hollyvvood'da düşünmek beni deli gibi korkutuyor. Ama sen bir televizyon yıldızısın. Babası haber yapımcısı. Zavallı çocuğun etrafı hayalcilerle çevrili. Başka şansı var mı ki?" Uzanıp Tully'nin elini sıktı. Tully'ye bakmayı her şeyden çok istiyordu ama yapamadı, cesaret edemedi. "Ona ve ikizlere

göz kulak olacaksın, değil mi?"

'"Daima."

Kate gülümsemeye başladığım hissetti, bu tek bir sözcük üzüntüsünü az da olsa hafifletmişti. Tully için doğru olan bir şey vardı: O daima sözünü tutardı. "Belki de Cloud'u yeniden ararsın."

"Senin de böyle söylemen tuhaf. Ben de bunu düşünüyordum. Günün birinde."

"İyi," dedi Kate, yumuşak ama kararlı bir sesle. "Bu konuda Chad haklıydı, ben yaruldım. Yolun... sonuna geldiğinde önemli olan tek şeyin sevgi ve aile olduğunu görüyorsun. Başka hiçbir şeyin bir önemi yok."

"Benim ailem sensin, Katie."

"Biliyorum. Ama artık daha fazlasına ihtiyacın olacak, yani ben git..."

"Lütfen böyle konuşma."

Kate arkadaşına baktı. Cesur, cüretkâr , efsanevi Tully; balta girmemiş ormanlardaki bir aslan gibi, yıllan hızla aşıp geride bırakmıştı; her zaman kral oydu. Şimdiyse sessizdi, korkuyordu. Kate'in öleceği düşüncesi onu paramparça etmiş, küçültmüştü. "Ben öleceğim, Tully. Söylememek bu gerçeği değiştirmeyecek."

"Biliyorum."

"Bilmeni istediğim şey şu: Hayatımı seviyordum. Çok uzun bir süre boyunca gerçek hayatımın başlamasını bekledim, daha fazlasını istedim. Sanki bütün yaptığım araba sürmek, alışveriş yapmak ve beklemekmiş gibi geliyordu bana. Ama ne var biliyor musun? Ailemle ilgili hiçbir şeyi kaçırmadım. Tek bir am bile. Her şeyde yanlarındaydım. Hatırlayacağım şey bu ve onlar birbirlerinin yamnda olacaklar."

"Evet."

"Ama senin için endişeleniyorum," dedi Kate.

"Her zamanki gibi."

"Sen sevmekten korkuyorsun, ama içinde başkaîanna verebileceğin o kadar çok sevgi var ki."

"Biliyorum. Yıllarca yalnızlıktan şikâyet ettim, geçmişim bana uygun olmayan ya da bir ilişkiye hazır olmayan pek çok adamla dolu ama aslında benim aşkım kariyerim oldu ve çoğu zaman da bana yetti. Ben mutluyum. Bunu bilmen benim için önemli."

Kate yüzünde yorgun bir gülümsemeyle ona baktı. "Seninle gurur duyuyorum, biliyorsun. Bunu sana yeterince sık söyledim mi?"

"Ben de seninle gurur duyuyorum." Tully en yakın arkadaşına baktı ve bu bir tek bakışla aralarına otuz küsur yılın amsı dolarak, ikisine de geçmişteki o iki kızı, ortak hayallerini ve büyüyüp dönüştükleri yetişkin kadınları hatırlattı. "İyi iş çıkardık, değil mi?"

Kate cevap veremeden, oditoryumun kapıları çarparak açıldı ve insanlar içeriye doluşmaya başladı.

Johnny, Kate'in annesi, babası ve oğullan, sahne ışıklan yanıp sönerken yerlerini aldılar.

Soma sahnenin ışıkları yandı; kalın, kırmızı, kadife perdeler ortadan yavaşça ayrılarak ahşap sahnenin kenarlanndaki yerlerine çekildi ve küçük bir şehri gösteren derme çatma hazırlanmış bir dekor ortaya çıktı.

Üzerinde 19. yüzyıl elbiselerinin lise müsamerelerine uyarlanmış bir kostümle Marah sahneye çıktı.

Marah konuşmaya başladığında, her şey sanki büyülü gibiydi.

Bunu anlatacak başka bir söz yoktu.

Kate, Tully'nin elinin kendininkine yavaşça yaklaşıp, onu hafifçe sıktığını hissetti. Marah sahneden ayakta alkışlanarak indiğinde Kate kalbinin gururla dolup taştığını hissetti. Tully'ye yaklaşıp fısıldadı. "Şimdi ona neden senin ikinci adım verdiğimi biliyorum."

Tully ona döndü. "Neden?"

Kate gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. Konuşacak kadar kuvvet toplaması neredeyse tam bir dakika sürdü, sonunda, "Çünkü o ikimizin en iyi yanlarını almış," diyebildi.

Beklenen son, kasvetli ve yağmurlu bir ekim gecesi geldi. Sevdiği herkes yatağımn etrafında duruyordu, Kate her birine son kez özel bir şeyler söyleyerek tek tek veda etti. Soma yağmur cama vururken ve karanlık çökerken, gözlerini son kez kapattı.

Kate'in son "Yapılacak İşler Listesi" cenazesiyle ilgiliydi; Tully mektupta yazan her şeyi tek tek yerine getirdi. Adadaki Katolik kilisesi fotoğraflar, çiçekler ve Kate'in arkadaşlarıyla dolmuştu. Kate'in kendininkini değil de Tully'nin en sevdiği çiçekleri seçmesine kimse şaşırmamıştı.

Tully günlerce sadece bu işe odaklanmışta. Ryanlar ve Mularkeyler, deniz kenarında el ele oturup ara sıra yalmzca bir iki kelime konuşurken o ayrıntılarla ilgilenmişti.

Tully kendi kendine bir profesyonel olduğunu ve ne olursa olsun gülümseyerek yoluna devam edebileceğini hatırlatarak aym zamanda kendini de cenaze gününe hazırlamıştı.

Ama o gün gelip gerçekten kilisenin kapısında durduklarında paniğe kapılmıştı. "Bunu yapamam," dedi.

Johnny uzanıp elini tuttu. Tully onu rahatlatacak bir söz bekledi ama Johnny'nin söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Orada, arabanın içinde sessizce hep birlikte oturup çocuklar arka koltukta kiliseye bakarken Mularkeylerin arabası da yanlarında durup park etti.

Zamanı gelmişti. Karakarga sürüsü gibi, kalabalıktan güç almayı umarak bir araya geldiler. El ele tutuşarak taziyelerini bildiren kalabalığın arasından geçip kilisenin büyük taş merdivenlerini çıkarak kiliseye girdiler.

"Sol ön sıradayız," dedi Mrs. M. daha da yanaşarak.

Tully sessiz sessiz ağlayan Marah'ya baktı ve bu görüntü içini acıttı.

Vaftiz kızını teselli etmek, ona her şeyin geçeceğini söylemek istedi ama ikisi de böyle olmadığım çok iyi biliyordu. "O seni çok seviyordu," dedi; o anda tuhaf bir şekilde Marah'yla gelecekleri aniden gözünde canlandı. Zamam geldiğinde, Tully ona günlüğü verecekti ve birbirlerine annesinin nasi'ı biri olduğuyla ilgi hikâyeler anlatacaklardı; bu hikâyeler onları birbirine bağlayacak ve birkaç değerli an boyunca Kate'i geri getirecekti.

"Hadi," dedi Johnny.

Tully kıpırdayamadı. "Siz gidin. Ben biraz burada duracağım."

"Emin misin?"

"Eminim."

Johnny omzunu sıktı, soma ikizler ve Marah'yla birlikte ilerlemeye devam etti. Mr. ve Mrs. M, Sean, Georgia ve ailenin geri kalanı arkalarından takip etti; hepsi peş peşe ön sıraya yürüyüp oturdular.

Ön tarafta biraz yukarıda bir org, *You and Me Against the*

World şarkısının ağır bir versiyonunu çalmaya başladı.

Tully orada durup buna şahit olmak istemiyordu. İnşam ağlatmak için seçilen acıklı müziği ya da rahibin Kate hakkında anlattığı o hikâyeleri dinlemek istemiyordu; onun tamdığı kadın Tully'nin tamdığı kadının gölgesiydi sadece. En çok da tabutun üzerindeki dev ekrana yansıyan ve Kate'in hayatım anlatan resimleri görmek istemiyordu.

Farkında bile olmadan arkasım dönüp dışarı çıktı.

Tatlı, temiz hava ciğerlerine doldu. Tully büyük bir açlıkla havayı içine çekip sakinleşmeye çalıştı. Arkasındaki kapıdan şarkının değiştiğini duydu. *One Sıveet Daym* çalmaya başlamıştı.

Gözlerini kapatıp arkasındaki kapıya yaslandı.

"ft-ÎS.. Hart?"

Şaşkınlıkla gözlerini açtı, alt basamakta duran cenaze organizatörünü gördü. Onunla daha önce bir defa Kate'in içinde gömüleceği kıyafetleri ve cenazede gösterilecek resimleri getirdiğinde karşılaşmıştı. "Evet."

"Mrs. Ryan bunu size vermemi istemişti." Ona büyük siyah bir kutu uzattı.

"Anlayamadım."

"Bu kutuyu bana emanet edip cenaze günü geldıj^'n(^e s'z e vermemi istemişti. Cenaze başladığında dışarıda duruyoı" °1aca" ğımzı söylemişti."

Tully bunu duyunca içinin deli gibi acımasına rağmen gülümsedi. Kate tabii ki bilecekti. "Teşekkürler."

Kutuyu alıp merdivenlerden inerek otopark alanım geçti. Sokağın karşısındaki parkta demir bir banka oturdu.

Orada derin bir nefes alıp kutuyu açtı. En üstte bir mektup vardı. Kate'in kalın, sola eğik yazısmı hemen tamdı.

Sevgili Tully,

Benim kabirolası cenazeme dayanamayacağını biliyorum. Çünkü sabnede olan sen değilsin. Umarım en azından resimlerimi rötuşlattırmışsındır. Sana söylemen gereken çok fazla şey var ama ömrümüz boyunca hepsini söyledik zaten.

Benim için Johnny'ye ve çocuklara göz kulak ol, tamam mı? Oğlanlara nasıl centilmen olacaklarını, Marab'ya da güçlü olmayı öğret. Hazır olduklarında onlara günlüğümü ver ve sorduklarında beni anlat. Gerçekleri de. Her şeyi bilmelerini istiyorum.

Senin için artık her şey çok zor olacak. En çok üzüldüğüm şeylerden biri de bu. Bu yüzden sana mezarımdan gönderdiğim mektubumda asıl söylemek istediğim şey şu (çok dramatik, değil mi?):

Seni terk ettiğimi düşüneceksin, biliyorum ama bu doğru değil. Tek yapman gereken Ateşböceği Yolu'nu hatırlamak; o zaman beni yanı başında bulacaksın.

Her zaman bir Tullyile Kate olacak.

Mektubun altında,

SDD ❤[117]

Kate

yazıyordu.

Mektubu göğsüne bastırdı.

Sonra tekrar kutunun içine baktı. Üç şey daha vardı.

Üzerindeki sarı yapışkanlı kâğıtta "Beni iç" yazan bir Virgina Slims sigarası.

David Cassidy'nin üzerinde "Beni öp" yazan imzalı bir resmi ve üzerinde "Beni çal ve dans et" yazan bir iPod ve kulaklık.

Tully gözyaşları arasında gülerek sigarayı yaktı, bir nefes çekip öksürerek dumanı üfledi. Dumanın kokusu hemen Pilchuk Nehri'nin kıyısında, yerdeki kütüklere yaslamp uzanarak Samanyolu'nu izledikleri geceleri hatırlattı ona.

Gözlerini kapatıp başım geriye attı, yüzünü güzel sonbahar güneşine çevirdi. Bir esinti yüzüne dokunup saçlarında dolaştı; o zaman, *Katie,* diye düşündü.

Birdenbire arkadaşım yanında, üzerinde, her tarafında, içinde hissetmişti. Yukarıdan esen rüzgârın fısıltısında ve kaldırımın üzerindeki alün yaprakların yavaşça uçuşuşunda Kate'i duyuyordu.

Gözlerini açtı, yalmz olmadığına o kadar emindi ki nefesi kesilmişti.

"Merhaba, Katie," diye fısıldadı, soma kulaklıkları takıp çalma tuşuna bastı.

Dancing Queen şarkısı kulaklarında yankılandı, onu alıp eski zamanlara götürdü.

Genç ve tatlı, henüz on yedisinde.

Ayağa kalktı; gülüyor muydu, yoksa ağlıyor muydu emin değildi. Gerçekten bildiği tek şey yalmz olmadığı, Kate'in gitmediğiydi. Otuz yıldan fazla süredir birlikte güzel şeyler, kötü şeyler ve bu ikisinin arasındaki her şeyi yaşamışlardı ve hiçbir şey bunu silemezdi. Şarkıları ve amları vardı ve bütün bunlarda her zaman daima bir arada olacaklardı.

Sonsuza dek dost kalacaklardı.

Orada, sokağın ortasmda durup kendi başına dans etmeye başladı.